

Giao Dịch Đánh Mất Trái Tim Của Trùm Xã Hội Đen

Contents

Giao Dịch Đánh Mất Trái Tim Của Trùm Xã Hội Đen	5
1. Chương 1	6
2. Chương 2	11
3. Chương 3	13
4. Chương 4	14
5. Chương 5	15
6. Chương 6	16
7. Chương 7	17
8. Chương 8	19
9. Chương 9	20
10. Chương 10	22
11. Chương 11	28
12. Chương 12	28
13. Chương 13	31
14. Chương 14	35
15. Chương 15	37
16. Chương 16	38
17. Chương 17	40
18. Chương 18	41
19. Chương 19	43
20. Chương 20	47
21. Chương 21	50
22. Chương 22	52
23. Chương 23	56
24. Chương 24	59
25. Chương 25	60
26. Chương 26	62
27. Chương 27	63
28. Chương 28	65
29. Chương 29	67
30. Chương 30	68
31. Chương 31	70
32. Chương 32	72
33. Chương 33	74
34. Chương 34	76
35. Chương 35	78
36. Chương 36	80
37. Chương 37	81
38. Chương 38	84
39. Chương 39	85
40. Chương 40	86
41. Chương 41	87

42. Chương 42	88
43. Chương 43	89
44. Chương 44	91
45. Chương 45	93
46. Chương 46	95
47. Chương 47	96
48. Chương 48	98
49. Chương 49	100
50. Chương 50	102
51. Chương 51	104
52. Chương 52	105
53. Chương 53	107
54. Chương 54	109
55. Chương 55	111
56. Chương 56	115
57. Chương 57	117
58. Chương 58	119
59. Chương 59	120
60. Chương 60	122
61. Chương 61	124
62. Chương 62	126
63. Chương 63	128
64. Chương 64	130
65. Chương 65	132
66. Chương 66	133
67. Chương 67	135
68. Chương 68	137
69. Chương 69	139
70. Chương 70	141
71. Chương 71	143
72. Chương 72	145
73. Chương 73	146
74. Chương 74	150
75. Chương 75	156
76. Chương 76	159
77. Chương 77	161
78. Chương 78	163
79. Chương 79	164
80. Chương 80	166
81. Chương 81	168
82. Chương 82	170
83. Chương 83	173
84. Chương 84	175
85. Chương 85	176
86. Chương 86	178
87. Chương 87	180
88. Chương 88	182
89. Chương 89	184
90. Chương 90	186
91. Chương 91	188
92. Chương 92	192
93. Chương 93	194
94. Chương 94	196
95. Chương 95	196

96. Chương 96	198
97. Chương 97	200
98. Chương 98	202
99. Chương 99	205
100. Chương 100	207
101. Chương 101	209
102. Chương 102	211
103. Chương 103	215
104. Chương 104	217
105. Chương 105	219
106. Chương 106	227
107. Chương 107	229
108. Chương 108	231
109. Chương 109	233
110. Chương 110	235
111. Chương 111	237
112. Chương 112	238
113. Chương 113	240
114. Chương 114	242
115. Chương 115	244
116. Chương 116	246
117. Chương 117	248
118. Chương 118	250
119. Chương 119	252
120. Chương 120	254
121. Chương 121	263
122. Chương 122	265
123. Chương 123	267
124. Chương 124	269
125. Chương 125	271
126. Chương 126	273
127. Chương 127	277
128. Chương 128	279
129. Chương 129	281
130. Chương 130	283
131. Chương 131	285
132. Chương 132	289
133. Chương 133	293
134. Chương 134	295
135. Chương 135	297
136. Chương 136	303
137. Chương 137	307
138. Chương 138	309
139. Chương 139	312
140. Chương 140	316
141. Chương 141	320
142. Chương 142	322
143. Chương 143	325
144. Chương 144	327
145. Chương 145	330
146. Chương 146	333
147. Chương 147	335
148. Chương 148	338
149. Chương 149	340

150. Chương 150	342
151. Chương 151	344
152. Chương 152	346
153. Chương 153	347
154. Chương 154	349
155. Chương 155	353
156. Chương 156	355
157. Chương 157	357
158. Chương 158	359
159. Chương 159	361
160. Chương 160	363
161. Chương 161	365
162. Chương 162	367
163. Chương 163	369
164. Chương 164	371
165. Chương 165	373
166. Chương 166	375
167. Chương 167	378
168. Chương 168	380
169. Chương 169	384
170. Chương 170	386
171. Chương 171	388
172. Chương 172	390
173. Chương 173	393
174. Chương 174	395
175. Chương 175	397
176. Chương 176	399
177. Chương 177	403
178. Chương 178	405
179. Chương 179	406
180. Chương 180	408
181. Chương 181	410
182. Chương 182	411
183. Chương 183	413
184. Chương 184	415
185. Chương 185	419
186. Chương 186	420
187. Chương 187	426
188. Chương 188	428
189. Chương 189	429
190. Chương 190	431
191. Chương 191	433
192. Chương 192	437
193. Chương 193	439
194. Chương 194	442
195. Chương 195	447
196. Chương 196	451
197. Chương 197	459
198. Chương 198	462
199. Chương 199	466
200. Chương 200	467
201. Chương 201	470
202. Chương 202	472
203. Chương 203	474

204. Chương 204	476
205. Chương 205	478
206. Chương 206	488
207. Chương 207	491
208. Chương 208	493
209. Chương 209	500
210. Chương 210	504
211. Chương 211	508
212. Chương 212	515
213. Chương 213	521
214. Chương 214	527
215. Chương 215	529
216. Chương 216	533
217. Chương 217	538
218. Chương 218	546
219. Chương 219	553
220. Chương 220	557
221. Chương 221	561
222. Chương 222	566
223. Chương 223	570
224. Chương 224	572
225. Chương 225	575
226. Chương 226	583
227. Chương 227	589
228. Chương 228	593
229. Chương 229	597
230. Chương 230	599
231. Chương 231	609
232. Chương 232	614
233. Chương 233	616
234. Chương 234	618
235. Chương 235	620
236. Chương 236	622
237. Chương 237	624
238. Chương 238	626
239. Chương 239	629
240. Chương 240	635
241. Chương 241	638
242. Chương 242	645

Giao Dịch Đánh Mất Trái Tim Của Trùm Xã Hội Đen

Giới thiệu

Hắn là tổng giám đốc của Lãnh Thị. Lạnh lùng vô tình, máu lạnh, nghiêm túc, độc tài là những miên

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/giao-dich-danh-mat-trai-tim-cua-trum-xa-hoi-den>

1. Chương 1

Q.1 - Chương 1: Thoáng Nhìn Trong Đêm Kinh Hồn

Edit: Hạ Hạ

Beta: BB[o]

Đây là một mùa yêu thương, bất kể là bạn hay tôi, hay là... nhóm tứ đại tài phiệt điển trai...

Trong bảng xếp hạng mười người tài giỏi và giàu có nhất thế giới, thu hút sự chú ý của người khác nhất chính là nhóm tứ đại tài phiệt, gồm Lăng thị, Lãnh thị, Cung thị và Hoàng Phủ.

Tứ đại tài phiệt như chiếm giữ bốn phương tám hướng của thế giới. Dù lĩnh vực kinh doanh khác nhau nhưng nói chung có thể tóm gọn trong mấy từ: “thế lực tương đối, thực lực tương đương”.

Thật ra điều hấp dẫn hơn hết chính là người đứng đầu của nhóm tứ đại tài phiệt, gồm Lăng Thiếu Đường, Lãnh Thiên Dục, Cung Quý Dương và Hoàng Phủ Ngạn Tước. Bốn người này có thể được xem là những nhân vật truyền kì.

Tập đoàn quốc tế Lăng thị

- Người sáng lập: (Ông) Lăng Diệu Hồng

- Thành viên gia đình: Đồi thứ nhất: Lăng Diệu Hồng. Đồi thứ hai: Lăng Thiếu Đường – Kỳ Hinh; Lăng Thiếu Nghi – An Vũ Ân. Đồi thứ ba: Lăng Triệt – Lăng Lạc – Lăng Cổ

- Tổng giám đốc đương nhiệm: Lăng Thiếu Đường

- Tình tính: Cuồng ngạo, có tài, nóng nảy

- Hai mươi tám tuổi tiếp nhận Lăng thị, chỉ trong hai năm đã phân bổ các chi nhánh, công ty con ra khắp nơi trên thế giới. Loại hình kinh doanh lên đến mười mấy ngành nghề lĩnh vực, nổi trội nhất chính là ngành tài chính, khách sạn cao cấp, thời trang, thông tin.

- Sở trường: Võ nghệ tinh anh, am hiểu sử dụng các loại vũ khí, tinh thông Taekwondo, nổi tiếng với chiêu thức “Một chiêu chế địch”, Karate đạt đến đẳng cấp cao nhất, mỗi đòn đều chí mạng. Về cơ bản đã đạt được cấp độ của một sát thủ tinh anh trong tổ chức Mafia do từ nhỏ đã tiếp nhận đặc huấn.

Tập đoàn quốc tế Lãnh thị

- Người sáng lập: (Ông) Lãnh Diệc Thiên

- Thành viên gia đình: Đồi thứ nhất: Lãnh Diệc Thiên – Tạ Dĩ Vân. Đồi thứ hai: Lãnh Thiên Dục, Lãnh Thiên Hi, Lãnh Tang Thanh

- Tổng giám đốc đương nhiệm (Lão đại): Lãnh Thiên Dục

- Tính cách: Âm trầm, lạnh lùng, nghiêm khắc, là một người đàn ông máu lạnh

- Là người duy nhất trong nhóm tứ đại tài phiệt có hai thân phận trong cả giới hắc và bạch đạo. Khi Lãnh thị mới được thành lập thì cha mẹ bị ám sát, Lãnh thị sụp đổ. Hai năm tuổi đã xây dựng lại Lãnh thị, chỉ trong vài năm ngắn ngủi đã đưa tập đoàn vươn ra khắp thế giới, lĩnh vực kinh doanh tổng hợp, nổi bật nhất là ngành năng lượng, thông tin liên lạc và các ngành khoa học kỹ thuật mũi nhọn, trong đó nắm 38% tổng trữ lượng dầu mỏ trên toàn thế giới.

- Sở trường: Hắc được gọi là lão đại, thủ lĩnh đứng đầu tổ chức Mafia, thi hành cán cân “dạy dỗ” với những kẻ có tội. Cùng học một thầy với Lăng Thiếu Đường nên chiêu thức võ nghệ cũng tương đồng nhau, chỉ khác một điều mỗi chiêu ra đòn của hắc đều vô cùng dũng mãnh. Không chỉ tinh thông Karate, Judo, Taekwondo, cách sử dụng kiếm mà còn nắm bắt được những tinh hoa trong võ công Trung Quốc. Bất kể trên thương trường hay trong giới hắc đạo đều là kẻ sắc bén, tàn nhẫn, có khả năng áp đảo, khiến người khác chỉ nghe tên thôi đã sợ đến mất mật.

Tập đoàn quốc tế Cung thị

- Người sáng lập: (Ông) Cung Doãn Thần

- Thành viên gia đình: Cung Doãn Thần – Trình Sanh Xuyên, con trai độc nhất Cung Quý Dương

- Tổng giám đốc đương nhiệm: Cung Quý Dương

- Tính cách: Là một người lòng bông và siêu cấp tà mị, vừa kiêu ngạo vừa tự tin.

- Anh ta luôn bày ra khuôn mặt tươi cười vô tội nhưng lại quỷ kế đa đoan. Dù là trò chuyện vui vẻ thì đôi mắt cũng lóe lên những tia sáng không thể khinh thường. Sau khi tiếp quản Cung thị đã mở rộng phạm vi hoạt động ra khắp mọi nơi, ngành nghề kinh doanh tổng hợp, trong đó không thể bỏ qua ngành chế tạo máy móc, là nguồn cung cấp các vũ khí quân sự lớn nhất.

- Sở trường: Bẩm sinh đã am hiểu về các loại vũ khí, ngoài khả năng tinh anh về võ thuật thì còn là người cực kì giỏi về các loại máy móc, là một thiên tài phát minh các loại súng ống, đạn dược, cũng là một cao thủ trong việc điều khiển các loại máy móc và phương tiện giao thông.

Boston – Mỹ, cuối thu mười năm về trước

Đêm cuối thu, từng cơn gió thổi lạnh run người, thành thị dù phồn hoa đến mấy cũng có mặt tối, giống như thành phố Boston xinh đẹp này vậy. Ở ngoại thành nơi đây đang diễn ra một màn tranh quyền đoạt thế với những pha đánh nhau gay cấn!

Gió lạnh thổi qua mặt hai người thanh niên trẻ tuổi, khoảng chừng mười bảy mười tám tuổi. Một người thì cực kì lạnh lùng còn người kia tràn đầy khí chất cuồng dã.

Hai chàng thanh niên có dáng vóc cao lớn giống nhau, bộ quần áo đen trên người không che giấu nổi vết thương đang chảy máu, vậy mà ánh mắt hai người hoàn toàn hung ác.

- Thiếu Đường, vết thương của cậu sao rồi? – Giọng nói trầm thấp của một trong hai người vang lên mang theo sự lạnh lẽo khắc nghiệt nhưng ánh mắt lại tràn đầy tình cảm bạn bè thân thiết.

Người thanh niên vừa hỏi chính là bạn thân của chàng trai còn lại, Lăng Thiếu Đường. Hai người từ nhỏ đã được đưa đến Italy để tiếp nhận đặc huấn của Mafia.

Lăng Thiếu Đường đưa tay quệt mạnh vết máu trên khóe miệng, trên gương mặt anh tuần như được điều khắc là một nụ cười lạnh: “Vết thương này với tớ và cậu thì chẳng là gì cả”.

Lãnh Thiên Dục và Lăng Thiếu Đường đều là người của gia tộc Cascio ở Italy. Người đứng đầu gia tộc quyền thế này chính là cha của Lãnh Thiên Dục – Lãnh Diệc Thiên, biệt hiệu là Lãnh Ưng. Ông là vị lão đại

gốc Hoa duy nhất trong tổ chức, là một người cực kì nghiêm khắc và thẳng tính nên đã đắc tội với không ít người.

Lãnh Diệc Thiên cực kì nghiêm khắc với Lãnh Thiên Dục và Lăng Thiệu Đường. Lúc hai người mười lăm tuổi, chỉ số đặc huấn của bọn họ đã vượt qua tiêu chuẩn của một sát thủ tinh anh nhất trong Mafia. Năm mười tám tuổi, Lãnh Thiên Dục đã trở thành sự lựa chọn hàng đầu cho vị trí giáo phụ đứng đầu gia tộc.

Vậy mà chỉ trong có một năm, các gia tộc Mafia không còn ngoan ngoãn vâng lời nữa mà lại điên cuồng muốn leo lên chiếm ưu thế trong tổ chức. Từ khắp nơi bắt đầu xuất hiện sự tranh giành và hủy diệt thế lực của các gia tộc Mafia, khởi nguồn từ Italy, sau đó dần lan ra đến Canada và Mỹ!

Gia tộc Cascio cũng không tránh khỏi số mệnh này. Ngay trước đêm Lãnh Thiên Dục tốt nghiệp, trong gia tộc xảy ra biến cố lớn, ngay cả Lãnh Thiên Dục và Lăng Thiệu Đường đang ở nước Mỹ xa xôi cũng bị liên lụy.

Lúc này, Lãnh Thiên Dục và Lăng Thiệu Đường đang bị gia tộc Lô Thiết Tư đuổi giết, buộc phải trốn trong một kho hàng.

Đôi mắt u ám và thâm thúy của Lãnh Thiên Dục dần tràn đầy sự băng giá khiến người khác phải nổi da gà.

Trong nội bộ mỗi gia tộc của Mafia đều có “đội quân”. Bình thường một gia tộc sẽ có từ bốn đến sáu “đội quân”, thậm chí có thể lên tới bảy hoặc chín. Mỗi “đội quân” có khoảng hai mươi đến ba mươi “lính”, cũng chính là những sát thủ được huấn luyện nghiêm chỉnh, chuyên thực thi các mệnh lệnh.

Hai người đang nói chuyện với nhau thì từ phía không xa lắm có một người đàn ông luống tuổi đang bước xuống từ chiếc xe Rolls Royce. Ông ta có đôi mắt màu xanh lam thâm thúy, bộ râu dài màu trắng, trên mặt nở nụ cười ác ý. Ông ta chính là giáo phụ của gia tộc Lô Thiết Tư – Triết Luân Nạp!

Ở phía sau ông ta là một chàng trai người lai trẻ tuổi, anh tuấn phi phàm, khoảng chừng hai mươi mốt, hai mươi hai tuổi. Bên cạnh còn có một cô bé chừng tám tuổi. Cô bé này tuy còn nhỏ nhưng vừa nhìn qua cũng có thể biết ngay được sau này lớn lên sẽ là một mỹ nhân.

Triết Luân Nạp nở nụ cười cay độc, chậm rãi đến gần kho hàng. Cầm lấy chiếc loa mà thuộc hạ vừa đưa lên, ông ta chậm rãi lên tiếng: “Thiên Dục, Thiệu Đường, hai cậu bé đáng yêu của tao, ra đây đi nào! Tao biết bọn mày đang trốn trong đó. Chẳng lẽ mày không muốn gặp cha mẹ mình à?”

Gương mặt trẻ tuổi của Lãnh Thiên Dục đang nấp trong kho hàng đầy kinh ngạc. Ngay sau đó, cậu ta cắn chặt răng, định đứng lên thì bị Lăng Thiệu Đường kéo tay: “Thiên Dục, đừng mắc bẫy của lão hồ ly đó”.

Đôi mắt Lãnh Thiên Dục lúc này như một con thú đang lâm vào tình thế nguy khốn nhìn chăm chăm về phía trước. Rồi cậu ta chậm rãi nâng khẩu súng lục 92F lên, nhắm thẳng vào đầu Triết Luân Nạp...

Vậy mà khuôn mặt Triết Luân Nạp vẫn hết sức ung dung. Ông ta phát tay lên ra hiệu, một tên thuộc hạ gạt đầu hiểu ý rồi chạy về phía một chiếc xe khác, lôi hai người từ bên trong ra.

Hai người này không phải ai khác mà chính là Lãnh Diệc Thiên, cha của Lãnh Thiên Dục và mẹ cậu – Tạ Dĩ Vân! Rõ ràng là bọn họ đã trở thành một con cờ trong tay Triết Luân Nạp!

Lãnh Thiên Dục siết chặt tay thành nắm đấm, không nói gì nhiều, lập tức đứng bật dậy...

- Thiên Dục... – Lăng Thiệu Đường gọi.

Lãnh Thiên Dục bất giác đưa mắt nhìn về phía cha mẹ đang bị trói chặt, trong lòng càng thêm lo lắng.

- Haha... – Triết Luân Nạp cất tiếng cười lạnh lẽo, sau đó giơ khẩu súng trong tay lên...

Pằng, pằng...

- Ừm... – Lãnh Thiên Dục và Lăng Thiệu Đường bị trúng đạn ở bả vai. Hai người hừ một tiếng, đưa tay lên đè chặt miệng vết thương.

- Mày cho rằng tao sẽ bỏ qua cho người của gia tộc Cascio à? Đúng là mực cười! – Triết Luân Nạp cất tiếng cười quỷ dị, sau đó mấy tên thuộc hạ lập tức tiến lên áp chặt Lăng Thiếu Đường và Lãnh Thiên Dục xuống đất.

- Triết Luân Nạp, tốt nhất là mày nên giết tao luôn đi, nếu để tao sống thì tao nhất định sẽ không tha ày!

Mặt Lãnh Thiên Dục bị áp chặt xuống đất nhưng giọng nói của cậu ta vẫn tràn đầy sự rét lạnh khiến người khác phải kinh hãi mà chùn bước.

Dù gì thì Triết Luân Nạp cũng là một lão hồ ly, sao có thể để hai tên ranh con vặt mũi chưa sạch hù dọa được chứ? Mặc dù ông ta thừa nhận sự nguy hiểm và giá lạnh đang tỏa ra từ người hai tên nhóc này, nhưng...

Chính vì điều đó nên ông ta mới càng không từ thủ đoạn nào, nhất định phải giết chết bằng được!

Chàng trai trẻ mang dòng máu lai đứng sau lưng Triết Luân Nạp rốt cuộc cũng mở miệng, nhưng không phải nói với ai khác mà là nói với cô bé đứng bên cạnh.

- Tiểu Tuyền, là một sát thủ đặc công quốc tế, mỗi lần thi hành nhiệm vụ, em phải nghiêm túc ghi nhớ dáng vẻ của đối phương. Nhưng tuyệt đối không được để cho đối phương nhớ dáng vẻ của em, hiểu chưa?

Giọng nói của chàng trai rất tao nhã như đang bàn chuyện quan trọng, khí khái hào hùng bức người, từ người cậu ta tỏa ra khí chất quý tộc. Nhưng rất ít người biết, người thanh niên này chính là người đứng đầu tổ chức đặc huấn BABY-M – Niếp Ngân!

Tổ chức BABY-M là một tổ chức quy tụ các sát thủ đặc công, thế lực tương đương với Mafia. Cả hai tổ chức đều phân chia các cấp bậc của sát thủ. Còn Niếp Ngân cứ cách mười năm thì sẽ huấn luyện được từ ba đến năm sát thủ cao cấp quốc tế, chuyên thực hiện những nhiệm vụ bất khả thi.

Cơ thể nhỏ nhắn của Thượng Quan Tuyền hơi ngấn ra, đôi mắt luôn tỉnh táo thoáng qua tia bối rối khi cô bé cảm thấy có một ánh mắt lạnh lẽo đang quét về phía mình.

Trái tim liền giật mình run rẩy, cảm giác lạ lẫm này khiến cô bé sợ hãi, nhưng rốt cuộc là sợ điều gì thì cô bé cũng không biết, dù sao... cô bé mới chỉ là một đứa trẻ tám tuổi!

Lúc cô bé muốn rời khỏi nơi này thì Triết Luân Nạp chậm rãi đi tới bên cạnh Lãnh Thiên Dục, nở nụ cười âm hiểm: “Mày thật sự cho rằng tao sẽ bỏ qua cho hai người bọn họ sao?”. Nói tới đây, ông ta nhìn xung quanh rồi bật cười càn rỡ: “Tao nghiêm túc nói ày biết, tao sẽ đưa cha mẹ mày lên thiên đường!”. Tiếng cười the thé cùng lời nói tàn nhẫn và lạnh lùng của ông ta như vang vọng khắp màn đêm.

Cả người Lãnh Thiên Dục run lên bần bật, sau đó cậu nhìn cha mẹ đang nằm một bên không nhúc nhích, đôi mắt lập tức trừng lớn...

Cậu rống to một tiếng, cơ thể cao lớn và cao ngạo mang theo một sức lực mạnh mẽ quật ngã tên vệ sĩ đang ép cậu xuống đất. Lăng Thiếu Đường cũng dùng cách thức tương tự với kẻ không chế mình, chỉ một chiêu đã có thể đoạt mệnh tên vệ sĩ.

Nhưng ngay lập tức, mấy mũi súng lạnh lẽo chĩa thẳng vào sau gáy cậu...

- Chắc, chắc, có bản lĩnh đấy! Nhưng tại mày vĩnh viễn không thể nhanh hơn súng! Cậu bé đáng yêu, để tao tốt bụng đưa tiễn mày lên cửa thiên đường luôn nhé! Haha! – Mặt Triết Luân Nạp đầy tàn ác, ông ta cười nham hiểm, ngón tay chọt cử động...

Ngay tại thời khắc ngàn cân treo sợi tóc này thì một luồng ánh sáng cực kì chói rọi thẳng vào mắt ông ta. Ông ta theo bản năng đưa tay lên che mắt...

Nói thì chậm nhưng xảy ra thì nhanh. Trong lúc này, một ánh mắt sắc bén lạnh lùng chứa đầy mưu kế nhìn khung cảnh xung quanh, ngay sau đó cậu ta chọt xông lên, mạnh mẽ đoạt lại súng trong tay Triết Luân Nạp. Sau đó, sự thù hận và khát máu như đã lấp đầy hai con mắt cậu...

Pằng... pằng... pằng...

Ba tiếng súng vang lên, Triết Luân Nạp còn chưa kịp phản ứng lại đã bị trúng đạn ngã lăn ra đất. Ý nghĩ trong đầu ông ta lúc này chỉ có một, ông ta khó giữ được mạng sống. dien_da_nlllequ_ydonnnn

Giờ khắc này, đôi mắt Lãnh Thiên Dục tràn đầy sự tàn ác như Diêm La.

Mặc dù Cung Quý Dương không phải học trò được Lãnh Diệc Thiên dạy dỗ nhưng anh ta có tình cảm rất tốt với vị lão đại này.

Lãnh Thiên Dục và Lăng Thiệu Đường chia ra một trước một sau chạy về phía chiếc xe, mắt cũng nhiệm đồ bởi hận thù. Cung Quý Dương căn chuẩn xác, lái xe qua chỗ hai thi thể...

Mặc dù tục ngữ có câu “Bắt giặc phải bắt vua trước” nhưng những lời này không thể áp dụng trong tổ chức Mafia. Bởi vì dù lão đại của bọn họ có chết đi nhưng sát thủ trong quân đội vẫn phải tiếp tục hoàn thành nhiệm vụ chưa hoàn thành, trừ khi... chết!

Ở mỗi gia tộc sẽ có mấy Capo, chức vị đặc biệt này là quan chỉ huy quân đoàn. Vì vậy, mặc dù Triết Luân Nạp đã chết nhưng tối nay Capo của quân đoàn phụ trách truy sát Lãnh Thiên Dục và Lăng Thiệu Đường vẫn chưa chết nên bọn chúng vẫn chỉ huy đám sát thủ ào ào xông lên...

Từng sát thủ mãnh liệt nhào về phía xe của Cung Quý Dương. Bọn họ muốn mượn quán tính của chiếc xe để giết chết Lăng Thiệu Đường và Lãnh Thiên Dục. Nhưng bọn họ đã quên mất một điều, đó chính là Cung Quý Dương bẩm sinh đã là một thiên tài về máy móc và phương tiện giao thông, xe chống đạn do chính tay anh ta cải tạo sao có thể giống loại xe bình thường khác được.

Cung Quý Dương quay tay lái khiến chiếc xe nhanh chóng xoay tròn trên mảnh đất trống. Nước bùn như cơn gió lốc dồn dập bắn lên người sát thủ. Sau đó anh ta nhấn mạnh ga, rất nhiều sát thủ bị xe đâm văng thật xa ra ngoài...

Lãnh Thiên Dục và Lăng Thiệu Đường không ngừng nã đạn hạ gục sát thủ hai bên.

Máu tươi bắn tung tóe ở cửa xe, nhiệm đồ cả một vùng đất, cũng nung đỏ ánh mắt của Lãnh Thiên Dục. Lúc này, cậu ta hoàn toàn bị chi phối bởi khoái cảm giết người, trong mắt cậu ta lúc này, những mạng người đó không đáng giá một xu.

- Thiên Dục, tớ và Quý Dương yểm trợ, mau mang thi thể bác trai và bác gái đi mau! – Trước khi Cung Quý Dương phóng xe đi, Lăng Thiệu Đường lớn tiếng nói.

Tiếng súng bắn nổ ầm ầm, lúc Lãnh Thiên Dục đau lòng ôm thi thể cha mẹ lên xe thì Cung Quý Dương nhấn ga, chiếc xe nhanh chóng đâm mấy tên sát thủ cản đường, lao thẳng về phía trước...

- Mau, đuổi theo! – Capo ra lệnh một tiếng, bọn sát thủ không bị thương nhanh chóng lên xe chống đạn, truy đuổi theo xe Cung Quý Dương.

Từng luồng đạn đang nã vào nhau liên tiếp thì một chiếc máy bay trực thăng mang theo sức gió khổng lồ xuất hiện trên bầu trời, ngay trên đầu xe Cung Quý Dương. Sau đó, một chiếc thang dây được thả xuống...

- Mau lên đây! – Trên máy bay trực thăng không người lái chính là Hoàng Phủ Ngạn Tước. Anh ta cầm khẩu súng điên cuồng nã đạn xuống bên dưới, giết bọn sát thủ đang cố gắng đuổi theo...

Từng tiếng gào thét thảm thiết vang lên, bọn sát thủ nhanh chóng chìm trong vũng máu.

- Bắt lấy! – Hoàng Phủ Ngạn Tước giải quyết gọn gàng mấy tên sát thủ phía sau rồi nhanh chóng ném khẩu súng ống trên trực thăng cho Cung Quý Dương...

Lãnh Thiên Dục và Lăng Thiệu Đường mỗi người công một thi thể trèo lên thang dây. Cung Quý Dương và Hoàng Phủ Ngạn Tước một trên một dưới yểm trợ, lòn đạn như mưa bắn về phía những sát thủ phía sau.

Mười năm sau, đầu hè, tại một căn biệt thự cổ

Bóng đêm buông xuống, gió như nhảy múa, trăng tựa lưới liềm, khí hậu nóng bức. Một tòa biệt thự cổ màu trắng tọa lạc giữa vùng đất rộng lớn, phong thái tràn đầy mùi vị quý tộc, tồn tại sánh ngang với trời đất từ thời cổ kim.

Rừng trúc xanh um rập rập khẽ xua đi cái nóng ran, cây trúc xanh mơn mơn đan xen nhau xếp thành hai hàng dọc theo con đường nhỏ, lá trúc xanh vây kín. Dọc theo rừng trúc đi xuống còn có một ngọn núi cao, trên núi cỏ cây tươi tốt, phía bên kia là thác nước Ôn Tuyền, bốn mùa đều như mùa xuân.

Bên khung cửa sổ, tấm rèm tơ màu vàng khẽ lay động trong gió. Ánh trăng xuyên thấu qua lớp cửa kính, chiếu lên một người đàn ông anh tuấn, khôi ngô.

Hắn đứng chấp tay trước cửa sổ, đôi mắt nhìn xuyên qua cửa kính thủy tinh trong suốt như nhìn thấu mọi vật trên thế giới. Hắn có dáng người cao lớn, mặc một chiếc áo sơ mi đậm màu, cao khoảng hơn một mét tám mươi sáu, dù chỉ đứng yên lặng nhưng hết sức uy nghiêm, tạo cho người khác cảm giác áp bức, không thể hít thở.

Lúc này, sàn nhà được lát bằng đá cẩm thạch đen trơn bóng và lạnh lẽo phản chiếu hình ảnh của bốn người đàn ông vừa đi vào.

- Lão đại! – Bốn người thấy người đàn ông đứng trước cửa sổ thì kính cẩn bước lên một bước, cúi người cung kính chào.

Người đàn ông chậm rãi quay người lại...

Khuôn mặt của hắn vô cùng anh tuấn giống như được điêu khắc tỉ mỉ, đường nét góc cạnh rõ ràng. Đôi mắt sắc bén mà thâm thúy như chìm trong băng giá, vẻ mặt cũng lạnh lùng, nghiêm túc, đôi lông mày hình kiếm cùng khi khẽ rướn rỗi khiến người ta chỉ cần nhìn một lần cũng khó có thể quên được!

Hắn chính là Lãnh Thiên Dục! Người đàn ông duy nhất có hai thân phận trong tứ đại tài phiệt!

Ban ngày, hắn là tổng giám đốc của tập đoàn Lãnh thị, hô mưa gọi gió trên thương trường. Còn đêm xuống, hắn lại chính là lão đại của tổ chức Mafia lớn nhất thế giới.

Hắn vĩnh viễn không bao giờ quên đêm cuối thu mười năm trước, cái đêm mà cha mẹ hắn bị lão đại của gia tộc Lô Thiết Tư giết chết. Dù ngày đó hắn đã điên cuồng báo thù, rửa hận cho cha mẹ nhưng đến tận bây giờ, hắn vẫn muốn bắt được tất cả những kẻ nhúng tay vào chuyện đó.

2. Chương 2

Q.1 - Chương 2: Cạm Dỗ Ái Tình

Edit: Hạ Hạ.DĐLQĐ

Beta: Mimiko + BB[o]

Sau khi Lãnh Thiên Dục nhậm chức đã bắt đầu đợt thanh tẩy quy mô lớn trong tổ chức Mafia. Nếu đời là trò chơi, vậy thì tất cả trò chơi đều phải tuân theo quy tắc mà hắn định ra! di endanleq uydooooo

Ngoại trừ Italy, Canada, Anh Quốc và vùng ngoại ô nước Pháp, Lãnh Thiên Dục đều phân chia đồng đều lợi nhuận cho Mafia ở các quốc gia khác trên thế giới nằm trong phạm vi thế lực của hắn. Hắn đã dần dần từng bước nắm được quyền quản lý cục diện Mafia vốn đang tán loạn.

Chỉ trong vòng mấy năm, tổ chức Mafia ở các nơi như Albania, Úc, Brazil, Trung Quốc, Colombia, Pháp, Ireland, Israel, Jamaica, Nhật Bản, Cô-oét, Mexico và Nga đều bị quản chế.

“Không giết các quan chức chính phủ cấp cao” chính là luật do Lãnh Thiên Dục đề ra! Mỗi gia tộc đều tự điều hành hoạt động của mình, ngoại trừ hoạt động truyền thống trong giới hắc đạo ra thì đều phải kinh doanh trong giới bạch đạo để làm tiền đề, ra oai với các lão đại Mafia khác trên toàn thế giới.

Lãnh Thiên Dục chưa bao giờ sợ sẽ có người trả thù mình, vì hắn biết rõ trên thế giới này, dù là hắc đạo hay bạch đạo thì những người muốn lấy mạng hắn đêm không xuể. Khi hắn ngồi lên vị trí tối cao này thì cũng đã chuẩn bị tất cả.

Muốn giết hắn ư? Được, xem người đó có năng lực đó không?

Lãnh Thiên Dục thông thả đi về phía bốn người, vẻ mặt không hề thay đổi nhưng đôi mắt sắc bén hơi nheo lại.

- Chuyện thế nào rồi? – Giọng nói của hắn cũng lạnh lẽo như chính con người hắn vậy.

Bốn người này chính là “tứ đại chấp pháp”, theo thứ tự là Phong, Lôi, Vân, Vũ. Cả bốn đều là những người hết sức lão luyện và tinh táo.

Lôi bước lên một bước rồi nói: “Lão đại, theo điều tra thì con chip công nghệ cao đang ở Tây Tạng – Trung Quốc”.

Lãnh Thiên Dục trầm tư một lúc rồi mở miệng nói: “Các cậu tiếp tục theo dõi, không được để cho con chip rơi tay vào kẻ khác”.

- Vâng! – Bốn người đồng thanh đáp lời.

Lãnh Thiên Dục lại quay người lại, không nói thêm gì nữa. Hắn lại nhìn ra cảnh đêm ngoài cửa sổ không hề chớp mắt, như thể chuyện vừa rồi chẳng hề liên quan đến hắn.

Nhưng... sát khí lạnh lẽo dần tràn ngập trong đôi mắt hắn khiến người khác phải nổi da gà!

Con chip công nghệ cao này là thứ mà rất nhiều thế lực tranh giành nhau. Chỉ cần có con chip này thì có thể nắm giữ toàn bộ kế hoạch phân bổ nhiên liệu mới nhất, vì vậy hắn muốn mau chóng có được nó.

Ánh trăng dần lan tỏa trên gương mặt lạnh lùng của hắn. Đây là tòa biệt thự cổ Lãnh Thiên Dục đặc biệt mua để dùng trong những ngày nghỉ phép. Như hôm nay vậy!

Tiếng gõ cửa vang lên, quản gia và người làm của biệt thự đi vào phòng.

- Lão đại, cô Vi Vi đã đến! – Quản gia vừa lên tiếng vừa cẩn thận đưa một cô gái vào trong.

Lãnh Thiên Dục không quay người lại, hồ hững “Ừ” một tiếng.

Người vệ sĩ bên cạnh Lãnh Thiên Dục tiến lên một bước nói: “Được rồi, mấy người lui ra đi!”

- Nhìn đủ chưa?

Vi Vi còn đang suy nghĩ đến mắt hờn thì giọng nói lạnh lẽo của Lãnh Thiên Dục đột nhiên vang vọng khắp căn phòng rộng lớn.

Trời ơi, người đàn ông này...

Rõ ràng là Vi Vi đã bị giọng nói của Lãnh Thiên Dục làm cho sợ hãi, sau đó cô thấy hắn chậm rãi ngồi xuống ghế sofa.

Chỉ trong nháy mắt, cô gái dường như quên cả việc hít thở. Người đàn ông với gương mặt anh tuấn như được chạm khắc khiến lòng cô mừng đến phát điên. Rốt cuộc cũng có thể hạ người đàn ông mình muốn rồi sao? Tất cả phụ nữ trên thế giới đều mơ ước có được vị lão đại, tổng giám đốc tập đoàn Lãnh thị - Lãnh Thiên Dục đang đứng trước mặt cô đây!

- Anh... – Vi Vi lập tức nũng nịu gọi một tiếng rồi bước ba bước đến trước mặt Lãnh Thiên Dục.

Cô ta luôn luôn tự tin với vóc dáng hoàn hảo, chuẩn đến từng cen-ti-met của mình. Hơn nữa, nếu xét về diện mạo thì cô ta có đôi mắt hiền hòa tựa như làn xuân thủy, hàng lông mày yêu kiều hấp dẫn lòng người, có thể nói là một vẻ đẹp kiều mỹ.

Ai ngờ gương mặt lạnh lẽo của Lãnh Thiên Dục vẫn hờn hợt như cũ, thậm chí ánh mắt còn không hề dao động.

- Cởi quần áo ra!

Lãnh Thiên Dục giống như một bậc quân vương cao cao tại thượng, lạnh lùng nhìn cô gái trước mặt, giọng nói cũng hết sức lạnh lẽo. Hắn ngồi nhàn nhã trên ghế, ý chí mãnh liệt và hơi thở nguy hiểm đều được ẩn giấu phía sau tư thế uể oải đó.

Vi Vi rùng mình một cái, cô ta ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào đôi mắt lạnh lẽo và sắc bén như con dao ấy. Ánh mắt đó của hắn càng kích thích bản năng muốn chinh phục đàn ông của cô ta. Cô ta luôn kiêu ngạo mình là một minh tinh nổi tiếng nhất, đàn ông quỳ dưới chân váy cô ta không ít, nhưng không có ai như Lãnh Thiên Dục, khiến tim cô ta đập nhanh không dứt ngay từ cái nhìn đầu tiên.

- Anh... – Cô ta chủ động đi tới cạnh Lãnh Thiên Dục rồi từ từ quỳ xuống, khuôn mặt xinh đẹp ngẩng lên, cất giọng nhỏ nhẹ - Em sẽ chứng minh em khác biệt so với những người phụ nữ khác.

- Gì?

Lãnh Thiên Dục nhướn mày, đôi mắt màu lục không kiên nhẫn liếc cô ta một cái, đôi môi mỏng hơi nhếch lên: “Cô định chứng minh thế nào?”

Hắn vừa dứt lời, Vi Vi đã cởi áo ngoài, chiếc áo lót màu hồng bằng tơ tằm khêu gợi lộ ra. Sau đó, cô ta cố bày ra vẻ xấu hổ, thẹn thùng như thiếu nữ cởi áo lót, đôi tuyết lê tròn đầy được buông thả, vì nhiệt độ thấp trong phòng mà hơi rung động. Cô ta nhẹ nhàng đưa lưng về phía hắn, vén mái tóc dài bồng bênh khêu gợi ra trước khiến cho phần lưng hoàn mỹ không khuyết điểm hiện ra trước mắt hắn.

3. Chương 3

Q.1 - Chương 3: Phạm Vào Đại Kỳ

- Anh... – Cơ thể Vi Vi lập tức mềm nhũn ra, khuôn mặt nhỏ nhắn vùi vào trong ngực người đàn ông. Khuôn mặt cô ta như được phác họa rất tỉ mỉ và nhẹ nhàng, mái tóc dài xoắn như dòng nước chảy nhẹ nhàng rủ xuống cánh tay người đàn ông.

Ngay sau đó, bàn tay nhỏ bé của cô ta đặt trên lồng ngực hắn bắt đầu trêu đùa, đi thẳng một đường xuống phía dưới, đặt trên thứ khổng lồ kiêu ngạo của hắn. Cơ thể mềm mại như con rắn dựa hẳn vào người hắn, đôi mắt quyến rũ nhìn vào đôi mắt đen thâm thúy như đầm lầy của Lãnh Thiên Dục.

Khóe môi Lãnh Thiên Dục nhếch lên, đưa tay xoa nắn nơi cao vút của người phụ nữ không hề thương tiếc. Trong mắt hắn, phụ nữ chỉ là công cụ để làm ấm giường mà thôi, hắn sẽ không bao giờ tiêu tốn dù chỉ là một chút tình cảm, vì tất cả phụ nữ trên đời này đều có thể được mua chuộc bằng tiền!

- Anh... Em rất thích... Chúng ta, chúng ta vào phòng ngủ được không? – Vi Vi nhìn vào khuôn mặt đẹp trai kia, đôi mắt dần trở nên mờ mịt. diendan»

Đây là người có thể nắm giữ tính mạng của người khác, người đàn ông đứng trên đỉnh cao của thế giới. Trong tay hắn nắm quyền sinh tử của biết bao mạng người! Nhìn vào đôi mắt lạnh giá ấy, Vi Vi cảm thấy khó có thể hít thở.

Ai ngờ Lãnh Thiên Dục lại hừ lạnh một tiếng, sau đó bàn tay hung hăng đè Vi Vi lên cửa sổ. Hắn chỉ cởi quần ra, sau đó không chút thương tiếc nào mà tiến thẳng vào cơ thể người phụ nữ.

- A... – Toàn thân Vi Vi run lên, có thể nhận thấy cô ta hoàn toàn không chịu nổi sự khổng lồ và cứng rắn của hắn. Sau đó, Vi Vi cảm thấy như cả người đang rơi vào trong một sức mạnh cuồng dã...

Mặt kính thủy tinh lạnh lẽo càng kích thích mạnh đến các giác quan của cô ta. Cô ta không tự chủ được thét to lên một tiếng, cảm nhận từng đợt động điên cuồng của người đàn ông lạnh lẽo nhưng lại đầy hấp dẫn trước mặt. Rốt cuộc cô ta cũng biết tại sao phụ nữ trên toàn thế giới lại say mê người đàn ông này rồi!

- Anh, mạnh quá... – Cơ thể cô ta cũng điên cuồng nghênh hợp với sự cuồng hân của Lãnh Thiên Dục. Cô ta lên tiếng đứt quãng, vừa thở hổn hển vừa nói. Hắn chỉ là đang phát tiết, cho dù trong tình huống say mê này, ánh mắt Lãnh Thiên Dục vẫn lạnh lẽo như cũ, thậm chí hắn còn không cởi áo sơ mi ra...

Vi Vi nhất thời cảm thấy đang bị sỉ nhục. Vì vậy, cô ta cố ý làm nũng, đôi môi đỏ mọng hôn lên ngực hắn, sau đó hôn dần lên phía trên, đến yết hầu rồi cố gắng hôn lên đôi môi mỏng gợi cảm của hắn.

Lãnh Thiên Dục vốn đang chạy nước rút đầy điên cuồng đột nhiên dừng lại...

- Anh... – Đang chìm đắm trong sự mê ly, Vi Vi rất kinh hãi. Cô ta uốn éo người, khó chịu lên tiếng – Dừng dừng lại...

- Cút! – Lãnh Thiên Dục đẩy cơ thể của cô ta ra, sau khi lạnh lùng nói một tiếng rồi ung dung mặc quần vào.

- Không, không... anh... – Vi Vi như sắp phát điên, cô ta không hiểu tại sao đang tốt như thế mà tự dừng hẳn lại dừng lại. Cô ta vội vã nhào vào lòng hắn, cố ý ra vẻ điềm đậm, đáng yêu:

- Anh, anh đừng giận nữa...

Lãnh Thiên Dục đã không còn kiên nhẫn, hắn vung tay đẩy cô ta ngã xuống đất. Sau đó lạnh lẽo hô một tiếng: “Người đâu?”

Vi Vi kinh ngạc đến ngây người, cô còn chưa kịp mặc quần áo vào thì một người trong đám vệ sĩ của Lãnh Thiên Dục đã đi vào...

- A... – Vi Vi thấy cơ thể mình bị người khác nhìn thấy thì lập tức luống cuống chân tay tìm quần áo mặc vào, hoàn toàn không để tâm đến hình tượng tao nhã.

- Lão đại! – Người vệ sĩ đứng yên bất động, xem ra đã quen với chuyện này.

Lãnh Thiên Dục nhàn nhã đốt một điếu xì gà, lạnh lùng ra lệnh: “Đưa cho cô ta một tờ chi phiếu rồi đuổi cô ta đi”.

- Vâng!

- Không, lão đại... – Vi Vi không thể tin được mình lại mất cơ hội quý báu này, cô ta bắt chấp tất cả muốn cứu vãn tình thế.

Ngay lập tức, người vệ sĩ đứng chắn trước mặt cô ta: “Cô Vi Vi, xin mời!”

Làm vệ sĩ của Lãnh Thiên Dục, anh ta đã quá quen với những chuyện thế này. Buồn cười nhất là những cô gái này luôn muốn leo cao, được hóa thành phượng hoàng, nhưng bọn họ đều phạm vào đại kỵ của Lãnh Thiên Dục. Đó chính là...

Lãnh Thiên Dục không cho phép bất cứ người phụ nữ nào động vào môi hắn.

4. Chương 4

Q.1 - Chương 4: Đại Lễ Phật Đản*

*Đại lễ cầu nguyện pháp

Tây Tạng – Trung Quốc, Lhasa, đại lễ Phật đản

Mười giờ ba mươi phút sáng, tiếng tụng kinh trầm trầm truyền ra từ trong điện chùa Triết Bang, một trong ba ngôi chùa lớn nhất ở Lhasa. Bốn trăm tăng nhân mặc áo cà sa màu đỏ thẫm đang ngồi cùng nhau tụng kinh cầu nguyện.

Ở đây đang cử hành đại lễ Phật đản theo truyền thống. Cũng chính vì lý do này nên không khí của Tây Tạng cũng tràn ngập hương vị khác lạ của đạo Phật.

Đại pháp cầu nguyện trong tiếng Tạng gọi là “Mạc lang thiết ba”, là một trong những hoạt động trọng yếu nhất trong việc truyền dạy Phật pháp. Chủ yếu là thông qua lễ cầu nguyện để cầu những điều tốt lành cho năm mới, thế giới hòa bình, tai họa không còn, cây trái được mùa, lục súc* thịnh vượng.

* Lục súc: súc vật nuôi trong nhà, gồm: ngựa, bò, dê, gà, chó, lợn

Chùa Triết Bang Tự nằm trên ngọn đồi Ô Sơn, phía tây Lhasa, cách thị trấn mười cây số. Từ xa nhìn lại, ngôi chùa có quần thể kiến trúc hùng vĩ như nhiều hạt gạo chồng chất tạo nên một ngọn núi tuyết trắng. “Triết Bang” trong tiếng Tạng nghĩa là “Gạo chất đống đây”.

Vậy nên hôm nay là ngày cầu nguyện đầu tiên, đương nhiên không thể tầm thường.

Tiếng cầu nguyện tụng kinh cùng tiếng chuông chùa vang dội khắp không gian đại điện. Ngồi ở giữa đại điện là một người lớn tuổi, ông chính là Thượng sư Đạt Lai, tuy mặt mũi trông già nua nhưng lại rất hiền hậu. Khi lễ cúng bái đã tiến hành được một nửa thì ông rời khỏi đại điện.

Khi bóng dáng ông khuất dần thì một chú tiểu cũng đứng dậy, đi theo sát phía sau!

Chú tiểu đi qua một hành lang rộng lớn, sau đó bước lên cầu thang mười bảy bậc bằng đá, cẩn thận theo đuôi Thượng sư Đạt Lai đi lên tầng ba.

Chú tiểu có vóc dáng mềm mại, tuy mặc trang phục của đàn ông nhưng lại có đôi mắt trong veo và tỉnh táo, càng nhìn càng thấy giống... một cô gái!

Khi Thượng sư Đạt Lai đi vào một cửa ngầm thì chú tiểu cảnh giác nhìn bốn phía xung quanh.

Đây là điện Cường Ba, thông với điện Phật, bên trong có tượng Phật bằng đồng. Trên cửa điện Cường Ba có tấm biển lớn ghi bằng chữ Hán: “Mục Long Nguyên Thiện”. Tấm biển này là do Thì Nhậm, đại thần triều Thanh khắc để dâng hiến khi đi sứ đến Tây Tạng năm 1846.

Chú tiểu nở nụ cười quỷ dị, ngay sau đó cực kì linh hoạt tìm được cơ quan để mở cửa ngầm.

- Ai?

Thượng sư Đạt Lai không ngờ cửa ngầm sẽ bị người khác mở ra, lập tức giật mình cất giọng hỏi. Khi ông nhìn thấy người đi vào là một chú tiểu thì ánh mắt hết sức kinh ngạc, tay cũng run lên rồi nhanh chóng giấu đồ trong tay đi

- Ai cho cậu vào đây? Đi ra ngoài cho tôi! – Thượng sư Đạt Lai nghĩ đây chỉ là một chú tiểu bình thường liền nhanh chóng đè nén sự khiếp sợ, lạnh lùng quát.

Ai ngờ chú tiểu này lại nở một nụ cười lạnh, giọng nói êm ái như của một cô gái nhưng hết sức lạnh lẽo: “Thượng sư Đạt Lai, đưa đồ ra đây!”

Giọng nói đầy tự tin, không cho người khác cơ hội từ chối càng khiến Thượng sư Đạt Lai giật nảy mình. Ông cảm thấy giọng của chú tiểu kia... là giọng của con gái!

- Cô là con gái? Cô là ai? – Thượng sư Đạt Lai lập tức cảm nhận được điều khác lạ, chăm chú quan sát người trước mặt.

Ánh mắt chú tiểu lóe lên tia sắc lạnh, ngay sau đó bàn tay nhỏ nhắn từ từ phủ lên mặt, chậm rãi kéo lớp mặt nạ xuống...

5. Chương 5

Q.1 - Chương 5: Thượng Quan Tuyền

- Cô... – Thượng sư Đạt Lai không thể tin vào đôi mắt mình, ông tròn tròn mắt khi nhìn thấy...

Một cô gái có khuôn mặt cực kì xinh đẹp nhưng lại lạnh giá như băng!

Cô gái có mái tóc đen nhánh như thác nước xõa hai bên vai, đôi mắt trong veo như thủy tinh, hàng lông mi dài và dài cong vút, sống mũi cao thẳng. Cô không giống như người gốc châu Á nhưng lại đẹp một cách lạ kỳ khiến người khác quên đi cả việc hít thở!

- Tôi muốn con chip của ông! – Cô hé mở đôi môi anh đào, ánh mắt đầy lạnh lùng và châm biếm!

Thượng sư Đạt Lai nghe vậy thì cả người run lên bần bật: “Cái gì? Con chip nào? Tôi không hiểu gì cả!”

- Tôi nhắc lại một lần nữa, mau giao con chip ra đây! Nếu không...

Nói tới đây, cô cố ý dừng lại một chút. Sau đó, ngón tay mảnh khảnh đặt lên cổ, nhẹ nhàng kéo một đường. Đôi mắt cô lóe sáng, sau đó có một luồng ánh sáng chói mắt lóe lên, thứ cô cầm trên tay trở thành một ám khí đặc biệt.

- Rốt cuộc cô là ai? – Thượng sư Đạt Lai thấy người này không phải là một sát thủ bình thường, lập tức hét lên.

Cô chậm rãi đi về phía ông, từng bước từng bước dần ông vào góc tường, sau đó lạnh lùng cười một tiếng.

- Tôi là sát thủ đặc công của tổ chức quốc tế BABY-M – Thượng Quan Tuyền. Thượng sư có mối quan hệ với các tổ chức gián điệp quốc tế nên chắc đã nghe qua cái tên này!

- Cái gì?

Cả người Thượng sư Đạt Lai run lên, nhưng ông còn chưa kịp kêu lên thành tiếng thì đã bị một vật nhọn đâm vào cổ...

Đôi mắt trong veo của Thượng Quan Tuyền hờ hững nhìn người nằm trong vũng máu. Nếu cô đã tự giới thiệu bản thân, còn cho ông ta thấy diện mạo thật của mình thì lý do đơn giản nhất chính là, cô muốn giết ông ta!

- Tôi thấy loại người như ông, ngay cả Phật Tổ cũng không muốn che chở đâu!

Thượng Quan Tuyền nhìn Thượng sư Đạt Lai đã chết rồi hờ lạnh nói một câu. Sau đó, cô nhanh chóng lấy con chip đựng trong chiếc hộp gỗ rồi cởi áo tăng bào trên người ra. dddd»iendan»lequ»ydon

Chiếc áo tăng bào được cởi ra hoàn toàn lộ rõ vóc dáng hoàn hảo, xinh đẹp của cô. Cô nhếch mép cười rồi nhanh chóng rời đi!

Cô – Thượng Quan Tuyền là một sát thủ đặc công quốc tế. Từ năm sáu tuổi đã đi theo học hỏi Niếp Ngân. Trong mười năm nay, anh ta đã bỏ ra rất nhiều công sức và tâm huyết, cuối cùng đào tạo được ba người sát thủ đứng đầu.

Mấy ngày trước, Thượng Quan Tuyền nhận được lệnh của Niếp Ngân đến Tây Tạng để tìm con chip công nghệ đỉnh cao. Cô không nói nhiều lời, trực tiếp đi tới đây, hoàn thành nhiệm vụ một cách thuận lợi.

Mặc dù chỉ mới mười tám tuổi nhưng cô đã hoàn thành không dưới mười đại án quốc tế! Đây cũng là lý do Niếp Ngân cực kỳ tin tưởng cô.

Trong đại điện vẫn vang lên tiếng tụng kinh cầu nguyện, tất cả mọi người đều không hề chú ý đến một cô gái xinh đẹp đang lặng lẽ hòa người vào đám đông.

Ánh nắng tựa như những sợi tơ bạc óng ánh treo khắp đại điện, phản chiếu những tia sáng lấp lánh!

Vậy mà cùng lúc đó, có mấy người đàn ông đang ở trong phòng nghỉ của Triết Bang Tự. Họ đều mặc quần áo đen, gương mặt hết sức lạnh lẽo. Người thu hút sự chú ý nhất chính là Lãnh Thiên Dục đang ngồi trên ghế.

Một chú tiểu dè dặt bước lên phía trước lên tiếng: “Lãnh thí chủ xin chờ một lát, tiểu tăng đi báo với thượng sư!”

Giọng nói non nớt của chú tiểu tràn đầy khiếp đảm, rất dễ để nhận ra chú đã bị khí thế của những người này hù dọa. Nhưng vì từ sáng sớm thượng sư đã dặn nhất định phải ở đây chờ Lãnh tiên sinh, khi nào người đến thì phải thông báo ngay cho thượng sư. Xem ra vị thí chủ này nhất định là một nhân vật quan trọng, không thể đắc tội được.

Lãnh Thiên Dục nhàn nhã cầm tách trà lên uống rồi gật đầu, đôi mắt lạnh lẽo ẩn sau cặp kính râm!

Vì con chip nên hắn đã đặc biệt đến đây!

Chuyện khiến hắn phải tự mình ra tay rõ ràng là chuyện cực kì quan trọng, mà người có liên quan đến chuyện này chính là Thượng sư Đạt Lai ở đây!

6. Chương 6

Q.1 - Chương 6: Phổng Tay Trên

- Phong... – Sau một lúc lâu, giọng nói lạnh lẽo của Lãnh Thiên Dục vang lên. Hôm nay cùng hắn đến đây ngoài mấy người vệ sĩ thì còn có một trong tứ đại chấp pháp, đó chính là Phong!

- Lão đại! – Phong lễ phép và kính cẩn đi đến bên cạnh Lãnh Thiên Dục. die nda»n

- Đi xem thế nào đi! – Lãnh Thiên Dục hạ lệnh ngắn gọn.

Vốn là người có trực giác nhạy bén nên Lãnh Thiên Dục phát hiện ra chú tiểu đã đi lâu rồi nhưng vẫn chưa quay lại, hắn không thể không nghi ngờ.

- Vâng! – Phong lập tức đáp lời.

Khi anh ta vừa ra đến cửa thì bắt gặp chú tiểu vừa này. Về mặt chú tiểu vô cùng hoảng sợ và lo lắng, cậu ta chạy vào, thở hổn hển nói: “Không... không xong rồi... Thượng sư... ông ấy... ông ấy...”

Giọng nói của chú tiểu đầy run sợ!

Phong lập tức tiến lên bắt lấy cánh tay chú tiểu, lớn tiếng hỏi: “Thượng sư làm sao?”

Lãnh Thiên Dục cũng nhìn chú tiểu, hai hàng lông mày nhíu chặt lại.

- Thượng sư... ông ấy... ông ấy bị giết rồi!

Chú tiểu nức nở lên tiếng. Ngay sau đó, giọng nói trầm thấp của Lãnh Thiên Dục vang lên: “Lập tức đưa tôi đi xem!”

- Được, được!

Đoàn người bước nhanh về phía điện Cường Ba.

Lễ cầu nguyện đang đi đến hồi kết, sự hồi hã của đoàn người cũng chìm trong sự tĩnh lặng của ngôi chùa.

Thi thể Thượng sư vẫn nằm trong căn phòng tối như cũ. Khi Lãnh Thiên Dục đến nơi thì dường như vũng máu đỏ đã lành lặn ra khắp nơi.

Trong căn phòng tối ngoại trừ ba người thì còn một chú tiểu khác nữa.

- Máy người... Máy người là ai? – Chú tiểu này thấy có rất nhiều người lạ xông vào, lập tức hỏi. Cậu ta không muốn ọi người biết đã xảy ra chuyện.

Lãnh Thiên Dục không thèm để ý đến chú tiểu kia, bước nhanh về phía thi thể Thượng sư. Sau đó hắn ngồi xổm xuống, đưa tay gạt vết máu, một vết thương sâu và hiểm lập tức hiện ra trước mắt hắn.

Hai hàng lông mày của Lãnh Thiên Dục lập tức nhíu chặt vào nhau.

- Lão đại, vết thương này thật kỳ lạ! – Phong cũng nhìn vết thương rồi lên tiếng.

- Đây, các anh không được động vào... – Chú tiểu kia còn chưa nói được hết câu đã bị mấy người vệ sĩ của Lãnh Thiên Dục đuổi ra ngoài. Mấy chú tiểu khác sợ đến mức mặt mũi trắng bệch.

- Tìm đồ! – Lãnh Thiên Dục ra lệnh.

Hắn có một dự cảm không lành! lát sau, câu trả lời của Phong hoàn toàn đúng với điều hắn đang dự cảm!

- Lão đại... không thấy!

Chết tiệt! Lãnh Thiên Dục đứng bật dậy, siết chặt tay thành nắm đấm.

- Phái người hợp tác cùng cảnh sát địa phương, mau chóng phong tỏa Lhasa, đặc biệt chú ý đến những người khả nghi, nhất là... phụ nữ!

- Vâng!

- Còn nữa... – Lãnh Thiên Dục nhếch môi nở nụ cười lạnh lẽo – Lập tức điều tra cho tôi tài liệu về đặc công quốc tế xuất sắc nhất tính đến thời điểm hiện tại của BABY-M!

7. Chương 7

Q.1 - Chương 7: Cô Gái Nhỏ Đã Lớn

Hương thơm ngát nhàn nhạt tỏa ra trong đêm tối, bên trong “phòng dành cho tổng thống” xa hoa, mặt trăng lằng lặng tựa mặt hồ xuyên thấu qua cửa sổ sát đất mà đi vào.

“Lão đại, đây là tư liệu người muốn!” Phong sau khi được sự cho phép của Lãnh Thiên Dục thì bước đến, đưa chút tư liệu ít ỏi cho hắn.

Đôi con ngươi bằng giá của Lãnh Thiên Dục khê gương lên :“Chỉ có bao nhiêu đây?”

Phong gật đầu một cái nói :“Đúng vậy, chỉ có những thứ này, tư liệu của tổ chức này rất ít, phải điều tra rất nhiều nguồn, mới tra ra được tư liệu của đặc công này!”

Lãnh Thiên Dục lật từng tờ từng tờ, nét mặt hắn không chút biến đổi khiến người ta không nhìn ra lòng hắn đang nghĩ gì.

“Lão đại, theo như tôi được biết, mười năm nay Nhiếp Ngấn đã huấn luyện được ba người đứng đầu trong hàng ngũ sát thủ đặc công, một nam hai nữ. Lão đại, chẳng lẽ người cho rằng cái chết của thượng sư hôm nay có liên quan đến tổ chức này sao?”

Sau khi bàn tay Lãnh Thiên Dục lật tới một trang tài liệu, không lật tiếp nữa, ánh mắt băng hàn khóa tại những chữ viết trên tờ tài liệu!

Một lát sau, hắn chậm rãi đứng dậy, đi tới tủ rượu bên cạnh, vừa nghiêng người về một bên nói :

“Tôi xem qua vết thương của thượng sư nên nghĩ tới, kết quả chứng minh tất cả suy đoán đều đúng. Phong, cậu đã xem qua vết thương của thi thể rồi, vết thương này thuộc loại ”tứ biện thương“, mà có thể sử dụng loại vũ khí giết người này, cũng chỉ có Nhiếp hoặc là sát thủ của hắn!”

“Tứ biện thương?” Phong giật mình nói.

Cái gọi tứ biện thương chính là vết thương nội bộ do bị vũ khí sắc bén đâm sâu tạo thành hình hoa bốn cánh. Vết thương này thuộc loại trí mạng, bởi vì cho dù là bác sĩ có mặt liền tức khắc, cũng chỉ có thể may lại vết thương bên ngoài, mà bên trong thì không cách nào có thể vá lại, cho nên cuối cùng chỉ có thể chảy máu đến chết!

“Nhưng lão đại, chúng ta phong tỏa thành phố cả ngày, cũng không phát hiện dấu vết của sát thủ đặc công, nhất là phụ nữ!” Phong càng thêm không hiểu.

Lãnh Thiên Dục sau khi uống một hớp cạn ly rượu, đi tới xấp tài liệu, dùng ngón tay gõ hình trong tài liệu trước mặt nói :“Nếu như tư liệu mà cậu điều tra đều là chính xác, vậy thì người này cũng đã sớm rời khỏi Lhasa rồi!”

Phong nghi ngờ cầm tư liệu nhiên lại một lần.

Thượng Quan Tuyền, người Châu Á mang 1/3 huyết thống Canada, số tuổi không rõ, quê quán không rõ, sát thủ đặc công cấp cao của BABY-M, sau khi hoàn thành huấn luyện đã thực hiện được không dưới mười đại án quốc tế, lạnh lùng và tinh táo, tinh thông Dịch Dung Thuật, vũ khí trí mạng —“Hạnh vận thảo” (Cỏ may mắn)

Phong lại chuyển tầm mắt đến tấm hình bên cạnh, đó lại là một cô gái nhỏ hết sức xinh đẹp !

“Cái này?” Phong kinh ngạc nói, đặc công quốc tế này không phải là một tiểu cô nương chứ? Đùa gì thế! Nhìn bộ dáng của tiểu cô nương này quá lắm cũng chỉ chừng tám tuổi!

“Đây là hình lúc bé của cô ta!” Giọng nói lạnh lùng của Lãnh Thiên Dục vang lên, tròng mắt của hắn lần nữa quét qua con người của cô gái nhỏ trong hình một cách bất lịch sự.

Không tệ, hắn nhớ con người này, ở đêm cuối thu mười năm trước kia, tiểu cô nương này đứng bên cạnh Nhiếp Ngấn. Một đôi mắt trong suốt tựa đáy hồ nước, chính là kinh hồn thoáng nhìn, hắn thế nhưng lại bị dao động bởi ánh mắt của một cô bé.

Không ngờ, mười năm sau cô lại xuất hiện, không chỉ giành phần giết thượng sư Đạt Lai của hắn, hơn nữa còn cứng rắn cướp đi con chip công nghệ quan trọng nhất. Thậm chí cô còn thân không biết quý không hay có thể thoát khỏi thiên la địa võng mà hắn đã giăng ra khắp chốn này!

Không khó tưởng tượng ra, cô dùng Dị Dung Thuật* lừa gạt ánh mắt của mọi người!

Không đơn giản, quả thật không đơn giản!

Nghĩ tới đây, ý lạnh nơi đáy mắt Lãnh Thiên Dục ngày càng tăng, môi lại nâng lên làm người ta giật mình, cô gái nhỏ mười năm trước nay đã trưởng thành, ngược lại hẳn thật sự có hứng thú gặp cô!

*Dị dung thuật : loại thuật cải trang (giống như trong truyện Conan thì mẹ Conan là thiên tài hóa trang bằng mặt nạ - hay gọi khác là dị dung sư)

8. Chương 8

Q.1 - Chương 8: Nhiệm Vụ Đặc Biệt

Bầu trời vốn sáng sủa cuối cùng cũng vì cơn mưa mà hóa thành đêm tối, mưa bụi giăng tề tề* trong không trung, trong giây lát liền bị gió nhẹ thổi đi.

Cửa sổ sát đất to chiếm phần lớn diện tích trong thư phòng, mà phong cách thiết kế bên trong cao nhã cũng nêu lên cuộc sống và phẩm chất của chủ nhân.

Thân thể Nhiếp Ngân khí thế bừng bừng ngồi ngay ngắn trên ghế da, một thân áo đen cũng không thể che đậy tư thế oai hùng trác nhĩ bất quần*. Hẳn là người đàn ông ba mươi hai tuổi thành thực, sức quyến rũ trí mạng, có tiền bạc còn có quyền thế!

Hắn đốt một điếu xì gà, không biết đang đợi gì, ánh mắt thâm thúy phóng ra phía xa xa—

Đến khi, tiếng chuông điện thoại trên bàn đột nhiên cắt đứt sự yên tĩnh của màn đêm.

“Nhiếp tiên sinh, Thượng Quan tiểu thư đến!”

Mi tâm Nhiếp Ngân run lên, ngay sau đó, một giọng nói trầm thấp và dễ nghe nhàn nhạt vang lên :“Cho cô ấy vào!”

“Dạ!”

Một sát lau, bóng dáng mỹ lệ của Thượng Quan Tuyền lướt đi vào, con người lạnh lùng thấy sau khi thấy Nhiếp Ngân, trong nháy mắt lướt qua vẻ mặt khó có thể thấu hiểu.

“Anh tìm em?” Cô hé mở đôi môi anh đào.

Từ lần thành công lấy được con chip công nghệ cao, Nhiếp Ngân liền tốt bụng cho cô nghỉ ngơi một thời gian dài. Không ngờ, chỉ được vãn vãn mấy ngày, cô lại nhận được lệnh triệu tập của Nhiếp Ngân.

Nhiếp Ngân không nói gì, hắn chỉ nhìn Thượng Quan Tuyền một chút, sắc mặt từ từ trở nên khác thường đôi chỗ. Ngay sau đó, hắn khẽ khom người đứng lên, chậm rãi bước về phía Thượng Quan Tuyền.

Khi bóng dáng cao lớn đứng lại ở trước mặt mình thì Thượng Quan Tuyền ngẩng đầu lên, khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ không chút để lộ chút vui vẻ và lo lắng trong lòng cô.

“Tuyền, em đi theo tôi bao lâu rồi?” Nhiếp Ngân cuối cùng mở miệng.

“Mười hai năm!” Thượng Quan Tuyền nhanh nhẹn trả lời đơn giản.

Không sai, năm sáu tuổi cô liền theo học hỏi Nhiếp Ngân, hôm nay cô đã mười tám tuổi, vừa tròn mười hai năm

Nhiếp Ngân gật đầu một cái, ngay sau đó lại nói :“Vậy thì, trong thời gian mười hai năm, có bao giờ em hận tôi?”

Thượng Quan Tuyền nghe vậy, đôi con người lạnh lùng thoáng qua tia sững sốt. Ngay sau đó, cô lập tức thu lại sự khác thường trong lòng, cung kính đáp :“Không có!”

Nhiếp Ngân dần dần nâng bàn tay to lên, nhẹ nhàng đặt trên bả vai của cô. Khi hắn rõ ràng cảm thấy thân thể của Thượng Quan Tuyền run lên thì từ từ nâng bàn tay nhỏ bé của cô lên, để bên trong bàn tay to lớn của hắn.

“Anh —”

Thượng Quan Tuyền bị hành động của Nhiếp Ngân làm cho hơi ngẩn ra, đây là cử động Nhiếp Ngân thường làm với cô khi cô còn bé. Vì vậy, bất kể huấn luyện có khổ cực đến bao nhiêu hoặc là cô gặp phải bao nhiêu bi thống, cô đều sẽ nghĩ đến đôi bàn tay này của hắn. Nhưng là, khi cô dần dần lớn lên, Nhiếp Ngân cũng không dắt tay mình nữa rồi.

Cô thừa nhận trong lòng mình tồn tại một loại tình cảm không biết tên đối với Nhiếp Ngân. Nhưng cô biết mình chỉ là một sát thủ đặc công mà thôi, sát thủ, thì không nên có bất kỳ tình cảm nào, hướng chỉ là người huấn luyện sát thủ.

Điều này, Thượng Quan Tuyền biết rõ, Nhiếp Ngân còn rõ hơn!

Gian phòng im lặng vô cùng, chỉ có thể nghe âm thanh khi có khi không của giọt mưa.

Một lát sau, Nhiếp Ngân nhìn Thượng Quan Tuyền, nhẹ nhàng cười một tiếng, môi mỏng khô gợt làm người ta bị mê hoặc ôn nhu nói :“Tôi không quên, hôm nay là sinh nhật của Tuyền!”

Trong lòng Thượng Quan Tuyền đột nhiên chấn động, hắn — nhớ ngày sinh nhật của mình sao? Ngay cả chính cô cũng quên ngày sinh nhật, hắn nhớ sao?

Cô đứng tại chỗ sửng sốt, không hề chớp mắt nhìn Nhiếp Ngân trước mặt hồi lâu, không nói gì.

Một tiếng than nhẹ từ môi Nhiếp Ngân bật ra, đáy mắt hắn cũng dần dần hiện lên một tia bi thương, sau đó, hắn nói :“Nhưng mà tôi lại nghĩ, hôm nay cũng là ngày em sẽ hận tôi!”

9. Chương 9

Q.1 - Chương 9: Nhiệm Vụ Đặc Biệt (2)

Mi tâm của Thượng Quan Tuyền dần dần đọng lại nét khó hiểu, cô khẽ hỏi :“Tại sao lại nói như vậy?”

Nhiếp Ngân từ từ đi tới bên cạnh bàn đọc sách, đưa lưng về phía cô nói :“Bởi vì, tôi sẽ giao cho em một nhiệm vụ mới!”

Sau khi nghe lời nói, lông mày Thượng Quan Tuyền dần dần dãn ra, cô nói :“Hoàn thành nhiệm vụ là nghĩa vụ của em, tại sao lại hận anh?”

Cô cảm thấy hôm nay Nhiếp Ngân rất kỳ quái, hắn nên hiểu rõ vị trí của mình. Hôm nay là sinh nhật cô không sai, nhưng cũng không phải vì làm nhiệm vụ trong ngày sinh nhật mà khiến cô hận hắn. Cho tới nay, cô cũng không quan tâm lắm cái sinh nhật gì đó.

Nhiếp Ngân nghe Thượng Quan Tuyền trả lời như vậy, hắn xoay người, trong mắt có tia khó hiểu khiến người ta nhìn mà không thể đoán ẩn ý :“Tuyền, em qua đây!”

Trong lòng Thượng Quan Tuyền căng thẳng, sau đó, cô nghe lời mà bước đến trước người hắn.

Một mùi hương thanh nhã quanh quẩn giữa hai người, vây lấy tâm của Nhiếp Ngân, khiến hắn thấy đau.

Chỉ thấy hắn khẽ khom người, môi chậm rãi tới gần Thượng Quan Tuyền —

Trong lòng Thượng Quan Tuyền vang lên một tiếng “Ding”, cô theo bản năng muốn trốn tránh, lập tức liền bị bàn tay Nhiếp Ngân kéo lại lần nữa!

Hắn cũng không hiểu lắm như Thượng Quan Tuyền, hơi thở đàn ông nóng bỏng nhích tới gần bên tai cô, giọng nói êm ái nhưng tàn nhẫn lại vang lên làm Thượng Quan Tuyền không bao giờ quên —

“Nếu như, hiện tại tôi yêu cầu em mất đi tất thân xử nữ, em — cũng sẽ không hận tôi sao?”

Tiếng nói vừa dứt, Nhiếp Ngân từ từ ngẩng đầu lên, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ dần mất đi huyết sắc của Thượng Quan Tuyền.

Cái gì? Hắn nói cái gì ?!!

Mặc dù Thượng Quan Tuyền không có thét chói tai, nhưng mà, cô cố nén ngực đang phập phồng, giờ phút này cũng có thể nhìn ra trong lòng cô cùng chấn động, kinh ngạc.

“Anh, anh đang nói đùa à!” Một Thượng Quan Tuyền tỉnh táo đã bị Nhiếp Ngân đánh nát, môi của cô cũng dần biến thành tái nhợt và vô lực.

Nhiếp Ngân nhìn Thượng Quan Tuyền, lạnh lùng nói :“Tôi không có nói giỡn, Tuyền, đây chính là điều kiện của nhiệm vụ mà em phải hoàn thành. Em là sát thủ đặc công khiến tôi tự hào nhất, vì vậy, tôi sẽ không làm những chuyện bất lợi đối với em, nhưng mà, tối nay, em nhất định phải ra ngoài bỏ tấm thân xử nữ!”

Giống như sấm sét ngang tai, chân Thượng Quan Tuyền không vững, thiếu chút nữa ngã nhào trên đất. Cô lập tức đưa tay chống trên bàn đọc sách, một cái tay khác đau lòng mà bịt chặt miệng lại.

Ý tứ của Nhiếp Ngân rõ ràng nhưng mà, thông minh như cô sao lại có thể không hiểu hàm ý trong lời hắn nói. Mười tám tuổi nghĩa là đã trưởng thành, người trưởng thành sẽ tiếp nhận nhiệm vụ gian khổ hơn, đồng thời, đương nhiên cũng sẽ dính đến những nhiệm vụ cần lợi dụng nhan sắc để hoàn thành!

Nhưng là, làm Thượng Quan Tuyền suy nghĩ nhiều chính là, lòng dạ Nhiếp Ngân sẽ độc ác như vậy sao!

“Anh bảo tôi tìm ai?” Thượng Quan Tuyền đè nén tâm tình sắp hỏng mất, trong giọng nói tỉnh táo hàm chứa giận dữ.

“Tùy em thôi!” Nhiếp Ngân đi đến bên cửa sổ, cố ý không nhìn đến ánh mắt của Thượng Quan Tuyền, giọng nói cũng trở nên lạnh nhạt, tuyệt tình khác thường.

“Ha ha —” Thượng Quan Tuyền cười lạnh nói, ngay sau đó, cô cất giọng nói :“Tôi là con cò của anh, vậy dĩ nhiên thì phải theo sự an bài của anh, không đúng sao?”

Nhiếp Ngân lạnh lùng xoay người đi, vẻ mặt anh tuần mang theo một tia đau đớn nhức hừ nhức hiện*, ngay sau đó, hắn nói :“Em không giống với Nhã Nhi! Tôi nói rồi, em là thuộc hạ đáng tự hào nhất của tôi, vì vậy, quyền chủ động trên tay em!”

Thượng Quan Tuyền cắn cánh môi gắt gao, bàn tay nhỏ bé siết thật chặt lại, cô không hề chớp mắt nhìn về phía hắn, con ngươi ngày càng lạnh lẽo.

Nhưng Nhiếp Ngân cố ý coi thường ánh mắt của cô, bước chân đi thong thả nói :“Qua tối nay, tôi sẽ mang em cùng đi Mỹ giải quyết án tử về đánh bạc. Hắn gọi là Crow, yêu thích nhất là phụ nữ, mà người này có tiếng luôn luôn cẩn thận, chỉ có thời điểm lên giường cùng phụ nữ, hắn mới thả lỏng cảnh giác! Tuyền, em biết nên làm thế nào rồi đó!”

Lời nói Nhiếp Ngân tục như một thanh đao nhọn, từng chút từng chút khoét sâu vào lòng cô, đau, toàn tâm đều đau!

“Anh thật muốn tôi làm như vậy?” Tay Thượng Quan Tuyền nắm chặt thành quyền, từ từ đứng thẳng người lên, con ngươi cô đã trở nên tỉnh táo cùng lạnh lẽo trước sau như một.

“Thân là sát thủ đặc công, thì nên biết không có quyền cự tuyệt, bất luận là em, hay là tôi, một khi không tuân theo quy tắc trò chơi, đều có một kết quả như nhau!” Nhiếp Ngân lạnh lùng nói.

“Được!” Trong mắt Thượng Quan Tuyền hàm chứa một tia băng hàn cất giọng nói :“Mạng của tôi từ nhỏ chính là của anh, nếu như không có anh, tôi cũng sẽ chết đói ở đầu đường, toàn bộ việc tôi làm tối nay, coi như là báo đáp ân nuôi dưỡng của anh!”

Nói xong, thân thể Thượng Quan Tuyền cố nén run rẩy, chột đi về phía cửa —

“Tuyền — ” Giọng nói Nhiếp Ngân đột nhiên vang lên.

Thượng Quan Tuyền lập tức giật mình, ngay sau đó, cô hít một hơi thật sâu, dùng giọng nói trước sau như một nói :“Ngài còn muốn phân phó gì?”

Cho dù là giọng nói trước sau như một, hình như còn có thể nghe ra vẻ mong đợi của cô.

Nhiếp Ngân không có đi lên, chỉ là đứng ở bên bàn học chậm rãi nói :“Tôi biết rõ em sẽ hận tôi, nhưng mà, tôi thề, tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho kẻ chạm vào em tối nay!”

“Không cần! Chuyện của tôi chính tôi sẽ giải quyết!” Thượng Quan Tuyền tuyệt vọng nhắm mắt lại, cô vốn còn ôm một tia hy vọng, hy vọng hắn sẽ thay đổi chủ ý—

Nhưng —

Trong lòng Thượng Quan Tuyền dâng lên một tia bi ai, sau đó, cô không nói hai lời, mở cửa phòng, đi ra ngoài.

“Bùm —” Tiếng đóng cửa khổng lồ phát tiết nổi tức giận của Thượng Quan Tuyền lúc này !

Nhiếp Ngân vô lực ngồi xuống ghế, trên khuôn mặt anh tuần lâm vào một cổ bi ai thật sâu!

Hắn yêu Quan Tuyền, yêu một cô gái nhỏ hơn mình mười bốn tuổi! Khi lần đầu tiên hắn nhìn thấy Thượng Quan Tuyền, cô chỉ có sáu tuổi, vậy mà mới sáu tuổi cô đã có đôi mắt lạnh lùng mà bình yên, chính là như vậy, hắn hai mươi tuổi liên lạc vào đó! Mà hắn cũng phát hiện, Thượng Quan Tuyền có cảm giác nường tựa đối với mình!

Buồn cười, thật là buồn cười, ngay cả hắn cũng cho rằng mình điên rồi, làm người đứng đầu tổ chức, hắn biết rõ quy củ. Vì vậy, hắn tự nguyện tự tay cắt đứt phần tình cảm này, cũng không thể để tình cảm nguy hiểm như vậy phá hủy cả tổ chức!

Hắn cố nén mình không nên đụng vào cô, nhưng mà, hắn nhất định sẽ giết kẻ đụng vào Tuyền tối nay.

10. Chương 10

Q.1 - Chương 10: Buổi Đấu Giá Người Đẹp

Ibiza, Pub sang trọng thứ hai trên thế giới, nơi này không thiếu những người trong giới thượng lưu đến nhảy nhót vui chơi. Vì vậy, khung cảnh xa hoa khiến, cách tiêu xài tiền người ta chắc lưỡi hít hà , ngay cả một ly cocktail, sau khi qua bàn tay điều chế tỉ mỉ của người pha rượu trong đây, mỗi ly có thể bán được 3.5 vạn bảng Anh!

Bất quá, nếu giới thượng lưu rất thích đến đây thì Lãnh Thiên Dục lại rất khi đặt chân đến. Nhưng, hôm nay, hắn bị Cung Quý Dương cứng rắn lôi kéo, bởi vì, hắn thật sự không chịu nổi Cung Quý Dương liên tục ném bom khủng bố mình.

Khi Lãnh Thiên Dục mang theo gương mặt không muốn đi mà bước vào nơi này, cảnh tượng đập vào mắt khiến hắn cau mày. Trên đầu Cung Quý Dương có để một quả táo, mà trong tay Hoàng Phủ Ngạn Tước đang cầm một thanh phi đao, nhìn đáng vẻ giống như đang muốn biểu diễn một màn phóng phi đao vào quả táo!

“Thiên Dục —” mắt tinh Cung Quý Dương nhìn thấy một thân áo đen của Lãnh Thiên Dục, lập tức cất giọng nói.

Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy Lãnh Thiên Dục tới, cười ưu nhã một tiếng, tạm thời đem phi đao trong tay để xuống,

Lãnh Thiên Dục ngồi xuống, một đôi con ngươi thâm lúy băng lãnh bị mắt kính che lấp. Không chỉ có hắn, mà Hoàng Phủ Ngạn Tước cùng Cung Quý Dương cũng đeo kính mát. Dù sao đây là nơi công cộng, với thân phận của bọn họ mà đi đến những nơi này, rất dễ dàng khiến truyền thông chú ý.

“Thiếu Đường đâu?” Lãnh Thiên Dục hỏi.

Chỉ thấy người kia một thân áo sơ mi màu tím đậm tùy ý ngồi thả trên ghế salon, nhận lấy một ly rượu ngon từ waiter (bồi bàn) trong pub dâng lên mà chậm rãi thưởng thức.

Hoàng Phủ Ngạn Tước giơ tay lên nói :“Đầy tháng của Tiểu Triệt và Tiểu Lạc, cậu ta cố ý mang theo Kỳ Hình cùng hai tiểu tử kia đến Ý ăn mừng rồi!” [Về câu chuyện tình yêu của Lăng Thiệu Đường mời xem : bộ truyện Tứ đại tài phiệt tập 1 “Tổng giám đốc tàn khốc - Vợ yêu tuyệt vời”!]

Ý?

Môi Lãnh Thiên Dục khê cong, xem ra không quá mấy ngày nữa bọn họ sẽ gặp lại nhau!

“Bộ dáng như vậy, chắc cậu cũng bị tên này cứng rắn lôi kéo đến đây chứ gì !” Lãnh Thiên Dục hời hợt nói.

Trong bốn người bọn họ, Lãnh Thiên Dục, Hoàng Phủ Ngạn Tước và Lăng Thiệu Đường đều không thích những chỗ như thế này, chỉ có Cung Quý Dương này, trời sinh hắn thích chui vào những “ổ” náo nhiệt.

Hoàng Phủ Ngạn Tước khê cười một tiếng, ngay sau đó nhún vai thông thả, ung dung nói :

“Cho nên, mục đích đầu tiên mình đến đây chính là khiến cho tên này nhục chí!” Nói xong, hắn lại lần nữa nâng lên phi đao trong tay!

“Á á, từ từ nào!” Đang lúc Hoàng Phủ Ngạn Tước sắp nâng phi đao lên, ở thời điểm mảnh chỉ treo chuông (ngàn cân treo sợi tóc), Cung Quý Dương tìm kế hoãn binh.

“Có chuyện gì?” Hoàng Phủ Ngạn Tước dương dương tự đắc lười biếng nói.

Trên gương mặt anh tuấn của Cung Quý Dương gương lên nụ cười vô tội, hắn nuốt một ngụm nước bọt nói :

“Ngạn Tước, cậu — có phải là cậu nên bỏ hai ông trời đen trên mắt cậu xuống hay không?”

Hoàng Phủ Ngạn Tước không nhẫn nhịn được nữa, hắn nhíu mày, giọng nói ưu nhã giống như của hoàng tử cao quý, mang theo khiêu khích không cho đối phương từ chối :

“Gi? Sợ à? Mình có công phu bách phát bách trúng đó, không cần làm màu nữa!” (bách phát bách trúng : bắn đâu trúng đó)

Mà Lãnh Thiên Dục cũng không có ý định ngăn cản, hắn vẫn ngồi một chỗ lạnh lùng, nhàn nhã lắc lắc ly rượu

Cung Quý Dương vừa bị Hoàng Phủ Ngạn Tước nói kích như vậy, lập tức nói :“Đến đây, anh mày không sợ mày đâu —”

“Phập—”

Lời nói Cung Quý Dương còn chưa hết, Hoàng Phủ Ngạn Tước phi đao chính xác vào quả táo trên đầu Cung Quý Dương, sau đó mang theo một lực lớn, làm cả phi đao cùng quả táo đâm vào trên vách tường.

“Bộp, bộp, bộp!” Lãnh Thiên Dục không nói gì, chỉ vỗ tay ba cái.

Cung Quý Dương huýt sao một tiếng, sau đó đưa ra ngón tay cái :“Ngạn Tước, không tệ, không tệ, giờ thì — tới lượt mình!”

Những lời này của Cung Quý Dương làm Hoàng Phủ Ngạn Tước ngạc nhiên đến xém rớt cằm, lập tức hắn cất giọng nói:

“Đùa nhau à, thời điểm đặc huấn của cậu còn không đụng tới phi đao đó!”

Cung Quý Dương cười rất “thánh thiện”, hắn thông thả đem một quả táo mà ung dung đặt trên đầu Hoàng Phủ Ngạn Tước, sau đó tay cầm lên một phi đao khác trên bàn.

“Tục ngữ có câu ”sống đến già, học đến già*” đó nha, mình hiện tại cũng phải trau dồi thêm kiến thức nha!”

Nói xong, liền muốn nâng phi đao lên —

Nhưng ngay sau đó hắn lại để phi đao xuống, sau khi suy nghĩ một chút, nói với mấy hộ vệ đứng sau lưng Lãnh Thiên Dục:“Ai dà, mấy người các anh tránh ra đi! Đừng có đứng cản tầm mắt tôi!”

“Chuyện này —”

Mấy hộ vệ nghe Cung Quý Dương vừa nói như thế, lập tức quay mặt nhìn nhau. Nhiệm vụ của bọn họ là bảo vệ sự an nguy của Lãnh tiên sinh, nhưng mà lời nói của vị Cung tiên sinh này bọn họ cũng không dám không nghe, lập tức khó nhĩ.

“Mọi người tránh ra đi!” Giọng nói trầm thấp mang theo cái lạnh buốt tim của Lãnh Thiên Dục vang lên.

“Dạ!”

Đợi sau khi hộ vệ đi ra, Cung Quý Dương tà mị cười một tiếng :“Thanks!”, ngay sau đó hất gơ phi đao trong tay lên!

Hắn cũng không muốn bị người khác đem ra làm trò cười! Đây chính là điểm mấu chốt!

“Khoan đã —”

Hoàn Phủ Ngạn Tước bị chọc tức giận đến mức choáng cả đầu, hất chỉ vào Cung Quý Dương:

“Tư thế của cậu đều sai hoàn toàn, nếu cứ theo dáng đứng này của cậu mà phóng tới, thì cái cậu phóng trúng không phải là quả táo, mà là đầu mình! Cậu có chủ đích đúng không ?”

Tên đáng chết, hắn cũng không tin tên này không có một chút kiến thức cơ bản, rõ ràng chính là trả thù hành động vừa rồi của mình.

“Sao cơ? Á à — ha ha, ngại quá mất, để mình sửa lại!”

Cung Quý Dương cố ý làm ra vẻ “trò giỏi”, rắp tâm hành hạ Hoàn Phủ Ngạn Tước.

Hắn lại gơ tay lên —

“Chờ một chút!” Giọng nói của Hoàn Phủ Ngạn Tước lần nữa vang lên, kịp thời ngăn hắn lại!

“Nè, sao nữa má!” Cung Quý Dương bị hắn làm cho không còn nhẫn nại nữa, phi đao trên tay cứ vòng tới vòng lui.

Hoàn Phủ Ngạn Tước gơ tay lên :“Nghe mình nói nè Quý Dương, nếu bản thân cậu có lỡ tay phóng nhầm, cậu có biết bao nhiêu ngân hàng trên toàn cầu sẽ đóng cửa không? Còn có cổ phiếu, kỳ hóa, kim hoàng, phiếu nợ, bất động sản đang chờ đầu tư cũng sẽ chịu ảnh hưởng, thậm chí còn gây nên khủng hoảng tài chính toàn cầu!”

Cung Quý Dương sau khi nghe xong, trên mặt cố nặn ra một tâm tình bi ai:

“Phải ha, mình phi đao không giỏi, ngộ nhỡ nếu có lỡ tay phóng trúng đầu cậu, mình không chỉ mất đi một người bạn, còn làm liên lụy tới tài chính cả thế giới, ai dè—”

Đang lúc Hoàn Phủ Ngạn Tước nghe những lời nói này thì đình ninh rằng Cung Quý Dương bỏ qua ý tưởng luyện phi đao, trong lòng mới thở phào nhẹ nhõm —

Chỉ thấy Cung Quý Dương cười xấu xa một tiếng, giọng nói bi thương thay đổi 180 độ :“Nhưng mà — mình không sợ!”

Ngay sau đó, hất gơ phi đao lên, một tay phóng, phi đao lập tức bay về phía đầu của Hoàn Phủ Ngạn Tước —

Chú thích :

*Sống đến già, học đến già : Tương tự câu Học học nữa học mãi + học không bao giờ là muộn

*Giọng nam trung : Trong giọng nam chia làm 3 giọng : nam trầm, nam cao và nam trung

Hoàn Phủ Ngạn Tước lập tức né một cái, chỉ nghe nhiều âm thanh của ly thủy tinh vỡ tan tành vang lên —

“Cung Quý Dương, cậu muốn giết người diệt khẩu sao!”

Sau khi Hoàng Phủ Ngạn Tước vừa thấy Cung Quý Dương dùng sức cường hãn phóng phi đao vào tử rựu không xa đó, lập tức gầm hét lên.

Thật may hấn phản ứng nhanh nhẹn, nếu không khẳng định phi đao ghim ngay vào đầu hấn.

Rõ ràng không biết dùng phi đao, còn cậy mạnh bảo muốn học phóng phi đao cái quái gì! Cố ý, hấn nhất định là cố ý!

Một màn biểu diễn ấy hiển nhiên làm waiter (bồi bàn) đang đi đến phải sợ choáng váng!

“Cậu, tới đây!”

Lãnh Thiên Dục đối với một màn này hiển nhiên kiến quái bất quái (gặp quái không sợ), hấn chỉ lạnh lùng nhìn người Waiter ngu ngốc bị dọa sợ mà nói.

Waiter sợ hãi đi đến bên người Lãnh Thiên Dục, người đàn ông này giống như băng đá làm hấn sinh ra một tia sợ hãi.

“Tiên sinh, xin, xin hỏi ngài còn cần gì?” Giọng nói của hấn run rẩy.

Lãnh Thiên Dục không nói gì thêm, chỉ móc trong bóp da ra vài tờ tiền mệnh giá lớn đặt trên khay trước mặt waiter.

“Cám ơn tiên sinh, cám ơn tiên sinh!”

Waiter giống như được cứu lập tức liên tục nói, chỉ cần thưởng tiền là tốt rồi, nếu không ông chủ nhất định sẽ tính những món bị đập bể mà trừ vào lương của hấn.

“Quý Dương, cậu kéo mình đến đây, không phải chỉ để xem cậu diễn xiếc phóng phi đao đi chứ!” Giọng nói Lãnh Thiên Dục vang lên, bắp đùi thon dài đặt phóng túng tại một chỗ, khẽ nhấp một hớp rựu ngon nói.

Thân hình Lãnh Thiên Dục to lớn cao ngạo lạnh lùng hiển nhiên không hợp với hoàn cảnh náo nhiệt ở nơi đây! Nếu có thể, cả đời này hấn cũng không muốn bước chân vào những loại địa điểm này, hơn nữa, hấn tin tưởng Thiếu Đường và Ngạn Tước cũng có cảm giác như hấn!

Cung Quý Dương cười một tiếng : “Mình nghĩ cuộc sống về đêm của các cậu rất khô khan, để mình nói ấy cậu biết, phụ nữ khiến mình phải đi tìm mới hấp dẫn. Nhất là cậu đó, Thiên Dục, những ả đàn bà chủ động dâng đến miệng có gì là thú vị!”

Lãnh Thiên Dục nhướng nhướng mày kiếm, rồi nhìn quanh bốn phía một lần, ngay sau đó nói :

“Cậu đường đường là một chủ tịch cao quý, vậy mà lại tới nơi này tìm phụ nữ? Mình không khỏi hoài nghi phẩm vị của cậu rồi!”

Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng cười nhìn Cung Quý Dương.

“Mấy cậu chả biết quái gì cả, tối nay nơi này có trò hay, gọi là ”Buổi đấu giá người đẹp“, khi đó sẽ hiểu tại sao, kiên nhẫn chờ chút nữa sẽ được ngắm người đẹp chân dài đó! Tuyệt đối không phải bình hoa di động đâu!”

Cung Quý Dương cũng lười cãi cọ với bọn họ, miễn cưỡng nói.

Hoàng Phủ Ngạn Tước và Lãnh Thiên Dục nhìn nhau một cái, không nói gì thêm.

Cái người tên Cung Quý Dương này, luôn luôn hứng thú với những cái “khác lạ”, thật là dạng người cà lơ phất phơ, thế nhưng lại mang lại một tài phiệt hữu thanh hữu sắc (sinh động, phong phú, đa dạng)

Xung quanh đèn đóm lập lòe, làm cho nơi này thêm mười phần sôi động.

Đang ở thời điểm Lãnh Thiên Dục cảm thấy cực kỳ nhàm chán, trên võ đài cách đó không xa vang lên tiếng ông chủ Pub —

“Hoan nghênh quý vị tham gia buổi bán đấu giá ”thực nữ“ xinh đẹp tối nay! Mọi người bên dưới, buổi đấu giá của chúng ta chính thức bắt đầu!”

Lời của người chủ trì cũng rần truyền xuống dưới, âm nhạc với tiết tấu mãnh liệt cùng tiếng vỗ tay rầm rầm như sấm tựa hồ như muốn nổ tung cả cái Pub này!

Lãnh Thiên Dục thu hết một màn này vào mắt, ngay sau đó hần nhú nhú mày :“Quý Dương, đây là Áp trực hí cậu nói sao?”

Khỏe miệng Cung Quý Dương chứ đừng một nụ cười hăng hái sung sức, giống như là sư tử hùng mạnh trên đùa con mồi, hần nói :“Tham gia đợt này đều là những cô gái xinh đẹp tựa Như Vân*, không tin các cậu nhìn xem!”

Lúc này, chỉ nghe thấy từng trận huyết sáo cùng tiếng tán thưởng vang lên. Quả nhiên, đúng như Cung Quý Dương đã nói, từng cô gái ra sân khấu đều xinh đẹp kiều my, hình như họ muốn dụ dỗ bản chất đen tối của đàn ông hiện ra. Bởi vì, ở những nơi như thế này có rất nhiều quan lại quyền quý, chỉ cần leo lên người họ một lần là có thể phát tài.

Những người đàn ông xúm nhau đi đến dưới khán đài, giống như con muỗi nhìn thấy máu tươi.

Buổi đầu giá người đẹp bắt đầu, từng người con gái xinh đẹp bước ra như đèn kéo quân, sau khi lấy được giá tốt, liền thuộc về người đàn ông ra giá.

Lãnh Thiên Dục không chút cử động, hần chỉ hừ lạnh một tiếng :“Như vậy cũng chấp nhận được sao?”

“Dĩ nhiên, đây là việc hay ho trên đời đó!” Cung Quý Dương lười biếng ngồi trên ghế sofa, thưởng thức một ly rượu ngon nói.

Hoàng Phủ Ngạn Tước thì bất dĩ mà lắc đầu.

Từng cô gái được người bao dẫn đi, mà Lãnh Thiên Dục, Hoàng Phủ Ngạn Tước hiển nhiên không có hứng thú đối với “Áp trực hí” như vậy, ngay cả Cung Quý Dương lôi kéo bọn họ tới nơi này, hình như cũng không hợp nhãn với mấy cô gái kia.

Không khí cả Pub đạt tới điểm sôi động nhất.

Vậy mà, ở một chỗ khác, một bóng dáng bé nhỏ cô đơn của cô gái có vẻ không hợp với hoàn cảnh náo nhiệt của nơi này!

Chỉ thấy cô uống một ly rồi lại một ly, cố gắng tự chuốc say mình, xung quanh cô đã có rất nhiều ly thủy tinh rỗng.

“Này, cho hai ly nữa!” Khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt sắc của cô gái ngược lên nhìn người bán rượu nói.

“Tiểu thư, cô không thể uống nữa, cô đã say!” Người bán rượu có chút không nhẫn tâm khuyên nhủ nói.

Cô gái này đã ngồi ở đây lâu rồi, cũng không có hẹn ai, chỉ là cố sức uống rượu. Dáng dấp cô rất tuyệt mỹ, ánh mắt nhìn nhìn vào ly thủy tinh lóe ra ánh sáng mê nhìn, da thịt trắng muốt cùng tư thái ngạo nghễ, chỉ là — quá mức lạnh lẽo rồi!

Quan trọng nhất là — tính khí cũng không tốt!

Cô giống như cô gái xinh đẹp lạnh lùng, tự nhiên sẽ thu hút được rất nhiều người đàn ông đến gần, nhưng tất cả đều bị cô đuổi đi, thậm chí có người quần quít chặt lấy, cuối cùng bị cô đánh ngã quỵ tại đây —

Nghĩ tới đây, người bán rượu cũng không nhịn được mà chảy mồ hôi lạnh, hần rồi cuộc cũng đã hiểu cái gì gọi là :“Chỉ có thể đứng xa nhìn mà không thể lại gần mà chạm vào!”

Thượng Quan Tuyền vừa nghe thấy người bán rượu nói vậy, lập tức giơ tay lên, bàn tay nhỏ bé dùng lực, liền xách cổ người bán rượu lên, giọng nói lạnh lạnh mang theo men say :

“Anh không cần nói nhiều, mau mang rượu lên!”

Sau đó, bỏ tay thả hần ra!

Người bán rượu lùi về sau mấy bước, lá gan bị cô dọa chết khiếp. Ngay sau đó, không nói hai lời, lập tức mang lên hai chai rượu!

Thật ra thì, bình thường Thượng Quan Tuyền sẽ không uống rượu, cô chỉ biết thưởng rượu, tối nay là lần đầu tiên cô uống quá chén trong đời!

Cô chính là muốn chuốc say mình, say đến cái gì cũng không biết, say đến một chút ý thức cũng không còn, có như thế cô mới có thể tùy tiện phóng túng mình.

Không phải cần hoàn thành nhiệm vụ sao? Coi như tối nay cô làm rất tốt!

Nhưng mà, đàn ông nơi này không có người nào đáng để cô đặt vào mắt, không có người nào có thể làm cô có nửa điểm hứng thú, không có một người nào có thể bì được với — Nhiếp Ngân!

Bọn họ đều có một sắc mặt, đều có dáng vẻ si mê như nhau!

Chẳng phải là muốn cô nhắm mắt giả mù, tùy tiện chộp một người đàn ông sao? Chỉ nghĩ đến đã khiến toàn thân cô phát rét!

“Nhiếp Ngân.....Nhiếp Ngân.....” Rượu đã hoàn toàn chi phối suy nghĩ của Thượng Quan Tuyền, trong đầu cô bây giờ, chỉ lẩn quẩn hình bóng cùng giọng nói của Nhiếp Ngân.

Hắn là cấp trên của cô, cô là sát thủ của hắn, nhiều năm như vậy, cô chưa bao giờ làm việc trái ý hắn. Không chỉ cô, ngay cả hai người sát thủ đặc công khác là Nhã Nhĩ và Mạt Đức cũng trung thành như vậy.

Không phải đây là việc hoàn thành nghi thức trưởng thành sao ?

Hừ, cho dù muốn cô hiến thân, cô cũng nhất định phải tìm tới chúa tể của trò chơi này, đàn ông à —

Chẳng qua là loại động vật đơn bào suy nghĩ bằng thân dưới thôi! Cũng chỉ là đồ chơi!

Âm thanh hoan hô trong Pub càng, làm Thượng Quan Tuyền cảm thấy rất không thoải mái!

“Thật là ồn ào..., bán rượu—” Cô cất giọng kêu lên.

“Tiểu thư, cô muốn gì?”

Người bán rượu vừa nghe cô gọi mình, lập tức thò người ra, dù sao cũng không nhiều người có thể cự tuyệt gái đẹp, nhất là một cô gái xinh đẹp tuyệt sắc như vậy!

Một tay Thượng Quan Tuyền đặt lên đầu, tay khác chỉ về phía vô đài, giọng nói miễn cưỡng hỏi :“Bên kia đang làm gì?”

Đầu của cô muốn nổ tung, thấy những cô gái trẻ đẹp xông xáo trên vô đài, đang hát mà tựa như đang đùa giỡn, cực kỳ chán ghét!

“A, đó là tôi nay chúng tôi tổ chức bán đấu giá những cô ”thục nữ” xinh đẹp, tất cả mọi cô gái xinh đẹp đều có thể ra giá ỉnh!” Người bán rượu nói.

“Bán đấu giá ”thục nữ” xinh đẹp? Nói trắng ra là bán mình chứ gì?” Thượng Quan Tuyền trắng nhợt lắm lắm nói.

“Sao ạ ? —” Người bán rượu bị những lời của Quan Tuyền chặn ngang cuống họng, sắc mặt có vẻ rất lúng túng.

Ánh mắt mê ly của Thượng Quan Tuyền ngược nhìn lên khán đài, sau đó, cô chộp cầm ly rượu trên quầy bar, uống một ly rồi lại một ly —

“Tiểu, tiểu thư, cô uống như vậy không tốt —”

“Cạch —”

Người bán rượu còn chưa nói hết lời, Thượng Quan Tuyền liền hung hăng đặt ly rượu trên quầy bar, ngay sau đó, lao đảo đi đến trên đài —

Cặp mắt người bán rượu tròn trĩnh, cô, cô ta muốn làm cái gì ? Không phải là —

Muốn đập phá quán chứ ? Trời ơi !

11. Chương 11

Q.1 - Chương 11: Bán Đấu Giá Chính Mình

Tiếng nhạc điên cuồng vây lấy cả Pub, xa xa cách võ đài, Lãnh Thiên Dục hiển nhiên đã mất đi tính nhẫn nại.

“Quý Dương, trừ rượu ở nơi này có thể coi là được nhập khẩu, ngoài ra, những thứ khác quả thực rất lãng phí thời gian!”

Giọng nói trầm thấp lạnh lẽo vang lên, ngay sau đó, thân hình to lớn cao ngạo đứng lên khỏi ghế salon.

“Thiên Dục, cậu không phải sẽ rời đi đó chứ?” Cung Quý Dương cười ha hả nói.

Hoàng Phủ Ngạn Tước đặt tay trên bả vai Cung Quý Dương mà vỗ vỗ mấy cái, cũng đứng dậy :

“Xem ra khẩu vị của cậu không hợp với tớ và Thiên Dục rồi, đi thôi!”

“Này, chơi không đẹp tí nào, các cậu cũng thật nhàm chán —” Cung Quý Dương cà lơ phát phơ nói.

Lãnh Thiên Dục cũng lười trả lời tên kia, hắn vừa định rời đi thì —

“Này, tiểu thư, cô, cô là ai?” Giọng nói hưng phấn trước sau như một của người chủ trì trên đài bỗng nhiên thay đổi.

Ngay sau đó, tiếng huyền não, thán phục dưới đài vang lên, sau đó là âm thanh huyết gió điên cuồng —

Tình huống phát sinh ngoài ý muốn lập tức lôi kéo được chú ý của Lãnh Thiên Dục. Khi đầu hắn chậm rãi xoay về phía trên đài, ánh mắt chỉ dừng lại vài giây khi thấy một bóng dáng lão đảo đi về phía Microphone, vậy mà, ngay trong nháy mắt này —

Khi cô gái trên đài mở to mắt thì đường cong trên gương mặt Lãnh Thiên Dục dưới đài bỗng trở nên lạnh lẽo khác thường. Ánh mắt xuyên thấu qua lớp kính mắt đen cũng bắn ra tia lạnh lẽo tán loạn làm người khác nổi da gà —

Thượng Quan Tuyền thật sự bội phục mình có dũng khí rất lớn đi lên trên đài, hơn nữa còn nói ra những lời mà cả đời này cô cũng không tin được mình đã nói —

Đèn flash không ngừng lóe trên người cô, chiếu rọi dung nhan tuyệt mỹ của cô vào sâu trong lòng những người đàn ông bên dưới.

“Cô gái thật đẹp nha—” Bọn họ hiển nhiên cũng bị cô gái chủ động chạy lên trên đài dọa sợ đến ngầy người!

“Mọi người —” Thượng Quan Tuyền nắm thật chặt Microphone chậm rãi mở miệng nói, đầu thật choáng váng....

Dưới đài nhất thời im bật, ngay cả người chủ trì trên đài cũng kinh ngạc đến ngầy người, bọn họ ai cũng không biết cô gái này muốn làm cái gì.

Thượng Quan Tuyền nhìn quanh bốn phía một lượt, ánh mắt đẹp tràn đầy mê ly cùng men say. Nhưng mà, ngay tại giây phút này, hình như cô cảm nhận được một ánh mắt lạnh lẽo đang chăm chú nhìn mình, ở đâu ? Tại sao loại cảm giác này lại quen thuộc đến vậy?

Cô dùng sức lắc đầu một cái, có phải hay không mình say thật rồi ... Ha ha, cô tự giễu nói.

Ngay sau đó, cô có nén men say bật thốt lên :“Tôi — muốn bán đấu giá mình!”

Những lời của Thượng Quan Tuyền vừa thốt ra, cả Pub cũng sôi trào, tất cả đàn ông đều cùng một bộ dạng như phát điên, trong ánh mắt mang theo tia vui mừng điên cuồng và say mê đắm đuối.

12. Chương 12

Q.1 - Chương 12: Thiên Giới

“Tiểu thư, cô say rồi!” Người chủ trì đứng một bên vịn vò vàng đến gần nói.

Nói giỡn à, cô gái này xinh đẹp động lòng người, cần gì phải chạy đến nơi này quyến rũ những kẻ ngốc chứ?

Thượng Quan Tuyền nhướn mày, một tay nắm vạt áo người chủ trì :“Sao? Chẳng lẽ ông cho là tôi kém hơn những cô gái vừa rồi sao?”

“Không, không, không, tôi không phải có ý này!”

Người chủ trì nói cà lăm không phải bởi vì sợ, mà bởi vì khoảng cách gần như vậy hẳn có thể nhìn rõ dung nhan tuyệt sắc của cô gái kia, làm tim hắn đập nhanh hơn!

Thượng Quan Tuyền lạnh lùng cười một tiếng, một tay đẩy người chủ trì sang một bên. Ngay sau đó, cô nửa ngồi xuống, cao cao tại thượng nhìn đàn ông gần nhất dưới đài :“Sao? Anh cảm thấy tôi thế nào?”

Dưới đài lập tức như bị ném bom —

Người đàn ông kia càng thêm kích động, hẳn không chút kiêng kỵ đặt lên bàn tay nhỏ bé :

“Bảo bối, đi theo anh đi, anh sẽ cho em những điều tốt đẹp nhất!”

“Vậy sao?” Thượng Quan Tuyền khéo léo rút bàn tay nhỏ bé ra, sau đó trêu đùa lướt tay trên gương mặt hắn — người đàn ông kích động thở hổn hển!!

Bọn đàn ông khác vì ghen tỵ mà mắt cũng đỏ lên —

“Cô em, em so với bọn họ xinh đẹp hơn, đáng vẻ cũng hơn, quả thực là hàng tuyệt vời nha —”

“Đúng vậy, cô em xinh đẹp, ra giá nhanh lên!”

Bọn đàn ông kia cũng bắt đầu nhao nhao muốn thử.

Một màn này như giọt nước lọt vào đáy mắt như hồ sâu của Lãnh Thiên Dục. Lòng mày anh tuấn của hắn nhíu chặt lại, sát khí và ý lạnh trên người hắn ngày càng tỏa ra càng nhiều!

“Thiên Dục —” Hoàng Phủ Ngạn Tước vừa muốn lên tiếng gọi, liền bị Cung Quý Dương ngăn cản.

“Ngạn Tước, cái người này, cậu không cần phải gấp gáp rời đi thế chứ, có trò hay để xem rồi! Ngồi xuống đi!”

Từ khi biết Lãnh Thiên Dục đến giờ, bọn họ cũng biết trong thế giới của hắn, phụ nữ chẳng qua là chút công cụ mà thôi, mà hắn cũng sẽ không bao giờ chú ý đến cô gái nào. Vậy mà hôm nay Lãnh Thiên Dục phản ứng khác thường làm cho Cung Quý Dương cùng Hoàng Phủ Ngạn Tước có chút hứng thú, chẳng lẽ hắn — biết cô gái trên đài kia?

Là phụ nữ sao? Bộ dáng rất đẹp, nhưng nhìn thì biết tuổi cũng không lớn.

Vậy mà, cô gái này ở trên đài lại khiến cho bọn họ thật cao hứng!

Chỉ thấy Thượng Quan Tuyền đứng dậy —

“Cô em, ra giá đi —”

Đàn ông dưới đài đều vội vã muốn ôm cô vào lòng.

“Tốt, mọi người nghe đây, giá khởi điểm của tôi là ba chục triệu —”

Thượng Quan Tuyền lạnh lùng quét mắt tới bọn đàn ông dưới đài khiến cô nôn mửa.

Đang lúc những người dưới đài thở nhẹ một cái cho là giá khởi điểm như vậy có thể tranh đấu một lúc —

Bên môi Thượng Quan Tuyền nhếch lên một nụ cười lạnh lẽo, lại đem hai chữ cuối chậm rãi nói ra :“Đô-la!”

Dưới đài đã có người bắt đầu hít một hơi lạnh giá.

“Tầm thân xử nữ của tôi giá khởi điểm là ba chục triệu đô-la, mỗi lần đấu giá là một trăm vạn, không có tiền tốt nhất cách xa tôi một chút!” Giọng nói lãnh ngạo (lạnh lùng + kiêu ngạo) vang dội toàn khán phòng.

Cả Pub lại yên ắng một lần nữa, đang lúc thở phào ra —

“Ba ngàn hai trăm vạn!” Một người đàn ông bị ối đột nhiên hô.

Cô gái đẹp như vậy, hơn nữa còn là xử nữ, nghĩ tới đây, hân cũng hưng phấn sôi trào máu!

Lòng của Thượng Quan Tuyền khấn trương, đúng là chịu chơi bỏ ra một số tiền cực lớn, nơi này quả nhiên là chốn tụ tập của “Cao thủ”

“Ba mươi lăm triệu đô!” Một người đàn ông khác cũng cất giọng, mắt sắc nhìn Thượng Quan Tuyền trên khán đài một cách say mê.

“Bốn trăm ngàn vạn!” Tiếng nói của người kia còn chưa dứt, người đàn ông thứ ba cũng tham dự vào.

Trong lòng Thượng Quan Tuyền không ngừng chìm xuống, bàn tay nhỏ bé nắm thật chặt lại với nhau, cô tận lực đè nén tâm tình lo lắng của mình, sống ở đâu thì ở yên đấy đi*!

“Bốn ngàn năm trăm vạn!” Người đàn ông thứ nhất bị ối hét to, vì mỹ nhân hân sẵn sàng liều mạng!

Ông trời, ngàn vạn lần không được để tôi rơi vào tay loại đàn ông này —

Thượng Quan Tuyền nhìn đến hân, việc đầu tiên là chỉ muốn nôn, một nửa bởi vì cồn rượu quấy phá, một nửa bởi vì dáng dấp của hân rất — xúc phạm người nhìn!

“Hừ, mày dám cùng tao tranh gái à, tao chấp mày đó, sáu trăm ngàn!” Người đàn ông thứ hai cực kì tức giận la ầm lên.

Toàn pub yên ắng trở lại, ngay cả âm nhạc cũng cố ý bị chỉnh nhỏ lại. Thời điểm bán đấu giá người đẹp vừa rồi, giá cao nhất cũng chỉ có mười triệu thôi, giữa chừng lại xuất hiện cô gái lạ, thế nhưng giá trị lại lên tới sáu trăm ngàn đô-la??!!

Người đàn ông thứ hai phách lối nhìn toàn bộ người trong phòng :“Sao rồi? Còn ai muốn đấu tiếp? Không ai rồi! Ha ha, mỹ nhân, em là của anh!”

Hân muốn nhanh chóng bước lên đài...

Trong lúc này, một giọng nói lạnh lẽo đột nhiên vang dội cả Pub —

“Một tỷ đô la!”

Toàn phòng lập tức hít một hơi sâu lạnh lẽo, trời ạ —

Bọn họ rối rít nhìn về phía của người ra giá !

Chỉ thấy Lãnh Thiên Dục chậm rãi bước một bậc cầu thang xuống đất —

Cặp mắt kính che con ngươi lạnh lẽo của hân, đôi môi mỏng khêu gợi mím chặt lại với nhau, dáng người to lớn cao ngạo ẩn trong chiếc áo somi màu tím.Khuôn mặt tựa như chạm khắc từ đá cẩm thạch lạnh lẽo khiến người ta khiếp đảm rét run, mi gian tỏa ra hơi thở mãnh liệt nguy hiểm cho thấy thân phận chí cao của người đàn ông này.

Mọi người rối rít tránh ra tạo thành một đường đi nhỏ. Những người kia vừa nãy nhao nhao muốn chạm tới “cửa thực nữ” giờ lộ ra ánh mắt hối hận, nếu như có thể được người đàn ông như vậy bao nuôi chắc hẳn sẽ rất tốt!

Không riêng gì cái giá một tỷ đô la quá chất, hơn nữa, người đàn ông như vậy quả là cực phẩm của nhân gian, mặc dù lạnh lùng đáng sợ!

Thượng Quan Tuyền đứng trên đài hiển nhiên cũng bị một màn này làm cho giật mình, mặc dù vẫn còn choáng váng, nhưng xác nhận là mình không có nghe lầm.

Một tỷ Đô-la?

Đôi mắt bén nhọn của cô xem xét kỹ lưỡng người đàn ông trước mặt này, chẳng biết tại sao, trong lòng đột nhiên dâng lên một cảm xúc khác thường, đây là loại cảm giác gì, quen thuộc mà lại xa lạ, thật kỳ quái !

Cho dù cách lớp mắt kính, cô vẫn có thể cảm nhận được so với thời tiết nóng bức khiến con người phát khùng lên, người này trang phục nguội lạnh, một thân khí thể lạnh lẽo đang dùng ánh mắt xâm lược cô, mặc dù cô không thể nhìn rõ diện mạo của hắn!

Tại góc độ không thể che giấu này, cô căn bản không có chỗ trốn!

Ánh mắt lạnh lùng của Lãnh Thiên Dục bị mắt kính che giấu, chỉ thấy hắn cũng giống như Thượng Quan Tuyền quan sát kĩ đối phương. Một lát sau, giọng nói trầm thấp lãnh mạc nhàn nhạt vang ra ngoài :

“Tắm thân xử nữ của cô thuộc về tôi, đi theo tôi!”

13. Chương 13

Q.2 - Chương 1: Đêm Vui Thú

Hắc ám, đều sẽ dùng loại mùi vị ôn tình mập mờ mà thể hiện,

Đêm thật lạnh lẽo, yêu quái dữ tợn che giấu dụ dỗ ở sau lưng.

Từ từ, xâm thực lấy lòng kiên định cùng lý trí của con người

Trầm mê, hình như trở thành cảm xúc duy nhất ...

Dùng thang máy tự nhân trực tiếp đi thẳng đến “phòng cho tổng thống”, thân thể mềm mại của Thường Quan Tuyền cơ hồ như dính trên người Lãnh Thiên Dục. Cô cảm thấy đầu choáng váng cực kì, tim, cũng nhảy loạn khác thường!

Từ lúc ra khỏi pub cho đến lúc lên xe, đi đến nơi này, người đàn ông này cũng không có nói tiếng nào. Hắn chỉ thỉnh thoảng nhìn sang khuôn mặt cô, nhìn xuyên qua mắt kính mấy lần. Nhưng chỉ là như vậy thôi, mà Thường Quan Tuyền vẫn có thể cảm giác như bị nhiều mũi tên băng lãnh châm sắc nhọn châm vào người mình.

Không tồi chính là, người đàn ông coi như có chút lương tri, trong thời gian đi bộ tối thiểu còn biết vòng tay qua hông cô, chăm sóc cô đang say rượu - rất có ý thức, nhưng mà —

Cái đầu nhỏ của Thường Quan Tuyền cọ sát trên người Lãnh Thiên Dục, rất dễ nhận thấy cô không xứng so với thân hình to lớn cao ngạo của hắn. Cô có cố nhướn lên cũng không tới bờ vai của hắn, muốn dựa trên vai hắn cũng rất khó.

“Nè —”

Thượng Quan Tuyền ngẩng đầu lên, ngay sau đó, bàn tay nhỏ bé của nàng đặt trên lồng ngực hắn, còn vỗ mấy cái :

“Anh là người luyện võ!”

Cô không có say đến độ bất tỉnh nhân sự, chỉ cần nhìn người đàn ông này, cũng khiến cô khó khống chế một cảm giác quen thuộc, đã gặp ở nơi nào vậy kìa ?

Thượng Quan Tuyền muốn liều mạng nhớ lại, nhưng mà, bởi vì cồn rượu quấy phá, cô đã không thể nào tập trung được.

Lãnh Thiên Dục khẽ cúi đầu, nhìn cô gái trong ngực dám cả gan “chà đạp” thân thể của mình, đang nhìn bộ dạng say đến độ không còn biết gì của cô, chân mày nhíu chặt lại một chỗ.

Mình xem ra thật khùng rồi, chỉ bởi vì đôi mắt cô trông giống như người đã từng gặp, liền bắt chấp tất cả mà mang cô tới khách sạn. Hắn hoàn toàn có thể tưởng tượng được đáng vẻ được mở rộng tầm mắt của Cung Quý Dương và Hoàng Phủ Ngạn Tước, cũng có thể tưởng tượng ra được, nếu chuyện này sau khi bị Lăng Thiệu Đường biết được, sẽ bị hắn giễu cợt bao nhiêu ngày.

Con người của cô gái này làm cho hắn cảm thấy rất thoải mái, tựa như đêm mười năm trước kia, trong suốt làm hắn rung động.

Nhưng mà, cô có thể là cô bé kia sao ? Chính mình mặc dù không dám khẳng định, nhưng là hẳn biết rõ một điều, cô gái này cũng sẽ không khiến hắn chán ghét.

Cửa “phòng cho tổng thống” được mở ra, khung cảnh xa hoa làm cho người khác phải chần chừ. Thảm lông dày màu trắng tinh phủ kín căn phòng, cả mặt tường to như vậy đều thay thế bởi cửa sổ, hoàn toàn có thể ngắm nhìn trời cao, quan sát khung cảnh về đêm mỹ lệ của phần hoa đô thị một cách chân thật sống động nhất. Tại đây, trong bóng đêm, đèn thủy tinh điêu khắc tỏa ra ánh sáng dịu dàng, mập mờ.

Vậy mà —

“Vào đi!”

Sau khi Lãnh Thiên Dục đi vào phòng khách sạn, tùy ý mở nút áo sơ mi, lộ ra một phần ngực màu mạch, khỏe mạnh mà tràn đầy dã tính —

Khi thấy hắn thấy cô gái không chịu bước vào phòng một bước, âm thanh lạnh lùng đột nhiên vang lên.

Mang theo men say Thượng Quan Tuyền ra lệnh chính mình phải tỉnh táo lại, coi như đây là hoàn thành nhiệm vụ, nhưng mà —

Cô căn bản là không thể làm được!

Nhất là khi cô thấy thân thể tràn giá lạnh, khắc nghiệt của người đàn ông này thì Thượng Quan Tuyền càng sợ hãi mà muốn chạy trốn !!! Lần đầu tiên có ý niệm muốn chạy trốn!

Bằng trực giác, Thượng Quan Tuyền liền cho rằng người đàn ông này có thói quen đeo kính mát, bối cảnh nhất định không đơn giản!

Cô gái này đang suy nghĩ gì đây?

Lãnh Thiên Dục khẽ nhướn lông mày anh tuấn, con ngươi ẩn sâu dưới lớp mắt kính thoáng qua một tia không kiên nhẫn.

“Cô muốn ở ngay cửa cả đêm sao? Đừng quên, cô là do tôi bỏ ra một tỉ đô - la để mua”

Giọng nói của hắn tràn đầy giá lạnh đến rét lạnh thấu tâm. Mà hắn vừa mở miệng, thân hình cao lớn cũng từng bước đến bên Thượng Quan Tuyền —

Thượng Quan Tuyền đột nhiên cảm thấy một áp lực chưa bao giờ thấy trong đời đang lại gần mình. Cô vừa cố gắng nén cảm giác choáng váng trong đầu, vừa dùng tay nắm chặt lấy cánh cửa.

“Khoan đã—”

Khi Lãnh Thiên Dục đứng sát bên, cô thể nhưng lại cảm thấy khẩn trương! Bởi vì cô có thể cảm nhận được hơi thở cường đại của người đàn ông này.

Mi tâm của Lãnh Thiên Dục khẽ chau lại, ngay sau đó, đôi mắt ưng màu ẩn sau mắt kính híp lại. Nét mặt luôn luôn thâm trầm khó đoán lại lộ ra một vẻ hứng thú. Ánh mắt sắc bén xuyên qua lớp mắt kính mà nhìn tỉ mỉ cô gái đang đứng suy nghĩ trước mặt.

Con ngươi đen láy trong suốt, trên khuôn mặt trái xoan nhỏ, giống như là hai hồ nước cổ xưa, không có gió không có sóng. Chân mày đặt khéo léo trên ngũ quan xinh đẹp, dệt nên một nét rất đặc biệt, là tuyệt mỹ, nhưng mà —

Hắn nghĩ đến cô gái như thế này nhưng lại lớn mật dám tự bán đấu giá mình ở pub, trong tim lại phát ra một cỗ tức giận!

“Trước tiên tôi muốn đảm bảo rằng anh không có nói láo!” Thượng Quan Tuyền cố gắng làm giọng của mình trở nên bình tĩnh lại đôi chút!

Đùa gì thế, chỉ là một thằng đàn ông thôi, không cần phải hồi hộp như vậy chứ!!

“Có ý gì?” Giọng nói lạnh băng của Lãnh Thiên Dục vang lên.

“Một tỷ đô - la !” Cô lạnh lạnh mở miệng.

Bên môi Lãnh Thiên Dục khê cong lên, lần đầu tiên hần thấy một cô gái bán thân dám công khai đòi tiền!

“Qua đêm nay, cô sẽ nhận được một tờ chi phiếu, số tiền thì tùy ý cô điền, nhưng mà —”

Hần cúi người, hơi thở nóng bỏng phả vào giữa lỗ tai nàng :“Tôi muốn kiểm tra hàng!”

Ngay sau đó, hần ngẩng đầu lên, ngón tay dài đặt giữa đôi môi đỏ mọng xinh đẹp của cô, so với đóa hồng nở rộ xinh đẹp còn diễm lệ hơn, mà trong diễm lệ còn có nét thanh cao tuyệt mỹ.

Tim, mất không chế mà đập mạnh, bàn tay nhỏ bé cũng gắt gao nắm chặt. Nếu có khả năng, nhất định trước kia cô sẽ hung hăng mà vung lên một quyền — nhưng không phải bây giờ!

Cô thề, qua tối nay, cô nhất định phải tự tay giết chết người đàn ông này !

“Tôi muốn tiền mặt!” Thượng Quan Tuyền khó khăn nói lần nữa.

Chi phiếu? Đùa nhau sao! Lỡ như không thể rút tiền thì như thế nào, số tiền kia đối với cô mà nói còn quan trọng hơn cách cô xài nó!

“Cô rất cần tiền sao? Cho nên mới bán đấu giá chính mình?”

Lần đầu tiên Lãnh Thiên Dục quan tâm với một người phụ nữ như vậy.

Thượng Quan Tuyền mở mắt to hơn, trong ánh mắt thoáng qua tia nghi ngờ, nhưng chỉ là thoáng qua lại liền bị che giấu :“Hình như anh quá nhiều rồi!”

Về mặt Lãnh Thiên Dục cứng đờ, hồi lâu hần không nói gì, chỉ là nhìn cô gái lạnh lùng này.

Thật là ma xui quỷ khiến sao đó, chẳng qua là hần mua về một công cụ làm ấm giường mà thôi, thế nhưng lòng mình lại hiện lên một tia trắc ẩn.

Một lát sau, Lãnh Thiên Dục xem như đã chịu đủ, cầm điện thoại di động lên, thuận thực gọi một cú điện thoại —

“Sáng mai chuẩn bị cho tôi một tỷ đô la !” Thanh âm trầm thấp không chút cảm xúc nào.

“Dạ!” một người khác ở đầu dây bên kia cung kính đáp.

“Chuyện cô muốn, tôi đều đã làm, đến lượt cô!” giọng nói của Lãnh Thiên Dục cũng giống như hành động của hần, đều là vô tình lãnh khốc.

Bàn tay mở ra, liền kéo cô vào trong ngực, thân thể cao lớn rắn rỏi của hần cùng thân thể nhu nhược nhỏ bé của nàng tạo thành một khối đối lập hoàn toàn. Thân thể to lớn cao ngạo của hần nắm giữ lấy thân thể lạnh lẽo như nước. Cách áo sơ mi thật mỏng, hần nỗ lực thực hiện miêu tả tư thái uyển chuyển của cô.

Thượng Quan Tuyền cố nén loại kích động muốn đánh người đang dâng lên trong lòng. Hơn nữa cô còn muốn đè nén tâm tình đang cực kì cuồng loạn —

“Khoan đã!” Cô theo bản năng muốn nhảy khỏi lòng ngực của hần.

“Cô thật phiền toái, muốn gì?”

Lãnh Thiên Dục nghiêm nghị rống to một tiếng, điên rồi, đúng là điên rồi! Hần từng có vô số phụ nữ, nhưng chưa từng có người dám làm những việc giống như cô!

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thượng Quan Tuyền trở nên nhợt nhạt khác thường, cô hít sâu một hơi :

“Có thể ... tắt toàn bộ đèn hay không!”

Giọng nói dịu dàng phảng phất như có như không, mi tâm nhíu lại, khuôn mặt nhỏ nhắn thủy nộn hiện lên một vẻ mặt mờ mịt.

Cô tình nguyện tiến hành tất cả trong bóng tối!

Thân thể to lớn cao ngạo của người đàn ông hiển nhiên ngẫn ra. Sau một lúc lâu nhìn cô, lần đầu tiên hần thuận theo yêu cầu của cô, ngón tay nhấn hộp điều khiển tivi. Ngay sau đó, cả căn phòng bị bóng tối bao phủ —

“Ôm tôi—” Giọng nói Thượng Quan Tuyền tràn đầy nhục khí mềm yếu.

Lãnh Thiên Dục chẳng hiểu tại sao, tim lại cứ bất lực khi bị giọng nói kia đung hăng chạm vào, chưa bao giờ sinh ra tình cảm thương hoa tiếc ngọc đối với phụ nữ nào....

Cánh tay cường tráng có chút cứng đờ ôm Thượng Quan Tuyền vào trong ngực. Sau một khắc, bàn tay nhỏ bé của cô gái trong ngực liền dõ vào trong áo sơ mi của hắn, động tác mặc dù vụng về, lại mang cho Lãnh Thiên Dục một cảm giác khác thường...

Thượng Quan Tuyền cũng không biết cụ thể nên làm cái gì, ở phương diện này cô trong suốt như tờ giấy trắng, nhưng mà, cô không cần người đàn ông đóng vai “chúa tể” trong trò chơi này—

Bàn tay nhỏ bé đặt lên gương mặt cương nghị của hắn, ngón tay mơn trớn trên gương mặt anh tuấn kiên cường, gỡ bỏ mắt kính hắn xuống, sau đó, tiện tay giơ lên —

Mắt kính rớt xuống đất không tiếng động —

Trong bóng tối, cô không nhìn thấy rõ diện mạo của hắn, lại vẫn có thể cảm thấy được hơi thở tràn đầy nóng bỏng phả vào và ánh mắt đầy tia chiếm đoạt —

Thôi kệ!

Cô nhắm mắt lại, chết thì chết!

Tay nhỏ bé hạ xuống, câu vào cổ hắn, sau đó, nhón chân lên, khuôn mặt nhỏ bé ngẩng lên —

Một khắc sau, đôi môi đỏ mọng dịu dàng liền đặt lên môi mỏng khô gợt của người đàn ông —

Lưỡi dính hương thơm tho của cô vụng về phác họa môi của hắn, rõ ràng có thể cảm thấy thân thể người đàn ông cứng đờ. Ngay sau đó, thân của cô liền bị người đàn ông bá đạo áp lên tường cạnh cánh cửa, đối bị động lấy chủ động, mang theo một lực cuồng dã mà cắn nuốt, xâm chiếm thân thể mềm mại của cô!

Lãnh Thiên Dục cảm giác hôm nay chính mình bị mê muội, phụ nữ lên giường cùng hắn đều biết điều này, môi của hắn không cho phép phụ nữ đụng vào, lý do rất đơn giản, hắn sợ dơ!

Vậy mà, khi cô gái mồm mép này dịu dàng đụng vào mình thì hắn lại bị xúc động mà tình nguyện hạ xuống lớp băng bao bọc tim. Trong mũi đều là mùi rượu cùng mùi u hương nhàn nhạt quanh quẩn, không giống với những người phụ nữ khác đều dùng nước hoa nồng nặc, mà là hương thơm nhẹ nhàng tự nhiên rất dễ chịu.

Cô rất sạch sẽ, sạch sẽ làm hắn không giữ được, tư thái luôn luôn cao ngạo tự chủ trong nháy mắt sụp đổ — tay thon dài không ngừng nghỉ chút nào, ôm cơ thể vô lực tựa như ngọc vào trong ngực. Lãnh Thiên Dục cũng không phải Liễu Hạ Huệ, hắn có thể cảm thấy sự khấn trương vô dụng của cô, nhưng càng như vậy, lại càng có thể kích thích tính tình trời sinh tham lam muốn nắm giữ của hắn !

Hắn muốn cô, đơn giản chính là điều này !

Mặc dù trước mắt hắn vẫn chưa rõ bối cảnh sau lưng cô, dù hắn không thể xác định cô có đúng là cô bé mười năm trước hay không. Dù hắn không biết vì sao cô phải bán đấu giá đêm đầu tiên của mình dù cô rất xem trọng nó, để cho hắn có một loại cảm giác như tàn phá cây cỏ. Nhưng mà — hắn dĩ nhiên muốn có được cô, loại cảm giác này trước nay chưa từng trải qua, là một loại cảm giác muốn chiếm đoạt điên cuồng

Nụ hôn tràn đầy dửng mãnh, cuồng dã, khí phách mười phần, dường như muốn nuốt cả người cô vào trong!

Thượng Quan Tuyền luôn cuồng, cô muốn trốn tránh, một khắc sau liền bị bàn tay to của người đàn ông kìm chặt cổ lại — bóng đêm!

Lãnh Thiên Dục là động vật quen hoạt động trong đêm, trong đêm đen, trông mắt của hắn sẽ càng nhạy cảm hơn — chỉ thấy hắn tỉnh mạch, con ngươi đột nhiên trầm xuống, một bàn tay vẫn nắm chặt gáy cô, một bàn tay khác nắm lấy cằm nhỏ quật cường, hung hăng bóp mạnh một cái — “Ui da” – Thừa dịp cô kêu đau, hắn bá đạo lấy lưỡi dài công thành đoạt đất, tiến lên chiếm lấy mỗi một tấc ngọt ngào trong miệng cô

— Ngay sau đó, hấn cúi người xuống, kéo dài từ đôi môi cô xuống chiếc cổ mềm mại, mang theo lực lớn tấn công cổ mềm, lưu lại từng cảm xúc cũng như từng dấu vết kinh tâm.

“Đau—” Thượng Quan Tuyền dù sao cũng chưa từng tiếp xúc với đàn ông, cô sao có thể chịu qua loại hành động cường thế này.

Tròng đen Lãnh Thiên Dục trong nháy mắt lộ ra một tia nguy hiểm tràn đầy tựa như dã thú săn mồi. Hấn thoáng buông cô ra, sau đó giọng lạnh lùng nói :“Chỉ như thế thôi mà cũng đau sao? Cô cũng biết chủ động trêu đùa tôi, kết quả sẽ là — đau hơn!”

Khi chữ cuối cùng được ném ra, cánh tay hấn vừa thu lại, liền ôm ngang thân thể nhỏ nhắn của Thượng Quan Tuyền — phát ra một tiếng kêu đau, sau một khắc Thượng Quan Tuyền liền bị ném trên giường lớn ở phòng ngủ chính.

14. Chương 14

Q.2 - Chương 2: Ai Là Kẻ Thống Trị ?

Warning : 16+

Ánh trắng phát họa hình dáng Lãnh Thiên Dục một cách mờ lung, tìm Thượng Quan Tuyền chấn động mạnh một cái. Hình như có một loại ký ức từ dưới đất chui lên, ngay tại thời điểm cô muốn tiếp tục tìm ra đoạn ký ức kia, thì tư tưởng một khắc kia liền bị chặn lại bởi động tác của Lãnh Thiên Dục —

Chỉ thấy hấn ưu nhã cởi áo sơ mi trên người, dáng người to lớn tỏa ra khí chất mê người dưới ánh sáng của ánh trăng. Ngay sau đó, bàn tay to của hấn liền đặt lên thân thể đầy đặn tinh xảo của Thượng Quan Tuyền —

“Không —” Thượng Quan Tuyền thét lên một tiếng, nhưng một khắc sau đó, trong đầu lại nhớ lại lời nói của Nhiếp Ngân, mình có quyền phản kháng sao?

Hai tay bé nhỏ của cô nắm chặt ga giường, đốt ngón tay từ từ trắng bệch cho thấy giờ phút này cô đang khấn trương, sợ hãi!

Lãnh Thiên Dục dừng lại động tác tháo thắt lưng, nụ cười lạnh lẽo nở rộ bên môi :“Hiện tại cô hối hận sao? Đã quá trễ —”

Một câu nói tàn khốc này đã tuyên bố số mạng của cô tối nay!

Quần áo trên người bị hấn kiên quyết rút đi...

Sau một khắc, người đàn ông liền đem đầu vùi vào trong nơi tuyết trắng của cô, lưu luyến bồi hồi.... Râu ria vừa mới cạo nhẹ nhàng chạm vào da thịt mịn màng, lưu lại từng dấu vết màu hồng nhạt, mang đến từng trận nóng hừng hực đến tê dại....

Toàn thân Lãnh Thiên Dục tỏa ra hơi nóng, hấn chấn kinh trước sự ảnh hưởng của cô bé này đối với mình.

“Cô bao nhiêu tuổi rồi?” Lãnh Thiên Dục nâng lên đôi mắt đã nhuốm đỏ, giọng nói trầm thấp tựa như đá lạnh.

Thượng Quan Tuyền khó khăn trả lời :“Mười.... mười tám tuổi!”

Tâm vốn luôn lạnh lẽo của Lãnh Thiên Dục lại cảm thấy một dòng ấm áp chảy qua, cô mới mười tám tuổi sao? Vẫn còn con nít! Nhưng mình như thế mà lại mất khống chế với đứa con nít này?!”

“Cô gái, thả lỏng chút!” Lần đầu tiên hấn tỏ ra kiên nhẫn ở trên giường với một cô gái như vậy.

Nếu như đối lại là bình thường, hấn đã sớm mất hứng!

Thượng Quan Tuyền thở hổn hển, không biết nên làm thế nào cho phải.

Lãnh Thiên Dục từ từ dời lên bạch ngọc trước ngực cô, dùng sức mút thỏa thích. Hắn in từng ấn ký lên mỹ nhân ngư, giống như trên tuyết nở nhiều đóa hồng mai xinh đẹp, tuyết nở rộ kiêu ngạo, đẹp không sao tả xiết.

Trong nháy mắt một cổ đau đón mang theo dòng điện tê dại lạ kỳ truyền đến khắp thân thể của cô.

“Không —”

Cô cảm thấy đầu óc choáng váng, có lẽ là rượu còn quá phá, hoặc là cái khác.... Nhưng, cô không biết!

Không biết tại sao, cô như thế mà lại không thể khống chế bản thân của mình.

Chỉ có thể tỏ ra yếu thế mà nỉ non :“Đau...”

“Cô gái nhỏ...” Nghe vậy, Lãnh Thiên Dục ngẩng đầu lên, con ngươi luôn lãnh khốc lại thoáng qua một tia mềm mại. Giọng hắn trầm thấp, nhàn nhạt thì thầm :“Có lẽ, trước hết tôi nên để cho cô thưởng thức chút ngọt ngào....”

Hắn không hề tức trực tại nơi đây của cô nữa, bàn tay lại trượt đến trong đùi cô mà càn rỡ đốt lửa...

Hơi tưởng đau, chọc cho cô phải kêu lên:“Đừng...”

Lãnh Thiên Dục ngoảnh mặt làm ngơ, ngón tay dài hơi cong lại, tỉ mỉ tìm điểm nhạy cảm của cô.

Con ngươi sâu thẳm lạnh lẽo không hề chớp mắt mà nhìn chăm chú vào vẻ mặt đang biến hóa của cô.

Cuối cùng —

“Không!” Cô không khỏi hít vào một hơi sâu, thét ra tiếng chói tai —

Gương mặt Thượng Quan Tuyền ửng hồng, ánh mắt mở mịt, thân thể tuyết trắng bị một tầng phiến hồng đẹp đẽ bao phủ... Chỉ thấy thần trí cô càng lúc càng xa vời, toàn thân càng lúc càng nóng, hình như chỉ muốn tan ra mỗi khi hắn cố ý khơi lên ngọn lửa bên trong.

“Cô bé, được tôi an ủi, cô là người có vinh dự rất lớn đó!”

Lãnh Thiên Dục nói cũng không sai chút nào, chỉ có phụ nữ luôn luôn hầu hạ hắn, tại sao hắn phải vì cô gái này chứ ?

Chưa bao giờ có, nhưng, tối nay, đứa bé này hiển nhiên làm cho hắn phá lệ!

Khi ngón tay hắn lần nữa ác ý tăng nhanh tốc độ, cô rốt cuộc bị đưa đến giới hạn —

“Ừ.... Không...”

Giọng nói vỡ tan tựa như tiếng rên rỉ, không ngừng bật ra từ cánh môi của cô....

Cô chỉ cảm thấy toàn thân sắp nổ tung...

Có một loại sợ hãi khi mình sắp chết rồi lại háo hức không kịp chờ đợi mà chỉ muốn rơi xuống, dù là vạn kiếp bất phục!

Say, nhất định là do say nên mới như vậy, bàn tay nhỏ bé chống đỡ trên thân thể người đàn ông. Thế nhưng trong thoáng chốc cô lại cảm thấy hắn chính là Nhiếp Ngân—

“Ngân...” Rượu còn dậy sóng tựa như thuốc mê đối với Thượng Quan Tuyền, cô đã bắt đầu sinh ra ảo giác, môi anh đào của cô hé mở, muốn gọi tên người đó!

Nghe vậy, sắc mặt của hắn đột nhiên trầm xuống, âm khí vây quanh giống như báo đói vừa bị đánh thức, nguy hiểm kinh người. Hắn cẩn thận nhìn người con gái mềm mại trên giường, bàn tay hung hăng bầu chặt đầu vai của cô.

Cô gái này lại dám ở trước mặt hắn mà kêu tên một người đàn ông khác!

Nếu như hắn không có nghe lầm, cô đang gọi “Ngân”!

Ngân? Là Nhiếp Ngân sao?

Nếu là như vậy, cô chính là — Thượng Quan Tuyền !

Chính là cô gái nhỏ mười năm trước đây!!

Trong nháy mắt, hắn cũng hiểu lý do vì sao cô phải tự bán đấu giá mình!

Người của BABY-M lại dám chủ động dâng đến cửa!

Hắn hừ lạnh một tiếng, toàn bộ hơi thở ôn nhu trên mặt đã sớm không còn lại chút gì. Nếu cô muốn tìm người cùng cô hoàn thành nghi thức, như vậy, hắn sẽ tốt bụng giúp đỡ cô!

Trong nháy mắt đôi mắt hắn trở nên lạnh lẽo khác thường, không hề có tia thương tiếc nào nữa —

Hắn mạnh mẽ kéo lấy thân thể nhu mĩ của cô, buộc cô phải đưa lưng về phía mình, bàn tay cố định chặt ở eo của cô—

“Không...” Thượng Quan Tuyền cảm nhận được một lực cường đại đáng sợ, sau một khắc —

“Thượng Quan Tuyền, đã quá muộn!” Giọng nói Lãnh Thiên Dục lạnh lẽo tựa như giọng của quỷ vương nơi Địa phủ, động tác kế tiếp của hắn là nâng hai người lên —

Thứ khổng lồ kiêu ngạo hung hăng xuyên qua thân thể của cô, mang theo cuồng nộ không tha thứ, hắn dùng lực tương đương với cơn giận của hắn bây giờ!

“Đau... Đau quá! Buông tôi ra!” Thân thể đau như muốn tê liệt làm Thượng Quan Tuyền mất đi hô hấp, chưa biết mùi đời như cô căn bản không thể tiếp nhận được thứ khổng lồ cùng cứng rắn của Lãnh Thiên Dục, bàn tay bé nhỏ của cô nắm chặt ga giường.

“Nhớ cảm giác khi tôi ở trong cơ thể cô!” Lãnh Thiên Dục lỗ mãng mà ra lệnh.

Hắn cảm nhận được một sự tức giận chưa từng trải qua!

Thượng Quan Tuyền bị lực cường đại của người đàn ông chiếm giữ lấy, chỉ có thể vô lực gật đầu một cái.

Lãnh Thiên Dục bắt đầu ra sức xông lên, cơ thể bộc lộ dục niệm, tận tình phát tiết. Hắn không mang một tia thương tiếc nào mà xâm lược thân thể mềm mại mĩ lệ của cô, cố ý coi thường vẻ mặt đau đớn của cô.

Không biết đã bao lần muốn cô, cho đến lúc bình minh lên, một tia ánh dương uyển chuyển xuyên thấu qua lớp màn cửa sổ bằng lụa mỏng. Thượng Quan Tuyền cũng đã không chịu nổi sự cuồng dã của hắn mà ngắt xiut thì hắn mới rời khỏi người cô.

Khẽ nhắm mắt lại, hắn không muốn thấy cô yếu ớt. Dù sao, giữa bọn họ cũng chỉ là giao dịch vì nhu cầu nam nữ.

15. Chương 15

Q.2 - Chương 3: Bỏ Đi

Giống như vừa trải qua giấc ngủ rất sâu, Thượng Quan Tuyền từ từ tỉnh dậy. Ánh mặt trời đã xuyên thấu qua lớp cửa sổ bằng kính mà soi rọi xuống mặt thảm tại phòng ngủ chính.

“Ừm...” Cô khẽ nhúc nhích, hơi sức giống như bị rút sạch sành sanh, toàn thân đều đau, tối qua —

Thượng Quan Tuyền cảm thấy máu như ngừng chảy, giờ phút này thân thể cô đang xoay lưng lại với người đàn ông, bị ôm vào lòng ngực xa lạ. Người đàn ông dù đang ngủ nhưng vẫn bá đạo siết chặt lấy eo cô, tựa như tuyên bố quyền sở hữu. Do hơi thở nóng bỏng của phái nam phả từ sau lưng khiến Thượng Quan Tuyền nhớ lại tất cả những gì xảy ra từ tối qua cho đến rạng sáng!

Không!!

Cô phải nhanh chóng rời khỏi đây!!

Thượng Quan Tuyền không dám tưởng tượng ra ngày mình có thể cùng người đàn ông xa lạ làm những động tác thân mật trên giường như vậy, cô vội vã đứng dậy xuống giường.

“Ai da—” Toàn thân vô cùng mệt mỏi và đau đớn khiến cô suy tụt chút nữa đã không thở nổi!

Đáng chết! Con người cô thoáng qua tia lạnh lẽo, bàn tay nhỏ bé cũng theo bản năng vuốt cổ —

Cô muốn giết chết người đàn ông này! Giết cái tên đã đoạt đi trinh tiết của cô!

Nhưng mà —

Một màn tối qua tựa như cuộn phim phát lại, mặc dù đầu cô có chút không rõ ràng, nhưng mà cô mơ hồ nhớ lại, khi hân hôn thì trong thâm tâm cô chưa bao giờ rung động như vậy.

Bàn tay của cô dần dần buông xuống, chống đỡ thân thể mình đứng dậy. Người đàn ông đoạt đi lần đầu của cô đang nằm phía sau, nhưng mà, Thượng Quan Tuyền không muốn quay đầu lại nhìn, một chút cũng không muốn!!

Cô không muốn cả hai nhớ bộ dạng của nhau, cũng không muốn biết hân là ai, bối cảnh ra sao, nếu không, một khi cô biết được, cô nhất định sẽ không nhịn được mà giết hân! Bởi vì, đây chỉ là một trò chơi hoang đường!

Thượng Quan Tuyền chạy trốn chết ra khỏi “phòng dành cho tổng thống”!

Khi cửa phòng đóng lại, trong nháy mắt, Lãnh Thiên Dục nằm trên giường chậm rãi mở mắt ra. Hân không có ngủ, chỉ là nhắm mắt nghỉ ngơi mà thôi. Vì vậy, lúc Thượng Quan Tuyền rời giường hân cũng biết.

Lười biếng dựa vào đầu giường, hân cầm điện thoại di động lên —

“Lão đại, xin phân phó!” Đầu dây bên kia kính cẩn, lễ phép nói.

“Chú ý kỹ Thượng Quan Tuyền, tôi muốn biết nhiệm vụ của cô ta là gì!” Lãnh Thiên Dục híp mắt ứng lạnh lẽo lại, giọng nói bình tĩnh như vũng nước bị đóng băng.

“Vâng, lão đại!”

Sau khi gác máy, Lãnh Thiên Dục quăng điện thoại qua một bên, xoay đầu nhìn nơi Thượng Quan Tuyền từng nằm, hình như còn lưu lại hương thơm thanh mát của cô. Ngay sau đó, một đôi mắt chim ưng sắc bén rơi vào vết máu khô khốc trên giường.

Đôi môi vốn khép chặt kiên nghị, nay lại chậm rãi nâng lên một vết nhăn như đang cười, nhưng vẫn lạnh lẽo không nhiệt độ như bình thường.

Thượng Quan Tuyền, người phụ nữ không đơn giản, chính là cô sao? Thần không biết quỷ không hay mà trộn đi con chip công nghệ không nói, còn có thể chạy trốn khỏi tay hân.

Cô gái nhỏ, nếu đốt lửa, làm sao có thể dễ dàng dập như thế?

16. Chương 16

Q.2 - Chương 3: Cảm Giác Hứng Thú Với Phụ Nữ

Đông lạnh giá khác hẳn với hơi thở ấm nóng. Khói mù xì gà bay quanh quẩn, bao phủ kín gương mặt anh tuấn tựa điêu khắc của Lãnh Thiên Dục khiến nó trở nên mờ ảo. Ánh mắt hân tỉnh táo, không thấy một tí gợn sóng.

“Lão đại, tên Crow kia sẽ rất nhanh đến Italy!” Phong trong tứ đại nghị tượng đứng một bên nói.

“Crow?” Lãnh Thiên Dục khẽ chau mày, giọng nói lạnh nhạt như băng.

Phong gật đầu một cái nói: “Không tệ, nhìn bộ dạng chắc là vì sinh nhật của Phi Tô mà đến! Hân rất cuồng say người phụ nữ kia!”

Uy Liêm là lão đại của gia tộc Kenny ở Ý, con gái hân là Phi Tô.

Uy Liêm rất thương cô con gái này, mà ông cũng biết con gái mình rất thích lão đại Lãnh Thiên Dục. Vì vậy, hẳn đặc biệt cố ý mấy lần, muốn mời Lãnh Thiên Dục tới tham gia sinh nhật của Phi Tô.

Mà Crow Đỗ Thần tiếng tăm lừng lẫy tại Mỹ. Hẳn có hậu thân là quan chỉ huy ở một gia tộc Mafia tại Mỹ, trời sinh tính cuồng vọng tự đại, cũng vì vậy mà gặp không ít phiền toái. Mấy năm trước hẳn vướng món nợ kéch xù do bài bạc, thiếu điều chỉ muốn làm gia tộc sụp đổ, may nhờ gặp được Lãnh Thiên Dục, mới tránh được tai họa ngập đầu.

Lãnh Thiên Dục chậm rãi đứng dậy, đi tới bên cửa sổ, thân hình to lớn cao ngạo lập tức che một mảng ánh mặt trời, làm bóng của hắn kéo dài trên mặt sàn.

“Crow gần đây phong mang tất lộ (giống như hương đưa ra gió rất dễ bay xa), rất dễ dàng bị chú ý!” Hẳn nhàn nhạt mà nói ra, giọng nói nghe không ra là vui hay lo.

Phong lập tức đáp :“Lão đại nói không sai, người đã hết lòng quan tâm giúp đỡ, bây giờ không cần che chở nữa rồi!”

Nếu coi như có chút giao tình thì thật sự mà nói, Lãnh Thiên Dục cũng không có quan hệ với Crow, mà là anh trưởng đã chết của hắn, nhưng mà cũng chỉ là quan hệ xã giao, vì vậy, đúng như theo lời Phong nói, đã hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi.

“Bên ngoài có tin tức gì?” Lãnh Thiên Dục không có tỏ rõ thái độ, mà là hỏi một câu nhạy cảm.

Phong nhàn nhạt nói một câu :“Theo tình báo tiết lộ, Crow đã bị người của BABY-M theo dõi, hơn nữa đối phương phải sát thủ đặc công cấp bậc cao nhất!”

“Trước mắt tích cực điều tra sát thủ đặc công huyết thống Mỹ là Nhã Nhĩ, huyết thống Pháp là Mạt Đức, còn nữa chính là hỗn huyết Á - Âu Thượng Quan Tuyền, tra ra được cái nào chưa?” Lãnh Thiên Dục lạnh lùng hỏi.

“Lão đại, chính là cô gái đêm đó — Thượng Quan Tuyền!” Phong lưu loát hồi đáp.

Con người Lãnh Thiên Dục thoáng qua một tia chấn động, ngay sau đó rất nhanh thu hồi lại —

“Nhưng mà không biết vì nguyên nhân gì, nhưng nhiệm vụ ám sát bị dời lại vài ngày, định ngày ngày sinh nhật của Tô Phi!” Phong tiếp tục nói.

Lãnh Thiên Dục không có phát ra tiếng động nào. Con người chỉ là trong nháy mắt nhìn tới không gian bên ngoài cửa sổ, nhưng mà mi tâm trên gương mặt khẽ nhíu, hình như hắn đang suy tư chuyện gì.

“Lão đại, sinh nhật Phi Tô tiểu thư, người có tham gia hay không?” Phong thử hỏi dò.

Lãnh Thiên Dục chậm rãi xoay người lại, một đôi con mắt màu xanh lá cây lạnh lẽo ra một tia trào phúng :” Tham gia, đương nhiên là tham gia, đúng là “niềm vui lớn khi có bạn từ phương xa đến”, cô gái Thượng Quan Tuyền này —” Hẳn nói tới chỗ này, hừ lạnh một tiếng, có chút hăng hái ném ra mấy chữ lạnh lẽo :” Tôi cảm thấy rất hứng thú!”

“Thuộc hạ hiểu, tôi sẽ đi sắp xếp tất cả công việc!” Phong lập tức đáp.

Người có thể khiến lão đại thấy hứng thú, nhất là phụ nữ, Thượng Quan Tuyền đúng là người đầu tiên!

Tất cả yên ắng trở lại, Lãnh Thiên Dục lần nữa ngồi trên ghế da màu đen. Màu đen trùng với màu áo somi của hắn khiến hắn trở nên tĩnh tế, thông tin của Thượng Quan Tuyền đặt trước mặt hắn, ngón tay tĩnh tế lướt qua đôi mắt trong trẻo của Thượng Quan Tuyền khi còn bé —

Chỉ thấy khóe môi hắn cong lên, cười như không cười —

Thượng Quan Tuyền, xem ra cô đúng là dám đối đầu với Mafia!

Không lịch sự nhưng hẳn lại nghĩ đến chuyện Phong vừa nhắc tới — Nhiệm vụ ám sát chẳng biết sao lại chậm trễ mấy ngày!

Ánh mắt căng thẳng!

Cô đương nhiên muốn dời lại mấy ngày, không lẽ cô có thể mang thân thể đầy vết hôn do mình để lại mà đi hoàn thành nhiệm vụ sao?

Đột nhiên, gương mặt Lãnh Thiên Dục biến sắc, càng trở nên lạnh lẽo, bàn tay hung hăng nắm chặt thành quyền.

17. Chương 17

Q.2 - Chương 4: Lời Nói Trái Lường Tâm

Thượng Quan Tuyền không biết mình trở lại nhà trọ bằng cách nào nữa, một nhà trọ có đầy đủ thiết bị tinh xảo, như vậy sẽ giúp cô sinh hoạt trông giống người bình thường hơn.

Mở vòi nước ấm ở mức tối đa, rất nhiều giọt nước li ti phung trên da thịt trắng ngần của cô, bởi chỉ có làm như vậy, Thượng Quan Tuyền mới có thể cho là mình còn thuần khiết.

Hơi thở người đàn ông xa lạ lưu trên người cô, tạo thành rất nhiều dấu vết trên cơ thể cô. Thượng Quan Tuyền đều muốn dùng phương pháp này mà xóa bỏ đi tất cả, hung hăng, giống như trút giận...

Nhưng mà... tất cả cũng chỉ là lừa mình dối người. Mọi chuyện xảy qua tối qua đều là thật, số tiền một tỷ đô la là thật, hơi thở người đàn ông kia là thật, những vết hôn chằng chịt trên người cô cũng là thật!!

Quan trọng hơn là, cô vừa mới nhớ ra một chuyện gì đó —

Người đàn ông kia hình như biết tên mình!

“Thượng Quan Tuyền, đã quá muộn!”.....

Giọng nói lạnh lẽo tối qua lần nữa vang lên trong đầu cô, nổ tung bên trong tai cô—

Hắn sao biết được tên mình? Nếu như vậy, có phải hắn đã biết thân phận của mình? Biết chuyện của tổ chức BABY-M?

Hắn — người đàn ông, toàn thân tỏa ra khí thế lạnh lẽo, đến tột cùng là người nào ?

Vòi hoa sen không ngừng phun những giọt nước tựa thủy tinh lên trên mặt đất trơn bóng. Mặt Thượng Quan Tuyền tái nhợt nhìn chằm chằm vào gương trần đầy sương mù, kinh ngạc, đến khi —

“Cốc cốc cốc —”

“Tuyền, em ở bên trong sao?” Giọng nói trầm thấp lập tức cắt đứt trạng thái kinh ngạc của Thượng Quan Tuyền.

Là Nhiếp Ngân?!!

Toàn thân Thượng Quan Tuyền chấn động—

“Tôi không sao!” Cô ép buộc bản thân mình tỉnh táo lại chút, nhàn nhạt nói. Ngay sau đó cô không tắm nữa, vô lực dựa vào trên vách tường.

Lúc sáu tuổi, Nhiếp Ngân nhặt được cô trên phố. Khi cô đi theo hắn đến trại huấn luyện thì mới phát hiện, có rất nhiều đứa bé giống cô. Vậy mà mười năm sau, có thể có tư cách ở lại bên cạnh Nhiếp Ngân cũng chỉ có cô, Nhã Nhĩ cùng Mạt Đức! Trong ba người, chỉ có một mình cô là sát thủ đặc công có huyết thống Châu Á!

Nhiếp Ngân rất tận tâm huấn luyện bọn họ, nhưng cũng không cách ly bọn họ với cuộc sống bình thường. Nhưng mà hắn chính là người phụ trách, tùy lúc tùy nơi đều muốn hiểu rõ tất cả chuyện của bọn họ, bao gồm địa chỉ, chìa khóa.

Sau một lúc lâu, Thượng Quan Tuyền từ trong phòng tắm đi ra, một thân áo ngủ tơ tằm trắng như tuyết, tóc dài xõa ở đầu vai, trông mắt cổ găng tỉnh táo để che giấu bi thống vừa nãy.

Cô cũng không có thể ý đến Nhiếp Ngân đứng trước cửa sổ, làm như một cô gái nhỏ ngồi trên ghế salon, ôm hai chân.

Im lặng....

Tóc dài xõa hai bên, càng giúp cô tỏa ra phong cách nhiệm vụ....

Sắc mặt của Niếp Ngân dĩ nhiên không tốt, trên gương mặt anh tuần thành thực thoáng qua một tia khác thường. Hắn đi tới trước mặt Thượng Quan Tuyền, ngồi trên ghế salon đối diện với cô.

“Tại sao về trễ như vậy?” Hắn trầm thấp hỏi.

Nhiệm vụ an bài vào buổi sáng, hắn chờ mòn mỏi mà vẫn không thấy bóng dáng của cô, dĩ nhiên trong lòng rất là khó chịu.

Thượng Quan Tuyền chậm rãi ngẩng đầu lên, con ngươi thâm thúy nhìn hắn một lúc lâu, sau đó nhàn nhạt mở miệng nói :“Cái này không phải là hy vọng của anh sao?”

Cô hừ lạnh một tiếng, ngay sau đó, bên môi cô nâng lên nụ cười nhàn nhạt, hướng về phía hắn mà nhả từng câu từng chữ :“Người đàn ông tôi qua rất tuyệt, mãi cho đến rạng sáng, chúng tôi mới kết thúc, cho nên đến lúc này tôi mới trở về là chuyện rất bình thường —”

“Đủ rồi!” Rống to một tiếng, Niếp Ngân chợt đứng lên, bàn tay đột ngột siết chặt!

18. Chương 18

Q.2 - Chương 5: Người Làm Nhiệm Vụ

Trên mặt Niếp Ngân tức giận không cần phải nói. Vậy mà Thượng Quan Tuyền giống như không sợ hãi chút nào, đôi con ngươi băng lãnh cứ nhìn thẳng vào hắn như vậy.

Sau một lúc lâu, cô cũng chậm rãi đứng dậy, nhàn nhạt mà nói :“Tôi sẽ theo lời của anh, tiếp nhận nhiệm vụ này!”

Niếp Ngân cắn chặt răng, bàn tay hắn hung hăng siết thành quyền:“Tuyền, em là do một tay tôi nuôi lớn, trong lòng em nghĩ gì tôi đều biết rõ, em hận tôi, đứng hay không?”

Thượng Quan Tuyền nâng con ngươi lạnh lùng lên, bên môi dần dần tạo nên một chút ý cười :“Tôi nói rồi, tôi sẽ không hận anh, nếu như không có anh, tôi đã sớm không còn tồn tại trên thế giới này rồi!”

Niếp Ngân híp lại đôi mắt (mắt tựa chim ưng), khóa chặt khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ của cô. Cô vừa mới tắm rửa xong, giống như hoa sen mới nở, vô cùng mỹ lệ.

“Nhưng mà —” Thượng Quan Tuyền nói tiếp, cô dừng một chút, có chút không tự nhiên nói :“Tôi muốn hai ngày nữa mới thực hiện nhiệm vụ này!”

Từ lúc cô chào đời đến giờ, đây là lần đầu tiên cô dám cò kè mặc cả nhiệm vụ của Niếp Ngân.

Chân mày Niếp Ngân khẽ nhíu lên, hắn nhàn nhạt nói ra :“Tôi muốn biết lý do!”

Thượng Quan Tuyền dừng mắt lại nhìn Niếp Ngân, một lát sau, than nhẹ một tiếng nói :“Anh thật sự muốn biết sao?”

“Không tệ, em chưa bao giờ dám nói như vậy!” Trên gương mặt tuần dật của Niếp Ngân thoáng qua nét lo lắng rất nhạt.

Thượng Quan Tuyền cười nhạt một cái, ngay sau đó gật đầu nói :“Muốn biết lý do sao? Vậy thì được thôi, anh tự mà xem!”

Lời của cô mang theo âm tiết cứng rắn, bàn tay nhỏ bé liền cởi nút trên áo ngủ ra, khi tới ngực thì dừng lại —

“Tuyền, em —” Niếp Ngân kinh ngạc nói.

Thượng Quan Tuyền không nói gì, chỉ là từ từ kéo áo ngủ xuống, lộ ra cổ trắng mềm, xương quai xanh khêu gợi, nơi đầy đặn bị che giấu phần nửa đang phập phồng...

Vậy mà, ở trên tuyết, lại nở rộ ra nhiều đóa hoa mập mờ mà nóng bỏng — đây là khi Lãnh Thiên Dục kích tình đã bá đạo lưu lại trên người cô từng dấu hôn!

Gương mặt Niếp Ngân vốn hòa hoãn đột nhiên trở nên cực kì lạnh lẽo, gân xanh trên trán cũng bởi vì lửa giận khổng lồ mà nhô lên.

Một cảm giác ghen tỵ chưa bao giờ có lại mãnh liệt nổ tung trong lồng ngực hắn —

Hắn hiểu được lý do vì sao cô muốn hoãn thời gian, bởi vì, tình trạng của cô như thế, căn bản là không thực hiện nhiệm vụ được!

Thượng Quan Tuyền nhìn thấy quanh quẩn trong đôi mắt Niếp Ngân là nổi tức giận, lại lần nữa kéo áo ngủ lên, bên môi gờ lên nụ cười trào phúng lạnh lẽo :“Hài lòng rồi chứ?”

Niếp Ngân tựa như đóng băng khi nhìn vào Thượng Quan Tuyền, nhẹ nhàng nói :“Tuyền, ngàn vạn lần em không nên cố gắng chọc giận tôi!”

Thượng Quan Tuyền từng bước từng bước đi tới trước mặt Niếp Ngân, ngược đầu nhìn hắn :“Nếu tôi dám làm thật, anh sẽ làm gì tôi?”

“Em—” Thân thể to lớn cao ngạo của Niếp Ngân khẽ rung mình, sau đó bàn tay đặt lên vai cô, hung hãn dùng lực kèm bả vai Thượng Quan Tuyền lại.

“Người đàn ông tối qua là ai?” Hắn lớn giọng hỏi.

Hắn thừa nhận, khi hắn thấy những vết hôn chói mắt kia thì ghen tỵ muốn nổi điên lên. Những vết hôn kia như muốn tuyên cáo tất cả những chuyện kịch liệt tối qua, hắn hận không thể lập tức tự tay giết chết kẻ kia.

Thượng Quan Tuyền hơi nhíu lông mày, cất giọng nói :“Tôi cũng không biết tên đó là ai, thậm chí ngay cả dáng vẻ cũng không nhìn thấy!”

“Em không giết hắn?” Niếp Ngân vừa nghe thì cơn giận trong lòng càng bùng bùng.

“Tôi sao phải giết hắn?”

Thượng Quan Tuyền giận quá hóa cười, hời hợt tự giễu cợt tâm tình mình.

Bàn tay Niếp Ngân di chuyển, ngón tay thon dài hung hăng nắm cầm Thượng Quan Tuyền nâng lên, trên gương mặt anh tuần quen thuộc còn thêm nộ khí dữ dội :

“Tuyền, em đã thay đổi!”

Thượng Quan Tuyền bị buộc nhìn vào tròng mắt của hắn, đôi con ngươi mà cô đã đem đặt trong lòng, sau đó cô mở miệng nói lẩm bẩm :“Tôi thay đổi cũng bởi vì anh!”

Giọng nói của cô càng ngày càng nhỏ, lông mi thật dài run rẩy, đôi môi đỏ hồng tựa như môi mọng Niếp Ngân thưởng thức.

Nhiều năm như vậy, cô đã thành thói quen trở thành người bên cạnh hắn, hắn làm sao có thể coi thường mình như vậy? Thậm chí vì nhiệm vụ mà còn đẩy mình vào trong ngực người đàn ông khác!

Niếp Ngân nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ của Thượng Quan Tuyền, giờ phút này cô có vẻ bất lực làm cho lòng hắn có chút hoảng hốt. Cô gái mình thích nhất đang đứng trước mặt, hắn làm sao có thể không động lòng.

“Tuyền... rất xin lỗi!”

Niếp Ngân nhẹ nhàng buông lỏng bàn tay đang nắm chặt cầm cô, đổi thành vuốt ve dịu dàng trên gương mặt cô. Giọng nói của hắn cũng lẩm bẩm, đầy mắt thoáng qua tia thương tiếc.

Thân thể Thượng Quan Tuyền khẽ run, môi cũng run rẩy, ngay cả tim cũng như thế.

Ngón tay thon dài nhẹ nhàng chạm vào đôi môi dịu dàng của cô. Sau một khắc, bàn tay hắn kéo thân thể của cô vào trong ngực. Cúi người, hắn vồng tình hôn lên đôi môi lạnh lẽo và run rẩy của Thượng Quan Tuyền.

Thượng Quan Tuyền hít sâu một cái, trong nháy mắt trừng lớn đôi mắt —

Niếp Ngân giống như mất đi không chế mà ôm chặt cô vào ngực, lúc đầu chỉ là lướt qua như càn về sau lại giống như thăm dò thật sâu, nụ hôn càng ngày càng trở nên ướt ươm...

Hơi thở chi hương tự nhiên của hắn tự nhiên phả đầy trên người cô, trên mép môi nóng bỏng của cô, rơi vào trên vành tai nhạy cảm của cô....

“Ngân....” Toàn thân Thượng Quan Tuyền cứng nhắc, cô dần dần trở nên mê muội, môi đỏ mọng hé mở, hô tên của hắn.

Giọng nói của cô tựa như đang thì thầm, nhất thời Niếp Ngân thức tỉnh khỏi vồng tình bên trong mình. Hắn chợt buông cô ra, đẩy cô ra xa, mà lồng ngực của hắn lại đang đập phồng!

Hắn đã đánh giá thấp lực ảnh hưởng của cô gái này đối với mình. Hắn cho là có thể không chế tình cảm trong lòng, nhưng mà —

Mới vừa rồi hắn đang làm cái gì ?

Trên mặt Niếp Ngân lộ rõ ảo não và tức giận mất không chế .

Thượng Quan Tuyền ngã nhào xuống đất, cô cũng biết, cũng biết nhất định sẽ là đáng về như vậy!

Niếp Ngân đi đến bên cửa sổ, từ trên cao nhìn xuống khung cảnh bên ngoài. Hắn thật ra là cố gắng điều chỉnh sự dục niệm bộc phát và tâm tình rối loạn của mình.

Trong phòng rất yên ắng, chỉ có thể nghe tiếng đồng hồ chạy tích tắc.

Qua một lúc lâu sau, Niếp Ngân mới xoay người, hắn lúc này đã khôi phục bình tĩnh và phong độ nhẹ nhàng như trước.

“Đây là thông tin về Đồ Thần Crow, hắn có một sở thích là muốn chinh phục phụ nữ. Cô gái này là Phỉ Tô, con gái của Kenny, lão đại của Mafia Ý. Hai ngày nữa chính là ngày sinh nhật của Phỉ Tô, lúc đó Crow cũng sẽ bay đến Ý. Vóc người của em và Phỉ Tô giống giống nhau, đến lúc đó sẽ giả danh làm cô ấy, giết chết hắn!”

Niếp Ngân nói xong, giao tư liệu được chuẩn bị từ sớm cho Thượng Quan Tuyền.

Thượng Quan Tuyền hồ hững nhận lấy tài liệu, nhìn tấm hình trong tài liệu trước mặt một chút. Một người đàn ông Mi cường tráng, đôi mắt màu xanh dương trông rất thông minh.

Cô chưa bao giờ hỏi động cơ giết người của Niếp Ngân, đây là thói quen từ lúc nhỏ.

“Tuyền, chúc em có nhiều may mắn!” Bàn tay Niếp Ngân vuốt ve một sợi tóc mềm mại của cô, nói.

Sau đó, tầm mắt hắn cố ý không nhìn tới, cũng không quay đầu lại mà đi ra khỏi nhà trọ.

Đợi bóng dáng của Niếp Ngân biến mất tại cửa ra vào thì thân thể Thượng Quan Tuyền tựa như bị rút hết toàn bộ khí lực, chán nản ngã trên ghế sofa.

Mới vừa rồi Niếp Ngân hôn mình sao? Nhưng mà, Thượng Quan Tuyền lại nghĩ đến nụ hôn bá đạo của người đàn ông xa lạ ngày hôm qua...

19. Chương 19

Q.2 - Chương 7: Loại Người Khó Đối Phó

Lưu ý : Yaelle - bên tiếng Trung phiên âm là Nhã Nhĩ. Nhưng mà chương trước giới thiệu Nhã Nhĩ là người Mỹ, thế nên từ chương này mình đổi xưng hô là Yaelle nhé) Đêm, mưa như thác đổ, Niếp Ngân ưu nhã ngồi ngay ngắn trên ghế sofa, mỉm cười nhìn hai cô gái trước mặt.

Một người tựa như tiên giáng trần, một người đẹp như đóa anh túc.

Một người trong đó là Thượng Quan Tuyền, người còn lại là bạn cùng huấn luyện với cô - Yaelle!

Một lát sau, Niếp Ngân mở miệng nhàn nhạt nói :”Trước mặt hai người đều là những vũ khí giết người tối tân mới được nghiên cứu, hai người cầm lấy! Còn nữa, tôi đã chuyển vào tài khoản mỗi người năm ngàn vạn đô-la, để các người có thể dễ dàng hành động.

Thượng Quan Tuyền nhìn Nhã Nhĩ cạnh bên, nét mặt không thay đổi nói :“Tôi muốn một lời giải thích từ anh!”

“Sao? Em muốn giải thích gì?” Niếp Ngân nhướn mày rậm, nhìn Thượng Quan Tuyền nói.

Mắt Thượng Quan Tuyền sáng như đuôi :“Vụ ám sát Crow lần này vốn là Yaelle sẽ không tham gia!”

Đây là sao? Chẳng lẽ hẳn cho là cô không thể thực hiện nổi nhiệm vụ này sao? Cho dù như vậy cũng không bao giờ có tình huống hai đặc công cùng thực hiện chung một nhiệm vụ.

Niếp Ngân hiểu bất mãn trong lòng Thượng Quan Tuyền, hẳn khẽ mỉm cười, đứng dậy, chậm rãi đi tới bên người Thượng Quan Tuyền, bàn tay vỗ vỗ bả vai của cô nói :

“Tuyền, Yaelle muốn hợp tác cùng em, nhưng không phải trong phi vụ của Crow!”

“Nghĩa là sao?” Thượng Quan Tuyền hỏi ngắn gọn, trong con ngươi dần dần nâng lên một tia nghi ngờ.

Yaelle đứng bên cạnh nghe nghi vấn của Thượng Quan Tuyền, yêu mị cười một tiếng:

“Tuyền, Chủ Thượng có ý là, chờ sau khi cô hoàn thành phi vụ Crow, tôi muốn cùng cô làm phi vụ tiếp theo, địa điểm vẫn là một!”

Bọn họ luôn luôn gọi Niếp Ngân là “Chủ Thượng”! (chủ thượng là người trên cao, bề trên, thường gọi trong phong kiến)

Thượng Quan Tuyền nhú chặt mày, một đôi thủy mâu chợt dừng lại trước con ngươi thâm thúy của Niếp Ngân :“Vì sao tôi không biết chuyện này?”

“Tuyền, tôi gọi hai người đến đây cũng vì chuyện này!” Niếp Ngân ép buộc tay mình rời khỏi da thịt mềm mại của cô, tránh đi đôi mắt trong trẻo ấy mà nói.

“Chưa tới ba ngày nữa, Crow sẽ tham gia tiệc sinh nhật của Phỉ Tô, Tuyền, em nhớ, nhất định phải giết hẳn trước sinh nhật một ngày, vì nếu em giết hẳn vào ngày sinh nhật sẽ làm đứt dây động rừng, gây nên tình huống rất bất lợi!”

Thượng Quan Tuyền suy nghĩ một chút, chậm rãi gật đầu một cái :“Có thể!”

Niếp Ngân tiếp tục nói :“Sau khi phi vụ đó xong, em sẽ tham gia vào một vụ khác, em phải theo dõi một người, sau đó tìm cơ hội mà giết hẳn!”

“Người đó là ai?” Thượng Quan Tuyền lạnh giọng hỏi.

Niếp Ngân nhìn ánh mắt của Thượng Quan Tuyền, nói từng câu từng chữ :“Người này chính là lão đại của tổ chức Mafia lớn nhất thế giới — Lãnh Thiên Dục!”

“Lãnh Thiên Dục?”

Thượng Quan Tuyền nhíu mày, cái tên này xuất hiện trong đầu cô, rất quen, giống như là —

“Tuyền, đây là thông tin về Lãnh Thiên Dục!” Niếp Ngân nhìn bộ dáng nhíu chặt mày của Thượng Quan Tuyền, trong lòng đột nhiên căng thẳng.

Thượng Quan Tuyền theo bản năng nhận lấy tài liệu, liền bị hút vào đôi mắt lạnh lẽo sắc bén như lưỡi dao kia —

Cô chợt hít một hơi sâu!

Là hắn!!

Suy nghĩ của Thượng Quan Tuyền lập tức trở lại mùa thu năm tám tuổi. Những chuyện xảy ra trong đêm đó, tất cả cô vĩnh viễn không thể nào quên, nhất là đôi mắt băng nhon (lạnh lùng + sắc nhọn), làm cô mỗi lần nhớ tới cũng đều sinh ra cảm giác khác thường.

“Tuyền, tên Lãnh Thiên Dục này rất khó đối phó, nên tôi cố ý phái Yaelle đến hiệp trợ em!” Niếp Ngân nhìn nét mặt không hề chớp mắt của Thượng Quan Tuyền, như có điều suy nghĩ nói.

Sau một lúc lâu Thượng Quan Tuyền mới ngẩng đầu lên, lại hỏi một câu mà sát thủ đặc công vốn dĩ không nên hỏi :“Tôi muốn biết — vì sao phải giết hắn?”

Những lời này của cô vừa mới nói ra, không khí trong căn phòng đột nhiên bị đông lạnh, chỉ thấy nụ cười trên mặt ưu nhĩ của Niếp Ngân thu lại, thay vào đó là sự âm u lạnh lẽo.

“Tuyền, em có biết là em vừa mới phạm húy* hay không?” Giọng nói trầm trầm hàm chứa một tia tức giận.

{*Phạm húy : Phạm vào điều đại kỵ}

Nhưng mà Niếp Ngân cũng biết cơn giận trong lòng mình xuất phát từ đâu. Thượng Quan Tuyền luôn không bao giờ hỏi những chuyện như vậy, nhưng mà hôm nay cô lại đã động đến nó, việc này không khỏi khiến lòng Niếp Ngân vang lên những hồi chuông báo động!

Chẳng lẽ Thượng Quan Tuyền biết người đàn ông đêm đó là Lãnh Thiên Dục sao? Chắc không đâu, Thượng Quan Tuyền chưa bao giờ nói dối.

Lúc này Thượng Quan Tuyền cũng ý thức được mình vừa phạm sai lầm, cô vội vã ngậm miệng không hỏi thêm câu nào nữa, chỉ kinh ngạc nhìn gương mặt người đàn ông trong hình trong xấp tài liệu.

Vì sao cô có chút quen thuộc đối với hắn?

Chỉ bởi vì đã gặp mặt một lần sao?

Niếp Ngân cũng cảm thấy hình như mình vừa mới nghiêm khắc quá mức, dần dần, khóe môi hắn bắt đầu nở rộ một nụ cười nhẹ nhàng :“Tuyền, hy vọng em sẽ phối hợp tốt với Yaelle, hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ!”

Thượng Quan Tuyền cùng Yaelle không hẹn mà cùng gật đầu.

Đêm, trong không khí lan tỏa mùi hương, lại có một tia tâm tình bất an.

“Thượng Quan Tuyền, cô đứng lại!”

Khi hai người bước ra khỏi tổ chức thì Yaelle cao ngạo gọi.

Thượng Quan Tuyền sững sờ đứng lại, ngay sau đó, sắc mặt lạnh nhạt quay đầu nhìn Yaelle.

Bọn họ tuy từ nhỏ cùng nhau lớn lên, nhưng cũng sẽ không bao giờ có cái gọi là tình bạn gì gì đó!

“Chuyện gì?” Thượng Quan Tuyền lạnh nhạt hỏi.

Yaelle cao ngạo bước đi tới trước mặt Thượng Quan Tuyền, nói :“Cô đúng là người không biết trời cao đất rộng. Nét mặt vừa nãy của cô nói cho tôi biết, cô có thể một mình ứng phó Lãnh Thiên Dục, đúng không?”

Thượng Quan Tuyền giương mắt lên, lạnh lùng cười một tiếng :“Nói về năng lực, dĩ nhiên cô không bằng tôi!”

“Hừ!”

Yaelle hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi nụ cười trào phúng lạnh lẽo của cô, cô ta cầm một lọn tóc nói :

“Chẳng lẽ cô quên rằng, tôi đã giao thủ cùng Lãnh Thiên Dục một lần, năng lực của hắn như thế nào tôi hoàn toàn biết rõ. Cho nên, với một kẻ như cô đòi giết hắn, quả thực là vọng tưởng, tôi nghĩ là cô đang sốt ruột muốn tranh công trước mặt Chủ Thượng chứ gì!”

“Cô nói sao cũng được, đến lúc đó để xem ai nhanh tay hơn ai!” Thượng Quan Tuyền lười phải tranh cãi cùng cô ta, từ nhỏ đến lớn, cô ta lúc nào cũng làm phiền cô.

Vậy mà, Yaelle lập tức kéo lấy tay của Thượng Quan Tuyền, nói:

“Thượng Quan Tuyền, tôi chính thức nói cho cô biết, người đàn ông Lãnh Thiên Dục này là của tôi, cho nên hắn chết cũng phải chết trong tay tôi. Tôi mặc kệ cô có quan hệ gì với hắn vào năm tám tuổi. Tóm lại, cô dám tranh giành cùng tôi, đến lúc đó đừng có trách tôi trở mặt vô tình.”

Thượng Quan Tuyền vừa nghe cô ta nói như vậy, trong lòng lập tức giận dữ, “pằng” một tiếng, cô đánh cánh tay Yaelle đang nắm lấy tay mình, cất giọng nói :

“Yaelle, cô không phải đã quên, Chủ Thượng bảo là tôi và cô cùng nhau hoàn thành nhiệm vụ. Cô cũng biết quy củ của sát thủ đặc công, hy vọng cô không muốn chơi trò tự thiêu*!” (trò tự thiêu : ý chỉ tự gây sự rồi tự chết vì việc mình gây ra)

Sau khi nói xong, cô hung hăng lườm cô ta một cái, cầm đầu cầm cổ đi đến xe của mình.

Yaelle cực kì tức giận nhìn Thượng Quan Tuyền nghênh ngang rời đi, trong lòng dĩ nhiên là rất hận.

Chỉ là, thật ra thì Thượng Quan Tuyền nói không sai chút nào, quy củ của sát thủ đặc công chính là : sau khi nhiệm vụ thất bại lần thứ nhất, nhẹ thì tự động rút lui, nặng thì mất tính mạng, mà nhiệm vụ trong tay phải giao lại cho vị đặc công kế tiếp.

Cô nhất định sẽ không thua bởi Thượng Quan Tuyền đó! Chờ coi đi!

Không biết rằng, một màn cãi vã của hai người hoàn toàn rơi vào mắt Niếp Ngân đang đứng sát cửa sổ trên cao. Hắn ngưng mắt nhìn bóng dáng Thượng Quan Tuyền, trên gương mặt anh tuấn thoáng qua một tia đau đớn.

Trong đầu của hắn quanh quẩn đoạn đối thoại với thuộc hạ cách đây không lâu.

“Tra ra người đàn ông đêm đó rồi sao?”

“Đã tra ra được, thưa Chủ Thượng!”

“Là ai?” Trong giọng nói trầm thấp còn đan xen cuồng nộ ghen tức.

“Người đàn ông mang Thượng Quan Tuyền đi trong đêm đó, là lão đại của Mafia — Lãnh Thiên Dục!”

“Bốp —” Nghĩ tới đây, Niếp Ngân ném mạnh ly rượu trên tay về phía cửa sổ. Ly thủy tinh sáng long lanh tạo thành một tiếng vang thảm thiết, ngay sau đó, vỡ tan tành.

Rượu đỏ đẹp đẽ tựa như máu người con gái dính đầy lên cửa sổ.

Niếp Ngân không nghĩ tới, người đàn ông mà buổi tối đó Thượng Quan Tuyền tìm được lại là Lãnh Thiên Dục!! Nếu là như vậy, hắn nhất định phải tìm cách giết chết người này.

Thứ nhất là vì muốn nguôi đi nỗi phẫn hận trong lòng. Hai là bởi vì cho dù hắn không giết Lãnh Thiên Dục, thì Lãnh Thiên Dục cũng sẽ động thủ với hắn.

Mười năm trước, cha mẹ hắn là do chính hắn bắt, sau đó giao cho Lão đại gia tộc Lô Thiết Tư - Triết Luân Nạp. Chỉ là không ngờ Triết Luân Nạp sẽ hung ác như vậy, trước mắt mình và Thượng Quan Tuyền, dùng hai phát đạn giải quyết Lãnh Diệc Thiên và Tạ Dĩ Văn.

Khi đó Niếp Ngân hai mươi hai tuổi, hắn còn nhớ rõ ánh mắt phẫn hận của Lãnh Thiên Dục năm mười tám tuổi ấy.

Chỉ là hắn không thể ngờ tới, Lãnh Thiên Dục thế nhưng có thể sống đến bây giờ, dưới sự giúp đỡ của tập đoàn tài phiệt Lăng thị, tiếp quản tài phiệt Lãnh thị, trở thành một trong số những đại tài phiệt thế giới. Không chỉ như vậy, làm Niếp Ngân lo lắng nhất, chính là Lãnh Thiên Dục có thể đứng tại vị trí lão đại!

Nhất định phải trừ khử người này, đây là vấn đề sớm hay muộn, nhưng bây giờ có thể dễ dàng nhận ra, thời điểm đó đã đến!

20. Chương 20

Q.2 - Chương 8: Vô Tình Gặp Nhau Tại Đài Phun Nước Thành Rome

Ý, thành Rome, bầu trời trong xanh.

Rome là thành thị này mang khí hậu Địa Trung Hải điển hình, hàng năm khí hậu từ tháng tư đến tháng sáu là thoải mái nhất.

Vào mùa này, cả thành phố Rome ngập tràn trong không khí náo nhiệt, nhất là đài phun nước Trevi*, tụ hội rất nhiều đôi tình nhân.

Đài phun nước Trevi ở Rome là kiệt tác cuối thời Baroque, xây dựng theo kiến trúc đối xứng, ở chính giữa có một con bức thần Biển được kéo bởi hai đàn tuần mã chạy băng băng. Hai bên trái phải đều có hai bức tượng thủy thần, bên phải thủy thần đứng lên, có một bức điêu khắc "Thiếu nữ chỉ kỳ thủy nguyên", mà trên phù điêu có bốn cung nữ đại biểu cho bốn mùa.

Thượng Quan Tuyền không có bạn trai, cũng không có người yêu, chỉ đi đến đây theo bản năng, kinh ngạc mà nhìn những tia nước tựa như tóc tơ của đài phun nước.

Những giọt nước nhỏ lóng lánh phản chiếu khuôn mặt tuyệt mỹ của cô khiến nó càng thêm lộng lẫy.

Ngày mai sẽ là ngày cô hoàn thành nhiệm vụ ám sát Crow, đến lúc đó cô sẽ giả dạng thành Phỉ Tô, thực hiện **** cùng hắn, sau đó giải quyết gọn, nhưng mà —

Đột nhiên, trong đầu cô lại hiện ra bóng dáng người đàn ông trong đêm hoang đường kia...

Khẽ thở dài một cái, cô vuốt vuốt mi tâm đầy sầu não. Trong lòng của cô, nhiệm vụ luôn luôn là quan trọng nhất.

Thượng Quan Tuyền từ từ cởi bỏ mắt kính, nhìn tượng thần Biển trong đài phun nước một chút. Gương mặt kinh diễm của cô thu hút vô số ánh mắt của người đi đường.

Muốn cầu nguyện như người khác, lại phát hiện ra trên người mình căn bản không có tiền xu lẻ.

"Cái này cho cô, tới nơi này cầu nguyện, chỉ cần thành tâm sẽ được đáp đền!"

Một giọng nói dịu dàng, nhẹ nhàng của người con gái vang lên bên tai Thượng Quan Tuyền, tựa như sóng lá nổi nhẹ trên mặt nước, thanh linh động thánh.

Cơ thể Thượng Quan Tuyền liền giật mình, cô nhìn theo đôi tay nhỏ nhắn, chỉ thấy một mỹ nữ tựa như ánh trăng, giống như nữ thần đang cười khanh khách nhìn mình. Cô ấy cười thật dịu dàng, giống như làn nước êm đềm, chỉ nhìn cô ấy như vậy, thế nhưng lại khiến Thượng Quan Tuyền cảm thấy vui mừng.

"Cô —" Thượng Quan Tuyền nhìn cô gái ấy, ba đồng tiền xu trong tay cô gái ấy phát sáng rực rỡ.

"Cô là người Châu Á?" Thượng Quan Tuyền hỏi.

Cô gái gật đầu một cái, nói: "Tôi là người Trung Quốc!"

Ngay sau đó, cô cẩn thận nhìn Thượng Quan Tuyền một chút —

"Cầm đi, cầu nguyện ở đài phun nước này rất linh nghiệm đó! Chúc cô may mắn!" Cô gái cười hiền hòa một tiếng, đem đồng xu trong tay nhét vào tay Thượng Quan Tuyền.

"Muốn ném ba đồng tiền xu sao?" Thượng Quan Tuyền nghi ngờ hỏi.

Cô gái khẽ mỉm cười nói: "Đài phun nước này, còn gọi là suối nguồn hạnh phúc, bởi vì Trevi theo truyền thuyết là suối mang lại hạnh phúc ọi người. Người La Mã có hai truyền thuyết, thứ nhất là, du khách chỉ cần xoay lưng về phía đài phun nước, tay phải cầm tiền xu lướt qua vai trái rồi thả vào trong hồ, liền có thể trở lại La Mã; Truyền thuyết thứ hai là cũng dùng động tác trên mà ném tiền xu, đồng xu thứ nhất tượng trưng cho tìm được người yêu, đồng xu thứ hai là cả hai yêu nhau thật lòng, đồng xu thứ ba là có thể thành công đến bên nhau, sau khi cưới cũng sẽ quay về nơi La Mã."

Đài phun nước Trevi

Trong lòng Thượng Quan Tuyên khẽ run lên, cầm tiền xu mà không biết phải làm gì.

“Người như tôi, sẽ không bao giờ có hạnh phúc!” Cô lẩm bẩm nói.

Cô gái cười một tiếng :“Chưa yêu sao biết không hạnh phúc? Thử đi!”

Thượng Quan Tuyên bị khuôn mặt cười trước mắt làm cho cười, cô đối với cô gái này có chút cảm giác rất tốt. Vì vậy, cô gật đầu nhẹ một cái, ngay sau đó theo lời hướng dẫn của cô gái, tung đồng xu về phía đài phun nước.

“Ha ha — Ha ha—”

Thượng Quan Tuyên bị hấp dẫn bởi hai tiếng trẻ con cười.

“Cô — hai đứa nhóc này là con của cô sao ?”

Cô kinh ngạc hỏi, hai đứa bé này trông rất đáng yêu đó nha!

Cô gái gật đầu một cái, đáy mắt chứa đựng hạnh phúc sâu đậm :“Đúng vậy!”

Thượng Quan Tuyên chậm rãi ngồi chồm hổ xuống, cẩn thận từng li từng tí nhìn hai đứa bé kia. Khi nhìn hai đứa bé này trong lòng cô có một loại tâm bình khí hòa (tâm yên ổn), những loại cảm giác không bao giờ có đối với một kẻ luôn giết người như cô.

“A, hai đứa là sinh đôi sao?”

Đôi mắt đẹp của Thượng Quan Tuyên trừng lớn kinh ngạc, quả thực là kì tích nha, một cặp sinh đôi, cô chưa bao giờ gặp qua đó.

Cô gái bị dáng vẻ của Thượng Quan Tuyên chọc cười :“Hai đứa nó là thai Long Phượng!” (ý chỉ thai sinh đôi được trân quý)

Thượng Quan Tuyên nhìn cô gái một chút, sau đó lại nhìn hai đứa bé một chút. Trong mắt cô đầy ngạc nhiên, sau đó, con người lạnh lùng trước sau như một lại dần dần mỉm cười.

“Cô nên cười nhiều hơn, bởi vì cô cười lên rất xinh đẹp!”

Cô gái nói tự đáy lòng, cô bé này nhìn qua thì rất lạnh lùng, nhưng mà tuổi tác không lớn.

Thượng Quan Tuyên bị cô ấy nói nên có chút xấu hổ. Cô ấy còn muốn nói cái gì đó, đột nhiên ánh mắt nhìn qua một người đàn ông to lớn cao ngạo cách đó không xa.

Trên gương mặt cương nghị hiện lên nét hiền lành đẹp trai. Đôi mắt thâm thúy cao ngạo tựa như lưỡi kiếm sắc bén. Môi mỏng tuyệt mỹ kiên nghị phát họa những đường cong khêu gợi. Toàn thân hần tẩn ra khí chất vương giả, còn có — khí thế cuồng dã! Người đàn ông này — có chút quen quen.

Chỉ thấy ánh mắt người đàn ông cuồng nộ quét qua đám người, rồi dừng lại trên người cô gái bên cạnh Thượng Quan Tuyên. Ánh mắt vốn lạnh lùng dữ dội mãnh mẽ nhưng từ từ trở nên nhu hòa ấm áp.

“Hình Nhi —”

Chỉ nghe giọng nói trầm thấp của hắn có xen lẫn chút lo lắng, ngoại hình khác thường như hắn dĩ nhiên rất cuốn hút sự chú ý của những người khác phái.

Cô gái bên cạnh Thượng Quan Tuyên nghe giọng nói quen thuộc, vội vã ngẩng đầu nhìn lên, cười nhu hòa tựa như những gợn sóng :“Đường, em ở đây!”

Cô ấy liếc mòng vẫy vẫy tay, giọng nói đầy ngọt ngào và hạnh phúc.

Cơ thể Thượng Quan Tuyên run lên bần bật. Ngay sau đó, một đôi mắt lạnh lùng quét về phía người đàn ông kia, mãnh liệt tựa như lửa!!?

Không sai, chính là hắn, nếu như cô nhớ không lầm, hắn chính là người cùng sống chết trong hoạn nạn với Lãnh Thiên Dục — Lăng Thiếu Đường!

Thượng Quan Tuyền theo bản năng mà tìm kiếm bóng dáng của Lãnh Thiên Dục. Nhưng mà cô không thấy dáng người đàn ông tương tự hần.

Trong ấn tượng của cô, hai người đàn ông này có vóc dáng to lớn cao ngạo tựa như nhau.

“Hình Nhi, tại sao đi ra ngoài? Có biết anh không thấy em và con thì rất lo lắng không hả?”

Lăng Thiệu Đường khẽ vuốt ve gò má của Kỳ Hinh, mặt tràn đầy cưng chiều cùng thương yêu. Trong mắt hần hoàn toàn không có chỗ cho bất cứ người nào khác.

“Thật xin lỗi, Đường, em thấy anh nói chuyện với Thiên Dục, cho nên em sợ quấy rầy hai người, nên —”

Kỳ Hinh nhẹ nhàng nói, một đôi thủy mâu (mắt tựa dòng nước) dịu dàng nhìn Lăng Thiệu Đường.

“Em đó, đúng là một nha đầu ngoan!”

Lăng Thiệu Đường mắng yêu, nhẹ nhàng cúi đầu hôn lên cái trán trơn bóng của cô ấy. Lời nói cùng hành động của người đàn ông đối với cô gái đầy lưu luyến.

“Đường, ở đây còn có người khác! Đừng á!” Kỳ Hinh ngưng ngưng nói.

Lăng Thiệu Đường lúc này mới nhìn thấy cô gái đứng bên cạnh Kỳ Hinh, lạnh lùng, nhưng lại đẹp vô cùng. Hình Nhi quen biết người này sao?

Thượng Quan Tuyền đã sớm khôi phục lại vẻ mặt lạnh lùng trước sau như một, cô nhàn nhạt nói một câu :“Xin chào Lăng tiên sinh!”

Lăng Thiệu Đường khẽ gật đầu, đối với việc cô có thể dễ dàng nhận ra mình, Lăng Thiệu Đường cũng không cảm thấy kì quái.

Sau đó, Thượng Quan Tuyền nhìn Kỳ Hinh, cười nhạt một tiếng mà nói :“Cám ơn tiền xu của cô hôm nay, hữu duyên sẽ gặp lại!”

Kỳ Hinh dựa vào trong ngực Lăng Thiệu Đường, gật đầu cười.

Thượng Quan Tuyền nhìn theo hai đứa trẻ trong xe một lúc lâu, bên môi lộ ra nụ cười nhàn nhạt, sau đó, lập tức đi ra ngoài.

Thiên Dục?

Nếu như cô không có nghe lầm, miệng Lăng Thiệu Đường có nhắc đến Lãnh Thiên Dục! Thượng Quan Tuyền không nghĩ tới người đàn ông Lãnh Thiên Dục này có thể đến Ý.

Sau khi xem qua tài liệu, cô biết Crow, người mà cô muốn ám sát vào ngày mai, có chút quan hệ với Lãnh Thiên Dục, chỉ mong ngày mai không phật thảo kinh xà! (đánh cỏ động rắn)

“Hình Nhi, vừa rồi là bạn của em sao?”

Ánh mắt sắc bén của Lăng Thiệu Đường quét qua bóng dáng đang rời đi của Thượng Quan Tuyền, sau đó hỏi.

Kỳ Hinh cười nói :“Mới vừa quen, cô bé này hình như là đang u sầu!”

Lăng Thiệu Đường suy tư nhìn về phía Thượng Quan Tuyền vừa đi khỏi. Hần đã gặp qua vô số người, lần đầu nhìn thấy cô gái này liền có cảm giác gì đó không đúng, nhất là khi cô ta nghe tên tuổi “Thiên Dục”. Dù hần không nhìn, nhưng vẫn có thể nhạy cảm mà phát hiện ra cơ thể cô ta hơi gầy ra.

Cô và Thiên Dục có quan hệ gì?

“Đường?” Kỳ Hinh kéo ống tay áo Lăng Thiệu Đường.

Lăng Thiệu Đường nghe Kỳ Hinh gọi, thu hồi suy tư. Ngay sau đó, hần nhìn Kỳ Hinh, đáy mắt mỉm cười :

“Em đó, lúc nào cũng thích quan tâm tới chuyện của người khác!”

Hần từ từ đẩy xe em bé, tay cưng chiều nhéo mũi Kỳ Hinh một cái.

“Ai nói, em còn quan tâm tới anh với con đó!” Kỳ Hinh cố ý bất mãn kháng nghị.

Lăng Thiệu Đường cười haha, bàn tay kéo Kỳ Hinh áp sát vào thân thể mình, bá đạo nói :“Anh là chồng của em, nên trong mắt của em chỉ có thể có anh, nghe chưa?”

“Đồ bá đạo, anh thật là bá đạo hết mức—”

Kỳ Hinh vẫn chưa nói hết kháng nghị của mình, môi anh đào của cô liền bị Lăng Thiệu Đường thâm tình hôn lên ...

Đài phun nước phản chiếu ánh sáng lấp lánh, càng làm tăng vẻ đẹp của đôi vợ chồng khiến người ta hâm mộ.

21. Chương 21

Q.3 - Chương 1: Phỉ Tô

Trong đại sảnh một khách sạn xa hoa, đèn thủy tinh cao nhả tỏa ra ánh sáng lãng mạn mờ ảo, tạo thành những vòng sáng đẹp trên sàn đá cẩm thạch trơn bóng.

Một cô gái mỹ lệ ưu nhã ngồi ở trong sảnh uống cà phê, gương mặt con lai thối thối ly cà phê trước mặt.

Không lâu sau đó, trong đại sảnh khách sạn liền vang đến từng tiếng cười to của người đàn ông. Ngay sau đó, một người đàn ông người Mỹ ôm một cô gái xinh đẹp trong ngực xuất hiện trong đại sảnh.

Mặt đá cẩm thạch trơn bóng phản chiếu ánh mắt màu xanh dương, sâu thẳm tựa hồ không đáy tràn đầy lạnh lẽo và gương mặt thoáng chút lay động.

Ở phía sau người đàn ông là mấy người hộ vệ lạnh lùng.

Trong lúc cô gái từ từ nâng lên cốc cà phê và nở nụ cười lúm đồng tiền xinh đẹp, con mắt màu xanh dương ẩn giấu dưới kính mát lóe ra ánh sáng khác thường. Chỉ thấy cô nhẹ nhàng đứng lên, bước đi ưu nhã đến đại sảnh.

Lúc sắp đến gần người đàn ông có mắt màu xanh dương thì cô gái không đứng vững, chỉ nghe cô kinh hô một tiếng. Cơ thể cô nghiêng một cái, một khắc sau liền ngã nhào “vừa đúng” vào trong ngực người đàn ông.

“A—” Cô gái còn lại trong ngực người đàn ông kia bị sợ đến hét âm lên.

Mấy hộ vệ sau lưng cả kinh, tiến lên mấy bước —

“Khoan đã —” Người đàn ông mở miệng nói, cô gái vừa mới ngã trong ngực hắn có chút quen thuộc, hắn lập tức đỡ lấy cơ thể của cô.

Cô gái ngẩng đầu lên, khi cô thấy rõ người đàn ông kia thì trên gương mặt xinh đẹp dần dần nở một nụ cười làm người ta hoa mắt. Ngay sau đó, một đôi tay trắng mềm vòng qua cổ của người đàn ông.

“Crow, là anh sao!” Giọng nói ngọt như đường mật.

“Phỉ Tô? Phỉ Tô tiểu thư?” Crow không thể tin được mà nhìn cô gái trước mắt, kích động đến lồng ngực phập phồng

“Anh yêu, cô ấy là ai!” Cô gái bên cạnh Crow thấy tình huống như thế, lập tức ghen lên.

“Phỉ Tô” vô tội nhìn cô gái kia, giọng lạnh băng nói :“Crow, anh — bây giờ rất bận sao?”

Crow vừa thấy Phỉ Tô biểu lộ như vậy, tâm cũng “tô*” rồi, hắn lập tức cất giọng nói :” Không bận, dĩ nhiên không bận, Phỉ Tô tiểu thư tìm tôi lúc nào cũng được!”

(Tô : chơi chữ, cũng tô lăm rồi nghĩa là rung động)

Ngay sau đó, hắn nhìn cô gái bên cạnh, nhú nhú mày nói :“Cô trở về trước đi, có thời gian tôi sẽ gọi điện thoại cho cô!”

“Crow—” Cô gái làm những, ngay khắc sau liền bị Crow lạnh giọng cắt đứt.

“Còn không đi nhanh?”

Cô gái phần hân liếc mắt nhìn cô gái lạ mặt kia, thở phà đi ra ngoài.

Đợi cô gái kia đi khuất, Crow khấn trương kéo cánh tay nhỏ bé của “Phỉ Tô”, tham lam vuốt ve. Trong ánh mắt hân mang theo tình yêu và dự vọng : “Phỉ Tô tiểu thư, em, hôm nay em đặc biệt tới tìm tôi sao?”

Thật ra thì khi hân nhìn thấy Phỉ Tô xuất hiện tại khách sạn của tập đoàn mình thì dĩ nhiên không khỏi vui mừng trong lòng. Thứ nhất cô gái này tự mình đến. Thứ hai, cô gái này luôn luôn lạnh nhạt với mình. Nhưng cho dù như vậy, hân cũng không giảm đi một chút ước muốn lấy được lòng của cô. Vì vậy, khi hân biết ngày mai là sinh nhật cô thì bất chấp tất cả mà chạy tới Ý.

Vậy mà, hôm nay nhìn thấy cô đang ở nơi này, làm hân càng thêm kích động. Người luôn luôn thông minh như hân lại không chút nào hoài nghi những thứ mình thấy, chẳng lẽ Phỉ Tô tiểu thư bị rung động bởi thành ý của mình rồi sao?

Hân càng nghĩ càng kích động.

“Phỉ Tô” vừa nghe Crow hỏi như vậy, môi anh đào khẽ muốn mở, nhưng con ngươi nhìn hân rồi lại nhìn mấy hộ vệ sau lưng một chút, trên mặt có vẻ mất tự nhiên.

Crow chỉ thấy Phỉ Tô không được tự nhiên, hân lập tức nói với mấy hộ vệ sau lưng : “Được rồi, hôm nay công việc của các người kết thúc!”

Mấy hộ vệ nhìn mặt nhau. Sau đó, một người trong đám hộ vệ đi lên trước nói : “Crow tiên sinh, lão đại cố ý phân phó mấy người chúng tôi phải bảo vệ an toàn của ngài —”

“Câm miệng!”

Crow thô lỗ cắt đứt lời nói của hộ vệ. Sau đó, hân cảm thấy như vậy sẽ đắc tội Lãnh Thiên Dục, vì vậy cười lạnh nói :

“Hôm nay các anh đã bảo đảm an toàn của tôi rồi, thay tôi cảm ơn đến Lãnh tiên sinh, ngày mai tôi sẽ đặc biệt nói lời cảm ơn với anh ấy! Nhưng mà, mấy anh cũng nhìn thấy, Phỉ Tô tiểu thư tìm tôi có việc, hơn nữa nơi này cũng rất an toàn, cho nên các anh cũng không cần phải lo lắng!”

Crow kiên nhẫn thuyết phục mấy người hộ vệ, dù sao bọn họ là người của cơ cấu Thẩm phán, hân có nhiều đầu đi chẳng nữa cũng không dám đắc tội. Lại nói, Lãnh Thiên Dục có thể sắp xếp hộ vệ bảo vệ mình cũng là có tình nghĩa với gia tộc mình lắm rồi.

Mấy hộ vệ vừa nghe, biết miễn cưỡng cũng không được, chỉ có thể gật đầu một cái.

Crow cười cười, sau đó chuyển sang Phỉ Tô, một tay ôm cô vào trong ngực, tâm tình kích động nói : “Bảo bối, rốt cuộc thì em cũng để anh vào mắt rồi, em có biết để đợi được tới ngày hôm nay thì tim anh tan nát rồi không?”

Nói xong, hân không kịp chờ đợi mà vòng tay qua eo cô.

“Phỉ Tô” nhìn xung quanh, ngay sau đó, cô liền đưa gương mặt diễm đam đáng yêu lên, nói với Crow : “Nếu anh thật lòng thích em, thì phải làm chủ cho em đó. Trong buổi tiệc sinh nhật ngày mai, cha muốn em đính hôn với người mà em không thích!”

Nói xong, nước mắt của cô chảy xuống.

Crow vừa thấy lập tức luống cuống tay chân : “Em yêu, đừng khóc, tại sao lại có thể có chuyện như vậy?”

“Phỉ Tô” nghẹn ngào, sau đó khuôn mặt nhỏ nhắn dí sát vào trong ngực Crow, nói:

“Anh biết không, thật ra thì người ta đã sớm thích anh rồi, nhưng mà tại người ta ngượng ngùng nên không nói thôi. Hôm nay người ta không nhận được rồi mới tìm đến anh, anh phải giúp người ta đó!”

Crow vừa nghe thì hưng đến mức muốn hươ tay múa chân rồi, tay hân run run không ngừng vuốt ve phần lưng khêu gợi của “Phỉ Tô”, nhẹ giọng nói : “Bảo bối ơi, đừng khóc, có anh ở đây bên cạnh em rồi, có chuyện gì anh nhất định sẽ giúp em giải quyết!”

Nói xong, một bàn tay thô cứng đặt lên cái mông khêu gợi của cô.

Hắn đã bị bắt làm tù binh cô gái có thân thể tỏa ra mùi u hương mê người, còn có nước mắt khiến người ta rung động, trong lòng không có nửa điểm đề phòng.

“Phỉ Tô” nhăn nhó đánh bàn tay thô ráp của hắn một cái, nói :“Nơi này đông người quá, hay là chúng ta lên phòng của anh đi!”

“Đến phòng của anh? Được, được!” Crow lập tức hiểu ý lời mời ẩn nấp trong lời nói của cô, tin thần phần chân trả lời.

“Phỉ Tô” nhẹ nhàng cười một tiếng, nắm lấy cánh tay Crow cùng nhau đi đến thang máy. Bị sắc tâm chi phối nên Crow cũng không có phát hiện, lúc cửa thang máy sắp đóng lại, trong mắt “Phỉ Tô” lóe lên một tia lạnh lùng.

22. Chương 22

Q.3 - Chương 2: Khiêu Khích

Chi nhánh của tài phiệt Lãnh Thị tại Ý

Trong đêm đen, phố xá lên đèn, đèn nê ông bao bọc xung quanh hình dáng của những tòa nhà cao vút.

Không khí trong phòng làm việc của tổng giám đốc đều tràn đầy hơi thở lạnh lẽo, cho dù là đang ở đầu hè nóng bức.

Lãnh Thiên Dục vốn muốn ngày mai tham gia sinh nhật của Phỉ Tô, thuận tiện đến kiểm tra tình hình hoạt động của chi nhánh.

Cả chi nhánh tài phiệt Lãnh Thị đều cẩn thận, cho dù là đã đến giờ tan sở, nhân viên tầng cao cũng không dám mất tập trung, chỉ sợ chỉ cần sơ ý một chút cũng bị mất chén cơm của mình.

Cơ hồ không ai không biết, tổng giám đốc Lãnh Thị của bọn họ, Lãnh Thiên Dục đã là một ông hoàng lạnh lẽo, đối với cấp dưới, hắn sẽ chỉ lạnh lùng nói một câu:

“Tôi không cần biết quá trình các người làm việc, bởi vì, tôi chỉ chú trọng kết quả!”

Mặc dù tổng giám đốc lạnh lẽo không có tình người như vậy, nhưng không có một ai không khuất phục hắn, nhất là các nhân viên nữ, càng thêm ái mộ thầm mến người đàn ông cao cao tại thượng này.

Vậy mà, ở trên thương trường, người ta chỉ gọi hắn là “Lãnh tiên sinh”, hoặc “Lãnh tổng”. Trên hắc đạo, người ta mới gọi hắn là “Lão đại”, không phải là không ai biết hai thân phận của hắn, mà là không ai dám rối loạn quy củ.

Điện thoại di động vang lên âm thanh làm chấn động phòng làm việc đang yên tĩnh —

Lãnh Thiên Dục liếc mắt nhìn điện thoại, sau đó, bắt máy :“Có chuyện gì?”

“Lão đại, Crow đã điều mấy hộ vệ đi hết!” Phong ở bên kia điện thoại nói.

Trên gương mặt cương nghị của Lãnh Thiên Dục không biểu lộ gì, chỉ nghe hắn trầm giọng hỏi :“Nguyên nhân là gì?”

Phong lập tức nói :“Nghe nói là bởi vì quan hệ với Phỉ Tô tiểu thư”

Phong nói nhanh cho Lãnh Thiên Dục biết tất cả tin tức báo cáo của hộ vệ gửi về ỳnh.

Theo như Phong thuật lại, trên gương mặt lạnh lẽo của Lãnh Thiên Dục càng thêm nặng nề, trong mắt có tia sáng cơ hồ như muốn giết người:

“Hắn và Phỉ Tô đi vào phòng bao lâu rồi?”

“Khoảng chừng năm phút, thưa lão đại!”

Sắc mặt Lãnh Thiên Dục căng thẳng nói :“Phái người đi lên ngay lập tức!”

“Dạ!” Phong cũng cảm thấy có chuyện khác thường, chẳng lẽ —

Sau khi cúp máy, sắc mặt của Lãnh Thiên Dục càng trở nên khó coi, lo lắng dần dần nhuộm lấy con người thâm thúy của hắn. Hắn không phải khó tưởng tượng ra người cùng đi đến phòng khách sạn với Crow không phải là Phỉ Tô, mà là người đã hóa trang thành — Thượng Quan Tuyền !

Thượng Quan Tuyền, cô thật đúng là muốn dẫn thân vào nguy hiểm.

Cuồng nộ, không phải là cuồng nộ bình thường, mọi người đều biết Crow là sắc lang (nói nôm na là 35 ấy), cô làm như vậy chỉ vì muốn đạt mục đích sao? Thật là quá đáng chết rồi!

Bên trong phòng tổng thống của khách sạn, đèn thủy tinh chậm rãi tỏa ra thứ ánh sáng tức giận, chiếu lên trên mặt “Phỉ Tô”, làm Crow như được mở cờ trong bụng.

“Phỉ Tô, bảo bối bé nhỏ yêu dấu của anh —” Crow không kịp chờ đợi đưa môi đến gần, muốn hôn môi cô.

Nhưng một khắc sau hắn liền bị “Phỉ Tô” ngăn cản.

“Anh thật đáng ghét, mới vừa ôm chầm cô gái khác, giờ lại đi lấy lòng em!” Cô cố ý làm bộ dáng vẻ trách móc nói.

Crow vừa nghe, lập tức nâng cánh tay của cô nói :“Em yêu, chỉ cần em trở thành người phụ nữ của anh, anh đảm bảo từ nay về sau không hề đụng đến người phụ nữ khác! Thật ra thì, anh chỉ xem cô ấy là thể thân của em mà thôi!”

Đôi mắt hắn nhìn đắm đuối nơi đầy đà cao vút của cô. Cái áo bằng tơ giúp làm lộ vóc dáng hoàn mỹ của cô.

“Phỉ Tô” cười duyên, đẩy thân thể hắn ra, nói :“Vậy sao anh còn không đi tắm?”

Crow vừa nghe, lập tức mở cờ trong bụng :” Được, được, anh đi ngay lập tức, bảo bối em chờ anh!”

Hắn vội vã đi tới phòng tắm. Ha ha, nói gì đi nữa, thật ra là cô vẫn có ý tứ với mình, rốt cuộc cô cũng biểu đạt!

Khi bóng dáng của hắn từ từ biến mất trong phòng ngủ thì gương mặt đang cười duyên của “Phỉ Tô” từ từ trở nên tỉnh táo và chán ghét, tên Crow này thật sự rất đáng ghét!

“Phỉ Tô”, không, đúng ra mà nói phải là Thượng Quan Tuyền, chỉ thấy cô lưu loát lật người lại, đi tới đồ của Crow mà lấy đi ví da.

Cô phải thừa dịp lúc hắn đang tắm, lấy được một vật. Đó chính là thiệp sinh nhật để ngày mai vào tiệc sinh nhật của Phỉ Tô. Nếu như không có tấm thẻ từ này, cho dù là cô có hao hơi tổn sức cũng không vào được, chứ đừng nói đến việc ám sát Lãnh Thiên Dục!

Có công mài sắt, có ngày nên kim. Thượng Quan Tuyền trải qua một lúc tìm kiếm, cuối cùng cô cũng tìm thấy tấm thẻ mỏng như giấy được để ở trong ví da.

Khi cô vừa bỏ tấm thẻ vào đế giày cao gót thì nghe thấy âm thanh cửa phòng tắm bị mở ra, sắc mặt cô không thay đổi. Trước khi Crow đẩy cửa đi vào, cô bỏ ví da lại chỗ cũ.

“Bảo bối, anh tới đây —”

Crow bị sắc đẹp quyến rũ mà mê nói, ngay sau đó, hắn liền gắt gao đặt cơ thể của cô trên giường.

“Crow, không cần gấp như thế —”

Mặc dù Thượng Quan Tuyền đã chuẩn bị tâm lý rất đầy đủ. Thế nhưng khi thân thể Crow đè lên trên mình, thứ nước chua trong dạ dày cô đang bị đảo lộn.

“Em yêu, em đẹp quá, sao anh có thể không hấp tấp đây?” Mặt Crow sáng lên, bàn tay che tại nơi đầy đà của Thượng Quan Tuyền. Ngay sau đó, hắn cắn gặm điên cuồng tại cổ trắng nõn mềm mại của cô.

Thượng Quan Tuyền cắn chặt môi, cô biết mấu chốt để làm Crow tỉnh lại, chính là cô giả dạng Phỉ Tô. Cô từ nhỏ tiếp nhận đặc huấn, thời gian ngắn ngủi có thể bắt chước được thần thái thậm chí giọng nói của một người.

Đây chính là nguyên nhân mà một kẻ luôn luôn cảnh giác như Crow không có nghi ngờ về nguyên nhân cô ở đây.

Tay nhỏ bé của Thượng Quan Tuyền âm thầm cầm lấy dây chuyền ở cổ, đây chính là dây chuyền kim cương được thiết kế vô cùng đẹp. Vậy mà, trừ chính cô cùng những kẻ bị giết, không ai có thể biết được sợi dây chuyền này chính là ám khí giết người sắc bén — Cỏ may mắn!

Thượng Quan Tuyền muốn nhanh chóng giải quyết con người khiến cô muốn nôn mửa này!

Vậy mà, khi Crow nhìn thấy bàn tay nhỏ bé của Thượng Quan Tuyền đang đặt trên cổ thì cười tà một tiếng :

“Cô bé xinh đẹp, không cần khẩn trương, anh sẽ dịu dàng một chút!”

Nói xong, hắn liền lập tức kéo tay bé nhỏ của Thượng Quan Tuyền ra, chặt chẽ khóa ở trên.

Thân thể Thượng Quan Tuyền lập tức giật mình. Ngay sau đó, cô cảm thấy lưỡi Crow đưa vào trong miệng của mình, tham lam cắn gặm đôi môi đỏ của mình —

Trừ chán ghét, chính là cực kì chán ghét —

Vì sao không giống như đêm đó, mặc dù nụ hôn của người đàn ông đó tràn đầy bá đạo cùng cuồng nộ, nhưng mình cũng không cảm thấy chán ghét, tại sao lại như vậy ?

Không được, không chịu nổi, Thượng Quan Tuyền cảm thấy nếu cô cùng người này thêm một giây nữa thôi, cô sẽ phát khùng lên mất.

Đang lúc thời điểm cô muốn mạo hiểm ám sát hắn nhất —

“Leng keng —” Tiếng chuông cửa đột nhiên vang lên, một tiếng đập vào cửa, dồn dập và không ngừng.

Không chỉ có Crow hơi sững sốt một chút, ngay cả Thượng Quan Tuyền cũng hơi ngẩn ra.

“Người nào vậy, đáng ghét quá đi!” Cô cố ý nói.

Crow vốn định không để ý tới chuông cửa, nhưng mà âm thanh này vẫn không ngừng vang lên, cuối cùng biến thành tiếng gõ cửa khốc liệt.

“Crow tiên sinh — Crow tiên sinh, người không sao chứ?” Ngoài cửa vang lên mấy giọng nam.

Là hộ vệ của Lãnh Thiên Dục phái đến!

Bọn họ đi rồi lại quay lại?!!!

Trong lòng Thượng Quan Tuyền lập tức vang lên một hồi chuông báo động, cô cảm thấy hành tung của mình có lẽ đã bị bại lộ.

Crow vô cùng không tình nguyện đứng dậy :“Người đẹp, chờ anh một chút nha, anh đi đuổi mấy tên kia, chúng ta tiếp tục sau!”

Nói xong, hắn liền đi đến cửa chính của phòng ngủ —

“Đến đây đến đây!” Hắn lớn tiếng hét lên.

Thượng Quan Tuyền vừa thấy tình huống không thể kéo dài thêm nữa, chỉ thấy bên môi cô cong lên, bật người đứng dậy, sau đó bước nhanh về phía trước —

“Mỹ nhân, em—”

Crow giật mình, sau lưng có cái gì đó không ổn, lời của hắn vẫn chưa nói hết, liền thấy bàn tay nhỏ bé của cô giật sợi dây chuyền ở cổ ra, ngay sau đó, một tia sáng lạnh lẽo lóe lên —

“Người đi gặp ma đi!”

Một tay Thượng Quan Tuyền hung hăng cầm ám khí đâm vào cơ thể hắn, một tay lưu loát bịt chặt miệng của hắn, làm âm thanh kinh hãi của hắn không kêu ra được

Crow liền trừng lớn đôi mắt, trong mắt hắn hoàn toàn không còn nghi ngờ, cô ta không phải Phỉ Tô — đây là ý thức của cùng của hắn trước khi nhắm mắt

“Crow tiên sinh —”

Bọn cận vệ cũng không kịp nén được nữa rồi, bọn họ đã ý thức được có chuyện gì đó không ổn, vì vậy cũng rần đạp đổ cánh cửa—

“Crow—”

Một hộ vệ tiến lên phía trước thì thấy Crow đang ngã nằm trong vũng máu. Sau một khắc, hắn còn chưa kịp nói liền bị cô đập một quyền.

“Bắt cô ta lại!” Hộ vệ bị trúng quyền khổ sở hô, cô gái này ra tay thật độc ác!

Mấy hộ vệ khác lập tức vây quanh Thượng Quan Tuyền —

Thượng Quan Tuyền cười lạnh nói :“Bằng sức lực của các người mà muốn bắt được tôi sao? Kiếp sau đi!”

Chỉ thấy ánh mắt cô thoáng qua một tia lạnh lùng, tiến lên mấy bước, đưa tay lên một cái, liền đánh ngã tên hộ vệ đang tính cô kích mình. Ngay sau đó, cô lưu loát xoay người, đánh ngã một tên hộ vệ khác đang tiến lên.

Cô ra tay vừa nhanh vừa ngoan độc khiến hộ vệ không kịp phản ứng —

Thượng Quan Tuyền thừa cơ hội, lập tức chạy theo hướng đại sảnh của khách sạn.

“Mau, bắt cô ta lại!”

“Crow tiên sinh thế nào ?”

“Hắn đã trúng ám khí không thể cứu sống, cậu —” Một người trong đám hộ vệ chỉ vào tên khác :“Cậu phụ trách khắc phục hậu quả, những người khác theo tôi!”

Bọn cận vệ lập tức theo sát phía sau.

Còi báo động của khách sạn đã vang lên —

“Mau, cô ta kia! Đuổi theo!” Hộ vệ vừa đuổi đến đại sảnh thì nhìn Thượng Quan Tuyền đang đứng trên lầu ba.

“Bắt ta? Nực cười —”

Đáy mắt Thượng Quan Tuyền hiện lên một tia khinh thường cười lạnh. Ngay sau đó, cô đột nhiên xoay thân thể nhỏ nhắn, nắm lấy cầu thang xoắn ốc, cơ thể nhảy một cái —

“Đúng rồi, giúp ta đưa cái này cho Lãnh Thiên Dục!”

Cô nói xong, liền giơ tay cái về phía hộ vệ, sau đó chậm rãi chuyển động thay đổi phương hướng của ngón tay, trút ngược xuống dưới.

Sau đó, cô cười nhạt một tiếng, cơ thể Thượng Quan Tuyền tuột xuống cầu thang xoắn ốc, bọn cận vệ đuổi theo không kịp, chỉ có thể trơ mắt nhìn Thượng Quan Tuyền biến mất trong đêm.

Trong phòng đông lạnh —

“Lão đại, Crow chết rồi, không bắt được Thượng Quan Tuyền!”

Phong đứng bên người Lãnh Thiên Dục, khó khăn nói, khóe mắt theo bản năng quét qua màn hình LED, phía trên chính là hình ảnh điều tra từ khách sạn.

Không thể nghi ngờ, đây là nỗi nhục nhã lớn nhất của bọn họ!

Không ngờ một cô gái nhỏ như vậy lại có sức lực rất hung ác! Mấy hộ vệ cũng không đối phó nổi cô ?!!

Lãnh Thiên Dục nhàn nhã ngồi trên ghế salon, thân hình cao lớn ẩn giấu dưới lớp âu phục Ý đắt giá nhưng vẫn phát ra hơi thở nguy hiểm như cũ. Ánh mắt chim ưng lạnh lẽo của hắn nhìn chăm chăm bóng dáng của Thượng Quan Tuyền trên màn ảnh, khóe môi mỏng lạnh lùng chẳng có chút tình cảm.

Cô biết rõ ràng khách sạn có camera, lại không chút kiêng kỵ như cũ, đó rõ ràng là một sự khiêu khích!

“Lão đại, người xem —” Phong cảm thấy mồ hôi chảy dài xuống sống lưng.

Lãnh Thiên Dục không nói gì, chỉ là nâng ly rượu lên nhẹ nhàng hớp một ngụm rượu —

Khi hắn thấy trên màn hình Thượng Quan Tuyền giơ ngón tay cái về phía mình thì bên môi không khỏi nâng lên một đường cong hoàn mỹ, gương mặt vẫn lạnh lẽo như trước, không hề có nhiệt độ!

“Phong, không cần phái người đuổi theo! Cô gái này — tôi tự đi đối phó!”

Lãnh Thiên Dục hớp cạn rượu trong ly, chậm rãi đứng dậy, tay vừa nhắc lên, ngoái đầu nhìn lại Thượng Quan Tuyền trong màn hình

Cô có thể giả dạng khuôn mặt của mọi người, nhưng cặp mắt trong suốt kia —

Vĩnh viễn không thể nào che giấu

23. Chương 23

Q.3 - Chương 3: Yến Tiệc Sinh Nhật

Phỉ Tô là cô con gái rượu của giáo phụ William. Vậy nên tiệc sinh nhật của cô được thiết kế cực kì long trọng. Người tham gia bữa tiệc đều trong giới hắc bạch đạo, thậm chí cả những người trong chính giới.

Bữa tiệc được tổ chức ở biệt thự nghỉ mát của giáo phụ William. Căn biệt thự rất rộng với phong cách Italy, nghệ thuật kiến trúc đều thể hiện phong cách thời kì Byzantine La Mã và văn hóa thời kì Phục Hưng xung quanh chủ đề Mosaic. Đồ điêu khắc và trang trí trong vườn hoa là điển hình của lối kiến trúc Italy, trong vườn, những đóa hoa hồng đang nở rộ.

Khắp nơi đều là tiếng cười nói của mọi người còn những người phục vụ thì luôn tay luôn chân. Bầu không khí hòa quyện với hương rượu Pháp Rafael và hương rượu vang đỏ Lafite như một lớp tơ mỏng khiến lòng người say không dứt ra được.

Phỉ Tô mặc một chiếc váy công chúa xinh đẹp. Cô là người Italy vậy nên có sự nhiệt tình và vẻ đẹp của người bản địa. Vậy mà lúc này trên mặt cô gái lại thoáng qua nỗi buồn mất mát và sự nóng nảy.

- Phỉ Tô của bố xinh đẹp như thiên thần vậy! Hôm nay là sinh nhật con mà sao trông con phờ phạc thế này? – Giáo phụ William bước lên, tay cầm ly rượu đỏ, nhẹ giọng hỏi.

- Bố, lão đại có đến thật không? – Ánh mắt thâm thúy màu xanh dương của Phỉ Tô như đã trông ngóng đến mỗi mòn, cô sốt ruột hỏi.

Giáo phụ William gật đầu cười: “Yên tâm đi con gái à, lão đại là người giữ lời hứa!”

Hai cha con đang nói chuyện thì một chiếc Bugatti EB16.4 xa hoa và đen bóng chậm rãi tiến vào căn biệt thự, chỉ riêng sườn xe thôi cũng thể hiện được địa vị tôn quý của chủ nhân nó.

Sau khi chiếc xe dừng lại, mấy người vệ sĩ lập tức chạy lên trước, cung kính mở cửa xe ra...

Đôi chân dài được bao quanh bởi chiếc quần Tây màu đen sang trọng bước ra. Sau đó, thân hình cao lớn của Lãnh Thiên Dục chậm rãi bước từ trên xe xuống.

Gương mặt cương nghị của hắn hoàn toàn lạnh lùng và vô cảm, đôi mắt lạnh lẽo được ẩn giấu sau chiếc kính râm, nhưng dù như vậy thì cũng đủ hấp dẫn những người khác muốn bước lên nịnh bợ hắn mấy câu.

- Lão đại!

Phỉ Tô tươi cười chen lấn vào đám đông, sau đó cô gái mặc bộ váy công chúa màu trắng đẹp như thiên thần nhào vào lòng Lãnh Thiên Dục.

Cơ thể cô như dính chặt vào người hắn...

- Lão đại, rốt cuộc ngài cũng tới rồi, hôm nay là ngày hạnh phúc nhất của em!

Cánh tay trắng muốt của cô nũng nịu ôm cổ Lãnh Thiên Dục, giọng nói cực kì giống người châu Á nhưng dịu dàng hơn một chút.

Thật ra Phỉ Tô là người rất nhiệt tình, nhưng cô cho rằng những người đàn ông như Lãnh Thiên Dục sẽ thích một cô gái dịu dàng hơn. Vậy nên, vì hắn, Phỉ Tô tình nguyện ép buộc bản thân phải thay đổi hình tượng.

Hơn nữa cô cũng vui mừng khi phát hiện ra Lãnh Thiên Dục không hề chán ghét hình tượng này. Cô càng muốn lấy lòng hắn, trở thành người phụ nữ của hắn.

Hàng lông mày của Lãnh Thiên Dục hơi nhíu vào, tuy hắn không ghét cô gái này nhưng cũng chẳng thể coi là thích. Mà cô ta cứ giống con gấu Koala bám riết lấy người hắn khiến hắn cực kì không thoải mái.

Giáo phụ William nhanh chóng nhận ra Lãnh Thiên Dục đang không vui, ông ta lập tức cười nói: “Phỉ Tô, đừng trẻ con như thế, đừng làm lão đại mất hứng!”

Nói xong ông liền kéo Phỉ Tô ra.

Về mặt Lãnh Thiên Dục không hề thay đổi, hắn liếc Phỉ Tô một cái rồi hờ hững lên tiếng: “Sinh nhật vui vẻ!”

Khi hắn nói xong câu đó thì một thuộc hạ phía sau đưa món quà sinh nhật lên: “Cô Phỉ Tô, đây là quà sinh nhật lão đại tặng cô!”

Phỉ Tô cực kì kích động, lập tức nhận lấy hộp quà, về mặt đầy dịu dàng nhìn Lãnh Thiên Dục: “Cám ơn ngài!”

Lãnh Thiên Dục gật đầu: “Cô xem có thích không!”

- Chỉ cần là quà của ngài thì em đều thích! – Phỉ Tô vui mừng lên tiếng, sau đó mở hộp quà ra...

- Oa...

Chiếc hộp từ từ được mở ra, Phỉ Tô cũng kêu lên một tiếng.

Đôi mắt cô hoàn toàn bị hấp dẫn bởi sợi dây chuyền bằng ngọc trai ở trước mặt. Không chỉ có cô mà ngay cả mọi người xung quanh cũng sững sờ khi nhìn thấy sợi dây chuyền này. Nó tỏa ra những tia sáng huyền diệu lấp lánh dưới ánh mặt trời!

- Lão đại, chẳng lẽ đây chính là dây chuyền ngọc trai Baron sao? – Dù sao Phỉ Tô cũng là con gái nhà danh môn, có chút hiểu biết về những đồ vật hiếm có trên đời.

Lãnh Thiên Dục không nói gì, người thuộc hạ phía sau giải thích:

- Cô Phỉ Tô, trong tay cô chính là sợi dây chuyền ngọc trai Baron, sáng nay lão đại mới đấu giá được qua điện thoại, giành được từ tay một doanh nhân ở New York với giá 630 vạn đô la!

- Thật là đẹp! – Phỉ Tô tán thưởng từ tận đáy lòng.

Đây là chuỗi ngọc trai Baron quý báu do sáu mươi tám viên ngọc trai thiên nhiên có đường kính 16.04 milimet tròn đều tạo thành. Vậy nên từ màu sắc đến độ sáng bóng của chiếc dây chuyền đều hết sức hoàn mỹ.

Phỉ Tô nhẹ nhàng giơ cao sợi dây chuyền lên rồi nhìn Lãnh Thiên Dục: “Lão đại, ngài giúp em đeo được không?”

- Phỉ Tô... – Giáo phụ William định ngăn lại, ông ta bị lời nói cô con gái này dọa chết!

- Không sao, giáo phụ William, tôi nên làm vì đây là món quà sinh nhật do tôi tặng!

Lãnh Thiên Dục lạnh lùng lên tiếng, hắn không cự tuyệt yêu cầu của Phỉ Tô vì hắn coi cô gái này như em gái mình, vì thế nên cũng chấp thuận theo cô!

Khuôn mặt Phỉ Tô tràn đầy hạnh phúc. Cô từ từ quay lưng về phía hắn, nhẹ nhàng vén mái tóc xoắn sang một bên vai, để lộ phần lưng trắng nõn. Tâm tình cô trở nên kích động khi chờ đợi Lãnh Thiên Dục đeo sợi dây chuyền ỳnh.

Vậy mà Lãnh Thiên Dục đeo giúp cô sợi dây chuyền xong thì rất hồ hững, coi như vừa làm xong một chuyện rất đơn giản.

- Xong rồi! – Hắn lạnh nhạt lên tiếng.

- Sao cơ? À, cảm ơn ngài! – Phỉ Tô hơi thất vọng.

- Haha, lão đại, mời ngài qua bên này...

Giáo phụ William sao dám để Lãnh Thiên Dục đứng lâu như vậy. Ai cũng biết vị lão đại này tuy mới hai mươi tám tuổi nhưng trời sinh là người có tính tình lạnh lẽo và tàn nhẫn, ai đắc tội với hắn đều không tránh khỏi cái chết! Hắn làm việc cực kì quyết đoán và ngoan độc khiến mọi giáo phụ Mafia trên thế giới đều phải kính nể.

Lãnh Thiên Dục khẽ gật đầu, dưới sự hướng dẫn của giáo phụ William liền chậm rãi bước vào phòng khách chính.

Không ai hay biết, tất cả sự việc vừa xảy ra đều lọt vào một đôi mắt trong veo. Đôi mắt trong veo như làn nước ấy lại ánh lên tia nghi ngờ...

Từ đôi mắt trong veo ấy, nhìn khắp một lượt những người phục vụ thì có thể tìm ra chủ nhân của đôi mắt đang bùng một khay nước!

Người phục vụ này là một cậu bé nhỏ nhẽ, trang phục chỉnh tề, trên cổ thắt một chiếc nơ màu đen! “Cậu” chính là người đã giết Crow, trộm thẻ từ sau đó trốn thoát ngay trước mắt đám vệ sĩ của Lãnh Thiên Dục – Thượng Quan Tuyền!

“Cậu ta” hết sức tao nhã đưa ly rượu đỏ cho khách, lại lần nữa đưa mắt nhìn về phía người đàn ông mặc áo đen cách đó không xa.

Vóc người hắn cao lớn và cao ngạo, vẻ mặt thâm trầm, mỗi động tác gơ tay nhấc chân đều tỏa ra sức hấp dẫn cùng sự tự tin của người đàn ông chín chắn, từ người hắn tỏa ra khí thế khiến người khác không thể sao lãng.

Người này...

Thượng Quan Tuyền nhíu mày lại, cô cố gắng nhớ lại bởi vì cảm giác này hết sức quen thuộc...

Lập tức trí nhớ của cô như cơn sóng cuộn cuộn hiện lên!

Là hắn?!!

Sắc mặt Thượng Quan Tuyền hết sức khó coi! Nếu như cô không nhớ nhầm thì người đàn ông này chính là người đàn ông đêm đó, người đã bỏ ra một tỷ đô la để mua cô một đêm!

Nghĩ tới đây, cô liền nghiêng răng lại, bàn tay nhỏ bé bắt giắc siết chặt lại một chỗ. Cô... thật sự chỉ muốn xông lên giết chết hắn! Người đàn ông chết tiệt này!

Hắn cũng giống như đêm đó, đeo kính râm để che giấu ánh mắt lạnh lẽo nhưng lại tạo cho người khác cảm giác bức bách.

Rốt cuộc hắn là ai? Tại sao lại xuất hiện ở đây? Hơn nữa nhìn qua thì có thể thấy Phỉ Tô rất thích hắn...

Chẳng lẽ hắn là con rể tương lai của gia tộc William?

Thôi! Không nghĩ ngợi nhiều nữa, Thượng Quan Tuyền thở nhẹ một hơi, lập tức nghĩ đến bây giờ đang cải trang làm con trai, sao có thể suy nghĩ lung tung giống con gái được chứ?

Vậy nên, cô nàng đẹp trai liền lắc đầu. Hôm nay nhiệm vụ quan trọng nhất của cô là quan sát thật kỹ đám vệ sĩ của Lãnh Thiên Dục và hai giới hắc bạch đạo, sau đó tìm cơ hội thích hợp để giết chết Lãnh Thiên Dục!

Thượng Quan Tuyền đưa mắt nhìn tất cả mọi người. Thật ra cô không chắc chắn có thể nhận ra được Lãnh Thiên Dục ngay hay không, vì dù sao tài liệu Niếp Ngân đưa chỉ có ảnh của hắn mười năm về trước. Hơn nữa Lãnh Thiên Dục không hợp tác với giới truyền thông nên những bài báo hay tài liệu sưu tầm được về hắn đã ít lại càng ít hơn, dù có thì cũng không có ảnh.

Điều cô nhớ rõ nhất chính là đôi mắt của Lãnh Thiên Dục! Cho nên hôm nay Thượng Quan Tuyền chỉ có thể dựa vào trí nhớ của mình để tùy cơ ứng biến, cô cũng không muốn thất bại trước đối thủ của mình – Yaelle!

24. Chương 24

Edit: Hạ Hạ

Beta: Mimiko + BB[o]

Nhiệm vụ ám sát lần này Thượng Quan Tuyền làm chính còn Yaelle chỉ phối hợp hành động. Vậy nên cô tuyệt đối sẽ không để Yaelle cướp công của mình.

Thượng Quan Tuyền bưng chiếc khay, thoải mái len vào đám đông người. Mặc dù cô rất ức chế, chỉ muốn đi lại gần người đàn ông cao lớn cách đó không xa nhưng mỗi lần như vậy, cô lại ra lệnh cho bản thân dập tắt ngay suy nghĩ đó.

Cô cũng không cần phải quan tâm đến mối quan hệ giữa người đàn ông này với Phỉ Tô hay gia tộc William, chỉ cần hắn không làm chậm trễ hành động của cô là được!

Tiệc sinh nhật chính thức bắt đầu!

Các loại hoa nở đầy căn biệt thự, Phỉ Tô lại càng xinh đẹp động lòng người giữa rừng hoa!

- Các vị, hôm nay giáo phụ William tôi rất vinh hạnh khi mời được ngài lão đại tham gia tiệc sinh nhật của con gái tôi! Xin mời ngài lão đại và các vị khách quý cùng nâng ly chúc mừng sinh nhật con gái tôi! – Giáo phụ William từ tốn lên tiếng, trên mặt nở nụ cười hiền lành.

Tất cả mọi người trong biệt thự đều đưa mắt nhìn chủ nhân của bữa tiệc, tiếng vỗ tay vang lên như sấm.

Lão đại? Lãnh Thiên Dục!!!

Sau khi Thượng Quan Tuyền nghe vậy thì giật mình, cô lập tức ngó nghiêng nhìn về phía trước...

Khi giáo phụ William cung kính đưa micro ột người đàn ông cao lớn, Thượng Quan Tuyền sửng sốt!

Bộ vest màu đen đắt giá được cắt may vừa vặn thân hình cao lớn, tuy phần lớn khuôn mặt được che bởi chiếc kính râm nhưng vẫn có thể nhìn ra sự cương nghị của hắn!

Người này... không phải là người đàn ông đêm đó sao?

Sao có thể như vậy được? Hắn sao có thể là Lãnh Thiên Dục được?

Đầu óc Thượng Quan Tuyền lúc này hoàn toàn trống rỗng, cô ngây ngốc đứng im một chỗ, trơ mắt nhìn người đàn ông cách đó không xa. Hắn từ từ cúi kính xuống!

Đôi mắt chim ưng sắc nhọn, trong như hồ nước nhưng lại sắc nhọn như lưỡi dao hiện ra!

Là hắn! Chính là hắn!! Chỉ có Lãnh Thiên Dục mới có đôi mắt buốt giá đến tận tâm can như vậy. Nụ cười thay, hắn lại chính là... người đàn ông đã mua đêm đầu tiên của cô !

Thượng Quan Tuyền thở hổn hển, cô không quên câu nói của người đàn ông đó: “Thượng Quan Tuyền, quá muộn rồi!”

Thì ra Lãnh Thiên Dục đã biết về cô từ trước!

Thượng Quan Tuyền siết chặt tay thành nắm đấm, sức lực dồn hết vào đó khiến hô hấp của cô có phần khó khăn!

Không!!! Cô muốn tự tay mình kết thúc tất cả. Cô không nên đi phân tích những ảnh hưởng mà người đàn ông có đôi mắt lạnh lẽo này để lại ình vào mười năm trước nữa. Cô chỉ biết rằng, mười năm sau, hấn chính là mục tiêu mà cô phải ám sát!

Bàn tay nhỏ bé của Thượng Quan Tuyền lại càng siết lại, cô có thể nghe rõ âm thanh đang cuồng loạn trong lồng ngực mình, bàn tay vì nắm chặt cũng thấm đầy mồ hôi lạnh!

Đừng sốt ruột, Thượng Quan Tuyền, bây giờ mày đang cải trang, hấn sẽ không nhận ra đâu!

Thượng Quan Tuyền nhủ thầm, giả vờ vô tình lại gần Lãnh Thiên Dục...

Càng đến gần, cô lại càng cảm thấy áp lực!

25. Chương 25

Hồi 3 - Chương 25: Vấn đề nan giải (1)

Edit: Hạ Hạ

Beta: Mimiko + BB[o]

- Một lần nữa xin chúc mừng sinh nhật cô Phỉ Tô! – Lãnh Thiên Dục chậm rãi nâng ly rượu lên, làm động tác cụng ly rồi uống cạn.

Khuôn mặt Phỉ Tô đỏ bừng vì ngại ngùng như một cô thiếu nữ, cô tràn đầy vui sướng khi nhìn Lãnh Thiên Dục, đây là người đàn ông mơ ước của cô.

Khi Lãnh Thiên Dục chậm rãi đi xuống sân khấu thì Thượng Quan Tuyền đã đến rất gần hấn...

Cô bất giác sờ vào ám khí đã được giấu dưới khay. Nhưng rõ ràng đây không phải là địa điểm thích hợp để ra tay giết người. Có quá nhiều người đang hướng ánh mắt về phía người đàn ông này, nếu cô ra tay thì sẽ khiến mọi chuyện càng tồi tệ hơn!

Đang lúc suy nghĩ thì đột nhiên trên đỉnh đầu vang lên giọng nói trầm thấp và lạnh lẽo...

- Rượu!

Ngay sau đó, một bàn tay to lập tức duỗi ra trước mặt cô, đường số mệnh trong lòng bàn tay cực kì dài!

Thượng Quan Tuyền cảm thấy áp lực đến mức khó có thể hít thở. Cô bất giác nhướn mày nhìn chủ nhân của bàn tay này.

Lãnh Thiên Dục!!!

Cô hít sâu một hơi! Chính là người đàn ông này!

Đúng! Hấn chính là Lãnh Thiên Dục! Tại sao cô lại chưa từng suy nghĩ về mối liên hệ giữa hấn và người đàn ông đêm đó nhỉ?

Trong lòng Thượng Quan Tuyền hơi căng thẳng, cô chưa từng có cảm giác này bao giờ. Bởi vì khi người đàn ông đứng ngay trước mặt cô đây lại khiến cô có cảm giác quen thuộc... trời sinh hấn là người có khí thế có thể khổng chế người khác!

Rốt cuộc cô cũng hiểu nguyên nhân tại sao Niếp Ngân lại phải điều thêm một sát thủ nữa đến để hoàn thành nhiệm vụ lần này!

Thượng Quan Tuyền thầm hít sâu một hơi rồi nở nụ cười đầy tiêu chuẩn. Dù sao Thượng Quan Tuyền cũng tiếp nhận đặc huấn từ nhỏ, phản ứng nhanh nhạy là yêu cầu cơ bản của quá trình huấn luyện.

Cô vẫn không quên mình đang cải trang thành một nam phục vụ, như vậy thì cô có thể tiếp xúc với hắn ở cự ly gần hơn.

Lúc này trông cô cực kì có vẻ nho nhã và thư sinh của một cậu thanh niên trẻ tuổi, ngoài giọng nói ra! Cô không thể nói chuyện, nếu nói ra thì chất giọng con gái sẽ lập tức tố cáo thân phận của cô.

Lãnh Thiên Dục nheo đôi mắt chim ưng lại, nhìn người phục vụ trước mặt không hề chớp mắt.

Thượng Quan Tuyền bị nhìn chằm chằm khiến trong lòng thấy hơi chột dạ, chẳng lẽ hắn nhận ra cô rồi sao? Không! Tuyệt đối không có chuyện đó!

Nghĩ vậy, cô liền kính cẩn đưa ly rượu trong khay cho Lãnh Thiên Dục...

Lãnh Thiên Dục không nói gì, hắn như có điều đang suy nghĩ rồi cầm ly rượu lên, sau đó lại đưa mắt quan sát. Chỉ trong chớp lát, hắn nâng ly lên, uống một hơi cạn sạch!

Ánh mắt của người đàn ông này quá sắc bén khiến Thượng Quan Tuyền không muốn ở lại thêm một giây phút nào nữa, sợ bị hắn nghi ngờ. Cô vừa định quay người rời đi...

- Cất ly rượu này đi!

Giọng nói của Lãnh Thiên Dục vang lên, đồng thời định đặt chiếc ly lên khay. Nhưng hắn không ngờ người phục vụ lại định rời đi, trong nháy mắt, chiếc ly được thả ra...

Khi chiếc ly thủy tinh trống không chỉ còn cách khay khoảng một milimet...

Thượng Quan Tuyền sốt ruột, lập tức nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy chiếc ly rỗng...

Ly rượu an toàn nằm ngay ngắn trên khay của Thượng Quan Tuyền.

Thượng Quan Tuyền làm vậy là có mục đích! Nếu chiếc ly thủy tinh này rơi vỡ xuống đất sẽ tạo ra âm thanh chói tai, thu hút sự chú ý của mọi người. Nghiêm trọng hơn là cô sẽ bị mắng, người mắng sẽ tha hồ chửi bới cô, mà chuyện một người phục vụ không thể mở miệng nói sẽ khiến người khác không thể không nghi ngờ.

Nhưng Thượng Quan Tuyền lại lần nữa ý thức được mình vừa gây ra một chuyện cực kì nghiêm trọng. Dù tránh được sự chú ý của mọi người xung quanh nhưng cô lại thu hút sự chú ý của Lãnh Thiên Dục!

Rốt cuộc Thượng Quan Tuyền cũng hiểu ra dù làm thế nào thì cô cũng đều đi vào ngõ cụt!

Hồi 3 - Chương 25: Vấn đề nan giải (2)

Edit: Hạ Hạ

Beta: Mimiko + BB[o]

Lãnh Thiên Dục vừa định xoay người đi nhưng rõ ràng đã bị hành động vừa rồi của người phục vụ khơi lên hứng thú. Hắn dừng bước đánh giá người phục vụ bằng ánh mắt giá lạnh từ trên xuống dưới!

Lần đầu tiên nhìn hắn đã cảm thấy có điều gì đó bất thường, nhưng hắn cho rằng chỉ là ảo giác của mình mà thôi! Nhưng hành động vừa rồi của cậu ta rõ ràng đã nói lên rằng cậu ta không phải là một người bình thường.

Thượng Quan Tuyền cảm thấy bức bách, tiến không được mà lùi cũng chẳng xong.

- Cậu thật nhanh nhẹn! - Lãnh Thiên Dục từ tốn mở miệng, vừa nói vừa quan sát vẻ mặt của cậu ta không hề chớp mắt.

Thượng Quan Tuyền thầm than một tiếng, sau đó cô ngước mắt lên rồi nở nụ cười, cung kính nhìn Lãnh Thiên Dục rồi xoay người định đi.

Nhưng ngay sau đó, cánh tay Thượng Quan Tuyền liền bị Lãnh Thiên Dục giữ chặt.

Thượng Quan Tuyền giật mình rồi dần cảm thấy lo lắng. Cô buộc mình phải tỉnh táo lại, không được hốt hoảng như vậy.

Cô quay đầu, ra dáng một người phục vụ đang chờ đợi yêu cầu của khách.

Nhưng Lãnh Thiên Dục lại chẳng có hành động gì khác, hắn chỉ nhìn người phục vụ trước mặt đầy hứng thú. Khi ánh mắt hắn vô tình nhìn vào chiếc cổ trắng nõn của cậu ta thì liền nhếch môi lên cười khẩy.

Thượng Quan Tuyền còn chưa hiểu ý đồ của hắn thì đã thấy Lãnh Thiên Dục chậm rãi cúi đầu xuống...

Thượng Quan Tuyền mở to hai mắt, hít sâu một hơi nhưng còn chưa kịp thở ra, cô đã cảm nhận được hơi thở đàn ông nồng đậm của Lãnh Thiên Dục phả vào tai mình.

Trái tim cô kêu “Thịch” một tiếng, suýt nữa thì nhảy ra khỏi lồng ngực. Cô nhanh chóng muốn thoát khỏi Lãnh Thiên Dục, tránh xa phạm vi hơi thở nguy hiểm của hắn.

Ánh mắt Lãnh Thiên Dục dần trầm xuống, vẻ mặt cũng lạnh đi, toàn thân hắn tỏa ra khí thế vương giả không ai có thể xâm phạm.

Hắn nhếch mép lên nói: “Đàn ông thì phải có dáng vẻ của đàn ông, đừng có yếu điệu như con gái, như vậy... càng hấp dẫn đàn ông hơn”.

Nói xong, hắn híp đôi mắt chim ưng nhìn gương mặt ngày càng trở nên khó coi của người phục vụ, đôi mắt đen vụt qua tia sáng lạ!

Thượng Quan Tuyền cảm thấy cực kì khó thở, cô có cảm giác không ổn. Người đàn ông này đã phát hiện ra cô không bình thường, có lẽ tồi tệ hơn là hắn đã nhận ra cô!

Cô đưa tay sờ vào Cổ bốn lá ở dưới khay, bí quá hóa liều, không phải là cô chưa từng áp dụng phương pháp này, mà mỗi lần áp dụng cô đều có thể chạy thoát thuận lợi!

Lúc Thượng Quan Tuyền chuẩn bị làm vậy...

- Ôi, không phải ngài lão đại mà chúng ta nể trọng nhất đây sao? Ngại quá, tôi tới muộn! – Một giọng nói phách lối như ở chốn không người đột nhiên vang lên.

26. Chương 26

Hồi 3 - Chương 6 : Sax Ân

Edit: Hạ Hạ

Beta: Mimiko + BB[o]

Thượng Quan Tuyền cảm thấy tình hình có chút biến chuyển, vì vậy cô nhân cơ hội này âm thầm đặt tay lên ám khí ở dưới khay rồi yên lặng theo dõi diễn biến.

Lãnh Thiên Dục là người rất khó đối phó, chính vì như vậy lại càng kích thích cảm giác trong cô!

Không khí vui vẻ trong biệt thự dường như lắng xuống vì giọng nói đột nhiên vang lên, cũng vì hơi thở lạnh lẽo dần lan tỏa.

Trong căn phòng lớn, một người đàn ông xấp xỉ tuổi Lãnh Thiên Dục liền bước vào. Ánh mắt anh ta sáng quắc, mặc bộ vest màu trắng, dáng người mạnh mẽ, phía sau là mấy người vệ sĩ.

Anh ta chính là Sax Ân, con trai của giáo phụ Mafia Italy, là một người cực kì nông nổi, tuổi trẻ khí thế ngông cuồng.

Sax Ân lại gần Lãnh Thiên Dục, nhướn mày nói: “Nếu sớm biết hôm nay lão đại đến đây thì tôi đã đến từ trước để chờ ngài rồi. Hôm nay tôi tới muộn, làm ảnh hưởng đến danh tiếng của lão đại quá!”

Gương mặt cương nghị của Lãnh Thiên Dục khôi phục lại sự lạnh lẽo vốn có, hần thờ ơ lên tiếng: “Giáo phụ Nhân Cách có khỏe không?”

Giáo phụ Nhân Cách là giáo phụ có tuổi đời già dặn nhất trong tổ chức Mafia. Ông ta là một người có tầm nhìn khiến người khác bội phục, cũng vì thế nên Lãnh Thiên Dục mới kính trọng ông ta.

Hắn biết Sax Ân luôn đấu ngầm với mình, có lúc còn khiêu khích rõ ràng nhưng không phải Lãnh Thiên Dục không dám động tới anh ta mà là hắn nể mặt giáo phụ Nhân Cách nên nhẫn nhịn con trai ông ta mà thôi.

Sax Ân nghe Lãnh Thiên Dục hỏi vậy thì lười biếng đáp lời: “Bố tôi rất khỏe, có lẽ... còn sống thọ hơn cả lão đại nữa ấy chứ!”

Nói xong, ánh mắt anh ta lóe lên ý cười châm biếm!

Lãnh Thiên Dục cười lạnh: “Đây cũng là hy vọng của tôi, nếu không gia tộc La Gia rơi vào tay cậu, khác nào lao xuống dốc không phanh”.

Sax Ân nghe xong thì sắc mặt lập tức trở nên khó coi, nhưng anh ta không thể trở mặt với Lãnh Thiên Dục được dù anh ta rất muốn làm vậy.

Đúng lúc này, giáo phụ William lên tiếng.

- Hai vị, hôm nay là sinh nhật con gái tôi nên mọi công việc khác có thể tạm không bàn tới được không?

Giáo phụ William cười cười, ông ta biết Sax Ân đang muốn âm thầm so đo với lão đại!

- Được, giáo phụ William thân ái! – Sax Ân cười lớn rồi ôm bả vai giáo phụ William.

Giáo phụ William gật đầu cười rồi nói với Lãnh Thiên Dục: “Lão đại, sắp đốt nến trên tháp champagne, xin ngài cùng mọi người cạn một ly!”

Lãnh Thiên Dục nhìn người phục vụ đang đẩy tháp champagne lên sân khấu cách đó không xa, chậm rãi gật đầu. Hắn sải đôi chân dài, nhưng không phải đi về hướng sân khấu mà đi về hướng ngược lại.

27. Chương 27

Hồi 3 - Chương 27: Ngụy hiểm nực cười (1)

Edit: Hạ Hạ

Beta: Mimiko + BB[o]

- Lão đại... – Giáo phụ kinh ngạc, ông ta không biết ngài lão đại muốn làm gì.

Lãnh Thiên Dục đi thẳng về phía người phục vụ trẻ tuổi có gương mặt thư sinh.

Vốn đã thoát khỏi tầm mắt của Lãnh Thiên Dục, nhưng lúc này Thượng Quan Tuyền cảm nhận được áp lực đang ngày càng lại gần mình. Cô vội vàng xoay người ra chỗ khác, ra về đang bận rộn công việc. Gương mặt cô trông rất thoải mái nhưng thực tế trong lòng thì đang không ngừng cảnh giác.

- Cậu kia...

Giọng nói của Lãnh Thiên Dục không nhanh không chậm vang lên, mang theo sự lạnh lùng và chế nhạo!

Sau khi Thượng Quan Tuyền thảm động viên bản thân thì liền quay người lại, ngẩng đầu lên đã thấy Lãnh Thiên Dục đứng sau mình, cô lập tức kính cẩn cúi người xuống!

Cô không thể lên tiếng, chỉ có thể dùng hành động để biểu đạt.

Khóe miệng Lãnh Thiên Dục cong lên, hắn ra lệnh:

- Tôi muốn ly rượu cao nhất trên tháp champagne, tôi muốn cậu đi lấy xuống cho tôi!

Nói xong, hắn lập tức quay người đi, không hề quan tâm liệu Thượng Quan Tuyền có đuổi theo kịp hay không, giống như tất cả đều nằm trong dự liệu của hắn.

Trong lòng Thượng Quan Tuyền không ngừng vang lên hồi chuông cảnh báo, cô cắn chặt răng, cố đè nén ý nghĩ bất chấp tất cả mà xông lên giải quyết ngay lập tức người đàn ông lỗ mãng này.

Cô không rõ rốt cuộc Lãnh Thiên Dục đang nghĩ gì!

Rốt cuộc hắn muốn làm gì?

Nghĩ đi nghĩ lại nhưng cô vẫn đi theo sau hắn, nếu không thì mọi chuyện sẽ coi như đổ xuống sông xuống biển.

- Lão đại, mời ngài qua bên này!

Giáo phụ William dẫn đường phía trước, vừa cười vừa nhìn người phục vụ đi theo Lãnh Thiên Dục! Ông ta thật sự không hiểu hành động này của lão đại, chẳng phải đã chuẩn bị sẵn ly rượu rồi hay sao?

Thượng Quan Tuyền vừa bưng khay vừa nhìn chăm chú vào bóng lưng cao ngạo của Lãnh Thiên Dục ở đằng trước. Cô luôn kiêu ngạo trước chiều ột mét sáu mươi chín của mình nhưng vẫn không thể đứng tới bả vai hắn. Điều này khiến cô hơi ức chế. Đường như thân hình cao lớn của hắn có thể che lấp đi ánh mặt trời trên đầu cô vậy! Người đàn ông như thế, dù chỉ nhìn từ sau lưng thôi cũng khiến người ta cảm thấy cực kỳ áp lực.

Đang mãi suy nghĩ thì Lãnh Thiên Dục đang đi phía trước đột nhiên dừng lại, hắn quay người, quét đôi mắt sắc bén về phía người phục vụ.

Tuy Thượng Quan Tuyền đã tiếp nhận đặc huấn nhưng cô không ngờ rằng người đàn ông trước mặt lại đột nhiên dừng lại. Cô lập tức khựng lại, nhưng vì quán tính nên cả người cô chúi về đằng trước.

Cô còn chưa kịp thở hắt ra thì một bàn tay đã vững vàng ôm ngang hông cô, tay kia nhanh chóng đỡ lấy chiếc khay sắp rơi xuống.

Hồi 3 - Chương 27: Nguy hiểm nực cười (2)

Edit: Hạ Hạ

Beta: Mimiko + BB[o]

Cảm giác nóng bỏng xuyên thấu qua lớp quần áo truyền đến eo khiến Thượng Quan Tuyền không biết phải làm sao. Dù cô biết mình đã có một đêm triền miên với người đàn ông này nhưng cô vẫn cảm thấy khó chịu!

Cô muốn tránh thoát khỏi lồng ngực hắn, vậy mà cánh tay người đàn ông ngày càng siết chặt lại.

Thượng Quan Tuyền tức giận nhìn Lãnh Thiên Dục, nếu ánh mắt có thể giết người thì Lãnh Thiên Dục đã chết không biết bao nhiêu lần từ lâu rồi!

Người đàn ông này...

Nhất định là cố tình!

Lúc này thì hồi chuông cảnh báo càng vang lên rõ rệt trong đầu cô!

Thượng Quan Tuyền có dự cảm, đó chính là...

Hôm nay... cô khó có thể hoàn thành nhiệm vụ.

Từ trước đến nay khi thực hiện nhiệm vụ, cô chưa từng có cảm giác và ý nghĩ như vậy!

Hành động của hai người lúc này khiến mọi người xung quanh kinh ngạc. Mọi người đều im bật lại, bốn phía trở nên an tĩnh khác thường, vì bọn họ phát hiện ra ngài lão đại cao cao tại thượng đang ôm...

Một người phục vụ nam?

Bọn họ chưa từng nghe tin đồn nào về việc lão đại có “tình cảm” khác thường như vậy!

Thượng Quan Tuyền sắp phát điên! Nếu như hắn không buông tay ra thì sớm muộn gì thân phận của cô cũng bị bại lộ!

Lúc này, Lãnh Thiên Dục vốn luôn trầm mặc giờ lại miễn cưỡng mở miệng:

- Cậu bé, gấp gáp như vậy không tốt đâu!

Giọng nói của hắn trầm thấp, bàn tay hắn đặt bên eo Thượng Quan Tuyền như có như không chạy dọc theo từng đường cong trên người cô.

Thượng Quan Tuyền cắn chặt môi, tim cũng sắp nhảy ra ngoài!

Cô muốn đẩy hắn ra nhưng lại bị Lãnh Thiên Dục dùng sức giữ chặt hơn!

Đôi môi nóng bỏng của hắn chậm rãi cúi xuống bên tai cô, hơi thở đàn ông phả vào tai, giọng nói lạnh lẽo và trầm thấp cũng vang lên:

- Tôi... rất có hứng thú với cậu!

Nói xong, hắn từ từ ngẩng đầu lên, nhếch mép nở nụ cười tàn nhẫn, đôi mắt sắc bén như lưỡi dao của hắn nhìn chằm chằm vào khuôn mặt hơi tái nhợt của Thượng Quan Tuyền.

Thượng Quan Tuyền giật mình kinh hãi, mặc cho bàn tay của Lãnh Thiên Dục vỗ nhẹ lên người mình mấy cái. Sau đó hắn đi về phía tháp champagne.

- Đi theo tôi!

Hắn không hề quay đầu lại, chỉ ra lệnh hết sức lạnh lùng!

Đôi mắt Thượng Quan Tuyền lóe lên tia sắc bén, nếu hắn thích chơi trò chơi thì được thôi, cô sẽ theo đến cùng. Cô muốn xem rốt cuộc Lãnh Thiên Dục có bản lĩnh đến mức nào!

28. Chương 28

Hồi 3 - Chương 28: Ngoài ý muốn (1)

Edit: Hạ Hạ

Beta: Mimiko + BB[o]

Từng ly rượu champagne hình hoa tulip được xếp chồng lên nhau tạo thành một chiếc tháp cao gần nửa người. Ly rượu phản chiếu ánh sáng mặt trời tạo ra những tia sáng lấp lánh mê người, càng tôn lên nét tao nhã của rượu đồ champagne. Trong ly vẫn còn bọt khí và mùi hương nồng đậm của rượu.

Tất cả mọi người vỗ tay. Phỉ Tô như một con bướm diễm lệ đứng bên cạnh Lãnh Thiên Dục. Cô đảo đôi mắt đẹp, chậm rãi rót rượu vào tháp ly.

Thượng Quan Tuyền bị buộc phải đứng gần Lãnh Thiên Dục, đôi mắt cô càng trở nên tỉnh táo hơn bao giờ hết. Yên lặng theo dõi tình hình cũng là kỹ năng của một sát thủ đặc công!

Ly rượu cuối cùng sẽ được đặt vào đáy tháp. Cả chiếc tháp trụ vững cũng là nhờ phần đáy vững chắc. Mà người có tư cách hoàn thành việc này chỉ có Lãnh Thiên Dục!

Lãnh Thiên Dục đứng chấp tay, khuôn mặt anh tuấn như điêu khắc hết sức hờ hững. Hắn không nhận lấy chiếc ly đã được chuẩn bị sẵn mà chỉ đứng im, đưa mắt nhìn người phục vụ bên cạnh.

Tất cả mọi người cũng đổ dồn ánh mắt về phía “cậu ta”.

Lãnh Thiên Dục nheo mắt lại thành một đường thẳng đầy thâm thúy, hắn không nói gì, chỉ giơ tay chỉ về phía trước, ra hiệu cho Thượng Quan Tuyền.

Thượng Quan Tuyền cực kì bức mình, thái độ tự cao tự đại của Lãnh Thiên Dục khiến cô hết sức khó chịu. Nhưng cô cũng chỉ có thể gặt đầu hiểu ý, bình tĩnh đưa ly rượu cho hắn.

Tên đàn ông đáng ghét, nhất định cô sẽ phanh thây hắn ra, hắn dám coi cô là người phụ vụ mà sai bảo ư? Lãnh Thiên Dục nhìn lướt qua gò má của “cậu ta”, ánh mắt lóe lên tia đùa cợt!

Khóe môi vốn khép chặt lúc này lại nhếch lên nụ cười.

Hắn không nói gì, chỉ đặt ly rượu vững vàng ở đáy tháp.

Mọi người còn chưa kịp vỗ tay thì bên dưới xảy ra náo loạn, một bóng người xoẹt qua trong nháy mắt.

Tháp champagne bị ngoại lực đánh vào, lung lay rồi đổ xuống.

Những chiếc ly thủy tinh va vào nhau vỡ tan tành, tất cả rượu vang đắt tiền lập tức đổ tràn đầy xuống mặt đất...

Tất cả mọi người đều kinh hãi, bầu không khí náo nhiệt trầm hẳn xuống.

Về mặt Lãnh Thiên Dục chẳng hề gợn sóng, đôi mắt chim ưng sắc bén nhìn người vừa gây ra chuyện.

Đó là một người đàn ông mặc áo đen, là vệ sĩ của Sax Ân. Khi thấy ánh mắt lạnh lùng của Lãnh Thiên Dục phóng đến, gã ta lập tức cúi thấp đầu.

Tất cả mọi người lại đưa mắt nhìn Sax Ân, xem ra đã rõ ý đồ hôm nay đến đây của anh ta.

Tứ đại chấp pháp của Lãnh Thiên Dục liền bước lên, vẻ mặt cực kì nặng nề!

Hồi 3 - Chương 28: Ngoài ý muốn (2)

Edit: Hạ Hạ

Beta: Mimiko + BB[o]

Bầu không khí ngay lập tức rơi vào trạng thái căng thẳng!

Lúc này, giọng nói phách lối của Sax Ân vang lên: “Kì lạ quá, tháp champagne to và vững vàng như vậy mà lại không chịu nổi chút xúi lực tác động, đúng là chuyện hiếm có!”

Giáo phụ William thấy tình hình như vậy, sắc mặt lập tức trở nên khó coi. Nhưng do hôm nay là ngày tốt nên ông ta không muốn nổi giận. Người có mắt đều nhìn ra là do vệ sĩ của Sax Ân cố tình gây rối, mục đích của anh ta rất đơn giản, đó chính là muốn khiêu khích ngài lão đại!

- Cậu! – Lãnh Thiên Dục lạnh lẽo đứng một chỗ, giọng nói khiến người khác phải nổi da gà – Lập tức xin lỗi giáo phụ William!

Hắn nheo đôi mắt đen thâm thúy lại, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm Sax Ân.

- Ngài lão đại kính yêu à, tôi chỉ muốn ọi người thấy nếu tháp champagne không có cái đế vững chắc thì sẽ rất dễ bị đổ. Đúng, quả thật vừa rồi là do vệ sĩ của tôi vô tình đụng vào, nhưng nếu ngài lão đại hành động nhanh hơn một chút thì dĩ nhiên sẽ không xảy ra chuyện như vậy rồi!

Ý khiêu khích của Sax Ân ngày càng rõ ràng.

Tất cả mọi người đều nín thở, im lặng xem diễn biến mọi chuyện!

Về mặt Lãnh Thiên Dục như được bao phủ bởi một lớp băng, đôi mắt ánh lên sự khát máu.

- Sax Ân, đừng nói nữa!

Giáo phụ William thấy sự việc ngày càng nghiêm trọng, nhất là khi thấy vẻ mặt lão đại nặng nề đi thì lập tức khuyên nhủ.

Ai ngờ Sax Ân biết rằng Lãnh Thiên Dục rất kính trọng cha mình, anh ta cũng không tin lão đại dám ra tay với anh ta nên lại càng nghênh ngang hơn:

- Giáo phụ William, ngài lão đại là người rộng lượng, chẳng lẽ lại không bỏ qua ột người vệ sĩ nhỏ bé của tôi sao? Đúng không, lão đại?

Anh ta nhếch mép cười cợt nhả! Đúng lúc này...

Pằng! Tiếng súng vang lên khiến lũ chim kinh sợ bay vọt lên không trung!

Mọi người đều kinh hãi. Phong đứng sau Lãnh Thiên Dục nhàn nhã thu súng lại, nhìn dòng máu tươi chảy ra từ giữa trán vệ sĩ của Sax Ân!

Yên lặng! Cái chết hết sức nhẹ nhàng!

Tất cả mọi người bất động!

Nụ cười trên mặt Sax Ân cứng đờ!

Phỉ Tô kinh hãi che miệng lại.

Thượng Quan Tuyền thoải mái quan sát trò vui trước mặt...

Ánh mắt Lãnh Thiên Dục lạnh lẽo như của ma quỷ, dường như có thể xuyên thấu vào lòng người. Hắn nói với Sax Ân: “Không biết dạy dỗ thuộc hạ là thất bại lớn nhất của cậu”.

Sau đó, giọng hắn càng thêm lớn hơn: “Nếu như tôi muốn giết người thì tuyệt đối không để tâm đến hoàn cảnh xung quanh, chỉ là tôi có muốn hay không mà thôi! Cho nên đừng có cố tình khiêu khích tính nhẫn nại của tôi! Cậu là con của người tôi kính trọng, cho nên tôi sẽ bỏ qua cho cậu lần này!”

Sắc mặt Sax Ân ngày càng khó coi và tái nhợt.

Anh ta và mọi người đều hiểu rõ, lời vừa rồi của Lãnh Thiên Dục tuy ngoài mặt là nói Sax Ân nhưng trên thực tế là đang răn đe tất cả mọi người. Trên thế giới này, người mà hắn muốn giết đêm không xuể! Sao hắn có thể chỉ dừng lại ở một người được chứ!

Quả nhiên, khi Lãnh Thiên Dục nói xong câu đó, ánh mắt sắc bén của hắn lướt qua từng gương mặt cảm như hén của mọi người, sau đó chính xác khóa thẳng về phía đôi mắt Thượng Quan Tuyền.

Thượng Quan Tuyền chấn động, thậm chí cô còn có dự cảm rằng những lời này của Lãnh Thiên Dục đang nhắm vào cô!

Lãnh Thiên Dục chậm rãi bước xuống bậc tam cấp, thong thả đi xuyên qua đám người. Khi hắn đi qua, mọi người mới dám dè dặt thở hắt ra.

29. Chương 29

Hồi 3 - Chương 29: Kế sách khác

Edit: Hạ Hạ

Beta: Mimiko + BB[o]

Thượng Quan Tuyền trốn khỏi biệt thự! Sau này, mỗi khi nhớ lại hành động này thì cô cảm thấy cực kì xấu hổ. Nói gì thì nói, từ nhỏ cô đã trải qua đặc huấn cực kì nghiêm khắc, dù có gặp phải nhiệm vụ hay khó khăn nào cô đều có thể ứng phó.

Vậy mà lần này khi thấy Lãnh Thiên Dục, cô lại cảm thấy mọi chuyện diễn biến ngày càng vượt xa khỏi tầm kiểm soát của mình. Vốn cô tưởng rằng mình đã nắm chắc mọi chuyện, vậy mà trong bữa tiệc sinh nhật, kết quả lại không như cô tưởng.

Lúc này, cô ngẩn người nhìn mình trong gương, đôi mắt trong veo thoáng qua tia sầu não, mi tâm nhíu lại, rốt cuộc là đã sai ở đâu?

- Nay, Thượng Quan Tuyền, cô khẳng định Lãnh Thiên Dục đã nhận ra cô à? – Yaelle sửa sang lại tóc, vừa nói vừa nhìn vào gương.

Từ nhỏ Yaelle và Thượng Quan Tuyền đã lớn lên cùng nhau. Cô ta lúc nào cũng muons so đo với Thượng Quan Tuyền, so về vóc người, sự xinh đẹp hay năng lực, ám khí, thậm chí là so sánh cả về nhiệm vụ. Từ nhỏ đến giờ, Yaelle là người biết rõ về năng lực của Thượng Quan Tuyền. Nói về nhiệm vụ ám sát Lãnh Thiên Dục lần này, dù hẳn thật sự là nhân vật khó đối phó nhưng cũng không đến nỗi khiến Thượng Quan Tuyền chưa đánh đã lui rồi chứ?

Cô ta không ngờ rằng khi mình vừa mở cửa phòng thì đã thấy Thượng Quan Tuyền đứng ở cửa, Yaelle ngay lập tức đánh hơi thấy mùi bất thường!

Thượng Quan Tuyền nghe Yaelle chất vấn liền miễn cưỡng lên tiếng: “Điều này tôi không chắc lắm, nhưng người này rất khó đối phó, không phải cô từng giao đấu với hắn ta rồi sao?”

- Đúng, lần trước chủ thượng phái tôi đi dò xét thử Lãnh Thiên Dục, sau khi giao đấu mới biết bản lĩnh của hắn đúng là rất khá. Tôi cũng chỉ có thể khiến tay hắn bị thương mà thôi! – Yaelle nghĩ đến lần dò xét thất bại trước đây.

Thượng Quan Tuyền khẽ thở dài: “Cho nên tôi mới cải trang cho cô, hy vọng lần này có thể thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ. Ánh mắt của Lãnh Thiên Dục rất sắc bén, cho nên cô phải cẩn thận”.

- Trước giờ cô chưa từng nói tôi phải cẩn thận, Thượng Quan Tuyền, xem ra hôm nay cô gặp phải đả kích rất lớn! – Yaelle chải lại tóc rồi nhìn gương mặt mình hoàn toàn xa lạ trong gương, cười nói.

Thượng Quan Tuyền chẳng muốn cãi cọ gì thêm, cô nhàn nhã khoanh hai tay trước ngực.

Yaelle đứng lên, nhìn vào gương rồi nói: “Không tệ!”

Cô ta đã được Thượng Quan Tuyền khéo léo cải trang thành một cô gái thuần khiết, vóc dáng mảnh mai thanh lệ khiến người khác vừa gặp sẽ phải rung động.

Thượng Quan Tuyền chỉ lạnh lùng liếc Yaelle rồi lạnh nhạt lên tiếng: “Tối nay Lãnh Thiên Dục sẽ đi ngang qua đường A1, có thể hấp dẫn được hắn và lên xe hay không là tùy vào vận may của cô!”

Nói xong, cô đứng dậy, rời khỏi phòng.

Thượng Quan Tuyền nghi ngờ Lãnh Thiên Dục đã nhận ra cô lúc cải trang nên cô không thể trực tiếp thực thi nhiệm vụ được nữa, chỉ có thể nhờ Yaelle hỗ trợ, còn cô ở sau làm hậu thuẫn. Yaelle đã cùng giao đấu với Lãnh Thiên Dục, vậy nên để cẩn thận hơn, Thượng Quan Tuyền đã cải trang cho Yaelle. Vì Yaelle là người châu Âu, có điểm khác biệt so với cô nên có lẽ sẽ không khiến Lãnh Thiên Dục nghi ngờ.

Chỉ mong mọi chuyện đều thuận lợi, nếu không...

30. Chương 30

CHƯƠNG 30: NHIỆM VỤ ĐÊM KHUYA (1)

Edit: BB[o]

Đêm, thật yên tĩnh! Trên quốc lộ vắng vẻ chỉ có ánh đèn đường leo lắt hắt xuống, bầu trời nổi cơn mưa, ánh đèn mờ phản chiếu lại những giọt nước mưa tinh tế đang trút xuống.

Một chiếc xe đen sang trọng đang xé màn mưa phóng trên đường quốc lộ, phá đi không khí vốn yên tĩnh.

Đây chính là xe của Lãnh Thiên Dục, người đang lái xe là tài xế riêng. Hắn lười biếng dựa người vào thành ghế, chậm rãi thưởng thức rượu đỏ nước Pháp.

- Lãnh tiên sinh, trời mưa to như vậy, chúng ta có cần đi đường vòng không? – Tài xế mở miệng hỏi. Anh ta họ Hứa, đã lái xe cho Lãnh Thiên Dục gần sáu năm cho nên vẫn quen gọi hắn là “Lãnh tiên sinh”, dù trong trường hợp nào cũng vậy. Mà Lãnh Thiên Dục cũng không quá để ý đến điểm đó.

Lãnh Thiên Dục uống một hớp rượu, nói: “Không cần, tiếp tục lái xe”.

- Vâng, Lãnh tiên sinh.

Tài xế Hứa không hiểu nổi tại sao đêm nay Lãnh tiên sinh không đưa theo vệ sĩ đi cùng, ngài ấy hẳn phải là người hiểu rõ nhất mình có nhiều kẻ thù mới đúng, nếu thật sự xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì cái mạng của anh ta cũng khó giữ.

Lãnh Thiên Dục như có điều suy nghĩ, đưa mắt nhìn cơn mưa đêm ngoài cửa sổ xe, trên mặt lộ vẻ bí hiểm, đáng vẻ tuy uể oải nhưng lại ẩn chứa trong đó tất cả sự hung ác.

Thượng Quan Tuyền!

Trong đầu hần lập tức nghĩ tới cái tên này, sau đó vẻ đẹp tuyệt mỹ của cô liền hiện lên trong mắt hần.

Đáy mắt Lãnh Thiên Dục ánh lên một tia khác thường. Trong tiệc sinh nhật của Phỉ Tô, người phục vụ nam không nói lời nào kia chẳng phải là cô sao? Lúc mới vào tiệc, hần không nghi ngờ gì, nhưng “cậu ta” lại có thể vững vàng đỡ lấy ly rượu, hơn nữa rượu trong các ly khác không hề bị rơi ra giọt nào khiến cho hần phải chú ý.

Lãnh Thiên Dục không thể không khâm phục tài cải trang bằng mặt nạ của cô gái này. Hơn nữa ngay cả ánh mắt cũng có thể thay đổi, nếu hần không chú ý thì chẳng thể ngờ một cô gái lại cải trang thành con trai. Nhưng mà...

Chính mùi thơm thanh nhã của cơ thể trên người đã bán đứng cô. Cô gái này đã triền miên cùng hần một đêm, tuy rằng đêm đó cô uống rượu nhưng Lãnh Thiên Dục vẫn có thể nhớ rõ mùi thơm mê người trên cơ thể của cô.

Xem ra lần này Thượng Quan Tuyền nhắm vào hần! Lãnh Thiên Dục sớm biết cô nhất định sẽ tìm cơ hội thuận lợi để tiến hành. Hần biết cô có năng lực hơn hần nghĩ, dám giết Crow sau đó còn không kiêng dè gì mà làm động tác giờ ngón cái xuống khiêu khích hần.

Lãnh Thiên Dục đang mãi suy nghĩ, chợt thấy chiếc xe phanh gấp lại. Đôi mày kiếm anh tuấn của hần liền chau lại.

- Lãnh tiên sinh, rất xin lỗi, tôi... – Tài xế vừa giải thích vừa không ngừng chỉ tay ra ngoài cửa sổ xe.

Kính chắn gió gạt nước theo tiết tấu, mưa đọng lại trên cửa sổ xe bị lau đi. Lãnh Thiên Dục nheo đôi mắt chim ưng lạnh như băng, quan sát tình hình ngoài cửa xe.

- Con nhỏ chết tiệt kia, mày định chạy đi đâu?

Một vài chiếc xe con đỗ trên đường quốc lộ vắng vẻ, mấy gã đàn ông đuổi theo một cô gái, vừa đuổi vừa không ngừng quát mắng.

- A... – Cô gái kia hét lên chói tai, thấy cách đó không xa có chiếc xe dừng lại liền chạy về hướng đó.

- Cứu tôi với, cứu tôi với! – Cơn mưa ngày càng to, cô gái ra sức đập vào cửa xe Lãnh Thiên Dục, vẻ mặt đầy hoảng sợ và lo lắng. Cô vừa đập vừa quay đầu nhìn lại phía sau.

- Lãnh tiên sinh... – Tài xế hơi mất tự nhiên nhìn Lãnh Thiên Dục, vệ sĩ không ở đây, anh ta không biết việc này là tốt hay xấu để ứng phó.

Lãnh Thiên Dục ngồi yên trong xe, nhìn qua lớp kính thủy tinh thấy một khuôn mặt xinh đẹp, ánh mắt đầy hoảng sợ làm người ta không thể bàng quan.

- Con nhỏ chết tiệt, còn chạy à? – Vài gã đàn ông lập tức đuổi theo cô gái, trong đó một gã nắm lấy tóc cô, hung hăng đẩy cô ngã xuống dưới.

- Anh em, đánh nó cho tao, xem về sau còn dám chọc vào đại ca của chúng ta nữa không! – Một tên khác hung hăng đá mạnh vào người cô gái, những gã khác cũng theo đó đập lên thân thể yếu đuối kia.

- Cứu... Cứu tôi với! – Tiếng kêu tràn ngập sự bất lực cùng đau đớn của cô gái vang lên.

Lãnh Thiên Dục ngồi trong xe, ánh mắt lạnh như băng nhìn một lượt.

- Lãnh tiên sinh, có lái đi không ạ? – Tài xế cẩn thận hỏi.

Thật ra anh ta cũng biết có rất nhiều kẻ muốn giết Lãnh Thiên Dục đã nghĩ ra rất nhiều cách, nói không chừng đây cũng là một cái bẫy. Nhưng khi anh ta thấy cô gái diễm đạm đáng yêu ngoài kia, trong lòng lại sinh ra cảm giác thương hại, nhất là khi chứng kiến sự nhu nhược của cô khi bị mấy gã đàn ông to con đâm đá.

Lãnh Thiên Dục nhàn nhã nhấp một ngụm rượu, một lúc lâu sau, hần lạnh nhạt lên tiếng: “Đưa cô ta lên xe”.

- Vâng, Lãnh tiên sinh.

Trong phòng khách sạn xa hoa, đèn thủy tinh Italy xoay tròn tỏa ra ánh sáng nhu hòa, kết hợp với thảm lông dày màu trắng càng thêm lộng lẫy. Một cô gái rụt rè đi ra từ phòng tắm, ngồi đối diện với Lãnh Thiên Dục trên sofa.

Cô có mái tóc dài, khuôn mặt nhỏ nhắn hoàn mỹ lại có vẻ đẹp lai của người châu Âu. Bộ quần áo ướt sũng đã được thay ra, thân hình đầy đặn chỉ dùng khăn tắm quấn quanh, làn da vừa tắm rửa qua có vẻ tinh tế và nhẵn nhụi.

Lãnh Thiên Dục tuy đã thay ra trang phục màu đen nhưng toàn thân vẫn toát ra vẻ lạnh như băng làm người ta không rét mà run. Lúc này, hần mặc một chiếc áo sơ mi đơn giản màu trắng, cúc áo trước ngực mở ra để lộ lồng ngực rắn chắc khô khan.

Cô gái dịu dàng tươi cười, bàn tay chậm rãi lướt qua bắp đùi thon dài, quỳ gối trước mặt hần, ngửa đầu nhìn: “Tiên sinh, cảm ơn anh đã cứu em, đêm nay em là của anh”.

Thanh âm của cô mang theo sự mời gọi mê hoặc, động tác nhìn như lơ đãng nhưng lại khiến cho đàn ông không cách nào kháng cự được cảm dỗ.

31. Chương 31

CHƯƠNG 31: ĐOÁN ĐƯỢC (1)

Edit: BB[o]

Cô gái này không phải ai khác mà chính là người được Thượng Quan Tuyền cải trang – Yaelle. Bên môi cô nở nụ cười xinh đẹp, trên má lộ hai lúm đồng tiền, thân hình mềm mại dần dần áp sát vào người Lãnh Thiên Dục.

Đôi mắt lạnh như băng của Lãnh Thiên Dục khẽ chớp như nghĩ tới điều gì. Ánh mắt sắc bén của hần nhìn chằm chằm vào khuôn mặt xinh đẹp của cô gái, sau đó đảo qua đôi mắt, môi khẽ mấp máy: “Nói vậy là cô muốn báo đáp tôi?”. Âm thanh trầm thấp lạnh lẽo thản nhiên cất lên.

Yaelle không tự chủ được hơi ngẩn ra. Tuy cô đã cùng đấu với hần một lần nhưng vẻ lạnh lẽo của hần khiến cô hơi hoang mang.

Cô nở nụ cười ngọt ngào: “Nếu như không có sự giúp đỡ của anh, đêm nay em sẽ bị bọn họ đánh chết, cho nên tất nhiên phải báo đáp anh rồi”.

Lãnh Thiên Dục hừ lạnh một tiếng, không nói gì nữa, chỉ dựa người vào sofa, vẻ ngang tàng tùy ý làm lòng cô gái không khỏi dậy sóng.

Yaelle thừa nhận mình hơi sợ! Cô đã tình nguyện dùng phương thức kiểu này để đạt được mục đích của mình. Mà quan trọng hơn là, cô biết trong lúc hai người bọn họ nói chuyện, Thượng Quan Tuyền đều nghe thấy rõ thông qua dụng cụ tinh vi gắn bên trong tóc. Thậm chí Yaelle hơi hưng phấn vì rốt cuộc cô cũng có thể thắng Thượng Quan Tuyền một lần.

Bàn tay nhỏ bé của Yaelle bắt đầu suông sã làm càn trên ngực Lãnh Thiên Dục. Nhận thấy trong ánh mắt hắn không có vẻ chán ghét, trong lòng cô càng thêm đắc ý. Đàn ông tốt cuộc cũng chỉ là đàn ông, làm sao có thể thờ ơ khi đối diện với một cô gái như vậy, huống chi Lãnh Thiên Dục cũng không phải Liễu Hạ Huệ.

- Ôm em đi! – Yaelle cố ý ra vẻ diễm đam đáng yêu, chủ động áp sát thân hình đang quấn khấn tằm vào người hắn.

Bên môi Lãnh Thiên Dục cong lên nụ cười đầy tàn nhẫn, hắn chậm rãi đứng dậy, bàn tay to duỗi ra, ôm Yaelle vào trong ngực.

- A... – Yaelle kêu lên một tiếng, cô cảm thấy hơi khó thở.

- Nóng vội đến thế sao? – Lãnh Thiên Dục cúi xuống gần bên tai cô, cố ý nhẹ giọng nói.

Yaelle cảm thấy cả người mềm nhũn, cô lập tức dịu dàng tựa vào trong ngực hắn, ra vẻ một cô gái nhỏ: “Thật đáng ghét, ôm người ta chặt như vậy làm gì chứ, người ta tình nguyện mà”.

- Vậy à? – Lãnh Thiên Dục hỏi lại, giọng điệu hết sức hồ hững. Bàn tay to của hắn chậm rãi chạy dọc xuống dưới eo cô...

- Gặp tôi, em... thiệt thòi lớn rồi.

Bàn tay to của hắn dường như khiến cả người Yaelle đột nhiên trở nên cứng đờ.

Cô cố nén cảm giác rung động trong lòng, chậm rãi trượt bàn tay nhỏ bé của mình xuống phía dưới, kì thật cô muốn ngăn cản bàn tay nguy hiểm của Lãnh Thiên Dục, bởi vì...

Nhưng đúng lúc này, Lãnh Thiên Dục kéo mạnh tay xuống, lập tức...

Khăn tằm trên người Yaelle bị rút xuống.

Yaelle cảm thấy trước mắt có một vật kim loại chột lóe lên, còn chưa kịp kêu, trong tay Lãnh Thiên Dục đã cầm ám khí tinh xảo.

Ám khí này được chế tạo bằng vàng ròng, hình tay kiếm, nhỏ hơn gấp nhiều lần so với bình thường, lại sắc nhọn vô cùng, một khi đâm vào người sẽ gây tổn thương từ bên trong khiến nạn nhân chết.

Yaelle đã giấu nó trong khăn tằm, chờ cơ hội giết Lãnh Thiên Dục.

Bàn tay to của Lãnh Thiên Dục vung lên, ánh mắt lạnh lẽo như băng, ám khí bị tung lên theo đường một cong rơi xuống tằm thảm mềm mại cách đó không xa.

Sắc mặt Yaelle khủng hoảng, làm sao có thể...?

Nhưng cô không có thời gian để suy nghĩ nhiều. Cô xoay người một cái, nhanh tay bỏ thẳng về phía Lãnh Thiên Dục.

Nhưng bàn tay to của Lãnh Thiên Dục đã vững vàng đỡ được. Đầu ngón tay bên trong của Yaelle không biết từ khi nào đã cầm một cây ngân châm lấp lánh.

- Dùng cái này để giết tôi? Buồn cười thật đấy!

Sắc mặt Lãnh Thiên Dục không chút biểu cảm, hắn dùng lực kẹp chặt cánh tay kia của Yaelle, đồng thời cầm ngân châm vào đầu vai cô.

- A... – Yaelle đau đớn, quỳ một gối xuống.

Đó không phải cây ngân châm bình thường, nó đã trải qua nhiều lần chế tạo, tuy không có khả năng khiến một nhát chí mạng như cây kiếm kia nhưng nếu đâm vào người cũng gây ra cảm giác đau đớn vô cùng.

Lãnh Thiên Dục không chút thương xót kéo Yaelle lên, lấy dụng cụ tinh vi trong tóc cô ra.

- Người đâu! – Hắn bình tĩnh cất giọng.

Ở ngoài cửa, hai người vệ sĩ lập tức tiến vào, trong đó một người nói: “Lão đại, xin ngài phân phó”.

- Đưa cô ta đi! – Lãnh Thiên Dục không thèm liếc nhìn Yaelle, ngược lại hắn rất hứng thú với dụng cụ tình vi kia.

- Vâng! – Hai vệ sĩ lập tức đáp lời, tiến lên lôi Yaelle đi, trên vai cô đầy máu tươi.

Trong phòng yên tĩnh trở lại cứ như chưa có chuyện gì xảy ra.

Một lúc lâu sau, Lãnh Thiên Dục giơ dụng cụ trong tay ra, thấy tín hiệu nhấp nháy thì lạnh lùng cười. Hắn đưa dụng cụ lên gần miệng rồi nói: “Thượng Quan Tuyền, nghe thấy rồi phải không, không cần tôi nhắc cô phải làm thế nào chứ! Tôi chờ cô!”

Giọng điệu lạnh như băng, tàn nhẫn lại bá đạo không ai bì nổi. Lãnh Thiên Dục chậm rãi nở nụ cười lạnh lẽo, bàn tay to bóp mạnh một cái, dụng cụ tình vi trong nháy mắt bị vỡ nát.

32. Chương 32

CHƯƠNG 32: NHIỆM VỤ TRONG ĐÊM MƯA (1)

Edit: BB[o]

Đêm càng về khuya, mưa càng nặng hạt, bầu trời dường như đang trút cơn mưa tầm tã. Cơn mưa đã sớm bao phủ lấy chốn phố hoa đô thị, chỉ có ánh đèn neon lập lờ giống như những cặp mắt thâm sâu trong đêm tối.

Mưa rơi hắt ướt cửa sổ, trên mặt kính còn đọng lại những giọt nước mưa. Nhìn xuyên qua lớp kính thủy tinh dày có thể thấy bóng dáng mờ ảo của một người.

Thượng Quan Tuyền lặng lẽ ngồi trên ghế, khuôn mặt trắng bệch.

Lãnh Thiên Dục, rốt cuộc hắn là người thế nào? Hắn đã phát hiện ra Yaelle cải trang từ trước nhưng lại không nói gì, thậm chí còn tìm được dụng cụ theo dõi, gọi rõ họ tên cô, chẳng lẽ hắn tin chắc cô sẽ đi cứu Yaelle sao?

Thượng Quan Tuyền nắm chặt tay, lửa giận trong lòng bùng lên, đôi mắt đẹp cũng vì lời nói cao ngạo của Lãnh Thiên Dục mà toát ra sự phẫn nộ.

Cô chưa từng gặp tình huống khó giải quyết như thế này, người đàn ông đó quả nhiên không dễ động vào.

Một tiếng chuông vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ của Thượng Quan Tuyền. Đảo mắt thấy dây số quen thuộc, cô nhắc máy lên nghe.

- Chủ thượng! – Thanh âm của cô tuy bình tĩnh nhưng trong lòng lại có cảm giác bất an.

- Tuyền, lập tức đến chỗ Lãnh Thiên Dục cứu Yaelle ra! – Điện thoại truyền đến âm thanh trầm thấp và uy nghiêm của Niếp Ngân ở đầu bên kia.

Thượng Quan Tuyền giật mình! Cô không thấy kì quái khi Niếp Ngân lại biết chuyện của Yaelle nhanh đến vậy vì nếu Niếp Ngân muốn biết cũng là chuyện quá dễ dàng. Cô chỉ không ngờ Niếp Ngân lại yêu cầu mình đi cứu Yaelle.

- Tuyền, khi gặp Yaelle, em chỉ có hai sự lựa chọn. Một là cứu cô ấy rồi giao trực tiếp cho tôi, hai là nếu tình huống không cho phép thì giết ngay lập tức.

Niếp Ngân cũng không cho Thượng Quan Tuyền cơ hội lên tiếng, dứt khoát ra mệnh lệnh rồi cúp máy luôn.

Thượng Quan Tuyền nhìn điện thoại không còn tín hiệu, tâm tư lúc này cũng vì mệnh lệnh của Niếp Ngân mà run lên.

Cô hiểu dụng ý của Niếp Ngân, dù cứu được Yaelle trong tay Lãnh Thiên Dục ra rồi giao cho Niếp Ngân hay giết cô ấy ngay lập tức thì đến cuối cùng Yaelle vẫn phải chết.

Đây là quy tắc của sát thủ đặc công, sợ một khi đối phương bức cung, người bị bắt không chống đỡ nổi sẽ tiết lộ chuyện cơ mật. Thượng Quan Tuyền biết Niếp Ngân lo ngại điểm này, làm sát thủ đặc công là phải chấp nhận sự thật nghiệt ngã đó.

Dù là bất kể ai cũng không thể thoát khỏi vận mệnh này.

Cô đưa mắt nhìn qua cơn mưa ngoài cửa sổ, bầu trời đêm giá lạnh khiến cô nghĩ tới hơi thở lạnh lẽo của Lãnh Thiên Dục.

Thượng Quan Tuyền đột nhiên không thấy lo lắng nhiều nữa, nếu hắn đã biết tất cả thì cô cũng chẳng cần phải che giấu làm gì. Sau đó, cô bỏ đồ nghề cải trang ở trên bàn, ung dung đi ra ngoài cửa.

Edit: BB[o]

Italy – căn cứ của Mafia

Tòa nhà cao tầng được làm bằng thủy tinh, mặc ưa to gió lớn vẫn sừng sững đứng ở đó. Cả tòa nhà toát ra vẻ lạnh lẽo, dù bị màn mưa bao phủ nhưng vẫn khẳng định sự tồn tại của mình.

- Lão đại, người tới rồi! – Tứ đại chấp pháp nhìn người đàn ông đang đứng trước cửa sổ rồi thông báo.

Lớp kính thủy tinh phản chiếu lại nụ cười lạnh như băng của Lãnh Thiên Dục. Giọng điệu còn lạnh lẽo hơn của hắn cất lên: “Đưa vào đây”.

- Vâng, lão đại.

Chỉ một lát sau, Thượng Quan Tuyền đã đi vào đại điện.

Không sai, nơi này hoàn toàn có thể được gọi là đại điện. Phong cách kiến trúc chỉ toàn màu trắng tinh khôi khiến sâu trong thâm tâm Thượng Quan Tuyền cảm thấy bức bách. Nếu nói màu đen khiến con người ta cảm thấy áp lực thì một nơi toàn màu trắng lại giống như tử địa, cảm giác không có sự sống càng khiến con người ta nổi điên.

Toàn bộ đại điện được thiết kế theo phong cách Roman của châu Âu. Bốn bức tường vừa lớn vừa dày, trên bề mặt được điêu khắc tỉ mỉ, ở giữa đại điện sắp xếp xen kẽ những khối trụ lớn nhỏ khác nhau được thiết kế giống như ở tháp nghiêng Pisa của Italy.

Đèn treo trên tường tản ra ánh sáng rực rỡ sáng bóng khắp ba tầng thủy tinh tạo ra một bầu không khí âm u và thần bí. Những đường cong uốn lượn của tay vịn làm bằng sắt cứng rắn trên nền bậc thang làm bằng đá cẩm thạch trơn bóng tạo nên vẻ nhu hòa.

Thượng Quan Tuyền cố gắng đè ép cảm giác khác thường trong lòng, đôi mắt bình tĩnh nhìn về phía người đàn ông đang đứng ở xa.

Lãnh Thiên Dục! Dù hắn có hóa thành tro cô cũng nhận ra.

- Rốt cục cô cũng đến đây!

Lãnh Thiên Dục chậm rãi quay người lại, giọng nói lạnh như băng của hắn vang lên, quanh quẩn trong đại điện.

Lúc này, hắn lại càng giống như bậc quân vương cao cao tại thượng, môi hơi mím lại, đôi mắt đen không kiêng nể gì mà đánh giá Thượng Quan Tuyền một lượt từ trên xuống dưới.

Thượng Quan Tuyền mặc bộ trang phục màu đen, vừa vặn phô bày tất cả vẻ duyên dáng của mình, suối tóc dài đến eo, đen mượt xoa trên bờ vai. Màu trắng của đá cẩm thạch ánh lên càng khiến sắc mặt cô tái nhợt, nhưng đôi mắt lại đầy vẻ kiên cường và khinh thường.

- Tôi đã đến rồi, người đâu? – Giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng của Thượng Quan Tuyền vang lên, đôi mắt ánh lên tia sắc bén.

Lãnh Thiên Dục cười lạnh, từng bước từng bước tới gần Thượng Quan Tuyền. Thân hình cao lớn của hắn như vùi lấp thân hình nhỏ nhắn của cô, đôi mắt chìm ưng nhìn chằm chằm vào đôi mắt tinh như nước.

Thượng Quan Tuyền ngẩng đầu nhìn Lãnh Thiên Dục, ánh mắt không hề trốn tránh mà thoải mái đón nhận. Tuy cô không nói gì nhưng toàn thân đã sớm cảnh giác trước hơi thở khiêu khích của hắn.

- Thượng Quan Tuyền, gan của cô cũng to thật đấy! – Lãnh Thiên Dục khẽ nheo đôi mắt thâm thúy, nét mặt luôn thâm trầm lộ ra chút hứng thú. Hắn quan sát kỹ cô gái trước mặt, ngón tay dài nắm chặt lấy chiếc cằm thon gọn của cô.

Thượng Quan Tuyền nhú mày.

Lãnh Thiên Dục đột nhiên áp sát lại gần cô.

- Tôi thật sự là càng ngày càng có hứng thú với cô! – Bàn tay đang nắm cằm cô di chuyển lên phía trước, dịu dàng phủ qua gò má, vuốt ve như tuyên bố quyền sở hữu.

Ánh mắt Thượng Quan Tuyền ánh lên vẻ sắc bén, một tay hất tay Lãnh Thiên Dục ra, người cũng tiến lên phía trước, châm biếm gần từng tiếng một: “Đáng tiếc, tôi thì... không có chút hứng thú nào với anh”.

33. Chương 33

CHƯƠNG 33: QUẬT CƯỜNG (1)

Edit: BB[o]

Sắc mặt Lãnh Thiên Dục đột nhiên trở nên khó coi, gần như là xanh mét lại. Hắn kéo mạnh cơ thể Thượng Quan Tuyền ôm vào trong lòng, đôi mắt chim ưng nhìn chăm chú vào cô.

- Thượng Quan Tuyền, cô quả thật không biết trời cao đất rộng là gì.

Âm thanh trầm thấp vang lên, Thượng Quan Tuyền đang bị ôm chặt lấy bị Lãnh Thiên Dục ép buộc nhìn vào hai mắt hắn.

Sức mạnh của Lãnh Thiên Dục làm Thượng Quan Tuyền không thoải mái, nhưng cô lại cố gắng cưỡng chế cảm giác đau đớn, quật cường nhìn hắn, cười lạnh: “Hừ, rốt cuộc hôm nay tôi cũng biết ngài lão đại đề tiện và hạ lưu đến cỡ nào”.

Thượng Quan Tuyền đã chuẩn bị sẵn tâm lý, nếu cô dám một mình đến đây, tới gặp người đàn ông lạnh lùng này thì chắc chắn phải có năng lực đối phó.

- Đề tiện, hạ lưu?

Lãnh Thiên Dục nghe Thượng Quan Tuyền dùng những từ này để miêu tả mình thì không giận mà còn cười: “Xem ra Lãnh Thiên Dục tôi đã được cô Thượng Quan đánh giá quá cao rồi”.

- Chẳng lẽ không đúng sao? Anh có bản lĩnh thì một mình đấu với tôi đi, còn bắt người khác để uy hiếp tôi, tôi đã nhìn ra âm mưu của anh từ lâu rồi. Thủ đoạn như vậy còn chưa đủ đề tiện sao? – Thượng Quan Tuyền cất cao giọng, cơn giận dữ trong mắt như nổ rộ thành đóa hoa lửa, dị thường đến mê người.

Lãnh Thiên Dục siết chặt cánh tay đang ôm Thượng Quan Tuyền, không hề có ý định buông ra, đôi môi mỏng của hắn khẽ nhếch lên thành một nụ cười lạnh: “Không sai, tôi đồng ý với lời giải thích từ ‘đề tiện’ này, nhưng mà...”

Hắn chậm rãi cúi người xuống tới bên tai cô, cố ý nhẹ giọng nói: “Tôi muốn nghe cô giải thích từ ‘hạ lưu’. Cô cho rằng tôi cố tình uy hiếp cô? Là vì muốn giết cô, hay là vì... “nhớ” cô?”

Mấy từ cuối cùng Lãnh Thiên Dục vừa nói ra lập tức giống như một quả bom nổ tung hai bên tai Thượng Quan Tuyền. Cô liên tục lùi về phía sau vài bước, đôi mắt trong trẻo lập tức tràn đầy lửa giận.

- Lãnh Thiên Dục, anh quá đáng rồi đấy, nếu tôi biết người đêm đó chính là anh thì tôi tình nguyện chọn một người khác! – Thượng Quan Tuyền châm biếm.

Người đàn ông này quả thật rất đáng giận, tạm không nói đến việc đêm đó khiến cô mệt rũ rời, thế mà hôm nay lại ở đây nói xằng nói bậy.

Về u trầm khẽ thoáng qua trong ánh mắt Lãnh Thiên Dục, ngay sau đó, giọng nói trầm thấp như Diêm La lại hết sức quyến rũ vang lên. Hắn nhẹ giọng thở dài: “Tốt, tốt lắm, tính tình...”.

Hắn tiến lại gần, hơi thở nóng bỏng mà mãnh liệt bao vây lấy cô: “Sau này cô nhất định sẽ phải rút lại những lời này”.

- Anh, anh cút ngay! Còn lâu tôi mới thế! – Thượng Quan Tuyền không sợ hãi nhìn hắn. Cô quát lên giống như một con thú đang vùng vẫy khi bị mắc vào bẫy.

- Thật đáng tiếc, xem ra chúng ta không có cùng suy nghĩ với nhau! – Hắn khẽ vuốt mái tóc dài của cô, khuôn mặt tuấn tú như mộng ảo nhưng đôi mắt chim ưng sắc bén lại hiện lên vẻ tàn nhẫn: “Nhưng cô... không có quyền lựa chọn”.

Sau khi nói xong, hắn cúi xuống hôn, đầu lưỡi càn quấy trong miệng cô.

Nụ hôn này không mang theo chút tình cảm nào, chỉ là sự trừng phạt lạnh lùng, tùy ý hôn, không hề kiêng dè như muốn hút hết hương thơm trong cái miệng ngọt ngào của cô.

Thượng Quan Tuyền đột nhiên như bị sét đánh trúng, cả người run run. Nỗi khúat nhục trong lòng đột nhiên trào lên, đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng nheo lại.

- A... – Lãnh Thiên Dục kêu lên một tiếng, lập tức buông cô ra, bên khóe môi chảy đầy máu.

- Cô gái chết tiệt, cô dám cắn tôi?

Lãnh Thiên Dục gầm to một tiếng, không khí trong đại điện như nổ tung, hắn không ngờ cô gái này lại dám làm vậy, trên đời này có biết bao nhiêu người phụ nữ ham muốn nụ hôn của hắn chứ? Rốt cuộc hắn bị làm sao vậy, thế nào mà lại bị hương thơm của cô hấp dẫn?

Thượng Quan Tuyền thấy trong mắt Lãnh Thiên Dục lóe lên tia thất bại liền ngửa đầu cười to. Sau khi ngừng lại, cô nhìn vào mắt hắn, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Lãnh Thiên Dục, anh nghe kĩ cho tôi, so với cắn anh, tôi càng muốn... giết anh hơn”.

Đôi mắt Lãnh Thiên Dục tối đen lại, lửa giận bốc lên, dường như chỉ muốn hung hăng mà cắn nuốt cô.

- Vậy phải xem cô có bản lĩnh đó không, còn phải hợp tác với người khác... – Hắn nhìn ánh mắt của cô như đang chờ đợi, liền nói tiếp – Không có bản lĩnh đó!

- Anh... – Thượng Quan Tuyền trước nay luôn hiểu thắng sao có thể dễ dàng bỏ qua khi nghe người khác nói về mình như vậy. Cô nhanh nhẹn, mạnh mẽ tung người về phía hắn.

Lãnh Thiên Dục lắc người, sau đó bàn tay to cứng rắn như sắt giữ chặt cánh tay của Thượng Quan Tuyền đang bổ vào người hắn.

- Thế nào? Nhanh như vậy đã thiếu kiên nhẫn rồi? Nếu Niếp Ngân biết, nhất định sẽ tự trách bản thân đã không huấn luyện hắn hoi.

Nói xong, Lãnh Thiên Dục buông cánh tay của Thượng Quan Tuyền ra. Thân người cao lớn nhàn nhã ngồi xuống sofa, đôi mày rậm hơi nhướn lên, đôi môi mỏng cười đầy ý vị. Hắn ung dung ngồi quan sát sự thay đổi trên gương mặt cô.

Nhưng khi thấy khuôn mặt nhỏ nhắn dần biến sắc ấy, sắc mặt hắn không khỏi trầm xuống, đôi mắt thâm thúy bỗng hiện lên vẻ hung ác nham hiểm, tìm đâu cũng không thấy vẻ thanh thoi ban nãy.

Quả nhiên là cô coi trọng người đàn ông đó!

Bàn tay to đột nhiên nắm chặt lại, thậm chí Lãnh Thiên Dục còn có cảm giác bị cô phản bội khiến hắn không thoải mái, hắn rất ghét loại cảm giác này.

Thượng Quan Tuyền biết Lãnh Thiên Dục muốn chọc giận mình, cô hít một hơi thật sâu, âm thầm điều chỉnh lại cảm xúc của mình rồi cất giọng: “Nói nhảm ít thôi, Yaelle đang ở đâu?”

34. Chương 34

CHƯƠNG 34: AI TỐI BẤT AI?

Edit: BB[o]

Lãnh Thiên Dục vừa nghe Thượng Quan Tuyền hỏi vậy, cũng không làm khó cô nữa, hần duỗi tay ra, nhấn nút điện thoại ở bên cạnh sofa.

- Đưa cô ta lên đây! – Giọng điệu lạnh như băng ra lệnh cho đầu bên kia điện thoại.

- Vâng, thưa lão đại!

Không lâu sau, Phong – đứng đầu tứ đại chấp pháp đi lên đại điện, theo sau anh ta là mấy người vệ sĩ được huấn luyện nghiêm chỉnh. Yaelle bị hai vệ sĩ lôi đi, sắc mặt tiều tụy cùng hơi thở yếu đuối.

Thượng Quan Tuyền bình tĩnh liếc nhìn Yaelle rồi quay sang nhìn người đàn ông lạnh lẽo ngồi ở sofa.

- Các người đã làm gì cô ấy?

Dù có thể nhìn ra Yaelle không bị tra tấn dã man, nhưng qua sắc mặt tiều tụy cũng có thể thấy cô đã phải chịu không ít khổ cực.

Lãnh Thiên Dục hừ lạnh một tiếng, toàn thân toát ra khí lạnh. Hần chậm rãi đứng lên, đi đến bên quầy rượu, nhàn nhã rót ừng ừng một ly. Chất lỏng màu hổ phách trong ly rượu thủy tinh trong suốt càng tôn lên vẻ thanh cao và hấp dẫn.

- Cô cũng biết người bạn này của cô muốn làm gì tôi mà! – Lãnh Thiên Dục xoay người, cầm ly rượu trong tay từng bước đến gần Thượng Quan Tuyền.

Đang lúc Thượng Quan Tuyền nghĩ xem hần sẽ làm gì mình, cả người căng lên đầy cảnh giác thì Lãnh Thiên Dục lại đi vòng qua người cô, tới bên Yaelle.

Gương mặt anh tuấn như được điêu khắc của Lãnh Thiên Dục không có chút biểu cảm, đôi mắt bình tĩnh mà sâu thẳm khiến người khác phải kinh hãi, bàn tay không cầm ly rượu của hần giờ lên.

Lớp mặt nạ mỏng như cánh ve trên mặt Yaelle theo động tác tay của hần bị lột ra, sau đó bị quăng ra phía sau theo một đường parabol, rơi xuống sàn đá cẩm thạch bóng loáng không một tiếng động.

Sàn đá cẩm thạch trắng bóng phản chiếu lên gương mặt tái nhợt của Thượng Quan Tuyền.

Gương mặt tuấn tú cương nghị của Lãnh Thiên Dục toát ra vẻ lạnh lẽo của ác ma, đôi mắt chim ưng lạnh như băng quét qua gương mặt nhỏ nhắn đang cố ra vẻ trấn tĩnh của Thượng Quan Tuyền, sau đó đôi môi mỏng khẽ nhếch lên.

Hần không nói thêm gì nữa, gơ tay đổ ly rượu vào mặt Yaelle.

Thượng Quan Tuyền khẽ nhú mày, hai bàn tay nhỏ nắm chặt lại, rồi từ từ thả lỏng.

- A... – Bị rượu mạnh hắt vào mặt, Yaelle từ từ khôi phục lại chút tỉnh táo.

Cô chậm rãi mở mắt ra, con mắt vô hồn đảo quanh một vòng. Khi nhìn thấy Thượng Quan Tuyền, cả người cô liền run lên, sau đó cũng hiểu ra mục đích tới đây của Thượng Quan Tuyền.

Lãnh Thiên Dục cười lạnh đi đến bên Thượng Quan Tuyền, từ từ cúi người xuống bên tai cô, khẽ hỏi: “Niếp Ngân ở đâu?”

Thượng Quan Tuyền nghiêng đầu, tránh hơi thở khiến cô phải hốt hoảng của người đàn ông, hơi thở này nóng bỏng mà cuồng nhiệt, giống như muốn đem người ta chôn vùi vào trong đó.

- Thật nực cười, anh cho rằng tôi đứng về phía anh sao? – Giọng nói trong trẻo có phần khinh thường của cô vang lên.

- Xem ra tôi chỉ có thể hỏi bạn của cô thôi! – Lãnh Thiên Dục đã sớm đoán được cô sẽ trả lời như vậy, cố làm ra vẻ nuối tiếc mà thở dài. Sau đó toàn bộ vẻ lạnh lẽo đang ẩn núp trong người hắn liền tản ra xung quanh.

Thượng Quan Tuyền nghe vậy chợt ngẩng đầu.

Đáy mắt Lãnh Thiên Dục thoáng hiện tia trào phúng, sau đó lại đi tới cạnh Yaelle. Đôi mắt đột nhiên trở nên lạnh lẽo, bàn tay to túm chặt lấy gáy khiến cô không thể không nhìn vào đôi mắt hắn.

- Chủ thượng của các người đang ở đâu? – Giọng điệu lạnh như băng giống như một thanh kiếm sắc đâm thẳng vào lòng người.

Mấy năm nay, thù giết cha mẹ nên báo cũng đã báo, duy chỉ có một con cá lọt lưới. Không, chính xác phải nói là lọt lưới cả một tổ chức, chính là BABY-M.

Lãnh Thiên Dục không thể không khâm phục khả năng nhạy bén và giữ bí mật của Niếp Ngân. mấy năm nay trên thế giới xuất hiện không ít những sát thủ của BABY-M, hắn cũng đã sai người đi phá hủy tổ chức đang ngày càng phát triển này, nhưng dù thế nào cũng không thể tìm được Niếp Ngân.

Cái hắn muốn chính là Niếp Ngân. Năm đó chính Niếp Ngân đã bắt cha mẹ của hắn, gián tiếp gây ra cái chết của họ, dĩ nhiên còn có cô gái nhỏ - Thượng Quan Tuyền nữa.

Bầu không khí đè nén khiến người ta cảm thấy khó thở.

Yaelle cố nén cảm giác đau đớn truyền đến từ sau gáy, khó khăn nói: “Nếu muốn giết thì giết nhanh lên, muốn biết chủ thượng ở đâu ư, kiếp sau đi”.

Lãnh Thiên Dục hừ lạnh một tiếng, ngay sau đó gia tăng thêm lực: “Xương của mấy người cũng cứng phết nhỉ, xem ra Niếp Ngân đã tốn không ít tâm huyết huấn luyện mấy người. Thật đáng tiếc, cô trung thành với anh ta là vậy nhưng cũng chỉ là một con cờ trong tay anh ta mà thôi, một khi không còn giá trị lợi dụng sẽ lập tức sai người giết cô. Cô còn ở trước mặt tôi ra vẻ trung thành sao?”

Giọng điệu lạnh như băng mà sắc bén, đang nói cho Yaelle nghe nhưng cũng là nói cho Thượng Quan Tuyền biết.

Tất cả mọi người đều nghe ra hàm ý của Lãnh Thiên Dục.

Yaelle cố nhướn miệng cười, cô làm sao có thể không biết số phận của mình chứ. Nhưng nếu bắt cô phải chịu thua trước mặt Thượng Quan Tuyền thì cô thà chết còn hơn.

Lãnh Thiên Dục thấy vẻ mặt cô như vậy, đôi mắt hiện lên vẻ mất kiên nhẫn, hắn hừ lạnh rồi buông lỏng tay ra, sau đó ra hiệu cho Phong.

- Vâng, thưa ngài! – Phong hiểu ý của Lãnh Thiên Dục, anh ta lập tức tiến lên, trong tay đã cầm sẵn một con dao sắc bén.

Sắc mặt Thượng Quan Tuyền đột nhiên trở nên căng thẳng, cô còn chưa kịp suy nghĩ nhiều, Phong đã đâm dao vào người Yaelle.

- A... – Yaelle đau đớn kêu to, âm thanh thê lương mà kinh hãi.

- Lãnh Thiên Dục, đủ rồi! – Thượng Quan Tuyền không thể nhịn được nữa, rốt cuộc cô cũng hiểu rõ mình không xứng với cái danh “sát thủ đặc công”. Ít nhất là khi đối mặt với những tình cảnh như thế này, cô không thể bình tĩnh nổi.

Dù sao Yaelle cũng lớn lên cùng với cô từ nhỏ, tuy nói giữa hai người không có tình cảm gì, nhưng là một con người, khi chứng kiến cảnh tượng như vậy thì dù máu lạnh đi nữa cũng không thể không đau lòng.

Lãnh Thiên Dục thấy Thượng Quan Tuyền không thể kìm chế, hắn giơ tay lên ra hiệu Phong dừng lại. Ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm vào cô, âm thanh lạnh lùng vang lên: “Nghĩ thông suốt rồi?”

35. Chương 35

CHƯƠNG 35: ĐÁNH CƯỢC

Edit: BB[o]

Thượng Quan Tuyền bình tĩnh đứng đó, đôi mắt trong trẻo lạnh lùng như đang suy xét. lát sau, đôi môi cô từ từ cong lên một nụ cười, bên má lộ hai lúm đồng tiền xinh đẹp.

- Lãnh Thiên Dục, anh cho rằng lấy cô ta ra để uy hiếp tôi sẽ có tác dụng sao? Nếu anh biết chắc tôi sẽ tới, vậy hẳn là biết mục đích của tôi.

Lãnh Thiên Dục khẽ nhếch miệng, đưa ly rượu sang bên cạnh, một vệ sĩ lập tức kính cẩn rót rượu vào ly thủy tinh trong suốt.

Hắn từng bước tới gần Thượng Quan Tuyền, cúi người xuống, đôi môi mỏng nhếch lên, cả người tỏa ra sự quyến rũ khiến người khác không thể kháng cự, nguy hiểm mà tràn đầy tính chiếm hữu.

- Cô cũng nên biết, muốn giết người diệt khẩu ngay trước mặt tôi cũng không phải là chuyện dễ dàng gì.

Hơi thở nam tính đầy mùi rượu vây quanh Thượng Quan Tuyền một lần nữa khiến cô cảm thấy khó thở.

- Tôi biết! – Cô không hề sợ hãi ngẩng đầu lên, lúc này đôi mắt trong veo nhìn Lãnh Thiên Dục đầy vẻ khiêu khích và khinh thường.

Cô nói từng từ một: “Cho nên, tôi muốn đánh cược với anh một ván”.

- Đánh cược? – Lãnh Thiên Dục nheo mắt lại, đôi mắt luôn thâm sâu khó lường rõ ràng đã lộ ra vẻ hứng thú.

- Đúng! – Đáy mắt Thượng Quan Tuyền vụt qua tia khiêu khích – Không biết lão đại có dám không?

Mọi người trên đại diện đều sửng sốt, cô gái này to gan thật, dám nói như vậy trước mặt lão đại.

Bên môi Lãnh Thiên Dục cong lên một nụ cười nhưng đôi mắt vẫn lạnh lùng như cũ.

- Không tồi, rất thú vị! – Hắn cất giọng nói lạnh như băng, ngay sau đó, đưa ly rượu ra trước mặt cô.

Trong mắt Thượng Quan Tuyền thoáng lên tia nghi ngờ.

- Có thể đánh cược cùng Lãnh Thiên Dục tôi, cô nhất định rất can đảm! – Hắn mở miệng nói, ý tứ rất rõ ràng.

Đôi mắt to trong veo của Thượng Quan Tuyền nhìn vào ly rượu trong tay Lãnh Thiên Dục, dù cô không uống rượu nhưng vẫn có chút hiểu biết, mùi rượu rất nồng đậm cho thấy đây là rượu mạnh.

- Thế nào? Sợ rồi à? – Về mặt Lãnh Thiên Dục vẫn vô cảm nhưng trong lời nói lộ rõ ý đùa giỡn.

Thượng Quan Tuyền vừa nghe xong liền cất giọng: “Sợ ư? Đừng đùa thế chứ”.

Sau đó, cô âm thầm hít một hơi thật sâu, không nói gì nữa mà cầm ly rượu trong tay hắn uống một hơi cạn sạch.

Rượu vừa xuống đến yết hầu, rốt cuộc Thượng Quan Tuyền cũng biết ly rượu này mạnh đến cỡ nào. Cảm giác như có ngọn lửa đang thiêu đốt, cô thấy hơi choáng váng, gương mặt tái nhợt, gò má dần ửng hồng.

Cô nhếch mép, vung tay lên, ly rượu thủy tinh bay lên không trung rồi vỡ tan trên nền đá cẩm thạch, âm thanh trong trẻo vang lên khắp đại diện.

Sau đó, cô ngẩng đầu lên, rất bình tĩnh và không sợ hãi nhìn thẳng vào hai mắt hắn.

Khóe miệng Lãnh Thiên Dục khẽ nhếch lên nụ cười lạnh lùng và thâm sâu.

Cô gái này quả nhiên là lớn mật, dám uống rượu Whisky mạnh như vậy. Những loại Whisky khác chỉ trải qua hai lần chưng cất, nhưng ly rượu kia của hắn là rượu đã trải qua bốn lần chưng cất, vì vậy không chỉ mùi rượu gay mũi mà đến hương vị cũng cực mạnh.

- Khá lắm! – Hắn cất giọng trầm thấp, không dễ phát hiện sự tán thưởng trong đó – Nói đi, cô muốn đánh cược cái gì?

Đôi môi xinh đẹp của Thượng Quan Tuyền nói ra mấy chữ: “Cược kỹ thuật bắn súng”.

- Đánh cược thế nào? – Lãnh Thiên Dục khẽ nheo mắt, nở nụ cười lạnh, đôi mắt càng thêm âm u.

Thượng Quan Tuyền nhìn xung quanh một lượt, hồ hững đối diện với đôi mắt lạnh lẽo của hắn. Cô nói: “Lấy giá đựng rượu kia làm tâm, phải bắn vào nắp chai Whisky mà không làm rung giá rượu, không làm vỡ chai rượu. Anh thắng, anh muốn làm gì là quyền của anh; tôi thắng, Yaelle thuộc về tôi.

Gương mặt tuấn kiệt mà thâm sâu của Lãnh Thiên Dục vẫn hồ hững, hắn nhìn vẻ khiêu khích trong mắt Thượng Quan Tuyền, thân hình cao lớn không nhúc nhích. Một lát sau...

- Phong! – Hắn gọi một tiếng rồi nhìn chăm chú vào Thượng Quan Tuyền, tầm mắt của cô vẫn nhìn vào hắn, chưa từng rời đi.

- Vâng, thưa ngài! – Phong hiểu ý của Lãnh Thiên Dục. Anh ta đặt một khẩu súng lục vào tay Lãnh Thiên Dục rồi đứng lùi sang một bên.

- Muốn kiểm tra trước không? – Lãnh Thiên Dục giơ khẩu súng trong tay ra trước mặt Thượng Quan Tuyền.

Thượng Quan Tuyền nhận lấy khẩu súng lục, cầm vào bá súng, sau đó bẻ một cái. Bên trong là sáu viên đạn M74 nằm ly nằm ngay ngắn, cô gạt đầu rồi ném trả súng lục cho Lãnh Thiên Dục.

- Anh bắn trước đi! – Cô lạnh lùng nói.

Đôi mắt hẹp dài thâm sâu của Lãnh Thiên Dục khẽ lướt qua tia lạnh lẽo, hắn dứt khoát giơ súng lên, chỉ trong nháy mắt...

Một tiếng súng vang lên, đạn đã xuyên qua nắp của chai Whisky trên giá rượu. Điều làm Thượng Quan Tuyền kinh hãi chính là viên đạn không hề làm rung đến giá rượu, ngay cả ly rượu ở bên cạnh cũng không lắc lư chút nào.

Khi dùng súng, ngắm bắn chuẩn dù rất quan trọng, nhưng quan trọng hơn là khống chế lực. Mà Lãnh Thiên Dục chắc chắn là đã luyện kỹ năng này đến độ nhuần nhuyễn rồi.

Thân thể nhẹ bẫng tựa như liễu của Thượng Quan Tuyền hơi cứng đờ, bàn tay nhỏ bé vô thức nắm chặt lại thành nắm đấm, đôi mắt nhìn về phía giá rượu.

- Cô gái nhỏ, đến lượt cô rồi đấy!

Lãnh Thiên Dục chậm rãi mở miệng, giọng điệu âm trầm mà nặng nề. Hắn đưa súng tới trước mặt Thượng Quan Tuyền.

Thượng Quan Tuyền như đang suy nghĩ. Cô nhận lấy súng rồi vô thức liếc nhìn Yaelle, chỉ thấy đôi mắt của Yaelle thoáng qua tia phức tạp.

Trong lòng cô hơi rung động, sau đó chậm rãi giơ súng lên, nhắm vào một chai Whisky khác trên giá rượu.

Lãnh Thiên Dục nhàn nhã khoanh hai tay trước ngực, đôi mắt sắc bén nhìn chăm chăm vào khuôn mặt Thượng Quan Tuyền. Sau đó, đôi môi hắn khẽ nhếch lên nụ cười lạnh lẽo khiến người ta không biết hắn đang suy nghĩ gì.

Đúng lúc này, tay cầm súng của Thượng Quan Tuyền đột ngột thay đổi phương hướng, hòng súng đen ngòm lập tức nhắm thẳng vào trán của Lãnh Thiên Dục.

36. Chương 36

CHƯƠNG 36: LIỀU MÌNH CỨU NGƯỜI (1)

Edit: BB[o]

Mọi người trên đại diện đều sững sờ. Nhưng chỉ trong chớp mắt, tất cả thuộc hạ của Lãnh Thiên Dục đều rút súng ra, nhắm thẳng vào Thượng Quan Tuyền.

Ngay cả Yaelle cũng ngẩn ra, cô không hiểu mục đích lúc này của Thượng Quan Tuyền. Nếu như cô ấy muốn đến chỗ của Lãnh Thiên Dục chỉ để uy hiếp hắn, vậy thì cô ấy đã phạm phải sai lầm lớn rồi.

- Thượng Quan Tuyền, mau bỏ súng xuống, nếu không chúng tôi sẽ bắn vỡ đầu cô! – Phong cầm súng nhắm thẳng vào Thượng Quan Tuyền, giọng điệu tỉnh táo mà lạnh lẽo, anh ta lập tức lên nòng súng.

Thượng Quan Tuyền khẽ nhếch môi, cô chuyển hòng súng đến trước thái dương của Lãnh Thiên Dục, cười lạnh: “Vậy phải xem mấy người có so được với tốc độ của tôi không đã. Nếu đầu tôi vỡ thì ngài lão đại đáng kính của mấy người cũng khó giữ được tính mạng”.

Mọi người như ngừng thở, bọn họ cũng biết cô gái sát thủ này giống với người trong tổ chức Mafia, đều tàn ác tuyệt tình. Nếu như không cẩn thận, cô ta nhất định sẽ làm khó lão đại của bọn họ.

Trái ngược với trạng thái căng thẳng của mọi người, gương mặt Lãnh Thiên Dục vẫn không chút biểu cảm, không hề nhìn ra chút sợ hãi nào trong mắt hắn. Hắn cất giọng âm trầm: “Cô cho rằng tôi có giá trị cho cô lợi dụng sao?”

Đôi mắt tỉnh táo của Thượng Quan Tuyền thoáng qua tia lạnh lẽo, cô nhìn một lượt những người vệ sĩ trong đại diện: “Từ phản ứng của bọn họ có thể thấy, anh quả thật là có chút giá trị lợi dụng”.

Một tia tán dương vụt qua trong mắt hắn, dám nói chuyện kiểu này với hắn cũng chỉ có một mình Thượng Quan Tuyền cô thôi.

Sau đó, bên môi từ từ cong lên, hắn trầm giọng hỏi: “Nói đi, cô muốn thế nào?”

- Lão đại! – Phong ở một bên gấp gáp nói.

Lãnh Thiên Dục không nói gì, chỉ vung tay lên, ý bảo Phong không được chen ngang.

Thượng Quan Tuyền cất giọng: “Lãnh Thiên Dục, điều kiện của tôi rất đơn giản”.

- Là gì? – Lãnh Thiên Dục điềm nhiên hỏi lại.

Thượng Quan Tuyền liếc mắt nhìn Yaelle, ánh mắt hết sức phức tạp, sau đó, cô nhìn Lãnh Thiên Dục rồi nói: “Tôi muốn anh để Yaelle thoát ra ngoài”.

Lời của cô vừa dứt, cả người Yaelle run lên. Sau đó, cô ta hét lên: “Thượng Quan Tuyền, ân tình của cô tôi không nhận, cô cho rằng cô làm vậy tôi sẽ cảm ơn cô sao?”

- Cô câm miệng vào!

Thượng Quan Tuyền ngắt lời Yaelle, sau đó quát Lãnh Thiên Dục: “Mau, ra lệnh đi!”

Lãnh Thiên Dục nói: “Cô cho rằng cô ta có thể chạy thoát được sao?”

- Hừ, vậy thì phải xem thuộc hạ của anh coi trọng anh đến mức nào! – Thượng Quan Tuyền cười lạnh, tay cầm súng đập mạnh vài cái vào đầu hắn.

CHƯƠNG 36: LIỀU MÌNH CỨU NGƯỜI (2)

Edit: BB[o]

Cơn đau truyền đến khiến Lãnh Thiên Dục khẽ nhíu mày, thân thể cao lớn và cứng rắn căng lên tiếp nhận đòn của cô. Hắn không nghĩ tới lực của cô gái này lại mạnh đến vậy, xem ra hắn đã xem thường cô rồi.

- Tôi nói lại lần nữa, hạ lệnh mau lên! – Thượng Quan Tuyên hiển nhiên đã mất kiên nhẫn, lớn tiếng nói.

Một lát sau, sự đau đớn trên người dần biến mất, hắn chậm rãi uốn thẳng người lên, nhìn Thượng Quan Tuyên, rồi nói với thuộc hạ phía sau: “Thả cô ta ra!”

- Lão đại! – Vẻ mặt Phong lo lắng như muốn nói điều gì đó.

- Tôi nói thả cô ta ra! – Giọng điệu lạnh như băng của Lãnh Thiên Dục lần nữa vang lên làm người ta không rét mà run.

Mọi người trên đại diện có phần sửng sốt. Từ khi bọn họ đi theo ngài ấy cho tới giờ, chưa từng thấy ngài ấy bị người khác uy hiếp, sự việc ngày hôm nay là thế nào đây?

Nhưng cũng không có cách nào khác, bọn họ chỉ có thể nghe theo mệnh lệnh, cúi đầu cho Yaelle rồi lui về phía sau.

- Thượng Quan Tuyên, cô... – Yaelle nắm chặt tay thành nắm đấm. Cô gái ngốc này, chẳng lẽ cô ấy cho rằng để cô chạy thoát thì cô ấy có thể an toàn rút lui sao?

Một tay cầm súng của Thượng Quan Tuyên vẫn dí vào thái dương của Lãnh Thiên Dục, ánh mắt phức tạp nhìn Yaelle rồi cất giọng: “Yaelle, tôi không cần cô báo đáp ân tình này. Cô hãy nhớ lấy, từ nay về sau không được về tổ chức nữa, đi được bao xa thì cứ đi đi”.

Yaelle thở gấp, ánh mắt đầy phức tạp nhìn người cùng lớn lên với mình. Hai người luôn đấu với nhau nhưng cô không ngờ Thượng Quan Tuyên lại làm trái ý chủ thượng, cho cô một con đường sống.

Thượng Quan Tuyên nhắm mắt, không biết tại sao trong lòng cô lại nảy sinh cảm giác không ổn, vốn là hôm nay muốn đến giết Yaelle, ai ngờ...

Cô lắc đầu, cố gắng loại bỏ cảm xúc hỗn loạn. Đã giúp phải giúp cho trót, nghĩ tới đây, Thượng Quan Tuyên nói với Lãnh Thiên Dục: “Tôi muốn anh đảm bảo người của anh sẽ không làm khó Yaelle”.

Đáy mắt Lãnh Thiên Dục thoáng qua tia lạnh lùng, sau đó hắn cất giọng: “Tôi bảo đảm”.

Thượng Quan Tuyên đã yên tâm, cô nói với Yaelle: “Còn không đi?”

Cả người Yaelle run lên, không biết tại sao, cô cảm thấy đau đớn trong lòng: “Thượng Quan Tuyên...”.

- Đi, đi mau đi! – Thượng Quan Tuyên cau mày quát lên.

Trước tình cảnh như vậy, Yaelle không thể không đi, cô nói: “Cô... hãy bảo trọng”.

Đây là lần đầu tiên cô chủ động quan tâm đến Thượng Quan Tuyên.

Nói xong lời này, Yaelle liền chạy ra khỏi đại diện.

Phong thấy vậy, ngón tay khẽ động.

- Phong! – Ánh mắt sắc bén của Lãnh Thiên Dục quét qua gương mặt Phong, hắn quát lên – Nếu tôi đã đảm bảo an toàn cho cô ta thì không ai được phép động vào cô ta nữa!

- Vâng, lão đại! – Gương mặt Phong thoáng qua tia ảm đạm, chậm rãi rút súng về.

Khi Yaelle hoàn toàn biến mất khỏi đại diện, Lãnh Thiên Dục hướng về phía Thượng Quan Tuyên: “Đúng theo yêu cầu của cô, tôi đã thả cô ta ra, bước tiếp theo cô định làm gì?”

37. Chương 37

CHƯƠNG 37: LÒNG DẠ THÂM SÂU (1)

Edit: BB[o]

Thượng Quan Tuyền hồ hững nhìn xung quanh, phát hiện ra mấy người vệ sĩ vẫn còn đứng đó. Cô cất giọng lạnh lẽo về phía Lãnh Thiên Dục: “Bảo thuộc hạ của anh ra ngoài hết đi, mau lên”.

Lãnh Thiên Dục nhìn Thượng Quan Tuyền. Một lát sau, hần lớn tiếng quát: “Tất cả mau lui ra”.

- Lão đại!

- Lui ra!

Mọi người đành nghe theo mệnh lệnh, đi ra ngoài.

- Giờ ở đây chỉ còn tôi và cô, cô muốn thế nào đây? – Đối với khẩu súng đang dí thẳng vào thái dương mình, Lãnh Thiên Dục không hề sợ hãi, ngược lại còn nhàn nhã khoanh hai tay trước ngực, đôi mắt chìm ưng nhìn thẳng vào mắt Thượng Quan Tuyền.

Thượng Quan Tuyền khẽ mỉm cười, sau đó từ từ hạ súng xuống, khinh miệt nói: “Thật không ngờ Lãnh Thiên Dục tiên sinh tiếng tăm lẫy lừng lại là hạng người ham sống sợ chết.

Lãnh Thiên Dục không giận mà còn cười, lên tiếng: “Nếu như không phải vậy, cô cho rằng một mình cô có cơ hội đấu lại tôi?”

- Lãnh Thiên Dục, anh... – Đôi mắt xinh đẹp của Thượng Quan Tuyền tràn đầy lửa giận.

Nhưng lời còn chưa kịp nói xong, cô thấy đôi mắt thâm trầm của Lãnh Thiên Dục ánh lên tia chiếm đoạt, hần duỗi tay, ôm chặt cô vào lòng.

- Anh... tên khốn kiếp này! – Thượng Quan Tuyền không nghĩ Lãnh Thiên Dục sẽ hành động như vậy, nhất thời cảm thấy xấu hổ, hai gò má ửng đỏ nhưng đôi mắt lại đầy lửa giận.

- Thượng Quan Tuyền... – Bàn tay của Lãnh Thiên Dục như chiếc kìm sắt siết chặt eo cô khiến cô không cách nào thoát ra được.

Hần cúi người xuống, đôi môi mỏng khêu gợi cúi xuống bên tai cô, âm thanh nhẹ nhàng mà mờ ám vang lên: “Có biết tại sao lần nào cô cải trang cũng đều bị tôi phát hiện không?”

Thượng Quan Tuyền chấn động, người đàn ông khốn kiếp này quả nhiên lần nào cũng nhận ra cô.

Loại cảm giác bị người khác đùa giỡn thế này càng làm lửa giận trong cô bùng lên.

Sau khi nói xong, Lãnh Thiên Dục ngẩng đầu, nhìn vào đôi mắt vì lửa giận kia mà trở nên xinh đẹp đến dị thường, trong lòng thâm cảm thán. Hần chưa từng thấy người nào ngay cả khi tức giận cũng mê người đến vậy.

- Tại sao? – Thượng Quan Tuyền rõ ràng không biết Lãnh Thiên Dục đang nghĩ gì. Vào giờ phút này cô chỉ thấy hận người đàn ông trước mặt, cô muốn biết nguyên nhân. Cô luôn tự tin vào tài cải trang của mình, tất nhiên không thể chịu nổi đả kích như vậy.

Đôi mắt của Lãnh Thiên Dục ánh lên tia mờ ám khó hiểu, hần đưa tay ra vỗ vỗ vào lưng cô, như là đang dỗ dành, hoặc là đang đe dọa. Giọng nói nhẹ nhàng chậm rãi cất lên: “Bởi vì... tôi nhớ rất rõ mùi hương trên cơ thể cô”.

Thượng Quan Tuyền thấy đầu mình như nổ tung. Cái gì? Đây là nguyên nhân kiểu gì vậy? Mùi hương cơ thể cái quái gì chứ?

Nhìn vào đôi mắt đang tràn đầy hứng thú kia, Thượng Quan Tuyền biết mình lại bị hần đùa giỡn.

- Buông tôi ra, anh đúng là đồ chết tiệt! – Một tay cô nắm chặt súng, tay kia ra sức đánh vào lồng ngực hần.

Nếu như có thể, cô chỉ muốn bắn một phát súng giết chết hần luôn, nhưng cổ tay lại bị hần nắm chặt, không thể động đậy.

- Đồ chết tiệt? – Gương mặt luôn vô cảm của Lãnh Thiên Dục toát lên vẻ lạnh lẽo, đôi mắt dần biến chuyển, ánh lên tia khiến người khác sợ hãi, cả người toát ra vẻ tàn độc.

- Thượng Quan Tuyền, cô đừng quên, tôi là người đã mua đêm đầu tiên của cô, mùi vị của cô tất nhiên là tôi nhớ rồi.

Thượng Quan Tuyền ngẩng đầu lên, hung tợn nhìn hắn, đôi mắt đầy lửa giận dường như có thể giết người: “Lãnh Thiên Dục, anh đừng có mà quá đắc ý, giữa tôi và anh chẳng qua là một cuộc giao dịch mà thôi”.

Lãnh Thiên Dục vừa nghe những lời này, đôi mắt càng thêm âm trầm, thanh âm lạnh lẽo giống như đến từ địa ngục vang lên: “Nếu chỉ là giao dịch, như vậy phải có qua có lại mới đúng, hôm nay cô muốn bao nhiêu tiền?”

- Lãnh Thiên Dục, anh nói đủ chưa? – Thượng Quan Tuyền tức giận đến mức cả người run lên.

Lãnh Thiên Dục cười lạnh: “Xem ra cô vẫn còn nhớ, dù gì cô cũng thành phụ nữ rồi”.

Nói xong, không đợi Thượng Quan Tuyền hiểu hết hàm ý, Lãnh Thiên Dục cúi người xuống, mang theo nụ hôn mạnh mẽ đầy chiếm đoạt, điên cuồng cắn môi cô, ép cô hé mở đôi môi đang mím chặt.

Thân thể cao lớn của hắn như một ngọn lửa cháy bùng bùng cưỡng ép cô.

Không! Thượng Quan Tuyền cảm thấy mình sắp điên rồi, cô bị buộc phải tiếp nhận hơi thở của hắn, cũng giống như đêm hôm đó.

Cảm giác nhục nhã dội đến, thấy cổ tay có thể cử động, chỉ một lát sau, khẩu súng trực tiếp dí vào người Lãnh Thiên Dục.

- Cô muốn giết tôi? – Lãnh Thiên Dục hài lòng nhìn đôi môi đỏ vừa bị hắn hôn, thanh âm lạnh như băng lại có phần khinh thường.

- Lãnh Thiên Dục, anh đừng quên, nhiệm vụ của tôi chính là giết anh, nếu anh không chết, vậy người chết sẽ là tôi, anh cho rằng tôi sẽ bỏ qua cho anh sao? – Thượng Quan Tuyền vừa cố gắng điều hòa hơi thở vừa nói.

Nụ hôn khi nãy của người đàn ông này khiến tim cô đập nhanh, cô ép buộc bản thân phải bài trừ cảm giác này.

- Tốt lắm, muốn hoàn thành nhiệm vụ à, vậy nổ súng đi! – Lãnh Thiên Dục đứng đó, thân hình cao lớn không hề động đậy, ngay cả tránh cũng không có ý tránh.

Thượng Quan Tuyền cười lạnh một cái, sau đó chậm rãi di chuyển ngón tay đến cò súng, nói: “Lãnh Thiên Dục, có ân oán gì kiếp sau sẽ báo”.

Nói xong, cô bóp cò.

Vậy mà...

- Gì vậy... sao có thể? – Thượng Quan Tuyền sửng sốt và hoảng sợ khi phát hiện trong súng không có đạn.

- Cô đang tìm cái này? – Bàn tay Lãnh Thiên Dục chậm rãi mở ra, lòng bàn tay hơi nghiêng, năm viên đạn lần lượt rơi xuống đất tạo ra âm thanh chói tai.

- Không thể nào! – Thượng Quan Tuyền lắc đầu, không thể tin vào điều mình vừa thấy. Làm thế nào mà ở ngay trước mặt cô hắn lại có thể lấy đạn ra? Hơn nữa chính cô cũng không hề biết.

Lãnh Thiên Dục lạnh lùng nói: “Thượng Quan Tuyền, trong khi tôi đang lặn lội ngoài xã hội thì cô mới chỉ là một cô bé con mà thôi, cô cho rằng tôi có thể ngồi lên vị trí này là vì cái gì?”

Nói xong, hắn bước nhanh tới, nhanh như chớp giơ tay đánh vào sau gáy Thượng Quan Tuyền.

- A... – Thượng Quan Tuyền không hề phòng bị, trước mắt đột nhiên tối sầm lại, cả người ngã xuống liền bị Lãnh Thiên Dục vung vàng ôm lấy.

38. Chương 38

CHƯƠNG 38: MẬT THẮT

Edit: BB[o]

Ánh mặt trời sáng chói xuyên qua cửa sổ chiếu rọi vào căn phòng. Căn phòng này là một phòng ngủ cực kì xa hoa và sang trọng, toàn bộ đều được sơn màu trắng, cả căn phòng lớn như vậy dường như không có một màu sắc nào khác nữa.

Thượng Quan Tuyền nhíu đôi lông mày thanh tú, cô dần tỉnh lại, mở hai mắt, từ từ nhìn ra bốn phía. Đây là nơi nào?

Nơi này hoàn toàn xa lạ đối với cô. Chỉ có toàn màu trắng, so với màu đen càng làm con người ta hoảng hốt.

Đôi mắt trong veo lạnh lùng lại có phần êm dịu, ngón tay thon dài khẽ run, như là đang nghĩ tới điều gì đó, cô từ trên chiếc giường ấm áp ngồi bật dậy, tim đập loạn, ngón tay vô thức túm chặt lấy cổ áo.

Đây là nơi nào? Tại sao cô lại ở đây? Cô cẩn thận nhớ lại, cảm giác đau đớn mãnh liệt từ sau gáy truyền đến kích thích thần kinh của cô.

Cô nhớ mình bị Lãnh Thiên Dục đánh vào gáy, cô ngất đi, như vậy hiện tại...

Đây là chỗ của hân sao?

Trống ngực Thượng Quan Tuyền đập dồn dập, nhưng sau đó lại xuất hiện điều khiến cô còn kinh hãi hơn.

Quần áo trên người cô đang mặc không phải quần áo lúc trước của cô, mà là một bộ quần áo nữ.

- A... – Thượng Quan Tuyền hét lên một tiếng chói tai.

Đây là loại quần áo đáng sợ gì vậy, có trời mới biết cô ghét mặc mấy thứ quần áo của phụ nữ đến thế nào. Diên rồi, đúng là diên thật rồi.

Nhưng ai thay quần áo này cho cô? Chẳng lẽ... là Lãnh Thiên Dục?

Không!

Cô như muốn chạy trốn, từ trên giường nhảy thẳng xuống, sau đó tìm cửa ra ngoài. Nhưng cố gắng tìm mãi cô mới tuyệt vọng phát hiện rằng...

Căn phòng này không hề có cửa ra vào!

Thượng Quan Tuyền cảm thấy trời như sập xuống, rốt cuộc đây là nơi nào? Tại sao ngay cả cửa cũng không có?

Cô bắt mình phải tỉnh táo lại, nhất định phải bình tĩnh, nếu không sẽ bị người đàn ông đó lừa gạt.

Căn phòng này nhất định được thiết kế đặc biệt, nếu không chẳng lẽ Lãnh Thiên Dục lại đưa cô vào từ đường cửa sổ, làm gì có phòng nào không có cửa.

Nghĩ đến điểm này, Thượng Quan Tuyền chậm rãi đứng dậy, bắt giắc đưa tay đến bên hông.

Đáng ghét! Thật đáng ghét! Thượng Quan Tuyền đang muốn tìm dụng cụ của mình mới nhớ ra quần áo trên người đã được thay ra.

Lãnh Thiên Dục! Đồ chết tiệt đó, nhất định là phòng cô chạy trốn mới thay quần áo cho cô.

Đôi mắt xinh đẹp của Thượng Quan Tuyền tràn đầy lửa giận, ngay lúc này...

- Tôi khuyên cô không nên uống phí sức lực, đây là mật thất của tôi, nếu không có tôi, cô chẳng bao giờ tìm được đường ra đâu.

Giọng điệu lạnh như băng của Lãnh Thiên Dục đột nhiên từ một góc phòng vọng đến.

39. Chương 39

CHƯƠNG 39: NGƯỜI PHỤ NỮ CỦA AI?

Edit: BB[o]

Thượng Quan Tuyền cảm thấy như bị nước lạnh dội vào người. Không, không thể nào! Cô không tin mình không thể thoát ra khỏi nơi này.

Vì vậy, khi nhìn ra cửa sổ, mắt cô chợt sáng lên.

Vậy mà ngay khi cô chạy tới gần cửa sổ...

- Quên không nhắc cô, đây là tầng mười chín, cho dù thế nào cô cũng không thể nhảy xuống đâu! – Thanh âm lạnh lẽo của Lãnh Thiên Dục như một đòn chí mạng lại lần nữa vang lên.

Thượng Quan Tuyền lập tức ngồi phịch xuống thảm lông dày, đưa mắt nhìn từ tầng mười chín xuống. Lúc này cô thấy mình bị cách biệt với thế giới bên ngoài, giống như đi lạc rồi không tìm được đường về.

Niép Ngân... Niép Ngân... Giờ anh đang ở đâu?

Trong thời khắc quan trọng nhất, Thượng Quan Tuyền phát hiện mình không thể liên lạc với người đàn ông này.

Thượng Quan Tuyền đột nhiên cảm thấy tức giận, cô nhanh chóng nhìn một vòng quanh căn phòng, cuối cùng tầm mắt rơi vào một chiếc camera được giấu ở góc phòng.

Cô đứng dậy...

- Lãnh Thiên Dục, đồ chết tiệt, anh đi ra đây cho tôi, núp ở sau camera còn gọi là đàn ông nữa không, ra đây mau!

Thượng Quan Tuyền nổi điên, điên cuồng hét về phía camera, đồng thời ném mạnh gối trên giường.

Cô cảm thấy mình điên thật rồi, sau khi gặp gỡ người đàn ông này, sự tỉnh táo cô luôn tự tin nhất thời đã bay lên tận chín tầng mây. Cô không phục! Cô không tin mình cứ như vậy mà thua Lãnh Thiên Dục. Đây quả là chuyện buồn cười nhất thế giới.

Ngay lúc đó, từ phía sau cách cô không xa truyền đến tiếng cười lạnh, cả căn phòng lập tức như bị đóng băng, nhiệt độ giảm xuống hơn nửa.

Thượng Quan Tuyền quay đầu lại.

Cô thấy một cánh cửa được thiết kế theo công nghệ cao từ từ mở ra, sau đó liền thấy khuôn mặt lạnh như băng của Lãnh Thiên Dục.

- Lãnh Thiên Dục tôi có được gọi là đàn ông hay không, Thượng Quan Tuyền cô là người rõ nhất! – Đôi môi mỏng của Lãnh Thiên Dục khẽ nhếch lên, từng bước từng bước đi vào, cánh cửa trong nháy mắt đã bị đóng lại.

Thượng Quan Tuyền nắm chặt tay, cô nghe ra hàm ý mập mờ trong lời nói của hắn, đôi mắt tràn đầy lửa giận, cô từng bước tiến lên nói: “Lãnh Thiên Dục, trả quần áo lại cho tôi”.

- Vứt đi rồi! – Lãnh Thiên Dục cố làm ra vẻ nuối tiếc nói.

Cái gì? Tên khốn kiếp này.

Đôi mắt Lãnh Thiên Dục ánh lên tia chế nhạo, tầm mắt rơi vào đường cong tuyệt đẹp của Thượng Quan Tuyền, cất giọng: “Ăn mặc như thế này không phải là rất đẹp sao? Làm phụ nữ nên có dáng vẻ của một người phụ nữ”.

Bộ quần áo này thật đẹp, khiến người ta hoa mắt, nhất là lại mặc trên người Thượng Quan Tuyền càng làm tôn lên khí chất tuyệt mỹ của cô, nhưng mà...

- Lãnh Thiên Dục, anh hèn hạ quá đấy, anh... sao anh lại tự tiện thay quần áo cho tôi? – Thượng Quan Tuyền nổi cáu. Trong bộ quần áo kia của cô có giấu dụng cụ tinh vi nhưng lại bị Lãnh Thiên Dục vứt đi. Đúng là quá chết tiệt mà!

Lãnh Thiên Dục nhàn nhã khoanh hai tay lại, sau đó thản nhiên nói một câu: “Cô là người phụ nữ của Lãnh Thiên Dục tôi, tôi thay quần áo cho cô cũng là chuyện bình thường”.

Thượng Quan Tuyền nghe những lời này giống như thấy một quả bom nguyên tử nổ tung, đôi mắt trong veo trong nháy mắt bùng lên lửa giận. Cô lạnh lùng nói: “Lãnh Thiên Dục, anh đừng có mơ, tôi không phải người của anh”.

Sắc mặt Lãnh Thiên Dục dần lạnh đi, hắn từng bước tiến lại gần Thượng Quan Tuyền, ép cô đến cửa sổ, thân hình cao lớn bao phủ lấy thân hình yếu đuối của cô. Bàn tay hắn đột nhiên nắm cầm cô nâng lên, giọng điệu khẳng định vang lên: “Cô... chỉ có thể thuộc về Lãnh Thiên Dục tôi”.

40. Chương 40

CHƯƠNG 40: NGUYÊN NHÂN

Edit: BB[o]

Cả người Thượng Quan Tuyền khẽ run lên, nhưng sau đó, cô không sợ hãi nhìn thẳng vào hai mắt Lãnh Thiên Dục nói: “Thật buồn cười, anh nhốt tôi ở đây chỉ vì muốn nói những lời này?”

Lãnh Thiên Dục nghiêm mặt nói: “Cô cho là vì cái gì?”

Thượng Quan Tuyền hất tay Lãnh Thiên Dục ra, cười lạnh: “Theo tôi thấy, chỉ có ba nguyên nhân”.

- Ba nguyên nhân? – Lãnh Thiên Dục hỏi lại.

Thượng Quan Tuyền đã dần bình tĩnh lại, cô đi tới trước cửa sổ, nhìn xuống một chút rồi quay người lại: “Thứ nhất, anh muốn Niếp Ngân xuất hiện”.

Lãnh Thiên Dục vô cảm nhìn cô, khuôn mặt hờ hững không nhìn ra ý tứ gì.

- Thứ hai...

Thượng Quan Tuyền lạnh lùng cười một tiếng, đi tới trước người Lãnh Thiên Dục, nhìn hắn chăm chú. Hai cánh tay cô từ từ vòng ra sau cổ hắn, từ ánh mắt chăm chọc của cô có thể nhìn ra sự khinh bỉ. Cô hé đôi môi anh đào: “Anh muốn... lên giường cùng tôi”.

Đôi môi mỏng của Lãnh Thiên Dục khẽ cong lên, hắn đang định ôm chặt eo cô thì Thượng Quan Tuyền đã dứt khoát tránh né, đứng ra xa hắn.

- Mà mục đích thứ ba chính là... lấy lại con chip! – Cô nói trúng tim đen của hắn.

Bốp, bốp, bốp! Đôi mắt Lãnh Thiên Dục ánh lên tia tán thưởng, hắn vỗ tay rồi lại gần cô, chỉ nhìn đáng vẻ thôi cũng có thể thấy hắn là một người đàn ông ngang tàng nguy hiểm.

- Thiếu rồi! Tôi còn nguyên nhân thứ tư nữa.

- Hả? – Thượng Quan Tuyền ngăn ra, ngay sau đó cô cất giọng hỏi – Là gì?

Cô suy nghĩ mãi cũng không nghĩ ra nguyên nhân thứ tư của Lãnh Thiên Dục.

Lãnh Thiên Dục chậm rãi mở miệng, giọng nói âm trầm và nặng nề đè vào lòng người: “Nguyên nhân chính là... tôi thấy hứng thú với cô”.

Hắn dường như đang muốn khiêu chiến.

Trong lòng cô khẽ lay động, câu nói này của hắn là có ý gì?

Lãnh Thiên Dục nhìn cô, trong lòng cảm thấy đầy hứng thú, khí huyết trong người dần sôi trào, chỉ muốn phá nát lớp vỏ bình tĩnh của cô.

Thượng Quan Tuyền khẽ run, ngay sau đó, cô lạnh lùng nói: “Đối với tôi, nguyên nhân này chẳng có gì khác với nguyên nhân thứ hai”.

41. Chương 41

CHƯƠNG 41: NGẠC NHIÊN

Edit: BB[o]

Trong mắt Lãnh Thiên Dục ánh lên tia hứng thú, hắn cũng không muốn giải thích gì thêm, vì vậy liền cất giọng nói trầm thấp: “Cô thông minh như vậy, hẳn là hiểu mục đích thật sự của tôi”.

- Đúng vậy, nếu như anh muốn điều tra dấu vết của Niếp Ngân thì có thể lợi dụng Yaelle, nếu như muốn cùng tôi... thì anh chẳng cần phải phí công như vậy. Cho nên mục đích thật sự của anh chính là con chip mà tôi đã lấy! – Thượng Quan Tuyền phân tích đầu ra đấy.

Lãnh Thiên Dục nhú mày nói: “Cô cho rằng Niếp Ngân sẽ không vì cô mà xuất hiện sao?”

Sắc mặt Thượng Quan Tuyền dần tối đi, cô né tránh ánh mắt hắn: “Lấy tôi để dụ Niếp Ngân, hành động của anh thật ngu xuẩn”.

Lãnh Thiên Dục nhìn thấy vẻ âm đạm trong mắt cô, sắc mặt cũng thay đổi, lạnh lẽo như băng: “Cô rất quan tâm đến anh ta?”

Thượng Quan Tuyền chột ngắc đầu, nhìn vào đôi mắt lạnh lẽo của hắn, sau đó tức giận nói: “Anh quản nhiều quá rồi đấy”.

Chết tiệt thật, người đàn ông này sao lại có thể nhìn thấu lòng cô chứ?

Quả nhiên!

Bàn tay Lãnh Thiên Dục nắm chặt lại, không biết tại sao, khi hắn chứng thực được điểm này, trong lòng cực kì không thoải mái, thậm chí hắn còn muốn giết cô.

- Tốt, vậy tôi muốn xem trong lòng Niếp Ngân cô quan trọng đến mức nào! – Hắn lạnh lùng nói.

- Lãnh Thiên Dục, anh... – Thượng Quan Tuyền lạnh lùng nhìn hắn.

Lãnh Thiên Dục cười lạnh: “Đúng là tôi rất muốn lấy con chip, nhưng mà, tôi lại càng muốn Niếp Ngân chết hơn. Tôi muốn ở đây chờ Niếp Ngân tới”.

Thượng Quan Tuyền bắt ép bản thân phải tỉnh táo lại, cô không muốn mình giống như những người phụ nữ không hiểu chuyện khác, cãi nhau với hắn mà chẳng có nghĩa lý gì.

Cô nhanh chóng suy nghĩ, lát sau, ánh mắt sáng lên.

- Lãnh Thiên Dục, tôi bị anh nhốt ở đây cũng là do anh lừa, chẳng qua anh cũng chỉ là ăn may thôi! – Cô cất giọng nói.

Lãnh Thiên Dục không khó để nhìn thấu tâm tư của cô, nhưng vẫn thuận theo ý cô mà lên tiếng: “Vậy là cô không phục?”

- Tất nhiên rồi! – Thượng Quan Tuyền kiêu ngạo ngẩng đầu nhìn Lãnh Thiên Dục, nói –Trừ khi anh có can đảm cùng tôi đánh cược một ván nữa.

- Cô còn muốn cược gì? – Lãnh Thiên Dục hơi nghiêng người, thấp giọng hỏi, đôi mắt thâm trầm thoáng qua tia chờ đợi.

Thượng Quan Tuyền hít sâu một hơi, nói từng câu từng chữ: “Đánh cược xem tôi có thể thoát khỏi nơi này trong vòng mười phút không”.

Lãnh Thiên Dục nhú mày, có lòng tốt nhắc nhở: “Cô đang ở tầng mười chín đây”.

- Tôi biết, cho nên tôi mới đánh cược với anh. Thế nào? Dám hay không dám đây? – Cả người Thượng Quan Tuyền toát ra vẻ khiêu chiến, đôi mắt cũng tràn đầy vẻ khiêu khích nhìn Lãnh Thiên Dục.

42. Chương 42

CHƯƠNG 42: ĐẤU TRÍ (1)

Edit: BB[o]

Lãnh Thiên Dục khoanh hai tay trước ngực, đôi mắt lạnh lùng không hề chớp nhìn vào khuôn mặt tuyệt mỹ của Thượng Quan Tuyền. Dần dần, khuôn mặt anh tuấn của hần càng trở nên hờ hững, đáy mắt tản ra tia tàn ác, đôi môi mỏng nhếch lên: “Thượng Quan Tuyền, cô thà mất mạng còn hơn để tôi biết tung tích của Niếp Ngân?”

Thượng Quan Tuyền không khó để nhận ra bầu không khí đã nhanh chóng trở nên lạnh lẽo. Mỗi khi ở cùng với người đàn ông này, cô cảm thấy toàn thân lạnh như băng, giống như mười năm trước khi vô tình nhìn thấy hần, giờ nhớ tới, toàn thân cô vẫn không rét mà run.

Nhưng cô không cho phép mình lui bước, vẫn kiêu ngạo ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt Lãnh Thiên Dục nói: “Anh cũng đừng quá coi trọng vị trí của tôi trong lòng Niếp Ngân! Tôi chỉ là muốn thoát khỏi nơi này theo bản năng mà thôi”.

Dù ngoài miệng nói vậy nhưng trong lòng không khỏi có chút rối loạn, dù sao cô cũng không dám khẳng định Lãnh Thiên Dục có dám đánh cược với mình hay không. Thật ra cô rất rõ tại sao mình lại phải liều mạng như vậy, dù cô không biết Niếp Ngân có vì mình mà đến nơi này không, nhưng cô không thể để Niếp Ngân vì cô mà mạo hiểm tính mạng.

- Chạy trốn theo bản năng?

Lãnh Thiên Dục nhìn biểu cảm có phần sượng sùng của cô, hần nheo mắt lại, đi tới bên người cô. Sắc mặt lạnh lùng, hần nắm lấy một tay cô đặt lên cửa sổ thủy tinh.

- Để tôi cho cô biết nơi này cao đến thế nào! – Thanh âm của hần giống như đến từ địa ngục, lạnh như băng, không chút tình cảm.

Thượng Quan Tuyền chau mày, cô dùng sức cố gắng thoát khỏi bàn tay của hần, nhưng bàn tay đó giống như một chiếc kim sắt, lại lạnh như băng, khiến cô thấy khó thở.

- Lãnh Thiên Dục, nếu anh không dám thì hoàn toàn có thể không đánh cược! – Cô lạnh giọng lên tiếng.

Bàn tay của Lãnh Thiên Dục khê siết lại, hơi thở sắc mùi nguy hiểm tản ra, bàn tay siết cổ Thượng Quan Tuyền ném sang một bên.

- A...

Cả người Thượng Quan Tuyền bị Lãnh Thiên Dục ném lên giường không chút thương tiếc, cô có cảm giác đau đớn đến mức muốn ngất đi.

Ngay sau đó, thân thể cao lớn của người đàn ông hoàn toàn bao phủ lên người Thượng Quan Tuyền.

- Lãnh Thiên Dục, anh... anh muốn làm gì?

Bàn tay nhỏ bé của Thượng Quan Tuyền chặn lại ở lồng ngực cường tráng của Lãnh Thiên Dục. Hơi thở dừng mảnh đột nhiên bao vây khiến cô không khỏi nghĩ tới mọi chuyện trong đêm đó.

- Tôi muốn làm gì ư? Cô nói thử xem!

Đôi mắt lạnh như băng của Lãnh Thiên Dục chợt bốc lên một ngọn lửa bùng bùng nhưng lại không có chút tình cảm. Hắn chỉ dùng một tay đã dễ dàng khóa chặt hai tay cô trên đỉnh đầu.

Ánh mắt này, thật rét lạnh!

Thượng Quan Tuyền rung mình một cái, cả người không ngừng giãy giụa, đôi mắt luôn quật cường tỉnh táo bắt đầu hiện lên tia sợ hãi: “Lãnh Thiên Dục, anh dám...”.

- Trên đời này không có chuyện gì Lãnh Thiên Dục tôi không dám làm! – Giọng điệu lạnh như băng của Lãnh Thiên Dục vang lên trả lời câu hỏi của Thượng Quan Tuyền, bàn tay kia nhanh chóng phủ lên trước ngực cô.

- Không... – Cảm nhận được sự nguy hiểm, Thượng Quan Tuyền càng giãy giụa mạnh hơn, nhưng chỉ trong chốc lát, Lãnh Thiên Dục đã chặn được hai chân đang giãy của cô.

- Ngoan ngoãn lấy lòng tôi, tôi sẽ suy nghĩ đến việc bỏ qua cho Niếp Ngân, nếu không...

Hắn nói nhỏ bên tai cô, sau đó như muốn giầy vò thêm, hắn khéo léo há miệng ngậm lấy vành tai cô, day nhẹ.

Thượng Quan Tuyền đột nhiên mở to mắt, cả người truyền đến cảm giác tê dại cùng đau đớn. Cô muốn trốn đi, nhưng lại bị người đàn ông cường chế, chỉ có thể cố gắng đè ép cảm giác rung động.

- Nếu không... Sẽ thế nào? – Cô run giọng hỏi.

Hắn cố ý dừng lại, sau đó ngẩng đầu lên, không chớp mắt nhìn chăm chú vào mỗi sự thay đổi trên gương mặt cô.

- Nếu không, Thượng Quan Tuyền, tôi sẽ hành hạ Niếp Ngân... đến không còn dạng người thì thôi.

Lãnh Thiên Dục đến gần cô, khẽ chạm hai chóp mũi vào nhau, động tác tưởng như thân mật nhưng thật ra hơi thở ma quỷ của hắn lại khiến con người ta sinh ra cảm giác rét lạnh.

Thượng Quan Tuyền hít một hơi lạnh. Mặc dù mới chỉ tiếp xúc với hắn không bao lâu nhưng cô cũng biết, người đàn ông này có thể ngồi lên vị trí cao như vậy, tất nhiên thủ đoạn sẽ rất tàn nhẫn vô tình.

Lão đại! Cách gọi này đúng là rất thích hợp với hắn, hắn tàn nhẫn như vậy, căn bản không thể coi là người bình thường được.

Lãnh Thiên Dục cười lạnh, cả người toát ra vẻ tàn ác, vào lúc cô còn đang mãi nghĩ kế sách đối phó, hắn đã bắt đầu hành động.

Bàn tay nhanh chóng cởi cúc áo trước ngực cô ra, ngón tay thon dài giống như ngón tay của người chơi đàn piano lướt đến đâu đều khiến da thịt cô ửng đỏ lên đến đó.

Thượng Quan Tuyền đã từng giết rất nhiều người, ngay cả những tình huống phức tạp cô cũng có thể ứng dụng đối mặt, nhưng lần này cô hoàn toàn ngơ ngác, lồng ngực thở phập phồng lên xuống.

Giọng nói lạnh lẽo như từ địa ngục vang lên bên tai cô: “Phụ nữ phải ngoan một chút mới khiến đàn ông thích được”.

Da thịt trắng nõn nà của Thượng Quan Tuyền rơi vào trong mắt Lãnh Thiên Dục, đôi mắt lạnh như băng thoáng qua ngọn lửa kích tình. Ngay sau đó, hắn cúi người hôn cô, giống như muốn trừng phạt, lưu lại dấu vết của hắn trên da thịt cô.

- Haha...

Đúng lúc này, Thượng Quan Tuyền lại cất tiếng cười lạnh.

43. Chương 43

CHƯƠNG 43: CHỌC GIẶN

Edit: BB[o]

Ta vì oán hận kiếp trời còn lưu lại, kiếp này xin trả lại bằng ân tình
Hồng trần bụi bặm đầy trời, tình yêu sao quá cô đơn
Người tới theo lời hẹn kiếp trước, kiếp này muốn hóa giải hiểu lầm
Trong mộng ta và người còn mặn nồng, mà nỗi đau vẫn còn đây
Lệ tràn khoe mi...

Lãnh Thiên Dục ngừng động tác, ngẩng đầu nhìn cô rồi cất giọng lạnh lẽo: “Cô cười gì?”

Trong mắt Thượng Quan Tuyền toàn là vẻ khinh thường và châm chọc: “Hôm nay rốt cuộc tôi cũng đã biết, “lão đại” chẳng qua cũng chỉ là con chuột nhắt nhắt gan mà thôi”.

Lãnh Thiên Dục uể oải nâng người dậy, tạm thời cho Thượng Quan Tuyền chút không gian, nhưng vẻ quỷ quyệt lại kín đáo ẩn núp sâu đôi mắt thâm sâu: “Cô còn muốn đánh cược cùng tôi nữa?”

- Đúng! - Thượng Quan Tuyền quả quyết đáp lời.

Lãnh Thiên Dục từ từ đứng dậy, thong thả sửa sang lại áo sơ mi trên người.

- Tốt, hôm nay tôi cũng muốn xem sát thủ đặc công không có dụng cụ hỗ trợ sẽ làm thế nào để trốn thoát từ tầng mười chín.

Đáy mắt Thượng Quan Tuyền lướt qua tia đắc ý. Cô ngồi dậy, nhanh chóng cài lại cúc áo, sau đó đi tới trước cửa sổ sát đất, lớn tiếng nói: “Chúng ta đánh cược, trong vòng mười phút nếu tôi chạy thoát ra khỏi đây, anh không được phá đám tôi nữa, nếu tôi thất bại, tùy anh xử lý”.

Gương mặt tuấn tú như điêu khắc của Lãnh Thiên Dục vẫn hờ hững như cũ, đôi mắt thâm thúy cũng không nhìn ra đang suy nghĩ gì. Hắn lên tiếng: “Được”.

Hắn cũng cảm thấy rất hứng thú, đang ở trên tầng cao như vậy, rốt cuộc cô sẽ làm thế nào để thoát ra ngoài. Trên đời này người dám đánh cược với hắn cũng chỉ có mình Thượng Quan Tuyền cô mà thôi.

Thượng Quan Tuyền hờ hững, không nói gì nữa, cô biết chỉ cần Lãnh Thiên Dục đã nói ra, tất sẽ không đổi ý, giờ phải nghĩ ra biện pháp an toàn để thoát khỏi nơi này trong mười phút.

Cô đi tới trước cửa sổ rồi nhìn xuống dưới, sau đó ánh mắt giống như tia X-quang quét một vòng căn phòng. Khi nhìn đến ga giường xa hoa, cô khẽ nhếch lên một nụ cười.

Sau đó, Thượng Quan Tuyền bước nhanh đến bên giường, dùng sức kéo ga giường ra.

Lãnh Thiên Dục này giờ giống như một con báo nguy hiểm đang ẩn núp, khi thấy cảnh tượng trên, đôi mày rậm chau lại: “Thượng Quan Tuyền, cô không ngốc đến mức dùng ga giường thả xuống dưới để thoát khỏi nơi này chứ, đây là tầng mười chín đấy”.

Thượng Quan Tuyền hừ lạnh một tiếng, cô chẳng buồn trả lời Lãnh Thiên Dục, chỉ xé ga giường ra. Đôi mắt to trong veo đầy tỉnh táo, cô nhìn Lãnh Thiên Dục, đôi môi anh đào hé mở: “Lãnh Thiên Dục, anh mà đánh cược với tôi, vĩnh viễn chỉ có thua mà thôi”.

Sau đó, đang lúc Lãnh Thiên Dục nhìn chăm chú, cô không buộc những tấm ga giường bị xé rách vào nhau mà cuốn chúng vào hai bàn tay.

Mi tâm Lãnh Thiên Dục nhú chặt lại.

Đúng lúc này, Thượng Quan Tuyền chậm rãi há miệng ra. Răng của người bình thường chỉ có ba mươi hai cái, nhưng sát thủ đặc công lại có ba mươi ba cái, cái răng kia chính là một loại vũ khí đỉnh cao, sát thủ đặc công trong trường hợp bất đắc dĩ mới phải dùng tới thứ vũ khí này.

Thượng Quan Tuyền chậm rãi rút từ cái răng thứ ba mươi ba ra một sợi dây dài. Đây không phải là sợi dây bình thường, nó có độ đàn hồi rất cao, dây cũng chính là nguyên nhân Thượng Quan Tuyền cuốn ga giường vào tay mình.

Khi cô lấy sợi dây ra, sắc mặt Lãnh Thiên Dục trở nên xanh mét.

Thượng Quan Tuyền! Lúc hắn thấy sợi dây kia, cuối cùng hắn cũng đã biết nguyên nhân khiến cô tự tin như vậy. Cô gái chết tiệt này, hắn không nghĩ tới cô không chỉ giấu vũ khí trong quần áo mà còn giấu trong miệng nữa.

Thượng Quan Tuyền cười lạnh một tiếng, sau đó nhanh chóng mở cửa sổ ra rồi tay vung xuống.

Sợi dây trong tay cô được bắn ra, bay thẳng tắp về hướng tòa nhà đối diện, sau đó cắm chắc chắn cố định vào đó.

Ngọn gió lướt qua làm mái tóc dài của Thượng Quan Tuyền nhẹ nhàng tung bay khiến vẻ đẹp của cô càng thêm phần hoàn mỹ.

- Lãnh Thiên Dục, chịu thua đi! – Khi nói xong câu đó, cả người cô giống như một con chim, cô dùng ga giường cuộn trong tay đu lên dây, bóng hình bay trong không trung càng ngày càng xa.

Khi chỉ còn cách mặt đất khoảng bốn năm tầng, Thượng Quan Tuyền đột nhiên nhảy một cái, sau đó vững vàng nhảy xuống nóc một chiếc xe tải đang chạy trên đường.

Thượng Quan Tuyền đã an toàn thoát khỏi nơi đó, nhưng cô không quên quay đầu nhìn lên. Khi thấy bóng dáng Lãnh Thiên Dục sừng sững đứng ở bên cửa sổ, cô cười lạnh một cái, sau đó giơ ngón cái lên rồi chậm chậm quay ngược xuống.

Giống hệt như lần đầu tiên cô khiêu khích Lãnh Thiên Dục.

Rầm, Lãnh Thiên Dục đập mạnh tay vào cửa kính, lớp kính thủy tinh công nghiệp rơi xuống vỡ tan, đôi mắt đen càng thêm âm trầm đầy nguy hiểm.

- Nghe cho rõ đây, dù có phải lật tung cả thế giới này lên cũng phải đưa Thượng Quan Tuyền về đây cho tôi! – Lãnh Thiên Dục cầm điện thoại, giọng điệu lạnh lẽo như đến từ địa ngục ra lệnh.

44. Chương 44

CHƯƠNG 44: ĐƯỢC CỨU GIÚP

Edit: BB[o]

Lãnh Thiên Dục tức giận, không hề chứng kiến được cảnh tượng còn kinh sợ hơn sắp xảy ra. Khi Thượng Quan Tuyền an toàn nhảy lên nóc xe tải, ở phía xa, một khẩu súng lạnh lùng đang nhắm về hướng cô.

Sau ống ngắm bắn là một đôi mắt lạnh lẽo. Sau đó, ngón tay di chuyển, dứt khoát bóp cò.

Xe tải đang đi thẳng vì tránh một chiếc xe khác liền đột ngột chuyển hướng...

- A... – Thượng Quan Tuyền chợt cảm thấy một cơn đau đớn truyền đến từ đầu vai, theo hướng xe lắc, cả người cô ngã xuống dưới khoang để hàng trong xe.

Tay bắn tỉa ở phía xa vung tay đâm mạnh xuống, thời cơ giết người tốt nhất đã bỏ lỡ. Nếu không phải chiếc xe kia đột ngột chuyển hướng, viên đạn chắc chắn sẽ xuyên thẳng vào tim Thượng Quan Tuyền.

Trong một góc xe hàng, đầu vai Thượng Quan Tuyền tứa máu, nỗi đau đớn khiến cô không đứng dậy nổi. Cô không biết xe đã đi bao lâu, chỉ thấy khung cảnh bên ngoài ngày càng vắng vẻ.

Thượng Quan Tuyền cố gắng đè giữ vết thương, giúp máu không chảy ra nữa, cả người cô bây giờ không có vũ khí hay đồ dưỡng thương nào, chỉ có thể cố gắng gượng.

Cơn đau đớn khiến trong lòng Thượng Quan Tuyền đột nhiên cảm thấy phần hận. Lãnh Thiên Dục, anh quả là một kẻ tiểu nhân hèn hạ, đã sớm sai người...

Không được, cô không thể cho bất kì ai nhìn thấy mình trong bộ dạng này, những người như cô tuyệt đối không thể yếu đuối. Nghĩ tới đây, Thượng Quan Tuyền cố nhịn đau, khi xe đi ngang qua một khu rừng, cô cắn răng, từ trên xe nhảy xuống.

- Đau quá!

Mặt đất lạnh như băng càng kích thích vào vết thương bị đạn bắn trên đầu vai, cô lao đảo đi vào trong rừng, gương mặt tuyệt mỹ giờ càng tái nhợt, cơn đau đớn kịch liệt truyền đến, rốt cuộc cô cũng ngất đi.

Máu, nhuộm đỏ mặt đất...

Trong không khí có mùi thơm ngát thoang thoảng của trái cây làm người ta thấy dịu nhẹ, thứ mềm mại dưới lưng càng khiến người ta muốn chìm đắm trong đó.

Vậy mà...

Thượng Quan Tuyền dần mở mắt, trong chốc lát cô cảm thấy mình bị một hơi thở mát mẻ bao quanh, đôi mắt lạnh như băng dần ấm áp lên.

Đây là nơi nào?

Cô nhìn bốn phía, thấy gian phòng này được sắp xếp đơn giản mà sạch sẽ, thiết kế có phần mạnh mẽ nhưng cũng không hề mất đi nét nhu hòa, đèn thủy tinh chiếu sáng nói cho cô biết hiện tại đã là ban đêm.

Đây rõ ràng là một nơi xa lạ, nhưng không hiểu tại sao lại khiến cô có cảm giác thư thái.

Thượng Quan Tuyền muốn ngồi dậy...

- A... – Cơn đau truyền đến từ bả vai làm Thượng Quan Tuyền kêu lên một tiếng. Cô nhìn xuống đầu vai, nơi đó đã được quấn băng gạc, rõ ràng vết thương đã được người khác xử lý.

Là ai? Chủ nhân của căn phòng này rốt cuộc là người nào?

Thượng Quan Tuyền đang mãi suy nghĩ, cửa phòng được đẩy ra.

Thân hình một người đàn ông xuất hiện. Anh ta có dáng người cao lớn, mặc một chiếc áo sơ mi màu nhạt.

Đáy mắt Thượng Quan Tuyền thoát qua tia giạt mình kinh ngạc.

Là một người đàn ông, hơn nữa còn là một người rất đẹp trai!

Khuôn mặt anh ta rất anh tuấn, sống mũi thẳng tắp, mái tóc đen được cắt tỉa gọn gàng, cả người mang đến một cảm giác thông dong tao nhã, vậy mà...

Thượng Quan Tuyền híp mắt lại, cô ngạc nhiên phát hiện khí khái của anh ta cực kì giống một người.

Còn chưa kịp suy nghĩ nhiều, anh ta đã thấp giọng lên tiếng: “Vết thương của cô không nhẹ, cô nên cố gắng không động đến vết thương”.

Sau đó, anh ta mím chặt môi, thoạt nhìn có vẻ là người phóng khoáng, không ngờ lúc nghiêm mặt lại mang đến cảm giác nghiêm nghị.

- Anh... đã cứu tôi? – Giọng nói của Thượng Quan Tuyền hơi khàn khàn, thân thể suy yếu.

Người đàn ông không trả lời ngay cô, anh ta hứng thú nhìn gương mặt nhỏ nhắn tái nhợt của cô rồi nói: “May mà lúc đó xe tôi đi ngang qua, nếu không cô có chảy hết máu cũng chẳng ai phát hiện ra”.

Thượng Quan Tuyền quan sát khuôn mặt của người đàn ông, phát hiện anh ta không có ác ý, sau đó mới từ tốn hỏi: “Cảm ơn, đây là đâu?”

- Nhà của tôi! – Anh ta tao nhã đưa một cốc nước ấm cho Thượng Quan Tuyền, sau đó thấp giọng nói – Uống đi, thứ này tốt cho cô!

Thượng Quan Tuyền nhìn bàn tay thon dài mà to lớn, sau đó ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt vừa thâm thúy vừa dịu dàng, rồi lấy thuốc uống vào.

Người đàn ông thấy bộ dạng của cô, không nhìn được mà nói: “Quả một cô gái thú vị, ngay cả là thuốc gì cũng không biết mà cứ thế uống luôn?”

- Nếu như anh muốn giết tôi thì cũng chẳng cần thiết phải tốn công như vậy! – Thượng Quan Tuyền tỉnh táo đáp lời.

Ánh mắt người đàn ông lóe lên tia tán thưởng, anh ta tò mò hỏi: “Rất nhiều người muốn giết cô à?”

Trên mặt Thượng Quan Tuyền thoáng qua nét bi thương rồi nhanh chóng biến mất, sau đó cô thản nhiên mở miệng: “Ít nhất cũng có rất nhiều người không hy vọng tôi sống”.

Anh ta nhìn chăm chú Thượng Quan Tuyền một lúc lâu, sau đó từ từ xòe tay ra, dưới ánh đèn thủy tinh, viên đạn lóe lên sáng bóng: “Đường kính 22mm. Loại đạn này dù bắn ở tầm xa cũng có thể xuyên qua ba lớp áo chống đạn, xem ra kẻ giết cô hận cô đến tận xương tủy”.

Thượng Quan Tuyền nghe những lời này, đáy mắt nổi lên tia cảnh giác: “Rốt cuộc anh là ai?”

45. Chương 45

CHƯƠNG 45: BÁC SĨ

Edit: BB[o]

Đối mặt với người đàn ông này, Thượng Quan Tuyền có vài phần kính trọng, nhưng không thể không đề phòng. Một người đơn giản chắc chắn sẽ không hiểu rõ về súng ống đạn dược như thế.

Người đàn ông nhíu mày hết sức quỵn rũ, anh ta cố ý hỏi: “Cô muốn biết tên tôi hay là nghề nghiệp của tôi?”

- Anh hiểu rõ ý tôi mà! – Thượng Quan Tuyền nói chuyện xưa nay luôn thẳng thắn, không vòng vo tam quốc.

Người đàn ông tao nhã đứng dậy, đi tới bên quầy rượu được thiết kế tinh xảo, vừa nhàn nhã điều chế một ly cocktail vừa điềm nhiên nói: “Cô yên tâm, tôi chỉ là một bác sĩ mà thôi”.

- Bác sĩ? – Thượng Quan Tuyền hơi chau mày, lại nhìn đến vết thương đã được băng bó rất chuyên nghiệp của mình.

- Bây giờ bác sĩ cũng hiểu rõ về những thứ này sao? – Giọng điệu vốn lạnh như băng giờ có chút thay đổi, cô cảm giác người đàn ông trước mặt rất ấm áp.

Anh ta cười to: “Thỉnh thoảng tôi cũng gặp những trường hợp bị đạn bắn như vậy cho nên nhớ rõ thôi”.

Ngay sau đó, anh ta giơ ly cocktail về phía Thượng Quan Tuyền nói: “Có muốn nếm thử chút tài lẻ của tôi không?”

Chất lỏng sóng sánh trong ly rượu tựa như đóa hoa ban xinh đẹp đang nở rộ, hấp dẫn đến mức hai mắt Thượng Quan Tuyền như đắm chìm trong đó. Cô vừa định gạt đầu, đột nhiên...

Bầu trời đêm đen kịt bỗng lóe lên một tia sáng, ngay sau đó, tiếng sấm vang dội tựa như một con quái thú đang gầm thét vang lên.

Cả người Thượng Quan Tuyền run lên, cô ngồi bật dậy.

Ánh mắt người đàn ông hiện vẻ kinh ngạc, anh ta thấp giọng hỏi: “Cô... sao thế?”

- À, không có gì! – Thượng Quan Tuyền theo phản xạ trả lời, sau đó vội vàng nói: “Cảm ơn anh đã cứu tôi, nhưng tôi muốn rời khỏi nơi này ngay”.

Nói xong, cô đứng lên đi ra cửa.

- Này... – Người đàn ông kéo tay cô, nói – Bên ngoài trời đang mưa, hơn nữa lại tối như vậy....

- Tôi quen rồi! – Thượng Quan Tuyền ngắt lời khuyên của anh ta.

Người đàn ông bắt đầu lắc đầu, sau đó nhẹ giọng nói: “Như vậy đi, nếu cô không muốn ở lại đây thì tôi cũng không miễn cưỡng nữa, cô muốn đi đâu, tôi đưa cô đi”.

Thượng Quan Tuyền nhìn vào đôi mắt chân thành của người đàn ông, đôi mắt ấy ánh lên tia lo lắng. Sau đó cô cụp đôi mắt đang run rẩy xuống, nói: “Không cần, cảm ơn anh”.

Sau đó, cô nở nụ cười, rút tay ra chuẩn bị đi ra ngoài.

- Chờ một chút! – Người đàn ông cất tiếng nói ôn hòa gọi Thượng Quan Tuyền, sau đó đi vào một phòng khác. Khi anh ta đi ra, trong tay cầm một chiếc áo mưa trong suốt.

- Mặc cái này vào đi, nếu không vết thương của cô gặp nước sẽ bị nhiễm trùng! – Người đàn ông vừa khoác áo mưa lên người Thượng Quan Tuyền vừa dặn dò.

- Đúng rồi, còn cái này nữa, cô cầm lấy đi! – Anh ta lấy một xấp tiền dày nhét vào túi áo của cô.

- Không... anh đã giúp đỡ tôi rất nhiều rồi, cái này tôi không thể nhận! – Thượng Quan Tuyền cảm thấy rất ngượng ngùng, vội vàng từ chối.

- Cầm đi, tôi cũng không muốn thấy bệnh nhân của mình lang thang trên đường hay trong rừng đâu! – Giọng điệu dù nhẹ nhàng nhưng uy nghiêm khiến người ta không cách nào cự tuyệt.

Trái tim Thượng Quan Tuyền không khỏi loạn nhịp, bởi vì giọng điệu uy nghiêm này khiến cô nhớ tới một người, mà người này lại chính là... Lãnh Thiên Dục!

- Cảm ơn anh! – Cô hơi mất tự nhiên nói một câu, người đàn ông này dù chỉ giơ tay nhắc chân thôi cũng mang đến cảm giác ấm áp khiến cô hơi cảm động.

Người đàn ông nhíu đôi mày rậm: “Tối nay cô nói nhiều tiếng cảm ơn quá đấy nhé. Cầm cái này đi, lúc nào liên lạc với tôi cũng được”.

Một tờ danh thiếp vàng được đưa ra trước mặt cô, Thượng Quan Tuyền nhẹ nhàng cầm lấy.

Nhìn lướt qua những thông tin không cần thiết, cô nhìn thẳng vào tên: Bác sĩ – Thiên Hi.

Cái tên này...

Thượng Quan Tuyền không kịp nghĩ ngợi gì nhiều, cô bỏ danh thiếp vào túi áo, cắn môi nói: “Rất vui được gặp anh, cũng cảm ơn anh đã cứu tôi, sau này nhất định tôi sẽ báo đáp, giờ phải tạm biệt anh rồi”.

Nói xong cô liền rời đi.

Nhìn bóng lưng cô gái khuất dần trong bóng đêm, Thiên Hi nhẹ nhàng cười một tiếng. Cô gái này quả thật rất thú vị, nếu được làm bạn với người như thế hẳn sẽ rất tuyệt.

Giờ đang là mùa hè nên trời hay mưa, cơn mưa giống như những giọt nước mắt, càng tâm tã trút xuống càng khiến con người ta bồi hồi xúc động.

Tia chớp chiếu rọi vào một căn biệt thự xa hoa. Đây là biệt thự riêng của Niếp Ngân, được thiết kế theo phong cách kiến trúc Gothic, nước mưa trút xuống càng làm căn biệt thự thêm phần quyến rũ.

Một người đàn ông đứng trước cửa sổ, ánh đèn nhàn nhạt chiếu vào thân hình cao lớn, ngón tay thon dài ẩn hiện sau làn khói thuốc xì gà, động tác giơ tay nhắc chân tuy trầm ổn nhưng lại toát ra nét hấp dẫn của đàn ông.

Tiếng chuông điện thoại vang lên phá vỡ sự yên lặng trong phòng, bàn tay Niếp Ngân khẽ run, sau đó anh ta đi tới bên bàn đọc sách nhắc điện thoại lên.

- Chủ thượng, đã tra ra Thượng Quan Tuyền! – Một âm thanh truyền đến từ đầu bên kia điện thoại.
- Đáy mắt Niếp Ngân thoáng qua tia vui mừng, anh ta mở miệng hỏi: “Ở đâu?”
- Cô ấy đang đi về biệt thự trên núi của ngài, nhưng hình như... – Đầu kia điện thoại hơi chần chờ.
- Làm sao? – Niếp Ngân chờ đợi hỏi.
- Thượng Quan Tuyền hình như đang bị thương!
- Được rồi, tôi biết rồi! – Niếp Ngân đập má, hai hàng lông mày nhíu chặt lại.

46. Chương 46

CHƯƠNG 46: HIỂU LẦM

Edit: BB[o]

Thượng Quan Tuyền không hiểu tại sao mình lại đi tới biệt thự trên núi của Niếp Ngân. Chuyện vừa xảy ra khi ở trong nhà Thiên Hi khiến cô nghĩ tới lúc mình còn nhỏ.

Thật ra ngay từ nhỏ cô đã sợ sấm sét. Hôm đêm mưa lúc cô năm tuổi, sấm chớp vang dội khiến cô sợ đến mức suýt nữa ngất đi, chính lúc đó Niếp Ngân đã ôm cô vào trong ngực, bàn tay thon dài nhẹ nhàng vuốt tóc cô, anh khẽ nói bên tai cô: “Tuyền, không phải sợ, chỉ cần ở bên cạnh tôi, không việc gì phải sợ hết”.

Những lời này của Niếp Ngân như một dòng nước ấm len lỏi vào trái tim cô, dù phải trải qua huấn luyện gian khổ đến mấy cũng không còn đáng sợ như đêm mưa ấy nữa.

Cô biết, chỉ cần cô lớn lên, mọi chuyện sẽ thay đổi, dù sao anh cũng là chủ nhân của cô, mà cô cũng lắm chỉ là một trong những người được anh bồi dưỡng mà thôi.

Nhưng cô không khống chế được trái tim mình, dù bị thương nặng hơn thì cô cũng nhất định phải đi tìm Niếp Ngân.

Nước mưa hắt vào người Thượng Quan Tuyền. Dù cô có mặc áo mưa nhưng vẫn không ngăn được nước mưa xối xả thấm vào người, băng gạc trên đầu vai đã sớm rỉ máu, khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ của Thượng Quan Tuyền trong đêm đen càng thêm tái nhợt vô hồn.

- A... – Cô trượt chân ngã xuống, sự đau đớn trên người khiến cô nhíu mày.

Đúng lúc cơ thể sắp không gượng gượng được nữa, nước mưa trên đỉnh đầu đột nhiên bị ngăn lại. Sau đó, cả người của cô được một đôi cánh tay vững chãi bế lên.

Hơi thở quen thuộc bao trùm lấy Thượng Quan Tuyền, cô ngẩng đầu, đôi mắt sáng lên: “Niếp... Chủ thượng”.

- Sao phải tự làm khổ mình như vậy? – Giọng điệu Niếp Ngân vang lên, tuy đang hỏi nhưng trong mắt lại toát lên một tia tình cảm.

Em...

- Được rồi, vào trong hẵng nói! – Khi Niếp Ngân thấy vết thương trên đầu vai Thượng Quan Tuyền, anh ta lập tức ngắt lời, ôm cô đi thẳng vào biệt thự, quần gia cũng đi theo sau anh ta.

Thượng Quan Tuyền mặc áo sơ mi của Niếp Ngân từ trong phòng tắm bước ra. Vì trên vai bị thương nên cô chỉ có thể đội qua nước. Dù chỉ như vậy nhưng hơi nước nóng cũng đủ khiến da thịt trắng nõn của cô ửng hồng thêm phần mê người, mái tóc dài xõa ra khiến cô càng thêm phần tuyệt mỹ.

Nhìn thấy Niếp Ngân, trong lòng cô không khỏi căng thẳng, sau khi hít sâu một hơi, cô từ từ tiến lên.

- Chủ thượng, xin lỗi anh, nhiệm vụ của em... chưa hoàn thành! – Thượng Quan Tuyền cúi thấp đầu, không dám nhìn khuôn mặt anh tuấn của Niếp Ngân.

- Ngồi xuống đi!

Vậy mà Niếp Ngân chỉ thản nhiên nói một câu.

Thượng Quan Tuyền giật mình nhìn Niếp Ngân, sau đó thấy bên cạnh anh ta là hộp thuốc.

- Không cần... vết thương của em đã được xử lý rồi! – Bàn tay nhỏ bé nổi gân xanh túm chặt cổ áo, cô không muốn Niếp Ngân nhìn thấy vết hôn của Lãnh Thiên Dục.

- Tuyền, ngồi xuống đi! – Niếp Ngân không động đậy, thản nhiên ra lệnh.

Thượng Quan Tuyền sợ sệt ngồi xuống bên cạnh Niếp Ngân, nhìn anh ta lấy ra một bình thuốc quý. Thuốc trong bình này chính là liều thuốc đặc trị vết thương bị đạn bắn tốt nhất, mà loại thuốc này cũng chỉ duy nhất tổ chức BABY-M mới có.

Vẻ trầm ổn anh tuấn của Niếp Ngân nhìn không ra anh ta đang nghĩ gì. Anh ta từ từ giơ tay ra, sau đó chuẩn bị cởi cúc áo trước ngực Thượng Quan Tuyền ra.

- Em... em tự mình làm được! – Thượng Quan Tuyền bối rối, vội vàng nói.

Ánh mắt dò xét của Niếp Ngân nhìn khuôn mặt cô, lát sau, anh ta kéo tay cô xuống, thản nhiên mở miệng: “Tôi huấn luyện em từ nhỏ, dù gì chuyện này cũng đã thành thói quen, giờ đã thành không quen rồi sao?”

Dứt lời, anh ta tiếp tục động tác tay.

Cúc áo trước ngực Thượng Quan Tuyền mở ra, phía dưới xương quai xanh khêu gợi có thể mơ hồ thấy được những dấu hôn đỏ như đoá mai nở rộ, nhất là ở trên bầu ngực cao vút căng tròn kia.

Sắc mặt trầm ổn của Niếp Ngân bỗng trở nên hết sức khó coi.

Tim Thượng Quan Tuyền đập mạnh, đôi mắt vốn tỉnh táo giờ cũng hoang mang, cô không dám nhìn anh.

Sắc mặt Niếp Ngân dần khôi phục lại vẻ hờ hững, nhưng đôi mắt sắc bén lại hừng hực lửa giận. Anh ta chậm rãi chỉ tay vào dấu hôn trên người cô, giọng điệu từ tốn mà đầy nguy hiểm: “Nói cho tôi biết, đây là gì?”

Thượng Quan Tuyền ra sức lắc đầu, cô không biết nên nói gì, cũng không biết có thể nói được gì nữa.

Bàn tay Niếp Ngân vươn đến khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của cô, sau đó nắm chặt lấy cằm cô.

- Những vết hôn và cả vết đạn bắn trên người em, tôi rất có hứng thú muốn biết!

Anh ta nắm chặt cằm Thượng Quan Tuyền, đôi mắt đen vì tức giận càng trở nên thâm thúy hơn. Có trời mới biết tối nay anh ta sốt ruột đến mức nào, giết chết Yaelle cũng không khiến anh ta quá đau lòng, nhưng khi biết tin Thượng Quan Tuyền mất tích làm anh ta đứng ngồi không yên.

Ai mà biết được tối nay Thượng Quan Tuyền đã khiến anh ta biết thế nào là chấn động. Vết thương của cô khiến anh ta đau đớn, mà vết hôn trên người cô càng làm anh ta muốn phát điên.

47. Chương 47

CHƯƠNG 47: TỔN THƯƠNG

Edit: BB[o]

Niếp Ngân nhanh nhạy bắt được ánh mắt né tránh của Thượng Quan Tuyền trước câu chất vấn của mình, sau đó anh ta thản nhiên mở miệng: “Em và Yaelle hoàn toàn khác nhau, hơn nữa...”

Ánh mắt anh ta đột nhiên trở nên lạnh lẽo, chậm rãi tuyên bố: “Em phải tự tay giết chết Lãnh Thiên Dục”.

Trong đầu Thượng Quan Tuyền đột nhiên hiện lên đôi mắt chim ưng cùng thân hình cao lớn của Lãnh Thiên Dục, trong lòng không khỏi run lên từng hồi.

“Cô là người phụ nữ của Lãnh Thiên Dục tôi, coi như bây giờ tôi muốn cô cũng là chuyện rất bình thường”.

Không biết tại sao cô lại nhớ đến câu nói lạnh lùng và mờ ám này của Lãnh Thiên Dục.

- Tuyền, làm sao vậy? – Khi thấy ánh mắt Thượng Quan Tuyền trở nên mơ hồ, trong lòng Niếp Ngân dâng lên một cảm giác bất an.

Thượng Quan Tuyền vội vàng thu lại cảm xúc đang hỗn loạn của mình, nói: “Không có gì, em chỉ đang nghĩ tại sao lại nhất định phải giết Lãnh Thiên Dục”.

Trong mắt Niếp Ngân ánh lên tia không vui, anh ta nhẹ nhàng cất giọng nói cùng hơi thở nhen nhóm dấu hiệu nguy hiểm: “Tuyền, em đang hỏi một câu ngu ngốc đấy”.

Tâm trạng của anh ta như đang chơi vơi giữa xoáy nước sâu thẳm. Thượng Quan Tuyền cô do một tay anh ta bồi dưỡng, mỗi lần thực thi nhiệm vụ chưa bao giờ cô hỏi bất cứ điều gì, nhưng khi đối mặt với nhiệm vụ giết Lãnh Thiên Dục, cô lại liên tiếp thất bại. Mặc dù Lãnh Thiên Dục rất có bản lĩnh, nhưng năng lực của Thượng Quan Tuyền cũng không thấp kém đến vậy.

Thượng Quan Tuyền khẽ cúi khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, ánh mắt đầy tủi thân, cô không nói gì nữa, sâu trong lòng chỉ là cảm giác thất vọng.

Niếp Ngân nhìn bộ dạng của cô, bỗng nảy sinh lòng trắc ẩn. Anh ta đứng dậy, thông thả đến bên cửa sổ, nhìn cơn mưa to bên ngoài, thâm thúy lên tiếng: “Với tổ chức của chúng ta, Lãnh Thiên Dục là mối họa lớn. Mấy năm nay, Lãnh Thiên Dục luôn muốn truy ra trụ sở chính của tổ chức BABY-M, mà thế lực trong tay hắn ngày càng mạnh, đối với chúng ta là một sự uy hiếp lớn. Còn nữa, chính em là người đã cướp con chip mà Lãnh Thiên Dục muốn, dù em không giết hắn, hắn cũng tuyệt đối không bỏ qua cho em”.

Nước mưa hắt nhòe mặt cửa sổ thủy tinh lạnh như băng, che giấu đi đôi mắt thâm sâu của Niếp Ngân. Thật ra còn một nguyên nhân quan trọng nữa mà anh ta không nói ra, đó là Lãnh Thiên Dục chính là gã đàn ông đêm đó đã vấy bẩn Thượng Quan Tuyền.

Mỗi lần nghĩ tới chuyện này là anh ta chỉ muốn lập tức giết chết Lãnh Thiên Dục. Vì vậy, anh ta nhất định không thể để Thượng Quan Tuyền biết nguyên nhân này, để cô có thể tự tay giết chết người đàn ông ma quỷ kia.

Thượng Quan Tuyền nhìn bóng lưng cao lớn của Niếp Ngân, trong lòng càng thất lại, đến khi không còn cảm giác đau đớn nữa...

- Kỹ thuật cải trang của em đối với Lãnh Thiên Dục không có tác dụng gì cả! – Cô lạnh nhạt lên tiếng, mặc dù cô không muốn thừa nhận nhưng đây là một thực tế không thể chối bỏ.

Niếp Ngân nhíu mày, chậm rãi xoay người lại, nhìn cô nói: “Tôi sẽ phái người khác đến giúp đỡ em hoàn thành nhiệm vụ”.

Thượng Quan Tuyền buồn bã cười một tiếng, nói: “Không cần, em không muốn có thêm một người đi theo vết xe đổ của Yaelle”.

Khi cô nói xong câu đó, trán ngực cũng đập liên hồi. Dù sao cũng là cô lừa anh, nếu Niếp Ngân biết cô đã thả Yaelle, không biết anh sẽ đối xử với cô như thế nào đây?

Nghĩ tới đây, Thượng Quan Tuyền chợt cảm thấy đau xót, cùng lắm cô cũng chỉ là một con cờ trong tay anh mà thôi, không phải sao?

Niếp Ngân nghe Thượng Quan Tuyền nói vậy, nét mặt trầm ảm lộ ra tia tức giận, anh ta lạnh lùng nói: “Dù Lãnh Thiên Dục có lợi hại đến mấy thì cũng chỉ là một con người, tôi không tin không có cách nào đối phó với hắn”.

Niếp Ngân ba mươi tuổi đã ngồi lên vị trí này, điều này có thể thấy năng lực của anh ta không hề tầm thường, thủ đoạn dĩ nhiên cũng tàn nhẫn không kém Lãnh Thiên Dục.

Thượng Quan Tuyền từ trên giường xuống, đi tới bên Niếp Ngân, ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt đen của anh ta, sau đó nhẹ giọng nói: “Nếu anh hy vọng Lãnh Thiên Dục chết trong tay em, như vậy chỉ còn duy nhất một biện pháp cuối cùng này thôi”.

- Biện pháp gì? – Niếp Ngân thấp giọng hỏi.

Đúng lúc này một tia chớp lóe sáng trên bầu trời đêm, khuôn mặt xinh đẹp của Thượng Quan Tuyền thoáng qua nét bi thương, sau đó nhanh chóng bị vẻ tỉnh táo và kiên cường thay thế.

Cô hé đôi môi anh đào, nhìn thẳng Niếp Ngân gần từng chữ: “Biện pháp này chính là... em trở thành người phụ nữ của hắn”.

Sắc mặt Niếp Ngân đột nhiên trở nên xanh mét.

- Đây chính là biện pháp em nghĩ đến? – Anh ta trầm giọng hỏi, thanh âm nặng như bàn thạch đè nén trái tim cô.

- Đây là biện pháp duy nhất! – Thượng Quan Tuyền tiếp tục nói – Khả năng phòng ngự của Lãnh Thiên Dục rất lớn, trừ khi em có thể trở thành người phụ nữ của hắn, khiến hắn tin tưởng, như vậy mới có cơ hội ra tay.

Đôi mắt trong veo không hề chớp nhìn thẳng vào Niếp Ngân, trong lòng cô lại đang không ngừng hét lên: “Xin hãy ngăn em lại! Ngăn em lại đi!”.

Sau đó, bàn tay to lớn của Niếp Ngân siết chặt lấy eo Thượng Quan Tuyền.

- Nói cho tôi biết, em thực sự muốn như vậy? – Hơi thở của đàn ông nồng đậm bao trùm lấy hơi thở của cô, khiến tim cô đau nhói.

- Chuyện đó có quan trọng không? Em do một tay anh bồi dưỡng, muốn giết người sẽ không bỏ qua bất cứ thủ đoạn nào, mà điều kiện của Lãnh Thiên Dục rất tốt, có thể làm người phụ nữ của hắn cũng không tồi!

- Đôi mắt Thượng Quan Tuyền ánh lên tia hồ hững động lòng người, giọng nói lại đặc biệt lạnh lẽo.

- Vậy thì tùy em, nếu em cho rằng cách đó sẽ giúp em hoàn thành được nhiệm vụ! – Niếp Ngân cố gắng đè ép cảm xúc hỗn loạn, giọng điệu cũng cao hơn. Anh ta buông Thượng Quan Tuyền ra, đi về phía cửa.

- Chủ thượng... – Thượng Quan Tuyền cố nén nỗi đau đớn trong lòng, lên tiếng gọi.

Niếp Ngân dừng bước, nhưng không quay đầu lại.

Thượng Quan Tuyền hít sâu một hơi, sau đó lạnh lùng nói: “Chẳng lẽ anh không sợ em sẽ... yêu Lãnh Thiên Dục sao?”

Lời vừa dứt, Niếp Ngân đã quay người lại, đôi mắt sắc bén nhưng vô cảm: “Tuyền, em là người của tôi, nếu em thật sự yêu Lãnh Thiên Dục, tôi sẽ giết em”.

Nói xong, anh ta đi nhanh ra khỏi phòng. Tiếng đóng cửa vang lên, bóng lưng khuất dần.

Cả người Thượng Quan Tuyền run lên, sau đó cô ngồi yên lặng bên cửa sổ.

48. Chương 48

CHƯƠNG 48: EM TRAI

Edit: BB[o]

Đôi lúc, tình yêu là sự độc chiếm, còn có khống chế. Có người nói, khống chế trong tình yêu cũng là cách bày tỏ thiện ý, mục đích của khống chế không phải muốn hủy hoại hay làm người kia tổn thương, mà là để cùng nhau hạnh phúc vui vẻ...

Hội quán tư nhân Taekwondo

Nơi này cách xa thành phố phồn hoa ồn ào náo nhiệt, hội quán sang trọng tọa lạc giữa một rừng trúc quý hiếm, những cây trúc xanh um rậm rạp ngăn cách cái nóng nực và oi ả của mùa hè.

Sân Taekwondo hình vuông bằng phẳng rộng lớn là nơi so tài của các võ sĩ. Trên mặt đất trải một tấm đệm mềm màu trắng, ở giữa lòng sân là nơi thi đấu, các khu khác là nơi luyện tập. Khu tranh tài và khu luyện tập được phân biệt bằng hai màu sắc đối lập nhau, nếu cùng màu thì dùng dải phân cách màu trắng để phân chia.

Đây là hội quán Taekwondo của Lãnh thị, vậy nên hôm nay có ba người đàn ông cực phẩm tập trung ở hội quán. Trong đó hai người đang đấu với nhau, người còn lại uể oải ngồi ở một bên, vẻ phong độ vương giả không ai bì nổi.

Khi anh ta thấy một trong hai người trên khu thi đấu giơ chân tấn công, đôi môi mỏng nhếch lên, cất giọng nói: “Thiên Hi, cậu lại thua rồi”.

Quả nhiên, anh ta còn chưa nói hết đã vang lên tiếng “Bịch”, Thiên Hi đã ngã xuống đất.

- A... – Khuôn mặt anh tuấn của Thiên Hi dưới ánh mặt trời lộ ra sự đau đớn, sau đó anh ta nhìn về phía người vừa đánh ngã mình, hét lên – Anh Hoàng Phủ, anh ra tay cũng nặng quá đấy!

Trên mặt Hoàng Phủ Ngạn Tước lộ ra nụ cười tao nhã: “Thiên Hi, không tồi, mấy năm không gặp, thân thủ đã nhanh nhạy lên nhiều rồi, không giống trước kia mới một chiêu đã ngã xuống ngay!”

Thiên Hi gào lên: “Cũng là nhờ bị mấy người đánh lên đánh xuống cả, nếu thân thủ không khá lên thì đã sớm chết dưới tay bốn người rồi”.

Lăng Thiệu Đường ở một bên sáng khoái cười to, sau đó anh ta đứng dậy: “Nào, Thiên Hi, anh với cậu chơi một ván”.

Thiên Hi vừa nhìn Lăng Thiệu Đường đi về phía mình, khuôn mặt anh tuấn đã trở nên méo mó: “Anh Thiệu Đường, tha cho em đi, em chạy còn không kịp nữa là. May mà hôm nay anh Quý Dương không tới, nếu không chỉ sợ đêm nay em cũng không lết ra khỏi nơi này được mất”.

Về mặt Lăng Thiệu Đường lộ ra vẻ chế nhạo, đúng lúc anh ta đang định nói thêm...

- Anh thấy cậu ở nước ngoài cũng nhàn nhã quá nhỉ!

Giọng điệu lạnh như băng vang lên từ cửa, sau đó Lãnh Thiên Dục đi vào, cả người mặc một bộ võ trang của Taekwondo, bên hông đeo đai đen giống Lăng Thiệu Đường và Hoàng Phủ Ngạn Tước.

- Anh cả! – Thiên Hi vừa thấy Lãnh Thiên Dục liền cười, chẳng hề sợ hãi đối mặt với sắc mặt lạnh lẽo của Lãnh Thiên Dục.

Bên môi Lãnh Thiên Dục lộ ra sự vui vẻ hiếm thấy, hấn vỗ vào vai Thiên Hi mấy cái, sau đó nhìn hai người bạn tốt rồi nói: “Thiên Hi không còn nhỏ nữa, các cậu không cần nương tay với nó”.

Thiên Hi một lần nữa kêu lên: “Anh cả”.

- Nào, tới đây! – Lãnh Thiên Dục không chút để ý đến dáng vẻ “đáng thương” của Lãnh Thiên Hi, vừa dứt lời hấn đã vào tư thế sẵn sàng.

Xong rồi! Lãnh Thiên Hi thấy tình hình như vậy, biết chắc anh cả muốn đấu với mình, mồ hôi sau lưng anh ta bắt đầu túa ra.

Lăng Thiệu Đường và Hoàng Phủ Ngạn Tước ung dung xem kịch vui trước mặt, không có ý định ngăn lại, tình huống này họ đã quen từ lâu rồi.

Lãnh Thiên Hi nhắm mắt, về lý thuyết mà nói thì khả năng đấu võ Taekwondo của anh ta cũng cao, cũng đến cấp 5* rồi, nhưng đấu võ với anh cả thì... chênh lệch khá xa.

* Võ Taekwondo chia làm 10 cấp và cửu đẳng, cấp 5 là đai xanh

Anh ta hét lên một tiếng, sau đó bắt đầu ra chiêu, tung người nhanh nhẹn bay lên không trung rồi đá xuống.

Lãnh Thiên Dục nhíu mày, sau đó không nhanh không chậm đá ngược lại – chỉ một chiêu đã khổng chế được.

Lăng Thiếu Đường bắt đắc dĩ lắc đầu, anh ta cũng thấy đau thay Thiên Hi, cú đá của Lãnh Thiên Dục cũng quá mạnh đi.

- Anh cả, em vừa mới về nước, đây là quà anh dành cho em đấy à? Đừng đánh, đừng đánh mà! – Lãnh Thiên Hi dứt khoát nằm im trên mặt đất, ra vẻ đang ăn vạ.

Vẻ mặt lạnh như băng của Lãnh Thiên Dục lộ ra tia dịu dàng đối với em trai. Hắn bắt lấy một tay của Thiên Hi, kéo lên rồi nói: “Cậu đó, vẫn còn nhớ đến người anh trai này à, anh còn tưởng cậu suốt ngày chỉ biết đâm đầu vào mấy thiết bị hóa học trong phòng thí nghiệm thôi chứ”.

Lăng Thiếu Đường đứng ở một bên uể oải nói: “Tớ thấy Thiên Hi bị Quý Dương làm hư đó”.

Anh ta cũng không nói sai. Vì Cung Quý Dương là con một, vậy nên trừ lúc “hành hạ” mấy người bọn họ ra thì đều dành thời gian ở cùng Thiên Hi. Cung Quý Dương muốn dạy Lãnh Thiên Hi khả năng nghiên cứu chế tạo vũ khí của mình, ai biết trời xui đất khiến thế nào, Thiên Hi lại có hứng thú với thí nghiệm hóa học. Mặc dù đều là loay hoay tìm tòi với mấy thiết bị, nhưng... quả thật là khác biệt một trời một vực.

Lãnh Thiên Dục nhìn Lãnh Thiên Hi, thản nhiên nói: “Học làm bác sĩ cũng đã học xong rồi, còn không trở về giúp Lãnh thị một tay?”

Lãnh Thiên Hi xị mặt xuống: “Anh cả, anh đang nói đùa đấy à?”

Trời ạ, để cho anh ta giống như anh cả, suốt ngày phải đi xử lý mấy việc trên thương trường hỗn loạn như vậy, đầu anh ta sẽ nổ tung lên mất.

Lãnh Thiên Dục quắc mắt, quát lớn: “Chẳng lẽ để con bé Tang Thanh thay thế vị trí của em à?”

Tang Thanh hẳn vừa nhắc đến chính là em gái của hai người – Lãnh Tang Thanh!

Lăng Thiếu Đường đi lên một bước, vỗ vỗ vai Lãnh Thiên Hi, ánh mắt thâm thúy có phần chế nhạo, hướng về phía Lãnh Thiên Dục nói: “Thiên Dục, em trai cậu đường đường là một bác sĩ thiên tài về não nổi tiếng thế giới, cậu đúng thật là đang muốn hủy hoại tiền đồ của cậu ấy mà”.

49. Chương 49

CHƯƠNG 49: NGUỒN GỐC CỦA CON CHIP

Edit: BB[o]

- Anh cả...

Lãnh Thiên Hi uể oải ngồi xuống đất, ánh mặt trời ban ngày chiếu xuống càng khiến đường nét trên khuôn mặt anh tuấn của anh ta giống với Lãnh Thiên Dục, nhưng ánh mắt ôn hòa lại làm người ta sinh ra cảm giác thân thiết.

Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy vẻ đáng thương của Lãnh Thiên Hi thì khẽ nhếch nụ cười cực kì tao nhã và thanh cao như bậc vương giả:

- Dục, tớ thấy cứ để Thiên Hi nghỉ ngơi mấy ngày đi. Dù sao vị bác sĩ tiếng tăm lẫy lừng trong giới y học này cũng vừa mới thực hiện xong một cuộc nghiên cứu quan trọng, cậu không cần chuyên chế quá vậy đâu.

Lăng Thiếu Đường vỗ vỗ bả vai Thiên Hi: “Thiên Hi, anh chẳng hiểu nổi, anh trai thì máu lạnh vô tình mà sao lại có cậu em trai dễ mến thế này nhỉ?”

Vẻ mặt Lãnh Thiên Dục lập tức thay đổi, mặc dù đáng vẻ thờ ơ nhưng từ ánh mắt không khó để nhận ra tình bạn tốt giữa hắn và hai vị tổng giám đốc kia.

- Tớ thấy Thiên Hi không chỉ bị Quý Dương làm hư thôi đâu, còn có cả hai người cậu nữa đấy, cho nên thằng nhóc này mới dám lừa tớ, ở Harvard tự ý thay đổi chuyên môn học! – Hấn nói.

Lăng Thiệu Đường và Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn nhau cười. Sau đó, Lăng Thiệu Đường lên tiếng: “Dục, Tước nói không sai đâu, nên cho Thiên Hi thời gian để thích ứng”.

Lãnh Thiên Hi cảm kích nhìn Lăng Thiệu Đường và Hoàng Phủ Ngạn Tước.

Lãnh Thiên Dục nhìn em trai mình, hẳn hiểu dụng ý của hai người bạn tốt, nhưng mà...

- Thiên Hi, em còn muốn trốn tránh tới khi nào nữa? – Giọng điệu của hắn đột nhiên lạnh như băng.

Thân hình cường tráng của Lãnh Thiên Hi khẽ run lên, nụ cười ôn hòa trên mặt dần biến mất, anh ta vô lực cúi đầu xuống.

- Dục... – Lăng Thiệu Đường và Hoàng Phủ Ngạn Tước đồng thanh lên tiếng ngăn cản Lãnh Thiên Dục.

Lãnh Thiên Dục giơ tay lên, nhìn hai người bạn tốt, chậm rãi nói: “Thiên Hi không còn bé nữa, chẳng lẽ nó cứ muốn sống trong cái bóng ấy cả đời sao? Nếu như tớ cũng giống như nó thì giờ này làm gì có Lãnh thị chứ đừng nói đến vị trí lão đại”.

Nói xong, đôi mắt chim ưng của hắn nghiêm nghị nhìn về phía Lãnh Thiên Hi.

Hắn sao có thể không hiểu em trai mình chứ. Thật ra năng lực tính toán kinh doanh của Lãnh Thiên Hi không hề kém hơn năng lực của hắn, nhưng việc cha mất đã để lại bóng đen tâm lý quá lớn trong lòng cậu ta, cậu ta không muốn nói đến việc kinh doanh, cũng không tiếp nhận việc huấn luyện của tổ chức nữa.

Lãnh gia không cho phép con cháu mình lại trốn tránh như vậy, thế nên, người làm anh như Lãnh Thiên Dục không chút do dự gánh vác lấy chuyện ở hai giới hắc bạch đạo thay cha mình. Hắn không muốn em trai Lãnh Thiên Hi và em gái Lãnh Tang Thanh phải bận lòng thêm.

Nhưng cái gì cũng có giới hạn của nó, dù sao trong người bọn họ cũng chảy dòng máu của Lãnh gia, nhiều năm sống như vậy đủ rồi, giờ cũng nên quên đi vết thương lòng.

Lúc này, Lãnh Thiên Hi chậm rãi ngẩng đầu lên, vẻ cương nghị anh tuấn thoáng qua một tia đau đớn.

- Anh cả, em... – Anh ta dừng lại, làm sao mà anh ta lại không hiểu tấm lòng của anh trai mình chứ.

Lãnh Thiên Dục không nói gì thêm, nét mặt rất nghiêm túc.

Cả hội quán rất yên tĩnh, dường như cả âm thanh rất nhỏ của một chiếc lá rụng xuống cũng có thể nghe thấy được.

Sau một lúc lâu, Lãnh Thiên Dục mới điềm nhiên mở miệng: “Thiên Hi, em không quên con chip đỉnh cao kia chứ?”

Lãnh Thiên Hi chột nhìn về phía Lãnh Thiên Dục, ánh mắt kiên định, nói: “Nhớ, dĩ nhiên là em nhớ”.

- Giờ con chip kia đã biến mất không rõ tung tích. Là một người của Lãnh gia, em phải có trách nhiệm trong đó. Em có hứng thú với y học, được, Lãnh thị chúng ta hoàn toàn có thể phát triển thêm lĩnh vực y học, đem những tinh hoa trên thế giới quy tập lại, khiến cho Lãnh thị đứng đầu về y học, chẳng nhẽ em lo anh không làm được điều đó? –Lãnh Thiên Dục nói.

Đứng ở một bên, Hoàng Phủ Ngạn Tước như có điều suy nghĩ, nhìn về phía Lãnh Thiên Dục một chút, sau đó hỏi: “Dục, tổ chức đặc công BABY-M từ trước đến nay hoạt động dựa trên việc nhận nhiệm vụ, cậu có nghĩ tới người ủy thác cho bọn họ cướp đi con chip trong tay cậu rốt cuộc là ai không?”

Về mặt cương nghị của Lãnh Thiên Dục thoáng qua tia lạnh lẽo: “Trên thương trường người biết đến con chip này rất ít, chỉ có thể là... người trong giới hắc đạo. Xem ra có rất nhiều người núp trong bóng tối muốn làm hại đến Lãnh thị cho nên mới lợi dụng tổ chức BABY-M để đạt mục đích”.

Cả người hắn tràn đầy khí thế. Cái quan trọng nhất của con chip kia không phải là nhờ nó Lãnh thị sẽ kiếm được bao nhiêu tiền, mà nó là tâm nguyện của cha hắn, hắn muốn hoàn thành tâm nguyện đó.

Năm đó, cha hắn đã tốn rất nhiều tiền của để phát triển con chip công nghệ cao đứng đầu thế giới, trừ những nhân viên tham gia nghiên cứu khoa học thì rất ít người biết được. Nhưng đến cuối cùng cha hắn lại ra đi trước khi được tận mắt nhìn thấy con chip này, cho nên Lãnh Thiên Dục buộc phải tìm được con chip.

Lăng Thiều Đường lười biếng dựa người sang một bên, hàng lông mày chau lại. lát sau, anh ta cất giọng trầm thấp: “Dục, cậu có nghĩ tới một khi đối phương lấy được con chip đó thì hậu quả sẽ như thế nào không?”

Đáy mắt Lãnh Thiên Dục thoáng qua tia lạnh lẽo, hắn lên tiếng: “Đầu tiên là loại bỏ Lãnh thị, sau đó sẽ... uy hiếp tổ chức Mafia. Nhưng tổ chức BABY-M đã cướp được con chip này một thời gian rồi mà lại không có động tĩnh gì, trừ khi...”

- Trừ khi đối phương vẫn chưa nhận được con chip? – Về mặt Lãnh Thiên Hi thoáng qua một tia chần chừ, cất giọng nói.

- Còn một khả năng nữa... con chip kia là giả! – Lăng Thiều Đường và Hoàng Phủ Ngạn Tước đồng thanh lên tiếng.

Đáy mắt Lãnh Thiên Dục lóe lên tia lạnh lẽo khiến người ta run rẩy. Hắn nhếch môi, nhìn về phía ba người nói: “Xem ra Tây Tạng, Trung Quốc quả là nơi khiến người ta phải lưu luyến”.

Lăng Thiều Đường cười một tiếng: “Nếu như cả ba tập đoàn cùng ra mặt giúp đỡ, liệu có được coi là xem thường năng lực của cậu không?”

- Nói thử xem? – Lãnh Thiên Dục bày ra vẻ mặt vậy-mà-cũng-hỏi, nét mặt dù lạnh tanh nhưng rất tự tin. Hơn nữa hắn cũng không muốn bạn bè tốt của mình phải mạo hiểm.

50. Chương 50

CHƯƠNG 50: THEO DÕI LẪN NHAU

Edit: BB[o]

Cây cối rậm rạp che khuất ánh mặt trời, chỉ có những bóng cây trải dài trên mặt đất, có một chiếc xe ô tô đang ẩn núp dưới những tán cây xanh.

Thượng Quan Tuyền uể oải dựa người vào ghế xe, đôi mắt trong trẻo lạnh lùng sau mắt kính toát ra vẻ tỉnh táo và sắc sảo. Cô nhìn vào màn hình trên xe rồi lại hướng ánh mắt đến tòa nhà cao tầng xa xỉ cách đó không xa.

Đây chính là trụ sở chính của Lãnh thị, mà mục tiêu của cô chính là tổng giám đốc của Lãnh thị - Lãnh Thiên Dục!

Cô sờ lên bả vai, vết thương đã bắt đầu khép miệng, nhưng chạm vào vẫn thấy tê tê, đây đều là do Lãnh Thiên Dục ban tặng.

Người đàn ông chết tiệt này lại dám nuốt lời, ở sau lưng cô bày trò.

Vừa nghĩ tới việc không đâu lại tự dưng bị trúng một viên đạn, lửa giận trong lòng Thượng Quan Tuyền tăng lên gấp bội.

Vậy nên hôm nay cô đã đến đây, mà nguyên nhân quan trọng hơn chính là tối hôm qua Niếp Ngân đã nói cho cô biết một tin tức kinh hãi.

Lúc đầu có người trả giá rất cao yêu cầu bọn họ lấy được con chip. Khi cô ở Tây Tạng cướp thành công con chip về giao cho Niếp Ngân, mãi đến lúc giao hàng Niếp Ngân mới biết con chip đó là giả.

Rốt cuộc con chip có hình dạng như thế nào, Niếp Ngân chưa từng thấy qua, cô cũng vậy, nhưng cô biết nếu như không lấy được con chip thật thì sẽ ảnh hưởng đến địa vị và uy tín của tổ chức đặc công quốc tế BABY-M.

Nhiệm vụ này là do cô làm cho nên cô không thể phải bỏ trách nhiệm!

Vì vậy, sau cả đêm suy xét, Thượng Quan Tuyền thấy mình lại rơi vào bẫy của Lãnh Thiên Dục. Dù cô không biết con chip có ý nghĩa như thế nào với Lãnh Thiên Dục, nhưng từ việc Lãnh Thiên Dục tự mình đến Tây Tạng hành động đã cho thấy hẳn rất coi trọng con chip đó, hơn nữa còn buộc phải lấy được nó.

Nghĩ đến tình cảnh ngày hôm đó, cô và Lãnh Thiên Dục một trước một sau đến đại điện, nếu như nói cô chỉ lấy được con chip giả, vậy Lãnh Thiên Dục có tìm được con chip thật hay không?

Thượng Quan Tuyền càng nghĩ càng thấy không có khả năng này. Nếu Lãnh Thiên Dục đã lấy được con chip vậy thì sao còn cần phải đánh cược với cô vụ thoát ra từ tầng mười chín của mật thất làm gì?

Ánh mắt Thượng Quan Tuyền lộ vẻ căng thẳng. Sau mấy lần đối mặt, cô đã có cảm giác người đàn ông này không hề đơn giản, đôi lúc còn khiến cô cảm thấy bối rối, đây là cảm giác chưa từng xuất hiện kể từ khi cô ra đời. Vì vậy, cô rất nghi ngờ liệu mình có khả năng giết người đàn ông này không.

Thượng Quan Tuyền biết, nếu cô không tìm Lãnh Thiên Dục thì Lãnh Thiên Dục cũng sẽ phái người tìm ra cô. Vì vậy hôm nay cô đã chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ để theo dõi Lãnh Thiên Dục, việc đầu tiên là muốn tra ra tung tích của con chip.

Đang mải suy nghĩ chợt nghe thấy tiếng tí tí từ màn hình phát ra, Thượng Quan Tuyền quay đầu nhìn, đôi mắt trở nên cực kì tỉnh táo.

Cách đó không xa có ba chiếc xe thương vụ sang trọng đang chậm rãi rời đi, khóe môi Thượng Quan Tuyền cong lên một nụ cười duyên dáng. Lãnh Thiên Dục, rốt cuộc anh cũng xuất hiện rồi!

Ngay sau đó, Thượng Quan Tuyền bình tĩnh khởi động xe, lái chậm chậm theo sau, chú ý theo dõi chiếc xe đang đi ở giữa. Cô biết, hai trước xe ở trước và ở sau chỉ để bảo vệ mà thôi.

Xe rẽ hướng, Thượng Quan Tuyền cũng theo sát phía sau, không lơ lỏng chút nào.

Không lâu sau, ba chiếc xe phía trước đột nhiên xảy ra chuyện khác thường. Khi đang rẽ vào một khúc quanh, chiếc xe ở giữa tách ra, đi ngược đường hai chiếc xe đang hộ tống.

Ánh mắt Thượng Quan Tuyền lóe lên chút do dự, tình huống phát sinh ngoài dự kiến này không khỏi khiến cô nghi ngờ, chẳng lẽ Lãnh Thiên Dục biết có người theo dõi hẳn?

Cô nhìn thiết bị định vị trong xe, chỉ cần xác định Lãnh Thiên Dục ngồi trong chiếc xe kia là được rồi. Nghĩ tới đây, cô không do dự nữa mà nhấn ga đi theo.

Không biết đã qua bao lâu, đang lúc Thượng Quan Tuyền nghĩ rằng mình lại mắc bẫy của Lãnh Thiên Dục...

Mùi tanh nồng của sóng biển ập đến, nơi đây cách xa cái ồn ào, náo nhiệt và nóng nực của thành phố, chỉ còn lại bầu không khí an lành.

Dần dần, Thượng Quan Tuyền phát hiện cách đó không xa là một ngôi biệt thự màu trắng đầy khí thế mà tràn đầy mùi vị quý tộc, tư thái cổ xưa sánh ngang với trời đất.

Chiếc xe trước mất đi xuyên qua rừng trúc xanh tốt, dừng lại trước cổng biệt thự. Cánh cổng sắt lớn uy nghi được cài đặt hệ thống kiểm tra an toàn tự động, sau khi quét một lượt, chiếc xe nổ máy chạy vào trong biệt thự.

Thượng Quan Tuyền tìm một chỗ kín đáo đỗ xe lại, sau đó từ từ tới gần biệt thự.

Nơi này là... biệt thự của Lãnh Thiên Dục sao?

Rất rõ ràng, cô không thể đi vào từ cửa chính, vì vậy Thượng Quan Tuyền cẩn thận quan sát địa hình xung quanh. Khi cô thấy dọc theo rừng trúc xuống phía dưới là một dãy núi cao, đôi môi khẽ cong lên.

Tránh khỏi đồ công nghệ cao để đi vào biệt thự đối với Thượng Quan Tuyền mà nói là chuyện quá dễ dàng, chẳng qua nơi này lớn như vậy, cô phải mất chút thời gian mới có thể tìm được Lãnh Thiên Dục.

Trên núi cây cối tốt tươi, một bên là suối nước Ôn Tuyền, bốn mùa đều tràn đầy sức sống.

- Anh ta cũng biết hưởng thụ quá nhỉ! – Thượng Quan Tuyền thấy những cảnh này liền hừ lạnh một tiếng.

Đúng lúc này, một giọng nói như đến từ địa ngục truyền đến từ trên đầu cô: “Tôi không ngại cùng cô hưởng thụ đâu”.

Thượng Quan Tuyền sững sờ, đột nhiên quay người lại, khi cô thấy rõ người vừa lên tiếng, đôi mắt lập tức trợn to lên...

51. Chương 51

CHƯƠNG 51: QUYẾT ĐỊNH CHẤN ĐỘNG LÒNG NGƯỜI

Edit: BB[o]

Người này không phải ai khác, chính là người Thượng Quan Tuyền luôn theo dõi – Lãnh Thiên Dục!

Vẻ mặt hắn lúc này lạnh lẽo như Diêm La, hai cánh tay khoanh lại, thân hình to lớn tùy ý dựa vào một bên, đôi mắt chim ưng sắc bén nhìn thẳng vào cô.

Thượng Quan Tuyền cảm thấy tim mình như nhảy ra ngoài, đôi mắt của cô lúc này như lắng xuống, đôi mày nhíu lại thể hiện sự khó tin và nghi ngờ.

Sắc mặt hờ hững của Lãnh Thiên Dục khiến Thượng Quan Tuyền không nhìn ra trong lòng hắn đang suy nghĩ gì. Hắn chậm rãi bước vào một căn phòng cạnh suối Ôn Tuyền, đèn bên trong tản ra những tia sáng nhàn nhạt, lấy hàng trúc để ngăn cách với thế giới bên ngoài, trông rất bí hiểm.

- Đi theo tôi từ trưa đến giờ không thấy mệt sao? Vào trong đi! – Một âm thanh uy nghiêm lạnh lùng truyền ra từ trong phòng.

Thượng Quan Tuyền ngẩn ra, quả nhiên hắn đã phát hiện có người theo dõi.

Cô hít sâu một hơi, người đàn ông này rất bí hiểm làm cô không chống đỡ nổi, nếu không phải vì muốn hoàn thành nhiệm vụ, cô tuyệt đối không muốn động vào người đàn ông như vậy.

Nhưng, tên đã lên cung, không bắn không được.

“Thượng Quan Tuyền, tỉnh táo lên, dù sao mày cũng không được dễ dàng chịu thua hắn như thế” – Cô thầm nghĩ.

Thượng Quan Tuyền cắn môi, dứt khoát mở cửa ra.

Lúc đóng cửa quay đầu lại, cô vừa hay đối diện ngay với đôi mắt thâm sâu của Lãnh Thiên Dục.

Thượng Quan Tuyền như chôn chân tại chỗ, không tiến lên được mà cũng không biết nên làm gì, cô cụp mắt xuống trốn tránh ánh mắt hắn.

Thời gian như ngừng lại, bầu không khí hết sức kì lạ và nặng nề. Dường như đã qua rất lâu, Thượng Quan Tuyền rốt cuộc cũng nghe được giọng điệu trầm thấp vang lên:

- Ngẩng đầu lên! – Lãnh Thiên Dục ra lệnh.

Thượng Quan Tuyền ngẩng đầu, mắt đối mắt với Lãnh Thiên Dục.

- Thế nào, dám theo dõi tôi mà lại không dám đối mặt với tôi à? – Giọng điệu của hắn lạnh giá như mũi kiếm, châm chọc nói.

Thượng Quan Tuyền hừ lạnh một tiếng: “Lãnh Thiên Dục, anh cũng tự đại quá đấy, nếu không có can đảm thì tôi cũng chẳng tới đây làm gì”.

- À, vậy cơ à? – Lãnh Thiên Dục đang ngồi trên ghế chột đứng dậy, Thượng Quan Tuyền cảm thấy không gian nhất thời bị thu hẹp lại. Bàn tay to lớn của hắn nắm lấy cổ cô.

Khóe miệng hắn nhếch lên ý cười lạnh đầy thâm thúy: “Cô cũng to gan thật đấy! Biết rõ tôi đã sai người đi tìm cô, vậy mà còn tự chui đầu vào rọ”.

- Có gì khác nhau sao? Dù sao tôi cũng muốn hoàn thành nhiệm vụ của mình! – Thượng Quan Tuyền hùng hổ nói.

Mặc dù to miệng như vậy nhưng trống ngực của Thượng Quan Tuyền đang đập liên hồi. Mục đích cô theo dõi Lãnh Thiên Dục là muốn tra tìm dấu vết của con chip, ai biết lại bị hắn phát hiện ra, khiến cô không thể không tùy cơ ứng biến. Nhưng cô cũng rất rõ, nếu như bây giờ giết chết hắn thì tung tích của con chip nhất định cũng sẽ mất theo.

Điều này khiến cô thấy bức bối, cô cực kì chán ghét loại tình cảnh tiến thoái lưỡng nan kiểu này.

Lãnh Thiên Dục tao nhã bước về phía quầy rượu bằng gỗ, lấy ra một chai Whisky lạnh ra, sau đó lại thông thả ngồi xuống, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm cô.

- Muốn giết tôi? Cô có bản lĩnh này sao? – Giọng điệu lạnh như băng, hắn khẽ nhấp một ngụm rượu, không thay đổi nét mặt nói – Hoặc phải nói là... cô chịu giết tôi?

Lời nói đầy khiêu khích mà cũng rất mờ ám khiến Thượng Quan Tuyền đột nhiên thấy giận dữ. Đôi mắt trong veo của cô thoáng qua tia lạnh giá, ngay sau đó, ngón tay mảnh khảnh nhanh chóng sờ lên chiếc dây chuyền ở cổ.

- Lãnh Thiên Dục, chịu chết đi! – Vẻ sắc bén lướt qua ánh mắt Thượng Quan Tuyền, sợi dây chuyền đột nhiên biến thành một thứ vũ khí bén nhọn, nhanh như chớp bắn thẳng về phía Lãnh Thiên Dục.

Thứ vũ khí sắc bén dưới ánh hoàng hôn nhu hòa càng trở nên lạnh lẽo lạ thường.

- Cỏ bốn lá? – Đáy mắt Lãnh Thiên Dục thoáng qua tia cảnh giác rồi nhanh chóng biến mất. Sau đó, hắn nhanh chóng xoay người, tránh được ám khí đột nhiên xuất hiện này.

“Cỏ bốn lá” chính là ám khí đã giết thượng sư ở Tây Tạng và Crow.

Vậy mà lúc này, đáy mắt Thượng Quan Tuyền thoáng tia cười nhạt. Chẳng biết từ lúc nào, trên tay cô đã cầm một con dao sắc bén, trong khi Lãnh Thiên Dục liên tục xoay người, con dao đột nhiên sượt qua cánh tay hắn.

Lãnh Thiên Dục đột ngột đưa tay ra, bàn tay to lớn mở rộng, lại nhanh chóng thu về, cứng rắn ấn vũ khí trong tay Thượng Quan Tuyền xuống, bàn tay khác nắm chặt cổ tay cô.

- Không ngờ khả năng của cô lại... – Lãnh Thiên Dục lạnh lẽo cất lời, vẻ tàn ác tràn ngập trong đôi mắt. Hắn không nghĩ cô gái này sẽ ra tay nhanh đến vậy, nếu không phản ứng kịp, chắc chắn hắn sẽ bị trúng ám khí của cô.

- Sao? Anh đang khen tôi à? – Đáy mắt Thượng Quan Tuyền tràn ngập vẻ phẫn nộ. Nói thì chậm nhưng xảy ra thì rất nhanh, cánh tay khác của cô nhanh chóng đập vào phần cổ của Lãnh Thiên Dục.

Lãnh Thiên Dục không nghĩ cô còn có thể phản kháng, hắn cảm thấy cổ đau buốt, ngay sau đó liền đẩy cô ra.

Đúng lúc này, một lưỡi dao bén nhọn lại bay thẳng một đường về phía hắn. Khả năng phi dao lão luyện này hẳn là không thua kém tài phi dao của Hoàng Phủ Ngạn Tước.

Lãnh Thiên Dục lắc người cực nhanh, đem ly rượu ném mạnh về phía con dao đang lao đến. Ly rượu va chạm với con dao trên không trung, âm thanh leng keng vang lên.

Ly rượu bị va chạm mạnh, vỡ tan trên không trung, còn con dao vì đâm phải ly rượu nên bị lệch hướng.

Lãnh Thiên Dục nghiêng người, con dao đâm sượt qua cà vạt của hắn, lưỡi dao vừa bay qua, cà vạt bị rách làm đôi rơi xuống đất.

Cùng lúc đó, Thượng Quan Tuyền rên lên một tiếng... mảnh vỡ của ly rượu đã đâm vào cánh tay cô.

52. Chương 52

CHƯƠNG 52: KHÔNG KHÍ KÌ QUÁI

Máu, từng giọt máu chảy đầy cánh tay Thượng Quan Tuyền, ánh mắt Lãnh Thiên Dục đột nhiên trở nên căng thẳng. Hắn bước nhanh lên mấy bước, kéo cánh tay của cô lại...

- Anh không cần giả vờ giả vịt! – Thượng Quan Tuyền nhân cơ hội này nâng cánh tay kia lên, bàn tay nhỏ bé mảnh khảnh có giấu một con dao sắc bén.

Con dao xoẹt qua, vậy mà...

Cổ tay cô bị Lãnh Thiên Dục nắm chặt, ngay sau đó, bàn tay hắn gia tăng thêm chút lực. Thượng Quan Tuyền cảm thấy ở chỗ cổ tay truyền đến một cảm giác tê dại.

Leng keng, con dao rơi trên mặt đất phát ra âm thanh lạnh lẽo vô cùng.

- Anh... Lãnh Thiên Dục, bỏ tay tôi ra! – Lúc này Thượng Quan Tuyền đã bị Lãnh Thiên Dục khống chế, không cách nào thoát ra được.

- Cô cứ như vậy mà muốn giết tôi sao? – Về mặt Lãnh Thiên Dục lạnh như băng, giọng điệu cũng vô cùng lạnh lẽo.

- Đúng! – Thượng Quan Tuyền cố gắng chịu đựng cơn đau truyền đến từ cánh tay, cất giọng nói – Giết anh, tôi mới có thể hoàn thành nhiệm vụ.

- Nhiệm vụ chết tiệt!

Lãnh Thiên Dục lạnh lùng lên tiếng, sau đó, bàn tay nắm lại, hơi khom người bế Thượng Quan Tuyền lên đi về phía giường ngủ.

Thượng Quan Tuyền cảm thấy sợ hãi, cơ thể vô thức giãy giụa: “Lãnh Thiên Dục, anh, anh muốn làm gì?”

- Câm miệng lại!

Khuôn mặt lạnh lẽo của Lãnh Thiên Dục không chút biểu cảm, hàng lông mày cương nghị nhíu lại khiến người ta không rét mà run.

Lúc hắn đặt Thượng Quan Tuyền xuống giường, cô đang định đứng dậy...

- Ngồi yên đấy!

Lãnh Thiên Dục quát, sau đó cánh tay như chiếc kim sắt đè xuống, đem thân thể cô hoàn toàn vùi trong lồng ngực của mình, một tay khác nhanh chóng ấn xuống mỗi chuỗi số.

- Đem hộp thuốc vào đây!

Âm thanh lạnh lùng như từ địa ngục ra lệnh qua điện thoại.

Thượng Quan Tuyền ngẩn ra. Thân hình của hắn dũng mãnh, nhanh nhẹn là thế, bờ ngực rộng lớn là thế, trong chốc lát hơi thở của đàn ông tỏa ra, bao vây lấy cô khiến tim cô đập nhanh. Cô rất sợ vì sao lúc này lại dễ mắc hắn như vậy, cảm giác giống như một loại phục tùng...

Nghĩ tới đây, Thượng Quan Tuyền cảm thấy đầu mình như nổ tung!

Tại sao lại vậy?

Tại sao đối diện với lồng ngực của Lãnh Thiên Dục, cô lại sinh ra cảm giác hoảng hốt nhưng lại lưu luyến?

- Tôi giúp cô xử lý vết thương, ngoan ngoãn ngồi im đi, đừng cử động.

Lãnh Thiên Dục cúp điện thoại, cúi đầu xuống nhìn Thượng Quan Tuyền trong ngực rồi nói. Giọng điệu tuy lạnh như băng lại có chút tình cảm khó phát hiện.

Từ trên người cô tỏa ra mùi thơm làm lòng hắn ngứa ngáy, người con gái mềm mại trong ngực không khỏi làm đôi mắt chìm ưng dẫy sống.

- Anh...

Thượng Quan Tuyền chợt ngừng đầu, ai ngờ vì khoảng cách giữa hai người quá gần nhau, hơn nữa Lãnh Thiên Dục lại đang cúi đầu xuống...

Đôi môi anh đào của cô lại chạm vào đôi môi mỏng khôu gợi của Lãnh Thiên Dục.

Thượng Quan Tuyền đột nhiên trợn to mắt, cô vừa muốn tránh né lại bị Lãnh Thiên Dục ôm lấy, khiến cô ngồi hẫng lên cặp đùi trắng kiện của hắn, hai cánh tay vững chắc của hắn cố tránh vết thương, ôm cô vào trong ngực.

- Không, đừng như vậy!

Thượng Quan Tuyền bối rối ấp úng lên tiếng. Cô nghe tiếng tim mình đập mạnh. Thượng Quan Tuyền muốn thoát ra ngoài bởi vì hành động của hai người lúc này khiến cô cảm thấy rất kì quái và mờ ám.

Thấy khuôn mặt tuyệt mỹ của Thượng Quan Tuyền đỏ bừng lên, trái tim sắt đá của Lãnh Thiên Dục như bị một sợi lông mềm mại phe phẩy vào, hắn không biết cảm giác này là gì, hắn chỉ muốn thuận theo lòng mình.

- Không nên gì?

Mặc dù đôi mắt lạnh như băng nhưng khóe miệng kiên nghị khẽ cong lên nụ cười, hắn cúi xuống tới gần Thượng Quan Tuyền...

Thượng Quan Tuyền vô thức ngả người về phía sau, đôi mắt tỉnh táo đã sớm bị vẻ hốt hoảng thay thế.

- Lãnh Thiên Dục, anh, anh không được tới gần thêm nữa. Nếu không... nếu không...

- Nếu không sẽ thế nào? Hả? – Lãnh Thiên Dục không nhúc nhích, đôi môi cong lên nụ cười thích thú, ánh mắt như thợ săn nhìn tỉ mỉ gương mặt cô.

Là lưu luyến hay là hứng thú? Lãnh Thiên Dục không biết, nhưng trên người cô có mùi thơm ngát đặc trưng luôn khiến hắn không thể kìm lòng.

Trái tim Thượng Quan Tuyền đập liên hồi, hắn ở rất gần cô, hơi thở nóng bỏng của đàn ông nhanh chóng bao vây lấy hơi thở của cô.

Hắn lại cúi xuống... đưa tay chạm vào môi cô.

Đôi môi xinh đẹp của cô khẽ run rẩy, để mặc ngón tay hắn tùy ý chạm vào.

Hắn luôn mạnh mẽ, vẻ lạnh lẽo như băng ngàn năm, nhưng bây giờ lại thấy như có một dòng nước ấm tràn vào trong lòng.

- Cô... rất đẹp! – Giọng nói vốn lạnh như băng của Lãnh Thiên Dục dần dần thay đổi, âm thanh trầm thấp như đang cảm thán.

Thượng Quan Tuyền mím môi, tim đập ngày càng mạnh: “Anh buông ra... A....”

Lãnh Thiên Dục không cho cô cơ hội lên tiếng, đôi mắt đen dần trở nên thâm trầm, hắn cúi người xuống, không báo trước hôn lên đôi môi đỏ mọng xinh đẹp của Thượng Quan Tuyền.

Đầu lưỡi bá đạo luồn vào trong cái miệng nhỏ nhắn của cô, nhanh chóng đoạt lấy từng chút ngọt ngào một.

Vội vàng đòi hỏi, thỏa thuê đoạt lấy...

Hơi thở đậm mùi đàn ông tràn ngập trong khoang miệng nhỏ nhắn của cô.

53. Chương 53

CHƯƠNG 53: KHÔNG KHỎI ĐAU LÒNG

Edit: BB[o]

Thượng Quan Tuyền chấn động toàn thân, trong lòng kêu lên một tiếng. Hắn điên cuồng hôn cô làm khuôn mặt tuyệt mỹ đã sớm đỏ bừng, toát lên vẻ kiêu mị làm người ta yêu thương.

Cô muốn trốn tránh nhưng bàn tay đặt sau lưng đã giữ chặt cô lại, xuyên qua lớp vải mỏng truyền đến cảm giác nóng bỏng. Thượng Quan Tuyền không biết mình nên làm như thế nào, cô không muốn bị khống chế nhưng lại cứ thế mà đắm chìm trong cảm giác như bị cướp đoạt này.

- Anh, anh... – Thượng Quan Tuyền thở hổn hển.

Trong miệng cô đã tràn ngập hơi thở nóng bỏng cùng mùi đàn hương của người đàn ông, đang lúc cô cảm thấy không thể hít thở... đôi môi của hắn càng điên cuồng hơn, cướp đi lý trí của cô.

Dần dần, Lãnh Thiên Dục không thấy thỏa mãn khi chỉ môi lưỡi dây dưa thế này, hắn... muốn nhiều hơn!

Hắn buông cô ra, đôi mắt đen bừng bừng một ngọn lửa quỷ dị, đầu lưỡi nóng bỏng rời xuống, giống như thương tiếc hoặc là bá đạo, hôn xuống chiếc cổ trắng nõn của cô.

Thượng Quan Tuyền hít một hơi lạnh, nhất là khi thấy đôi mắt của Lãnh Thiên Dục càng thêm thâm trầm. Dù sao cũng từng có một đêm mây mưa cùng hắn, cô hiểu ánh mắt này của hắn là có ý nghĩa gì.

Không...

Cô cảm nhận thấy bàn tay tràn đầy ma lực của Lãnh Thiên Dục phủ lên nơi căng tròn của mình, cả người hoàn toàn run lên, sau đó cô dùng hết sức đẩy Lãnh Thiên Dục ra.

- Lãnh Thiên Dục, buông tôi ra! – Thượng Quan Tuyền tức giận, càng đẩy mạnh hơn, muốn thoát khỏi vòng tay của hắn.

- Đừng động đây, nếu không tôi không dám đảm bảo bản thân sẽ lập tức muốn cô!

Thượng Quan Tuyền căng thẳng, bởi vì cô đang ngồi trên đùi Lãnh Thiên Dục nên cảm nhận được rất rõ thứ cứng rắn và nóng bỏng của đàn ông đang bành trướng bên dưới.

Cô không dám giãy giụa thêm nữa, đôi mắt chưa bao giờ tràn ngập sự hoảng sợ và luống cuống như lúc này.

Lãnh Thiên Dục cố gắng điều chỉnh hơi thở. Hắn luôn kiêu ngạo trước khả năng kìm chế của bản thân, nhưng trước mặt cô gái này lại khó có thể giữ được.

Hắn đưa tay vuốt ve gò má cô, cô vô thức né tránh khiến sắc mặt Lãnh Thiên Dục liền thay đổi.

Đúng lúc này...

Cốc, cốc, cốc! Tiếng gõ cửa cẩn thận và từ tốn vang lên đã khiến bầu không khí mờ ám trong phòng tan ra.

Lãnh Thiên Dục thấy vẻ mặt cô như trút được gánh nặng, đáy mắt hắn càng thêm âm trầm.

- Vào đi!

Giọng nói lạnh lẽo vang lên, nhưng cánh tay hắn vẫn nhất quyết không buông Thượng Quan Tuyền ra.

Khi quần gia dè dặt đem hộp thuốc vào, Thượng Quan Tuyền chỉ muốn tìm một cái lỗ để chui xuống.

- Để xuống đây rồi ra ngoài đi! – Lãnh Thiên Dục trầm ổn ra lệnh.

- Vâng, Lãnh tiên sinh! – Quần gia đặt hộp thuốc trên mặt bàn rồi lui ra ngoài.

Lãnh Thiên Dục cầm lấy hộp thuốc, bàn tay nhanh chóng đặt trước ngực cô, cởi cúc áo ra...

- Anh làm gì vậy? – Thượng Quan Tuyền thét lên chói tai, khuôn mặt đầy cảnh giác.

- Đừng động đây!

Lãnh Thiên Dục quát lên, ngăn lại hành động phản kháng của cô. Sau đó bàn tay nhanh chóng cởi áo cô ra.

Chết tiệt thật!

Bàn tay hắn đột nhiên nắm chặt lại thành nắm đấm!

Vốn là người lạnh lùng vô tình, vậy mà khi kéo áo xuống, hắn không khỏi cảm thấy đau lòng.

Lãnh Thiên Dục không chỉ nhìn thấy vết thương do bị mảnh vỡ của ly rượu đâm vào khi nãy mà còn thấy vết sẹo do bị đạn bắn trên người cô.

Hắn nhíu mày, sau đó cầm lọ thuốc lên, giúp cô xử lý vết thương đang chảy máu.

Cảm giác lạnh như băng từ tay hắn khiến cô không kịp đề phòng, cả người co rụt lại.

- Đau không?

Hắn nhìn cô, đôi mắt luôn thâm thúy lạnh lẽo giờ lại lướt qua một tia dịu dàng.

Về dịu dàng xuất hiện trên khuôn mặt anh tuấn càng thêm động lòng người.

- Vết thương không nặng lắm, xử lý một chút là ổn!

Nói xong, hắn nhanh chóng băng bó lại vết thương cho cô.

- Hả? – Thượng Quan Tuyền ngẩn ra – Lãnh Thiên Dục, sao anh lại....

- Đã có chuyện gì xảy ra? – Lãnh Thiên Dục bất ngờ hỏi khiến Thượng Quan Tuyền không kịp đề phòng.

Ngón tay thon dài khẽ chạm vào vết sẹo do bị đạn bắn. Nếu như hắn đoán không sai, cô bị viên đạn đường kính 22mm bắn vào, loại đạn này có thể xuyên qua cả ba lớp áo chống đạn!

Khi biết được điều này, Lãnh Thiên Dục chau mày, không biết tại sao hắn lại cảm thấy đau đớn.

Thượng Quan Tuyền nhìn dáng vẻ hắn như vậy, đáy mắt thoáng qua tia nghi ngờ. Trước giờ ấn tượng của cô về hắn là một người cao cao tại thượng, vậy mà lúc này, vẻ mặt và động tác của hắn không hề đánh mất vẻ uy nghiêm vốn có, ngược lại càng làm mềm đi đường nét sắc bén khiến hắn càng thêm quyến rũ.

Lòng cô khẽ run lên, đáy lòng như được một sợi lông mềm mại nhẹ nhàng vuốt qua, không thể gọi là kích thích, chỉ là khẽ lướt qua mà thôi.

Không biết tại sao, cô không kim lòng được, nhìn thẳng vào khuôn mặt hắn, thản nhiên nói: “Đây đều là do anh ban tặng cả”.

54. Chương 54

CHƯƠNG 54: CHỈ CÓ MỘT CƠ HỘI

Edit: BB[o]

Đôi mắt lạnh lẽo của Lãnh Thiên Dục nhìn chằm chằm vào Thượng Quan Tuyền, dĩ nhiên hắn ta không mấy để tâm đến lời nói của cô mà chỉ cất giọng lạnh lùng: “Bị bắn lúc nào?”

Dứt lời, ngón tay thon dài khẽ chạm vào vết thương, đáy mắt hắn thoáng qua tia tình cảm phức tạp khó có thể phát hiện.

Thượng Quan Tuyền thấy hắn hỏi như vậy, cảm giác xúc động nho nhỏ vừa mới nảy sinh khi nãy liền biến mất. Cô cười lạnh, hất tay hắn ra, nói: “Lão đại quả thật là người hay quên, sủng do chính ngài sai người bắn, vậy mà còn ở đây làm bộ làm tịch, đúng là kẻ tiểu nhân”.

Lãnh Thiên Dục nghe cô nói vậy thấy rất kì lạ, hai hàng lông mày cau chặt lại, sau đó quát lên: “Nếu cô thật sự muốn giết tôi thì không cần phải tìm ra cái lý do vớ vẩn kiểu đó”.

Cô cứ như vậy mà muốn giết hắn? Là vì nhiệm vụ hay thật sự cô hận hắn đến xương tủy? Nghĩ tới điều này, đáy mắt Lãnh Thiên Dục càng thêm lạnh lẽo.

- Lãnh Thiên Dục, anh... A... – Đáy mắt Thượng Quan Tuyền ánh lên tia quật cường, vừa giơ tay lên nhưng do mới bị thương nên cô đau đến hết lên.

Ngay sau đó, thân thể mềm mại của cô bị Lãnh Thiên Dục giữ chặt lấy, hần lạnh giọng ra lệnh: “Cô ngồi yên một chút đi”.

Giờ phút này, Thượng Quan Tuyền có một nét hấp dẫn khó tả. Quần áo hơi xộc xệch, mái tóc dài đen nhánh theo động tác ngửa cổ của cô nửa che nửa đầy thân người trắng nõn, như ẩn như hiện càng thêm phần quyến rũ.

Đôi mắt sâu thẳm của hần không khỏi biến hóa.

- Đồ hạ lưu!

Thượng Quan Tuyền thấy ánh mắt của hần nhìn mình như vậy, sắc mặt tái đi, đôi tay nhỏ bé túm chặt lấy cổ áo, nói: “Lãnh Thiên Dục, tôi không phải thuộc hạ của anh, đừng ra lệnh cho tôi”.

- Vậy à? Vậy tôi cũng nên suy nghĩ xem nên làm thế nào để đối đãi với đặc công mà Niếp Ngân coi trọng nhất đây.

Lãnh Thiên Dục lạnh mặt, một tay vòng qua ôm chặt lấy Thượng Quan Tuyền trong ngực mình, thân hình cao lớn hoàn toàn chôn vùi cô.

Hơi thở nóng bỏng phả lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, hơi thở đàn ông nồng đậm tựa như chúa tể. Thượng Quan Tuyền hít một hơi lạnh, vừa định né ra phía sau lại bị bàn tay Lãnh Thiên Dục kéo chặt lại.

- Lãnh Thiên Dục, buông tôi ra!

Thượng Quan Tuyền giơ cánh tay không bị thương lên định đập vào người hần, nhưng trong chốc lát lại bị Lãnh Thiên Dục giữ lấy, đôi môi mỏng của hần khẽ cong lên nụ cười lạnh: “Người phụ nữ của tôi à, bạo lực như vậy không tốt đâu”.

- Ai là người phụ nữ của anh? Anh đừng có mộng tưởng! – Đôi mắt trong veo của Thượng Quan Tuyền lườm hần.

- Sao? Chuyện đêm đó cô quên rồi à?

Lãnh Thiên Dục hừ lạnh một tiếng, sau đó hần chỉ dùng một tay để cố định hai tay cô, tay còn lại vuốt ve gò má cô: “Nhưng tôi vẫn còn nhớ rõ mùi vị của cô”.

Thượng Quan Tuyền theo phản xạ né tránh, giống như động phải khoai ngứa: “Lãnh Thiên Dục, anh thật khốn kiếp, anh...”

- Không phải là cô vẫn muốn giết tôi sao?

Lãnh Thiên Dục lạnh lùng cắt ngang lời cô, đôi môi mỏng tiến sát lại gần môi cô, giọng nói nhỏ mập mờ mà lạnh lẽo: “Tôi sẽ cho cô cơ hội”.

Hần dừng lại, đáy mắt toát ra vẻ lạnh lẽo.

Bàn tay rắn chắc khóa chặt vòng eo mảnh khảnh của cô, hơi thở nguy hiểm quanh quẩn bên vành tai cô.

Cô không khỏi cảm thấy lạnh sống lưng, cảm giác run rẩy xông thẳng lên đỉnh đầu.

- Anh có ý gì? – Thượng Quan Tuyền hỏi.

Một tay của hần vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, đôi môi mỏng khẽ cười: “Trở thành người phụ nữ của tôi, chỉ như vậy cô mới có cơ hội giết tôi”. Đôi mắt đen lạnh lùng của hần trong nháy mắt tràn ngập vẻ nguy hiểm như một con dã thú đang săn mồi.

Thượng Quan Tuyền trợn to mắt, gương mặt bộc lộ vẻ không thể tin, không nghĩ tới hần lại đang lặp lại y hệt câu nói của cô với Niếp Ngân.

- Lãnh Thiên Dục, anh đừng có mơ tưởng, tôi thà bị anh giết cũng không làm người của anh.

- Giết cô? – Lãnh Thiên Dục cười lạnh, sau đó thân hình cường tráng lập tức đè cô xuống dưới – Nếu tôi vẫn còn hứng thú với cô thì còn lâu mới giết cô!

Nói xong, hắn bá đạo cúi xuống hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của cô như muốn cướp đi tất cả ngọt ngào trong đó, cuồng loạn mà hưởng thụ.

Hơi thở dần ông nồng đậm tràn ngập khoang miệng cô...

Đồng thời, hai bàn tay tà ác của hắn cũng không chịu yên.

Một tay bắt lấy đôi tay nhỏ bé của cô, khóa chặt trên đỉnh đầu.

Tay khác nhanh chóng luồn vào xâm chiếm da thịt nhẵn nhụi...

Ở dưới thân trướng lên khiến hắn càng thêm điên cuồng...

Đáy lòng hắn đã trống rỗng từ lâu, giờ chỉ muốn nhanh chóng lấp đầy chỗ khuyết thiếu. Trái tim của hắn đã băng giá và lạnh lẽo rất lâu rồi!

Vất vả lắm mới có được chút ấm áp, hắn sẽ không bao giờ buông tay.

Hắn càng trở nên tham lam! Càng ngày càng không cách nào thỏa mãn được!

Trong lòng chỉ còn lại duy nhất một ý nghĩ: Hắn muốn nhiều, nhiều hơn, nhiều hơn nữa...

Sự tiếp xúc da thịt điên cuồng khiến Thượng Quan Tuyền liễu mạng phản kháng, cô cảm nhận được nỗi sợ hãi, giống như đêm hôm đó, tim càng đập nhanh, cô lại càng sợ hãi...

- Không cho phép anh chạm vào tôi! – Cô dùng hết sức mới thoát khỏi Lãnh Thiên Dục. Nhân cơ hội này cô bật dậy, chạy đến trước cửa, ai ngờ...

- A... – Thượng Quan Tuyền quên mất bên ngoài là suối Ôn Tuyền, “Tùm” một tiếng vang lên, cả người cô trong nháy mắt đã ngã xuống suối.

55. Chương 55

CHƯƠNG 55: HÀNH HẠ Ở SUỐI ÔN TUYỀN (1) [H]

Edit: BB[o]

Suối nước nóng ấm áp lập tức bao vây lấy cô, một cảm giác ấm áp dường như muốn làm tan đi cảm giác bất an của Thượng Quan Tuyền, nhưng...

Thân hình cao lớn của Lãnh Thiên Dục đứng dựa vào cửa, khóe môi cong lên, đôi mắt mang theo sức hấp dẫn như muốn đem cả linh hồn của cô hút vào trong đó.

Cô gái này quả thật rất thú vị, Lãnh Thiên Dục không thể không thừa nhận cô gái này tạo cho hắn cảm giác rất hứng thú. Dù cô tinh táo hay hoảng sợ cũng khiến hắn nảy sinh ra một loại cảm giác chân thực khó tả, hai mươi tám năm nay dường như chưa hề có một cô gái nào khiến hắn cảm thấy như vậy.

Lãnh Thiên Dục tự tìm ra một lời giải thích hợp lý nhất, dù bên cạnh hắn không thiếu đủ loại phụ nữ, nhưng tất cả đều không giống Thượng Quan Tuyền dám cả gan đặt cược với hắn, thậm chí ngay cả lần đầu gặp mặt cũng rất đặc biệt.

- Này, Lãnh Thiên Dục, anh có phải là đàn ông không đấy? Ở đó hả hê cái gì?

Bàn tay nhỏ bé vô lực của Thượng Quan Tuyền chống lên một hòn đá nhỏ bên suối Ôn Tuyền, đôi mắt xinh đẹp tràn đầy lửa giận nhìn về phía Lãnh Thiên Dục rồi quát lên.

Chết tiệt thật! Đúng lúc này cô lại bị... chuột rút!

Mà tên đàn ông tự đại đó lại còn như đang đứng xem trò vui vậy!

Cô nhúu đôi mày thanh tú, cố gắng xóa tan cảm giác lúng túng này đi.

Dòng suối ấm áp như một bàn tay dịu dàng ôm lấy cô, khiến cảm xúc của cô không còn bất an như trước.

Lãnh Thiên Dục khoanh hai tay trước ngực, không hề chớp mắt thưởng thức cảnh đẹp trước mắt.

Bộ quần áo mỏng trên người Thượng Quan Tuyền đã ướt nhẹp càng làm nổi bật dáng người của cô, làn da trắng nõn giờ ửng hồng, đẹp đến mê người, mái tóc dài và đen xõa xuống, bầu ngực căng tròn như ẩn như hiện càng làm người ta thêm khát khao...

Hắn đứng thẳng người dậy!

- Hình như cô cần tôi giúp!

Lãnh Thiên Dục thong thả đi đến bên suối Ôn Tuyền, vừa nói vừa ung dung cởi quần áo trên người ra.

- Anh, tôi... tôi không cần anh giúp!

Thượng Quan Tuyền tròn to mắt, khi cô thấy ánh mắt đầy vẻ chiếm đoạt của Lãnh Thiên Dục, vẻ tỉnh táo vụt vẫ lấm mới có trong nháy mắt lại tan rã.

Lòng ngực rộng lớn, cơ thể nhanh nhẹn mà săn chắc, vòng eo tinh trắng, nhìn xuống dưới nữa...

Thân thể Thượng Quan Tuyền vô lực run rẩy, cô không dám nhìn tiếp nữa.

Bên môi Lãnh Thiên Dục cong lên tia hứng thú, hắn không nói gì, chỉ chậm rãi đi về phía cô.

- Anh... anh đừng tới đây, anh định làm gì?

Thượng Quan Tuyền cố tỏ ra tỉnh táo nhưng giọng nói lại tràn đầy sự kinh hãi. Sau lưng cô là hòn đá trơn bóng, cô không còn đường lui nữa.

Lãnh Thiên Dục liếc nhìn cô, sau đó bàn tay bá đạo vòng chặt qua vòng eo nhỏ nhắn của cô, bàn tay khác đặt ở bắp đùi thon dài của cô, cố gắng khống chế lực, chậm rãi xoa bóp chân đang bị chuột rút của Thượng Quan Tuyền.

- Đỡ hơn một chút rồi! – Cô cúi thấp đầu, nhỏ giọng nói nhưng ánh mắt vẫn hết sức đề phòng.

Thượng Quan Tuyền không thể không thừa nhận, khi bàn tay hắn xoa bóp cho cô, cảm giác bị chuột rút không thoải mái cũng dần biến mất, nhưng mà...

Tư thế của hai người lúc này cũng quá là mờ ám.

- Đỡ hơn nhiều rồi... Cảm ơn!

Cô cụp mắt xuống, giọng nói nhỏ đến mức không thể nhỏ hơn, cô cắn răng vào đôi môi đỏ mọng, khó khăn cất lời.

- Chân thành cảm ơn thì phải nhìn vào mắt đối phương chứ!

Lãnh Thiên Dục ngẩng đầu nhìn cô, môi mím lại, ánh mắt sâu thẳm, vậy mà bàn tay lại thuận thế trượt xuống...

Thượng Quan Tuyền hít một hơi, cô đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt Lãnh Thiên Dục.

- Anh, anh muốn làm gì?

- Làm chuyện mà cô đang nghĩ tới! – Hắn ngả ngón trả lời.

Hắn thừa nhận lúc đối mặt với Thượng Quan Tuyền, khả năng kiềm chế trở nên rất kém, cho nên hôm nay Lãnh Thiên Dục không có ý định bỏ qua cho cô. Nếu như cơ thể của hắn đã mãnh liệt muốn cô thì hắn sẽ không tự làm khổ mình nữa.

Sự tiếp xúc của hắn hết sức mãnh liệt, Thượng Quan Tuyền cảm thấy mình đang bị cưỡng chế, tình cảnh đêm đó lập tức hiện ra trong đầu cô.

Cô sợ!

Nhận thức này làm cô càng thêm hốt hoảng và tức giận!

Một Thượng Quan Tuyền giết người không chớp mắt giờ lại cảm thấy tuyệt vọng. Cô lại lần nữa cố gắng giãy giụa, muốn thoát khỏi bàn tay hắn, nhưng dù cô có dùng hết sức thì cũng không thể so với sức lực của hắn được.

- Tôi sẽ dạy cô cách trở thành người phụ nữ của tôi.

Dứt lời, hắn thô bạo áp sát vào thân hình mềm mại đang ướm nhẹp của cô, hắn nắm chặt cầm cô, cưỡng hân hôn lên đôi môi anh đào đang run rẩy.

- A...

Thượng Quan Tuyền ở dưới nước quẫy chân muốn đẩy hắn ra. Hơi thở nóng bỏng mùi đàn hương tràn ngập trong miệng khiến cô không cách nào hít thở.

CHƯƠNG 55: HÀNH HẠ Ở SUỐI ÔN TUYỀN (2) [H]

Edit: BB[o]

Cả người Lãnh Thiên Dục căng lên, ánh mắt trở nên sắc bén mà lạnh lẽo, vẻ quỷ quyệt ẩn núp trong con mắt sâu thẳm.

- Nếu như cô yêu tôi thì sao nhỉ?

- Tuyệt đối không bao giờ có chuyện đó! – Thượng Quan Tuyền theo phản xạ có điều kiện cất giọng đầy kiên định.

Trong lòng cô đã có Niếp Ngân, làm sao có thể yêu người đàn ông khác nữa? Hơn nữa còn là kẻ thù của tổ chức – Lãnh Thiên Dục!

Thượng Quan Tuyền không hề biết, ánh mắt và giọng điệu của cô như vậy càng khiến Lãnh Thiên Dục tức giận thêm!

Hắn không biết tại sao mình lại tức giận, chẳng qua là...

Trên thế giới này chỉ cần Lãnh Thiên Dục muốn, không ai có thể từ chối.

Sự phẫn nộ của hắn giống như ngọn núi lửa đang bùng phát, nhanh chóng nổ tung lên, hắn lại cúi xuống hôn cô.

Đôi môi nóng bỏng hung hăng giày xéo lên môi cô...

Đang lúc điên cuồng, một tiếng “xoạt” vang lên...

Quần áo trên người Thượng Quan Tuyền bị hắn xé ra.

Cơ thể không mảnh vải che thân vì sợ hãi mà run rẩy, hoàn toàn hiện rõ lên trong ánh mắt của người đàn ông.

Lãnh Thiên Dục nhìn chằm chằm vào cô, ánh mắt dần biến đổi...

Dục vọng tràn đầy tính chiếm hữu không chút nào che giấu, giống như đêm đó, cuồng dã chiếm lấy cô...

- Không...

Trong giây lát, Thượng Quan Tuyền đã hoàn hồn trở lại, ý thức được sự nguy hiểm đang tiến đến gần...

Lãnh Thiên Dục dừng lại, nhìn cô ở dưới thân mình, cất giọng cao ngạo: “Được làm người phụ nữ của tôi là vinh hạnh của cô”.

Nói xong, hắn cúi xuống, điên cuồng hôn lên chiếc cổ trắng, bàn tay phủ lên nơi căng tròn của cô, nhanh chóng giày vò, rồi hài lòng cảm nhận được nụ hoa thẹn thùng dưới bàn tay đang cứng lại.

Cảm giác tuyệt vọng dội đến, cô sợ cảm giác này, nó khiến cô vừa kinh hãi lại vừa đắm chìm vào đó.

Thân thể trắng nõn mềm mại dưới dòng suối Ôn Tuyền càng tăng thêm vẻ mê người.

- Không hổ là tuyệt phẩm Niếp Ngân tìm được, thật đáng tiếc, cô chỉ có thể thuộc về một người là Lãnh Thiên Dục thôi!

Đôi mắt Lãnh Thiên Dục vì tràn đầy dự vọng càng trở nên thâm sâu, bàn tay chạy dọc xuống dưới.

- Anh... dừng tay lại!

Hai gò má nóng lên, Thượng Quan Tuyền kinh hãi kêu lên một tiếng. Cô muốn thoát ra ngoài, tên đàn ông đáng ghét này, cô không muốn ở cùng một chỗ với hắn.

- Dừng giây giũa! – Hai cánh tay rắn chắc của hắn càng ôm chặt cô hơn khiến cô không thể động đậy.

- Cô bé, thả lỏng chút đi, như đêm đó ấy, bởi vì...trò chơi mới chỉ vừa bắt đầu thôi! – Hắn hôn lên chiếc cổ trắng của cô rồi tàn nhẫn tuyên bố.

Cô cảm thấy trong cơ thể đang dâng lên một luồng nhiệt, nhưng cô không thể cứ bị hắn chiếm như vậy, hắn thật tàn nhẫn, tàn nhẫn đến mức muốn cướp đi cả linh hồn cô.

- Dừng, dừng như vậy... Lãnh Thiên Dục... cầu xin anh...

Thượng Quan Tuyền nhìn hắn, đôi mắt trong veo tràn đầy vẻ van xin.

Cô chưa từng tuyệt vọng mà cầu xin như vậy, nhất là khi cô cảm thấy lý trí đang dần mất đi, quan trọng hơn là, cô hoàn toàn có thể cảm nhận được thứ kiêu ngạo to lớn kia.

Ánh mắt đáng thương như vậy hoàn toàn có thể khiến nhiều người động lòng.

Nhưng, Lãnh Thiên Dục tuyệt đối không nằm trong số “nhiều người” đó.

Hắn muốn cô, ngay lúc này!

- Cầu xin tôi? Nếu tôi muốn, dĩ nhiên cô phải đáp ứng tôi!

Lãnh Thiên Dục tàn nhẫn lên tiếng, đồng thời, đôi chân thon dài của cô cũng bị cưỡng chế quăn lấy hông hắn.

- Tôi, tôi sợ...

Lúc này, Thượng Quan Tuyền đã không còn là một sát thủ đặc công khiến người khác nghe tên thôi đã sợ đến mất mật, ánh mắt cầu khẩn cùng giọng nói nức nở của cô giống như của một cô gái nhỏ hiền lành.

Đúng vậy, Thượng Quan Tuyền sợ loại cảm giác này, cảm giác khiến người ta vừa ngỡ ngàng vừa run sợ, quan trọng hơn là, cô nghĩ tới cảm giác đau đớn kia.

Thấy vẻ mặt cô như vậy, đáy lòng Lãnh Thiên Dục sinh ra cảm giác thương tiếc không nỡ, cảm giác này hắn chưa từng có với bất kì cô gái nào, nhưng hắn lại cố tình không để ý đến.

- Ngoan, ôm chặt lấy tôi!

Lãnh Thiên Dục cũng không hề phát hiện giọng nói của mình có bao phần dịu dàng, hắn biết cô sợ, dù sao cô cũng chỉ là một cô gái mới mười tám tuổi.

Nhưng... hắn không định bỏ qua cho cô! Nếu còn nhịn nữa, hắn sợ mình sẽ điên mất.

Ngay sau đó, vật to lớn kiêu ngạo thẳng một đường tiến sâu vào, chiếm lấy cô!

- A...

Thượng Quan Tuyền thiếu chút nữa ngạt thở mà ngắt đi, khoái cảm cùng đau đớn đan xen nhau, thân thể trắng như tuyết khẽ vặn vẹo.

Hai chân cũng không tự giác mà quăn chặt lấy hông hắn, cô hoàn toàn không còn biết mình đang làm gì nữa, chỉ biết bụng dưới đang sôi trào, mà chỉ có hắn mới thể giúp cô.

- Anh... đồ chết tiệt...

Đầu óc Thượng Quan Tuyền hoàn toàn trống rỗng, cô nằm mơ cũng không bao giờ nghĩ rằng mình sẽ thỏa hiệp như vậy, ở tuổi nước Ôn Tuyền này, mặc hấn chiếm lấy cô.

- Ngoan lắm! – Đáy mắt hấn đầy vẻ thỏa mãn, động tác càng thêm điên cuồng.

56. Chương 56

CHƯƠNG 56: CÂN NHẮC [H]

Edit: BB[o]

Cuộc triển miên đi qua, Thượng Quan Tuyền đắm chìm trong cơn mê, hấn nắm lấy cổ tay cô, để mặc hấn ôm lấy cô. Cả người cô mềm nhũn, một chút sức lực cũng không có.

- Một không? – Lãnh Thiên Dục hôn lên trán đầy mồ hôi của cô, đây là lần đầu tiên hấn quan tâm người khác như thế này.

- Một quá...

Giọng nói của Thượng Quan Tuyền vang lên, dịu dàng mà khêu gợi. Cô mệt quá, ngay cả nói chuyện cũng không muốn.

- Tôi nói rồi, trò chơi mới chỉ vừa bắt đầu, nhanh như vậy đã đầu hàng rồi sao?

Hấn cúi xuống bên tai cô nói nhỏ, da thịt hai người lại lần nữa dán chặt vào nhau.

Thượng Quan Tuyền không còn biết chuyện gì xảy ra nữa. Hấn bế cô từ dưới suối lên, lấy một chiếc khăn tắm lớn lau khô người cô, rồi ôm cô đi vào phòng, đặt lên giường.

Cô vô lực nằm trên giường, mái tóc đen dài càng làm nổi bật làn da trắng nõn của cô, mà trên làn da ấy giờ đã chỉ chút dấu hôn bá đạo của Lãnh Thiên Dục.

Lãnh Thiên Dục ôm cô vào lòng, ngón tay thon dài vuốt ve da thịt cô, khi hấn thấy giọt nước mắt trên khuôn mặt tuyệt mỹ của cô, trong lòng như bị thứ gì đâm vào.

Cô mới mười tám tuổi, vẫn còn quá trẻ, sẽ không chịu nổi ham muốn vô độ của hấn. Tại sao hấn lại say mê cơ thể cô đến vậy? Hấn thậm chí còn muốn đem cô nhập vào thân thể hấn.

Cảm xúc trong lòng hết sức phức tạp, hấn nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên...

- Đừng chạm vào tôi! – Thượng Quan Tuyền quật cường nghiêng đầu, không nhìn hấn.

Viên mắt cô đã ướt rượt, cô rất hận người đàn ông này, nhưng càng hận chính mình hơn. Hận mình đã thỏa hiệp, hận mình cũng đắm chìm trong cảm giác đó mà ngênh hợ với hấn...

Tại sao lại như vậy?

Chẳng phải trong lòng cô chỉ có Niếp Ngân thôi sao?

Tại sao vừa nãy lại có thể tình nguyện đắm chìm trong khoái lạc cùng hấn như vậy?

Thật... trơ tráo!

Lãnh Thiên Dục không cho phép cô trốn tránh như vậy, bàn tay cường chế quay khuôn mặt cô lại, giọng nói vang lên: “Thân thể cô là của tôi, không cho phép tôi động vào, chẳng lẽ cô muốn được người đàn ông khác ôm cô?”

Lãnh Thiên Dục nhàn nhã cầm ly rượu lên, nhưng rõ ràng ánh mắt hấn đã tràn đầy tức giận.

- Lãnh Thiên Dục, anh... – Thượng Quan Tuyền muốn mắng hấn, nhưng cảm giác đau nhức làm cô run lên.

Lãnh Thiên Dục cười lạnh một cái, sau đó lại lần nữa đè lên người cô, bờ môi nóng bỏng hôn lên chiếc cổ trắng mịn.

- Không... – Thượng Quan Tuyền trợn to hai mắt, hấn muốn làm gì? Sẽ không muốn...

- Bé con, cô cũng rất rõ “năng lực” của tôi, trò chơi chỉ vừa mới bắt đầu thôi! – Lãnh Thiên Dục thu hết vẻ kinh ngạc của cô vào trong mắt.

Sau đó, hấn ngửa cổ tu rượu, rồi ngay lập tức bá đạo nâng khuôn mặt cô lên, hôn lên môi cô.

Chất lỏng màu hổ phách theo đầu lưỡi quấn quýt của hai người tràn vào trong miệng cô, hơi thở mãnh liệt mùi đàn hương như bậc quân vương của hấn cuồng vọng cướp lấy hơi thở cùng sự ngọt ngào của cô, bàn tay to lớn du ngoạn khắp cơ thể cô...

- Lãnh Thiên Dục, đừng như vậy! – Thượng Quan Tuyền như đang cầu khẩn, vẻ kiên cường trong mắt đã không còn. Da thịt trắng như tuyết vì căng thẳng mà ửng hồng, đôi mắt mờ ảo như đang say, quấn quanh bên mũi cô là hơi thở mãnh liệt của người đàn ông cùng mùi rượu nhàn nhạt.

- Cô xinh đẹp như vậy, Lãnh Thiên Dục tôi không cho phép thằng khác động vào! – Lãnh Thiên Dục nheo mắt, đôi mắt ấy giờ càng thêm sâu thẳm.

Hấn tiếp tục cúi xuống hôn cô, kéo thân thể mềm mại vào trong ngực, bàn tay đỡ cô dậy khiến cô quỳ trên giường, dùng loại tư thế đáng sợ để hành hạ cô.

Không khí nóng bỏng trong phòng như muốn đốt cháy, hai thân hình hoàn mỹ kết hợp với nhau, âm thanh đầy dục vọng vang lên...

Ngày rồi đến đêm, đêm rồi sang ngày, Lãnh Thiên Dục giống như một tên bạo chúa nổi điên cuồng đã chiếm lấy cô hết lần này đến lần khác, cho đến khi không chịu nổi nữa, cô rút cuộc cũng ngất đi, Lãnh Thiên Dục mới tha cho cô.

Thân thể đau đớn mệt mỏi!

Thượng Quan Tuyền không biết bây giờ là mấy giờ, cũng không biết mình đã ngủ bao lâu, khi cô mắt ra, cảm giác đầu tiên là mệt mỏi.

- A... – Cô khó khăn trở mình, nhưng khi cảm nhận được một bờ ngực rắn chắc bên cạnh, lý trí đã trở lại.

- Tỉnh rồi à? – Giọng nói lạnh lẽo của Lãnh Thiên Dục vang lên từ trên đỉnh đầu, bàn tay kéo lại khiến cô nằm lên ngực hấn.

Mỗi tế bào của Thượng Quan Tuyền dường như đều bị nhiễm hơi thở của Lãnh Thiên Dục. Cô muốn rời khỏi nơi này, cô không muốn có bất kì liên hệ nào với người đàn ông này nữa. Cô cảm thấy người đàn ông này... quá đáng sợ!

- Anh... anh còn muốn thế nào nữa? – Thanh âm tràn đầy sự mệt mỏi và tuyệt vọng, cô đến đây vì muốn tìm dấu vết của con chip, nào ai biết lại xảy ra chuyện như vậy.

Lãnh Thiên Dục nheo mắt lại, đôi mắt đen không hề chớp nhìn thẳng vào đôi mắt đầy bi thương của Thượng Quan Tuyền. lát sau, hấn thu lại thần trí, từ từ bước xuống giường.

Hấn thông dong mặc quần áo, mọi động tác đều lộ ra vẻ tao nhã và quyến rũ.

Áo sơ mi màu đen, hai cúc áo để mở lộ ra lồng ngực rắn chắc màu đồng càng thêm hấp dẫn.

Mặc quần áo xong, hấn khẽ vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của Thượng Quan Tuyền. Mới vừa rồi cô ngủ say, đáng vẻ hết như một thiên thần làm hấn có cảm giác quyến luyến.

Cảm giác được nhiệt độ từ bàn tay hấn, Thượng Quan Tuyền giống như bị rần rần, trong nháy mắt toàn thân dựng tóc gáy, lui về phía sau...

- Đừng chạm vào tôi! – Cô tức giận hét lên – Tại sao lại đối xử với tôi như vậy? Tại sao?

- Tại sao ư? – Giọng nói khàn khàn của hấn vang lên, còn thêm phần mê say, tiếp đó, hấn cất giọng tàn ác, ép người khác không thể không đối mặt – Vì tôi có hứng thú với cô!

Hấn dừng lại một chút, vẻ lạnh lẽo trong mắt không hề giảm, chỉ nhìn chằm chằm vào khuôn mặt cô: “Tôi nói rồi, chỉ có làm người phụ nữ của tôi thì cô mới có cơ hội giết tôi. Cô chấp nhận là được rồi”.

- Lãnh Thiên Dục, đồ khốn kiếp này! Có chết tôi cũng không làm người phụ nữ của anh! – Hai mắt Thượng Quan Tuyền đầy lửa giận, nếu như hiện tại có một con dao, cô nhất định sẽ không chút do dự mà đâm vào hắn.

Tại sao hắn có thể trắng trợn ra lệnh như vậy chứ?

Lời Thượng Quan Tuyền vừa dứt, vẻ mặt Lãnh Thiên Dục đột nhiên trầm xuống.

- Tôi sẽ cho cô hai ngày suy nghĩ! – Hắn tiến đến gần cô, giọng nói lạnh lẽo như mũi kiếm – Tốt nhất là đừng vượt quá thời gian tôi cho cô, nếu không... cô tự gánh lấy hậu quả.

Sự nguy hiểm toát ra từ người hắn, ngưng tụ thành những đám mây đen, từng đám từng đám như đám trắng vào lòng người.

57. Chương 57

CHƯƠNG 57: GẶP LẠI THIÊN HI

Edit: BB[o]

Đêm, bóng đêm đen kịt như mực, không nhìn rõ thứ gì vào thứ gì, chỉ có lác đác vài đốm sáng nhỏ, mơ hồ chiếu vào xe Thượng Quan Tuyền, chiếc xe giống như con cá đang lặn trốn vào bóng đêm đen.

Thượng Quan Tuyền cố nén cảm giác mệt mỏi, khởi động xe. Có lẽ không chỉ có thân thể mệt mỏi, mà cả tâm hồn cũng mệt mỏi, cô không hiểu tại sao mỗi lần có cơ hội thắng được Lãnh Thiên Dục, kết quả cuối cùng lại đều như vậy.

Cô hận! Cô hận ông Trời không công bằng, càng hận chính bản thân mình lại chịu thua.

Đèn xe chiếu sáng một khoảng trong đêm đen, dù đã đi cách xa biệt thự nhưng Thượng Quan Tuyền vẫn có thể cảm nhận được hơi thở rét lạnh của Lãnh Thiên Dục.

“Tôi sẽ cho cô thời gian hai ngày. Nhưng tuyệt đối không được vượt quá, nếu không... tự gánh lấy hậu quả”.

Không hiểu sao, câu nói lạnh lẽo của Lãnh Thiên Dục lại vang lên bên tai giống như một roi quất vào lòng cô.

Thượng Quan Tuyền không nhịn được rung mình một cái, người đàn ông này rốt cuộc muốn làm gì? Chẳng lẽ hắn tốt bụng đến mức cho cô cơ hội giết hắn? Rốt cuộc mục đích thực sự của hắn là gì?

Lần đầu tiên Thượng Quan Tuyền cảm thấy mình lại bị động như vậy. Nghĩ tới đây, sự tức giận trong lòng cô lại bùng lên, đôi mắt nhuốm đỏ lửa giận.

Có lẽ là do trời tối, hơn nữa cả người lại mệt mỏi, Thượng Quan Tuyền nhún ga, trong tích tắc chiếc xe như con ngựa hoang phóng vút đi, lao thẳng vào gốc cây ở phía trước.

- A... – Đầu óc Thượng Quan Tuyền tỉnh táo trở lại, cô kinh hãi kêu lên một tiếng rồi vội vàng đánh tay lái tránh để xảy ra tai nạn chết người, chiếc xe chỉ đâm sượt qua gốc cây mà thôi.

- Này! – Thượng Quan Tuyền đạp chân ga, thử khởi động xe nhưng lại phát hiện xe không đi được nữa.

Cô thở hổn hển, sau đó lao xuống xe.

Ánh trăng trên cao chiếu vào gương mặt tái nhợt của cô, lần đầu tiên Thượng Quan Tuyền cảm thấy mình thật cô độc, cô có thể đi đâu đây, chẳng lẽ lại đi tìm Niếp Ngân trong bộ dạng thảm hại thế này?

Nghĩ tới đây, cô cười khổ một tiếng, sau đó nhìn về phía chiếc xe. Nếu xe đã không đi được nữa thì phải hủy nó ngay, nếu không những vũ khí đỉnh cao trên xe sẽ khiến cảnh sát nghi ngờ.

Không lâu sau, giữa đêm tối vắng lặng bỗng bùng lên thứ ánh sáng mãnh liệt, cả người Thượng Quan Tuyền dưới ánh lửa càng thêm phần mỹ lệ.

Rõ ràng là đêm hè nhưng Thượng Quan Tuyền lại cảm thấy rét lạnh. Cô mờ mịt đi trên đường, vì cơ thể suy yếu mà vầng trán đầm mồ hôi, tựa như một hồn ma cô độc trôi dạt dưới bầu trời đêm.

Không biết đã đi bao lâu, đang lúc Thượng Quan Tuyền cho rằng mình sắp ngã xuống thì có ánh đèn xe chiếu vào người cô...

Một chiếc xe thể thao xa hoa như tên lửa từ đằng xa phóng nhanh đến mang theo khí thể khiếp người, cô liền dừng bước.

Đôi mắt Thượng Quan Tuyền ánh lên tia cảnh giác, chẳng nhẽ lúc này lại gặp phải người muốn giết cô, nếu như vậy thật thì tối nay cô cũng quá xui xẻo!

Đang lúc cô miên man suy nghĩ, cửa sổ xe hạ xuống...

Khuôn mặt anh tuấn như ánh mặt trời lộ ra...

Nhìn khá quen mắt, cô biết người này!

Khuôn mặt anh ta tràn đầy hứng thú nhìn cô, môi mím chặt, ánh mắt sâu thẳm...

Người này chính là... bác sĩ Thiên Hi!

Thượng Quan Tuyền âm thầm thở phào nhẹ nhõm!

Lãnh Thiên Hi lập tức xuống xe, sau đó khom lưng, mở cửa xe cho cô.

Tuy vẻ mặt ôn hòa như ánh mặt trời nhưng dáng vẻ lại không cho phép người khác từ chối, giọng nói vang lên như đang ra lệnh: “Lên xe, tôi đưa cô đi”.

- Không cần đâu! – Thượng Quan Tuyền vội lắc tay – Tự tôi có thể...

Thượng Quan Tuyền không muốn mắc nợ anh ta nữa!

Lãnh Thiên Hi thấy vẻ ngang bướng trong mắt cô, bên môi cong lên nụ cười, không nhin được mà cất cao giọng: “Con gái đi đêm một mình rất nguy hiểm”.

- Tôi có thể tự bảo vệ bản thân, cảm ơn anh...

Thấy cô còn đang do dự, Lãnh Thiên Hi không nói gì thêm nữa, bước nhanh lại gần cô, từ trên cao nhìn xuống khuôn mặt nhỏ nhắn...

Vẻ mặt có phần hung ác, khí thể khiếp người...

Thượng Quan Tuyền ngẩn ra, vẻ mặt này trông hơi quen...

Cô lui về phía sau nửa bước: “Anh...”.

- Để tôi xem năng lực tự bảo vệ của cô tốt đến mức nào!

Lãnh Thiên Hi nhanh chóng xông lên, giống như con mãnh hổ vồ mồi...

Thượng Quan Tuyền sửng sốt, còn chưa kịp phản ứng đã bị anh ta khống chế ôm vào trong ngực.

Trên người anh ta tỏa ra mùi xạ hương tự nhiên, anh ta đột nhiên ôm cô khiến lòng cô như bị đông cứng lại.

- Giờ thì lên xe mau!

Lãnh Thiên Hi cảm thấy cô gái trong ngực mình mềm nhũn như muốn ngắt đi, anh ta mở miệng ôn hòa nói: “Tôi có thể làm được thì người đàn ông khác cũng có thể”.

Thượng Quan Tuyền ngẩng đầu nhìn người đàn ông cao lớn bên cạnh, mùi hương dịu nhẹ khiến người ta cảm thấy ấm áp! Anh ta giống như một người bạn cũ khiến tâm trạng bất an của cô dần bình tĩnh lại.

Khi cô ngồi vào ghế lái phụ, Lãnh Thiên Hi cũng không lái xe ngay mà dùng ánh mắt rất kì quái nhìn cô...

- Chúng ta thật có duyên, lần nào tôi cũng “nhặt” được cô trong đêm tối, hơn nữa...

Lãnh Thiên Hi nghiêng người, thân hình cao lớn đột nhiên sát lại gần cô...

58. Chương 58

CHƯƠNG 58: SỰ QUAN TÂM CỦA NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Edit: BB[o]

Thượng Quan Tuyền sững sốt, đưa hai tay lên che chắn trước ngực.

Vì cô không hề đề phòng nên động tác của anh ta nhanh hơn cô. Anh ta giơ tay ra, vén áo cô lên...

Thượng Quan Tuyền vừa muốn ra tay lại nghe Lãnh Thiên Hi ôn hòa mở miệng: “Hơn nữa mỗi lần gặp cô đều thấy cô trong tình trạng mệt mỏi và bị thương”.

Ánh mắt dò xét của anh ta quét qua vết thương trên tay cô, cũng tự nhiên nhìn thấy những vết hôn trên xương quai xanh quyến rũ của cô, trong giọng nói tràn ngập ý tứ hàm xúc.

Không biết tại sao, hai lần Lãnh Thiên Hi gặp cô gái này, trong lòng đều cảm thấy thương xót. Trong mắt anh ta, cô như một đóa hoa thần bí mà quật cường khiến người ta thương tiếc, muốn cưng chiều cô hơn.

- Tôi... rất xin lỗi khi để anh thấy những chuyện này! – Giọng nói của Thượng Quan Tuyền đầy khó khăn và mệt mỏi.

Ánh trăng nhàn nhạt chiếu xuống khiến gương mặt Lãnh Thiên Hi thấp thoáng bên sáng bên tối, đôi mắt đen thâm thúy lại toát ra sức mạnh khiến cô cảm thấy yên tâm. Từng cơn mệt mỏi như thủy triều dâng lên, dù Thượng Quan Tuyền không hề biết gì về người đàn ông này nhưng từ trên người anh ta tỏa ra hơi thở mát lạnh cùng thân thiết, loại cảm giác thân thiết này khiến cô muốn khóc.

- Sao lại thế này chứ, nói cho tôi biết đã có chuyện gì? – Lãnh Thiên Hi rút khăn giấy ra lau mồ hôi trên trán cô, thấp giọng hỏi.

Thượng Quan Tuyền cảm thấy trong lòng rất ấm áp, sau đó, tất cả những uất ức tủi thân cũng đua nhau kéo đến, mũi nghèn nghẹn, hốc mắt đã ươn ướt!

Lãnh Thiên Hi vừa thấy cô như vậy liền cảm thấy thương xót, ánh mắt thoáng qua tia bối rối. Ngay sau đó, anh ta nâng gò má cô lên để cô nhìn anh ta.

- Không sao hết, có chuyện gì cứ nói cho tôi, tôi sẽ giúp cô! – Giọng nói của anh ta thật trầm thấp tựa như làn gió xuân ấm áp.

Hai mắt Thượng Quan Tuyền long lanh nước, vẻ đáng thương khiến người khác phải chua xót.

Cô có thể nói gì với anh ta đây?

Chẳng lẽ nói cho anh ta biết thân phận thật sự của cô?

Chẳng lẽ nói cho anh ta biết, cô muốn giết một người mà không được?

Chẳng lẽ nói cho anh ta biết, cô bị người đàn ông kia ức hiếp?

- Tôi... xe tôi đâm vào gốc cây, bị cháy rồi! – Cuối cùng, cô chỉ có thể nói đại ra một lý do như vậy.

Lãnh Thiên Hi nghe cô nói vậy, trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm. Sau đó anh ta nhẹ nhàng vỗ lên vai cô, trấn an: “Chỉ cần người không làm sao là được rồi, nhất định là cô sợ lắm, không sao đâu, mọi chuyện đều đã qua rồi”.

Anh ta cũng không hỏi nhiều nữa. Dù rất tò mò vết thương trên người cô, lại càng băn khoăn về những vết hôn kia, nhưng cô đã không muốn nói thì anh ta cũng không muốn ép buộc, nơi mềm mại nhất từ đáy lòng đã bị cô gái này chạm đến.

Khi hơi thở ấm áp của Lãnh Thiên Hi bao vây lấy cô, Thượng Quan Tuyền không nhin nữa, nước mắt thì nhau rơi như những hạt trân châu, từng viên từng viên một rơi xuống, khuôn mặt tuyệt mỹ càng làm người ta đau lòng.

Từ lúc đi theo Niếp Ngân, cô đã quên khóc là như thế nào, dù có muốn phát tiết, Niếp Ngân cũng dạy cô chỉ có thể kiên cường và cố gắng che giấu. Có lẽ cô không có một tuổi thơ vui vẻ, nhưng cô có ước mơ và hy vọng, mà hy vọng đó chính là Niếp Ngân.

Nhưng, lúc này khi gặp được Lãnh Thiên Hi, tất cả đều thay đổi, cô giống như đã mất tất cả mọi thứ.

Khi cô cảm nhận được sự ấm áp của Lãnh Thiên Hi, vẻ kiên cường đã hoàn toàn biến mất. Từ nhỏ đến lớn cô chỉ biết đến huấn luyện, đấu đá nhau, chưa từng có ai quan tâm cô như vậy, trong lòng cô không tìm được tui thân mà khóc.

Lãnh Thiên Hi kéo cô vào lòng, đáy mắt tràn ngập vẻ dịu dàng, bàn tay ấm áp của anh ta nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của Thượng Quan Tuyền lên, giọng nói trầm thấp lại có phần dịu dàng che chở: “Ngoan, đừng khóc...”.

Anh ta cảm thấy tâm tình của mình cũng bị nước mắt của cô gái này lây sang, vậy nên anh ta cúi người xuống, hơi thở đàn ông khêu gợi mà ôn hòa khẽ hôn lên những giọt nước mắt của Thượng Quan Tuyền.

Không giống như người yêu mà giống người anh trai đang che chở cho em gái.

Thượng Quan Tuyền cảm thấy sự lạnh lẽo trong lòng đang bị một cảm giác ấm áp dần dần thay thế. Sau đó, Lãnh Thiên Hi ôm lấy cô đang khóc nức nở vào lòng, bàn tay dịu dàng vỗ nhẹ vào lưng cô, đôi mắt đầy vẻ cưng chiều.

Cô òa khóc như muốn trút hết mọi tâm sự cùng những tui thân uất ức từ nhỏ đến lớn phải chịu. Còn Lãnh Thiên Hi cũng chỉ dịu dàng ôm cô, mặc cho nước mắt cô thấm ướt hết áo sơ mi mình.

Sau một lúc lâu, tiếng khóc nức nở dần biến thành những tiếng nấc nghẹn ngào, Lãnh Thiên Hi mới khẽ buông cô ra, lau nước mắt giúp cô, sau đó trùi mền nhéo nhéo mũi cô.

- Cô bé, còn muốn khóc nữa không, còn khóc nữa là cả hai phải ra đường đứng đấy! – Đôi mắt tràn đầy ý cười dịu dàng, anh ta cất lời.

Thượng Quan Tuyền mở to đôi mắt sững sờ nhìn anh ta, không hiểu hàm nghĩa trong câu nói.

Lãnh Thiên Hi ra vẻ trêu đùa giải thích: “Cô còn khóc nữa, xe tôi sẽ bị ngập mất”.

Câu nói đùa của anh ta khiến Thượng Quan Tuyền bật cười.

- Cô cười rất đẹp, vậy nên sau này đừng khóc nữa. Được không?

Lãnh Thiên Hi đau lòng gơ ngón tay nhẹ nhàng lau nước mắt còn vương trên mặt cô.

Mặc dù chỉ mới gặp cô gái này nhưng lại giống như đã thân quen từ lâu khiến anh ta sinh ra cảm giác muốn che chở cho cô.

59. Chương 59

CHƯƠNG 59: KHÔNG CÓ NHÀ ĐỂ VỀ

Edit: BB[o]

Sau một lúc lâu, cảm xúc của Thượng Quan Tuyền rốt cuộc đã ổn định trở lại, cô hơi ngượng ngùng nhìn ngực áo của Lãnh Thiên Hi, chỗ đó đã bị nước mắt của cô thấm ướt.

- Thật ngại quá, tôi làm ướt áo sơ mi của anh...

Thanh âm càng ngày càng nhỏ, trong lòng cô tràn đầy cảm giác áy náy.

Nhất định là vừa rồi rất mất mặt!

- Đúng vậy, ướt hết rồi, cô nói xem bây giờ phải làm gì đây? – Lãnh Thiên Hi giơ tay vuốt đầu cô, giọng điệu đùa bỡn.

- Hả? Tôi, lát nữa tôi mua cái áo khác cho anh... – Thượng Quan Tuyền chân thành nói.

Lãnh Thiên Hi sảng khoái cười to, cúi người xuống, thắt dây an toàn cho cô rồi nói: “Nước mắt của cô chẳng có lỗi gì cả, coi như kỉ niệm đi, chỉ cần sau này cô bé đừng khóc nữa là được rồi”.

- Cô bé cái gì chứ, khó nghe quá đi! – Thượng Quan Tuyền không thích cách gọi này nhưng trong lòng lại cảm thấy nhẹ nhõm.

- Gì? Tôi thấy cô giống trẻ vị thành niên à! – Lãnh Thiên Hi cười cười nhìn cô, tâm tình cũng tốt lên.

Thượng Quan Tuyền ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên: “Xin anh, tôi mười tám tuổi rồi, đã đến tuổi trưởng thành rồi đấy”. Cô kháng nghị nói.

- Không tồi, vẫn còn sức để mạnh miệng, xem ra cô đã không sao rồi! – Lãnh Thiên Hi cười sáng lạn.

Đôi lông mày khẽ nhíu lên vui vẻ, cong cong giống như trăng lưỡi liềm sáng tỏ trên bầu trời đêm khiến cho vẻ đẹp trai của anh ta càng thêm phần thoải mái.

Thượng Quan Tuyền không nhịn được, khẽ cười, trong lòng rất cảm động. Cô ngưng ngừng nói: “Cám ơn anh”.

- Cô bé, nói cám ơn thì phải nhìn thẳng vào mắt đối phương mới thể hiện được sự chân thành chứ! – Lãnh Thiên Hi vui vẻ nói.

Thượng Quan Tuyền ngẩng đầu lên, bên môi cong lên nụ cười, cô vừa muốn nói cám ơn, đột nhiên...

“Muốn chân thành cám ơn thì phải nhìn vào mắt đối phương”.

Câu nói lạnh như băng của Lãnh Thiên Dục đột nhiên như lưỡi kiếm đâm vào lòng cô.

Ngay sau đó, trong đầu Thượng Quan Tuyền lập tức hiện lên vẻ lạnh lẽo của Lãnh Thiên Dục, đôi môi mỏng mím chặt, còn có đôi mắt lạnh như băng ngàn năm mà thâm thúy!

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô trong nháy mắt trở nên tái nhợt...

- Sao thế? – Lãnh Thiên Hi thu hết vẻ biến hóa trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô vào tầm mắt, căng thẳng hỏi.

Âm thanh ân cần của người đàn ông khiến Thượng Quan Tuyền tỉnh táo lại. Cô đè nén cảm giác sợ hãi mới thoáng qua trong lòng, sau đó khẽ mỉm cười, đôi mắt trong veo như ánh sao lóe sáng giữa đêm tối.

- Không sao, hôm nay rất cảm ơn anh! Xem ra tôi lại nợ anh rồi.

Đôi mắt đen của Lãnh Thiên Hi không hề chớp nhìn vào khuôn mặt tỉnh táo của cô. Lát sau, giọng điệu nhẹ nhàng vang lên: “Cô cũng đã nói cảm ơn rồi còn gì, nếu cô cảm thấy vẫn thiếu nợ tôi thì nói cho tôi biết tên cô đi, nếu không tôi sẽ gọi là “cô bé, cô bé” đấy”.

Anh ta biết đã có rất nhiều chuyện xảy ra với cô, nếu cô không muốn nói, anh ta cũng không ép.

Thượng Quan Tuyền cắn cắn môi, suy nghĩ mãi, cô thấy không cần phải giấu diếm tên mình, vì vậy nhẹ nhàng nói: “Tôi họ ‘Thượng Quan’, tên là ‘Tuyền’”.

- Thượng Quan Tuyền... – Lãnh Thiên Hi lặp lại, giọng điệu trầm thấp mà dễ nghe.

- Tên cô cũng giống con người cô vậy, rất đẹp! – Sâu trong đôi mắt anh ta ánh lên vẻ tán thưởng.

Thượng Quan Tuyền khẽ mỉm cười, những lời tăng bốc được nói ra từ miệng người đàn ông này không hề khiến cho cô cảm thấy có chút lỗ mắng nào.

Lãnh Thiên Hi cười một cái, sau đó khởi động xe...

- Anh muốn đưa tôi đi đâu? – Thượng Quan Tuyền thấy Lãnh Thiên Hi quay đầu xe, kinh ngạc hỏi.

- Về chỗ tôi, cô đang bị thương! – Lãnh Thiên Hi vững vàng quay tay lái nói.

- Không... không cần! – Thượng Quan Tuyền ngăn cản, bàn tay nhỏ bé vô thức túm lấy ống tay áo của anh ta.

Lãnh Thiên Hi quay mặt lại, nhìn sâu vào mắt cô tựa như muốn nhìn thấu tất cả: “Tôi không muốn cô... sợ tôi”.

Thượng Quan Tuyền sợ anh ta hiểu lầm, vội vàng nói: “Không, thật ra được quen biết một người bạn như anh khiến tôi rất vui, nhưng vết thương trên người tôi cũng không nặng lắm, đã thành thói quen rồi”.

Khi cô nói “đã thành thói quen”, Lãnh Thiên Hi chợt cảm thấy đau lòng. Anh ta nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô một lúc lâu, sau đó khóe môi từ từ cong lên một nụ cười làm lộ lúm đồng tiền hai bên má.

- Vậy cũng được, cô muốn đi đâu, tôi đưa cô đi. Lần này không cho phép cô từ chối nữa.

Giọng nói ôn hòa nhưng lại mang tính mệnh lệnh.

Đầu óc Thượng Quan Tuyền hoàn toàn trống rỗng, cô phải đi đâu đây? Cô phải dừng chân ở đâu?

Thấy vẻ mặt mờ mịt của cô, Lãnh Thiên Hi bất giác vươn tay ra, quay khuôn mặt nhỏ nhắn của cô về phía mình, đau lòng hỏi: “Cô... không có nhà để về sao?”. Giọng nói mang theo sự thương xót.

Thượng Quan Tuyền hơi ngẩn ra, lát sau, cô hít sâu một hơi, nhìn Lãnh Thiên Hi: “Tôi muốn đến đường Uy Nhĩ”.

- Chỗ đó... – Trong đầu Lãnh Thiên Hi cố gắng tìm kiếm địa điểm cô vừa nói ra, mi tâm nhíu lại. Anh ta nhớ là khu vực đó không có nhà dân hay khách sạn gì cả.

Thượng Quan Tuyền thở dài một hơi, chậm rãi nói: “Ở đó có một cô nhi viện”.

Lãnh Thiên Hi khẽ run lên, cảm giác đau lòng càng tăng thêm. Nhưng anh ta không nói thêm gì nữa, khẽ mím môi, đạp mạnh chân ga.

60. Chương 60

CHƯƠNG 60: CÔ NHI VIỆN MARY

Edit: BB[o]

Tựa như hương thơm của tách cafe, nhẹ nhàng quấn quanh trong không khí. Dù trong bóng tối, dù khi thất vọng, dù không thích thú, thì sự nhẹ nhàng thoáng qua ấy cũng mang đến những niềm vui nho nhỏ hay sự đau xót trong cõi lòng, không thể gọi rõ bằng lời, chỉ có thể cảm nhận từ tận đáy lòng...

Ánh đèn neon chiếu sáng càng làm thành phố phồn hoa hiện ra chân thực và rõ nét hơn. Bon bon xuyên qua những khu phố sầm uất, chiếc xe chậm rãi mà vững vàng lao về phía trước trong đêm đen tĩnh mịch.

Khi Lãnh Thiên Hi dừng xe trước cổng cô nhi viện, anh mới phát hiện Thượng Quan Tuyền ở bên cạnh đã ngủ thiếp đi từ lúc nào.

Anh chỉnh lại ánh sáng trong xe, không vội đánh thức cô mà cẩn thận cúi người xuống, nhẹ nhàng tháo dây an toàn ra.

Lãnh Thiên Hi lẳng lặng nhìn dáng vẻ ngủ say của Thượng Quan Tuyền. Ánh sáng nhàn nhạt chiếu vào cái trán trơn bóng, hàng lông mi hơi rung động, dưới sống mũi cao thẳng, đôi môi mỏng mềm mại như cánh hoa hơi mím lại.

Trên người Thượng Quan Tuyền tỏa ra một mùi thơm, Lãnh Thiên Hi phát hiện đây là hương thơm tự nhiên của cơ thể cô.

Cô gái này rốt cuộc là đã bị tổn thương đến mức nào, vết thương kia là sao, còn có những vết hôn mờ ám nữa, rốt cuộc điều gì đã khiến cô phải tủi thân đến vậy. Cô nhất định là vừa sợ hãi vừa mệt mỏi nên mới không ngại ngần gì mà ngủ trên xe anh, hay là cô thấy an toàn khi ở cùng anh đây?

Nghĩ tới đây, Lãnh Thiên Hi cảm thấy ảm áp, ngón tay thon dài nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt Thượng Quan Tuyền, đôi mắt thâm thúy giờ tràn ngập vẻ thương tiếc và cương chiêu. Anh không kìm lòng được cúi đầu xuống, khẽ hôn lên trán cô.

- Cám ơn em đã tin tưởng tôi như vậy, thiên thần xinh đẹp ạ!

Anh ngồi thẳng người lên rồi nhẹ nhàng khoác áo của mình lên người cô, sau đó nhìn ra ngoài cửa xe.

Cô nhi viện Mary!

Lãnh Thiên Hi nhìn mấy chữ này rồi lại nhìn về phía Thượng Quan Tuyền, ánh mắt toát ra sự thương xót.

Nhà của cô là ở đây sao? Chẳng lẽ cô là trẻ mồ côi?

Anh thở dài một hơi, ngồi im trong xe.

Đúng lúc này, cổng cô nhi viện mở ra...

Một cô gái mặc váy trắng xuất hiện ở cổng. Dáng vẻ cô rất xinh xắn và lạnh lùng, là mẫu con gái phương Đông điển hình. Gương mặt cô hết sức kinh ngạc khi nhìn vào trong xe.

Cô gái nhanh chóng tiến lại gần, đi tới trước cửa sổ xe.

Khi cô nhìn thấy một người đàn ông anh tuấn sau kính chắn gió, đôi mắt sáng lập tức mở to, cái miệng nhỏ nhắn cũng vì kinh ngạc mà há to ra, sau đó cô lập tức dùng tay che miệng lại.

Đôi mắt thâm thúy của Lãnh Thiên Hi nhìn chăm chú vào cô gái đứng trước cửa xe. Cô trẻ tuổi Thượng Quan Tuyền, dáng vẻ dù không được tính là mỹ nhân nhưng lại hết sức dịu dàng, giống như một con búp bê tuyệt đẹp bằng thủy tinh đứng dưới bầu trời sao, tạo ra một cảm giác tươi mát.

Lãnh Thiên Hi thu hết vào tầm mắt dáng vẻ khả ái của cô, đôi môi cong lên ý cười.

Khi cô gái nhìn thấy Thượng Quan Tuyền đang ngủ say bên ghế lái phụ thì vẻ kinh ngạc trong mắt biến thành khó hiểu, nhưng khi cô thấy người đàn ông đang nhìn mình thì vẫn lịch sự khẽ mỉm cười.

Lãnh Thiên Hi hơi gật đầu, nét quyến rũ đặc biệt chỉ có ở người đàn ông thành công tản ra. Anh mở cửa xe đi xuống.

Cô gái không chờ anh đi tới...

- Anh này... Tiểu Tuyền... cô ấy không sao chứ?

Cô gái lo lắng hỏi, đôi mắt thanh tú và dịu dàng nhìn về phía khuôn mặt nhỏ nhắn hơi tái nhợt của Thượng Quan Tuyền, thanh âm dịu dàng như nước.

Lãnh Thiên Hi không vội trả lời cô mà chỉ hỏi một câu: “Cô là bạn của cô ấy?”

- Vâng!

Cô gái dịu dàng gật đầu: “Có lẽ cũng là người bạn duy nhất của cô ấy trên thế giới này”. Nói xong câu đó, cô nhìn về phía Thượng Quan Tuyền, ánh mắt tràn ngập sự đau lòng.

Thân hình cao lớn của Lãnh Thiên Hi hơi ngẩng ra, hiển nhiên những lời của cô gái này đã khiến anh rung động. Trên đời này có người chỉ có một người bạn thôi ư? Mà người đó lại đang ở trên xe của anh!

Anh lặng lẽ đi về phía cửa phụ, nhẹ nhàng mở cửa xe, sau đó bàn tay vòng qua vòng eo nhỏ nhắn của Thượng Quan Tuyền, bế lên...

- Ừm... – Thượng Quan Tuyền bị Lãnh Thiên Hi ôm lấy vô thức kêu lên một tiếng. Có lẽ là quá mệt mỏi nên cô không tỉnh lại, vô thức dựa đầu vào ngực anh ta.

Nhìn dáng vẻ ngủ say của cô gái trước ngực, trong lòng Lãnh Thiên Hi nảy sinh cảm giác thỏa mãn chưa từng có.

- Cô ấy bị thương, tôi muốn xử lý một chút! – Anh nhẹ giọng nói nhưng ánh mắt vẫn nhìn chăm chú Thượng Quan Tuyền chưa từng rời đi.

- Sao? Bị thương?

Cô gái vừa nghe vậy liền biến sắc, cố gắng đè nén cảm giác sợ hãi, lập tức nói với Lãnh Thiên Hi: “Mau vào đây”.

Nói xong, cô bước đến trước cổng, bàn tay nhỏ bé run lên đẩy cổng ra.

Xuyên qua con đường nhỏ rải đầy đá, một tòa nhà theo lối kiến trúc La Mã cổ hiện ra trước mắt Lãnh Thiên Hi, cây cối hai bên đường cao lớn xanh um chứng tỏ tòa nhà này đã có từ rất lâu rồi.

Tòa nhà đắm chìm trong bóng tối, chỉ có một ánh đèn sáng ấm áp tỏa ra giống như đang đợi người thân về nhà, dưới bóng đêm đen càng làm người ta thấy ấm áp.

61. Chương 61

CHƯƠNG 61: BÙI VẬN NHI

Edit: BB[o]

Theo chân cô gái bước vào một căn phòng, Lãnh Thiên Hi có cảm giác như mình đang bước vào thế giới ở Provence* vậy. Toàn bộ căn phòng đều được sơn màu tím, không có những thứ đồ linh tinh của con gái như anh ta tưởng tượng, tất cả những đồ vật đều được đơn giản hóa. Bên cửa sổ treo chiếc chuông gió đang phát ra âm thanh du dương nói lên giới tính của chủ nhân căn phòng.

* Provence là một vùng nằm ở đông nam nước Pháp, bên bờ biển Địa Trung Hải và gần với Ý.

- Anh đặt Tiểu Tuyền lên giường đi, đây là phòng của cô ấy! – Cô gái dịu dàng nói, giọng điệu nhẹ nhàng như cơn gió thoảng.

Khi Thượng Quan Tuyền nằm lên giường, mắt cô khẽ run, sau đó cô lơ mơ tỉnh lại, kêu nhẹ một tiếng rồi mở hai mắt ra.

Dường như có một cơn gió lướt nhanh qua, ánh mắt Lãnh Thiên Hi thêm phần căng thẳng.

- Tiểu Tuyền, cậu tỉnh lại rồi? – Cô gái mừng rỡ, sau đó ôm lấy Thượng Quan Tuyền.

- Cẩn thận...

- A...

Lãnh Thiên Hi còn chưa nói xong, Thượng Quan Tuyền vì bị cô gái ôm liền kêu đau một tiếng.

- Tiểu Tuyền, cậu bị thương à? Ở đâu? Sao lại bị thương? Ai làm cậu bị thương?

Về mặt cô gái tràn ngập sự lo lắng, những câu hỏi liên tiếp được đặt ra đã cho thấy tình bạn tốt của hai người.

- Vận Nhi, yên lặng chút đi, tớ không sao, thật đấy! – Thượng Quan Tuyền cố nén cảm giác đau đầu, nhẹ nhàng cười.

Ngay sau đó, Thượng Quan Tuyền thấy Lãnh Thiên Hi đứng bên cạnh mình...

- Cám ơn anh đã đưa tôi đến đây! – Đáy mắt cô hàm chứa sự cảm kích, nhẹ giọng nói – Đây là bạn thân của tôi, Bùi Vận Nhi!

Lãnh Thiên Hi gật đầu.

- Vận Nhi, đây là bác sĩ Thiên Hi, cũng nhờ có anh ấy, nếu không tôi nay không biết tớ sẽ thế nào.

Thượng Quan Tuyền muốn bầu không khí dịu đi một chút. Cô biết tính cách của Vận Nhi, nếu nói thật cho cô ấy biết cô bị thương thì không biết cô ấy sẽ lo lắng đến mức nào.

- Thì ra là bác sĩ, cảm ơn anh đã đưa Tiểu Tuyền đến đây! – Bùi Vận Nhi đứng dậy, khẽ cúi người cảm kích nói.

Lãnh Thiên Hi cười nói: “Vận Nhi phải không? Tôi biết cô rất quan tâm đến vết thương của Tiểu Tuyền, nhưng có tôi ở đây thì không cần lo lắng nữa, được chứ?”

Nói xong, anh nhìn về cô gái. Qua tình huống vừa rồi, anh không khó để phát hiện ra tình cảm của Vận Nhi với Thượng Quan Tuyền, ánh mắt và vẻ mặt toàn là sự lo lắng. Nếu không nói rõ chắc chắn cô sẽ tưởng chính anh là người khiến Thượng Quan Tuyền bị thương. Mà cũng chỉ có cô gái sốt sắng như vậy mới có thể trở thành bạn thân của Thượng Quan Tuyền.

Ánh mắt trong sáng của Bùi Vận Nhi như bị xoáy sâu vào đôi mắt thâm thúy mà ôn hòa của người đàn ông, trong lòng cô khẽ rung động. Sau đó, gương mặt thanh tú thoáng ửng đỏ, cô cụp mắt xuống, mắt tự nhiên lên tiếng: “Tôi, tôi đi lấy hộp thuốc”.

Nói xong, cô nhanh chóng chạy ra ngoài.

Khi cánh cửa đóng lại, bàn tay nhỏ bé của cô che chặt miệng, tựa người vào tường, lồng ngực thổ phập phồng, tâm tình nhầy nhót loạn xạ.

Bác sĩ Thiên Hi? Thiên Hi...

Bùi Vận Nhi lẩm bẩm. Người đàn ông này ngay cả lúc giơ tay nhắc chân cũng toát lên sức quyến rũ khiến tim cô đập nhanh không dứt, nếu như anh cũng quan tâm tới mình như vậy...

Nghĩ tới đây, Bùi Vận Nhi ra sức lắc lắc đầu, cô đang suy nghĩ lung tung cái gì vậy? Cô cốc lên đầu mình một cái, sau đó chạy đi lấy hộp thuốc.

Trong phòng là một tình cảnh khác.

Thân hình cao lớn của Lãnh Thiên Hi khiến căn phòng có diện tích không hề lớn càng trở nên nhỏ hẹp lại.

- Đây là... phòng của cô à? – Anh nhìn xung quanh một lượt rồi hỏi Thượng Quan Tuyền.

Thượng Quan Tuyền nghe vậy, trong lòng ấm áp. Cô trả lời: “Tôi ở đây đến năm tám tuổi, dù hiện tại không ở trong cô nhi viện nữa nhưng vẫn thường xuyên tới đây”.

Giọng nói cô rất thản nhiên, sự tỉnh táo và trưởng thành không hề phù hợp với độ tuổi.

Ánh mắt Lãnh Thiên Hi thâm trầm nhìn Thượng Quan Tuyền, vừa định lên tiếng lại nghe tiếng gõ cửa nhẹ nhàng vang lên...

Bùi Vận Nhi nhỏ nhẹ đi vào: “Bác sĩ Thiên Hi, thuốc đây”. Cô dịu dàng nói, ánh mắt trong như nước khẽ lướt qua khuôn mặt anh tuấn của Lãnh Thiên Hi, sau đó nhìn về phía Thượng Quan Tuyền: “Tiểu Tuyền, sắc mặt cậu nhìn có vẻ không tốt”.

Thượng Quan Tuyền nở nụ cười: “Vận Nhi, xe của tớ không cần thận tâm vào gốc cây, cũng không bị thương nặng lắm, cậu yên tâm đi. Hơn nữa còn có bác sĩ Thiên Hi ở đây, tớ không sao đâu”.

Bùi Vận Nhi nhìn Lãnh Thiên Hi rồi lại nhìn về phía Thượng Quan Tuyền, trong lòng cô có rất nhiều nghi vấn và lo âu, nhất là khi thấy dáng vẻ tiêu tụy của Thượng Quan Tuyền. Nhưng điều quan trọng lúc này là phải để cho người đàn ông đó xử lý vết thương của Thượng Quan Tuyền trước đã.

Nghĩ tới đây, cô hít sâu một hơi rồi nói với Thượng Quan Tuyền: “Tớ ra ngoài trước, có chuyện gì phải gọi tớ đấy”.

Thượng Quan Tuyền cảm thấy ấm lòng, gật đầu một cái.

Bùi Vận Nhi nhẹ nhàng khép cửa lại.

- Bạn cô rất lo cho cô! – Lãnh Thiên Hi vừa mở hộp thuốc vừa nói.

Thượng Quan Tuyền nhìn bóng dáng Bùi Vận Nhi biến mất sau cánh cửa, cắn cắn môi, không nói gì, chỉ khẽ gật đầu.

Trên thế giới này, người thực sự quan tâm đến cô nhất cũng chỉ có Bùi Vận Nhi, còn cả cô nhi viện và bọn trẻ ở đây nữa.

Lãnh Thiên Hi ngược mắt nhìn vẻ mặt đang có nhiều suy tư của Thượng Quan Tuyền. lát sau, bàn tay anh nhẹ nhàng đặt lên vai cô, dịu dàng cởi áo cô ra.

- Đứng... – Thượng Quan Tuyền vô thức đưa tay ngăn lại.

- Tôi là bác sĩ, không việc gì phải che giấu hết! – Lãnh Thiên Hi nhẹ giọng an ủi. Anh biết cô đang sợ cái gì, những vết hôn chói mắt đó nhất định khiến cô mất tự nhiên.

Thượng Quan Tuyền chưa bao giờ biết sẽ có một người đàn ông dịu dàng trấn an cô như vậy, dường như ở trước mặt anh, lớp nguy trang của cô đều được gỡ bỏ hết. Một lát sau, cô khẽ gật đầu.

62. Chương 62

CHƯƠNG 62: ANH HỌ GÌ?

Edit: BB[o]

Lãnh Thiên Hi nhẹ nhàng cởi áo cô ra. Ánh đèn nhàn nhạt chiếu vào da thịt cô, từng vết hôn mập mờ như đóa hoa mai hồng hiện ra, đập vào mắt Lãnh Thiên Hi. Nhưng lúc anh gỡ miếng băng gạc trên tay Thượng Quan Tuyền ra... diendan»

- Bị thủy tinh đâm vào sao? – Chỉ cần nhìn qua vết thương là anh đã đoán được ngay.

Đôi mắt Thượng Quan Tuyền thoáng qua tia kinh ngạc, người đàn ông này thật không hề đơn giản, rốt cuộc anh là người thế nào? Chỉ đơn giản là bác sĩ thôi sao?

Lãnh Thiên Hi dường như nhìn thấu sự kinh ngạc lướt qua trong mắt Thượng Quan Tuyền, anh lên tiếng: “Đây là vấn đề chuyên môn thôi, không cần phải sùng bái tôi đến vậy đâu”.

Thượng Quan Tuyền mỉm cười. Cô nhìn vào nụ cười như ánh mặt trời của anh, dù có nghi ngờ trong lòng thì lúc này cũng không đành lòng mà hoài nghi nữa.

- Vết thương của cô đã được xử lý rồi? – Lãnh Thiên Hi nhìn miệng vết thương của Thượng Quan Tuyền, đáy mắt thoáng qua tia nghi ngờ. Anh ngược mắt hỏi cô.

Thượng Quan Tuyền bất giác nghĩ tới Lãnh Thiên Dục, ngay sau đó, cô nhú mày, vẻ mặt hơi nặng nề. die n da nleqqquyd n

- Nhìn qua có thể thấy người này rất quan tâm đến cô! – Lãnh Thiên Hi nói một câu vu vơ rồi lấy oxy già rửa vết thương cho cô.

Thượng Quan Tuyền giật mình, ngay sau đó trong mắt lóe lên tia châm chọc: “Anh ta quan tâm đến tôi? Chúng tôi còn hận nhau đến mức muốn giết đối phương nữa là”.

Sắc mặt cô càng ngày càng trở nên nặng nề, bàn tay nhỏ bé bất giác siết chặt lại.

Lãnh Thiên Hi nghe vậy liền ngược mắt lên, đôi mắt thâm thúy lóe lên tia dịu dàng, động tác tay cũng dừng lại.

- À... Ý tôi là... tôi với anh ta... giống kẻ thù của nhau vậy, vừa thấy mặt là đã thấy không ưa nhau rồi! – Thượng Quan Tuyền ý thức được mình lỡ lời vội vàng sửa lại.

Lãnh Thiên Hi nhìn cô, ánh đèn ấm áp chiếu rọi xuống gương mặt tuần tú của anh tạo ra một cảm giác vô cùng dịu dàng. Lát sau, anh nhếch môi nói: “Vết thương của cô được xử lý rất chuyên nghiệp, có thể nhìn ra sự quan tâm của người này với cô”.

Anh không thể không thừa nhận điểm này.

Thượng Quan Tuyền từ từ cup mắt xuống, đôi mắt dần được thay thế bởi vẻ lạnh lẽo. Lãnh Thiên Dục làm sao có thể quan tâm đến cô được, cô còn hận hấn đến mức không thể một phát súng bắn chết hấn nữa là.

Tên đàn ông đáng ghét đó không chỉ chiếm đoạt lấy thân thể cô mà còn vô lý đến mức muốn cầm tù cô, cho cô thời gian hai ngày để suy nghĩ. Hừ! Nếu như cô sợ hấn thì tên cô đã chẳng phải là Thượng Quan Tuyền nữa rồi. dienn_danleq_uydon

Cô đang tức giận, chợt cảm thấy lòng bàn tay ấm áp, cúi đầu xuống nhìn...

- Nắm chặt tay như vậy sẽ khiến cô ngủ không ngon giấc đâu! – Lãnh Thiên Hi dùng bàn tay to của mình gỡ bàn tay đang nắm thành nắm đấm của Thượng Quan Tuyền. Lòng bàn tay anh truyền đến cảm giác ấm áp.

Đáy mắt Thượng Quan Tuyền ánh lên sự cảm động.

- Thật ra thì... – Cô ngược mắt nhìn anh, ánh mắt thoáng qua tia nghi hoặc – Anh cũng kì lạ thật đấy, rõ ràng là tò mò chuyện của tôi nhưng lại không hỏi đến, rốt cuộc anh là người thế nào? – Cô khẽ thở dài hỏi.

Bên môi Lãnh Thiên Hi cong lên nụ cười, quả là một cô gái thông minh, có thể nhìn thấu suy nghĩ của anh trong giây lát.

- Tôi là người thế nào không quan trọng, quan trọng là... – Đôi mắt anh mờ mịt khó lường, khẽ nâng khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của cô lên – Cô phải nhớ kỹ, sau khi gặp được tôi rồi, trên đời này cô đã có thêm một người bạn nữa.

Đôi mắt trong vắt như làn nước mùa thu của cô thoáng qua chút bất an, giống như một đóa hoa tàn trôi dạt giữa dòng suối nhỏ nước chảy róc rách. d_ienn_da_nl_eq_uydo_n

Cô thật sự gặp được may mắn như vậy sao? Nếu như anh biết thân phận thật của cô, khi biết hai tay cô đã dính đầy máu tươi, liệu anh có như bây giờ, sẵn lòng giúp đỡ cô không?

Thật mỉa mai làm sao! Cô là sát thủ lại muốn kết bạn với bác sĩ. Một kẻ giết người với một người cứu người giống như hai đường thẳng vĩnh viễn không giao nhau, làm sao có thể trở thành bạn bè được đây?

Nghĩ tới đây, cô nhẹ nhàng thở dài rồi nói: “Tôi có thể nhờ anh một chuyện được không?”

- Nói đi, chỉ cần tôi có thể giúp! – Lãnh Thiên Hi không chút do dự trả lời.

- Về chuyện anh thấy vết thương của tôi, còn có cả... - Cô nhìn những vết hôn trên người mình, cắn môi – Xin anh đừng nói với Vận Nhi, cô ấy là một người đơn thuần và tốt bụng, tôi không muốn cô ấy lo lắng cho tôi.

Trong mắt tôi, cô cũng rất đơn thuần và tốt bụng! – Lãnh Thiên Hi vừa xử lý vết thương cho cô vừa nhẹ giọng nói. Khuôn mặt tuần tú khiến người ta cảm thấy khó thở, động tác giơ tay nhắc chân cũng hết sức tao nhã và cao quý.

Trong lòng Thượng Quan Tuyền thầm cười khở. Cô đơn thuần sao? Tốt bụng sao? Những từ ngữ này chưa từng được dùng để miêu tả con người cô cả.

Ngay sau đó, cô đưa mắt nhìn người đàn ông trước mặt...

Đường nét trên khuôn mặt anh giống như được điêu khắc vậy, rất đẹp nhưng cũng rất giống một người...

Lãnh Thiên Dục... Bác sĩ Thiên Hi... Thiên Dục... Thiên Hi... di_e_nda_nl_equ_ydon

Thượng Quan Tuyền bỗng mở to mắt, trong lòng bỗng có cảm giác hồi hộp nhưng rất nhanh cô đã che giấu được vẻ khiếp sợ trong đôi mắt, cố gắng bình ổn lại nhịp tim...

- Trên đời này người họ Thiên rất ít, không nghĩ tới tôi lại gặp được một người như vậy! – Cô liền nhiên hỏi, đôi mắt tỉnh táo như nước.

Lãnh Thiên Hi nghe vậy, hơi dừng tay lại, sau đó cất giọng cười nói: “Thiên Hi là tên của tôi, họ của tôi không phải là Thiên”.

- Vậy anh họ gì? – Thượng Quan Tuyền cảm thấy mờ mịt, lập tức hỏi lại.

63. Chương 63

CHƯƠNG 63: BẠN TRAI

Edit: BB[o]

Giọng điệu của Thượng Quan Tuyền quá mức tỉnh táo, hơn nữa còn tỉnh táo đến mức gần như lạnh như băng. Lãnh Thiên Hi rõ ràng cũng cảm nhận được điều này nhưng anh chỉ mỉm cười. Khi băng bó xong vết thương cho Thượng Quan Tuyền, anh cười nhạt.

- Tôi họ... Dương, tên đầy đủ là Dương Thiên Hi.

- Họ Dương? Thật sự là họ Dương sao? – Thượng Quan Tuyền cao giọng hỏi.

- Đúng vậy? Sao thế? – Lãnh Thiên Hi nghi ngờ nhìn Thượng Quan Tuyền hỏi lại.

- À, không có gì! – Thượng Quan Tuyền cảm thấy khối đá nặng trĩu trong lòng như tan biến.

Cảm giác nhẹ nhõm khiến cả người cô dễ chịu hẳn lên. Anh họ Dương, nếu như anh họ Lãnh thì chắc chắn là có quan hệ với Lãnh Thiên Dục, như vậy nhất định cô phải tránh xa anh ra.

Lãnh Thiên Hi thấy đôi mắt Thượng Quan Tuyền dần chuyển sang nét nhu hòa, ánh mắt anh càng thêm thâm trầm nhưng được che giấu kĩ càng dưới ánh sáng đèn.

Ở bên ngoài, anh rất ít khi nhận mình họ Lãnh, dù sao anh cũng không muốn dựa vào cái bóng của Lãnh thị. Anh trai anh – Lãnh Thiên Dục quá mức xuất sắc và ưu tú, là em trai, Lãnh Thiên Hi hy vọng có thể dựa vào chính thực lực của mình, tự đi trên con đường mình đã chọn.

Anh không muốn lừa gạt Thượng Quan Tuyền, anh chỉ muốn dùng thân phận là một người bình thường để kết bạn với cô, lý do chỉ đơn giản vậy thôi.

Buổi sáng ở cô nhi viện Mary tràn ngập trong âm thanh vui tươi, ánh mặt trời chiếu xuống tán cây, bọn trẻ nô đùa xung quanh, nét mặt vui vẻ không giống như những đứa trẻ mồ côi bị vứt bỏ.

Bởi vì ở đây có chị Tuyền và chị Vận Nhi!

Tiếng chim hót hòa cùng tiếng cười đùa của bọn trẻ khiến Thượng Quan Tuyền tỉnh giấc. Cô vươn vai, sau đó ngồi dậy đi tới trước cửa sổ, hít thật sâu!

Thật thoải mái! Chỉ cần ở đây, Thượng Quan Tuyền mới có thể cảm thấy thoải mái và thanh thản.

- Tiểu Tuyền, mau xuống đây!

Dưới sân, Bùi Vận Nhi đã chuẩn bị sẵn đồ ăn sáng đặt ngay ngắn trên bàn ăn, cười gọi Thượng Quan Tuyền.

Ánh mặt trời chiếu lên người Bùi Vận Nhi tạo thành một quầng sáng nhàn nhạt xung quanh khiến cô càng trở nên dịu dàng như nước.

Thượng Quan Tuyền thông thả đi xuống dưới tầng...

- Chị Tuyền! – Mấy đứa trẻ khi thấy Thượng Quan Tuyền liền nhảy cẫng lên chạy về phía cô.

- Nào... – Thượng Quan Tuyền ôm lấy một đứa bé, cười hỏi – Mấy hôm chị Tuyền không có ở đây, mấy đứa có ngoan không đấy?

- Ngoan ạ! – Bọn trẻ khéo léo đồng thanh trả lời.

- Được rồi, mấy đứa nhóc quý này, đi ra chơi với anh đi, chị Tuyền của mấy đứa còn chưa ăn sáng đâu, mấy đứa nhẩn tâm nhìn chị ấy đói bụng à? – Bùi Vận Nhi cười cười đi lên phía trước, dịu dàng nói với bọn trẻ.

- Chị Tuyền mau ăn sáng đi! – Bọn trẻ rất hiểu chuyện, kéo Thượng Quan Tuyền ngồi xuống bàn ăn.
di»end»anleeeq»uydooon

- Anh? Anh nào? Cô nhi viện chúng ta có người mới đến à? – Thượng Quan Tuyền bỏ đồ ăn sáng vào miệng, nhìn Bùi Vận Nhi đầy kì quái.

Bùi Vận Nhi rót cho cô cốc nước trái cây, sau đó ánh mắt cô lấp lánh ý cười nhìn Thượng Quan Tuyền, đôi môi cong lên: “Tiểu Tuyền, chúng ta cũng coi như là lớn nhau cùng nhau, thế mà cậu có bạn trai lại chẳng nói cho tớ biết gì cả”.

Thượng Quan Tuyền thấy bộ dạng của Bùi Vận Nhi liền phì cười: “Chẳng hiểu cậu đang nói gì nữa”.

Sau đó, cô thoải mái ăn bữa sáng. Trước mặt Bùi Vận Nhi, cô chưa bao giờ che giấu con người thật của mình. Cô có thể ở trước mặt Vận Nhi mà cười to, khóc lớn, nhồm nhoàm nhét đồ ăn vào miệng, nhưng chỉ có duy nhất một điều, cô không nói với Bùi Vận Nhi nghề nghiệp thật sự của cô.

Bùi Vận Nhi nhìn dáng vẻ vô tư của Thượng Quan Tuyền, cố làm ra vẻ tức giận: “Tốt lắm, còn nói tớ là bạn tốt của cậu, đúng là lừa người mà”.

- Nhưng tớ không có bạn trai thật mà! –Thượng Quan Tuyền vô tội giải thích, sau đó cô uống một ngụm lớn nước trái cây.

- Bác sĩ Thiên Hi đó, chẳng lẽ anh ấy không phải bạn trai của cậu sao? – Bùi Vận Nhi xấu xa cười một cái, hai bên má lộ lúm đồng tiền.

Khụ...

Thượng Quan Tuyền đang uống nước trái cây, hiển nhiên bị những lời này của Bùi Vận Nhi dọa sợ chết khiếp, lập tức bị sặc, mặt đỏ tới mang tai, ho khan liên tục.

- Tiểu Tuyền, sao thế? Tớ... tớ không cố ý.

Bùi Vận Nhi không nghĩ Thượng Quan Tuyền sẽ có phản ứng như vậy, sắc mặt lập tức thay đổi, bàn tay nhỏ bé vỗ vỗ sau lưng cô.

Sau khi bình ổn lại hô hấp, cô khoát khoát tay: “Tớ với anh ấy... không phải là quan hệ đó”.

- Hả? –Trong mắt Bùi Vận Nhi hiện lên tia nghi ngờ, không hiểu chuyện gì đang xảy ra. die»ndddaaanleq»yd»on

- Cậu chờ một chút...

Thượng Quan Tuyền như nhớ ra điều gì, sau đó nhìn Bùi Vận Nhi: “Cái ‘anh’ mà cậu vừa nói không phải là bác sĩ Thiên Hi đấy chứ?”

- Đúng thế, chính là anh ấy! Anh ấy tốt thật đấy, mới sáng sớm đã đến cô nhi viện, còn mang cho bọn trẻ đồ ăn sáng. Hơn nữa, anh ấy còn nói nếu sau này bọn trẻ bị bệnh thì có thể đến bệnh viện của anh ấy điều trị, còn miễn phí nữa. Bọn trẻ bây giờ rất thích anh ấy, tớ còn đang nghĩ anh ấy vì cô nhi viện như vậy, nhất định là có quan hệ thân thiết với cậu! – Bùi Vận Nhi nhắc tới Thiên Hi, trong mắt có chút vui mừng.

- Bệnh viện của anh ấy? – Thượng Quan Tuyền nghi ngờ hỏi.

- Đúng thế, bác sĩ Thiên Hi chính là một cổ đông lớn của bệnh viện Ward, cậu không biết sao? – Bùi Vận Nhi thấy phản ứng của cô thì thấy rất kì quái, không phải hai người này quen biết nhau sao?

Bệnh viện Ward là một bệnh viện quốc tế cao cấp, chỉ dành cho giới thượng lưu, không chỉ quy tụ được các chuyên gia về y học nổi tiếng trên thế giới mà quan trọng hơn là... viện phí cũng cao ngất ngưởng.
dien»dan»leq»uydon

- Giờ anh ấy đang ở đâu? – Thượng Quan Tuyền vội vàng hỏi.

- Đang chơi xích đu với bọn trẻ.

Bùi Vận Nhi nói, sau đó thấy sau lưng Thượng Quan Tuyền không xa là bóng dáng cao lớn của anh, trên mặt lập tức nở nụ cười: “Anh ấy đến rồi kìa”.

64. Chương 64

CHƯƠNG 64: NÓI ĐUA

Edit: BB[o]

Hai người cùng nhìn về phía Lãnh Thiên Hi...

Anh mặc một bộ quần áo màu trắng đi về phía hai người. Dưới ánh mặt trời càng tỏ rõ con mắt tinh anh, khí chất anh tuấn, dáng vẻ tao nhã cùng ánh mắt sâu thẳm lại tinh mịch, hoàn toàn cao quý. Màu trắng càng làm tôn lên vẻ tuấn mỹ và chính trực của anh.

- Bác sĩ Thiên Hi! – Thượng Quan Tuyền thấy dáng vẻ ăm ắp của anh, khẽ cười gọi.

Mà ở phía sau cô, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú của Bùi Vận Nhi cũng hơi ửng đỏ. Cô liếc nhìn về phía Lãnh Thiên Hi, ánh mắt đầy vẻ rụt rè đã nói lên tâm tư của cô.

- Dậy rồi à? Vết thương còn đau không? – Lãnh Thiên Hi thấy Thượng Quan Tuyền và Bùi Vận Nhi, sau đó anh ngồi xuống bên bàn ăn cạnh hai người.

- Đỡ hơn nhiều rồi, cảm ơn anh! – Thượng Quan Tuyền thoải mái trả lời.

Lãnh Thiên Hi cười, nơi này vào sáng sớm lại càng tràn đầy sức sống.

- Tôi đã nghe Vận Nhi nói, cảm ơn anh đã quan tâm đến bọn trẻ như vậy, còn sửa lại xích đu cho bọn trẻ nữa, mấy hôm nay mấy đứa ấy cứ kêu mãi! – Thượng Quan Tuyền chân thành nói.

Lãnh Thiên Hi cố ý ra vẻ hù dọa, nghiêm mặt nói: “Còn nói cảm ơn nữa là tôi giận thật đấy”.

Đôi mắt trong veo và đen láy của Thượng Quan Tuyền sáng lên, cô nhẹ nhàng cười.

Bùi Vận Nhi nhẹ nhàng nhìn về phía anh, tâm tình dường như bị nụ cười của anh làm xao động. Cô rất hâm mộ Tiểu Tuyền, có thể thoải mái cùng anh nói chuyện cười đùa như vậy, mà cô thì... di endanleq uydddon

- Cô bé, hình như cô rất sợ tôi?

Đột nhiên thân hình cao lớn của Lãnh Thiên Hi áp sát vào người Bùi Vận Nhi, ánh mắt sâu như hồ nước trong không thấy đáy, bên môi cong lên nụ cười hứng thú.

- Dạ?

Bùi Vận Nhi bối rối, khuôn mặt nhỏ nhắn vì bị hơi thở của đàn ông quấn quanh mà ửng đỏ...

- Không... không có! – Cô lí nhí trả lời.

- Cô vừa nói gì, tôi không nghe thấy! – Lãnh Thiên Hi càng áp sát vào cô, cố ý đùa giỡn.

- Anh...

Bùi Vận Nhi ngẩng đầu lên, ngay khi nhìn thấy đôi mắt đang cười của Lãnh Thiên Hi, cô vội vàng cúi xuống: “Bác sĩ Thiên Hi quan tâm đến cô nhi viện Mary như vậy, làm sao tôi lại sợ anh được, tôi cảm ơn anh còn không kịp ấy chứ”.

Bùi Vận Nhi thầm nghĩ và bản thân, đúng là không có triển vọng gì hết, tại sao lại không thể thoải mái nói chuyện với anh kia chứ. die ndannlequ ydon

Thượng Quan Tuyền lấy tay che miệng lại, buồn cười mà không thể cười, vẻ mặt của Vận Nhi lúc này là gì đây, chẳng lẽ cô ấy thích bác sĩ Thiên Hi...

Không phải chứ? Vừa mới quen thôi mà, sao có thể nhanh đến vậy.

Có lẽ từ nhỏ Thượng Quan Tuyền đã phải tiếp nhận huấn luyện nghiêm khắc nên sự nhạy cảm về phương diện này tương đối thấp, cô khó có thể hiểu được tâm tư của Bùi Vận Nhi.

Lãnh Thiên Hi rút cuộc cũng nghe rõ lời của Bùi Vận Nhi, anh cong môi cười: “Hai người không cần khách khí như vậy, sau này cứ gọi tôi là Thiên Hi là được rồi. Không thì... tôi thấy hai người cũng trạc tuổi em gái tôi, nếu không ngại cứ gọi là “anh Thiên Hi” thì càng tốt”.

- Hai người thật sự không phải là... – Bùi Vận Nhi kinh ngạc ngẩng đầu lên, nhìn Thượng Quan Tuyền và Lãnh Thiên Hi.

Về mặt Lãnh Thiên Hi hoàn toàn không hiểu.

Còn Thượng Quan Tuyền không nhìn được bật cười. Cô nhìn Lãnh Thiên Hi nói: “Vận Nhi nghĩ rằng anh là... ừm, bạn trai tôi”.

Lãnh Thiên Hi cố làm ra vẻ suy tư, sau đó rất nghiêm túc nói: “Ừ, nhìn cũng có vẻ giống mà”.

Thượng Quan Tuyền vừa nhìn bộ dạng này của anh thì bật cười. Cô biết anh đang nói đùa, vì vậy cô cũng hòa theo: “Hay quá, có bạn trai làm bác sĩ, sau này Vận Nhi cũng không cần lo lắng đến vết thương của tôi nữa”.

Bùi Vận Nhi miễn cưỡng nở nụ cười nhưng trong lòng thì có chút chua xót.

Lãnh Thiên Hi cười ha ha.

Đúng lúc này, mấy đứa nhỏ vui vẻ chạy tới: “Chị Tuyền, anh Thiên Hi làm xích đu cho chúng em đẹp lắm, chị Tuyền ra chơi với chúng em đi”. die nda nlequyydond

Tâm tình Thượng Quan Tuyền như bị vẽ ngây thơ chất phác của mấy đứa nhỏ lây sang, vì vậy cũng vui vẻ chạy chơi với chúng.

- Đi thôi, chị Tuyền mau đi xem tác phẩm của anh Thiên Hi đi! – Nói xong, cô bị mấy đứa trẻ vây quanh hăng hái dẫn đường.

Lãnh Thiên Hi nhìn bóng dáng Thượng Quan Tuyền dần biến mất, ánh mắt hàm chứa sự vui vẻ giống như anh trai cưng chiều em gái, đầy thoải mái.

- Tiểu Tuyền cũng có lúc như vậy cơ đấy! – Anh cất giọng nói trầm thấp.

Bùi Vận Nhi thấy ánh mắt của Lãnh Thiên Hi nhìn Thượng Quan Tuyền, trong lòng dâng lên cảm giác mất mát. Nhưng nếu anh ấy có thể đem đến hạnh phúc cho Thượng Quan Tuyền thì cô cũng yên tâm.

- Thật ra, trước năm tám tuổi, Tiểu Tuyền cũng rất vui vẻ! – Bùi Vận Nhi mở miệng nói, thanh âm dù rất nhẹ nhưng lại có phần đau xót.

Lãnh Thiên Hi đưa mắt nhìn sang Bùi Vận Nhi, trên mặt lộ ra vẻ nghi ngờ: “Sau năm tám tuổi cô ấy đi đâu?”

- Anh không biết chuyện của Thượng Quan Tuyền sao? – Bùi Vận Nhi thấy hơi kì lạ. di»enddanllequ»ydonn

- Đúng vậy, nhưng tôi rất muốn biết chuyện của cô ấy, hơn nữa, cũng rất chân thành muốn giúp cô nhi viện Mary! – Lãnh Thiên Hi lên tiếng, trong ánh mắt toát lên vẻ chân thành.

Bùi Vận Nhi xúc động, cô biết người đàn ông trước mặt không hề có ác ý. Sau đó, cô hít sâu một hơi, nhẹ nhàng lên tiếng...

65. Chương 65

CHƯƠNG 65: NGUY CƠ CỦA CÔ NHI VIỆN MARY

Edit: BB[o]

- Cô nhi viện này được đặt tên là Mary, bởi vì cha tôi rất yêu thương người mẹ đã mất của tôi. Khi Tiểu Tuyền vừa mới được sinh ra đã bị đưa vào cô nhi viện, từ nhỏ đến lớn, tình cảm của hai chúng tôi rất tốt. Mãi đến năm cô ấy tám tuổi thì được người khác nhận nuôi...

- Được nhận nuôi? – Lãnh Thiên Hi hỏi lại.

- Đúng thế. Tôi còn nhớ rõ ngày hôm đó, có một người đàn ông trẻ tuổi đến cô nhi viện Mary đưa Tiểu Tuyền đi. Từ hôm đó trở đi chúng tôi mất liên lạc. Khoảng chừng mười năm, tôi cứ nghĩ sẽ không được gặp lại Tiểu Tuyền nữa thì cô ấy lại trở lại cô nhi viện Mary. Mặc dù cô ấy không ở đây nhưng luôn cố gắng giúp đỡ bọn trẻ! – Về mặt Bùi Vận Nhi dần thay đổi. diendanlequydon

Lãnh Thiên Hi cất giọng hỏi: “Người đưa Tiểu Tuyền đi là cha nuôi của cô ấy à? Ông ta làm nghề gì?”

- Đúng thế! – Bùi Vận Nhi khẽ gật đầu – Cha nuôi của Tiểu Tuyền làm gì tôi cũng không rõ, nhưng nhìn dáng vẻ thì có thể thấy điều kiện rất tốt. Sau khi gặp lại Tiểu Tuyền, tôi nhận thấy cô ấy rất quý trọng cha nuôi mình. Dù sao ông ấy cũng nuôi dưỡng Tiểu Tuyền, khiến Tiểu Tuyền không còn phải lo chuyện cơm ăn áo mặc nữa.

Lãnh Thiên Hi có cảm giác là lạ trong lòng, nhưng cụ thể là gì thì anh cũng không rõ.

- Tiểu Tuyền còn đi học không? – Anh thử dò hỏi.

Bùi Vận Nhi lắc đầu nói: “Tiểu Tuyền rất thông minh, xem ra người đàn ông kia rất coi trọng việc bồi dưỡng cô ấy. Lúc tôi đang là nghiên cứu sinh, cô ấy đã hoàn thành việc học rồi”. diendanlequydon

- Vậy là cô cũng không biết rõ Thượng Quan Tuyền đang làm gì?

Lãnh Thiên Hi nheo mắt hỏi, trong lòng dâng lên cảm giác bất an, nhất là khi trong đầu anh hiện lên những vết hằn trên người Thượng Quan Tuyền.

Tim anh như bị thứ gì đâm vào!

Bùi Vận Nhi khẽ nói: “Tiểu Tuyền chưa từng nói cho tôi biết cô ấy đang làm gì, chỉ cần cô ấy không nói, tôi cũng sẽ không hỏi. Nhưng tôi biết Tiểu Tuyền làm việc gì cũng đều có lý do và chừng mực. Cô ấy rất lương thiện, nếu như không có sự giúp đỡ của cô ấy, cô nhi viện đã sớm bị hủy bỏ rồi, tôi cũng không có cách nào hoàn thành tâm nguyện của cha mình”.

- Chuyện gì đã xảy ra? – Lãnh Thiên Hi hỏi.

Bùi Vận Nhi thở dài một hơi, tiếp tục nói: “Nơi này là địa chỉ mới của cô nhi viện Mary, chỗ cũ đã bị phá bỏ. Ban đầu vì muốn giữ cô nhi viện lại nên tôi phải đi vay mượn khắp nơi, ngay lúc cùng đường thì Tiểu Tuyền dùng một tỷ đô la mua mảnh đất này. Dưới sự hỗ trợ về tài chính ấy, cô nhi viện mới hoạt động bình thường trở lại, cũng có thể thu nhận thêm nhiều trẻ mồ côi hơn”.

- Một tỷ đô la? – Lãnh Thiên Hi cảm thấy hết sức kì quái, Thượng Quan Tuyền lấy đâu ra số tiền nhiều như vậy. diendanlequydon

Ánh mắt Bùi Vận Nhi cũng đầy vẻ lo lắng: “Thật ra tôi cũng biết số tiền kia rất kì lạ. Tiểu Tuyền nói số tiền đó là cha nuôi cho, nhưng tôi nhớ Tiểu Tuyền từng nói, cô ấy không để cha nuôi biết những chuyện của cô nhi viện”.

Ánh mắt Lãnh Thiên Hi tràn đầy vẻ khó hiểu.

Sắc mặt Bùi Vận Nhi càng thêm lo lắng, lại lần nữa nhẹ nhàng lên tiếng: “Điều tôi lo lắng nhất là sợ Tiểu Tuyền vì cô nhi viện mà làm những việc nguy hiểm”.

- Tại sao cô lại nói vậy? – Lãnh Thiên Hi nhìn Bùi Vận Nhi hỏi.

- Ngoài ngày hôm qua ra, có lần tôi cũng nhìn thấy vết thương do bị đạn bắn trên người cô ấy... – Thanh âm nhẹ nhàng, cuối cùng lại có chút ghen ngào.

- Sao cô biết đó là vết thương do đạn bắn? – Lãnh Thiên Hi biết Bùi Vận Nhi đang nói đến ngày hôm đó, kì quái hỏi.

Bùi Vận Nhi khẽ run lên, đôi mắt như nước tràn ngập vẻ đau thương: “Bởi vì... cha tôi cũng bị chết do bị đạn bắn. Sau một năm Thượng Quan Tuyền được nhận nuôi, cha tôi vô cớ bị một chết do đạn bắn. Cảnh sát điều tra rất lâu nhưng cũng không thấy một chút đầu mối nào...”. diendanlequydn

Trong lòng Lãnh Thiên Hi chấn động, đôi mắt trong trẻo thoáng qua tia đau đớn mịt mờ: “Nói vậy, lúc Thượng Quan Tuyền chưa trở về, một mình cô chăm sóc cả cô nhi viện sao?”

Không biết tại sao, anh lại cảm thấy trái tim như bị siết chặt lại, rất đau đớn. Loại cảm giác này hoàn toàn khác so với cảm giác đối với Thượng Quan Tuyền.

- May mắn là lúc đầu cha tôi có nhờ nhà nước hỗ trợ, nếu không, cô nhi viện này đã... – Cô không nói tiếp được nữa, nước mắt thi nhau rơi xuống.

- Không sao, mọi chuyện đã qua rồi, bắt đầu từ bây giờ, tôi sẽ cố gắng hết sức để giúp đỡ cô nhi viện.

Lãnh Thiên Hi nhẹ nhàng rút khăn giấy ra, vừa nhẹ giọng cam kết vừa lau nước mắt cho cô.

- Anh... Thiên Hi, anh nói thật sao? – Bùi Vận Nhi ngẩng đầu, vui mừng hỏi Lãnh Thiên Hi.

Hàng lông mi dài còn vương nước mắt, nhìn thật khiến người ta đau lòng.

- Thật!

Lãnh Thiên Hi nở nụ cười ôn hòa, trong ánh mắt lộ rõ sự kiên định, sự kiên định cùng ầm áp ấy như tiếp thêm động lực khiến người khác đủ bình tĩnh để chiến thắng được mọi thứ...

Còn nữa, Lãnh Thiên Hi không thể không thừa nhận, khi cô gái này gọi tên anh, trong lòng anh liền cảm thấy ầm áp, một loại cảm giác hạnh phúc và xúc động.

Bùi Vận Nhi lấy tay gạt nước mắt, tim lại đập loạn lên... Anh thật chẳng lịch sự chút nào, tại sao lại dùng ánh mắt đó để nhìn cô, nhưng mà... cô rất thích!

66. Chương 66

CHƯƠNG 66: LÃNH THI RA MẶT

Edit: BB[o]

Lọn tóc trước trán rủ xuống, trong cơn gió thoảng qua càng thêm e lệ...

Gương mặt nhỏ nhắn xinh xắn dưới ánh mặt trời chói lọi càng thêm dịu dàng...

Loại dịu dàng này hết sức quen thuộc, như dòng nước chảy róc rách khẽ len lỏi vào nơi sâu nhất trong trái tim Lãnh Thiên Hi.

- Thật ra thì... – Bùi Vận Nhi cắn môi, giọng nói hơi do dự.

- Sao vậy? – Lãnh Thiên Hi thấp giọng, dịu dàng hỏi. diendanlequydn

Bùi Vận Nhi lấy hết dũng khí ngẩng đầu lên, nhìn gương mặt tuấn tú của Lãnh Thiên Hi: “Thật ra thì có một chuyện em không dám nói với Tiểu Tuyền. Mấy hôm trước có một nhóm người xông vào đây, yêu cầu bọn em rời khỏi nơi này, em rất lo...”.

- Em có biết lai lịch của bọn chúng không? – Lãnh Thiên Hi không chút hoang mang hỏi lại.

Bùi Vận Nhi lắc đầu: “Không biết, nhưng bọn họ nói, nếu chúng em không rời khỏi nơi này sẽ cho nổ tung cô nhi viện Mary”.

Lãnh Thiên Hi nhíu mày, ánh mắt dần chuyển sang vẻ sắc bén. Lát sau, anh chậm rãi lên tiếng: “Chuyện này trước mắt không cần nói cho Tiểu Tuyền biết, cứ giao cho anh xử lý, được không?”

Bùi Vận Nhi kinh ngạc mở to mắt, sau đó vô thức gật gật đầu.

Người đàn ông này, thật sự chỉ là bác sĩ thôi sao?

Trụ sở chính của Lãnh thị

Tất cả mọi người đều biết, trụ sở chính của tứ đại tài phiệt đều là những tòa nhà cao đến cả trăm tầng. Kiến trúc của Lãnh thị là đánh thẳng vào thị giác, từ vẻ bên ngoài nguy nga mạnh mẽ đã làm rung động lòng người, bên trong lại lấy màu sắc hoàng gia làm chủ đạo khiến người ta sinh ra cảm giác cao quý và tôn sùng.

Trong khi đó, trụ sở chính của Lãnh thị lại được làm hoàn toàn bằng thủy tinh công nghiệp tạo nên một loại cảm giác ngông cuồng. Bên trong toàn là màu trắng, một thế giới màu trắng vừa an tĩnh lại vừa tất bật.

Màu trắng, so với màu đen càng khiến con người ta bức bách hơn. diendanlequyyyyydddon

Phòng làm việc của tổng giám đốc lộ ra ánh sáng nhu hòa.

Thân hình cao lớn ngang tàng của Lãnh Thiên Dục ngồi trên chiếc ghế của tổng giám đốc, ngón tay thon dài khẽ lướt qua tài liệu trên bàn.

Bộ quần áo vest sang trọng càng làm nổi bật khí thế vương giả của hắn, khuôn mặt anh tuấn như được điêu khắc tỉ mỉ, đôi mắt sắc bén mà thâm thúy, nhất là hơi thở mãnh liệt khiến người khác không tự chủ được mà sinh ra cảm giác bức bách.

- Thiên Hi, hôm nay em tới tìm anh là vì chuyện của một cô nhi viện?

Sau một lúc lâu, Lãnh Thiên Dục chậm rãi mở miệng nói, vẻ mặt lạnh lùng nghiêm túc, ánh mắt sắc bén nhìn về phía Lãnh Thiên Hi đang ngồi trên sofa.

- Đúng thế, anh, tuy nói là giúp đỡ cô nhi viện Mary nhưng toàn bộ chi phí em sẽ không lấy của Lãnh thị một đồng nào, em sẽ tự chi trả! – Lãnh Thiên Hi dựa người vào sofa, vẻ mặt cũng cực kì nghiêm túc.

Lãnh Thiên Dục nghe xong, chau mày lại: “Vậy còn tới tìm anh làm gì nữa?”

Cậu em trai vừa mới về nước đã làm làm hắn nhức đầu không chịu nổi. Mỗi ngày đều đến bệnh viện làm việc, vậy mà chuyện quay về công ty giúp đỡ lại cứ trì hoãn mãi.

- Anh cả...

Lãnh Thiên Hi nhíu mày, ngoại trừ vẻ lạnh lẽo trên gương mặt anh tuấn ra thì hơi thở của anh ta cũng bức bách giống hệt Lãnh Thiên Dục.

- Em đã điều tra ra đám người uy hiếp cô nhi viện là đám công ty xây dựng. Nếu em lấy danh nghĩa cá nhân hay bệnh viện Ward ra thì không thể bảo vệ được cho cô nhi viện, cho nên em hy vọng anh có thể giúp em, coi như là công ty làm việc từ thiện! – Anh ta vừa nói vừa đứng lên, đi tới bên cửa sổ, ánh mắt thâm thúy nhìn xuống khung cảnh dưới chân. diendaaaanlequydon

- Ý của em là Lãnh thị chỉ được có cái tiếng thôi sao? – Ngón tay thon dài của Lãnh Thiên Dục không kiên nhẫn gõ gõ lên mặt bàn.

- Mặc dù nghe thì không được hay cho lắm nhưng có thể hiểu là vậy. Em chỉ muốn mượn danh nghĩa của anh thôi! – Lãnh Thiên Hi xoay người lại, nhìn thẳng về phía Lãnh Thiên Dục, kiên định nói.

- Anh muốn biết rốt cuộc cô nhi viện này có điểm gì hấp dẫn em. Em nên biết, trên thế giới này không chỉ có một mình cô nhi viện Mary! – Lãnh Thiên Dục nhíu mày, lạnh giọng hỏi.

Lãnh Thiên Hi đi tới trước mặt Lãnh Thiên Dục, hai tay chống lên mặt bàn, động tác ôn hòa nhưng không che được khí thế bùng bùng.

- Anh, từ lúc biết cô nhi viện này chỉ do hai cô gái còn rất trẻ đứng ra gánh vác, em đã hạ quyết tâm phải giúp đỡ rồi.

- Có thể nhìn ra quyết tâm của em, nếu không bệnh viện cũng sẽ không miễn phí điều trị ấy đứa trẻ ở cô nhi viện đó! – Lãnh Thiên Dục hừ lạnh một tiếng nói.

Trong mắt Lãnh Thiên Hi lướt qua tia kinh ngạc, sau đó, anh ta khôi phục lại vẻ mặt như cũ. Anh ta biết năng lực của anh trai mình, chuyện này chắc chắn không lừa được anh ấy.

Lãnh Thiên Dục lạnh mặt, ngón tay thon dài mở tài liệu về người phụ trách cô nhi viện Mary ra xem...

- Em nói chính là hai cô gái này? – Hắn chỉ ngón tay vào một tấm hình, đôi mắt thâm thúy mà sắc nhọn.

Hai cô gái trong ảnh đều cười lộ lúm đồng tiền trên má, một người đẹp tuyệt mỹ, còn người kia thì thanh tú và đáng yêu. Người này Lãnh Thiên Dục không biết, nhưng người kia thì hắn lại rất quen thuộc, đó chính là – Thượng Quan Tuyền. die ndanlequyd n

Kỳ hạn hai ngày cũng sắp hết!

Lãnh Thiên Dục ngồi yên lặng nhưng tất cả sự nguy hiểm và tàn nhẫn đều ẩn giấu trong dáng vẻ đó.

Tập tài liệu này là do Lãnh Thiên Hi tự mình soạn ra, không công khai ra ngoài, nếu không thì sẽ không có ảnh của Thượng Quan Tuyền trong đây.

Tại sao hai người lại quen biết nhau?

Lãnh Thiên Hi tất nhiên không biết Lãnh Thiên Dục đang suy nghĩ gì, anh ta nhìn hình trong tài liệu, gật đầu nói: “Hai cô gái này không hề yếu đuối đâu”.

Không yếu đuối? Phải là không đơn giản mới đúng! Lãnh Thiên Dục thầm hừ lạnh trong lòng nhưng không nói ra.

- Anh có thể để Lãnh thị ra mặt giúp em, nhưng mà, em phải trở về công ty đi! – Lãnh Thiên Dục vút tài liệu trong tay sang một bên, khoanh hai tay trước ngực nhìn Lãnh Thiên Hi nói.

- Anh, anh đang thừa dịp người gặp nguy mà bắt ép em đấy à, em không đồng ý! – Lãnh Thiên Hi biết Lãnh Thiên Dục không có ác ý nên bất mãn kháng nghị.

- Lời từ chối vô hiệu, quan tòa bãi bỏ. die nda nlequyd on

Lãnh Thiên Dục đứng dậy đi đến bên quầy rượu, giọng nói dù lạnh như băng nhưng đáy mắt lại ánh lên tia ấm áp của tình thân.

Khi hắn vừa quay lưng lại với Lãnh Thiên Hi, vẻ mặt lại chuyển sang cứng rắn và nghiêm nghị.

Đôi mắt đầy tức giận, vẻ nguy hiểm không khống chế được mà bắn ra ngoài như dòng dung nham nóng chảy đang phun trào ra từ miệng núi lửa.

Hắn chậm rãi rót chai Whisky lạnh vào ly thủy tinh, trong nháy mắt ly rượu bốc lên một luồng khí lạnh quanh quần bên đôi môi mỏng của Lãnh Thiên Dục, khiến người ta khó có thể nắm bắt được.

Thượng Quan Tuyền, cô hẳn là rất quan tâm đến cô nhi viện Mary!

Bầu không khí nhất thời tràn đầy hơi thở nguy hiểm!

67. Chương 67

CHƯƠNG 67: ĐÁM CÔN ĐỒ

Edit: BB[o]

Giữa trưa, mặt trời đã lên cao, tiếng ve kêu không ngớt trên những tán cây. Cô nhi viện Mary lúc này hết sức yên bình, mấy đứa trẻ đang ngủ, lại có mấy đứa đang chơi đùa cùng nhau.

Trong sân, hoa tử vi đang nở rộ, ong bướm đua nhau bay đến hút mật, mùi hương hoa lượn lờ trong không khí, nhẹ nhàng quấn quanh bên mũi.

Bùi Vận Nhi ngồi trên một chiếc ghế trúc dưới gốc cây, ánh mặt trời như ngưng lại trên gương mặt xinh đẹp của cô. Ánh mắt cô nhìn về phía bọn trẻ cách đó không xa, đôi mắt tràn ngập tình cảm dịu dàng.

Bỗng nhiên, cô nhớ tới người đàn ông cao lớn dịu dàng kia, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi ửng đỏ, khóe môi cũng khẽ cười.

Bác sĩ Thiên Hi – Dương Thiên Hi. Mấy hôm nay mỗi khi có thời gian anh đều đến giúp cô nhi viện Mary, nhìn dáng người cao lớn, nghe tiếng cười sáng khoái của anh, Bùi Vận Nhi cảm thấy trái tim mình lại rung động. di end anleq uydo n

Liệu anh có thật sự yêu Tiểu Tuyền không, Bùi Vận Nhi không dám nghĩ tới, vì lúc này trong lòng cô rất mâu thuẫn. Một mặt cô hy vọng hai người bọn họ yêu nhau, Tiểu Tuyền là người bạn tốt nhất của cô, cô ấy không có cha mẹ, lại có thể gặp được người đàn ông hết lòng yêu thương mình như vậy, thân là bạn tốt, cô cũng vui thay Tiểu Tuyền. Nhưng mặt khác, trong lòng Bùi Vận Nhi lại có chút ích kỷ, cô rất hy vọng sự may mắn này sẽ đến với mình.

Nghĩ tới đây, Bùi Vận Nhi thở dài một hơi...

Vận Nhi à Vận Nhi, mày đang ở đây nghĩ cái gì vậy, anh Thiên Hi thích ai là quyền của anh ấy chứ!

Suy nghĩ của Bùi Vận Nhi càng lúc càng mông lung, mãi cho đến khi một cơn gió nhẹ thổi qua mới kéo cô trở lại thực tại. Cô không khỏi cười khổ, tại sao lại dễ dàng xao động vì những chuyện thế này cơ chứ!

Cảm thấy ngồi mãi cũng không tốt, cô vươn vai một cái, muốn đứng lên. Ai ngờ lúc cô chuẩn bị đứng lên, trước mắt bỗng tối sầm lại, cả người lảo đảo...

- A...

Đúng lúc cả người cô sắp ngã xuống, một bàn tay vững chắc nhanh chóng đỡ lấy vòng eo nhỏ nhắn của cô. Ngay lập tức, cô bị kéo vào một lồng ngực rộng lớn. die nda nl equ ydon

- Vận Nhi...

Lãnh Thiên Hi gọi, giọng nói trầm thấp và hấp dẫn khiến người ta phải rung động.

- Hả? – Bùi Vận Nhi kinh ngạc ngẩng đầu lên.

- Anh Thiên Hi...

Cô khẽ gọi, lúc cô phát hiện mình bị kéo vào trong ngực anh, cô lập tức ngượng ngùng cúi đầu, sắc mặt ửng hồng càng thêm phần kiều diễm.

- Sao vậy? Em không khỏe sao?

Giọng điệu Lãnh Thiên Hi trầm thấp mà nghe rất cảm động, bàn tay nhẹ nhàng mang đến luồng nhiệt nóng mơn man trên eo cô, hơi thở mùi xạ hương của đàn ông tràn vào mũi khiến Bùi Vận Nhi không thể suy nghĩ gì thêm.

Gương mặt Bùi Vận Nhi vẫn ửng đỏ, cô nói lắp bắp: “Em... em không sao... Do bị huyết áp thấp nên mỗi lần đột ngột đứng dậy dễ bị choáng thôi...”

Cô hé môi, ánh mắt có chút mông lung, hàng lông mi yếu kiều khẽ chớp, cái mũi nhỏ nhắn hơi nhếch lên...

Dáng vẻ đó khiến Lãnh Thiên Hi phải xao động. die nd anle quyd on

Trong mắt Lãnh Thiên Hi lóe lên tia khác thường, nhưng chỉ thoáng qua rồi nhanh chóng biến mất...

- Chờ giải quyết xong chuyện của cô nhi viện, anh sẽ đưa em đến bệnh viện Ward kiểm tra toàn diện! – Anh lưu luyến buông thân thể mềm mại của Bùi Vận Nhi ra, cất giọng nói.

- Không, không cần đâu, em....

Bùi Vận Nhi ngẩng đầu vừa muốn từ chối, lại nhìn thấy ánh mắt kiên định không cho phép cự tuyệt của Lãnh Thiên Hi thì không dám nói tiếp.

Lãnh Thiên Hi thấy cô không từ chối nữa, trong mắt hàm chứa sự hài lòng, ngay sau đó, anh hỏi: “Sao không thấy Tiểu Tuyền đâu?”

Bùi Vận Nhi nhẹ nhàng lắc đầu một cái: “Từ sáng sớm Tiểu Tuyền đã đi ra ngoài, em cũng không biết cô ấy ở đâu”.

- Bình thường cô ấy cũng như vậy à? – Lãnh Thiên Hi hỏi.

Bùi Vận Nhi suy nghĩ một lát rồi gật đầu. diennnndanleq uydon

Lãnh Thiên Hi trầm mặc, ánh mắt thoáng qua tia suy tư, nhưng khi anh cảm nhận được có một đôi mắt đang dịu dàng nhìn mình, anh khẽ cười nói: “Vận Nhi, Tiểu Tuyền không ở đây cũng tốt, hôm nay anh đến đây để nói chuyện với em về cô nhi viện...”

Anh còn chưa nói hết đã nghe thấy tiếng ồn ào từ phía cổng...

Ngay sau đó, tiếng khóc của mấy đứa trẻ vang lên!

Bùi Vận Nhi kinh hãi, không để ý đến chuyện Lãnh Thiên Hi vừa nói, cô lập tức chạy ra.

- Vận Nhi!

Lãnh Thiên Hi nhận ra sự căng thẳng và sợ hãi trên nét mặt Bùi Vận Nhi, trong lòng liền trầm xuống, sau đó anh cũng chạy theo sau.

Một đám côn đồ xuất hiện ở phía cổng cô nhi viện Mary. Dẫn đầu là một gã người châu Âu dáng vẻ cao lớn, trong đôi mắt màu lam không ngừng lóe ra tia giảo hoạt và tham lam, gã ta đang túm lấy cổ áo của một đứa trẻ kéo lên...

Đứa bé sợ quá chỉ biết khóc to.

- Các anh muốn gì, thả em ấy ra! – Khi Bùi Vận Nhi thấy cảnh này, cô cố nén cảm giác sợ hãi trong lòng, giận dữ hét lên với bọn chúng. dienda nlequyd n

Gã to con dẫn đầu vừa nhìn thấy người phụ trách của cô nhi viện đi ra liền đẩy đứa trẻ xuống đất...

- Tiểu Phi! – Bùi Vận Nhi vội vàng gọi tên đứa bé, nhưng ngay sau đó, gã to con lại đứng chắn trước mặt cô.

- Mỹ nhân phương Đông à, cô tính thế nào đây, nói cho cô biết, tôi không có nhiều thời gian mà chờ với đợi đâu!

Trên mặt gã là nụ cười phóng đảng, ngay sau đó, gã vươn tay về phía cô...

68. Chương 68

CHƯƠNG 68: MÁU

Edit: BB[o]

Nhưng vào lúc này, một bàn tay to lớn đã chặn lại bàn tay bẩn thỉu của gã... die nnnnnndanleq uydon

- Đối xử với con gái là phải nhẹ nhàng! – Bên môi Lãnh Thiên Hi cong lên nụ cười ôn hòa làm lộ lúm đồng tiền, nhưng đôi mắt lại tràn ngập sự lạnh lẽo đến thấu xương.

- Tên nhóc con này ở đâu chui ra vậy? – Gã to con hung hăng quát lên, muốn rút tay lại, nhưng ngay sau đó...

Ánh mắt Lãnh Thiên Hi thoáng qua tia tàn nhẫn và lạnh lẽo, vẻ mặt ôn hòa cũng thay đổi. Anh dùng sức bẻ cổ tay gã, âm thanh giống như một vật nặng rơi xuống đất vang lên.

- A... – Gã to con bị quăng xuống đất.

- Thằng... thằng này... đánh chết nó cho tao!

Gã to con rõ ràng không ngờ rằng người thanh niên này lại ra tay nhanh như vậy. Gã xoa xoa thắt lưng rồi hét ầm lên với mấy tên thuộc hạ phía sau. diennndanlequ ydon

- Vận Nhi, mau đưa em ấy đi vào trong đi, mau lên! – Khi Lãnh Thiên Hi thấy một đám người đang xông tới, anh lập tức ra lệnh.

Bùi Vận Nhi run rẩy cả người, cô cắn răng, ở đây đã có Lãnh Thiên Hi rồi. Cô liền chạy lại ôm lấy đứa trẻ kia.

Một đám người xông lên đánh Lãnh Thiên Hi...

Anh nhanh nhẹn xoay người tránh một đòn đánh lên phía sau, trở tay một cái, hai cánh tay của tên kia liền bị anh ta bắt lấy. Ngay sau đó, Lãnh Thiên Hi lắc người, đôi chân dài đá mạnh xuống, đập mạnh vào bụng của một tên khác.

- A... – Tiếng hét thảm thiết vang lên, mấy tên bị Lãnh Thiên Hi đánh ngã dúi dụi trên mặt đất.

- Đám vô dụng, đứng lên mau! di end anlequ ydon

Gã to con dần dần thấy Lãnh Thiên Hi ra tay tàn độc như vậy, sắc mặt trở nên càng khó coi hơn. Gã đẩy một tên thuộc hạ ra, rút ra một con dao từ bên hông, thừa dịp Lãnh Thiên Hi không chú ý liền đâm vào anh.

- A... anh Thiên Hi, cẩn thận! – Bùi Vận Nhi thấy vậy, lập tức thất thanh kêu lên.

Lãnh Thiên Hi dù sao cũng không giống Lãnh Thiên Dục. Dù từ nhỏ đã tiếp nhận huấn luyện nhưng cũng không quá khắc nghiệt như Lãnh Thiên Dục. Tuy ra đòn công kích rất mạnh nhưng khả năng phòng ngự lại không được nhanh nhạy lắm.

Anh không chú ý đến phía sau lưng, khi thấy một tia sáng lóe lên, sắc mặt anh lập tức thay đổi...

Ai ngờ, đúng lúc đó... di endan .c m

“Vút” một tiếng, một con dao nhọn mang theo khí lạnh lướt qua Lãnh Thiên Hi, đâm thẳng vào bàn tay của gã to con đằng sau.

- A...

Gã to con dần dần hét lên một tiếng thảm thiết, trong lòng bàn tay túa ra toàn máu tươi, con dao nhọn hoắt đã đâm thẳng vào lòng bàn tay gã, mà con dao trong tay gã đỡ sớm rơi xuống đất.

- A... a... mấy thằng kia mau lại đây giúp tao! Tay của tao!

Gã to con như gặp phải quỷ, lấy tay kia giữ chặt cổ tay đang chảy đầy máu tươi, không ngừng điên cuồng thét lên.

Lãnh Thiên Hi kinh ngạc nhìn người vừa ném con dao... diennndanlequ ydon

Thượng Quan Tuyền lạnh lùng đang đứng ở cổng, đôi mắt trong veo giờ tràn ngập sự lạnh lẽo khiến người ta không rét mà run!

- Tiểu Tuyền... – Bùi Vận Nhi kinh hãi kêu lên, cô không hề thấy kì lạ với thân thủ của Tiểu Tuyền, mà thay vào đó là lo lắng đến sự an nguy của cô ấy.

Lãnh Thiên Hi cũng giật mình, Thượng Quan Tuyền rốt cuộc là ai? Tại sao lại có thân thủ nhanh nhẹn như vậy?

Đại não anh ta nhanh chóng vận hành, từ thân thủ nhảy bèn, tốc độ và sức mạnh khi phi dao vừa rồi, nhất định cô có thể đi so tài với anh trai của anh. di_enda_nlequyyd_o_n.c_m

- Con nhóc chết tiệt, muốn chết à, anh em đâu, bắt ngay con nhóc chết tiệt kia cho tao!

Gã to con dẫn đầu thấy mình lại bị một cô gái nhỏ làm hại, lửa giận bộc phát. Gã cố nén đau đớn, khàn giọng rống to.

Ánh mắt Lãnh Thiên Hi căng thẳng, bước nhanh lên phía trước mấy bước...

Anh lạnh lùng ra tay, đánh mạnh vào mấy tên đang xông lên.

Tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang lên!

Thượng Quan Tuyền hiển nhiên cũng nhìn thấy cảnh này, ánh mắt cực kỳ phức tạp quét qua Lãnh Thiên Hi. Sau đó, cô nghiêng đầu, tránh một đòn đánh lén, giơ tay lên...

- Tiểu Tuyền, dừng... – Lãnh Thiên Hi vô tình thấy đáy mắt Thượng Quan Tuyền hiện lên tia tàn nhẫn, còn chưa kịp ngăn lại đã nghe thấy âm thanh của tiếng xương gãy vang lên.

- A... – Tên bị cô vặn gãy xương không biết vì đau đớn hay vì kinh hãi mà điên cuồng hét lên. d_ien_da_nl_eq_uydo_n

Bùi Vận Nhi nhanh chóng lấy tay che mắt đứa bé lại, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú giờ đã trắng bệch.

Cô biết thân thủ của Tiểu Tuyền không tệ, nhưng cô chưa từng nghĩ tới Tiểu Tuyền lại ra tay nhanh chóng và hung ác như vậy.

Tất cả mọi người đều kinh hãi, dù sao bọn chúng cũng chỉ là đám lưu manh bên công ty xây dựng sai đến để đe dọa mà thôi, cũng không phải người của tổ chức hắc đạo gì. Vậy nên khi bọn chúng thấy cô gái nhỏ nhắn kia chỉ một tay đã bẻ gãy tay của đối phương, đám người đang định xông lên liền rớt rít dừng lại...

Lãnh Thiên Hi cũng biết điều này nên anh cũng không quá mạnh tay. Nhưng điều làm anh không nghĩ tới chính là, Thượng Quan Tuyền cô...

Không khí dường như yên tĩnh trở lại, nhưng chỉ trong nháy mắt... d_i_e_n_dan_l_equyd_on

Lúc đám người còn đang do dự thì có mấy người cao lớn mặc áo đen, đeo kính đen nhanh chóng xông vào cô nhi viện. Chỉ trong chốc lát, mấy tên côn đồ đã bị khống chế!

69. Chương 69

CHƯƠNG 69: LÔI

Edit: BB[o]

- Các người, các người là ai... – Gã to con dẫn đầu nổi cáu, quát hỏi.

Ngay sau đó, một trong mấy người mặc áo đen bước nhanh lên, vươn tay ra, bẻ một cái...

- A... a...

Ánh mắt gã to con đầy vẻ hoảng sợ nhìn người mặc áo đen. Gã kêu lên, vừa sợ hãi vừa đau đớn, hắt đã bị... trật khớp!

Ngay sau đó, người mặc áo đen thu tay lại. Một người trong số đó cầm tài liệu giơ lên. die nda»n

- Đưa cái này cho ông chủ của mấy người. Tiện thể nói với hân, cô nhi viện này có người đảm bảo, bảo hân hãy mở to mắt mà xem rõ tập tài liệu này đi! – Người đàn ông mặc áo đen cất giọng vô cảm, vứt tập tài liệu về phía gã to con.

Gã to con sợ hãi gật lấy gật để, nhanh chóng cầm tập tài liệu rồi chạy trốn khỏi cô nhi viện.

Lúc này chỉ còn Bùi Vận Nhi, Lãnh Thiên Hi, Thượng Quan Tuyền và mấy người đàn ông thần bí.

Mấy người này Bùi Vận Nhi không biết, Thượng Quan Tuyền cũng nghi ngờ nhìn họ, chỉ có Lãnh Thiên Hi dần cong môi lên nở nụ cười.

Người đàn ông cao lớn mặc áo đen từng bước đi đến trước mặt Lãnh Thiên Hi, gọi một tiếng: “Thiếu gia Thiên Hi”.

Bùi Vận Nhi trợn to hai mắt, trong mắt Thượng Quan Tuyền cũng thoáng qua tia nghi ngờ...

Lãnh Thiên Hi vỗ vỗ vào vai người đàn ông, sáng khoái nói: “Anh ấy bảo anh tới à?”

Ánh mắt xanh thẫm của người đàn ông sâu như hồ không thấy đáy, mới vừa nãy còn lạnh như băng, giờ đứng trước mặt Lãnh Thiên Hi lại ánh lên sự tôn kính. Anh ta cười nói: “Đúng thế, thiếu gia Thiên Hi”.

Người đàn ông này không phải ai khác, chính là Lôi, là một trong những người tín nhiệm của Lãnh Thiên Dục.

Bốn người Phong, Lôi, Vân, Vũ là tứ đại chấp pháp bên cạnh Lãnh Thiên Dục. Trong đó, Phong chủ yếu xử lý chuyện hắc đạo, những công việc liên quan đến Mafia đều do anh ta phụ trách, anh ta chỉ dưới quyền của Lãnh Thiên Dục; còn Lôi có đầu óc kinh doanh nên hỗ trợ Lãnh Thiên Dục xử lý chuyện trong giới bạch đạo, cũng chính là những công việc liên quan đến Lãnh thị; Vân và Vũ chủ yếu phụ trách những công việc liên quan đến tổ chức Mafia sau Phong.

Dù công việc của bốn người được phân công rõ ràng, nhưng họ đều giống Lãnh Thiên Dục, tinh táo và tàn nhẫn.

- Ai có thể nói cho tôi biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì không? – Thượng Quan Tuyền đứng ở một bên lạnh giọng lên tiếng.

Cô chỉ đi ra ngoài một lát, vậy mà lúc quay về lại thấy tình hình hỗn loạn như vậy. Lúc đầu cô còn tưởng là vì mình, nhưng xem xét lại thì hình như là vấn đề của cô nhi viện.

Chẳng lẽ cô nhi viện xảy ra chuyện mà cô không biết?

- Tiểu Tuyền, lát nữa tôi sẽ giải thích chuyện này với cô.

Lãnh Thiên Hi nhẹ giọng trả lời Thượng Quan Tuyền, sau đó nhìn về phía người đàn ông trước mặt: “Lôi, thủ tục làm xong hết rồi à?”

Lôi khẽ gật đầu: “Đều xong rồi, nhưng mà...”

- Nhưng gì? – Lãnh Thiên Hi nghi ngờ hỏi. dddd»iendan»lequ»ydon

Ánh mắt bén nhọn của Lôi nhìn lướt qua hai cô gái đứng cách đó không xa, rồi tầm mắt rơi trên người Thượng Quan Tuyền...

- Cô gái kia là Thượng Quan Tuyền? – Anh ta hỏi Lãnh Thiên Hi.

- Đúng thế, có vấn đề gì à? – Lãnh Thiên Hi cảm thấy có chút kì quặc.

Lôi gật đầu, sau đó thu tầm mắt về. Bóng lưng to lớn đứng chắn trước mặt Lãnh Thiên Hi, thấp giọng nói: “Lãnh tiên sinh muốn đích thân gặp cô gái đó”.

Dù đứng cách đó không xa nhưng Thượng Quan Tuyền vẫn không nghe được họ đang nói gì, nét mặt biểu lộ một tia không kiên nhẫn. Khi cô thấy khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của Vận Nhi, cô liền bước nhanh tới, đỡ cô ấy ngồi xuống gốc cây gần đó.

Lãnh Thiên Hi nghe Lôi nói vậy, ánh mắt nhìn về phía Thượng Quan Tuyền...

- Cô nhi viện có hai người phụ trách, anh khẳng định anh tôi chỉ muốn gặp Thượng Quan Tuyền?

- Đúng, Lãnh tiên sinh chỉ muốn gặp cô Thượng Quan Tuyền! – Lôi kiên định nói.

Trong mắt Lãnh Thiên Hi ánh lên tia nghi ngờ...

- Thiếu gia Thiên Hi, cô nhi viện lấy danh nghĩa của Lãnh thị ra làm đảm bảo, Lãnh tiên sinh muốn gặp người phụ trách cũng là chuyện bình thường! – Lôi khề mỉm cười giải thích.

Lãnh Thiên Hi không phải không biết điều này. Nhưng dù là nói như vậy, tại sao anh cả lại chỉ muốn gặp Thượng Quan Tuyền? Hành động này khiến anh cảm thấy hơi khó hiểu.

- Lúc nào? – Lãnh Thiên Hi điềm nhiên hỏi.

- Tối nay có tổ chức một bữa tiệc từ thiện, Lãnh tiên sinh muốn gặp cô gái này ở đó. Cho nên hy vọng thiếu gia Thiên Hi đưa cô ấy đến! – Lôi từ tốn trả lời.

Lãnh Thiên Hi suy tính một lát, sau đó chậm rãi lên tiếng: “Tôi sẽ nói với cô ấy, các anh về trước đi”.

- Vâng, thiếu gia Thiên Hi! – Lôi cung kính khom người, đưa thuộc hạ rời khỏi cô nhi viện Mary.

Lãnh Thiên Hi vẫn đứng yên ở đó, chỉ có ánh mắt phức tạp nhìn về phía hai cô gái, cuối cùng tầm mắt rơi vào người Thượng Quan Tuyền.

Tại sao anh cả nhất định phải gặp Thượng Quan Tuyền? Còn nữa, tại sao thân thủ của Thượng Quan Tuyền lại xuất sắc đến vậy, cái này không giống mấy chiêu vô bình thường để phòng thân chút nào.

Anh hít sâu một hơi. Thật ra vấn đề quan trọng lúc này không phải thân phận thật sự của Thượng Quan Tuyền, mà là tối nay kia. Anh không biết có nên nói thật thân phận của mình với Thượng Quan Tuyền hay không.

70. Chương 70

CHƯƠNG 70: YÊU CẦU KỲ LẠ

Edit: BB[o]

Vì vấn đề của cô nhi viện khá rắc rối, Lãnh Thiên Hi không thể dùng danh nghĩa của bản thân hay bệnh viện để đứng ra bảo đảm, vậy nên chỉ có thể mượn danh tiếng của Lãnh thị. Anh vốn nghĩ mọi chuyện cũng đơn giản, ai ngờ anh cả lại cứ Lôi đến.

Đây chính là mấu chốt vấn đề, tại sao lại phải yêu cầu Lôi ra mặt giải quyết chuyện này?

Lãnh Thiên Hi nghĩ mãi không ra!

- Anh Thiên Hi... – Giọng điệu nhẹ nhàng của Bùi Vận Nhi vang lên, cắt đứt dòng suy nghĩ rối loạn của Lãnh Thiên Hi.

- Hai em không sao chứ? – Lãnh Thiên Hi không suy nghĩ nữa, nhẹ giọng hỏi.

Bùi Vận Nhi lắc đầu. di»enddanllequ»ydonn

Về mặt Thượng Quan Tuyền cũng đã thay đổi, có phần nhu hòa hơn lúc nãy. Cô mở miệng nói: “Vừa rồi Vận Nhi cũng đã nói mọi chuyện cho em biết, rất cảm ơn anh đã giúp đỡ cô nhi viện như vậy”.

Giọng điệu của cô hết sức chân thành, hàng lông mi dài khề chớp dưới ánh mặt trời sáng rọi.

Lãnh Thiên Hi khề vỗ nhẹ vào đầu cô mấy cái, giọng nói vui vẻ: “Không được nói cảm ơn nữa, nếu không anh giận thật đấy”.

Thượng Quan Tuyền khề cười, nụ cười xinh đẹp như đóa hoa ban khiến người ta không thể rời mắt.

Bùi Vận Nhi cũng mỉm cười. Nhưng khi nhìn về phía bàn tay của Lãnh Thiên Hi đang vỗ nhẹ đầu Thượng Quan Tuyền, trong mắt cô lướt qua tia đau lòng. d»iendaaanlequy»d»on

- Đúng rồi, anh Thiên Hi, cô nhi viện Mary sẽ không sao thật chứ? – Thượng Quan Tuyền cất giọng hỏi.

Vận Nhi cũng lo lắng nhìn Lãnh Thiên Hi.

- Yên tâm đi, anh sẽ không để cô nhi viện xảy ra chuyện gì đâu, dù sao đây cũng là tâm huyết của hai người, nhất là Vận Nhi, đúng không?

Lãnh Thiên Hi nhìn về phía Bùi Vận Nhi, bên môi nở nụ cười dịu dàng, giọng nói dễ nghe an ủi lòng người.

Vận Nhi cảm thấy ấm áp tự trong lòng, cô cắn môi, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi đỏ lên.

Vậy mà Thượng Quan Tuyền ở ngay bên cạnh lại không thấy được sự biến hóa trên nét mặt của Bùi Vận Nhi. Lúc này trong lòng cô chỉ chú ý đến vấn đề của cô nhi viện Mary, cô không thể nhờ Niếp Ngân giúp được. Cô biết, nếu để Niếp Ngân biết cô vẫn hay qua lại cô nhi viện Mary, nhất định cô nhi viện và Vận Nhi sẽ gặp nguy hiểm.

Về điểm này Thượng Quan Tuyền hoàn toàn tin chắc! Là một sát thủ đặc công thì không được phép có bạn bè, càng không cho phép nhớ nhung trong lòng, vì vậy Niếp Ngân mới chọn cô từ cô nhi viện. Mục đích chính là để cô trở thành một người không hề có người thân thích nào trên đời, không kẻ nào có thể uy hiếp đến cô.

Vì nhiệm vụ, Niếp Ngân ra lệnh cho cô phải đi tìm một người đàn ông, phá tằm thân trong trắng của mình; để giữ được bí mật của tổ chức BABY-M, Niếp Ngân cũng không hề tiếc nuối ra lệnh giết chết Yaelle. Vì vậy Thượng Quan Tuyền biết, dù Niếp Ngân luôn coi trọng cô nhưng một khi cô bị nghi ngờ thì Niếp Ngân cũng sẽ không chút thương tiếc mà xuống tay với cô.

- Anh Thiên Hi, em biết không thể lấy danh nghĩa bệnh viện Ward để đứng ra bảo đảm cho cô nhi viện được, vậy anh lấy danh nghĩa ở đâu? – Thượng Quan Tuyền nhẹ giọng hỏi.

Qua tình cảnh vừa rồi, cô cũng biết vị bác sĩ Thiên Hi này tuyệt đối không đơn giản như vẻ bề ngoài.

Anh rốt cuộc là ai?

Gia cảnh của anh chắc chắn không hề đơn giản, nếu không thì đám người mặc áo đen đó sẽ không cung kính gọi anh là “thiếu gia Thiên Hi”.

Nhưng dù thế nào, chỉ cần anh giúp đỡ cô nhi viện, cô tuyệt đối biết ơn anh.

Lãnh Thiên Hi thấy Thượng Quan Tuyền hỏi vậy, trong mắt lóe lên tia tình cảm phức tạp. Trong nháy mắt anh đã hạ quyết tâm...

- Là công ty của bạn anh, nhưng anh sẽ suy nghĩ đổi sang công ty khác đứng ra đảm bảo.

Đúng, anh muốn thay đổi chủ ý của mình. Anh không hiểu cách làm việc của anh cả lần này. Mặc dù biết anh cả yêu cầu gặp người phụ trách cũng là chuyện bình thường, nhưng không biết tại sao, trong lòng anh lại dâng lên cảm giác hơi bất an.

Anh cũng không nhất định phải dùng danh tiếng của Lãnh thị, còn có Hoàng Phủ, Lăng thị và Cung thị nữa. Chỉ cần anh mở miệng thì Hoàng Phủ Ngạn Tước, Cung Quý Dương và Lăng Thiếu Đường chắc chắn sẽ giúp anh, về điểm này anh rất tự tin.

Mà bọn họ nhất định sẽ không giống anh cả, đưa ra lời đề nghị kì quái ấy.

Quan trọng hơn là, rốt cuộc thì thân phận thật sự của Thượng Quan Tuyền là gì?

Thượng Quan Tuyền và Bùi Vận Nhi nghe Lãnh Thiên Hi nói như vậy, hai người quay sang nhìn nhau một chút. Sau đó Thượng Quan Tuyền mở miệng hỏi: “Anh Thiên Hi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Vừa rồi em nghe thấy hình như đã sắp xếp xong xuôi đâu vào đấy, nếu đi tìm công ty khác liệu có ảnh hưởng đến anh không?”

Lãnh Thiên Hi hết sức khâm phục khả năng quan sát nhạy bén của Thượng Quan Tuyền. Sau đó anh ôn hòa cười một tiếng: “Không đâu, làm sao mà ảnh hưởng đến anh được! Cô bé ngốc, không biết thì đừng đoán mò”.

Tuy nghe anh nói vậy nhưng Thượng Quan Tuyền vẫn nhạy bén phát hiện ánh mắt khác lạ của Lãnh Thiên Hi, cô không khỏi nghi ngờ...

Cô nhẹ nhàng lắc đầu, hỏi lại: “Anh Thiên Hi, em muốn biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nói cho em biết được không?”

Lãnh Thiên Hi giật mình nhìn thẳng vào Thượng Quan Tuyền, khả năng quan sát của cô gái này thật lợi hại.

Anh vốn định giấu diếm thêm, nhưng suy nghĩ lại thấy không cần thiết lắm. Vì vậy Lãnh Thiên Hi thở dài một hơi nói: “Thật ra bên ấy muốn trực tiếp gặp em, anh cảm thấy không ổn lắm, cho nên...”.

- Bạn của anh sao lại muốn gặp Tiểu Tuyền? – Bùi Vận Nhi ngắc đầu, nghi ngờ hỏi Lãnh Thiên Hi.

Thượng Quan Tuyền cũng ngắc người, trong đầu như đang suy nghĩ. Nhưng chỉ trong chốc lát, cô khẽ cười: “Thật ra điều này cũng hợp lý thôi, em cũng là người phụ trách cô nhi viện nên có thể hiểu được”.

- Ý của em là... muốn đi gặp anh ấy? – Ánh mắt dò xét của Lãnh Thiên Hi nhìn vào khuôn mặt nhỏ nhắn của Thượng Quan Tuyền có chút giật mình.

- Đúng thế! – Thượng Quan Tuyền gật đầu – Anh Thiên Hi, em muốn giải quyết nhanh chóng chuyện của cô nhi viện, càng để lâu càng rắc rối.

Thượng Quan Tuyền biết thời gian mình ở lại cô nhi viện cũng không nhiều, nếu lại nhận được nhiệm vụ mới, cô không thể chú ý đến cô nhi viện được nữa. Vì vậy, cô không thể suy nghĩ quá nhiều, trực tiếp gặp đối phương là được, cũng không có gì phải quá lo lắng.

Nguyện vọng duy nhất của cô chính là... giữ được cô nhi viện.

71. Chương 71

CHƯƠNG 71: CĂNG THẲNG TRONG LÒNG

Edit: BB[o]

Màn đêm lặng lẽ buông xuống như một bàn tay to lớn từ từ bao phủ lên khắp mọi thứ, chỉ còn ánh đèn đường rọi sáng.

Trong gương phản chiếu lại dáng vẻ tuyệt mỹ của Thượng Quan Tuyền. Cô mặc một bộ váy màu đen càng làm nổi bật lên làn da trắng nõn nà và vóc dáng xinh đẹp của cô.

- Anh Thiên Hi có mắt nhìn thật đấy! Tiểu Tuyền, chiếc váy này mặc lên người cậu thật quá đẹp! – Bùi Vận Nhi bỏ lược xuống, nhìn Thượng Quan Tuyền trong gương, từ đáy lòng thầm cảm thán.

Chiếc váy này được thiết kế rất đặc biệt, từng lớp từng lớp vải được xếp chồng lên nhau, lớp sau ngắn hơn lớp trước. Lớp vải mỏng che chắn trước ngực trông rất tự nhiên, phía sau lưng hoàn toàn để lộ bờ vai trần của cô, trông hết sức quyến rũ.

Phần eo được chiết lại, hai bên vạt váy quần lụa mỏng, gấp thành từng nếp rất tự nhiên khiến thân váy có cảm giác bông bênh hơn. Phần ngực bên phải có đính trang sức lấp lánh hình một đóa hoa, sang trọng mà không hề phô trương, càng khiến vẻ đẹp của Thượng Quan Tuyền thêm mỹ mãn.

Nhìn mình trong gương, Thượng Quan Tuyền chau mày: “Vận Nhi, tớ chẳng thích mặc những thứ như thế này đâu”.

Bùi Vận Nhi nghe xong, che miệng cười: “Nói linh tinh cái gì đấy, là con gái dĩ nhiên phải mặc váy rồi. Sau này cậu cũng thay đổi đi, đừng có suốt ngày cứ mặc quần jeans như vậy”.

- Quen rồi!

Thượng Quan Tuyền bất mãn kháng nghị. Thật ra thì cô làm gì có thời gian mặc những thứ mình thích, mỗi khi thực hiện nhiệm vụ đều phải mặc quần áo được đặc chế.

- Tiểu Tuyền... – Bùi Vận Nhi nhìn Thượng Quan Tuyền trong gương, muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

- Sao vậy? Vận Nhi, muốn nói gì với tớ thế? – Thượng Quan Tuyền xoay người lại, nhẹ giọng hỏi Bùi Vận Nhi.

Ánh mắt Bùi Vận Nhi ánh lên sự bồn chồn, cô nhẹ nhàng nói: “Tiểu Tuyền, tối nay là tiệc từ thiện, sẽ có rất nhiều nhân vật lớn xuất hiện, nếu cậu đến đó, liệu cha nuôi cậu có biết không?”

Dù Bùi Vận Nhi không biết cha nuôi của Tiểu Tuyền làm nghề gì nhưng cha cô đã nói cho cô biết, người đàn ông đó rất giàu có và có địa vị. Nếu tối nay ông ấy biết Tiểu Tuyền xuất hiện ở nơi đó, liệu có gây khó dễ cho Tiểu Tuyền không?

Thượng Quan Tuyền thấy trong mắt Bùi Vận Nhi lộ ra tia ân cần tình cảm, trong lòng thấy ấm áp. Cô tiến lên phía trước, ôm lấy Vận Nhi.

- Vận Nhi, yên tâm đi, tớ sẽ chú ý. Hơn nữa ông ấy cũng không để ý đến những chuyện kiểu này, cho nên việc tớ đến đó ông ấy sẽ không biết đâu.

Niép Ngân làm sao có thể chú ý đến những chuyện này được. Dù sao trong lòng anh ta cũng chỉ có nhiệm vụ mà thôi, loại chuyện bình thường này anh ta chẳng bao giờ quan tâm đến. Thượng Quan Tuyền luôn làm việc cẩn thận, lần này cô đồng ý đi thì cũng đã có suy tính rõ ràng.

Thượng Quan Tuyền không biết cha mẹ mình là ai. Từ nhỏ cô đã không giống những người bạn đồng trang lứa khác, cô luôn tinh táo và trầm mặc. Cô rất biết ơn cha của Vận Nhi đã nuôi dưỡng và chăm sóc mình rất chu đáo. Vậy mà năm cô sáu tuổi gặp được Niép Ngân, vận mệnh của cô đã hoàn toàn thay đổi.

Niép Ngân quan sát cô trong vòng hai năm, mà hai năm ấy Thượng Quan Tuyền cũng chỉ sống trong cô nhi viện. Năm tám tuổi, cuối cùng cô cũng được Niép Ngân đưa đi, bay ra nước ngoài, ngoại trừ việc học tập ra còn phải tiếp nhận những buổi đặc huấn ma quỷ.

Ở bên cạnh Niép Ngân mười hai năm, cô chưa từng oán trách anh đã cướp đi tuổi thơ bình yên của mình, cũng không hề hối hận đã đi theo anh, cô... yêu anh!

Nguyên nhân là vậy, chỉ có thể cô mới có thể cố gắng gấp đôi, bỏ ra nhiều mồ hôi công sức. Mà Niép Ngân cũng rõ ràng là rất quý cô, năm cô mười hai tuổi, anh ta đã dạy kỹ thuật cải trang bằng mặt nạ cho cô. die nd

Sau này, mỗi lần thực hiện nhiệm vụ, Thượng Quan Tuyền chưa bao giờ dùng diện mạo thật đi gặp người khác, mà khi cô tiết lộ khuôn mặt thật thì người đó chỉ có con đường chết.

Kỹ thuật cải trang của cô từ trước tới nay chưa bao giờ bị lộ, nhưng cho đến khi gặp Lãnh Thiên Dục, tất cả hoàn toàn đổi khác.

Tối nay Thượng Quan Tuyền cũng không định cải trang để tham gia buổi tiệc từ thiện này. Thứ nhất là cô cảm thấy không cần thiết, dù sao cũng rất ít người biết khuôn mặt thật của cô, mà cô cũng sợ sẽ dọa đến Vận Nhi. Vận Nhi không rõ chuyện của cô, cô ấy cũng chưa bao giờ gắng hỏi, đây cũng chính là nguyên nhân Thượng Quan Tuyền cảm kích.

Một chiếc xe thể thao sang trọng dừng trước cửa khách sạn Gallerian, ánh đèn bên trong phản chiếu vào sườn xe, có thể mơ hồ thấy bóng dáng của một cô gái xinh đẹp.

Lãnh Thiên Hi giúp Thượng Quan Tuyền cởi dây an toàn, sau đó anh phát hiện khuôn mặt nhỏ nhắn của cô hơi căng thẳng.

- Tiểu Tuyền... – Anh thấp giọng hỏi – Sao vậy?

Thượng Quan Tuyền nhìn vào bên trong, ánh mắt hơi mất tự nhiên: “Em... rất ít khi em tham gia mấy buổi tiệc thế này... Hơn nữa... hơn nữa em cũng sợ lát nữa gặp bạn anh lại nói chuyện không tốt, sẽ ảnh hưởng đến cô nhi viện”.

Chỉ có những chuyện liên quan đến vận mệnh của cô nhi viện mới khiến Thượng Quan Tuyền cảm thấy bồn chồn như vậy. Cô luôn tự tin vào khả năng của bản thân, nhưng khả năng của cô chưa chắc đã giúp giải quyết được vấn đề của cô nhi viện, vậy nên khi cô tới đây mới biết mình căng thẳng đến mức nào. dien danlequy don

Lãnh Thiên Hi nhìn ra vẻ căng thẳng của cô, đôi môi cong lên, ôm cô vào lòng.

- Tiểu Tuyền, anh hiểu tâm trạng của em bây giờ, nhưng đã có anh ở đây, không cần phải căng thẳng, được không? – Anh dịu dàng an ủi, âm thanh trầm thấp mà tràn đầy kiên định.

Nghe Lãnh Thiên Hi an ủi, Thượng Quan Tuyền cảm thấy tự tin hơn, cô gật đầu.

72. Chương 72

CHƯƠNG 72: MỘT MÌNH ĐẾN CHỖ HẸN

Edit: BB[o]

Giữa đại sảnh tráng lệ là những cột đá to lớn được chạm khắc tỉ mỉ, ánh đèn ngũ sắc tỏa sáng trong đêm tối như những ánh sao, mộng ảo mà mê người. Ánh đèn khúc xạ ở đại sảnh xuống cửa sổ càng khiến người khác phải mê đắm.

Buổi tiệc chưa chính thức bắt đầu, mọi người cầm ly rượu vui vẻ nói chuyện, thỉnh thoảng đưa mắt nhìn về phía cửa. Dù sao đây cũng là một buổi tiệc sang trọng, những người đến đây đều có tiếng tăm địa vị, mọi người tất nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này để làm ăn hợp tác.

Khi Lãnh Thiên Hi mặc bộ vest màu đen xuất hiện cùng Thượng Quan Tuyền ở phía cửa, mọi người đều trầm trồ khen ngợi.

Thượng Quan Tuyền cố gắng giữ bình tĩnh nhìn mọi người, khóe miệng hơi mỉm cười. Cô cố nén cảm giác khó chịu vì bị mọi người nhìn chăm chăm, khoác tay Lãnh Thiên Hi, dưới con mắt tán dương của mọi người đi thẳng vào phòng chính. diendanlequydn

- Bọn họ... sao lại nhìn chúng ta như vậy?

Thượng Quan Tuyền nắm chặt tay lại, cảm giác mỗi ánh mắt đều đang nhìn chăm chú vào mình khiến Thượng Quan Tuyền muốn “giết người”.

Lãnh Thiên Hi rất quen với những chuyện như vậy, anh nở nụ cười tự tin: “Thật ra thì bọn họ đều nhìn cả vào em”.

- Nhìn em làm gì? – Thượng Quan Tuyền sợ hãi, lập tức dừng bước.

Tim đập thình thịch, chẳng nhẽ nơi này lại có người biết cô?

Lãnh Thiên Hi thấy phản ứng của cô như vậy, khẽ cười rồi lắc đầu, xoay người cúi xuống, hai tay đặt lên vai cô: “Em không cần căng thẳng như vậy, bọn họ nhìn em là vì em quá đẹp!”

Thật ra Lãnh Thiên Hi cũng biết mình khá liễu lĩnh khi đến buổi tiệc này. Dù sao anh vẫn đang nói dối Thượng Quan Tuyền về thân phận thật của mình. Nhưng may là năm đó Lãnh Thiên Dục vì muốn bảo vệ anh và em gái Lãnh Tang Thanh nên đã sớm đưa hai người ra nước ngoài học, hơn nữa bản thân anh cũng không tham gia vào chuyện trên thương trường vậy nên rất ít người nghĩ anh và anh cả là hai anh em. diendanlequydn

Thượng Quan Tuyền nghe Lãnh Thiên Hi nói vậy, lại nhìn xuống bộ váy xa hoa đang mặc trên người, cô nhúm mày: “Nhưng em cảm thấy không tự nhiên chút nào”.

- Cô bé, quen dần đi, em cũng thấy ánh mắt của mọi người rồi đấy, họ đều xem chúng ta là đôi kim đồng ngọc nữ! – Lãnh Thiên Hi trêu mếu vén tóc cho cô, trêu ghẹo nói.

- Kim đồng ngọc nữ?

Thượng Quan Tuyền nghe vậy liền che miệng cười nói: “Anh cũng quê mùa quá đấy, sau này xem ra phải gọi anh là “chú Thiên Hi” thì hợp hơn”.

- Chú Thiên Hi?

Lãnh Thiên Hi nhú mồm, thấy tâm trạng cô đã thoải mái hơn, trong lòng cũng vui vẻ, cố ý đùa với cô: “Lần trước không phải nói là bạn trai sao? Sao bây giờ đã biến thành chú rồi?”

- Anh á, mau đi tìm ngọc nữ của mình đi! – Thượng Quan Tuyền cảm thấy hết sức thoải mái, cô đùa giỡn – Hoặc là... chơi trò tình một đêm.

Nói xong, cô bật cười khúc khích đi về phía trước.

- Đúng là cô bé xấu tính, dám trêu ghẹo anh như vậy! – Lãnh Thiên Hi ở phía sau lưng cô cố ý ra vẻ tức giận lắm bầm nói khiến Thượng Quan Tuyền càng cười to hơn.

Đúng lúc ấy...

- Thiếu gia Thiên Hi, cậu đã tới rồi!

Một giọng nam dễ nghe vang lên, dường như đang đợi hai người.

Hai người cùng quay lại nhìn.

Là anh ta? Người đã xuất hiện ở cô nhi viện!

Lãnh Thiên Hi hơi gật đầu, sau đó thấp giọng hỏi: “Anh ấy tới rồi à?”

Lôi cung kính đáp: “Đúng vậy, ngài ấy đã đến”.

Lôi rất nhạy bén, anh ta biết Lãnh Thiên Hi rất ngại ở trước mặt người khác nói đến thân phận của mình, cho nên nếu không được Lãnh Thiên Hi cho phép, anh ta cũng che giấu quan hệ anh em của hai người.

Thượng Quan Tuyền cảm thấy cả người mình đang run lên, giống như là một loại dự cảm xấu...

Trực giác của Lãnh Thiên Hi rất nhạy!

Anh ngay lập tức cảm nhận được cô gái đứng bên cạnh đột nhiên trở nên cứng ngắt...

Đôi mắt ôn hòa bỗng thoáng qua tia nghi vấn, anh quay đầu nhìn... Tiểu Tuyền sao phải sợ như vậy chứ?

- Tiểu Tuyền...

Lãnh Thiên Hi khẽ cười, cúi xuống nhìn Thượng Quan Tuyền: “Không cần căng thẳng, anh cùng em đi vào”.

Thượng Quan Tuyền cảm kích ngẩng đầu nhìn Lãnh Thiên Hi. Thật ra đối với những chuyện kinh doanh kiểu này, cô thật sự không biết gì, cô không thể lấy dao kè cổ người ta, bắt người ta phải đứng ra đảm bảo cho cô nhi viện được.

Nhưng lúc này, một câu nói vang lên đã dập tắt nụ cười bên môi Thượng Quan Tuyền...

- Ngài ấy nói ngài ấy rất sẵn lòng lấy danh nghĩa của công ty ra đảm bảo, nhưng ngài ấy chỉ muốn cô Thượng Quan Tuyền một mình đi lên gặp, hơn nữa còn đặc biệt nhấn mạnh là chỉ một mình cô Thượng Quan Tuyền thôi.

- Anh ấy điên rồi phải không? Sao lại đưa ra điều kiện ngặt nghèo vậy? Tiểu Tuyền, em ở đây chờ. Lôi, dẫn tôi lên gặp anh ấy.

Ánh mắt Lãnh Thiên Hi thoáng qua tia không kiên nhẫn, anh cảm thấy chuyện này càng ngày càng lạ. Anh cả sẽ không bao giờ làm chuyện như vậy. Chẳng qua chỉ là đứng ra đảm bảo cho cô nhi viện thôi, không cần phải hao tâm tốn sức đến mức đấy chứ. Huống chi toàn bộ chi phí đều do anh trả, không động đến một đồng nào của Lãnh thị. Lúc đầu đã nói rất rõ ràng rồi, tại sao tự dưng lại nhảy ra câu “Rất sẵn lòng lấy danh nghĩa của công ty ra đảm bảo” chứ?

73. Chương 73

CHƯƠNG 73: LỜI MỜI CỦA MA QUỶ (1)

Edit: BB[o]

Lúc này, Thượng Quan Tuyền giơ bàn tay nhỏ bé lên, kéo tay Lãnh Thiên Hi lại...

- Tôi đồng ý! – Cô khẳng định chắc chắn.

- Tiểu Tuyền? – Lãnh Thiên Hi kêu lên, muốn ngăn cản cô.

Thượng Quan Tuyền hít sâu một hơi, thái độ rất kiên quyết: “Anh Thiên Hi, em không muốn làm khó anh, em tình nguyện đi. Dù sao đó cũng là bạn tốt của anh, anh ấy cũng đã đáp ứng nguyện vọng rồi, không phải sao?” diendanlequydon

- Nhưng... nhưng mà... – Lãnh Thiên Hi ấp úng.

Có trời mới biết, anh không muốn lừa gạt cô chút nào!

Thượng Quan Tuyền khẽ nở nụ cười, hai bên má lộ ra lúm đồng tiền, cô nhẹ giọng nói: “Cho nên, anh cứ yên tâm đi, ở đây chờ em, nếu không lát nữa lại không có tài xế đưa em về”. Cô cố làm cho tâm trạng mình thoải mái hơn.

Lãnh Thiên Hi gật đầu không được mà không gật đầu cũng không xong, chỉ đứng yên một chỗ.

- Anh dẫn đường đi! – Thượng Quan Tuyền nói với Lôi.

Lôi và Thượng Quan Tuyền đi về phía thang máy.

- Tiểu Tuyền... – Lãnh Thiên Hi cất cao giọng.

Lúc này một bàn tay vỗ vào bả vai Lãnh Thiên Hi...

- Thiên Hi! – Âm thanh trầm thấp vang lên bên tai anh.

Lãnh Thiên Hi nhìn lại, khi anh thấy rõ người ở đằng sau liền vui vẻ cười: “Anh Thiệu Đường, anh cũng tới tham gia bữa tiệc này à? Xem ra quý mô cũng lớn quá nhỉ”.

Lăng Thiệu Đường nhếch đôi môi mỏng lên: “Cậu hiểu lầm rồi, anh, Quý Dương và anh cậu có chút chuyện, vừa mới bàn xong”.

Lãnh Thiên Hi nhìn quanh một vòng...

- Không cần tìm làm gì, anh bị Quý Dương cho leo cây rồi, hôm nay anh chỉ đến một mình thôi! – Lăng Thiệu Đường tốt bụng giải thích.

- Hả? Anh Quý Dương... – Lãnh Thiên Hi không hiểu nổi.

- Cậu ta đang phong lưu bên người đẹp ở California rồi! – Lăng Thiệu Đường nghĩ tới chuyện này lại không kìm được giận, tên Cung Quý Dương đáng chết đó lại dám cho anh ta leo cây. diendanlequydon

Lãnh Thiên Hi cười to, không nói gì nữa. Tình cảm của bốn người này rất tốt, đều cùng nhau vượt qua mọi khó khăn, đồng sinh cộng tử bao nhiêu năm nay, điểm này anh ta hiểu rất rõ.

Lăng Thiệu Đường thấy Lãnh Thiên Hi như vậy liền hết giận, sau đó nói: “Thiên Hi, anh biết cậu lo cho cô gái kia, nhưng mọi việc cứ giao cho anh cậu xử lý đi”.

- Anh Thiệu Đường, sao anh lại nói vậy? – Lãnh Thiên Hi cảm thấy hết sức kì quái hỏi lại.

Lăng Thiệu Đường khẽ mỉm cười, nụ cười rất hấp dẫn, nhưng chỉ hời hợt nói một câu: “Tóm lại cậu nên nhớ, Thượng Quan Tuyền... không phải là một cô gái đơn giản”.

Nói xong, anh ta vỗ vỗ vai Lãnh Thiên Hi, cùng vệ sĩ đi ra ngoài.

Lãnh Thiên Hi giật mình, đôi mắt nhú lại tràn ngập tia phức tạp.

- Cô Thượng Quan, ngài ấy đang ở trong phòng chờ cô, xin đi theo tôi! – Lôi đưa tay mới, ý bảo cô đi vào thang máy.

- Phòng? – Thượng Quan Tuyền vô thức hỏi lại, lại thấy mình không được lịch sự, vội giải thích – Ý tôi là...

Lôi cười một tiếng, sau đó nói: “Cô Thượng Quan cứ yên tâm, ngài ấy cảm thấy nội dung nói chuyện của hai người không thích hợp bàn trong phòng làm việc nên đã đặc biệt chuẩn bị thêm một phòng khác. Chắc giờ ngài ấy đã ở bên trong rồi. Căn phòng đó rất đẹp, có thể nhìn được toàn bộ cảnh thành phố về đêm, rất tuyệt. Cô Thượng Quan, mời.”

- À! Được rồi!

Qua những gì anh ta vừa nói, Thượng Quan Tuyền cũng bớt thấy bất an, cô dần tỉnh táo trở lại. Nhưng khi sắp đối mặt với vị tổng giám đốc này, cô có một dự cảm rất xấu.

- Cô Thượng Quan, mời vào, tôi không quấy rầy nữa, hai người cứ từ từ nói chuyện.

Khi Lôi đưa Thượng Quan Tuyền đến trước cửa phòng tổng thống, anh ta khiêm nhường nói, làm động tác cúi mời.

Thượng Quan Tuyền hít sâu một hơi, gạt đầu, sau đó mở cửa đi vào.

Cô vừa đi vào, Lôi liền đóng cửa lại. Sau đó, Thượng Quan Tuyền nghe một tiếng “cạch” vang lên.

Cửa bị khóa rồi!

Lòng của cô cũng theo đó mà run lên.

Điều này lập tức khơi dậy thói quen nghề nghiệp của Thượng Quan Tuyền, cô bất giác nhìn về phía cửa, trong mắt tràn đầy cảnh giác.

Phòng tổng thống xa hoa rộng lớn như của vua chúa. Đập vào mắt cô là đèn treo thủy tinh cực lớn trên trần nhà, ánh đèn huyền ảo khiến cả căn phòng càng thêm rực rỡ và giàu sang.

Nhưng không biết tại sao, khi dẫm chân lên tấm thảm trắng mềm mại, cô lại nghĩ tới tình cảnh buổi chiều hôm đó với Lãnh Thiên Dục.

Người này thật sự là bạn tốt của anh Thiên Hi sao? diendanlequydon

Tại sao lại làm việc kì lạ như vậy, khác biệt rất lớn với con người đơn giản của Lãnh Thiên Hi.

Thượng Quan Tuyền tỉnh táo nhìn bốn phía, cô ghé đầu vào trong một phòng. Không gian hoàn toàn yên tĩnh, căn bản không thấy bóng dáng một ai. Cô nhìn vòng quanh một lượt, ánh mắt nhìn về phía ban công...

Rất nhanh, cô nhìn thấy một bàn đầy thức ăn ngon, còn có một bóng người cao lớn đưa lưng về phía cô, dựa vào lan can nhìn xa xăm.

CHƯƠNG 73: LỜI MỜI CỦA MA QUỶ (2)

Edit: BB[o]

Người này đứng trên ban công đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, cánh tay rắn chắc chống xuống thành lan can trông đầy khí thế, giống như chim ưng sải cánh bay khắp mọi nơi.

Vóc người cao lớn, bóng lưng thẳng tắp khiến người ta cảm thấy áp lực.

Thượng Quan Tuyền dường như nghe được cả tiếng tim đập của mình!

Bóng lưng này... sao lại quen đến vậy?

Thượng Quan Tuyền cố gắng đè ép dự cảm xấu trong lòng xuống, không thể nào lại là hắn được! Cô nghĩ thầm, sau đó hít sâu một hơi, bước lên, cố gắng giữ giọng nói bình tĩnh: “Tiên sinh, tôi là Thượng Quan Tuyền, bạn của Thiên Hi, ngài chính là người đã đứng ra giúp đỡ cô nhi viện Mary phải không?”

Thanh âm tuy nhẹ nhưng lại rất tỉnh táo và trầm ổn.

- Đúng vậy, chính là tôi!

Thanh âm trầm thấp tràn đầy từ tính truyền đến, người đàn ông cũng chậm rãi quay người lại nhìn Thượng Quan Tuyền..

Khuôn mặt tinh tế cùng đường nét góc cạnh như được tỉ mỉ điêu khắc, mỗi đường nét đều lộ ra vẻ tao nhã và quý tộc, đôi mắt lạnh băng tạo ra cảm giác uy nghiêm và khí thế.

Đôi mắt thâm thúy sắc bén của hắn đang nhìn chăm chăm vào Thượng Quan Tuyền ở cách đó không xa, ánh mắt lộ ra sức hấp dẫn đặc biệt của đàn ông.

Thượng Quan Tuyền trợn mắt, gương mặt biểu lộ vẻ không thể tin...

Cô không bao giờ có thể nghĩ tới người hôm nay cô gặp lại chính là Lãnh Thiên Dục!

- Vì sao không thể là tôi?

Lãnh Thiên Dục cất giọng nói lạnh như băng hỏi cô, sau đó từng bước tiến lại gần Thượng Quan Tuyền.

Thượng Quan Tuyền cảm thấy như có một lực mạnh mẽ đang đánh vào cô.

Những nghi vấn hiện lên trong đầu, tại sao lại như vậy?

- Nếu tôi biết người hôm nay tôi gặp là anh, có chết tôi cũng không tới! – Cô tức giận hét lên, sau đó xoay người chạy về phía cửa.

Thượng Quan Tuyền không muốn ở lại nơi này dù chỉ một chút, cô biết mình không thể dễ dàng giết hắn, nhiệm vụ đành phải trì hoãn lại. Vậy nên cô không thể mất đi lý trí nữa, Thượng Quan Tuyền không muốn nói chuyện với người đàn ông này.

- Sao? Không phải cô là một người rất nặng tình nặng nghĩa sao? Không quan tâm đến cô nhi viện Mary nữa à?

Lãnh Thiên Dục không nhanh không chậm lên tiếng, những lời này có sức mạnh cực kỳ lớn. Cả người Lãnh Thiên Dục như một con sư tử đang từng bước vồ mồi.

Hôm nay Thượng Quan Tuyền càng thêm tuyệt mỹ, bộ váy đen tinh xảo càng khiến cô hấp dẫn hơn bao giờ hết, mái tóc dài tùy ý xoa trên vai, vẻ mê người khiến người ta khó mà hít thở, nhưng...

Sao cô lại ăn mặc hở hang thế kia?

Ẩn hiện sau làn váy là cặp đùi thon dài trắng trẻo đầy quyến rũ khiến ánh mắt người khác không rời đi, còn chưa kể đến bầu ngực căng tròn hấp dẫn ẩn hiện kia nữa! diendanlequyddd

Lãnh Thiên Dục không hề phát hiện ra tâm tình của mình đang ngày càng chìm xuống, càng ngày càng lạnh, sự bình tĩnh bấy lâu nay của hắn nhất thời đã bị lửa giận thiêu cháy không còn sót lại chút nào.

Hắn không khó để tưởng tượng ra những gã đàn ông ngoài kia đã dùng ánh mắt tham lam dò xét dáng người cô như thế nào!

Thượng Quan Tuyền đột nhiên dừng bước.

Hai tay cô bắt giắc nắm chặt lại rồi từ từ buông ra. Cô lạnh lùng quay đầu lại, ánh mắt tràn đầy tức giận...

- Lãnh Thiên Dục, anh căn bản là không hề có thành ý muốn giúp đỡ cô nhi viện Mary chút nào, cho nên chúng ta không có gì để nói cả.

Lãnh Thiên Dục đứng yên, đôi mắt thâm thúy bắn ra tia sắc nhọn...

- Vậy thì nói về giao ước hai ngày của chúng ta đi, không biết cô định thế nào? Hả? – Hắn mở miệng nói, giọng nói trầm thấp bức người khiến người ta không rét mà run.

Nghe thấy giọng điệu nguy hiểm, Thượng Quan Tuyền cứng đờ cả người, dường như cô đang nghe thấy âm thanh đến từ địa ngục.

Cô sợ người đàn ông này, rất sợ! Người đàn ông này căn bản không phải là người, không có tình cảm của con người đã đành, lại còn muốn biến cô cũng phải trở thành ma quỷ giống hắn mới yên”.

- Tôi căn bản không hề chấp nhận cái giao ước hai ngày gì đó, tại sao còn phải suy nghĩ? Đúng là buồn cười! Người đàn ông này... có ngực không vậy? Chẳng lẽ hôm đó cô nói còn chưa rõ ràng sao?

Lãnh Thiên Dục không tức giận, từ khuôn mặt lạnh như băng của hắn, Thượng Quan Tuyền không nhìn ra hắn đang suy nghĩ gì. Cô chỉ cảm thấy ánh mắt của hắn quá mức thâm trầm mà lạnh lẽo.

Lát sau, bàn tay hắn khẽ nâng lên, khéo léo nắm lấy cằm cô...

- Tôi nói rồi, nếu như quá hạn thì cô tự mình gánh lấy hậu quả. Rất rõ ràng là cô không hề để tâm đến lời nói của tôi, thật đáng tiếc! – Hắn cố làm ra vẻ tiếc nuối lắc đầu, đôi mắt lạnh lẽo chợt lóe lên.

- Lãnh Thiên Dục, đồ tiểu nhân, chính anh đã lừa gạt sự tín nhiệm của anh Thiên Hi, mục tiêu của anh chỉ có một mình tôi, sao lại phải lừa nhiều người vào như vậy nữa? – Thượng Quan Tuyền cực kì kích động, lạnh giọng hỏi.

- Anh Thiên Hi? – Lãnh Thiên Dục bất mãn nhíu đôi mày rậm, hơi thở nguy hiểm như muốn đem Thượng Quan Tuyền chôn vùi vào trong đó.

- Xem ra quan hệ của cô và cậu ta không hề đơn giản, khiến cho cậu ta phải suy đi tính lại đến mức đó! – Hắn nổi cáu, chất vấn cô.

Trong đầu Thượng Quan Tuyền đột nhiên lóe lên, sau đó ngẩng đầu cười lạnh: “Đúng vậy, anh ấy đối với tôi mà nói là người đàn ông quan trọng nhất. Cho nên muốn tôi thành người của anh ư? Hừ! Cứ ở đó mà mơ ngủ tiếp đi!” diendanlequydon

- Cô nói cái gì? Nói lại lần nữa cho tôi? – Lãnh Thiên Dục lạnh lùng lên tiếng.

Thượng Quan Tuyền thắm hít sâu một hơi, nhướn mắt lên, đôi mắt trong veo nhìn thẳng vào mắt hắn:

- Anh nghe kĩ cho tôi, anh ấy là... bạn – trai – tôi!

74. Chương 74

CHƯƠNG 74: KHÔNG THỂ TRỐN ĐƯỢC (1) [16+]

Edit: BB[o]

Thượng Quan Tuyền thắm thề với ông trời, những lời này không hề thật lòng chút nào, nhưng chỉ có nói như vậy mới có thể thoát khỏi sự uy hiếp và bức bách của người đàn ông ma quỷ Lãnh Thiên Dục này. Hắn sẽ không thể trở mặt với bạn của mình được!

Cô biết người đàn ông này cố ý làm vậy, mục đích của hắn chính là lợi dụng cô để Niếp Ngân xuất hiện!

Ánh mắt Lãnh Thiên Dục sắc bén đến mức có thể giết người, vẻ mặt đã sớm lạnh như băng, thân hình cao lớn cũng đứng yên tại chỗ.

Bàn tay siết chặt lại...

Những lời này của Thượng Quan Tuyền khiến hắn nghe như có mùi phản bội. Mặc dù hắn không hiểu tại sao lửa giận trong lòng mình lại giống như quả bom nguyên tử phát nổ, nhưng hắn biết rất rõ, cô gái chết tiệt này đang sỉ nhục ham muốn độc chiếm của hắn.

Hắn bước nhanh lên từng bước, giọng điệu lạnh như băng chất vấn cô: “Cô cố tình nói vậy, đúng không?”

Cô gái chết tiệt này, dám dụ dỗ em trai hắn!

Thượng Quan Tuyền cao ngạo ngẩng đầu nhìn Lãnh Thiên Dục, nụ cười châm chọc vẫn thường trực bên môi như một đóa hoa giữa trời tuyết không sợ gió lạnh vùi dập.

- Cố tình? Sao tôi phải cố tình làm gì? Anh nói quái quỷ cái gì vậy? – Âm thanh trong trẻo và lạnh lùng vang lên.

- Rút lại lời cô vừa nói, tôi sẽ coi như không nghe thấy gì!

Lãnh Thiên Dục không nhin được ngắt lời của Thượng Quan Tuyền, vẻ mặt lạnh lẽo, đôi mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm vào cô.

Dám lời Thiên Hi ra chống đỡ, đúng là hảo huyền!

Vậy mà...

- Tại sao tôi phải nghe lời anh? – Thượng Quan Tuyền bày ra vẻ mặt tươi cười nhìn Lãnh Thiên Dục, nhưng ánh mắt trong veo lại hết sức lạnh lùng.

Ai ngờ, khi cô vừa nói xong, Lãnh Thiên Dục lại không hề tức giận, hắn chỉ nhếch môi cười nhạt đầy ý tứ.

Nhưng cho dù hắn đang cười thì vẫn toát ra khí lạnh bức người...

Hắn ung dung ngồi xuống ghế bên cửa sổ, ánh đèn thủy tinh hắt xuống càng làm nổi bật những đường cong trên khuôn mặt khiến hắn càng thêm phần quyến rũ. Hắn thong dong uống một ngụm rượu, thản nhiên lên tiếng: “Cô có thể đi được rồi”.

- Hả?

Trước hành động khác thường của Lãnh Thiên Dục, Thượng Quan Tuyền càng thêm nghi ngờ, người như hắn mà lại có thể dễ dàng bỏ qua như vậy ư? Nhưng nhìn vẻ mặt hờ hững của hắn lúc này, cô cũng đành tin như vậy.

- Lãnh Thiên Dục, tôi thừa nhận hiện tại tôi chưa thể tìm ra cách giết anh, nhưng mà... anh nhớ giữ cái mạng mình cho tốt, nhất định tôi sẽ tới lấy.

Ánh mắt Thượng Quan Tuyền phức tạp liếc nhìn Lãnh Thiên Dục. Sau khi nói xong, cô quay người muốn rời đi.

Đúng lúc tay cô đặt lên tay nắm cửa...

- Sáng mai sẽ có thông báo cưỡng chế di dời được gửi đến cô nhi viện Mary! – Lãnh Thiên Dục lạnh lùng, không nhanh không chậm lên tiếng.

Thượng Quan Tuyền chợt quay đầu lại...

- Lãnh Thiên Dục, anh... – Cô nắm chặt tay thành nắm đấm – Đồ hèn hạ!

Lãnh Thiên Dục không giận mà còn cười: “Tùy cô nói thế nào cũng được, tôi đã hết lòng quan tâm giúp đỡ nên nói trước với cô, hơn nữa, tôi cũng có lòng tốt nhắc cô, Lãnh thị đã muốn hủy diệt thứ gì thì không ai dám đứng ra bảo vệ đâu”.

Nói xong, hắn giơ giơ tập tài liệu trong tay, sau đó vứt xuống.

Thượng Quan Tuyền cảm thấy như bị dội một gáo nước lạnh vào người, từ đầu đến chân đều lạnh toát.

- Tôi sẽ cho cô nửa ngày để chuẩn bị, nhưng cô nên nhớ, cô bạn Vận Nhi gì đó của cô có xảy ra chuyện gì không thì tôi cũng không dám nói trước!

Ánh mắt Lãnh Thiên Dục tàn khốc mà ngạo mạn, một lần nữa công kích vào sự tỉnh táo của cô.

- Lãnh Thiên Dục, anh có ý gì? Không cho phép anh động đến Vận Nhi! – Thượng Quan Tuyền nghe vậy liền hoảng hốt, tiến lên mấy bước nói.

Lãnh Thiên Dục hừ lạnh một tiếng: “Tôi không có hứng thú với người bạn kia của cô, nhưng cũng không dám đảm bảo thuộc hạ của tôi có hứng thú hay không. Tốt nhất cô nên suy nghĩ kỹ đi”.

- Anh dám...

- Cô nói xem tôi có dám không?

Lãnh Thiên Dục không đợi Thượng Quan Tuyền nói xong, ánh mắt lạnh lẽo cắt ngang lời cô, giọng nói tràn đầy khí phách và cứng rắn.

Bầu không khí lập tức trở nên lạnh lẽo.

Thượng Quan Tuyền dùng ánh mắt tràn ngập tức giận nhìn chằm chằm vào Lãnh Thiên Dục.

Mà đôi mắt lạnh như băng của Lãnh Thiên Dục cũng nhìn thẳng vào cô...

Lửa giận trong lòng Thượng Quan Tuyền như nổ tung, bộ váy màu đen tuyệt đẹp cũng vì cô đang nổi giận mà khiến dáng người cô càng thêm mê người, giống như con mồi bị dã thú công kích, toàn thân xù lông đề phòng.

Bàn tay nhỏ bé nắm chặt lại giãn ra, có thể thấy Thượng Quan Tuyền đang nhẫn nhịn.

- Rốt cuộc anh muốn gì? – Cô cố nén giận hỏi Lãnh Thiên Dục.

Đối với cái danh xưng “lão đại” của hắn, cô chẳng thêm để tâm. Nhưng đối với chức vị tổng giám đốc của Lãnh thị này, cô không dám khinh thường. Dù sao chuyện của cô nhi viện không phải chuyện trong giới hắc đạo, chỉ có thể dùng cách trên thương trường để giải quyết, như vậy thì cô càng không thể đắc tội với Lãnh thị, cô biết những điều Lãnh Thiên Dục nói đều là sự thật.

Chỉ cần đắc tội với Lãnh thị thì sẽ chẳng còn đường sống. diendanlequydon

Đúng vậy, trên đời này có chuyện gì Lãnh Thiên Dục không dám làm sao?

Đôi môi mỏng khô gợt của Lãnh Thiên Dục chậm rãi cong lên, thân hình cao lớn nhàn nhã dựa vào sofa, ngón tay dài ngoắc ngoắc chỉ vào cô, vẻ mặt nguy hiểm, trực tiếp ra lệnh: “Lại đây”.

CHƯƠNG 74: KHÔNG THỂ TRỐN ĐƯỢC (2) [16+]

Edit: BB[o]

Bàn tay nhỏ bé của Thượng Quan Tuyền ghi chặt trước ngực, cô cố gắng bắt bản thân phải kiên cường, kiên cường hơn nữa. Đối mặt với người đàn ông như vậy, cô tuyệt đối không thể khuất phục, nếu không hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng.

Nhưng cô không hề biết, cô chỉ mới mười tám tuổi, dù có nhiều kinh nghiệm đến mấy thì cũng không thể nào thoát khỏi đôi mắt âm trầm của Lãnh Thiên Dục.

Cô cố gắng nuốt nước miếng, thềm hít sâu một hơi rồi từng bước đi về phía Lãnh Thiên Dục. Khi thấy ánh mắt âm trầm của hắn nhìn mình, cô cảm giác như mình đang rơi vào một cái bẫy nhưng không thể nào thoát ra được.

Khoảng cách ngày càng gần, dường như cô có thể cảm nhận được hơi thở lạnh lẽo của hắn. Cô nhắm mắt bước lại gần Lãnh Thiên Dục, khi mở mắt ra, đôi mắt tràn đầy sự dũng cảm.

- Anh nghĩ sao? – Mặc dù cô không được chọc giận hắn lần nữa nhưng giọng điệu cũng không nén được tức giận.

Lãnh Thiên Dục cúi người, hai bàn tay đan vào nhau đặt lên trước đầu gối, ánh mắt nhìn chăm chú vào cô.

- Ngồi xuống! – Hắn mở miệng, giọng điệu như bàn thạch nặng nề đè vào lòng người.

Thượng Quan Tuyền đột nhiên ngẩng đầu, sắc mặt tối đen, đôi mắt đẹp đầy sát khí nhìn thẳng vào hai mắt hắn. Nhưng dần dần, sát khí trong đôi mắt ấy tản đi, cô khó khăn bước lại gần Lãnh Thiên Dục, nhẹ nhàng ngồi lên hai chân hắn.

Về mặt Lãnh Thiên Dục vẫn đầy kiên nghị nhưng bên môi khẽ cong lên nụ cười hài lòng. Sau đó, hai cánh tay rắn chắc của hắn khóa chặt thân thể mềm mại của Thượng Quan Tuyền trong lòng ngực mình.

Trên người Thượng Quan Tuyền tỏa ra mùi hoa lan thoang thoảng, khẽ len lỏi vào hơi thở của Lãnh Thiên Dục khiến toàn thân hắn cảm thấy ngứa ngáy, dục vọng dần nhen nhóm lên.

- Cô gái, không phải bây giờ tôi đang cho cô cơ hội đấy sao?

Thanh âm trầm thấp êm tai của Lãnh Thiên Dục vang lên. Bàn tay to mang theo luồng nhiệt nóng bỏng chạm vào eo cô. Hơi thở nặng nề mà trầm ổn phả vào vành tai nhạy cảm của cô.

- Anh có ý gì?

Thượng Quan Tuyền cảnh giác, muốn tránh hẳn ra, bị hơi thở của đàn ông bao vây khiến tim cô lại đập loạn lên.

Lãnh Thiên Dục không cho cô cơ hội giãy giụa, càng áp sát người vào cô, đôi môi nóng bỏng hôn lên chiếc cổ trắng mịn: “Ý của tôi rất rõ ràng, trở thành người phụ nữ của tôi”.

Thượng Quan Tuyền cảm thấy trong lòng rung lên một cái, bên tai truyền đến cảm giác tê dại khiến cả người cô run lên.

- Lãnh Thiên Dục, buông tôi ra... – Cô muốn đẩy hẳn ra, giờ phút này cô đang rất hoảng loạn.

- Tại sao lại muốn tôi thả cô ra? – Đôi môi mỏng của Lãnh Thiên Dục nhếch lên – Nhưng mà, tôi sẽ không buông ra đâu.

Giọng nói lạnh như băng, không có chút tình cảm.

Hắn cảm nhận được thân thể mềm mại của cô giống như loại tơ lụa quý báu phải nâng niu giữ gìn.

Mùi thơm thoang thoang len vào mũi hắn rồi lan tràn trong lồng ngực, phủ khắp cả người, cảm giác như chỗ nào trong cơ thể hắn cũng bị mùi thơm đặc biệt trên cơ thể cô kích động. Hắn chưa bao giờ nghĩ rằng mùi thơm của cơ thể lại có thể dễ dàng khơi lên hứng thú trong hắn như vậy.

- Lãnh Thiên Dục, muốn giết anh cũng có rất nhiều cách, tại sao tôi nhất định phải trở thành người phụ nữ của anh chứ? – Cô kiên định nói nhưng lại không phát hiện ra trong giọng nói ấy lại hơi run rẩy.

- Nói vậy nghĩa là, từ trước tới giờ cô không muốn giết tôi?

Giọng nói khàn khàn trầm thấp vang lên, quyến rũ giống như của người yêu, nhẹ nhàng lướt qua trái tim cô.

Gò má Thượng Quan Tuyền thoáng đỏ lên. Cô không tự chủ được cất cao giọng: “Lãnh Thiên Dục, anh đừng tự mình là nhất...”

- Trở thành người phụ nữ của tôi sẽ có lợi cho cô hơn! – Lãnh Thiên Dục ngắt lời của Thượng Quan Tuyền. Khuôn mặt tuấn tú mà lạnh lẽo không nhìn ra hắn đang suy nghĩ gì.

- Anh... – Thượng Quan Tuyền từ trước đến nay chưa bao giờ gặp một người đàn ông ngạo mạn đến như vậy!

- Thứ nhất, cô sẽ có cơ hội giết tôi, có thể hoàn thành nhiệm vụ Niếp Ngân giao cho cô! – Bên môi Lãnh Thiên Dục cong lên nụ cười lạnh lẽo nhưng trong ánh mắt lại tràn ngập sự châm biếm.

- Thứ hai, cô nhi viện Mary sẽ có thể tiếp tục an toàn hoạt động. Tôi biết cô vẫn giấu Niếp Ngân những chuyện về cô nhi viện Mary.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thượng Quan Tuyền dần trở nên trắng bệch...

Quả nhiên là cô vẫn quan tâm đến người đàn ông đó!

Lãnh Thiên Dục nhìn cô, đôi mắt sâu thẳm tản ra sự lạnh lẽo...

- Cuối cùng, tôi sẽ đảm bảo sự an toàn cho bạn cô. Tôi biết tình bạn giữa hai người rất sâu sắc.

Cánh tay rắn chắc càng siết chặt vòng eo mảnh khảnh của cô. Hơi thở nguy hiểm vẫn quanh quẩn bên tai cô.

Thượng Quan Tuyền thấy sống lưng lạnh toát, cảm giác run rẩy từ sống lưng xông thẳng lên đỉnh đầu.

Cô đột nhiên nhắm hai mắt lại, hàng lông mi dài hơi run rẩy...

Cô không khóc. Nhưng cô càng như vậy càng khiến trong lòng Lãnh Thiên Dục cảm thấy đau xót!

Trái tim hắn như bị ai bóp lấy, sắc mặt càng tối đi. Hắn nhẹ nhàng ôm lấy cô đi vào phòng ngủ.

Cả người Thượng Quan Tuyền mặc bộ váy đen bị Lãnh Thiên Dục đặt trên chiếc giường lớn, mái tóc đen dài xõa sang hai bên càng khiến khuôn mặt cô thêm tái nhợt và trắng bệch.

- Nhìn tôi, tôi muốn cô nhìn rõ tôi! – Thanh âm lạnh lẽo ma quỷ của Lãnh Thiên Dục như một chiếc roi da quất vào lòng Thượng Quan Tuyền, sắc mặt cô trở nên xanh mét. Sau đó, bàn tay to thô lỗ xé bộ vest ra ném sang một bên...

Thân thể to lớn đè lên người Thượng Quan Tuyền...

CHƯƠNG 74: KHÔNG THỂ CHẠY TRỐN (3) [16+]

Edit: BB[o]

Hắn cúi xuống hôn, như đang trừng phạt, ra sức cắn nuốt cái miệng nhỏ nhắn của cô, cũng muốn nuốt hết tất cả ý chí của cô. Nụ hôn của hắn như đang cắn người, nhanh nhẹn dũng mãnh, cuồng loạn, tràn đầy khí phách, dường như muốn cắn nuốt cả người cô.

Khi môi hắn hôn xuống cổ cô, Thượng Quan Tuyền đột nhiên mở to hai mắt...

- Lãnh Thiên Dục, trong lòng tôi đã có người khác, tại sao anh cứ phải cưỡng chế tôi như vậy? – Bàn tay nhỏ bé tái nhợt của cô che chắn trước ngực mình.

Một lát sau, cô ngẩng mặt lên, đôi mắt trong veo tràn đầy sự phản kháng

- Có người khác? – Lãnh Thiên Dục híp mắt lại – Là Niếp Ngân? Hay là “anh Thiên Hi” của cô? Hả?

Thanh âm của hắn càng ngày càng lạnh, đôi mắt thâm thúy mà lạnh lẽo cho thấy hắn đang rất tức giận.

Thượng Quan Tuyền nhìn Lãnh Thiên Dục...

Làm sao hắn biết cô thích Niếp Ngân?

Nhìn vẻ mặt cô như vậy, hắn xấu xa lên tiếng: “Nếu là Thiên Hi, tôi hy vọng cô không nên mơ tưởng nữa, nhanh chóng cắt đứt quan hệ của hai người đi. Còn nếu như là Niếp Ngân...”

Hắn dừng lại một chút.

- Tùy cô thích thể nào thì thích, chỉ cần cô đồng ý làm người phụ nữ của tôi. Tôi muốn cô cam tâm tình nguyện trở thành người phụ nữ duy nhất của Lãnh Thiên Dục tôi! – Khuôn mặt anh tuấn nhưng giọng điệu lại hết sức lạnh lẽo.

Thượng Quan Tuyền cảm thấy trái tim mình như bị một bàn tay bóp nát... đau đớn! Tại sao lại có thể như vậy?

- Tôi không muốn... – Thanh âm nhẹ nhàng vang lên. Cô không muốn trở thành người phụ nữ của hắn... càng không muốn trở thành người phụ nữ duy nhất!

- Cô quên rồi à, cô đã là người của tôi rồi! – Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của Thượng Quan Tuyền, Lãnh Thiên Dục tháo cà vạt trói hai tay cô lại trên đỉnh đầu.

Hắn lại cúi xuống cuồng nhiệt hôn cô...

Mà sự phản kháng của cô cũng càng ngày càng yếu đi...

Cô quá mệt mỏi, không thể phản kháng được nữa.

Nhưng...

Rốt cuộc tại sao cô lại như vậy?

Dù cô có giãy giụa thế nào thì vẫn không thể xua đi luồng nhiệt nóng bỏng dần dâng lên trong lòng.

Tại sao lại như vậy? Không!

Đôi mắt của Lãnh Thiên Dục cũng dần dần biến đổi, sâu thẳm như biển cả...

Cơ thể cô thuộc về hắn. Vóc dáng hấp dẫn của cô khiến dục vọng trong hắn trào dâng.

Trước mặt cô, hắn luôn không thể tự chủ, mà hắn cũng chẳng cần phải tự chủ!

Bàn tay hắn từ từ nâng cằm cô lên, rồi dần hạ xuống, phủ lên bầu ngực, vuốt ve nụ hoa của cô...

Một tay khác vẫn siết chặt lấy vòng eo nhỏ nhắn, hoàn toàn muốn chiếm đoạt cô...

Đôi mắt Thượng Quan Tuyền vô hồn nhìn lên trần nhà, cô không nói gì nữa, cũng không phản kháng thêm...

Cô không muốn phản kháng, cô buộc bản thân nghĩ mình đang nằm mơ... một cơn ác mộng mà thôi!

Cô càng phản kháng, càng giãy giụa lại càng khiến hắn sôi máu, không phải sao?

Lãnh Thiên Dục muốn thân thể của cô chứ gì, vậy thì cứ để hắn làm vậy đi!

Rốt cuộc đến hôm nay cô cũng hiểu rõ dụng ý của Niếp Ngân. Nếu cô không quay về cô nhi viện Mary, vậy hôm nay cũng sẽ không bị ụ hiếp thể này.

Dường như phát hiện thấy cô gái dưới thân mình đang ngậy ra, Lãnh Thiên Dục liền nhìn thẳng vào mắt cô...

Đôi mắt đen trong sáng của Thượng Quan Tuyền lúc này hết sức vô hồn, ánh mắt xa xăm không hề có chút tức giận... Giờ phút này, cô đang gần ngay trước mắt hắn mà lại như xa tận chân trời.

Đây là ý của cô sao? Để hắn cảm thấy vô vị rồi sẽ tha cho cô?

Cô thật sự không muốn trở thành người phụ nữ của hắn sao?

Đúng là không biết điều! Trên đời này có biết bao nhiêu người mong còn chẳng được, nếu hắn muốn là vợ được cả đồng!

Chẳng lẽ, trong lòng cô, người kia lại quan trọng như vậy sao?

Sắc mặt Lãnh Thiên Dục càng trở nên lạnh lẽo. Ánh mắt như mũi dao nhọn sắc bén khiến người ta sợ hãi.

- Cô cho rằng cô như vậy thì tôi sẽ bỏ qua cho cô sao? – Thanh âm lạnh như băng của hắn vang lên. Sau đó, bàn tay nâng chân cô lên, để đôi chân tuyệt đẹp của cô quấn quanh hông hắn...

Thượng Quan Tuyền vẫn nằm im bất động, đôi mắt trong veo vô hồn như một bức tượng.

- Cô... – Lãnh Thiên Dục chưa bao giờ cảm thấy nóng nảy như vậy, hắn phát hiện hắn...

Rất quan tâm đến cô!

Hắn có cảm giác thất bại, tay nắm chặt thành nắm đấm, mạnh mẽ muốn đấm xuống khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp...

Thượng Quan Tuyền không có ý tránh né, đôi mắt trong veo lạnh lùng dường như không hề chớp!

- Chết tiệt... – Lãnh Thiên Dục giận dữ gầm lên. Hắn thấy cô không có ý định tránh né, nắm đấm mạnh mẽ đấm vào đầu giường.

Máu, từng giọt từng giọt chảy xuống...

- Cô đi đi! – Lãnh Thiên Dục đứng dậy, chỉ bàn tay bị thương vào mặt cô, cả người tản ra vẻ lạnh lẽo như diêm la – Mau cút đi!

Đôi mắt Thượng Quan Tuyền rốt cuộc cũng không còn vẻ vô hồn. Khi cô thấy tay Lãnh Thiên Dục đang chảy máu, trong lòng lại dâng lên cảm giác hốt hoảng chưa bao giờ có...

Cô vội ngồi dậy, hàng lông mi dài che giấu đôi mắt hốt hoảng. Cô nhanh chóng sửa sang lại quần áo...

Đôi môi anh đào khê hé mở, đúng lúc cô vừa định lên tiếng thì tiếng chuông cửa vang lên...

75. Chương 75

CHƯƠNG 75: KHÔNG THỂ CHE GIẤU THÂN PHẬN (1)

Edit: BB[o]

Tiếng chuông dồn dập vang vọng khắp phòng tổng thống.

Lãnh Thiên Dục trầm mặt, không để ý đến vết thương trên tay, bước nhanh về phía cửa, mở ra...

Ngoài cửa là gương mặt tuấn tú đang hết sức lo lắng của Lãnh Thiên Hi. Ngay sau đó, anh xông thẳng vào trong phòng.

- Tiểu Tuyền đâu? di enda nlequyd n

Khi anh thấy quần áo xộc xệch của anh cả mình, đôi mắt lập tức tràn đầy lửa giận cùng vẻ không hiểu.

Lãnh Thiên Dục không trả lời, ung dung cài cúc áo rồi lấy băng gạc băng vết thương lại.

- Cô ấy đâu? Hai người đã nói chuyện gì?

Lãnh Thiên Hi sốt sắng, trong lòng dâng lên dự cảm xấu.

Lãnh Thiên Dục chậm rãi quay đầu, đôi mắt thâm thúy dần dần chuyển sang vẻ lạnh lẽo như băng: “Em rất quan tâm đến cô ấy?”

Giọng điệu của hắn hết sức âm u lạnh lẽo, mọi người đều biết đây chính là điềm báo cho cơn thịnh nộ của Lãnh Thiên Dục.

- Cô ấy là người đơn thuần, anh đừng làm khó cô ấy! – Lãnh Thiên Hi biết rõ tính khí của anh cả mình, anh khó khăn nói.

Khi anh vô tình biết anh cả và Thượng Quan Tuyền đang ở trong phòng tổng thống ở tầng cao nhất, lòng anh dâng lên cảm giác bất an. Ngay từ lần gặp đầu tiên, anh đã sinh ra cảm giác muốn bảo vệ cô gái này. Không phải anh cho rằng anh cả mình phong lưu đào hoa gì, chẳng qua cách làm lần này của anh cả khiến anh không thích.

- Thiên Hi, anh cảnh cáo em, dù hai người có quan hệ gì thì cũng chấm dứt ngay đi, hiểu không?

Lãnh Thiên Dục không muốn trả lời Lãnh Thiên Hi bất cứ vấn đề gì, chỉ lạnh lùng ra lệnh.

Lãnh Thiên Hi khó tin nhìn Lãnh Thiên Dục, anh tuyệt đối không thể ngờ anh cả lại nói ra những lời này.

- Lãnh Thiên Dục, anh độc đoán quá đấy!

Đang lúc Lãnh Thiên Hi tranh luận với Lãnh Thiên Dục, Thượng Quan Tuyền lạnh lùng đứng ở cửa phòng, ánh mắt sắc bén mà lạnh như băng.

- Tiểu Tuyền...

Lãnh Thiên Hi thấy Thượng Quan Tuyền, vẻ mặt tràn đầy sự lo lắng, anh bước nhanh về phía trước.

- Anh ấy... có làm gì em không? – Anh khó khăn hỏi.

Nếu như thật sự anh cả đã làm chuyện có lỗi với Thượng Quan Tuyền, anh nhất định sẽ đau lòng đến chết mất. Chính anh đã đưa Thượng Quan Tuyền đến đây, nếu thật sự có chuyện xảy ra, như vậy anh đã... khiến Thượng Quan Tuyền phải thất vọng, cũng... có lỗi với Vận Nhi. dienda nlequyd on

Thượng Quan Tuyền nghe Lãnh Thiên Hi hỏi như vậy, cô thoáng giật mình. Nhưng ngay sau đó, cô cúi đầu xuống, nhẹ nhàng lắc đầu, trong lòng không khỏi sợ hãi.

Bởi vì cô có thể cảm nhận được rõ ràng cách đó không xa có một ánh mắt lạnh lẽo đang nhìn thẳng vào cô...

Lãnh Thiên Dục đứng cách đó không xa thấy sự thân thiết giữa hai người, bàn tay đột nhiên nắm chặt lại, lửa giận tràn ngập trong lồng ngực như dòng nham thạch nóng chảy bùng lên...

- Thượng Quan Tuyền, không nghĩ tới cô còn có thủ đoạn này nữa! – Thanh âm của hắn lạnh lẽo như đến từ địa ngục.

- Không phải cũng giống ngài tổng giám đốc sao? Lợi dụng quyền lực trong tay để khống chế người khác!
– Thượng Quan Tuyền khách khí nói với hắn, tia tình cảm mới vừa rồi thoáng qua trong lòng giờ đã hoàn toàn tan biến.

Lãnh Thiên Dục bước từng bước đi tới cạnh hai người, nhìn về mặt kính ngọc của Lãnh Thiên Hi rồi lại quay sang đôi mắt phần nộ của Thượng Quan Tuyền. Hắn cất giọng lạnh lẽo và dứt khoát: “Rời khỏi Thiên Hi ngay”.

Lãnh Thiên Hi đứng ở một bên, vẻ kính ngọc dần dần biến mất, đầu óc nhanh chóng hoạt động trở lại. Sau khi hiểu ra hàm ý trong lời nói của anh cả, anh vừa định giải thích, nhưng mà...

- Anh bảo rời đi thì tôi phải rời đi sao? Được, tôi không đi đâu, anh làm gì được tôi?

Thượng Quan Tuyền ngắc đầu, đôi mắt lạnh lùng không hề sợ hãi nhìn thẳng Lãnh Thiên Dục, giọng nói tràn đầy khiêu khích và khinh thường.

Nói xong, cô còn cố ý khoác tay Lãnh Thiên Hi.

- Cô... – Lãnh Thiên Dục hận đến mức không thể kéo cô gái chết tiệt này ra, nhưng...

Hắn không nghĩ tới Thượng Quan Tuyền lại chuyển sự chú ý sang Lãnh Thiên Hi. Rốt cuộc mục đích của cô là gì? Chẳng lẽ cô không biết thân phận thật sự của Thiên Hi? Nếu đúng là như vậy thì hắn sẽ bỏ qua, còn nếu cô cố tình làm vậy thì hắn quả thật không hiểu nổi lòng dạ của cô.

Thượng Quan Tuyền không biết Lãnh Thiên Dục đang suy nghĩ gì, cô hừ lạnh một tiếng, cố ý tránh ánh mắt của Lãnh Thiên Dục. Sau đó cô quay sang Lãnh Thiên Hi, nhẹ giọng nói: “Anh Thiên Hi, em thấy không thoải mái, nhất là lại phải thấy người khiến em chán ghét, em muốn đi về”.

- Anh đưa em về!

Lãnh Thiên Hi thấy khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của Thượng Quan Tuyền cũng không muốn giải thích nhiều nữa. Anh nhẹ giọng đáp lời Thượng Quan Tuyền, thuận thế ôm lấy eo cô.

Thượng Quan Tuyền vừa định lắc đầu cự tuyệt. Đúng lúc này, giọng nói lạnh lẽo của Lãnh Thiên Dục lại vang lên: “Thiên Hi, em ở lại”.

Lãnh Thiên Hi nhú mày nhìn anh cả. Rốt cuộc anh cả bị làm sao vậy?

Thượng Quan Tuyền nhìn Lãnh Thiên Dục rồi quay sang nhìn Lãnh Thiên Hi. Sau một lúc lâu, trong mắt cô thoáng qua tia đau đớn: “Anh Thiên Hi, anh không cần đưa em về đâu, mấy hôm nay rất cảm ơn sự giúp đỡ của anh”.

Nói xong, cô xoay người muốn đi ra ngoài.

- Tiểu Tuyền... – Lãnh Thiên Hi nhạy bén phát hiện ra vẻ mặt khác thường của cô, trong lòng dâng lên dự cảm xấu.

- Thượng Quan Tuyền, đứng lại cho tôi! – Thanh âm lạnh lùng của Lãnh Thiên Dục cũng không buông tha cho cô mà vang lên.

CHƯƠNG 75: KHÔNG THỂ CHE GIẤU THÂN PHẬN (2)

Edit: BB[o]

Cảm giác có một luồng khí lạnh lẽo như thủy triều đang lên truyền tới, cả người Thượng Quan Tuyền瑟瑟...

Cô quay đầu lại, lạnh lùng nhìn Lãnh Thiên Dục, không nói một câu nào. Cô đứng đó như một nữ thần không thể xâm phạm.

Đôi mắt sâu thẳm của Lãnh Thiên Dục cũng hết sức sắc bén như kiếm rút khỏi vỏ, ánh sáng bức người...

- Trở về suy nghĩ kĩ lời tôi nói. Tôi nhắc cô lần cuối, đừng khiêu chiến tính nhẫn nại của tôi. Nếu không hậu quả thế nào, cô là người rõ ràng nhất!

Thượng Quan Tuyền tức giận nhìn Lãnh Thiên Dục, hai tay siết chặt thành nắm đấm.

Rầm! Tiếng đóng cửa vang lên, cô quay người đi nhanh ra khỏi phòng.

- Tiểu Tuyền... – Lãnh Thiên Hi cảm thấy chuyện này càng ngày càng không ổn, anh vừa muốn mở cửa...

- Thiên Hi, đủ rồi đấy!

Giọng điệu uy nghiêm của Lãnh Thiên Dục vang lên, chặn hành động của Lãnh Thiên Hi lại. Sau đó, hắn ngồi xuống sofa, thân hình to lớn ngang tàng toát lên sự tức giận.

- Anh cả, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Còn nữa, anh muốn Tiểu Tuyền suy nghĩ gì? – Lãnh Thiên Hi nóng lòng hỏi Lãnh Thiên Dục.

Tình huống vừa rồi đã nói cho Lãnh Thiên Hi biết Thượng Quan Tuyền có quen biết anh cả.

- Em không cần phải biết những điều này. Anh muốn em rời khỏi cô gái đó ngay! Sau này không cho phép được qua lại với cô ta nữa.

Lãnh Thiên Dục không bận tâm đến tâm trạng nóng ruột của Lãnh Thiên Hi, hắn thản nhiên nói một câu.

Lãnh Thiên Hi đứng yên, mi tâm càng nhíu chặt lại. Sau đó, ánh mắt anh vô tình quét qua một tập tài liệu!

Anh bước lên mấy bước, nhặt tài liệu lên xem. Từng tờ tài liệu được lật ra, ánh mắt Lãnh Thiên Hi từ kinh ngạc biến thành không hiểu nổi, lại từ không hiểu nổi chuyển sang tức giận!

Còn Lãnh Thiên Dục vẫn ung dung ngồi trên sofa, không có ý định ngăn cản.

Lãnh Thiên Hi đóng tập tài liệu lại, ánh mắt âm u nhìn Lãnh Thiên Dục: “Anh cả, em hy vọng anh sẽ cho em một lời giải thích hợp lý”.

- Thiên Hi, anh là anh của em, chẳng lẽ em không biết anh làm việc chưa bao giờ phải giải thích với ai à?

Lãnh Thiên Dục lạnh lùng phản bác, sau đó đi tới bên quầy rượu, chậm rãi thưởng thức một ly Whisky lạnh. Hơi rượu lạnh bốc lên càng khiến hơi thở của hắn thêm phần lạnh lẽo, giữa đêm đen càng khiến người ta không rét mà run.

- Anh cả, việc này liên quan đến vận mệnh của cô nhi viện Mary! Chúng ta đã thỏa thuận là sẽ giúp đỡ cô nhi viện Mary chứ không phải càng đổ thêm dầu vào lửa! – Lãnh Thiên Hi ném tập tài liệu xuống đất, ánh mắt ánh lên vẻ đau lòng.

Bởi vì trong tập tài liệu này nêu lên hai phương án. Một là giữ lại cô nhi viện Mary thông qua sự đầu tư giúp đỡ của Lăng thị; hai là Lãnh thị mua lại cô nhi viện Mary để tiến hành quy hoạch.

Phương án thứ nhất phù hợp với ý kiến ban đầu của Lãnh Thiên Hi, nhưng phương án thứ hai lại là vô lý chiếm đoạt.

- Em quên mất một điều rồi!

Lãnh Thiên Dục gờ ly thủy tinh lên, tao nhã nhấp một ngụm, sau đó lạnh lùng gằn từng câu từng chữ:

- Anh là thương nhân. Cô nhi viện Mary chẳng qua cũng chỉ là một món hàng để lựa chọn. Giá trị của món hàng lớn hay nhỏ là do thương nhân định đoạt. Mà hàng hóa thì không có quyền cò kè mặc cả với thương nhân. Nói thẳng ra là, anh có thể nâng nó lên thì cũng khả năng dìm nó xuống.

- Anh cả, em hỏi anh, anh nhắm vào cô nhi viện hay nhắm vào Thượng Quan Tuyền? – Lãnh Thiên Hi kiên quyết hỏi lại.

- Những lời này ngược lại anh cũng muốn hỏi em. Em nóng vội như vậy là vì cô nhi viện hay còn vì Thượng Quan Tuyền nữa? – Lãnh Thiên Dục không nhanh không chậm hỏi, giọng điệu chậm rãi mà hết sức lạnh lẽo.

Nhưng đôi mắt thâm thúy lại che giấu đi tia tâm tình phức tạp...

- Vì cả hai! – Lãnh Thiên Hi không né tránh, dứt khoát trả lời. Thật ra không riêng gì vì Thượng Quan Tuyền, khi anh biết Bùi Vận Nhi vất vả vì cô nhi viện như vậy, anh đã quyết định nhất định phải giúp cô nhi viện!

- Cả hai? – Lãnh Thiên Dục dựa cả người vào thành ghế, lặp lại hai chữ đó. Đôi môi mỏng nhếch lên đầy châm biếm – Anh muốn qua chuyện xảy ra tối nay, em hãy suy nghĩ cho kỹ, Thượng Quan Tuyền rất thông minh, em cho rằng sau khi biết em họ Lãnh, cô ta sẽ nhận sự giúp đỡ của em sao?

Vừa rồi hẳn không nhìn nhầm, Thượng Quan Tuyền đã bắt đầu nghi ngờ quan hệ giữa hai người họ, tuy đôi mắt cô đầy vẻ tức giận nhưng vẫn thoảng qua tia nghi ngờ và suy tư.

Đôi mắt thâm thúy của Lãnh Thiên Dục đã thu hết vẻ khác thường của cô vào trong đáy mắt.

Cả người Lãnh Thiên Hi hơi ngẩn ra, trên khuôn mặt anh tuần lộc ra vẻ khổ sở. Đúng, thật ra tối nay anh đã sắp xếp mọi thứ, nhưng anh nhất định phải đuổi theo Thượng Quan Tuyền để giải thích rõ, anh không cố ý lừa cô.

- Anh cả, dù thế nào đi nữa, em cũng nhất định sẽ giúp cô nhi viện Mary. Em sẽ tìm cách khác, nếu như anh còn coi em là em trai, xin anh đừng giữ trò phía sau! – Lát sau, anh kiên định nhìn Lãnh Thiên Dục, ánh mắt đầy dứt khoát.

Cạch! Lãnh Thiên Dục đặt ly thủy tinh lên khay trà bên cạnh sofa, từ đôi mắt ngăm ngăm có thể thấy lúc này hẳn đang rất không vừa lòng.

- Thiên Hi, em không muốn vì một cô gái mà đối địch với anh đấy chứ! – Lãnh Thiên Dục lạnh lẽo lên tiếng, giọng điệu nặng nề như bàn thạch.

Lãnh Thiên Hi nghe vậy, ánh mắt đầy căng thẳng: “Anh cả, anh có ý gì?”

76. Chương 76

CHƯƠNG 76: KHÓ NÉN THÂM TRÂM

Edit: BB[o]

Ánh mắt Lãnh Thiên Dục lạnh lùng quét qua Lãnh Thiên Hi, đôi mắt thâm trầm khó nén được tia sắc bén.

- Thượng Quan Tuyền không đơn giản như em tưởng đâu!

Về ôn hòa dần biến mất trên gương mặt Lãnh Thiên Hi, trong mắt đầy vẻ kinh ngạc, bởi vì anh lại nhớ đến lời dặn dò của Lăng Thiếu Đường khi này.

Anh vẫn muốn biết rốt cuộc Thượng Quan Tuyền làm nghề gì. Nhưng vào lúc đối mặt với chuyện này, anh lại phát hiện mình có chút sợ hãi. Anh yêu thương và thương tiếc Thượng Quan Tuyền tiếc không khác gì em gái, vì vậy anh không muốn vì vấn đề thân phận mà ảnh hưởng đến quan hệ bình thường của hai người.

- Anh cả, em không muốn biết rốt cuộc Tiểu Tuyền là ai. Em chỉ biết hai cô gái này đã chịu không ít cực khổ vì cô nhi viện. Em đã giúp thì phải giúp cho trót.

Lãnh Thiên Hi nói từng câu từng chữ, giống như đang tự mình nhắc nhở bản thân.

Sắc mặt Lãnh Thiên Dục càng trở nên khó coi, mi tâm nhíu chặt lại.

- Kết luận của em có sớm quá không?

Vừa dứt lời, Lãnh Thiên Dục chậm rãi đứng dậy, lạnh lùng tuyên bố: “Thượng Quan Tuyền... là sát thủ đặc công do một tay Niếp Ngần huấn luyện! Anh nghĩ em cũng đã rõ về thân thủ của cô ta rồi”.

- Cái gì? – Cả người Lãnh Thiên Hi đột nhiên run lên...

Những ký ức như cơn thủy triều dâng lên, hiện lên rõ mồn một trong mắt anh.

Đúng, nếu như cô thật sự là sát thủ đặc công, vậy thì chuyện hôm đó có thể giải thích được rõ ràng, bởi vì trừ những người đã trải qua đặc huấn của tổ chức, còn lại không một ai có thể ra tay nhanh chóng và dứt khoát như vậy.

Chỉ dùng một tay đã có thể bẻ gãy tay của đối phương – đó không giống phòng thân một chút nào!

Lát sau, Thiên Hi nhẹ nhàng mở miệng nói: “Cô ấy chính là người của tổ chức BABY-M?”

- Đúng.

Đôi mắt Lãnh Thiên Dục thoáng qua tia đau đớn mịt mờ: “Mười năm trước, cô ta và Niếp Ngân đều có mặt ở đó...”.

Nói tới đây, hắn liền dừng lại. Đôi mắt đen đột nhiên trầm xuống đầy vẻ đau đớn như hồ nước tĩnh lặng bỗng nổi sóng.

Thân thể Lãnh Thiên Hi run lên, sau đó vô lực ngã xuống ghế sofa, bàn tay nắm chặt lại...

- Vậy nên, Thiên Hi à, nhân lúc tình cảm của hai người còn chưa sâu sắc, hãy chấm dứt ngay đi! – Lãnh Thiên Dục nhìn em trai, trong lòng như cơ rút lại.

Bầu không khí lạnh như băng, chỉ có ánh đèn thủy tinh trên tường nhàn nhạt tản ra ánh sáng, ánh sáng dịu nhẹ chiếu vào khiến đôi mắt lạnh lẽo của Lãnh Thiên Dục càng thêm thâm thúy hơn.

Dường như đã trôi qua rất lâu, Lãnh Thiên Hi từ từ ngẩng đầu lên nhìn anh trai, đôi mắt ôn hòa lúc này đã không che giấu được sự đau đớn.

- Anh cả, coi như là vì em, bỏ qua cho cô nhi viện Mary được không?

Thật ra cả anh và anh trai đều đối địch với người của tổ chức BABY-M, đối với Niếp Ngân lại càng hận đến thấu xương. Nhưng Niếp Ngân là Niếp Ngân, mười năm trước, Thượng Quan Tuyền chẳng qua cũng chỉ là một cô bé tám tuổi mà thôi, cô làm gì có tội.

Lãnh Thiên Hi luôn tôn trọng và khâm phục anh trai mình. Nếu như lúc đầu không có anh cả đứng ra gánh vác Lãnh thị, không có anh cả đứng ra ổn định tổ chức Mafia, vậy thì cả anh và em gái Tang Thanh đã sớm không còn trên cõi đời này nữa rồi.

Anh không muốn làm trái ý anh cả. Nhưng anh biết, một khi anh cả muốn hủy diệt cô nhi viện thì dù anh có đi thỉnh cầu ba người kia giúp đỡ cũng là chuyện không thể. Vì để giữ được cô nhi viện, anh chỉ có thể làm trái ý anh cả.

- Thiên Hi, đây chính là ý của em? – Lãnh Thiên Dục lạnh lùng hỏi lại.

Trên mặt Lãnh Thiên Hi tràn đầy vẻ khó xử và đau lòng: “Anh cả, người chúng ta hận là Niếp Ngân, không phải Thượng Quan Tuyền, mười năm trước cô ấy không hề làm gì cả”.

Ruỳnh!

Lãnh Thiên Dục nắm mạnh tay lên bàn, khuôn mặt cương nghị lúc này như bị bao phủ bởi lớp sương mù, toàn thân tản ra sự lạnh lẽo khiến nhiệt độ trong căn phòng càng xuống thấp.

- Thiên Hi, em khiến anh... thật thất vọng!

Bàn tay hắn siết chặt lại, máu rỉ ra đỏ thẫm băng gạc.

- Anh cả, em... rất xin lỗi! – Lãnh Thiên Hi đau lòng, anh sao có thể không hiểu sự đau đớn trong ánh mắt anh trai cơ chứ.

Lãnh Thiên Dục cắn răng, cố đè nén lửa giận trong lòng.

- Trên đời này có nhiều phụ nữ như vậy, tại sao hết lần này đến lần khác em cứ phải chọn cô ta? Chỉ cần em nghe lời anh, anh sẽ tìm cho em người phụ nữ khác.

Nghe vậy, Lãnh Thiên Hi cười khỏ, lắc đầu. Anh nhìn về phía Lãnh Thiên Dục, giọng nói tuy nhẹ nhưng rất mạnh mẽ: “Anh cả, anh có rất nhiều phụ nữ, nhưng cũng chẳng ai có thể thay thế Thượng Quan Tuyền, em rất hiểu lòng anh”.

Nói tới đây, anh dừng lại, ánh mắt khó nén sự thâm trầm, nói từng câu từng chữ: “Bởi vì từ trước tới giờ anh chưa bao giờ chỉ nhằm vào một cô gái, nhất quyết không buông tha cả”.

Câu nói này như một quả bom nguyên tử nhanh chóng nổ tung trong lòng Lãnh Thiên Dục, sau đó điên cuồng lan ra toàn thân...

Lãnh Thiên Dục sững sờ. Nhưng đã trải qua những năm tháng thử thách, hắn đã sớm học được sự bình tĩnh, chẳng qua là chỉ chần chừ suy nghĩ trong giây lát, ngay sau đó, vẻ mặt hắn lại khôi phục sự lạnh lẽo.

- Thiên Hi, hôm nay em nói nhiều quá rồi đấy.

Giọng điệu lạnh như băng như mũi nhọn sắc lạnh đâm về phía Lãnh Thiên Hi.

- Ý của anh rất rõ ràng, anh tuyệt đối không bỏ qua cho những ai có quan hệ với Niếp Ngân.

77. Chương 77

CHƯƠNG 77: NÉM MÙI PHẢN BỘI

Edit: BB[o]

- Anh!

Lãnh Thiên Hi đột nhiên đứng lên, bàn tay nắm chặt lại buông ra... Đến hôm nay rốt cuộc anh cũng đã hiểu câu nói “kẻ trong cuộc mơ hồ, người đứng xem sáng suốt” là thế nào. Vừa rồi anh đã thấy rất rõ ràng ánh mắt anh cả nhìn Thượng Quan Tuyền. Mà anh cả cũng chưa từng vì một cô gái mà phải cố chấp như vậy. Nếu như anh cả đã không hiểu tâm tình của mình, vậy thì cứ kích anh ấy cũng tốt!

Nghĩ tới đây, Lãnh Thiên Hi lại mở miệng nói: “Ý của em cũng rất rõ ràng, nếu anh đau lòng vì em, vậy thì đừng làm khó em, cũng đừng làm khó... em dâu tương lai của anh”.

Nói xong, anh không đợi Lãnh Thiên Dục phản ứng đã bước nhanh ra khỏi phòng... Vì muốn giữ được cô nhi viện, anh chỉ có thể nói dối như vậy!

Choang! Lãnh Thiên Dục ném mạnh ly thủy tinh vào thành kính cửa sổ.

Sự tức giận không thể khống chế thêm nữa mà bùng phát, đôi mắt lạnh như băng lóe lên, khuôn mặt như điêu khắc đã sớm lạnh lẽo đến thấu xương, mười ngón tay siết chặt lại nổi rõ gân xanh chứng tỏ quyết tâm đáng sợ của hắn...

Em dâu ư? Đừng mơ tưởng!

Thượng Quan Tuyền ngồi dưới gốc cây, ngơ ngẩn nhìn tán cây xanh um tươi tốt. Ánh mặt trời xuyên qua từng kẽ lá chiếu xuống mặt đất, ánh nắng vàng rực rỡ chiếu xuống người cô.

Vậy mà khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ đó lại đầy phiền muộn. Cơn gió mùa hạ thoảng qua thổi bay mái tóc đen, như một bàn tay dịu dàng khẽ vuốt đầu cô.

Cô giơ tay cánh tay trắng nõn ngọc ngà lên, nhẹ nhàng vuốt lại tóc, trong lúc lơ đãng lại nhớ tới người đàn ông dịu dàng.

Cô chưa bao giờ dám mơ về một cuộc sống sống vui vẻ, vì từ “vui vẻ” chưa từng xuất hiện trong cuộc sống của cô. Chẳng lẽ không đúng sao, đến tính mạng của cô cũng phụ thuộc vào nhiệm vụ.

Nghĩ tới đây, ánh mắt cô dần mờ nhòa...

- Tiểu Tuyền... – Âm thanh nhẹ nhàng dễ nghe vang lên bên tai cô.

Nghe tiếng gọi, Thượng Quan Tuyền chợt cảm thấy sống lưng cứng đờ lại. Cô ngẩng đầu nhìn Lãnh Thiên Hi đang đi tới trước mặt mình. Anh đứng lại, thân người cao lớn che khuất ánh mặt trời.

Thượng Quan Tuyền đột nhiên đứng thẳng dậy, cảnh giác nhìn anh: “Anh không nên tới đây”.

Ánh mắt Lãnh Thiên Hi tối sầm lại, anh thở dài: “Tiểu Tuyền, em giận anh à?”

Thượng Quan Tuyền châm chọc nói: “Tôi nào dám giận anh. Lãnh gia có quyền có thế, tôi tránh còn không kịp, tức giận làm gì chứ”.

Khuôn mặt anh tuấn của anh nhất thời nghiêm lại, đôi mắt thoáng qua một tia... chán nản.

- Tiểu Tuyền, anh cũng không muốn giấu diếm thân phận của mình đâu!

Hai hàng lông mày nhíu lại đầy buồn bã khiến người ta phải đau lòng... nhưng không có nghĩa Thượng Quan Tuyền cũng thấy đau lòng. Khi cô phát hiện người mình tin tưởng lại là người của Lãnh gia, lòng cô cũng theo đó mà chìm xuống.

- Nói vậy là anh cố ý? – Thượng Quan Tuyền lạnh lùng nói.

Cô tin tưởng muốn kết bạn với anh, vậy mà từ đầu đến cuối anh lại lừa gạt cô.

Anh chau mày lại, dịu dàng lên tiếng: “Tiểu Tuyền, thật ra nếu có thể, anh chỉ muốn giấu diếm cả đời này. Nhưng anh biết, sớm muộn gì em cũng biết chuyện nên anh không muốn để em hiểu lầm”.

- Giấu diếm cả đời? dieeendannnleq uydon

Đôi mắt trong veo và lạnh lùng của Thượng Quan Tuyền đầy vẻ châm chọc: “Dương Thiên Hi, à không phải, Lãnh Thiên Hi mới đúng, anh cho rằng tôi và Vận Nhi là con ngốc sao?”

Hôm qua, tình cảnh ở phòng tổng thống đã khiến cô không rét mà run. Sao anh lại có suy nghĩ giấu diếm thân phận của mình chứ? Khi anh cùng Lãnh Thiên Dục đứng cạnh nhau, dù không cần lên tiếng, Thượng Quan Tuyền cũng có thể nhìn ra nét giống nhau và khí thế tương đồng của hai người. Chuyện này tuyệt đối không lừa được người khác.

Khi cô nhảy bén nhận ra điều này cũng là lúc cô nghe thấy âm thanh vỡ vụn trong lòng mình. Cảm giác này đau xót này giống như bị người mình yêu quý phản bội. Trong lòng cô đã bắt giác coi anh như người anh trai, người bạn tốt đáng tin cậy, cô không nghĩ rằng anh lại lừa gạt cô!

Lãnh Thiên Hi không khó để biết trong lòng cô đang suy nghĩ điều gì, anh khẽ thở dài rồi tha thiết nhìn Thượng Quan Tuyền: “Tiểu Tuyền, đúng, anh họ Lãnh, là em trai của Lãnh Thiên Dục, nhưng thời gian vừa qua em hẳn là đã rõ anh là người thế nào! Với chuyện giấu diếm em, đây chẳng qua là thói quen của anh. Anh ấy cũng biết, Lôi cũng biết cho nên mới không nói ra. Anh không muốn dựa vào ánh hào quang của Lãnh thị để sống, anh cũng không muốn dựa vào quyền thế của anh ấy để thành công!”

Thượng Quan Tuyền lúng túng không nói nên lời, cô chăm chú nhìn anh!

Lãnh Thiên Hi nhìn cô với ánh mắt đầy tha thiết chân thành. Đôi mắt thâm thúy của anh giờ như một hồ nước mùa xuân, cô có cảm giác mình sắp chìm vào trong đó.

Nhưng khi anh bước từng bước lại gần, cô lại bắt giác lui về phía sau.

- Tiểu Tuyền, đừng trốn tránh anh, được không? Chẳng lẽ em coi anh là loài lang sói sao? – Lãnh Thiên Hi thấy phản ứng của cô thì chỉ biết cười khổ.

Đôi mắt Thượng Quan Tuyền thoáng qua tia suy tư, sau đó lại trở về vẻ trong veo và lạnh lùng. Cô trầm mặc không nói gì, chỉ thăm thán một tiếng rồi quay người đi. Ánh mặt trời sáng rõ chiếu xuống người cô như tạo thành một quang sáng mờ ảo màu vàng kim càng khiến cô xinh đẹp động lòng người, nhưng cũng càng khiến Lãnh Thiên Hi thêm đau lòng.

Anh chưa từng cảm thấy căng thẳng như vậy!

78. Chương 78

CHƯƠNG 78: TIN TƯỢNG MỘT LẦN NỮA

Edit: BB[o]

Lãnh Thiên Hi vẫn đứng nguyên tại chỗ nhìn Thượng Quan Tuyền, vô tình lại bắt được vẻ đau đớn trong mắt cô giờ đã bị xóa sạch.

- Tiểu Tuyền, anh đối với em và Vận Nhi đều rất chân thành, không hề có ác ý gì cả, chỉ đơn thuần muốn giúp cô nhi viện mà thôi! – Anh thấp giọng lên tiếng, giọng nói đầy chân thành.

- Anh muốn em phải nói bao nhiêu lần nữa mới hiểu đây?

Thượng Quan Tuyền nhú mày nhìn Lãnh Thiên Hi, đôi mắt không gọn sóng ẩn hiện tia phức tạp.

- Em biết anh không giống với Lãnh Thiên Dục, em có thể cảm nhận được sự chân thành và tốt bụng của anh, nhưng... anh cũng đã biết thân phận của em. Người như em làm sao có thể mơ tưởng đến bạn bè gì chứ. Em... chẳng qua là người bị Thượng Đế vứt bỏ thôi, mong muốn duy nhất của em chính là không muốn làm cho nơi này bị tổn hại gì, anh có hiểu không?

Cô đau lòng nhắm mắt lại, cố nén giọng nói. Cô có thể oán trách ai đây? Một con cờ thì có thể hy vọng hảo huyền gì đây?

- Tiểu Tuyền, mọi chuyện đều không phải lỗi của em! – Lãnh Thiên Hi cất giọng nói.

- Nhưng đây là số phận của em, em không thể nào tránh được. Dù biết nhiệm vụ của em là giết anh trai anh, anh cũng vẫn xem em là bạn tốt được sao?

Thượng Quan Tuyền buồn bã ngắt lời Lãnh Thiên Hi, từng câu từng chữ đều vô cùng bén nhọn, nói lên một sự thật đau lòng.

Khoảng cách của mọi người đều rất gần nhau, duy chỉ có mình cô là cố đứng tránh xa anh! Bởi vì, cô không còn lựa chọn nào khác!

Thân thể cao lớn của Lãnh Thiên Hi hơi ngả ra. Anh mơ hồ nhớ đến Thượng Quan Tuyền đã từng nói cô và anh như nước với lửa. Chẳng lẽ là thật?

Thì ra mục tiêu của cô là anh trai anh, không trách cả hai lần anh gặp cô đều trong tình trạng bị thương và mệt mỏi, hơn nữa...

Nghĩ tới đây, anh đã đại khái hiểu được mọi chuyện đã xảy ra. Xem ra anh cũng nên cảm ơn Niếp Ngân, chẳng lẽ anh ta không biết mình đã vun đắp cho hai người bọn họ sao?

Thượng Quan Tuyền đứng ở một bên không biết Lãnh Thiên Hi đang nghĩ gì, cô thấy anh vẫn ngẩn người, đôi mắt dần sụp xuống, bên môi nở nụ cười bất đắc dĩ, xoay người định rời đi...

- Tiểu Tuyền... – Lãnh Thiên Hi đưa tay kéo cô vào trong ngực, mỗi động tác đều biểu lộ sự đau lòng của mình với cô.

- Tin anh có được không? Dù chỉ một chút thôi, được không? Trong mắt anh, em chỉ là người khiến người khác phải đau lòng, không phải là sát thủ, chẳng phải là đặc công, chỉ là một cô gái cần được yêu thương mà thôi.

Bàn tay anh giữ chặt vai cô, cúi người xuống, đôi mắt trong suốt như thủy tinh không hề chớp nhìn thẳng vào Thượng Quan Tuyền, từng câu từng chữ chân thành nói: “Dù em có bị Thượng Đế vứt bỏ thì em vẫn còn có anh, có Vận Nhi nữa, bọn anh sẽ ở bên cạnh em”.

Thân người nhỏ nhắn của Thượng Quan Tuyền run lên, đôi mắt đẹp như nước lúc này có vẻ khiếp sợ, còn có vẻ không thể tin, có cả sự cảm kích...

- Anh Thiên Hi...

Đôi môi đỏ mọng của cô hé mở nhưng không thể cất lên lời, cảm giác mông lung trong lòng dần biến mất, cô cảm nhận được sự ấm áp...

Cô nhìn anh, tại sao là anh em ruột mà lại khác biệt như vậy. Một người như tượng băng khiến người ta không rét mà run, còn một người lại ấm áp như cơn gió xuân khiến người ta cảm thấy an tâm và bình tĩnh.

Thượng Quan Tuyền lẳng lặng dựa vào người Lãnh Thiên Hi, nếu như có thể lựa chọn, cô tình nguyện trở thành cô bé ngày xưa, vẫn sống trong cô nhi viện, không hề gặp Niếp Ngân, cũng không biết đến Lãnh Thiên Dục!

- Anh Thiên Hi...

Lát sau, cô ngẩng đầu nhìn Lãnh Thiên Hi, trong mắt lộ ra tia cầu khẩn...

- Chuyện của em, xin anh đừng cho Vận Nhi biết, em không muốn khiến cô ấy đau lòng.

Lãnh Thiên Hi yêu thương vén sợi tóc xòa trên mặt cô, khẽ gật đầu: “Yên tâm, anh hứa với em, anh sẽ quan tâm đến Vận Nhi”.

Ánh mặt trời chiếu xuống làm lộ rõ nụ cười bên môi Lãnh Thiên Hi khiến Thượng Quan Tuyền cảm thấy ấm áp, trong lòng cũng thanh thản...

Nhưng hai người không biết, ở cách đó không xa, Bùi Vận Nhi vừa mới từ bên ngoài về đã đứng sau một gốc cây đại thụ từ lúc nào. Cô nhìn bóng lưng của Thượng Quan Tuyền, khuôn mặt thanh tú dần trở nên bi thương, ánh mắt đầy chua xót...

Ánh nắng vàng rực rỡ, bầu trời không gợn bóng mây, trong đại điện...

Mặt trời trên cao càng khiến đại điện thêm phần sáng lạn, từng cửa sổ thủy tinh khúc xạ ánh sáng mặt trời, những tia nắng chiếu xuống khiến người ta chói mắt.

- Lão đại, ngài định làm gì? – Phong, đứng đầu tứ đại chấp pháp, cúi khuôn mặt cương nghị, cung kính lên tiếng.

- Định làm gì ư?

Thanh âm quyến rũ mà tràn đầy từ tính truyền đến: “Phong, cậu nói xem, nếu cậu là tôi, cậu sẽ làm gì?”

Lãnh Thiên Dục đem điện thoại di động trong tay giơ lên...

Phong lập tức bước lên trước nhận lấy rồi xem xét!

Lãnh Thiên Dục đứng trước lớp kính thủy tinh lớn, đưa mắt nhìn ra cảnh vật bên ngoài cửa sổ. Hai tay khoanh trước ngực, mắt nhìn xuống, dáng vẻ đầy khí khái như con chim ưng sẵn cánh bay khắp thế gian.

Bóng lưng cao lớn che khuất ánh sáng, giờ phút này không cần nhìn về mặt hắn cũng không khó để nhận ra vẻ lạnh lùng và vô tình trong giọng nói.

- Cái này... – Sắc mặt Phong lộ ra tia khó đoán.

Mặc dù anh ta đã đi theo Lãnh Thiên Dục nhiều năm nhưng cũng không hoàn toàn biết rõ trong lòng ngài ấy đang suy nghĩ gì. Với vấn đề này, anh ta không biết nên làm thế nào.

Suy đoán tâm tư của ngài ấy cũng được, nhưng nếu chẳng may nói sai thì...

79. Chương 79

CHƯƠNG 79: KHÔNG THỂ KHÔNG PHÒNG NGƯỜI

Edit: BB[o]

- Sao mà cứ ập a ập ứng mãi thế? Có gì cứ nói ra đi! – Lãnh Thiên Dục đáp lời, giọng nói vẫn lạnh lùng như trước.

Phong lên tiếng: “Lão đại, mất ở đâu thì phải tới chỗ đó tìm, nếu là tôi thì tôi sẽ làm như vậy”.

- Mất ở đâu thì tới đó tìm?

Lãnh Thiên Dục lặp lại những lời này rồi đột nhiên quay người lại.

Đường nét rắn rỏi và thâm thúy như được chạm khắc tỉ mỉ, mỗi đường cong đều hết sức tao nhã và cao quý, sống mũi cao thẳng, đôi môi mỏng, tất cả toát lên sự kiên cường, khó mà dây vào. Đôi mắt hẩn sâu thăm đáy vẻ lạnh lẽo...

- Lão đại...

Phong dường như nhận thấy mình đã lỡ lời, vội vàng sửa lại: “Đây... chẳng qua là ý kiến của cá nhân tôi thôi”.

- Ý của cậu cũng không hẳn là sai!

Thanh âm nhàn nhạt vang lên: “Chẳng qua là cậu đã quên mất một điều, cậu nghĩ được như thế thì cũng sẽ có rất nhiều người nghĩ như vậy giống cậu”.

- Vâng, lão đại! – Phong vội vàng đáp lời.

- Chuyện con chip giả Niếp Ngân chắc chắn sẽ không từ bỏ. Nhưng so với Niếp Ngân, tôi lại càng thấy hứng thú với người muốn lấy được con chip hơn! – Ánh mắt Lãnh Thiên Dục đầy vẻ sắc bén.

- Đúng thế, lão đại, thượng sư Đạt Lai suy tính rất chu toàn, ông ta chết cũng không để lại bất cứ đầu mối nào! – Phong ngẩng đầu nói với Lãnh Thiên Dục.

- Sắp xếp đi, mai tới Hy Lạp!

Lãnh Thiên Dục lạnh lùng ra lệnh, sau đó xoay người đi về phía cửa sổ, nhìn xuống thế giới dưới chân mình, đôi mắt lạnh lẽo như đang suy nghĩ điều gì đó.

- Vâng, lão đại! – Phong chỉ thoáng giật mình, sau đó lập tức cung kính lên tiếng.

Dường như phát hiện ra sự chần chừ của Phong, đôi môi mỏng của Lãnh Thiên Dục khẽ nhếch lên...

Đi qua một dãy hành lang dài, tuy nơi này có đèn chiếu sáng nhưng vẫn rất khác thường, theo mỗi bước chân đi về phía trước, Thượng Quan Tuyền đều có thể nghe thấy tiếng tim đập của mình.

Khi cô vừa đến khúc quanh, trước mắt đột nhiên tối sầm lại. Ngay sau đó, một lực mạnh mẽ bổ thẳng vào cô.

Thượng Quan Tuyền còn chưa kịp thở đã vội vàng ra chiêu chống đỡ, đôi mắt đầy vẻ cảnh giác.

Một tràng cười vang lên, một cánh tay hạ xuống lộ ra khuôn mặt của một người đàn ông ngoại quốc. Bên môi anh ta là nụ cười châm chọc và thoải mái.

Khi thấy rõ người ở đằng sau, Thượng Quan Tuyền hất tay anh ta ra, đôi mắt trong như nước hết sức lạnh lùng, mi tâm chau lại.

Anh ta chính là Mạt Đức, cùng cô và Yaelle là ba sát thủ đặc công nổi bật nhất của Niếp Ngân. Tuy không thể nói Mạt Đức có khuôn mặt anh tuấn mê người, nhưng những đường nét của người châu Âu đều lộ ra vẻ cứng rắn mạnh mẽ. So với vẻ trong trẻo lạnh lùng của Thượng Quan Tuyền thì Mạt Đức lại có phần bất hảo.

- Sao? Lâu lắm không gặp, cô em không nhớ tôi à? – Mạt Đức cười to, sau đó cánh tay trắng kiện lập tức dòn Thượng Quan Tuyền vào góc tường. Anh ta cúi người xuống bên tai cô, cố ý nói – Tuyền à, anh không lúc nào là không nhớ em hết.

Thượng Quan Tuyền đứng yên, cô đã quá quen với hành động kiểu này của anh ta, cũng chẳng muốn tránh né làm gì. Cô chỉ lạnh lùng cười một tiếng rồi nói: “Vậy à? Vậy anh muốn tôi làm gì?”

Đàn ông cũng đều cùng một giuộc với nhau cả!

Mạt Đức càng cười to!

- Muốn... – Hơi thở đậm mùi đàn ông phả vào cổ Thượng Quan Tuyền – Lúc em lên giường với đàn ông mặt cũng lạnh như vậy hả?

Thượng Quan Tuyền ngay lập tức lườm Mạt Đức, tung chân đá vào đúng chỗ hiểm của anh ta.

- A... – Mạt Đức thét lên kinh hãi, vội buông cô ra, đau đến mức khoe miệng co giật lại.

- Thượng Quan Tuyền, cô muốn cắt đường con cái của tôi đấy hả? – Anh ta bất mãn nói.

Thượng Quan Tuyền cười lạnh, ngẩng đầu nhìn Mạt Đức: “Anh vẫn còn muốn kết hôn sinh con à? Vứt cái ý định ngu xuẩn ấy đi”.

Nói xong, cô trừng mắt nhìn anh ta rồi đi thẳng. di end anleq uydo n

- Thượng Quan Tuyền! – Mạt Đức vất vả lắm mới khôi phục lại chút sức lực, gương mặt đỏ tía tai, gọi cô.

Thượng Quan Tuyền chậm rãi quay đầu lại...

- Cô... giết Yaelle rồi à? – Mạt Đức đột nhiên hỏi, đôi mắt xanh lóe ra tia khôn khéo.

Thượng Quan Tuyền không sợ hãi mà hỏi ngược lại: “Anh đang nghi ngờ khả năng làm việc chuyên nghiệp của tôi hay đang phủ nhận cố gắng bao nhiêu năm qua của chủ thượng?”

Mạt Đức khẽ mỉm cười, giọng nói lại trở nên ngả ngớn khác thường. Anh ta cười càn rỡ, sau đó bàn tay đặt lên vòng eo nhỏ nhắn của Thượng Quan Tuyền: “Anh chỉ là vì lo cho cô em gái nhỏ thôi, sợ em mềm lòng mà không làm theo mệnh lệnh của chủ thượng. Hậu quả thì em cũng biết rồi đấy, đến lúc đó anh không nỡ nhìn thấy em xinh đẹp vậy mà chết dưới tay anh đâu”.

Nói xong, bàn tay anh ta nhẹ nhàng rời đi.

Thượng Quan Tuyền lạnh lùng cười một tiếng, bàn tay nhỏ bé không kiêng dè gì phủi phủi chỗ Mạt Đức vừa động vào...

- Không khiến anh phải quan tâm. Tôi thấy anh cũng nên xem lại đi, cái thói trăng hoa phong lưu đó cần thận không lại gây họa, bị tổ chức khác truy giết cũng không biết chừng! – Cô không nhanh không chậm lên tiếng, đôi mắt trong veo và lạnh lùng không hề chớp.

Mạt Đức nhếch môi: “Em yên tâm, còn chưa được nếm mùi vị của em, anh làm sao mà chết trước được”. Nói xong, anh ta cười ha hả đi ra ngoài.

Nhìn bóng lưng anh ta dần biến mất, bàn tay nhỏ bé của Thượng Quan Tuyền nắm chặt lại.

Cái kiểu miệng lưỡi ngang ngược của Mạt Đức cô đã quá quen rồi, nhưng... tại sao anh ta lại tự dưng nhắc đến Yaelle, chẳng lẽ anh ta đã phát hiện ra chuyện gì rồi?

Không thể nào! Mà cho dù Mạt Đức có phát hiện ra điều gì, cô cũng sẽ không cho anh ta cơ hội nói ra.

80. Chương 80

CHƯƠNG 80: NIẾP NGÂN LO LẮNG

Edit: BB[o]

Ánh đèn xoay tròn khiến gương mặt xinh đẹp của Thượng Quan Tuyền lúc sáng lúc tối, cũng khiến dáng người hoàn mỹ của cô phản chiếu lên những phiến đá cẩm thạch sáng bóng trên mặt đất...

Một người nhìn như quản gia đi tới trước mặt Thượng Quan Tuyền, cung kính nói: “Niếp tiên sinh đang ở trong phòng sách chờ cô, mời đi theo tôi”.

Nói xong, ông ta quay người lại, chậm rãi đi đến phòng sách.

Thượng Quan Tuyền hít sâu một hơi, tâm tình phức tạp đi theo.

Đến gần khúc rẽ ở tầng ba, người quản gia dừng lại, cung kính gõ cửa mấy cái...

- Niếp tiên sinh, cô Thượng Quan tới!

Không lâu sau, thanh âm trầm thấp vang lên: “Vào đi”.

Quản gia nhẹ nhàng mở cửa...

- Cô Thượng Quan, mời vào! – Ông nghiêng người sang một bên, hơi cúi người làm động tác mời.

Thượng Quan Tuyền bước vào phòng sách, cửa ở sau lưng cũng đóng lại, ngăn cách với bên ngoài.

Cô ngẩng đầu lên nhìn Niếp Ngân đang ngồi trên sofa.

Trên gương mặt tao nhã lộ ra sức quyến rũ của người đàn ông. Anh ta không nói gì, chỉ có đôi mắt thâm thúy không hề chớp nhìn Thượng Quan Tuyền.

- Chủ thượng! – Thượng Quan Tuyền cúi đầu, cung kính lên tiếng. die ndanleqqquyd n

Từ phía ghế sofa làm bằng da thật truyền đến một tiếng động khẽ, thân hình cao lớn của Niếp Ngân đứng dậy, từng bước đến gần Thượng Quan Tuyền.

Thượng Quan Tuyền không khó cảm nhận được áp lực trên đầu mình càng ngày càng nặng...

Khi cô cho rằng mình sắp không thở được nữa, Niếp Ngân đột nhiên dừng lại.

Trong phòng, bầu không khí như đang ngưng lại...

- Tuyền...

Niếp Ngân thấp giọng lên tiếng. Anh ta dừng một chút, sau đó ngón tay thon dài nâng khuôn mặt Thượng Quan Tuyền lên: “Đừng tránh né tôi”. Anh ta lên tiếng, sau đó khóe môi nhếch lên.

- Chủ thượng...

Đôi mắt tỉnh táo của Thượng Quan Tuyền khẽ run lên, nhìn vào đôi mắt tối đen sâu thẳm của Niếp Ngân, cô vội cup mắt xuống.

- Em không hiểu ý của chủ thượng!

Cô nhẹ nhàng lên tiếng, trong giọng nói có chút bất kháng.

- Không hiểu ý tôi? Tuyền, em không hiểu, hay... không muốn hiểu? Hả? – Niếp Ngân không cho phép cô trốn tránh, giọng điệu nhàn nhạt nhưng rất sắc bén.

Thượng Quan Tuyền run lên.

- Tuyền, gan em cũng lớn quá nhỉ, dám không được sự cho phép của tôi mà tự mình đi theo dõi Lãnh Thiên Dục! – Niếp Ngân nhíu chặt đôi mày rậm, giọng điệu như mũi kiếm đâm thẳng về phía Thượng Quan Tuyền.

Thượng Quan Tuyền vừa nghe xong, sắc mặt đột nhiên trở nên căng thẳng. Cô vội quỳ một chân xuống đất...

- Xin chủ thượng bỏ qua, em chỉ muốn mau chóng tìm ra được tung tích của con chip và... giết Lãnh Thiên Dục.

Niếp Ngân đứng trên cao nhìn xuống Thượng Quan Tuyền, ánh mắt cực kì phức tạp.

- Tuyền, đừng cho rằng tôi quý em thì em có thể muốn làm gì thì làm. Tôi hỏi em, theo dõi Lãnh Thiên Dục lâu như vậy, tại sao không hề chủ động liên lạc với tôi lấy một lần?

- Em... – Thượng Quan Tuyền lập tức cứng họng.

Lát sau, cô nhẹ giọng nói: “Vì em bị thương cho nên không muốn quây rầy chủ thượng”.

Cô cảm thấy như có một bánh xe hung hăng nghiền nát trái tim mình, rất đau đớn!

Niép Ngân nhìn Thượng Quan Tuyền, mái tóc đen dài xoa sau lưng cô, nhìn càng thêm mê người.

- Vết thương... thế nào? – Niép Ngân lưỡng lự hỏi.

- Không có gì đáng ngại! – Thượng Quan Tuyền lập tức đáp lại.

Niép Ngân nhìn Thượng Quan Tuyền bằng ánh mắt cực kỳ phức tạp, sau đó thông thả đi tới bên cửa sổ.

- Tuyền, đứng lên đi! – Thanh âm nhẹ nhàng khiến người ta không biết anh ta đang suy nghĩ gì.

Thượng Quan Tuyền từ từ đứng dậy.

- Lại đây! – Anh ta ra lệnh.

Thượng Quan Tuyền hít sâu một hơi, cắn môi, sau đó đi tới gần bóng lưng cao lớn ấy...

Khi cô lại gần, Niép Ngân xoay người lại nhìn cô. Sau đó anh ta cúi người xuống, đôi mắt đen nhìn chăm chú dường như muốn nhìn rõ suy nghĩ của cô.

- Tuyền, trước mặt Lãnh Thiên Dục, em có từng mềm lòng không?

Câu hỏi bất thành linh này như một quả bom nổ tung trong lòng Thượng Quan Tuyền.

- Chủ thượng, em sao lại mềm lòng với hắn... – Cô vội vàng giải thích.

- Bởi vì tôi thấy nhiệm vụ lần này em cứ dây dưa không dứt khoát! – Niép Ngân cắt ngang lời Thượng Quan Tuyền.

- Đó là... Đó là vì Lãnh Thiên Dục rất khó đối phó! – Cô khó khăn lên tiếng. Đây là sự thật, mặc dù cô không biết còn có cái cơ nào khác để giải thích hay không.

- Cho nên em hãy tạm dừng nhiệm vụ này lại. Tôi sẽ để người khác làm thay! – Niép Ngân không chút lưu tình lên tiếng.

- Không, chủ thượng... – Thượng Quan Tuyền không nghĩ rằng Niép Ngân sẽ ra quyết định như vậy. Cô ngẩng đầu nhìn anh ta, đôi mắt trong veo vì lo lắng mà tỏa ra ánh sáng mê người – Xin hãy cho em tiếp tục hoàn thành nhiệm vụ.

Khẽ chớp mắt, Niép Ngân cảm thấy mình như bị lạc lõng trong đôi mắt của cô.

- Tuyền, không phải là tôi nghi ngờ năng lực của em, chẳng qua tôi lo... – Anh ta vô thức lên tiếng, nhưng ngay sau đó chợt phát hiện ra mình lỡ lời liền dừng lại.

Anh ta biết rõ mình lo lắng cái gì. Nhiều năm như vậy, anh ta đều hiểu tấm lòng của Thượng Quan Tuyền đối với mình. Mặc dù không thể đáp lại cô, nhưng đàn ông dù sao cũng rất ích kỷ, nhất là trước mặt người con gái mình thích. Anh ta không thể yêu cô, nhưng tuyệt đối không thể mất cô.

81. Chương 81

CHƯƠNG 81: NHIỆM VỤ CUỐI CÙNG

Edit: BB[o]

Sau khi Thượng Quan Tuyền thất bại lần đầu tiên trong nhiệm vụ ám sát Lãnh Thiên Dục, hồi chuông cảnh tỉnh đã vang lên trong lòng Niép Ngân. Hơn nữa cô lại tiếp tục thất bại lần thứ hai khiến trong lòng anh ta cảm nhận được nỗi sợ hãi sâu sắc.

Niép Ngân rất sợ Thượng Quan Tuyền sẽ yêu người đàn ông lạnh lùng đó.

Anh ta lo lắng, không muốn nhìn thấy sự việc đó xảy ra, nhất là lần này Thượng Quan Tuyền lại tự mình theo dõi Lãnh Thiên Dục rồi biến mất lâu như vậy. Anh ta rất rõ, với năng lực xuất sắc của Thượng Quan Tuyền, muốn giết chết Lãnh Thiên Dục cũng không phải là bất khả thi, trừ khi Thượng Quan Tuyền đã... mềm lòng trước Lãnh Thiên Dục.

Thượng Quan Tuyền do một tay anh ta bồi dưỡng, vì vậy cách làm việc và hành tung của cô anh ta nắm rõ như lòng bàn tay. Cô cho rằng mình có thể lừa gạt anh ta nhiều chuyện, nhưng cô lại không biết rằng tất cả đều nằm trong tầm quan sát của Niép Ngân, kể cả chuyện gần đây cô kết bạn với người bác sĩ Thiên Hi.

Em trai của Lãnh Thiên Dục – Lãnh Thiên Hi.

Làm sát thủ đặc công không cho phép có tình cảm, nhất là Thượng Quan Tuyền. Anh ta tuyệt đối không cho phép cô có bất kì tình cảm nào với người của Lãnh gia.

Nhìn vào đôi mắt đầy vẻ bí hiểm của anh ta, Thượng Quan Tuyền cảm thấy bất lực chưa từng có. die n danle quyd on

- Chủ thượng, hãy cho em một cơ hội nữa!

Cô không muốn Niép Ngân thất vọng vì cô.

Niép Ngân thở dài! Có lẽ ngay từ đầu đã sai rồi, anh ta không nên giao cho Thượng Quan Tuyền nhiệm vụ này. Lần đầu tiên trong đời anh ta có cảm giác đâm lao phải theo lao.

- Tuyền... – Anh ta gơ tay khê vuốt ve gò má của cô, giống như đang thương tiếc hoặc như là cử chỉ thân mật của người yêu.

- Được rồi, tôi sẽ để em tiếp tục làm nhiệm vụ này!

Không đợi Thượng Quan Tuyền kịp phản ứng, Niép Ngân đã đưa một tập tài liệu cho cô.

- Cái này là... – Thượng Quan Tuyền nghi ngờ nhận lấy tập tài liệu. Cô lật từng trang ra xem, mi tâm càng ngày càng nhúu chặt lại.

Niép Ngân khoanh hai tay trước ngực, thân hình cao lớn nhàn nhã tựa vào cửa sổ: “Chúng ta đã tra ra được tung tích của con chip thật, vì vậy em phải ra tay trước Lãnh Thiên Dục, đoạt lấy con chip này”.

- Thì ra con chip thật đang nằm trong tay em trai của Thượng sư Đạt Lai, thật không nghĩ đến ông ta lại là kẻ chết thay! – Thượng Quan Tuyền nở nụ cười châm chọc.

- Đúng, xem ra là đứng trước quyền lợi, cho dù là anh em cũng không thể tin tưởng được. Chẳng ai nghĩ đến em trai ông ta lại có thể lấy con chip thật đi, sau đó chạy trốn đến Hy Lạp! – Niép Ngân cười lạnh nói.

- Nói như vậy là Lãnh Thiên Dục cũng đã có hành động? – Thượng Quan Tuyền cảnh giác hỏi. di endanle quyd on

- Đúng, ngày mai Lãnh Thiên Dục sẽ tới Hy Lạp tiến hành trao đổi con chip! – Ánh mắt Niép Ngân đầy vẻ thâm sâu, giọng điệu tao nhã vì nhắc tới Lãnh Thiên Dục cũng đột nhiên trở thành lạnh như băng.

Trong lòng Thượng Quan Tuyền không biết từ đâu lại dâng lên cảm giác bối rối, nhưng ngay sau đó đã được che giấu đi.

- Em biết nên làm thế nào!

Cô tỉnh táo nói với Niép Ngân. Cô có thể giết Thượng sư Đạt Lai, vậy thì cũng có thể làm điều tương tự với em trai của thượng sư, khiến hai anh em họ gặp nhau dưới suối vàng.

Niép Ngân hài lòng gật đầu, sau đó thấp giọng mở miệng: “Tuyền, nhiệm vụ lần này em phải cẩn thận. Khi cần tôi sẽ ra mặt giúp, nhưng trong suốt quá trình thực hiện, em nhớ chú ý đến từng người một, sau khi lấy được con chip thật phải lập tức quay về ngay”.

- Chủ thượng...

Thượng Quan Tuyền dường như cũng phát hiện ra sự nghiêm túc trong giọng nói của Niếp Ngân. Đây là điều chưa từng xảy ra, chẳng lẽ còn chuyện gì cô không biết sao?

Niếp Ngân giơ tay lên, ngắt câu sắp nói của Thượng Quan Tuyền, không giải thích thêm gì nữa, anh ta vỗ nhẹ bả vai cô: “Không cần phải quá lo lắng”.

Thượng Quan Tuyền không hỏi nữa, chỉ khẽ gật đầu.

Một cảm giác đau đớn lan tràn trong tim Niếp Ngân.

Thật ra còn có một mục đích nữa của việc không muốn Thượng Quan Tuyền nhận nhiệm vụ này, đó chính là anh ta biết người nhắm vào con chip kia không chỉ có một mình Lãnh Thiên Dục mà còn có cả người đứng phía sau ỷ thác cho anh ta nữa. Điều này anh ta biết, Lãnh Thiên Dục cũng rất rõ.

Nhưng điều duy nhất hiện tại anh ta có thể làm là đi lấy con chip, chỉ có thế mới đảm bảo được sự an toàn của tổ chức.

Niếp Ngân hiểu rất rõ tính khí của Thượng Quan Tuyền, vì vậy tuy anh ta cho cô một cơ hội nhưng cũng sẽ âm thầm giúp cô một tay.

Nghĩ tới đây, Niếp Ngân nhìn Thượng Quan Tuyền, vì không muốn mình phải hối hận, anh ta đã đưa ra một quyết định khó khăn...

- Tuyền, em nghe cho kỹ đây, giết Lãnh Thiên Dục là nhiệm vụ cuối cùng của em. Sau khi nhiệm vụ kết thúc, tôi sẽ suy nghĩ đến việc kết thúc những ngày tháng làm sát thủ đặc công của em! – Ánh mắt Niếp Ngân thoáng qua tia khác thường, thanh âm trầm thấp như một loại rượu nguyên chất.

Thượng Quan Tuyền kinh ngạc nhìn Niếp Ngân, đôi môi đỏ mọng cũng ngạc nhiên mà há to.

Đây là điều cô chưa từng nghĩ tới.

- Tại sao... – Cô bất giác nhẹ giọng hỏi, chẳng lẽ chủ thượng muốn vứt bỏ cô sao?

Thật ra thì trong tổ chức trước giờ chưa từng có tiền lệ về việc này. Nếu như là người khác khi nghe những lời này của Niếp Ngân nhất định sẽ vui mừng đến mức mất ngủ, nhưng cô thì không như vậy.

Cô có thể cam tâm tình nguyện trở thành một người bình thường, nhưng chắc chắn cô sẽ rất đau khổ. Động lực lớn nhất của cô chính là Niếp Ngân, mỗi ánh mắt, mỗi lời nói trầm thấp của anh đều có thể làm cô thấy hạnh phúc.

Nhưng, anh lại muốn kết thúc như vậy sao? Anh muốn cô... rời bỏ anh?

Nhìn dáng vẻ kinh ngạc của Thượng Quan Tuyền, Niếp Ngân mím chặt môi.

Cánh tay dài duỗi ra, anh ta kéo Thượng Quan Tuyền vào trong ngực...

- Chủ thượng, anh... – Thượng Quan Tuyền nghe thấy tiếng tim mình đập rộn ràng, hô hấp cũng dồn dập, giọng nói của Thượng Quan Tuyền vang lên từ từ chảy vào trong tim Niếp Ngân.

- Cô bé ngốc! – Niếp Ngân thấp giọng khẽ cười nói. Giọng nói ngay sát bên tai Thượng Quan Tuyền. Anh ta vùi đầu vào mái tóc mềm mại của cô, ngửi mùi hương thoang thoảng của riêng cô.

Tim Thượng Quan Tuyền càng đập mạnh, đây là lần đầu tiên Niếp Ngân dịu dàng với cô như vậy.

Niếp Ngân ngẩng đầu lên, đáy mắt thoáng lên ý cười rồi tản ra hết sức hấp dẫn.

- Tuyền, em chỉ có thể là người của tôi! – Giọng điệu của anh ta như ma quỷ vang lên bên tai cô...

82. Chương 82

CHƯƠNG 82: CHUYỆN BẮT NGỜ [16+]

Edit: BB[o]

Trái tim Thượng Quan Tuyền đập rộn ràng, đôi mắt trong như nước cũng vì câu nói của Niếp Ngân mà tràn đầy vẻ khiếp sợ...

- Chủ thượng, anh... – Giọng nói của cô hơi run run.

Niếp Ngân không hề chớp mắt nhìn cô, tựa như đang thưởng thức vật báu, bàn tay khẽ vuốt ve gò má cô.

Lông mi của cô rất dài, hàng lông mi đẹp như cánh bướm khẽ run rẩy...

Từ trên người cô tỏa ra mùi hương nhẹ nhẹ, quanh quẩn bên chớp mũi anh ta, mùi hương không hề giống với mùi nước hoa của những cô gái khác. Mùi hương tự nhiên này dần kích thích Niếp Ngân, ánh mắt anh ta nhìn cô dần thay đổi... chìm xuống, vẻ mặt trầm lại.

Tuyền của anh ta đã trưởng thành rồi, không phải sao? Trước mặt anh ta không còn là cô bé tám tuổi nữa mà là một cô gái mười tám tuổi tràn đầy hấp dẫn, là cô gái anh ta yêu thương như báu vật, cất giữ sâu trong lòng mình.

Anh ta vốn cho rằng mình có thể chịu đựng, có thể chờ đợi, nhưng Lãnh Thiên Dục và Lãnh Thiên Hi xuất hiện làm trong lòng anh ta dâng lên hồi chuông cảnh tỉnh. Dù anh ta không thể cho cô tình yêu của mình, không thể cho cô một cuộc sống bình thường, nhưng anh ta có thể mang lại cho cô sự vui vẻ. Tóm lại, anh ta muốn ích kỷ giữ cô ở lại bên mình, cả đời này!

- Tuyền, tha thứ cho sự ích kỷ của tôi. Tôi đã khiến tuổi thơ của em không được trọn vẹn, mất đi sự vui vẻ hồn nhiên! – Thanh âm của Niếp Ngân rất trầm thấp, lại làm lòng người say đắm.

Thượng Quan Tuyền lắc đầu. Đúng, vì Niếp Ngân, cô đã mất đi tuổi thơ ấu vui vẻ, nhưng nhiều năm qua cô chưa từng oán trách, vì Niếp Ngân vẫn luôn ở bên cô. dienn ndannnleq uydon nn

Cảm giác sâu tận đáy lòng dần dâng lên, phá vỡ hàng rào ẩn nhẫn chịu đựng mà Niếp Ngân đã vất vả gây dựng trong nhiều năm qua. Anh ta không nói gì nữa, cúi người xuống...

- Tuyền, người phụ nữ trong lòng tôi! – Môi anh ta càng sát lại gần cô, chỉ còn lại một cm nữa.

Hơi thở nóng bỏng mờ ám mơn trớn lên môi cô, lúc gần lúc xa...

Thượng Quan Tuyền còn chưa kịp phản ứng, đôi môi dịu dàng ấm áp của anh ta đã đặt lên môi cô.

Thượng Quan Tuyền khẽ run, ngay sau đó Niếp Ngân càng siết chặt cánh tay lại, nụ hôn dịu dàng bắt đầu trở nên mạnh mẽ hơn...

Mùi thơm trên người cô khiến anh ta không thể kiềm chế được nữa, mà sự dịu dàng khác thường của cô cũng khiến anh ta không thể tự chủ thêm.

- Ngân...

Hô hấp Thượng Quan Tuyền trở nên rối loạn, cô khó khăn ngẩng đầu, nhân cơ hội đó, đôi môi của Niếp Ngân trượt xuống, hôn lên cổ cô...

Cô cảm thấy tim mình như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực. Cô run rẩy nhắm hai mắt lại, hàng lông mi dài và mỏng như cánh bướm khẽ lay động trong gió.

Đôi mắt Niếp Ngân càng thêm thâm trầm, anh ta đã đánh giá quá thấp sự ảnh hưởng của cô gái này...

Anh ta quyết định không nhần nhịn nữa, Tuyền là của anh ta, từ trước đến nay vẫn vậy, không phải sao?

Nghĩ tới đây, bàn tay anh ta lướt xuống, không cần tốn quá nhiều sức lực đã bế Thượng Quan Tuyền lên, cửa phòng nghỉ chậm rãi được mở ra...

Căn phòng cũng giống như chủ nhân, rất tao nhã và khí khái, lại thêm sự dịu dàng thoáng qua trên khuôn mặt anh ta càng khiến bầu không khí trở nên mờ ám khác thường. die nnndan nnleq uydonnn

- Ngân... Em...

Khi cơ thể Thượng Quan Tuyền tiếp xúc với chiếc giường êm ái, cô đột nhiên tỉnh táo lại, nhìn Niếp Ngân, càng thêm căng thẳng lên tiếng.

Anh muốn làm gì?

Tại sao hôm nay Niếp Ngân lại kì quái như vậy?

Nhưng khi cô nhìn vào đôi mắt sâu không thấy đáy của Niếp Ngân, trong nháy mắt cô đã hiểu ý đồ của anh.

Dáng người cao lớn của Niếp Ngân dần bao phủ lấy Thượng Quan Tuyền, hoàn toàn vây lấy cô ở dưới thân. Sau đó anh ta lưu luyến hôn lên tóc cô, má cô, đôi môi đỏ mọng mê người của cô...

- Tuyền, trong lòng em có tôi hay không? – Ngón tay thon dài của Niếp Ngân chạm vào môi cô, ánh mắt trở nên cực kỳ nóng bỏng.

Thượng Quan Tuyền cảm thấy trái tim mình khê rung động. Sau đó cô đưa hai cánh tay ôm lấy cổ anh ta, khuôn mặt nhỏ nhắn vùi vào ngực anh ta, hô hấp cũng tràn đầy hơi thở của đàn ông. Cô gật đầu!

Anh ta cảm thấy hết sức thỏa mãn, giống như đã tìm được viên ngọc tuyệt nhất trên thế gian này: “Tuyền, anh cũng thích em...”

- Cái gì? – Thượng Quan Tuyền cho rằng mình nghe nhầm, cô chợt ngẩng đầu lên, đôi mắt trong như làn nước kinh ngạc nhìn người đàn ông trước mắt.

Anh cũng thích cô? Chẳng lẽ trong lòng anh luôn có cô sao?

Niếp Ngân thu hết vẻ mặt kinh ngạc của cô vào trong mắt, đôi môi mỏng cong lên. Anh ta không nói gì nữa, chỉ dùng hành động để biểu đạt tấm lòng của mình.

Anh ta cảm thấy rất ấm áp.

Lúc này, anh ta... rất muốn có được cô.

Ý nghĩ như vậy khiến dưới bụng anh ta nhanh chóng dâng lên một luồng nhiệt nóng. Anh ta nhìn cô, đôi mắt đen đầy lửa tình, tựa như muốn đem cô cắn nuốt vào bụng...

- Tuyền, trở thành người của anh, được không? – Thanh âm khàn khàn mà hấp dẫn lại hết sức dịu dàng. Anh ta nhìn cô đầy lưu luyến, ánh mắt như không muốn cô cự tuyệt.

Anh đang nói gì? Trở thành người của anh gì cơ?

Chẳng lẽ anh muốn...

Niếp Ngân lại cúi người xuống, bàn tay lướt khắp người Thượng Quan Tuyền. Anh ta biết Thượng Quan Tuyền cũng thích mình, vì vậy anh ta không muốn mạo hiểm nữa, càng không muốn đem người mình yêu mến dâng cho Lãnh Thiên Dục.

Vậy mà lúc này Thượng Quan Tuyền lại càng căng thẳng, cô cảm thấy cả người chợt lạnh lẽo, trong đầu lập tức hiện ra câu nói của Lãnh Thiên Dục...

“Hình như cô đã quên, cô đã là người phụ nữ của tôi”.

- A... – Thượng Quan Tuyền đột nhiên kêu lên một tiếng đầy sợ hãi, sau đó ra sức đẩy Niếp Ngân ra.

- Tuyền, em... sao thế? – Đáy mắt Niếp Ngân thoáng qua tia kinh ngạc. Ngay sau đó, anh ta giơ tay định đặt lên mặt cô...

- Không, không muốn... – Bàn tay nhỏ bé của Thượng Quan Tuyền túm chặt lấy quần áo, đôi mắt xinh đẹp tràn đầy vẻ kinh hoàng, sau đó cô lập tức chạy xuống giường.

- Tuyền... – Trong lòng Niếp Ngân dâng lên dự cảm xấu.

- Thật xin lỗi, xin lỗi, em... – Đôi mắt Thượng Quan Tuyền ngấn nước, lời nói ấp úng không mạch lạc – Em... không biết... xin lỗi...

Thượng Quan Tuyền chạy vọt ra khỏi phòng nghỉ của Niếp Ngân.

Cô đóng sầm cánh cửa lại, chỉ để lại đôi mắt đầy đau đớn của Niếp Ngân ở bên trong.

83. Chương 83

CHƯƠNG 83

Edit: BB[o]

Có quá nhiều chuyện khiến ta bất an

Thành phố ồn ào náo nhiệt làm ta bất an

Tiếng người huyên náo làm ta bất an

Tâm tình thấp thỏm làm ta bất an

Màn đêm yên tĩnh làm ta bất an

Nhưng, lòng người khó đoán, đôi lúc sự lãng mạn dịu dàng ngăn ngủi cũng làm lòng ta bất an.

Cảnh sắc bên ngoài tuy tươi đẹp nhưng không hề ảnh hưởng đến không khí lạnh lẽo trong phòng sách.

Sax Ân đứng bên bàn đọc sách, cung kính nhìn một ông già bên cửa sổ. Ông ta ngồi ngay ngắn trên ghế, đôi mắt không chớp nhìn ra bên ngoài.

Sau một lúc lâu, ông ta chậm rãi lên tiếng...

- Chuyện tiến triển thế nào rồi?

Sax Ân vừa nghe vậy, vội vàng trả lời: “Lãnh Thiên Dục hình như đã biết tung tích của con chip”.

Ông già ngồi trên ghế thoáng giật mình một cái, nhưng chỉ trong nháy mắt, sau đó không nhanh không chậm cất giọng nói: “Nhớ lấy, lần này để người của chúng ta tự mình hạ thủ, Niếp Ngân... hừ, chúng ta không nên quá tin anh ta”. dien nnda nnnleq uyd onnn

Ông già hừ lạnh một tiếng, cửa sổ thủy tinh phản chiếu lại đôi mắt âm trầm nguy hiểm.

- Vâng, con hiểu! – Sax Ân lập tức đáp lời.

- Còn nữa...

Ông già lại nói tiếp: “Nhớ kỹ, lần này mục tiêu của chúng ta là con chip. Tuyệt đối không được đổi đầu trực tiếp, nếu không sẽ rất bất lợi cho chúng ta”.

Giọng nói vừa dứt, Sax Ân cũng không trả lời ngay mà ngẩng đầu lên nhìn bóng lưng ông già, trên mặt lộ ra vẻ hung hãn...

- Con không hiểu, lần này là một cơ hội tốt, tại sao không trực tiếp diệt trừ Lãnh Thiên Dục? Còn nữa, bố cũng không cần thiết phải khiêm tốn như vậy trước Lãnh Thiên Dục.

Ông già nghe giọng nói bất mãn của Sax Ân, không giận mà còn cười, chậm rãi lên tiếng: “Con sai rồi, lần này chúng ta động thủ thì hần cũng sẽ có chuẩn bị. Hần là người tâm cơ thâm sâu khó lường, nếu không cẩn thận thì hành tung của chúng ta sẽ bị bại lộ. Bây giờ thời cơ vẫn chưa chín muồi, chúng ta chưa hoàn toàn nắm chắc cơ hội diệt trừ hần. Ở tiệc sinh nhật Phỉ Tô lần trước, hành động lỗ mãng của con đã khiến hần cảnh giác”.

- Hừ, con muốn xem Lãnh Thiên Dục có thể một tay che trời được bao lâu nữa!

Sax Ân vừa nghĩ tới chuyện trong tiệc sinh nhật Phỉ Tô lại hận đến nghiêng răng nghiêng lợi. Lần đó anh ta đã mất hết mặt mũi, thù này anh ta nhất định phải báo.

Ông già khoát tay nói: “Nếu như con không hành động lỗ mãng như vậy thì cũng sẽ không để lại hậu quả, lần này con nên biết thân biết phận chút đi. Mục tiêu chỉ là con chip, không được động vào những thứ khác”.

- Con biết rồi! – Sax Ân không tình nguyện lên tiếng.

Khi anh ta chuẩn bị rời khỏi phòng sách, thanh âm nặng nề của ông già lại vang lên...

- Nhớ, phải hành động bí mật, đổ mọi chuyện lên đầu Niếp Ngân và tổ chức BABY-M!

- Vâng! – Sax Ân đáp.

Athenian, khách sạn Callirhoe

Bước chân vào khách sạn này giống như là đặt chân vào thế giới của màu trắng, sắc màu trắng tinh khiết tạo nên nét đặc trưng khiến nơi đây rất nổi tiếng. Chùm đèn được thiết kế trên trần tản ra ánh sáng như hòa.

Bên trong có quầy rượu và các phòng ăn lớn nhỏ, phong cách tao nhã cùng bầu không khí hiền hòa. Nơi này chuyên cung cấp những món ăn Địa Trung Hải. Đêm mùa hè, vừa được thưởng thức những món ăn ngon lại vừa được nhìn ngắm cảnh sắc tuyệt đẹp càng khiến lòng người thêm vui mừng và say đắm.

Phòng hội nghị nằm trên tầng cao nhất của khách sạn, nhưng bầu không khí lại vô cùng lạnh lẽo và nghiêm túc.

Ánh đèn thủy tinh trong phòng hội nghị tản ra làm người ta hoa mắt, chiếu vào từng gương mặt của mỗi người ngồi ở đây. Mỗi nét mặt đều có vẻ rất bình tĩnh, tỉnh táo và hết sức cẩn thận.

Bọn họ đều đưa mắt nhìn Lãnh Thiên Dục ngồi ở vị trí trung tâm. Phong đứng sau lưng Lãnh Thiên Dục, nét mặt cũng hết sức lạnh lùng.

Tham gia hội nghị lần này là những người có liên quan và mười giáo phụ phụ trách Mafia ở Hy Lạp. Lần này Lãnh Thiên Dục đến đây bề ngoài là để chủ trì hội nghị của gia tộc, nhưng thực chất lại là vì con chip.

- Katel! – Đôi mắt lạnh như băng của Lãnh Thiên Dục nhìn thẳng vào người đàn ông người Hy Lạp ngồi cách đó không xa.

- Dạ, lão đại! – Người vừa được gọi là Katel là người kế vị chức giáo phụ đời thứ ba của gia tộc A Nhĩ Tây. Khi nghe thấy giọng điệu lạnh lẽo như ma quỷ của lão đại, anh ta rùng mình một cái.

Đôi mắt đen thâm thúy của Lãnh Thiên Dục nhìn về mặt kính hoàng của anh ta. Sau một lúc lâu, hần thần nhiên mở miệng nói: “Cậu... không có tư cách làm giáo phụ đời thứ ba của gia tộc A Nhĩ Tây, mau đi ra ngoài đi”.

Katel nghe xong, sắc mặt hoảng hốt: “Lão đại...”

Cha của Katel cũng hốt hoảng không kém, nhưng dù sao ông cũng đã trải qua nhiều sóng gió vậy nên có thể khống chế tinh thần tốt hơn.

- Lão đại, tôi biết nếu xét đến tư cách của Katel mà nói thì quả thật là có kém một chút, nhưng tôi không đồng ý nhường vị trí này cho người ngoài.

- Tôi chưa nói rằng cậu ta không có đủ tư cách.

Lãnh Thiên Dục lại hờ hững mở miệng. Hần nhàn nhã cầm tách cafe màu đen tinh xảo trên bàn khẽ nhấp một ngụm, giọng nói cũng như sắc bén vô cùng bén nhọn và lạnh lẽo.

- Hả... - Cha Katel cũng không hiểu hàm ý của vị lão đại này.

Ngồi ở hai bên, về mặt của những vị giáo phụ khác cũng đầy kinh ngạc, bọn họ biết lão đại đã nói vậy tất sẽ lý do của ngài ấy

Có thể nói trong phòng hội nghị này, tuổi đời của mấy vị giáo phụ đều lớn hơn Lãnh Thiên Dục rất nhiều. Nhưng khiến cho bọn họ phục tùng không hẳn là bởi cách làm việc quả quyết và dứt khoát của hắn. Trong tổ chức Mafia, bọn họ tin rằng người có thể đứng đầu phải là người có khí thế, nói ít làm nhiều, hành động chuẩn xác. Mà Lãnh Thiên Dục lại chính là người như vậy.

84. Chương 84

CHƯƠNG 84: KHÔNG THỂ KHINH THƯỜNG

Edit: BB[o]

Bạo lực dù khiến người ta sợ hãi nhưng tuyệt đối không thể dựa vào bạo lực mà có được quyền lực. Quyền lực thật sự của Lãnh Thiên Dục biểu hiện ở hai hàng lông mày hơi nhếch lên, động tác gật đầu, khoát tay dứt khoát.

Năm đó Lãnh Thiên Dục trở về tiếp nhận tổ chức Mafia của cha, tiếp quản gia tộc Cascio. Nhưng hắn cũng không đầu đá gì cả, chỉ ở phía sau giật dây, thao túng những gia tộc khác tranh giành cầu xé lẫn nhau, hắn cứ vậy mà ngư ông đắc lợi, trở thành gia tộc có thế lực nhất ở Italy. Trong khi các giáo phụ khác liên tục muốn mở rộng thế lực ra khắp thế giới, Lãnh Thiên Dục lại lặng lẽ củng cố lực lượng, biến gia tộc mình thành gia tộc có thế lực nhất.

Sự biến hóa như vậy đã khiến toàn bộ các giáo phụ của các gia tộc trong giới hắc đạo trên khắp thế giới phải khiếp sợ và kinh hoàng. Chỉ trong vòng hai năm, Lãnh Thiên Dục đã khiến gia tộc Cascio phát triển không ngừng, trở thành gia tộc có thế lực nhất. Sau đó, hắn bắt đầu phản kích, đuổi cùng giết tận. Trong một năm đó, Lãnh Thiên Dục lại càng thêm thâm sâu lạnh lẽo, thủ đoạn hết sức tàn nhẫn khiến tất cả mọi người phải nhìn hắn bằng một con mắt khác.

Hai mươi tám tuổi, Lãnh Thiên Dục đã ngồi lên vị trí lão đại, chẳng bởi lý do nào khác ngoài việc mấy lão già trong tổ chức Mafia sợ hãi trước thế lực đang không ngừng lớn mạnh của gia tộc Cascio, lại càng sợ dã tâm của người trẻ tuổi như Lãnh Thiên Dục.

Sau khi Lãnh Thiên Dục trở thành lão đại, toàn bộ giáo phụ trên khắp thế giới đều lo lắng. Chỉ dựa vào thủ đoạn tàn nhẫn và lạnh lùng của hắn, lợi ích của gia tộc bọn họ khó mà được đảm bảo, nhất là khi hắn đã đủ lòng đủ cánh, chỉ cần mấy phát súng là đã giải quyết xong mấy lão già bọn họ. Điều này đủ để khiến tất cả phải thấy khủng hoảng.

Nhưng chỉ không tới một năm, bọn họ đã phải thay đổi suy nghĩ của mình. Việc Lãnh Thiên Dục ngồi lên ghế lão đại đã thay đổi hoàn toàn quy tắc của trò chơi. Dưới sự lãnh đạo tỉnh táo và tàn nhẫn của hắn, các gia tộc lớn chỉ có lợi chứ không hề có hại, cộng thêm chuyện kinh doanh trong giới bạch đạo đã khiến bọn họ có thêm một con đường để sinh tồn.

Vì vậy, đối với vị lão đại hiện tại, toàn bộ giáo phụ đều vừa kính vừa sợ.

Vậy mà Katel lại không hề biết điều này, đây là lần đầu tiên anh ta được diện kiến vị lão đại trong truyền thuyết. Khi thấy năng lực của mình bị phủ nhận, trên mặt anh ta bắt đầu thể hiện rõ thái độ.

- Lão đại, tôi không phục quyết định của ngài! – Katel lớn tiếng nói, đôi mắt màu lam đầy tia máu.

Các giáo phụ khác đều xôn xao bàn tán. di endanle quydno n

- Katel! – Cha của Katel lập tức quát không cho anh ta lên tiếng. Sau đó, ông cẩn thận nhìn về phía Lãnh Thiên Dục...

- Lão đại, xin ngài...

Lãnh Thiên Dục phất tay ngắt lời ông ta, sau đó ánh mắt hướng về phía Katel: “Nói tiếp đi”.

Katel nuốt nước miếng, anh ta cũng nhìn thấy sắc mặt của các giáo phụ khác đã biến đổi. Sau đó, anh ta mở miệng nói: “Ngài có quyền lực tối cao, tất nhiên tôi không dám chọc giận. Nhưng ngài ngồi ở trên cao

như vậy, làm sao hiểu rõ được những chuyện của mỗi gia tộc. Trong gia tộc A Nhĩ Tây, tôi đảm bảo ngài không thể tìm được người nào khác thích hợp hơn tôi để ngồi lên vị trí giáo phụ”.

- Tôi vừa nói rồi, tôi không phủ nhận năng lực của cậu! – Lãnh Thiên Dục lại lần nữa kiên nhẫn lặp lại câu vừa rồi.

- Tôi không hiểu! – Katel cất giọng nói.

Lãnh Thiên Dục đặt tách cafe xuống, thân thể cao lớn dựa vào thành ghế phía sau, đôi mắt hơi nheo lại đầy khí thế khiến người ta không thể khinh thường.

- Cậu không hiểu? Chẳng lẽ cậu không biết bây giờ Mafia không còn dùng súng và lựu đạn để mở rộng thế lực nữa sao? – Sắc mặt hắn như đóng băng lại, giọng điệu càng thêm lạnh lẽo.

Katel ngẩn ra, ánh mắt kiên định giờ lại thoáng qua tia tránh né.

- Năm ngoái, chỉ trong vòng một năm mà cậu đã làm ra những chuyện gì? Tự tay giết chết cả trăm người, trong vòng mười tháng liên tục giết chết 322 đối thủ, tác phong cứng rắn và tàn nhẫn như vậy cũng phải khiến tôi đầy bội phục.

Cả người Katel run lên, anh ta không nghĩ ngài lão đại lại có thể biết rõ ràng hành động của anh ta đến thế di ennnd an nnleq uyd onnn

- Chẳng lẽ là vì chuyện đó? – Anh ta kích động phản bác lại.

Lãnh Thiên Dục nhíu mày nói: “Cậu vội vàng muốn phát triển thế lực là không sai, diệt trừ đối thủ rồi lại nhắm vào giới chính trị cũng chẳng sai, nhưng cái hành động kinh doanh sòng bạc thì quá là ngu xuẩn”.

- Ngài có ý gì? – Katel vô lực lên tiếng, anh ta cảm thấy bản thân đã bị ngài lão đại nhìn thấu hết.

Mi tâm Lãnh Thiên Dục càng nhíu chặt lại: “Tôi đã từng nói, các người có thể giết người, cũng có thể phóng hỏa, nhưng nhất định phải nộp thuế đúng hạn. Nộp thuế cho chính phủ chính là tiền phí để các người đổi cuộc sống trong trại giam lấy cuộc sống tự do bên ngoài, chuyện này bên Cục Thuế còn có kinh nghiệm hơn cả Mafia. Không phải chúng ta sợ đám người đó, mà đây là quan hệ lợi ích cần thiết. Chúng ta khống chế giới chính trị, điều này hầu hết hết nghị viên đều biết, nhưng... mỗi loại đều có quy tắc trò chơi riêng, người nào phạm luật thì sẽ phải gánh lấy hậu quả”.

Nói tới đây, Lãnh Thiên Dục hơi dừng lại, quét đôi mắt lạnh lẽo nhìn Katel, rồi tiếp tục nói: “Nếu bởi vì cậu coi thường, mấy trinh thám bên Cục Thuế lại thừa dịp này tìm hiểu mọi chuyện, như vậy nội tình sẽ lập tức bị đưa ra ánh sáng”.

Katel đột nhiên rùng mình một cái.

- Bọn họ... không phải vẫn phải nhìn sắc mặt chúng ta mà làm việc sao... – Thanh âm của anh ta đã xuất hiện tia kinh hoàng.

- Đó là vì có lão đại ra tay! – Một giáo phụ khinh thường lên tiếng.

Cha của Katel cũng chau mày, ông ta không nghĩ con trai mình lại ở sau lưng vụng trộm làm nhiều việc như vậy.

Lúc này, Phong vẫn đứng sau lưng Lãnh Thiên Dục lại lộ ra tia lo âu. Anh ta cung kính cúi người nói với Lãnh Thiên Dục: “Lão đại, nếu quả thật như vậy, người của cục thuế sẽ đến nhanh...”.

- Cứ yên tâm! – Lãnh Thiên Dục khoát tay.

Lời của Lãnh Thiên Dục còn chưa dứt, cửa phòng hội nghị đã lập tức bị đẩy ra...

85. Chương 85

CHƯƠNG 85: BỊ BẮT

Edit: BB[o]

Một người đứng ở cửa đang cười híp mắt, phía sau là mấy người cảnh sát xông vào...

Khuôn mặt tươi cười vừa rồi chính là cảnh sát trưởng Charles, ông ta đã bỏ công theo dõi Katel hơn nửa năm nay.

- Đây chẳng phải là ngài lão đại đáng kính hay sao?

Charles cười quỷ dị, ngạo mạn đi vào trong phòng đến gần Lãnh Thiên Dục.

Phong lập tức đứng lên chặn lại...

- Ông là ai? – Phong tỉnh táo hỏi.

Charles nhú mày, ngắc đầu nhìn Phong: “Thật chẳng biết lịch sự gì cả, không thấy tôi đang nói chuyện với lão đại của cậu à?” di end anlequ ydo n

- Phong, lui ra đi! – Lãnh Thiên Dục vẫn ngồi yên, điềm nhiên lên tiếng.

- Vâng, lão đại! – Phong lui sang một bên.

Lãnh Thiên Dục hờ hững nhìn Charles, sau đó nghiêng đầu sang Katel: “Cậu hẳn là biết người này”.

Mồ hôi lạnh trên trán Katel toát ra...

Hơn nửa năm nay anh ta vẫn trốn tránh việc điều tra của ông ta, không ngờ hôm nay ông ta nhận được tin tình báo tới đây.

Nghĩ tới đây, anh ta lập tức lớn tiếng nói: “Charles, mục tiêu của ông chẳng phải là tôi sao? Được, tôi đi với ông”.

Anh ta không muốn vì bản thân mà lại làm liên lụy đến cha và cả gia tộc. Người nắm giữ vận mệnh của gia tộc không phải là cảnh sát trưởng Charles mà chính là vị lão đại đang ngồi kia. Chuyện này mà làm kinh động đến ngài ấy, không biết chừng ngài ấy tức giận sẽ hủy diệt cả gia tộc A Nhĩ Tây mất.

Ai ngờ cảnh sát trưởng Charles lại cười càng càn rỡ hơn: “Vốn là tôi rất có hứng thú với cậu và gia tộc cậu, nhưng hôm nay lại may mắn được gặp các vị giáo phụ của những gia tộc khác, còn cả vị lão đại đáng kính của mấy người nữa chứ. Cậu nói xem, chuyện này làm sao có thể kết thúc dễ dàng như vậy được”.

Đôi môi mỏng khêu gợi của Lãnh Thiên Dục khẽ nhếch lên, đáy mắt toàn là vẻ rét lạnh, hẳn không nói gì nữa, đứng dậy...

- Lão đại! – Các vị giáo phụ khác kinh ngạc kêu lên.

Charles vẫn đứng yên nhìn Lãnh Thiên Dục, lát sau cười lạnh một tiếng: “Không hổ là lão đại, như vậy mới đúng chứ, phải tích cực phối hợp với chúng tôi mới đúng!”

Lãnh Thiên Dục quét đôi mắt lạnh lẽo về phía Charles, chậm rãi mở miệng: “Đi thôi”.

Nói xong, hẳn đi thẳng ra ngoài. Mấy vị giáo phụ khác hơn ngẩn ra nhưng cũng đi theo sau.

Trong phòng, ánh đèn chiếu sáng đến từng góc nhỏ, Lãnh Thiên Dục khoanh tay ngồi trên ghế, vẻ mặt lạnh như băng, không hề biểu lộ thái độ gì. Ngồi ngay trước mặt hắn là cảnh sát trưởng Charles.

- Thật không nghĩ hôm nay tôi lại có thể câu được con cá lớn đến vậy! – Charles dương dương tự đắc nhìn Lãnh Thiên Dục, giọng nói đầy khinh miệt.

Lãnh Thiên Dục không nói gì, chỉ thờ ơ xem ông ta tự biên tự diễn.

Charles cười khẩy: “Đúng là đầu đầu thật, tôi phải gọi anh là gì đây? Lão đại? Lãnh tiên sinh? Hay là... tổng giám đốc Lãnh? Thân phận của anh cũng quá phức tạp đấy”.

Ông ta vừa nói vừa gõ gõ ngón tay xuống bàn.

Lãnh Thiên Dục mặc kệ ông ta, hai hàng lông mày nhú lại biểu lộ sự không kiên nhẫn, hắn cúi xuống nhìn đồng hồ trên tay một chút...

Charles giơ tay làm dấu OK: “Được, anh không nói cũng không sao, anh có quyền im lặng”.

- Ông là người mới tới? – Lãnh Thiên Dục hờ hững ngược mặt, đột nhiên hỏi một câu.

Charles hơi ngẩn ra, sau đó hơi mất tự nhiên nói: “Mới... mới tới thì làm sao? Bất đối tượng tình nghi là nghĩa vụ của chúng tôi”.

Lãnh Thiên Dục dùng ánh mắt đầy ý vị nhìn ông ta, lát sau, hắn lại lên tiếng: “Muốn nhốt đến lúc nào? Tôi muốn xin bảo lãnh”. die ndanleq uydon

- Hả? – Charles nhìn đồng hồ, vẻ mặt càng thêm lúng túng.

Lần này quả thật là chuyện bất ngờ, mặc dù nửa năm qua ông ta đều theo dõi điều tra Katel nhưng với Lãnh Thiên Dục và các giáo phụ khác mà nói, trong tay ông ta không có đủ chứng cứ và thời gian để giam giữ người.

Điều này khiến ông ta rất tức giận. Lúc sau, ông ta hung hăng nói: “Có thể, mỗi người ba mươi vạn EUR”.

Lãnh Thiên Dục chẳng nói chẳng rằng, lấy điện thoại di động ra, ấn một dãy số...

- Sai người chuẩn bị bốn trăm vạn EUR! – Hắn lạnh lùng ra lệnh, giọng điệu hết sức lạnh lẽo, nghe không ra hắn đang có ý định gì.

Charles chợt cảm thấy khí lực toàn thân từ từ bị lấy đi...

- Lãnh Thiên Dục, anh đừng tưởng như vậy là xong, anh cẩn thận cho tôi, tôi nhất định sẽ truy cứu đến cùng. Lần này coi như anh may mắn, lần sau...

- Hôm nay tôi sẽ dẫn Katel đi! – Lãnh Thiên Dục lạnh lùng cắt đứt lời đe dọa của Charles.

- Cái gì? – Vẻ mặt Charles đầy giận dữ, Lãnh Thiên Dục đúng là không coi ai ra gì!

Lãnh Thiên Dục cười lạnh: “Tôi thấy trong tay ông cũng chỉ có chứng cứ chuyện Katel không nộp thuế mà thôi, chỉ cần có tiền là có thể giải quyết, không phải sao, cảnh sát trưởng Charles?”

Từ lúc đến đây đến giờ, đây là lần đầu tiên Lãnh Thiên Dục nói nhiều như vậy, nhưng lại khiến Charles á khẩu, không nói được câu nào.

- Lãnh Thiên Dục, tôi quá hiểu ý của anh rồi. “Những giáo phụ tài năng xuất chúng nếu có chết thì cũng phải chết trong xa hoa”, những lời này chẳng phải anh vẫn thường hay nói đó sao. Nhưng mà, tôi sẽ không để mấy người được như ý đâu! – Charles thẹn quá hóa giận, quát lớn.

Lãnh Thiên Dục giơ ngón tay lên xoa xoa huyệt thái dương, sau đó không chút tức giận, chỉ lạnh nhạt mở miệng nói: “Đây là chức trách của ông, tôi cũng rất hoan nghênh khi có người vội vã muốn đấu trí với tôi như vậy”.

- Anh... – Chỉ một câu này của hắn đã khiến Charles nhất thời giận sôi lên.

86. Chương 86

CHƯƠNG 86: CẢNH TƯỢNG HOÀNH TRÁNG

Edit: BB[o]

Nhìn vẻ mặt âm u của Lãnh Thiên Dục, Charles nhất thời không biết phải làm sao. Đúng lúc ông ta chuẩn bị nói gì đó, một viên cảnh sát trẻ tuổi lập tức đập mạnh cửa phòng thẩm vấn ra.

- Vào đây làm gì? Mù à, không thấy tôi đang làm việc sao? – Charles trong cơn tức giận quát ầm lên. Sự lỗ mãng của Charles khiến viên cảnh sát kia giật mình.

- Cảnh sát trưởng, xin lỗi ngài, tôi không muốn phiền đến ngài, nhưng mà bên ngoài... bên ngoài...

Trên mặt viên cảnh sát lộ ra vẻ lo lắng, nhưng khi anh ta đưa mắt nhìn sang Lãnh Thiên Dục, cả người rùng mình một cái, ánh mắt cũng phải thay đổi, bắt đầu tránh né và sợ hãi.

- Đồ ngu!

Charles thấy bộ dạng của viên cảnh sát lại càng thêm tức tối, ông ta hung dữ hỏi: “Bên ngoài xảy ra chuyện gì?”

Ông ta không thể chấp nhận nỗi việc cấp dưới của mình lại sợ hãi đến mức thất thểu như vậy.

- Chuyện đó... chuyện đó... – Viên cảnh sát lau mồ hôi lạnh trên trán.

Lãnh Thiên Dục vẫn tĩnh táo ngồi yên, thân hình cao lớn ngang tàng vẫn hết sức bình tĩnh và tự nhiên như thường. diiiendanlequ ydon

- Thay vì hỏi cậu ta, sao ông không tự mình đi ra xem đi! – Hắn lạnh nhạt ngược mắt lên, không nhanh không chậm lên tiếng.

- Anh...

Charles thấy dáng vẻ tĩnh táo của hắn lại càng thêm giận dữ. Ông ta nắm chặt tay thành nắm đấm, sau đó thở hồng hộc đi ra ngoài...

Khi ông ta đi tới cửa sổ bên hành lang rồi nhìn xuống, cả người liền run lên bần bật, đôi mắt màu lam cũng vì cảnh tượng trước mắt mà tràn đầy kinh hãi...

- Cái này... chuyện gì vậy?

Từ cổ họng của ông ta phát ra một tiếng thét chói tai, giống như bị một bàn tay hung hăng siết chặt ở cổ họng.

Một hàng xe màu đen sang trọng đỗ một loạt dưới khoảng sân rộng lớn trong cục cảnh sát, cảnh sát chia thành hai hàng bao vây gắt gao. Mặc dù không chiếc xe nào phát ra tiếng động, nhưng chỉ như vậy cũng đủ để khiến người ta nhìn thôi cũng phải giật mình.

Charles lui về phía sau mấy bước.

- Cảnh sát trưởng! – Viên cảnh sát ở phía sau đỡ lấy người ông ta, phòng Charles vì kinh hãi mà ngã xuống đất.

Đúng lúc này, có mấy người đàn ông mặc vest đen xuất hiện trên hành lang, dẫn đầu chính là Phong.

- Các anh... bây giờ các anh định khiêu khích công khai đây à? – Charles đẩy viên cảnh sát ra, quát âm lên. die ndanlequyyyyydo n

Phong nhẹ nhàng giơ tay lên, mấy người đàn ông ở phía sau dừng bước, còn anh ta thì đi tới trước mặt Charles, bên môi nở nụ cười đầy tự tin...

- Cảnh sát trưởng hiểu lầm rồi, những người ở bên dưới chỉ đến để đón lão đại thôi. Ngài cũng biết đấy, không có lão đại, chúng tôi có rất nhiều chuyện không thể giải quyết. Nói thật là hội nghị vừa rồi của chúng tôi vẫn còn chưa kết thúc đâu.

Charles cố nén cảm giác sợ hãi, cười lạnh: “Đón lão đại đi? Tốt, nộp đủ tiền bảo lãnh đi rồi tôi lập tức thả người”.

Phong lạnh lùng cười một tiếng: “Hy vọng cảnh sát trưởng nói lời giữ lời”.

Ngay sau đó, anh ta quay đầu sang nói với mấy người vệ sĩ phía sau: “Đưa tiền bảo lãnh ra đây”.

- Vâng! – Một người vệ sĩ bước lên phía trước, đưa mấy va li xách trên tay đưa đến trước mặt Charles.

- Cái này là... – Charles cảm thấy da đầu run lên từng hồi tê dại.

- Chỗ này tổng cộng là 400 vạn EUR theo đúng lời lão đại của chúng tôi. Chúng tôi đã giao nộp đủ số tiền, ngài cảnh sát trưởng mau thả người đi!

Phong hơi hợt nói một câu khiến bệnh tim của Charles suýt thì tái phát: “Làm sao có thể? Vẫn còn chưa tới một tiếng đồng hồ, sao có thể lập tức rút được nhiều tiền mặt như vậy?” di endannnnleq uydon

- Nếu ngài cảnh sát trưởng nghi ngờ có thể kiểm tra. Nhưng tôi có lòng tốt muốn nhắc nhở ngài một chút, thời gian của lão đại chúng tôi rất quý báu, nếu ngài kiểm tra thì những người ở bên dưới lại phải chờ thêm một lúc, điều này hoàn toàn không hay lắm đâu.

Gương mặt cương nghị của Phong dần nở nụ cười quỷ dị, thấy thế Charles càng thêm kinh hãi.

- Cảnh sát trưởng... – Viên cảnh sát kia thấy thế, chân đã bắt đầu run lên.

- Im miệng! Đồ vô dụng! – Charles trút toàn bộ tức giận lên viên cảnh sát cấp dưới. Lát sau, ông ta hung hãn nhìn Phong – Cậu... cùng tôi đi làm thủ tục!

Phong khẽ mỉm cười, tao nhã hơi cúi người xuống.

- Nhưng nhớ chuyển lời đến lão đại của mấy người, chuyện này tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua, bảo hẩn sau này hãy cẩn thận! – Charles dừng bước, tức giận nhìn Phong rồi quát âm lên.

- Ngài cảnh sát trưởng nói rất đúng, tôi sẽ chuyển lời đến lão đại! – Phong cong môi đầy vui vẻ, nói từng câu từng chữ.

Athenian, phòng tổng thống trong khách sạn Callirhoe

Ánh hoàng hôn dần buông xuống, từng đám mây trắng trên bầu trời chiều như những chiếc lông trắng trên tấm thảm hồng, từ độ cao này nhìn về phía chân trời quả thật khiến cho người ta cảm thấy thư thái.

Cửa chính bị đẩy ra, ngay sau đó, Lãnh Thiên Dục hồ hững xuất hiện, sau lưng hẩn là Phong.

Từ sở cảnh sát đi về, Lãnh Thiên Dục lại tiếp tục hội nghị còn đang dang dở, cho tới bây giờ mới vừa kết thúc.

Hẩn hút một điếu xì gà, sau đó dựa người vào ghế sofa. Mùi thuốc lá thoang thoảng lượn lờ khắp căn phòng, từng làn khói mờ ảo bay lên hết sức uyển chuyển. die ndan

- Lão đại, tên cảnh sát trưởng đó rất phiền phức! – Phong cung kính nói.

Lãnh Thiên Dục gác đùi phải lên chân trái, toàn thân hẩn toát ra vẻ lạnh lẽo và mạnh mẽ...

- Bắt đầu từ ngày mai sẽ tiến hành phản kích lại tên cảnh sát trưởng đó! – Đôi mắt lạnh như băng của hẩn khẽ biến đổi, giống như một luồng nhiệt nóng từ đáy mắt bốc lên.

Phong đáp lời: “Vâng, xin lão đại phân phó”.

Tên cảnh sát trưởng liều lĩnh hiển nhiên không biết mình đã chọc phải mầm tai họa.

87. Chương 87

CHƯƠNG 87: PHẢN KÍCH TRÍ MẠNG

Edit: BB[o]

Lãnh Thiên Dục khom người đứng lên, bước chân tao nhã và thông thả đi đến bên cửa sổ, phóng tầm mắt ra nhìn cảnh vật đẹp đẽ bên ngoài, đôi môi mỏng cong lên đầy lạnh lẽo...

- Tên đó mới được điều tới, vậy nên dạy dỗ một chút, cho hẩn nhớ lâu là được! – Ánh mắt hẩn đầy vẻ mưu tính sâu xa, nhìn xa xăm. die nd an lequ ydooon

- Vâng, lão đại! Chúng ta có phải ra mặt không? – Phong nhẹ giọng hỏi.

- Chỉ có ông ta mà bắt chúng ta phải ra mặt à? – Lãnh Thiên Dục không xoay người lại, chỉ hỏi lại bằng một giọng lạnh lẽo, giọng điệu như truyền đến từ địa ngục.

Phong lập tức cúi đầu: “Thật xin lỗi, lão đại, tôi đã suy nghĩ không chu đáo”.

Lãnh Thiên Dục giơ tay lên, tiếp tục nói: “Từ ngày mai trở đi, tôi muốn thấy người dân ở đây bắt đầu chỉ trích cảnh sát coi thường nhân quyền. Tung tin ra bên ngoài là cảnh sát trưởng đang đương nhiệm Charles có ý đồ lợi dụng tổ chức Mafia để mở rộng ảnh hưởng của mình, mục đích chính là gây dư luận bất lợi cho ông ta. Như vậy, tòa án sẽ tuyên bố Katel và gia tộc A Nhĩ Tây vô tội!”

Hắn dừng lại, sau đó xoay người, bóng lưng cao lớn che kín những tia sáng của hoàng hôn sau lưng. Hít một hơi xì gà, hắn lại chậm rãi nói tiếp:

- Nếu tôi nhớ không nhầm, nửa năm sau sẽ đến kì tranh cử. Yêu cầu của tôi rất đơn giản, hãy khiến tên cảnh sát trưởng đó tranh cử thất bại liên tục, cuối cùng không cho phép ông ta đảm nhiệm vị trí nữa.

- Vâng, tôi biết phải làm như thế nào! – Phong lập tức hiểu ra ý đồ của Lãnh Thiên Dục.

Lãnh Thiên Dục gật đầu: “Chuyện này làm sạch sẽ gọn gàng vào, tôi không muốn liên lụy đến bất kì người nào trong gia tộc của Mafia”.

- Tôi hiểu! – Trên mặt Phong không nhìn ra biểu cảm gì, có thể thấy anh ta đã quen với cách làm việc như vậy của Lãnh Thiên Dục.

- Lão đại, về vấn đề con chip...

Không đợi Phong nói xong, Lãnh Thiên Dục liền ngẩng đầu cắt ngang lời anh ta. *die ndanleq uy don*

- Phong, người có hứng thú với con chip này không chỉ có chúng ta, còn có Niếp Ngân, thậm chí còn có một người trong bóng tối nữa. Hãy giám sát chặt chẽ động tĩnh hai ngày nay của người giao hàng, còn nữa, trừ Thượng Quan Tuyền ra, người nào khả nghi thì... giết không cần hỏi.

Giọng nói đều đều nhưng lại hết sức lạnh lẽo và tàn nhẫn vang lên.

- Vâng! – Phong đáp lời, sau đó hơi cúi người xuống, đi ra khỏi phòng.

Cả căn phòng bắt đầu trở nên yên tĩnh, rất yên tĩnh, yên tĩnh đến mức có thể nghe được tiếng tích tắc của đồng hồ, dường như cũng có thể nghe được âm thanh lắng đọng của buổi trời chiều.

Lãnh Thiên Dục đặt điếu xì gà xuống, cánh tay rắn chắc đặt lên thành ghế sofa, toàn thân tràn đầy cảm giác lạnh lẽo. Khi ánh mắt hắn nhìn đến một căn phòng đang có người ẩn nấp, về mặt vốn cương nghị giờ lại hơi dần ra, hắn khẽ nhếch môi: “Nếu đã tới rồi, sao còn phải trốn? Đi ra đi”. Thanh âm của hắn rất thấp nhưng lại nặng như bàn thạch, tĩnh táo và bình tĩnh, không thấy một chút bất ngờ và ngạc nhiên nào.

Không lâu sau, một cô gái có dáng người hoàn mỹ đi ra, vẻ kinh ngạc lướt qua đáy mắt cô, nhưng rất nhanh sau đó, khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ lại khôi phục sự bình tĩnh vốn có.

Cô không phải ai khác, chính là người vẫn luôn theo dõi Lãnh Thiên Dục, Thượng Quan Tuyền!

- Anh đã sớm phát hiện ra tôi ở đây, sao vừa rồi không để thuộc hạ của anh xử lý tôi luôn? – Thượng Quan Tuyền đi tới trước mặt Lãnh Thiên Dục, cúi kính chào.

Đôi mắt thâm trầm của Lãnh Thiên Dục thoáng qua tia đầy hứng thú, hắn mở miệng nói: “Tôi thích... một mình chơi với cô”.

Thượng Quan Tuyền siết tay thành nắm đấm... hận không thể lập tức đâm vào khuôn mặt anh tuấn lạnh lẽo của hắn ngay lập tức.

- Hắn là khá vất vả khi theo dõi đến tận nơi này! – Lãnh Thiên Dục đưa tay bóp bóp trán, từ tốn nói một câu.

- Lãnh Thiên Dục, anh cố ý giả vờ hồ đồ đúng không? – Thượng Quan Tuyền cười lạnh một tiếng, sau đó ngay lập tức kề con dao vào cổ hắn.

Lãnh Thiên Dục không tránh cũng không né, chỉ ngẩng đầu nhìn Thượng Quan Tuyền, đôi mắt thâm trầm khó dò, từng đợt sóng nhỏ khẽ nhấp nhô trong đáy mắt mà chính hắn cũng không phát hiện ra. Nhưng vẻ mặt hắn rất nhanh sau đó đã chuyển sang lạnh như băng.

- Cô tới đây có hai mục đích, một là con chip, hai là cô nhi viện. Hai chuyện này khiến cô buộc phải đi theo tôi.

- Lãnh Thiên Dục, đồ hèn hạ, chuyện con chip tạm thời không nhắc đến, tại sao Lãnh thị lại gửi giấy bắt di dời cô nhi viện? – Ánh mắt Thượng Quan Tuyền như mũi kiếm đâm thẳng vào đôi mắt thâm thúy của Lãnh Thiên Dục, thanh âm cũng hết sức lạnh lẽo.

Đúng lúc cô đang điên cuồng chạy trốn khỏi Niếp Ngân, đêm đó Vận Nhi gọi điện thoại cho cô, khóc sụt sùi nói cho cô biết Lãnh thị đã gửi giấy thông báo bắt di dời. Vì Lãnh Thiên Hi vừa đúng lúc có việc phải ra nước ngoài nên cô ấy chỉ có thể nói chuyện này cho Thượng Quan Tuyền.

An ủi Bùi Vận Nhi vài câu, cô liền đi tới Hy Lạp. Cô biết mọi chuyện đều do Lãnh Thiên Dục cố ý, dù sao cô cũng có nhiệm vụ, nợ cũ nợ mới tính luôn một lần!

Trước việc lên án của Thượng Quan Tuyền, Lãnh Thiên Dục không tức giận chút nào. Hắn nhìn con dao đang kề cổ mình một chút, khẽ nhíu mày: “Chúng ta nhất định phải nói chuyện bằng bạo lực sao?”

Thượng Quan Tuyền cố gắng nén lửa giận trong lòng, thu con dao lại.

- Bỏ qua cho cô nhi viện đi, ân oán giữa hai chúng ta tôi không muốn liên lụy đến người vô tội! – Cô cố gắng giữ cho giọng nói của mình thật bình tĩnh. Dù sao cũng là vì cô nhi viện, không thể nói giọng đầy sát khí với hắn được.

Bị người khác thao túng, Thượng Quan Tuyền rốt cuộc cũng hiểu được cảm giác đó là thế nào.

Ánh mắt Lãnh Thiên Dục cao thâm khó lường, hắn ngẩng đầu nhìn cô chăm chú, bên môi cong lên nụ cười lạnh, trong mắt cũng tràn đầy ý cười. Hắn giơ cánh tay dài ra, đột nhiên kéo lại...

Thượng Quan Tuyền còn chưa kịp kêu lên, cả người đã ngã vào trong ngực Lãnh Thiên Dục, ngay lập tức cô đã ngồi lên chân hắn!

Ngay sau đó, cánh tay cứng rắn như sắt của Lãnh Thiên Dục ôm thật chặt Thượng Quan Tuyền, hơi thở nồng đậm của đàn ông nhẹ nhàng quấn quanh bên tai cô, mờ ám giống như một đôi tình nhân...

- Anh... – Thượng Quan Tuyền cảm thấy mặt hơi nóng lên, lập tức lấy tay chắn trước ngực hắn.

- Dừng từ “ân oán” để hình dung mối quan hệ của hai chúng ta? Cô bé ngốc, từ đó không thích hợp cho lắm đâu! – Âm thanh khàn khàn từ miệng hắn vang lên, mang theo chút tình cảm mờ nhạt...

88. Chương 88

CHƯƠNG 88: KÌM CHẾ

Edit: BB[o]

Thân người nhẹ như cành liễu của Thượng Quan Tuyền bị Lãnh Thiên Dục ôm rất chắc, không thể nhúc nhích được.

- Anh muốn thế nào thì mới bỏ qua cho cô nhi viện? – Cô đè nén cảm giác rung động trong lòng, cất giọng hỏi.

- Tôi đã nói yêu cầu của mình rồi, chẳng qua là cô không đồng ý đấy chứ!

Hắn lạnh nhạt trả lời, giọng nói nồng đậm như loại rượu ngon thượng hạng nhẹ nhàng vang lên bên tai cô, như lời thì thầm của những đôi yêu nhau.

Thượng Quan Tuyền cố gắng tránh né hơi thở nóng bỏng này...

- Anh... tránh xa tôi ra một chút đi!

Cô dùng hết sức đẩy hắn ra, nghiêng đầu nhìn khuôn mặt anh tuấn, hơi thở dần trở nên dồn dập.

- Anh không có trái tim à, tôi tuyệt đối sẽ không làm cái gì mà người phụ nữ của anh đâu, lại càng không muốn đi tranh cướp tình cảm với những người phụ nữ khác. Thủ đoạn của anh thì tiện như vậy, cho dù đạt được mục đích đi chăng nữa nhưng rốt cuộc là có ý gì?

Lãnh Thiên Dục nheo mắt lại, vẻ mặt luôn thâm trầm giờ lại hiện rõ tia hứng thú: “Tôi làm việc chỉ xét đến kết quả, không quan tâm đến quá trình. Cho nên dùng thủ đoạn gì không quan trọng, quan trọng chính là... đạt được mục đích”.

Mấy chữ cuối cùng nặng như bàn thạch đè vào lòng Thượng Quan Tuyền.

Nụ cười châm chọc lạnh giá dần cong lên bên môi Thượng Quan Tuyền...

- Đúng vậy, tại sao tôi lại có thể quên mất anh là ma quỷ không có nhân tính chứ!

Lãnh Thiên Dục khẽ nhếch đôi môi mỏng, vẻ mặt lạnh lùng không có bất cứ dấu hiệu nào của sự tức giận. Hắn chỉ càng ôm chặt Thượng Quan Tuyền vào lòng hơn, sau đó khẽ tỉ cầm lên đầu cô, hít mùi hương thơm ngát từ tóc cô, sau đó nhắm mắt lại.

- Lãnh Thiên Dục, anh...

Thượng Quan Tuyền cảm thấy tim càng đập mạnh hơn, cảm giác dịu dàng này cô chưa từng được trải qua khi ở bên Niếp Ngân, cảm giác này giống như là với người yêu.

Trời ơi!

Cô đang nghĩ cái gì thế?

Thượng Quan Tuyền kéo lý trí của mình trở về. Dịu dàng ư? Tại sao cô lại dùng từ này để hình dung người đàn ông này chứ?

Cô càng giãy giụa nhưng cũng không thể độ lại cánh tay rắn chắc của người đàn ông. Từ trên đỉnh đầu truyền đến tiếng cười trầm thấp khiến cô cảm thấy khó sở hơn.

- Cô còn nhúc nhích trên đùi tôi như vậy, tôi sẽ cho rằng cô đang quyến rũ tôi đấy! – Lãnh Thiên Dục nhắm hai mắt, không nhanh không chậm cất lời.

Thượng Quan Tuyền lập tức ngồi im, cô quá hiểu hàm nghĩa trong lời nói của Lãnh Thiên Dục, hơn nữa cô cũng có thể cảm thấy rõ ràng thứ nóng bỏng ở bên dưới...

- Anh đúng là đồ chuyên làm những việc tàn nhẫn, ngay cả người của cảnh sát cũng không làm gì được anh, ông trời đúng là không có mắt mà! – Thượng Quan Tuyền không thể nhúc nhích nhưng cái miệng nhỏ nhắn vẫn không buông tha hắn.

- Cho nên cô phải nhớ kỹ, hôm nay cô cũng biết những người đó không thể động đến tôi được! – Giọng điệu bình tĩnh của Lãnh Thiên Dục nghe vào tai Thượng Quan Tuyền như một hồi chuông cảnh báo trong lòng.

Lãnh Thiên Dục vốn đang nhắm mắt giờ lại chậm rãi mở ra, đôi mắt tản ra khí lạnh, bàn tay càng siết chặt Thượng Quan Tuyền hơn...

- Cảnh sát trưởng Charles có thể tìm ra phòng hội nghị của khách sạn nhanh đến thế, có lẽ phải kể đến công lao của cô.

Về mặt Thượng Quan Tuyền hết sức cảnh giác, sau đó cô nở một nụ cười lạnh: “Đúng, chính tôi đã cung cấp thông tin, chẳng qua không nghĩ tới cảnh sát trưởng lại hèn nhát như vậy”. die ndanllequ ydo n

- Mục đích của cô chính là muốn trì hoãn thời gian của tôi, sau đó cướp đi con chip! – Lãnh Thiên Dục dễ dàng đoán được suy tính của cô.

- Xem ra mọi chuyện anh đều rõ như lòng bàn tay, từ lúc bắt đầu đã đặt sẵn bẫy, chỉ nhìn tôi từng bước đi vào thôi sao?

Thượng Quan Tuyền không chút gấp gáp và giận dữ, cô càng thêm bình tĩnh như thường.

Cô có lẽ đã quên mất, Lãnh Thiên Dục chính là một người am hiểu sâu sắc về chính trị và luật pháp, những ảnh hưởng của hắn ở bên ngoài khiến người ta phải hoa mắt chóng mặt, mà những cơ quan chấp pháp lại chỉ có thể đứng yên, không làm gì được. Đây cũng chính là người lãnh đạo tối cao của tổ chức Mafia.

Xem ra lần này cô thua rồi!

Lãnh Thiên Dục nhìn cô, thấy vẻ bình tĩnh khác thường đó liền lên tiếng: “Cô đã biết là bẫy mà vẫn còn bước vào?”

Thượng Quan Tuyền cười khở: “Lần này nhiệm vụ của tôi chỉ là con chip, Lãnh Thiên Dục, tôi có thể nói cho anh biết, tôi sẽ công khai đi cướp con chip đó, đến lúc đó xem ai ra tay nhanh hơn”.

Lãnh Thiên Dục nghe xong, đôi mắt thâm thúy bắn ra những tia sắc nhọn, không biết hắn đang nghĩ gì. Dần dần, đôi môi mỏng nhếch lên: “Nếu cô muốn một mình đấu với tôi, tôi có thể cho cô cơ hội này...”

Thượng Quan Tuyền lạnh lùng cười một tiếng, cúi kính chất vấn: “Lãnh Thiên Dục, anh đang đánh giá quá thấp năng lực của tôi hay là đánh giá quá cao năng lực của bản thân mình vậy?”

Lãnh Thiên Dục cũng cong lên nở nụ cười lạnh lẽo, chậm rãi nói: “Tôi nghĩ cô sẽ không ngốc đến mức đối đầu trực tiếp với cả năm đại gia tộc, như vậy sẽ khiến tổ chức của cô gặp bất lợi”.

- Gặp người tàn nhẫn như anh, tôi đã chuẩn bị tinh thần từ lâu rồi. Nhưng mà... cô nhi viện là chuyện khác, anh hãy rộng lòng giúp đỡ! – Thượng Quan Tuyền có thể đến đây thì đã nghĩ hết mọi cách, vì nhiệm vụ cô sẽ toàn lực ứng phó, vì cô nhi viện cô nhất định sẽ tạm nhân nhượng cầu xin hắn.

- Rộng lòng giúp đỡ? – Lãnh Thiên Dục cất giọng đầy hứng thú, giọng nói trầm thấp và quyến rũ khiến người ta phải run rẩy.

Thượng Quan Tuyền ngược mắt nhìn hắn...

Đôi mắt đen và trong suốt của cô khiến người ta nhìn vào như muốn tránh né, nhưng cũng rất hấp dẫn khiến người khác muốn tìm hiểu đến tận cùng.

Ngón tay thon dài của Lãnh Thiên Dục khẽ vuốt ve gương mặt của Thượng Quan Tuyền, đáy mắt thâm trầm khiến người ta phải hoang mang.

- Tôi là thương nhân, vậy mà cô còn cố cò kè mặc cả với tôi... – Hắn dừng lại một chút, nhìn sâu vào đôi mắt cô như muốn nhìn thấu tâm tư của cô – Nếu cô có thể “bán” bản thân mình trong vòng bốn ngày, đối lại cô nhi viện sẽ an toàn.

89. Chương 89

CHƯƠNG 89: BỐN NGÀY TRAO ĐỔI

Edit: BB[o]

- Anh... anh vừa nói cái gì? – Thượng Quan Tuyền kinh ngạc lên tiếng, đôi mắt tràn đầy vẻ nghi ngờ. Cô nhìn thẳng về phía người đàn ông đang ôm chặt mình, không đoán ra hàm nghĩa trong lời nói của hắn.

Lãnh Thiên Dục thản nhiên nói một câu: “Trong vòng bốn ngày, tôi muốn cô chủ động dâng lên cơ thể tuyệt mỹ của cô để tôi hưởng thụ”. Sau khi nói xong, hắn vô cùng nghiêm túc nhìn cô, đôi mắt đen chớp mấy cái khiến người khác phải sợ hãi.

Đôi mắt hắn rét lạnh mà hung ác và nham hiểm, trái tim Thượng Quan Tuyền như đông cứng lại, sống lưng cứng đờ.

Hắn không nói đùa, hắn đang rất nghiêm túc!

Hắn rất nghiêm túc muốn đoạt lấy cô, hơn nữa, hắn đang sử dụng thủ đoạn để bức bách cô, muốn cô phải khuất phục!

Kinh ngạc mãi, dần dần cô bắt bản thân phải tỉnh táo, nói từng câu từng chữ: “Anh đúng là đang nằm mơ giữa ban ngày...”.

Tuy ngoài miệng nói vậy nhưng trong lòng cô đã bắt đầu dâng lên cảm giác bất an, chính cô cũng cảm thấy không chắc chắn...

Hắn là một người đàn ông đáng sợ, vì đạt được mục đích mà sẵn sàng dùng thủ đoạn, nhất định sẽ không hành động không quang minh lỗi lạc.

Nếu như hắn muốn lấy cô nhi viện ra để uy hiếp cô, mẹ kiếp, cô sẽ đấu với hắn.

Lãnh Thiên Dục bỗng cúi xuống gần cô, đôi mắt đầy hung ác nhìn thẳng vào đôi mắt đen trong veo như muốn nhìn thấu tâm tư cô, khiến cô không cách nào trốn thoát được...

- Cô cũng quá rõ ràng tôi không nằm mơ giữa ban ngày, còn nữa... – Hắn dừng lại một chút, sau đó ánh mắt thay đổi, sắc bén như băng.

- Dù cô và Thiên Hi có quan hệ như thế nào thì cũng lập tức chấm dứt cho tôi. Dù cô và nó có ước hẹn gì đó với nhau, tôi cũng tuyệt đối không đồng ý, cho nên cô đừng có hy vọng gì nữa.

Thượng Quan Tuyền vừa nghe hắn nói vậy, cả người ngẩn ra, đầu óc cũng căng thẳng, không ngừng cố gắng tiếp thu...

Ước hẹn? Ước hẹn gì cơ?

Chẳng lẽ anh Thiên Hi vì cô nhi viện nên đã nói dối Lãnh Thiên Dục?

Nghĩ tới đây, cô bỗng ngược mặt nhìn Lãnh Thiên Dục, trong mắt đầy vẻ tức giận...

- Lãnh Thiên Dục, anh không phải là người à, anh hiểu rất rõ quan hệ của tôi và anh Thiên Hi, tại sao lại vẫn muốn như vậy?

Mặc dù ban đầu đúng là cô nhất thời kích động lấy Lãnh Thiên Hi ra làm bia đỡ đạn, nhưng cô không hề nghĩ tới Lãnh Thiên Dục lại có thể tàn nhẫn tuyệt tình đến vậy, ngay cả em trai mình cũng không bỏ qua.

Lãnh Thiên Dục không muốn giải thích gì, hơn nữa hắn cũng chẳng bao giờ phải giải thích, chỉ thản nhiên nói: “Tôi sẽ nói rõ cho cô nghe, bốn ngày nữa sẽ đến ngày giao dịch con chip, đến lúc đó xem cô có bản lĩnh cướp nó không”.

Nói tới đây, ánh mắt hắn đầy ý tứ nhìn Thượng Quan Tuyền, giống như đang bắn ra những mũi dao sắc nhọn. Khuôn mặt anh tuấn của hắn đầy thâm thúy, lát sau, hắn thấp giọng nói: “Ở lại đây trong bốn ngày, bỏ qua những thành kiến của cô với tôi, bỏ qua cái nhiệm vụ ma quỷ đó, để tôi thấy được một mặt khác của cô, chuyện này không phải là rất tốt sao?”

Tạm bỏ qua tất cả...

Sóng mắt Thượng Quan Tuyền khê động, thoáng cái lại khôi phục sự tỉnh táo vốn có...

- Nếu như tôi không đồng ý, cô nhi viện sẽ trở thành vật hi sinh? – Cô thản nhiên nói, trong giọng nói lộ ra chút đau lòng.

Ánh chiều tà buông xuống, Lãnh Thiên Dục nhàn nhã dựa lưng vào ghế sofa, đôi mày rậm lạnh như băng khẽ nhíu lại, bên môi cong lên nụ cười đầy ý vị thâm trường, ung dung quan sát sự thay đổi trên nét mặt cô.

- Đúng! – Hắn thốt ra một chữ hết sức đơn giản.

Hô hấp của Thượng Quan Tuyền lập tức trở nên dồn dập...

Đột nhiên, cô cảm thấy như bản thân đang bị bóng tối bao vây, che hai mắt cô lại.

- Lãnh Thiên Dục, anh đúng là đồ ma quỷ! – Cô vô lực lên tiếng, vẻ kiên cường trong ánh mắt cũng từ từ biến mất...

Cô cảm thấy trước mắt như xuất hiện một xoáy nước, không ngừng hút cô vào trong đó, dù có kháng cự thế nào cũng không thể thoát khỏi, dần dần bị bóng tối cắn nuốt... Dù cô có giãy giụa thế nào thì xoáy nước vẫn ngày càng gần, càng ngày càng gần...

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô dần trắng bệch, sắc mặt Lãnh Thiên Dục không khỏi trầm xuống, đôi mắt thoáng qua tia lo lắng...

Hắn bình tĩnh nhìn cô...

Về bình tĩnh che giấu sự hung ác nham hiểm càng làm người ta thấy bức bách...

- Tự nguyện trở thành người phụ nữ của tôi trong bốn ngày để đổi lấy an toàn của cô nhi viện, chẳng lẽ cô cho rằng như vậy vẫn không đáng giá? Hoặc là, cô đang sợ...

Lãnh Thiên Dục cố ý dừng lại, nhìn thẳng vào mắt cô.

Thượng Quan Tuyền dường như có thể nghe thấy tiếng run rẩy của trái tim, cô vô thức nhìn Lãnh Thiên Dục: “Sợ? Tôi sợ cái gì chứ?”

Hắn rút cuộc muốn nói gì?

Lãnh Thiên Dục càng nhìn sâu vào mắt cô, giữ chặt khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, đôi mắt hắn mang theo tia nghiền ngẫm và tìm tòi, không hề chớp mắt quan sát mỗi sự thay đổi trên sắc mặt cô, giọng điệu chậm rãi mà tàn ác: “Cô sợ... sẽ yêu tôi”.

- Anh... anh nói vậy! – Thượng Quan Tuyền theo phản xạ có điều kiện kêu to lên, hoảng hốt né tránh ánh mắt hắn, trong lòng dâng lên cảm giác bối rối.

- Nói vậy? – Về mặt có phần mềm mại dịu dàng của Lãnh Thiên Dục hoàn toàn biến mất, thay vào đó là hơi thở lạnh lẽo khiến người khác phải sợ hãi.

Bàn tay hắn cố ý bóp mạnh hơn, cảm giác đau đớn khiến cô cảm thấy khó có thể hít thở. Nhưng câu nói lạnh lùng tàn khốc tiếp theo của hắn lại khiến tâm trí cô tỉnh táo trở lại: “Với yêu cầu của tôi, cô có đồng ý hay không thì nói nhanh đi, tôi không có nhiều kiên nhẫn đâu”.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô càng trở nên trắng bệch...

Cô biết Lãnh Thiên Dục nói được làm được, hắn lợi dụng Lãnh thị để uy hiếp cô nhi viện cũng chính là để nói cho cô biết, phải thuận theo ý của hắn, nếu không hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi.

90. Chương 90

CHƯƠNG 90: BỊ QUẢN CHẾ (1)

Edit: BB[o]

- Tôi không hiểu...

Thượng Quan Tuyền cố nén cảm giác choáng váng, bàn tay mảnh khảnh che chắn trước ngực, ngón tay trắng bệch, khớp xương lộ rõ hoàn toàn thể hiện tâm tình rối loạn của cô.

- Tôi không hiểu anh giữ tôi lại rốt cuộc là để làm gì? Hơn nữa...

Cô cố gắng giữ vẻ tỉnh táo, dừng lại một chút, thắm hít sâu một hơi rồi tiếp tục nói: “Anh biết rõ nhiệm vụ lần này của tôi là lấy con chip, tại sao còn nói thời gian giao dịch cho tôi biết? Chẳng lẽ anh tự tin đến vậy sao?”

Cô ngược mắt lên hỏi hắn.

Lãnh Thiên Dục nhíu mày, ánh mắt bén nhọn, giọng nói lạnh lẽo: “Tôi nói rồi, tôi thấy hứng thú với cô, còn về việc nói thời gian giao dịch cho cô...”

Hắn cười lạnh một cái, nhưng ánh mắt không có tia vui vẻ nào: “Cô đáp ứng yêu cầu của tôi, coi như tôi thuận nước đẩy thuyền mà thôi”.

Nhìn nụ cười lạnh bên môi hắn, Thượng Quan Tuyền đột nhiên cảm thấy sống lưng lạnh toát...

- Bốn ngày? Chỉ cần tôi ở bên anh bốn ngày, anh sẽ tha cho cô nhi viện Mary sao? Anh đảm bảo chứ? – Đôi mắt trong veo của cô dần dần bị sự lạnh lẽo thay thế.

- Đúng, chỉ cần cô tình nguyện làm người phụ nữ của tôi trong bốn ngày, tôi đảm bảo cô nhi viện sẽ bình an vô sự, tôi muốn...

Lãnh Thiên Dục duỗi tay, vuốt mấy sợi tóc đen nhánh của cô ra sau lưng, động tác tuy mờ ám nhưng lại lộ ra hơi thở lạnh lẽo: “Sau bốn ngày, hứng thú của tôi với cô sẽ biến mất”.

Bên cạnh Lãnh Thiên Dục không thiếu phụ nữ nhưng chưa từng có ai giống Thượng Quan Tuyền, khiến hắn nảy sinh cảm giác hứng thú như vậy. Chuyện này là lần đầu tiên trong đời hắn, vì đối với hắn, phụ nữ chẳng qua cũng chỉ là công cụ phát tiết mà thôi, hắn chưa từng giữ người phụ nữ nào ở bên cạnh mình.

Thượng Quan Tuyền ngồi im, ánh mắt trong suốt khiến người ta khó có thể nắm bắt được.

Hắn là người mạnh mẽ và luôn muốn chinh phục, vẻ tỉnh táo và khí chất của cô khiến hắn có cảm giác trước nay chưa từng có. Chỉ cần nhìn cô hắn đã cảm thấy tràn đầy hưng phấn, cảm giác muốn chiếm hữu trời sinh từ từ sôi trào như muốn bùng phát ra bất cứ lúc nào.

Cô cố gắng bình tĩnh, hắn lại càng muốn cô. Hắn muốn thuận theo cảm giác mãnh liệt của mình, quyết định muốn cô!

Bốn ngày là đủ rồi chứ, nếu như chẳng qua chỉ là hứng thú nhất thời thì bốn ngày hắn là quá đủ rồi.

Lãnh Thiên Dục nói một câu như mũi kiếm lạnh giá đâm thẳng vào trái tim Thượng Quan Tuyền.

Cô chau mày lại, không biết tại sao khi nghe những lời này, cô lại thấy đau xót!

Tại sao lại có thể như vậy? Đáng lẽ cô phải cảm phần mới đúng, tại sao khi nghe câu đó trong lòng lại mơ hồ có cảm giác mất mát!

Một lát sau, vẻ tái nhợt trên mặt Thượng Quan Tuyền lại càng thêm bi thương, bên môi nở nụ cười nhạt, ánh mắt không hề vui vẻ mà lại trống rỗng khiến người ta cảm thấy tan nát cõi lòng...

- Tôi đồng ý với anh, nhưng nếu anh nuốt lời, tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho anh! – Cô cất cao giọng như muốn phát tiết.

Lãnh Thiên Dục không nói gì nữa, đôi mắt thoảng qua tia ảm đạm không dễ phát hiện.

Không khí bữa ăn tối xa hoa đến mức dọa người. Chỉ là một bữa ăn mà đầu bếp đứng đầu thế giới chuẩn bị không dưới mười món, trong đó gồm cả món chính và món phụ kết hợp với nhau, cùng rượu ngon, món tráng miệng là bánh ngọt, những món ăn như từ khắp nơi trên thế giới quy tụ hết về Hy Lạp.

Đèn thủy tinh trên trần xoay tròn chiếu những vầng sáng lấp lánh phối hợp với đặc điểm kiến trúc độc đáo của Hy Lạp, cả phòng ăn như một thế giới trong thần thoại khiến người ta phải cảm khái trong lòng.

Nhìn toàn cao lương mỹ vị trước mặt, Thượng Quan Tuyền thẫn thờ dài, sau đó ngược mắt nhìn thẳng vào Lãnh Thiên Dục, bên môi nở nụ cười lạnh: “Xem ra anh rất thích dùng tiền để lấy lòng phụ nữ”.

Lãnh Thiên Dục tao nhã cắt một miếng thịt bò, chỉ tùy ý liếc nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Thượng Quan Tuyền, thản nhiên nói: “Tôi không cho rằng cô là loại phụ nữ có thể dùng tiền để lấy lòng”.

Nói xong, hắn dùng đĩa xiên miếng thịt bò vừa cắt đưa lên môi Thượng Quan Tuyền...

Thượng Quan Tuyền không ngờ hắn sẽ có hành động như vậy, trên mặt hiện lên vẻ không tự nhiên, vô thức nhìn bốn phía.

- Không cần nhìn, chỗ này tôi bao hết rồi, trừ nhạc công ra sẽ không ai thấy hết. Há mồm ra! – Lãnh Thiên Dục thấy vẻ mặt cô như vậy, trong lòng cảm thấy khó chịu, lạnh giọng nói.

- Tôi... tôi thích ăn món ăn nhẹ một chút... – Vì bị hắn nhìn thấu tâm tư, Thượng Quan Tuyền hơi lúng túng.

- Cô cũng nên ăn nhiều một chút đi!

Lãnh Thiên Dục ngắt lời Thượng Quan Tuyền, đôi mắt càng tối lại.

Tay hắn vẫn cố chấp cầm đĩa xiên thịt bò để bên môi như muốn đấu cùng cô.

Ánh mắt Lãnh Thiên Dục toát ra vẻ cố chấp, nếu như cô không nghe lời hắn, hắn nhất định sẽ không buông tha...

- Tôi tự mình ăn...

Thượng Quan Tuyền đáp lại, hành động này khiến cô thấy rất lạ, hơn nữa lại còn cùng ăn một bộ dao đĩa với hắn...

Nhưng khi cô thấy vẻ tức giận trong ánh mắt hắn thì lập tức ngừng lại.

Đôi mắt thâm thúy của Lãnh Thiên Dục khẽ chớp đầy uy hiếp...

Không biết tại sao, khi nhìn vào ánh mắt hắn, cô lại có thể hiểu được ý của hắn...

“Nếu không há miệng ra ăn thì cứ chờ đấy!”

Hết lần này tới lần khác cô lại làm theo vào sự uy hiếp của hắn...

Người đàn ông đáng ghét này, có gì mà hắn không làm được chứ!

Thật là bực mình. Nhưng không còn cách nào khác, dù sao hiện tại cô cũng đang bị quản chế!

91. Chương 91

CHƯƠNG 91: BỊ QUẢN CHẾ (2)

Edit: BB[o]

Thượng Quan Tuyền nhìn miếng thịt bò, không tình nguyện mà mở miệng ra, chỉ hận miếng thịt trong miệng cô không phải là hắn...

À mà không đúng, nếu thế thì lại càng ghê tởm hơn. Vốn là miếng thịt bò hảo hạng mà qua suy nghĩ vừa rồi lập tức khiến cô cảm giác như mình đang nhai sáp nến, mà quan trọng hơn là miếng thịt lại bị nghẹn lại, nuốt không trôi...

Khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ cố kìm nén đến đỏ bừng, đôi mắt đầy vẻ cố chấp...

- Sao? Không ngon à?

Lãnh Thiên Dục đưa mắt nhìn, lập tức đã nhìn thấu tâm tư của cô, bên môi cong lên nụ cười nhạt.

- Anh đã cắt công chuẩn bị, tôi đương nhiên phải hưởng thụ bữa ăn này rồi! – Thượng Quan Tuyền hận đến mức bặm môi, dấu răng nổi rõ lên.

- Vậy thì ăn nhiều đi, con gái gầy quá sẽ không được lòng đàn ông đâu!

Lãnh Thiên Dục để dao đĩa xuống, lấy khăn giấy ra tao nhã lau khóe miệng, mọi hành động đều lộ ra khí chất quý tộc cao quý.

- Anh...

Thượng Quan Tuyền vô thức cúi đầu nhìn mình, khi cô phát hiện ý cười trong mắt Lãnh Thiên Dục, khuôn mặt nhỏ nhắn đột nhiên nóng bừng lên.

Cô then thừng nhìn phản ứng của hắn, khuôn mặt vốn luôn kiên nghị vậy mà giờ lại đang cười.

Trong lòng hắn hiểu rất rõ Thượng Quan Tuyền mê người đến mức nào, nhưng không biết tại sao mỗi khi nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, trong lòng hắn lại dâng lên cảm giác hơi đau lòng...

Đau lòng?

Là đau lòng sao?

Chẳng phải chỉ là một công cụ để giải tỏa dục vọng trong thời gian ngắn thôi sao? die_nda_nl_equ_ydo_n

Hắn không biết, cũng không muốn biết!

- Chẳng lẽ trong đầu anh chỉ suy nghĩ đến mấy chuyện bậy bạ thôi sao?

Thượng Quan Tuyền giận dữ nhìn hắn chằm chằm, hai má hơi ửng đỏ trên gương mặt xinh xắn dưới ánh đèn thủy tinh lại càng thêm phần mỹ lệ và kinh động lòng người.

Hắn ngược mắt, đôi mắt đầy vẻ tự tin và khí phách của bậc vương giả.

- Giữa đàn ông và phụ nữ, ngoài chuyện đó ra còn có những chuyện khác à? Còn nữa, tôi cũng không cho rằng đó là một chuyện bậy bạ! – Hắn thản nhiên nói ra suy nghĩ của mình.

Trong đầu hắn lại hiện ra vòng eo nhỏ nhắn của cô bị bàn tay hắn siết lấy, ngón tay hắn như đang trêu chọc cô. Sau đó, hơi thở nóng bỏng lướt qua, mơn trớn lấy da thịt cô... như hoàn toàn muốn đoạt lấy...

Nghĩ tới đây, cổ họng của Lãnh Thiên Dục khô khốc, đôi mắt tối đi, giống như đang ở trên thảo nguyên rộng lớn với cái bụng đói, thèm thuồng nhìn cao lương mỹ vị trước mặt.

- Anh... tôi thấy loại người như anh, phải gọi là “lợn giống” mới đúng!

Thượng Quan Tuyền bất mãn kháng nghị nói, sau đó cô lập tức cảm thấy đôi mắt đang dần trở nên thâm trầm của Lãnh Thiên Dục, ý thức được mình lỡ lời, cô hơi cúi đầu xuống...

- Này, Lãnh Thiên Dục! Anh... anh nhìn tôi như thế làm gì?

Bị hắn nhìn chằm chằm, hơn nữa trong đôi mắt ấy còn tràn đầy dục vọng, Thượng Quan Tuyền đã quá quen thuộc với ánh mắt đó rồi.

Dường như cảm thấy trái tim đang sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, cô vô thức nhìn xung quanh. Trời ạ, người đàn ông chết tiệt này, không lẽ hắn định ở nơi công cộng mà gây khó dễ cho cô...

- Cô yên tâm, ít nhất tôi sẽ không để cho thằng đàn ông khác được nhìn thấy cơ thể xinh đẹp mê người của cô đâu.

Lãnh Thiên Dục hơi híp đôi mắt lại, thần thái lạnh lẽo như một con báo nguy hiểm, khuôn mặt anh tuấn khiến người ta phải nín thở...

- Đúng rồi, vừa rồi cô gọi tôi là gì? – Giọng điệu hơi hợt đầy mùi nguy hiểm vang lên.

Thượng Quan Tuyền ngẩng đầu, dũng cảm nhìn thẳng vào mắt Lãnh Thiên Dục: “Lợn giống! Tôi vừa gọi anh là lợn giống! Nghe rõ chưa?”

Cô không tin hắn lại gây khó dễ cho cô ở nơi công cộng thế này!

Cả người cô bị hắn quấn chế đã đành, chẳng lẽ không thể cho cái miệng của cô đòi lại chút công bằng được sao?

Dù sao Thượng Quan Tuyền cũng mới mười tám tuổi, dù trải qua nhiều sóng gió vẫn chỉ là cô gái mười tám tuổi. Dù cô có thạo đời, tinh táo và giết người không chớp mắt thì đôi lúc vẫn toát ra tính cách trẻ con giống với lứa tuổi.

Lãnh Thiên Dục tất nhiên cũng cảm nhận được điều này, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang tức giận và tính khí trẻ con của cô đang “lên án” hẳn, khuôn mặt lạnh lẽo cứng rắn lại cảm thấy có chút ấm áp lướt qua khiến tim hắn đập nhanh hơn.

Đôi mắt hắn khẽ chớp, vẻ sắc bén bắn ra như kiếm rút khỏi vỏ, đầy khí phách bức người. Chớp thêm lần nữa, lại như thu kiếm vào vỏ, ánh mắt ánh lên tia khác thường, trong lòng hắn đã có chủ ý...
d_i_e_n_dan_lequy_d_o_n

Đôi mắt rét lạnh nhìn cô, hắn không nói gì, cũng không biểu lộ gì, không có bất kì hành động nào, chỉ lặng lẽ nhìn cô...

Khuôn mặt cương nghị anh tuấn lại hết sức bình tĩnh đó khiến người ta không khỏi hoảng hốt trong lòng...

- Lại đây! – Sau một lúc, thanh âm trầm thấp của hắn vang lên, lạnh như băng, phảng phất lời mời gọi của ma quỷ.

Trong mắt Thượng Quan Tuyền đầy vẻ cảnh giác, cô không ngốc, sao có thể chủ động lại gần ma quỷ được.

Thấy vậy, hắn nheo mắt lại, đáy mắt như lưỡi dao sắc bén...

- Tôi nói lại đây!

Lãnh Thiên Dục không tăng thêm ngữ điệu, giọng điệu nhàn nhạt, hơi thở lạnh lẽo phảng phất quanh lỗ tai cô, xuôi xuống từng lỗ chân lông khiến cả người cô như đông cứng lại...

Bàn tay bé nhỏ nắm chặt lại, sau đó cô cố nén cảm giác sợ hãi, từ từ buông lỏng ra...

Cô chậm rãi đi về phía hắn, Thượng Quan Tuyền lớn như vậy nhưng đây là lần đầu tiên bị người khác uy hiếp như thế. Chết tiệt thật, nếu như có cơ hội cô nhất định sẽ báo thù! Để cho hắn biết Thượng Quan Tuyền cô không phải là người dễ bị trêu chọc.

Lãnh Thiên Dục khẽ nhếch môi, đáy mắt lạnh như băng dần thay bằng sự hài lòng.

Khi Thượng Quan Tuyền không tình nguyện đi đến trước mặt hắn, hắn duỗi tay ra, kéo cô ngồi lên đùi mình...

- Lãnh Thiên Dục, anh điên rồi! – Thượng Quan Tuyền sợ hãi thiếu chút nữa kêu to, bàn tay nhỏ bé kéo kéo tay hắn.

Khuôn mặt hờ hững của Lãnh Thiên Dục không có chút tình cảm, vẻ thâm thúy lạnh lẽo như đá cẩm thạch. Bàn tay to lớn của hắn nắm chặt hai tay đang giãy giụa của cô đưa ra sau, không nhanh không chậm cúi người xuống, thân hình cao lớn gần như đè cô lên bàn, hoàn toàn đem hơi thở của mình bao vây lấy cô.

Hắn cúi xuống ngậm lấy đôi môi mềm mại, hắn đang đói khát như lũ khách trên sa mạc tìm được nguồn nước, ra sức hút lấy hút để, dường như muốn đem cô nhập vào người mình. Nụ hôn điên cuồng kích tình, bùng bùng như ngọn lửa.

- Đây...

Cô trợn to mắt, ngực đập phập phồng, nụ hôn điên cuồng của hắn như con sóng lớn, nháy mắt bao vây lấy cô...

Bàn tay tà ác cách một lớp vải mỏng phủ lên nơi căng tròn của cô...

Thượng Quan Tuyền cố gắng hít thở, mỗi hơi thở hít vào phé quản toàn là hơi thở bá đạo của hắn...

Hai tay muốn kháng cự nhưng lại bị hắn giữ chặt ở sau lưng. dien_danlequy_d_o_n

Cô vô lực, không thể ngăn cản hắn, chỉ có thể bị động trong ngực hắn, cô cắn môi không để phát ra tiếng rên rỉ...

- Lãnh Thiên Dục, đừng như vậy... buông tôi ra...

Không còn cách nào khác...

Sự cự tuyệt của cô chẳng có sức thuyết phục là mấy.

Lãnh Thiên Dục hôn lên chiếc cổ trắng nõn của cô, chuyên tâm lưu lại những vết hôn...

Cảm giác vừa đau vừa buồn buồn ở cổ kích thích vào trái tim... khiến cô run rẩy...

Lúc lâu sau, Lãnh Thiên Dục mới ngẩng đầu lên, thả hai tay cô ra...

Đôi mắt thâm thúy của hắn hài lòng nhìn vết hôn của mình như những đóa hoa đẹp dễ nở rộ trên người cô...

Thượng Quan Tuyền thở hổn hển, đôi mắt trong như làn nước trong trong nhìn hắn, đáy mắt dâng lên cảm giác tủi thân khó có thể phát hiện. Cô yên lặng nhìn hắn như đang chất vấn.

Nhìn khuôn mặt quật cường của cô, Lãnh Thiên Dục lại cảm thấy rất thoải mái...

- Đối với những đứa trẻ không lễ phép thì phải phạt!

Hắn thản nhiên nói, làm như không có chuyện gì xảy ra, ngồi nghiêm chỉnh lại, hai hàng lông mày kiên nghị khiến cô không thoải mái.

Lãnh Thiên Dục vòng tay qua người cô, cầm dao đĩa lên, lấy một miếng bánh ngọt đưa lên miệng cô: “Ăn nhiều vào...”.

Âm thanh kêu gọi lại có chút quan tâm vang lên, giống như bác sĩ lấy kẹo dỗ trẻ con uống thuốc. Đáng tiếc là, đứa trẻ này cũng quá ngang bướng, chỉ liếc mắt chứ không thèm dao động.

- Không muốn... – Thượng Quan Tuyền rất tức giận, đưa tay đẩy ra.

Leng keng! Tiếng kêu thanh thúy vang lên, dao đĩa rơi trên nền đá cẩm thạch phát ra âm thanh chói tai.

Thượng Quan Tuyền kinh hãi kêu một tiếng, bàn tay nhỏ bé lập tức che đôi môi đỏ mọng lại, cô không nghĩ lại như vậy!

Lãnh Thiên Dục ngược mắt nhìn cô, đôi mắt sâu thẳm không nhìn ra vẻ tức giận... chỉ yên lặng nhìn cô. Trong lòng cô lại thêm sợ hãi...

- Thật xin lỗi, tôi... tôi không cố ý! – Trong lòng cô dâng lên cảm giác bất an, dù gì vừa rồi hắn cũng không có ác ý gì.

Lãnh Thiên Dục không nói một câu nào. Lát sau, sự sắc bén trong mắt dần tản đi, mặc cho người phục vụ lau dọn.

Thượng Quan Tuyền lúng túng ngồi trên đùi Lãnh Thiên Dục, muốn rời đi nhưng không thể thoát khỏi bàn tay đang nắm chặt của hắn. Cô cảm thấy mất hết cả mặt mũi. dien_dan_le_quy_don

Đúng lúc đang trong tình thế khó xử, từ phòng ăn khác lại truyền đến tiếng trẻ con cười khanh khách.

Cô sợ hãi, lập tức nhìn về hướng tiếng cười phát ra, nhưng vì cách bài trí của phòng ăn nên không nhìn thấy ai.

Lãnh Thiên Dục hiển nhiên cũng nghe thấy, mi tâm chau lại, hắn lạnh lẽo hỏi người phục vụ đang cung kính đứng bên: “Sao vẫn còn có người khác ở đây?”. Đôi mắt đen bắn ra tia sắc nhọn lạnh lẽo.

Người phục vụ bị hắn dọa sợ đến giật mình, lập tức đáp lời: “Thật xin lỗi, Lãnh tiên sinh, chúng tôi đã ngăn cản nhưng vị tiên sinh đó vẫn nhất quyết đi vào, cho nên... cho nên...”.

Lời của anh ta còn chưa dứt, Lãnh Thiên Dục lại nghe thấy âm thanh còn to hơn truyền đến... âm thanh của tiếng trống lắc!

Hơn nữa...

- Triệt nhi, gọi bố nuôi đi! – Âm thanh trầm thấp đầy vui vẻ truyền đến.

Người phục vụ sợ đến tái mét mặt!

Thượng Quan Tuyền kinh ngạc mở to hai mắt!

Đôi mắt Lãnh Thiên Dục cũng khẽ chớp... Triệt nhi?

Lát sau, hấn lại khôi phục vẻ mặt như cũ, vậy mà khuôn mặt kiên nghị lại nở một nụ cười.

Giọng điệu của người đàn ông này, hấn quá quen thuộc!

Ngay sau đó, Lãnh Thiên Dục buông Thượng Quan Tuyền ra, bước chân vững vàng đi về phía căn phòng kia.

- Lãnh... Lãnh tiên sinh, cái này... Tiểu thư... dien_dan_le_quy_don

Người phục vụ đồ đầy mồ hôi lạnh, anh ta không thể ngăn cản, lập tức nhìn Thượng Quan Tuyền bằng ánh mắt đáng thương.

Thượng Quan Tuyền cũng không lên tiếng, ngạc nhiên đi theo sau hấn.

92. Chương 92

CHƯƠNG 92: CUNG QUÝ DƯƠNG KÌ QUẶC

Edit: BB[o]

Tiếng đàn vi-ô-lông hòa cùng tiếng đàn dương cầm cao quý tạo thành những nốt nhạc yên bình và tao nhã vang lên khắp phòng ăn. Thượng Quan Tuyền đi theo sau Lãnh Thiên Dục, thẳng tới phòng ăn kia.

Nhìn từ phía sau, cô thấy bóng lưng cao lớn khá giống Lãnh Thiên Dục của một người đàn ông, bên cạnh anh ta là chiếc xe đẩy trẻ con, trong xe có một đứa bé xinh xắn khả ái...

Trẻ con?

Thượng Quan Tuyền thấy mặt đứa bé kia, cảm thấy đứa bé này nhìn hơi quen!

Đại não nhanh chóng tìm kiếm... à, đúng rồi, đứa trẻ này không phải là cô đã gặp khi ở hồ nước ước nguyện sao?

Là... con của Lăng Thiệu Đường?

Thượng Quan Tuyền có trí nhớ rất tốt đã lập tức nhớ ra.

Nhưng mà... Lăng Thiệu Đường đâu? Người đàn ông đưa lưng về phía cô chắc chắn không phải Lăng Thiệu Đường!

Lúc cô vẫn còn đang nghi ngờ, Lãnh Thiên Dục đã ngồi xuống đối diện người đàn ông. Sau đó hấn nhìn về phía Thượng Quan Tuyền, ý bảo cô cũng ngồi xuống cạnh hấn.

Sau khi ngồi vào chỗ, Thượng Quan Tuyền hoàn toàn đối diện với người đàn ông...

Một người đàn ông rất đẹp trai! Khuôn mặt góc cạnh, sống mũi cao, vẻ ngoài thoát nhìn rất phóng đảng nhưng ánh mắt lại khiến người khác không thể khinh thường! dien_d_anleq_uydon_

Người này...

Thượng Quan Tuyền đang nghĩ xem đã gặp người này ở đâu...

- Này, tôi nói này, hai người nhìn đủ chưa? – Giọng nói dễ nghe của người đàn ông vang lên.

Lãnh Thiên Dục vẫn nhàn nhã ngồi im, nhìn hiện tượng kỳ lạ trước mặt. Sau đó chau mày nói: “Quý Dương, sở thích cũng cậu cũng thật đặc biệt”.

Trên người Cung Quý Dương mặc một chiếc áo sơ mi siêu cấp khoa trương. Nói khoa trương cũng không phải là chỉ bộ dạng của Cung Quý Dương khi mặc chiếc áo này, mà là trên chiếc áo sơ mi của nam lại in hình một cô gái nóng bỏng!

Trời ạ!

Khi Lãnh Thiên Dục thấy Cung Quý Dương, hần cảm thấy khí huyết trong người như đang chảy ngược lại. Cung Quý Dương bị cái gì kích thích vậy?

Còn nữa, sao đứa bé này lại trong tay cậu ta?

Ai biết được khi Cung Quý Dương nghe Lãnh Thiên Dục nói mình như vậy liền vội vàng lấy tay che kín mắt...

- Anh nhận nhầm người rồi, Quý Dương là ai chứ, tôi không biết hai người, mau đi đi!

Ánh mắt anh ta toát ra vẻ mất tự nhiên! dienn_danleq_uydon

Nói cái gì vậy?

Về bất mãn lướt qua ánh mắt Lãnh Thiên Dục, ngay sau đó, hần ngang tàng đứng lên, kéo tay Cung Quý Dương đang che mặt ra...

- Cung Quý Dương, muốn tớ giúp cậu khôi phục trí nhớ không? Hả?

Thanh âm dù cứng rắn lạnh lùng nhưng vẫn có thể nghe ra chút nhẹ nhàng.

Thượng Quan Tuyền kinh ngạc nhìn hai người trước mặt!

Đúng, người này chính là tổng giám đốc của Cung thị - Cung Quý Dương. Cô nhớ là mình đã từng nhìn qua người này trên báo, tạp chí hoặc là trên TV. À, bổ sung thêm một chút, ngoại trừ các thể loại về kinh tế ra, anh ta đều xuất hiện trên trang nhất các tạp chí giải trí.

Báo chí đều nói rằng người đàn ông này rất phong lưu đào hoa, bên người không lúc nào không có phụ nữ, hàng đêm sinh ca!

Hừ, đúng là ngưi tầm ngưi mã tầm mã, người thế nào thì bạn cũng y như vậy, xem ra tứ đại tài phiệt đều cùng một hạng người với nhau cả!

Nhưng mà... sao anh ta lại phủ nhận thân phận mình trước mặt Lãnh Thiên Dục chứ?

Lúc này, bên môi Cung Quý Dương nhếch lên nụ cười tà mị, anh ta cũng không phản kháng, chỉ vỗ vỗ tay Lãnh Thiên Dục: “Đùa chút thôi, làm gì mà nghiêm túc thế chứ. Còn nữa, bộ dạng này của cậu sẽ dọa hai đứa trẻ con bên cạnh đấy”. d_ien_da_nl_eq_uydo_n

Hai đứa trẻ con?

Lãnh Thiên Dục bỏ tay Cung Quý Dương ra, đôi mắt bén nhọn nhìn lướt qua xe đẩy trẻ con!

Chỉ có Triệt nhi! Không có Lạc nhi!

- Quý Dương, tớ sẽ lập tức tìm cho cậu bác sĩ khoa thần kinh nổi tiếng nhất! – Hần thản nhiên lên tiếng.

Quần áo trên người cậu ta đã khiến hần khó có thể chấp nhận, giờ lại còn nói năng linh tinh nữa, gần đây hần đâu có nghe thông tin Cung thị bị khủng hoảng kinh tế gì đâu.

- Tớ rất bình thường! – Cung Quý Dương nhướn đôi mày rậm kháng nghị nói, anh ta quá hiểu hàm ý trong lời Lãnh Thiên Dục.

- Chính xác là hai đứa trẻ con mà. Triệt nhi bên cạnh tớ, còn có bên cạnh cậu nữa...

Anh ta dừng lại một chút, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của Thượng Quan Tuyền, xấu xa cười một tiếng: “Trong mắt tớ, trẻ vị thành niên vẫn là trẻ con, không tính là phụ nữ”.

- Anh nói ai là trẻ con? Ai là vị thành niên? Tôi mười tám tuổi rồi! – Thượng Quan Tuyền vừa nghe anh ta nói mình như vậy, nhất thời cao giọng.

- Hả? – Cung Quý Dương cố ý làm ra vẻ kinh ngạc, mắt chữ O mồm chữ A, sau đó ánh mắt chuyển sang Lãnh Thiên Dục, đưa tay chỉ vào hần...

- Người ta mới mười tám tuổi, đang ở độ tuổi thanh xuân phấp phới, hơn nữa còn là trọng điểm bồi dưỡng của quốc gia, Thiên Dục, cậu đúng là trâu già gặm cỏ non.

Ngay sau đó, tiếng cười quái dị vang lên.

Thượng Quan Tuyền nhìn Cung Quý Dương như nhìn quái vật. Trời ạ, người đàn ông này... đúng là không đáng hoàng. di_e_nda_nl_equ_ydon

Nhưng khi cô phát hiện Cung Quý Dương ở phía đối diện vẫn đang nhìn mình, ánh mắt cô đột nhiên trở nên sắc bén...

- Này, anh nhìn gì?

Người đàn ông này nhìn qua thì không đến nỗi nào. Gương mặt anh ta lúc nào cũng nở nụ cười đầy xấu xa, lông mày hơi nhíu, giống như lúc nào cũng rất vui vẻ, cong cong như ánh trăng lưỡi liềm trên bầu trời đêm, nhưng nụ cười lại đầy vẻ bồn chột!

93. Chương 93

CHƯƠNG 93: ĂN KÉ

Edit: BB[o]

Người đàn ông này rốt cuộc là thế nào vậy? Trong tứ đại tài phiệt cô đã được gặp ba người, cả ba đều khiến người ta khó có thể nắm bắt, Lãnh Thiên Dục khiến ta không rét mà run, Lăng Thiếu Đường thì cuồng ngạo, còn Cung Quý Dương đang ở trước mặt đây, cô thật không biết phải dùng từ gì để hình dung anh ta nữa. Quái dị? Phải là không đứng đắn mới đúng! Còn một người là Hoàng Phủ Ngạn Tước cô chưa gặp, nhưng nghe nói anh ta rất tao nhã lại có phần thâm trầm và bí hiểm.

Thấy Cung Quý Dương không hề chớp mắt nhìn Thượng Quan Tuyền, ánh mắt đầy vẻ không đáng hoàng, Lãnh Thiên Dục nhún mày không vui. Hắn vô thức đưa tay kéo Thượng Quan Tuyền lại, để cô dựa vào vai hắn. Giọng nói lạnh như băng vang lên: “Nhìn đủ chưa?”

Cung Quý Dương không hề sợ hãi, đan hai tay vào nhau, sau đó dường như nhớ ra điều gì, anh ta hét to lên phá vỡ không khí tao nhã của phòng ăn: “À, tớ nhớ ra rồi, Thiên Dục, cô ấy không phải là người mà cậu tốn một tỷ đô la để mua đêm đầu tiên đấy chứ...”

Ngay lập tức, thanh âm của Cung Quý Dương biến mất trong tay Lãnh Thiên Dục!

- Ngậm ngay miệng lại, cậu lắm chuyện quá đấy!

Lãnh Thiên Dục đứng lên bịt kín miệng Cung Quý Dương, giọng điệu dè dặt đến mức thấp nhất: “Còn để tớ nghe được chuyện này lần nữa, cậu chết chắc!”

Bị bịt miệng nên Cung Quý Dương không thể nói được, chỉ có thể giơ hai tay lên đầu ra hiệu đầu hàng...

Không ngờ trong mắt Lãnh Thiên Dục lại ánh lên tia vui vẻ không dễ phát hiện, sau đó hắn buông tay ra.

Khụ, khụ...

Cung Quý Dương suýt nữa bị Lãnh Thiên Dục bịt miệng đến không thể thở, anh ta hít sâu mấy cái, bắt đầu nói: “Tớ nói này Thiên Dục, chúng ta từ nhỏ đã là bạn của nhau, cậu định giết người diệt khẩu đấy hả?”

Lãnh Thiên Dục ngồi yên, hai tay khoanh trước ngực nhìn Cung Quý Dương, lạnh nhạt nói: “Nói đi, sao lại thành ra cái bộ dạng này? Còn nữa, sao Triệt nhi lại ở đây cùng cậu?”

- Cậu thắc mắc nhiều thế?

Cung Quý Dương vươn vai một cái, hắng giọng trả lời: “Ồ Mỹ tớ gặp được một cô gái đáng ghét...”

Anh ta dừng lại một chút, sau đó tao nhã nhấp một hớp rượu.

Lãnh Thiên Dục vẫn ngồi yên nhìn Cung Quý Dương, cực kì nhẫn nại chờ anh ta nói tiếp.

Để ly rượu xuống, Cung Quý Dương tiếp tục nói: “Cô ấy cho rằng tớ chỉ là dạng con ông cháu cha không có triển vọng gì cả, nếu chỉ có hai bàn tay trắng thì cũng chỉ là tên ngốc không làm nên trò trống gì, thậm chí còn không thể sinh tồn trong thế giới này. Cậu nói xem, làm sao tớ nhịn được?”

Nói xong, anh ta phiến não giờ tay lên vuốt vuốt tóc.

- Sau đó thì sao? – Lãnh Thiên Dục cầm ly rượu người phục vụ vừa đưa tới, nhẹ nhàng thưởng thức một hớp, thờ ơ hỏi.

- Thì đánh cược thôi! – Cung Quý Dương phun ra vài chữ như vậy.

- Cô ấy nói chỉ cần tớ có thể xuất phát từ Bắc Mỹ rồi đi vòng quanh châu Âu rồi trở về là thắng, đương nhiên là được mang theo tiền bên người. Tớ làm sao có thể để một cô gái coi thường mình được chứ! – Anh ta thần nhiên nói.

Thượng Quan Tuyền vừa nghe vậy, đôi mắt kinh ngạc mở to.

Mà đôi mắt hồ hững của Lãnh Thiên Dục cũng thoáng qua tia kinh ngạc...

- Thế mà đến giờ vẫn còn sống được, cậu đúng là vất vả không ít rồi!

Cung Quý Dương khẽ nhún mày: “Thiên Dục, cậu cũng đừng coi thường tớ. Tớ có rất nhiều cách, nếu không làm sao mà đi đến Hy Lạp được chứ? Còn dám cho rằng tớ sẽ chết đuối đầu đường à, chẳng qua là...”

Anh ta khịt mũi cười một tiếng: “Tớ không muốn chuyện này thành trò cười cho ba người các cậu sau này thôi”.

- Không mang theo tiền mà sao lại vào đây ăn? – Lãnh Thiên Dục cảm thấy dù bản thân đang rất tỉnh táo nhưng nghe những lời này của Cung Quý Dương cũng sẽ sớm điên mất.

Cung Quý Dương nhìn xung quanh, sau đó cười thần bí, thấp giọng nói: “Ăn ké”.

Hả?

Lãnh Thiên Dục cảm thấy như có sấm vang lên bên tai...

- Đây là lời mà một tổng giám đốc nói ra sao? Nếu như là tổng giám đốc khác thì không nói đến, nhưng đây là tổng giám đốc của Cung thị đấy...

- Dừng! Không sao đâu, yên tâm đi, tớ đã tính cả rồi, tớ đi vào bằng cửa sau! – Cung Quý Dương giờ giờ tay lên giống như không có chuyện gì, nụ cười trên mặt vẫn không tắt...

Thượng Quan Tuyền ngồi bên cạnh Lãnh Thiên Dục càng thêm sợ đến ngây ngẩn cả người...

Thế nào mà lại...?

Chẳng lẽ tứ đại tài phiệt đều như vậy sao...

Thật là đáng sợ! Ăn... ké sao?

Lãnh Thiên Dục bất đắc dĩ lấy tay day day trán, ần ần vào huyệt thái dương: “Xem ra có thời gian tớ phải đến thăm hai bác một chuyến, xem bọn họ có bị cậu làm tức chết không”.

Cung Quý Dương rất thích chơi đùa, chuyện này bọn họ đều biết, nhưng lần này cũng quá... khác thường mà!

Cung Quý Dương cười tà mị: “Thiên Dục, nhân tính của cậu càng ngày càng nhiều đấy!”

Lãnh Thiên Dục liếc anh ta một cái, sau đó tiện tay chỉ vào bộ quần áo quái dị trên người Cung Quý Dương...

- Không phải là cậu đem bộ vest để đổi lấy thứ này và tiền đấy chứ?

Rốt cuộc anh ta đang mặc cái thứ gì vậy? Cả đời này Lãnh Thiên Dục chưa từng thấy loại quần áo đáng sợ như vậy.

Lại còn in hình *** nữa chứ!

Chỉ liếc mắt nhìn qua thôi hắn đã thấy da đầu tê rần rần!

Cung Quý Dương cúi xuống nhìn bộ quần áo của mình, sau đó cười nói: “Đây là vì muốn thân thiết hơn với Triệt nhi thôi. Cậu cũng biết đấy, tớ là bố nuôi của Triệt nhi và Lạc nhi, muốn nhân cơ hội bồi dưỡng tình cảm cha con”.

- Dùng một bộ quần áo để bồi dưỡng tình cảm? – Lãnh Thiên Dục phản bác lại.

Đây là logic kiểu gì vậy? Lần đầu tiên hắn nghe thấy kiểu giải thích thế này. Biết Cung Quý Dương nhiều năm như vậy, lần đầu tiên hắn thấy vẻ mặt này của anh ta.

94. Chương 94

CHƯƠNG 94: HÀO QUANG CỦA TÌNH MẪU TỬ

Cung Quý Dương nghe Lãnh Thiên Dục hỏi vậy, không nhanh không chậm tiếp lời: “Cậu thì biết cái gì, tớ vì Triệt nhi nên mới mặc thế này, thằng bé cực kì thích khuôn mặt xinh đẹp của MM trên áo tớ! Đúng không, Triệt nhi?”

Anh ta quay đầu nhìn Lăng Triệt đang nằm trong xe đẩy, trên mặt tràn đầy vẻ dịu dàng mà ngay cả Lãnh Thiên Dục cũng chưa từng thấy qua, đưa tay bế thằng bé lên.

Đôi mắt tinh anh sáng như sao của Lăng Triệt tròn xoe nhìn Cung Quý Dương, sau đó cười khanh khách.

- Đấy, Thiên Dục, cậu xem đi, Triệt nhi cười với tớ đấy!

Cung Quý Dương vui mừng như phát hiện ra châu lục mới, trong mắt tràn đầy vẻ dịu dàng.

Thượng Quan Tuyền ngồi ở đối diện cũng đưa mắt nhìn đứa bé trên tay Cung Quý Dương. Nhìn nụ cười ngây thơ của đứa bé, cô thấy lòng mình yên ổn hơn bao giờ hết.

Mọi người đều nói nụ cười của trẻ con là điều tinh khiết nhất trên thế giới này, xem ra không sai chút nào.

Nhìn đứa bé, đôi mắt cô toát ra tia khát vọng, cô cũng muốn bế đứa bé này!

Cung Quý Dương dường như cũng cảm nhận được ánh mắt khát khao ở phía đối diện, bên môi anh

95. Chương 95

CHƯƠNG 95: CẢNH TƯỢNG KINH HẢI TRONG PHÒNG ĂN

Edit: BB[o]

Mặt mày Lãnh Thiên Dục vốn đang xanh mét giờ bắt đầu biến thành xám xịt...

- Cung Quý Dương, chán sống rồi hả?

Mặc dù âm điệu không cao nhưng rõ ràng có thể nghe ra hắn đang rất tức giận.

Thượng Quan Tuyền cũng liếc nhìn Cung Quý Dương, sau đó lại cúi xuống nhìn Tiểu Lăng Triệt trong lòng mình.

Thật chẳng hiểu người đàn ông này đang nói cái quái gì, mà Thượng Quan Tuyền cũng chẳng muốn để ý tới anh ta.

Ánh mắt trong veo và đen láy của Tiểu Lăng Triệt tròn xoe lên nhìn Thượng Quan Tuyền. Cô thấy hình ảnh triu mến của mình trong đôi mắt trong veo như hồ nước ấy.

Đứa bé nhìn Thượng Quan Tuyền một lúc, sau đó lại nhìn sang Lãnh Thiên Dục đang ngồi cạnh, bàn tay nhỏ bé giơ lên với hắn, miệng lại bi ba bi bô. di en danl equyd n

Cung Quý Dương vừa thấy vậy, vẻ mặt đang giương lên nụ cười xấu xa lập tức thay đổi hẳn...

- Đây, cô gái, đưa Triệt nhi cho tôi, thằng bé... à, thằng bé đói bụng rồi!

Thượng Quan Tuyền ngăn ra, không biết tại sao Cung Quý Dương lại có phản ứng mạnh như vậy.

Ngay lúc Cung Quý Dương vội vã muốn bế lấy đứa bé thì Tiểu Lăng Triệt lại bị Lãnh Thiên Dục ôm vào lòng...

- Đây, Thiên Dục, đưa Triệt nhi cho tớ! – Cung Quý Dương vừa thấy đứa bé bị Lãnh Thiên Dục bế, vội vàng gào lên.

Lãnh Thiên Dục không chút hoảng hốt cũng chẳng vội vã gì ôm Tiểu Lăng Triệt trong ngực. Hắn biết tại sao Cung Quý Dương lại gấp gáp như vậy. Mọi người đều biết anh ta rất yêu quý Lăng Triệt và Lăng Lạc, hai đứa bé vừa được sinh ra đã tranh làm bố nuôi của chúng, trừ bố mẹ ruột ra thì anh ta không muốn cho Tiểu Lăng Triệt và Tiểu Lăng Lạc gần gũi với bất cứ ai khác.

Kể từ khi hai đứa bé này ra đời, ba người bọn họ mới phát hiện ra một mặt khác của Cung Quý Dương.

- Đúng là kì lạ, đây là con của Thiếu Đường, sao lại trả cho cậu chứ? – Trong mắt Lãnh Thiên Dục lóe lên tia chế nhạo, không nhanh không chậm hỏi lại.

Nói xong, Lãnh Thiên Dục cúi đầu nhìn Tiểu Lăng Triệt trong ngực. Thằng nhóc này chẳng hề sợ hãi hơi thở lạnh như băng của hắn mà dường như rất thích được hắn bế. Thấy Lãnh Thiên Dục nhìn mình, Tiểu Lăng Triệt cười khanh khách, bàn tay nhỏ bé nắm lấy vạt áo hắn dường như đang rất thích thú.

Cung Quý Dương càng cảm thấy khấn trương...

Chẳng nhẽ Triệt nhi lại thích cái tên đó?

- Tớ nói này Thiên Dục, cậu xem cậu đang mặc vest, đi giày da thể này, lại đi bế một đứa bé, không cẩn thận lại bị đám báo chí bắt gặp đấy. Nhanh lên, đưa Triệt nhi cho tớ đi! dien danle quydon

Cung Quý Dương cố nặn ra nụ cười làm lành, anh ta tuyệt đối không bao giờ nghĩ mình lại có ngày vì một đứa bé mà đi năn nỉ người khác.

- Bắt gặp được thì sao chứ? Cậu nói xem, hình như Triệt nhi thích tớ hơn thì phải. Tớ muốn thử xem áo vest giày da với cái áo sơ mi in hình mỹ nhân kia của cậu, thằng bé thích ai hơn.

- Nói nhảm! Triệt nhi thích nhất bộ quần áo này của tớ! – Lúc này Cung Quý Dương hết sức cố chấp giống như một đứa trẻ.

Lãnh Thiên Dục nhướn mày, bên môi nở nụ cười đầy hứng thú nhưng cũng chẳng muốn tranh cãi cùng anh ta làm gì, chuyện này hắn đã quá quen rồi.

Hắn khẽ nâng ngón tay thon dài lên...

- Lãnh Thiên Dục, cậu định làm gì đấy? – Cung Quý Dương vừa thấy động tác của Lãnh Thiên Dục liền bị dọa cho cực kì hoảng sợ.

Lãnh Thiên Dục cũng hết sức kiên nhẫn, đáy mắt hàm chứa nụ cười nhàn nhạt. Không để ý đến câu hỏi của Cung Quý Dương, hắn giơ tay lên khẽ vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn mũm mĩm của Tiểu Lăng Triệt, động tác hết sức thoải mái và dịu dàng.

Thượng Quan Tuyền ở bên cạnh ngây ngẩn cả người, đây là Lãnh Thiên Dục mà cô biết sao?

Tuy không được như Cung Quý Dương nhưng giữa hai hàng lông mày của hắn tản ra sự dịu dàng mà cô chưa từng thấy. Một người đàn ông mạnh mẽ và cứng rắn như hắn có vẻ như không biết trong ánh mắt mình đang có bao nhiêu phần tình cảm.

- A... – Cung Quý Dương khàn giọng gào lên. Ngay sau đó, anh ta không nói gì nữa, thân người cao lớn lập tức đứng bật dậy, trực tiếp đi đến trước mặt Lãnh Thiên Dục, duỗi tay ra muốn bế Tiểu Lăng Triệt đi! đi enda nlequydo n

- Làm gì vậy? – Lãnh Thiên Dục dùng tay phải ôm lấy đứa bé, tay trái giơ lên ngăn cản động tác của Cung Quý Dương.

- Trả Triệt nhi đây! – Cung Quý Dương dường như muốn cướp người.

Lãnh Thiên Dục khéo léo quay người lại, cố gắng che chắn cho đứa bé, không để Cung Quý Dương lại gần.

Thượng Quan Tuyền lại sợ đến ngậy người, không chỉ riêng cô mà tất cả phục vụ trong phòng ăn cũng đều kinh ngạc. Hai người đàn ông siêu đẹp trai lại ngồi trong một nhà hàng hạng sang... tranh giành một đứa bé!

Trời ạ!

- Cậu còn cố làm ra vẻ tốt đẹp lắm sao, đã đi ăn ké lại còn muốn để Triệt nhi theo cậu chịu khổ à? – Lãnh Thiên Dục cố ý lớn tiếng nói.

- Này! Lãnh Thiên Dục...

Cung Quý Dương căng thẳng nhìn xung quanh, sau đó khẽ nói với Lãnh Thiên Dục: “Cậu cố tình muốn để mọi người biết phải không? Lớn tiếng cái gì chứ”.

- Được, vậy tớ hỏi cậu...

Lãnh Thiên Dục hài lòng nhìn vẻ mặt lo lắng của Cung Quý Dương, giọng nói bình thản vang lên: “Sao Triệt nhi lại ở đây với cậu?”

Hắn không tin Kỳ Hinh tốt đến mức giao con của mình cho Cung Quý Dương.

- Câu hỏi của cậu kì quái quá đấy, sao Triệt nhi lại không thể ở đây với tớ? Tớ là bố nuôi của thằng bé đấy!

- Cung Quý Dương nhướn mày đáp lời. di end anlequ ydon

- Quên đi, để tớ gọi cho Thiếu Đường bảo cậu ấy đến Hy Lạp! – Lãnh Thiên Dục vừa nói vừa cầm điện thoại lên...

- Đứng... – Cung Quý Dương cố gắng ngăn cản.

- Được rồi, tớ nói, cậu cũng thật là... kiểu gì cũng bắt ép người khác bằng được! – Anh ta bày ra vẻ uất ức, ngồi xuống ghế, cầm cốc thủy tinh trên bàn lên uống.

- Đột trước tớ có ghé qua nhà Thiếu Đường, sau đó tiện tay đưa Triệt nhi đi cùng. Cậu cũng biết đấy, nếu chỉ đi có một mình thì sẽ buồn chết mất!

96. Chương 96

CHƯƠNG 96: TÊN BẮT CỐC

Edit: BB[o]

Cung Quý Dương vừa dứt lời, Thượng Quan Tuyền đang ở một bên xem náo nhiệt hết sức kinh ngạc, lập tức dùng tay che cái miệng nhỏ nhắn lại, đôi mắt đầy vẻ khó tin nhìn Cung Quý Dương... Người đàn ông này thật quá là kì quặc!

Người này thật sự là tổng giám đốc Cung Quý Dương của Cung thị sao?

Không chỉ ăn mặc như thế này, lại còn phải đi ăn ké khắp nơi, hơn nữa còn nhân lúc bố mẹ đứa bé không để ý, “tiện tay” đưa đứa bé đi...

Người này thật sự là Cung Quý Dương ư?

Bốn người bọn họ sao lại kì quái vậy?

Lãnh Thiên Dục nghe Cung Quý Dương nói vậy thì không hề tỏ ra kinh ngạc, rõ ràng chuyện này đã thành thói quen rồi.

- Trả đứa bé cho Thiếu Đường đi, nếu thích trẻ con thì tự tìm phụ nữ rồi sinh lấy mấy đứa!

Lãnh Thiên Dục sợ Cung Quý Dương sẽ “không từ thủ đoạn nào” để giành lại đứa bé nên đưa Triệt nhi cho Thượng Quan Tuyền bế. dienda»nlequ»ydon

- Nói như vậy là cậu đã chuẩn bị xong rồi?

Cung Quý Dương không khó để nhìn ra sự ăn ý của hai người phía đối diện, nhất là khi thấy vết hôn mơ hồ trên người Thượng Quan Tuyền, bên môi anh ta lộ ra nụ cười tà, ánh mắt cũng thay đổi, đầy vẻ chế nhạo.

- Thiên Dục, tớ biết “năng lực” của cậu rất khỏe, nhưng mà không phải là sẽ hành hạ cô bé này đấy chứ!

Lãnh Thiên Dục hiểu ý tứ của anh ta, chỉ nhân nhả thưởng thức một hớp rượu rồi nói: “Tớ phát hiện ra dạo này cậu lắm điều thật đấy”.

Thượng Quan Tuyền không hiểu hàm ý của Cung Quý Dương, đôi mắt đầy vẻ nghi ngờ dưới ánh đèn thủy tinh càng thêm xinh đẹp.

Cung Quý Dương không nhịn được phá lên cười. “Cô bé, không hiểu ý của tôi à? Tôi thấy cô gầy yếu vậy, chắc là không chịu nổi thú tính của cái tên Thiên Dục này đâu nhỉ? Đúng rồi, hai người cũng phải... áp dụng biện pháp an toàn đi”. Anh ta xấu xa lên tiếng.

Hả...

Thượng Quan Tuyền ngỡ ngác, nhưng ngay sau đó cô đã lập tức hiểu ý tứ của Cung Quý Dương. Nhất là khi thấy anh ta nhìn mình bằng ánh mắt mập mờ, khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ lập tức đỏ bừng lên, cô nắm chặt lấy vạt áo rồi đứng lên... die»ndanl»equyd»n

- Chính vì có người đàn ông như anh nên thế giới này mới bị vẩn đục! – Đôi mắt cô tràn đầy lửa giận, dường như muốn thiêu đốt luôn cả Cung Quý Dương.

Vừa dứt lời, Thượng Quan Tuyền trả đứa bé lại cho Lãnh Thiên Dục ôm, cô tức giận đi về phòng vệ sinh.

- Tớ thấy hôm nay cậu mồm mép quá đấy! – Sau khi Thượng Quan Tuyền đi khỏi, Lãnh Thiên Dục nhếch môi mỉm cười, một tay ôm đứa bé, một tay cầm ly rượu lên.

Tình huống này đúng là cực kì quái dị!

Cung Quý Dương uể oải dựa người vào ghế, nhân nhả lắc ly rượu trong tay, nói: “Thiên Dục, cô gái này... là Thượng Quan Tuyền?”

Lãnh Thiên Dục không trả lời, chỉ trầm mặc thưởng thức một hớp rượu. Tuy đáng vẻ ung dung nhưng lại toát ra vẻ cứng rắn và mạnh mẽ.

- Động lòng với cô ấy rồi à? – Cung Quý Dương không nhanh không chậm lên tiếng. Dù lời nói có vẻ tùy tiện nhưng vẻ mặt khá nghiêm túc. diendan»

- Cô gái đó chẳng qua cũng chỉ là phiền phức mà thôi! – Lãnh Thiên Dục lạnh nhạt mở miệng.

Động lòng?

Làm sao có thể?

Mặc dù hẳn thừa nhận lời nói vừa rồi của Cung Quý Dương khiến hẳn có chút chấn động trong lòng, nhưng hẳn thấy hẳn chẳng qua chỉ là có hứng thú với Thượng Quan Tuyền nhiều hơn những người phụ nữ khác, sao có thể động lòng chứ? Tình yêu ư? Hẳn chẳng bao giờ quan tâm đến thứ đó.

Cung Quý Dương nghe Lãnh Thiên Dục nói vậy, cười ha hả: “Nếu như vừa thấy phiền phức vừa thấy ngọt ngào thì cũng chẳng sao”.

Anh ta rất hiểu con người Lãnh Thiên Dục, dù là hắc đạo hay bạch đạo thì cũng là người rất oai phong lẫm liệt, nhưng nếu nói đến chuyện tình cảm thì cậu ta tuyệt đối là đứa trẻ con! À, không đúng, trẻ con cũng chẳng bằng.

- Đừng nói lung tung! – Lãnh Thiên Dục lạnh lùng lên tiếng.

- Quên đi, giờ tớ không có thời gian, chờ tớ hoàn thành vụ đánh cược xong sẽ từ từ chỉ giáo chuyện tình cảm cho cậu! – Cung Quý Dương cố ý nhấn mạnh.

- Cậu rảnh rồi quá nhỉ, gần đây cổ phiếu của Cung thị tăng mạnh lắm sao? – Giọng nói của Lãnh Thiên Dục có chút nhạo báng.

Cung Quý Dương cong môi lên: “Nếu muốn thì cho cậu mượn ít may mắn vậy, tớ đây chẳng liệu mạng được như cậu, ai bảo ông trời sinh ra tớ đã thông minh hơn các cậu rồi chứ”.

Lãnh Thiên Dục bất đắc dĩ lắc đầu... đưa mắt nhìn Tiểu Lăng Triệt trong ngực, đôi mắt dần trở nên ảm áp.

- Triệt nhi ở lại với tớ, cậu đi đi!

- Đùa gì thế... - Cung Quý Dương vừa muốn phản bác thì tiếng chuông điện thoại dồn dập vang lên cắt đứt lời anh ta.

Lãnh Thiên Dục nhìn một chút, sau đó giờ giờ điện thoại lên...

- Xem ra nguyện vọng đưa Triệt nhi đi chu du cùng của cậu đã hoàn toàn tan vỡ rồi! – Hắn nhếch đôi môi mỏng lên, ấn nút nghe điện thoại.

- Thiếu Đường! – Trong giọng nói không khó để nghe ra tình bạn thân thiết.

Lãnh Thiên Dục vừa dứt lời, ở đầu bên kia truyền đến giọng nói cuồng ngạo không kìm chế được của Lăng Thiếu Đường.

- Nghe nói cậu đến Hy Lạp, có thấy tên chết tiệt Quý Dương ở đó không?

Lãnh Thiên Dục đưa mắt nhìn sang Cung Quý Dương, khóe miệng vốn kiên nghị nhếch lên đầy vui vẻ. Nhìn về mặt ngày càng khó coi của Cung Quý Dương, hắn cố ý nói: “Tên chết tiệt đó đang ở cạnh tớ”.

Vừa dứt lời, hắn đưa điện thoại cho Cung Quý Dương.

- Cậu là quản gia đấy à, sao lại quan tâm đến nhau thế! – Cung Quý Dương không tình nguyện nhận điện thoại, uể oải lên tiếng.

- Cung Quý Dương!

Một tiếng gầm thét từ đầu kia điện thoại truyền đến, dường như to đến mức có thể làm vỡ cả điện thoại.

Cùng lúc đó, Cung Quý Dương đưa điện thoại ra xa tai mình.

97. Chương 97

CHƯƠNG 97: GIAM LỔNG

Edit: BB[o]

Lát sau, Cung Quý Dương mới áp điện thoại vào tai: “Gào cái gì chứ, muốn chọc thủng màng nhĩ của tớ à?”

- Cung Quý Dương, tên bất cóc này, thừa dịp quản gia không để ý đã đưa Triệt nhi đi. Còn dám ra nước ngoài, đồ chết tiệt, lại còn tắt điện thoại nữa chứ! Cậu cho rằng như thế thì tớ không tìm được cậu à? – Lăng Thiếu Đường cầm điện thoại quát lớn.

Cung Quý Dương ra sức xoa xoa lỗ tai.

- Cậu cũng nhỏ mọn quá đấy, Triệt nhi đi cùng tớ đáng lẽ cậu phải yên tâm mới đúng! –Anh ta bắt mắt kháng nghị.

- Nói nhảm ít thôi, trả con cho tớ đây!

Vẻ xấu xa trong mắt Cung Quý Dương lại lan tràn, đôi môi khêu gợi khẽ nhếch lên: “Vậy phải xem tốc độ của ai nhanh hơn, tớ chẳng qua là chỉ ghé qua Hy Lạp chút thôi”.

Ngụ ý của anh ta chính là... anh ta sẽ lập tức lên đường đi nơi khác ngay.

- Cung Quý Dương, tớ cảnh cáo cậu, ở yên tại Hy Lạp đi. Nếu tớ và Kỳ Hinh tới mà không thấy đâu thì đừng trách sau này tớ đập nát xương cậu! – Lăng Thiệu Đường uy hiếp.

- Đây, Lăng Thiệu Đường...

Cung Quý Dương còn chưa kịp nói, điện thoại đã bị Lãnh Thiên Dục cướp lấy.

die»ndanl»equyd»n

- Thiệu Đường, mau đến mà xem Triệt nhi đã phải chịu khổ thế nào đi! – Hấn nói xong liền cúp điện thoại.

- Lãnh Thiên Dục, sao tự đứng lại đi lo chuyện bao đồng thế hả? – Cung Quý Dương bắt mắt hét ầm lên.

Xong rồi, Lãnh Thiên Dục chắc chắn sẽ ra tay. Khả năng anh ta đưa Tiểu Lăng Triệt trốn đi được là rất thấp. Nếu như bình thường thì anh ta sẽ chẳng bận tâm, nhưng vừa nghĩ đến vụ đánh cược cùng cô gái kia, anh ta lại nghiêng rãnh lại. Trên người không mang theo đồng nào, hơn nữa còn không được lợi dụng mối quan hệ gì hết!

Lãnh Thiên Dục nhún vai, xem thường sự lên án của anh ta: “Vậy thì phải xem là việc gì đã, hiện giờ tớ cũng rất rảnh”.

Chết tiệt!

Tác phong của Cung Quý Dương trước giờ luôn không thể đoán trước, vậy mà lần này anh ta lại bất đắc dĩ bị Lãnh Thiên Dục tóm được, sắc mặt liền trở nên xanh mét...

- Phục vụ!

Lát sau, giọng nói vang dội khắp phòng ăn vang lên.

Người phục vụ cung kính đi lên trước...

- Tiên sinh, ngài cần gì?

Cung Quý Dương nhìn người phục vụ, sau đó lớn tiếng nói: “Chuẩn bị tất cả những món ăn ngon nhất trong thực đơn ra đây, nhanh lên”.

Người phục vụ vừa nghe đã sợ hết hồn: “Hả? Tiên sinh, ngài định mỗi món ném một chút sao?”

- Đúng, sao thế? Tôi dùng tiếng Hy Lạp mà nghe cũng không hiểu hả? – Cung Quý Dương trách móc bằng tiếng Hy Lạp chuẩn.

- Nhưng... tiên sinh... bữa ăn này...

Người phục vụ quan sát Cung Quý Dương một lượt, đôi mắt lộ vẻ do dự, vừa rồi anh ta nghe rất rõ vị tiên sinh này nói muốn ăn ké.

- Sao? Sợ tôi ăn không nổi sao? – Cung Quý Dương thấy vẻ mặt của người phục vụ lập tức không vui.

Với tính cách bất thường của Cung Quý Dương, Lãnh Thiên Dục đã quá quen. Hấn chỉ ngồi yên thưởng thức ly rượu.

- Lãnh tiên sinh, chuyện này...

Dù sao người phục vụ cũng chưa từng gặp qua người khách nào kì lạ như vậy. Anh ta cúi đầu nhìn Lãnh Thiên Dục hỏi ý kiến. Dù sao vị Lãnh tiên sinh này cũng đã bao cả phòng ăn, cũng nên hỏi ý kiến của ngài ấy chứ.

- Cứ theo yêu cầu của vị tiên sinh này mà làm đi, mọi chi phí tính hết cho tôi! – Lãnh Thiên Dục cũng dùng tiếng Hy Lạp trả lời.

- Vâng, Lãnh tiên sinh, tôi sẽ bảo đầu bếp chuẩn bị, nhưng mà... có thể hơi lâu một chút! – Người phục vụ hết sức vui vẻ đáp lời.

- Không sao, vị tiên sinh này có rất nhiều thời gian, có thể chờ được! – Lãnh Thiên Dục từ tốn nói một câu.

- Vâng, Lãnh tiên sinh! – Người phục vụ nghe xong càng vui mừng, lập tức đi chuẩn bị.

Thấy vậy, Cung Quý Dương miễn cưỡng nở nụ cười: “Hình như cậu định làm bảo mẫu cho tớ?”

Lãnh Thiên Dục nhún mày nhìn anh ta, cũng không đáp lời. Hắn cầm điện thoại lên bấm một chuỗi số...

- Đặt phòng tổng thống ở khách sạn Callirhoe, Athenian cho Cung tiên sinh. Còn nữa, chuẩn bị sáu vệ sĩ để bảo đảm an toàn cho Cung tiên sinh! – Gương mặt tuấn tú không biểu hiện ra vẻ gì, hắn lạnh lùng ra lệnh.

Thấy Lãnh Thiên Dục ra lệnh như vậy, Cung Quý Dương hét lên...

- Cậu đi giam lỏng tớ đây à?

- Đúng vậy!

Lãnh Thiên Dục dứt khoát trả lời. Ra lệnh chuẩn bị sáu vệ sĩ để đảm bảo an toàn cho anh ta nhưng thật ra là coi chừng anh ta mới đúng. Chứ đám vệ sĩ của khách sạn căn bản chẳng phải đối thủ của Cung Quý Dương.

Mặt Cung Quý Dương càng xám xịt đi...

Trong nhà vệ sinh, gương kính sáng bóng phản chiếu khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của Thượng Quan Tuyền.

Lời nói vừa rồi của Cung Quý Dương vẫn quanh quẩn trong đầu cô...

- Cô bé, không hiểu ý tôi sao? Nhìn cô gầy yếu thế kia, chắc là không chịu nổi thú tính của cái tên đó đâu nhỉ? Đúng rồi, hai người phải... áp dụng biện pháp an toàn đi.

Những lời này như một mũi kiếm đâm thẳng vào lòng Thượng Quan Tuyền. Bốn ngày này cô phải đối mặt với Lãnh Thiên Dục như thế nào đây? Nghĩ đến đây, lòng cô lại càng cảm thấy căng thẳng, nếu quả thật không cẩn thận mang thai...

Không! Cô nhất định phải áp dụng các biện pháp an toàn mới được, cô không muốn mang thai với một người đàn ông đáng sợ như vậy, mặc dù lúc này khi bé Tiểu Lăng Triệt trên người hắn toát ra vẻ hết sức dịu dàng.

Vào lúc này, Thượng Quan Tuyền cảm thấy thật bất lực, thậm chí cô còn có ý nghĩ muốn chạy trốn.

Cô vô lực trượt người xuống dưới, hai tay ôm lấy hai chân, bộ dạng đáng thương như một thiên sứ bị lạc đường khiến người ta cảm thấy thương tiếc!

Lúc này, cô rất muốn có Niếp Ngân ở bên cạnh mình!

98. Chương 98

CHƯƠNG 98: KINH HẢI

Edit: BB[o]

Bóng đêm buông xuống, dòng người cũng hối hả hơn...

Đường bờ biển xinh đẹp dịu dàng bao quanh lấy khách sạn xa hoa, dưới bóng đêm, khối kiến trúc màu trắng lại càng nổi bật như thế giới trong thần thoại đầy mộng ảo, những thứ đồ trang trí sáng nhấp nháy dưới bóng đêm lại càng tôn thêm vẻ rực rỡ.

Vậy mà những thứ tuyệt đẹp ấy chẳng khiến Thượng Quan Tuyền để tâm. Cô tắm rửa qua loa rồi mặc chiếc váy ngủ màu trắng, lẳng lặng đứng ngắm cảnh trên ban công. Ánh trăng chiếu xuống mái tóc đen dài tạo thành một vầng sáng bao phủ lấy cô, tựa như một nữ thần xinh đẹp đứng dưới ánh trăng.

Khi nghe thấy tiếng động từ phía cửa, đôi mắt trong veo lạnh lùng của cô thoáng qua sự căng thẳng. Hơi thở vốn bình tĩnh cũng bắt đầu trở nên hơi dồn dập.

Thượng Quan Tuyền không xoay người lại, dù cô có thể cảm nhận được rõ ràng khí thế và áp lực to lớn đang từng bước tiến lại gần phía mình...

Ngay sau đó, cô cảm thấy bên hông nóng lên, cả người tựa vào một lồng ngực rắn chắc ấm áp.

- Nhìn gì vậy?

Lãnh Thiên Dục vừa tắm xong liền đi về phía cô, giọng nói trầm thấp vang lên bên tai, hơi thở nóng bỏng trượt dần xuống, tham lam hít mùi hương thanh nhã trên người cô.

Hắn không quên lúc mới vào cửa, khuôn mặt cô đã không còn vẻ căng thẳng. Không biết tại sao, vào lúc này Thượng Quan Tuyền mang đến cho hắn một loại cảm giác tinh tế khác thường, nhẹ nhàng như sợi tơ mỏng quanh quẩn trong lòng hắn.

Bàn tay nhỏ bé của Thượng Quan Tuyền nắm chặt lấy lan can ban công, cố gắng ổn định lại tâm trạng đang hết sức căng thẳng của mình.

- Không nhìn gì cả! – Cô cố gắng giữ im lặng, dù cô biết rõ trong lòng đang sợ hãi đến mức nào.

Lãnh Thiên Dục nghe ra sự sợ hãi trong lời nói của cô, cũng không quay người cô lại ngay mà càng siết chặt vòng tay bên hông cô. Thân người cao lớn cùng dáng vẻ kiêu diễm nhỏ bé của cô tạo nên một bức tranh hoàn hảo. Hắn như giam lấy thân hình nhỏ bé lạnh như băng của cô trong lòng mình, cách một lớp vải mỏng, thân thể hắn như đang miêu tả lấy dáng người tuyệt diệu của cô.

Thượng Quan Tuyền cảm thấy tim mình đang run lên, cô không biết tại sao lúc này lại sợ hắn, nhất là mùi hương của riêng hắn cứ quanh quẩn bên cô, liên tục xuyên thấu qua lớp vải truyền tới da thịt cô, khiến tim cô càng đập mạnh hơn, trong lòng lại càng thêm bất an.

Đôi mắt lạnh lẽo của hắn liếc nhìn qua khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của cô, Lãnh Thiên Dục không tự chủ được, trong lòng dâng lên cảm giác đau lòng.

- Khuya rồi! – Hắn điềm nhiên mở miệng, ý tứ đã quá rõ ràng.

Đối với phụ nữ, trước nay hắn không hề có tính kiên nhẫn, lần này đúng là đã vượt qua khả năng nhẫn nại của hắn rồi.

Cả người Thượng Quan Tuyền hết sức căng thẳng, dù sau lưng là lồng ngực ấm áp nhưng cô lại cảm thấy trái tim hết sức lạnh lẽo.

- Đúng rồi, đứa bé đó, Tiểu Lăng Triệt đâu? – Cô vỗ vỗ vào khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của mình, cố gắng làm ra vẻ tỉnh táo, thay đổi chủ đề.

Sau đó, cô bị Lãnh Thiên Dục xoay người lại, đối mặt với hắn.

Hắn nheo mắt lại, vẻ sắc bén thoáng qua...

Cô đang trốn tránh hắn, hơn nữa còn đang kích thích hứng thú muốn tìm tòi của hắn.

Dần dần đôi mắt lạnh lẽo bắt đầu trở nên bình tĩnh, bình tĩnh đến đáng sợ. Hắn ôm cô vào ngực, động tác nhìn rất thân mật, nhưng trên mặt lộ ra vẻ cực kỳ nguy hiểm.

- Sợ gì chứ?

- Tôi không sợ!

Thượng Quan Tuyền theo phản xạ có điều kiện đáp lại, đôi mắt trong veo lạnh lùng kiên dè nhìn hấn.

- Nói dối, nói cho tôi biết, cô sợ gì?

Lãnh Thiên Dục không hề cao giọng, giọng điệu vẫn đều đều như cũ, không nhanh không chậm lặp lại một lần nữa, trên vẻ mặt dường như có chút dịu dàng, lại có sự bình tĩnh và lạnh lẽo dọa người.

Trước lời nói có vẻ nhẹ nhàng này, trong lòng cô dâng lên từng hồi sợ hãi, lý trí đang không ngừng nhắc nhở cô rằng sự nguy hiểm đang ẩn núp ở phía sau.

- Anh cũng nhiều lời quá đấy! – Cô quay mặt đi trốn tránh, nhú mày nói.

- Vậy à? – Lãnh Thiên Dục hiển nhiên đã mất hết kiên nhẫn, hấn duỗi tay ra, bế cô lên đi tới cạnh giường.

Khi thân thể của hấn hoàn toàn bao vây lấy cô, Thượng Quan Tuyền thấy tim mình càng đập loạn xạ, cô dường như cảm thấy tâm trí mình đang mê man.

- Tôi... tôi chưa chuẩn bị xong!

Đôi mắt đen láy của cô càng thêm kinh hãi, giống như chú chim nhỏ bị thợ săn nhắm bắn, ra sức vỗ cánh bay đi.

die»ndddaaanlequ»yd»on

Lãnh Thiên Dục khẽ nhếch đôi môi lạnh lẽo, dùng hai cánh tay vững chắc vây chặt cả người cô ở phía dưới, từ trên cao nhìn xuống...

- Cô nghĩ phải chuẩn bị gì nữa?

Lúc này hấn vô cùng muốn hôn lên khuôn mặt trắng bệch của cô, vẻ ma quỷ khiến người ta không rét mà run: “Thời gian tôi cho cô còn chưa đủ à?”

Thượng Quan Tuyền cắn chặt đôi môi anh đào, dấu răng hấn lên đôi môi đỏ mọng. Cô ngược mắt lên, không ngừng tránh né cái miệng đang ngày càng cúi xuống của Lãnh Thiên Dục...

- Chờ... chờ một chút! – Cô vất vả nói ra những lời này.

Lãnh Thiên Dục thấy Thượng Quan Tuyền dường như có điều muốn nói, hấn từ từ đứng dậy, khuôn mặt anh tuấn lạnh lẽo như đá cẩm thạch không có chút thay đổi.

- Bốn ngày này phải làm gì cô hấn là rất rõ! – Hấn thản nhiên cất lời.

Thượng Quan Tuyền hít sâu một hơi, làm sao mà cô lại không biết chứ? Người đàn ông chết tiệt này đã nắm được thóp của cô, thù này... nhất định cô sẽ báo!

Nghĩ tới đây, Thượng Quan Tuyền nhanh chóng xuống giường, sau đó lấy một gói đồ từ trong túi xách ra. Sau đó để ra trước mặt Lãnh Thiên Dục...

- Anh dùng cái này đi! – Thượng Quan Tuyền đỏ mặt nói.

Đôi mắt thâm thúy của Lãnh Thiên Dục liếc qua thứ đang nằm trên giường, khuôn mặt hồ hững thoảng qua vẻ không vui. Hấn từ từ nhếch môi lên đầy tàn nhẫn, gần từng tiếng: “Tôi chưa bao giờ dùng đến thứ này”.

Giọng điệu hết sức bình tĩnh nhưng trong lòng hấn đang cố nén cảm giác muốn đánh chết người phụ nữ trước mặt. Cô hấn là nhân lúc hấn không chú ý đi mua thứ đồ chết tiệt này.

Thượng Quan Tuyền nghe Lãnh Thiên Dục nói vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn vốn đang trắng bệch lại càng trở nên kinh hãi, cô che miệng lại, đôi mắt trong veo mở to...

Lát sau, cô khó khăn nói ra vài từ: “Anh đúng là đồ bẩn”.

99. Chương 99

CHƯƠNG 99: CHẠY TRỐN TẮM CHÂN TÌNH

Edit: BB[o]

Cái gì?

Lãnh Thiên Dục nghe xong, sắc mặt hoàn toàn thay đổi, hần đứng lên, chậm rãi đi tới gần Thượng Quan Tuyền.

Chết tiệt thật! Người phụ nữ này lại dám nói hần như vậy? Trong mắt hần, phụ nữ chỉ là công cụ để hần phát tiết, vì vậy hần luôn sử dụng “áo mưa”. Nhưng kể từ khi gặp Thượng Quan Tuyền, hần đã bỏ thói quen này. Chết tiệt thật, hần cũng không biết tại sao mình lại làm vậy nữa.

Nhưng người phụ nữ trước mặt này hiển nhiên là không hề thấy cảm kích chút nào, chẳng lẽ cô không biết trên đời này có biết bao nhiêu người phụ nữ hy vọng được hần đối xử như thế sao?

Nhìn sắc mặt ngày càng khó coi của Lãnh Thiên Dục, Thượng Quan Tuyền càng thêm hốt hoảng.

- Chẳng lẽ tôi nói sai sao? Anh chính là đồ lợn giống!

Thượng Quan Tuyền vừa lui về phía sau vừa không sợ hãi lên tiếng, mặc dù giọng điệu quật cường nhưng nghe vào có chút run rẩy.

Hần động vào người phụ nữ khác mà lại không hề dùng “áo mưa”.

Nghĩ tới đây, Thượng Quan Tuyền cảm thấy tim như bị bóp chặt, cảm giác đau lòng không nói thành lời.

Lãnh Thiên Dục thấy bộ dạng “hiên ngang lẫm liệt” của Thượng Quan Tuyền, đôi mắt trầm xuống, sau đó đi về phía giường ngủ.

- Lại đây! – Hần lạnh nhạt mở miệng, giọng nói đầy quyền uy mà ra lệnh.

Thượng Quan Tuyền cắn chặt môi, không tình nguyện đi tới trước mặt Lãnh Thiên Dục. Cô biết mình không thể kháng cự, nhất quyết không được kháng cự, dù sao cũng chỉ có bốn ngày. Bốn ngày qua đi, giao dịch giữa cô và hần cũng kết thúc.

Bàn tay to của Lãnh Thiên Dục kéo vạt váy của cô rồi kéo khóa váy xuống...

- Đừng như vậy! – Trái tim Thượng Quan Tuyền đập rộn lên, bàn tay nhỏ bé muốn che lấy cơ thể liền bị Lãnh Thiên Dục ngăn lại.

Đôi mắt lạnh như băng quét qua, Thượng Quan Tuyền cảm thấy mình như một con cừu non đang bị làm thịt.

Bộ váy ngủ màu trắng rơi xuống đất, cơ thể tuyệt đẹp như một pho tượng của người con gái hiện ra trước mắt khiến Lãnh Thiên Dục cảm thấy khó thở. Hần không kìm lòng được nữa, cúi đầu xuống, ngậm lấy nụ hoa nhạy cảm của cô.

- Lãnh... Lãnh Thiên Dục... đừng...

Thượng Quan Tuyền cảm thấy như có một luồng nhiệt nóng bỏng lan tràn khắp cả người, ý thức của cô đang dần dần trở nên mơ hồ...

Tại sao lại như vậy...

Cô không muốn!

Đôi mắt Lãnh Thiên Dục càng trở nên thâm trầm, tối đen lại...

Hần ngẩng đầu lên, hơi thở nóng bỏng lại rơi xuống bên môi cô...

- Mấy ngày này cô có thể gọi tôi là “Dục”. Tôi thích... phụ nữ nhiệt tình! – Vừa dứt lời, hần cúi xuống hôn lên môi cô, ra sức tận hưởng hương thơm ngọt ngào của cô.

Dục?

Trong lòng Thượng Quan Tuyền dâng lên cảm giác rung động, cô cảm giác như đầu óc mình đang xoay vòng vòng, nhất thời không thể dừng lại...

Nhưng...

- Anh đừng động vào tôi! – Thượng Quan Tuyền cố nén cảm giác sợ hãi, kéo lý trí trở về.

- Cô sợ... mang thai? – Hần đột nhiên hỏi, đôi mắt như trợn cao lên nhìn cô, càng thêm lạnh lẽo và tràn đầy khí phách.

Một câu nói mập mờ khiến Thượng Quan Tuyền giật mình sửng sờ...

Lãnh Thiên Dục nhìn chằm chằm cô, gương mặt tuấn tú dần trở nên âm trầm, phẳng phất như mây đen kéo đến, càng ngày càng u ám.

- Tôi với cô đánh cược! – Hần bình tĩnh nói.

- Cái gì?

Thượng Quan Tuyền ngơ ngác, đôi mày thanh tú nhíu lại, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy vẻ mờ mịt.

Lãnh Thiên Dục nhìn vào đôi mắt như làn nước mùa thu của cô, đáy mắt hần thoáng qua tia hứng thú...

- Bốn ngày này chúng ta sẽ không áp dụng biện pháp an toàn nào cả, nếu cô mang thai con của tôi, vậy sau này cô phải cam tâm tình nguyện trở thành người phụ nữ của Lãnh Thiên Dục tôi.

Trái tim Thượng Quan Tuyền run lên, đôi mắt trong veo bình tĩnh nhìn Lãnh Thiên Dục nói: “Nếu tôi không mang thai?”

Lãnh Thiên Dục cười một tiếng: “Vậy thì Lãnh thị sẽ vĩnh viễn giúp đỡ cô nhi viện Mary vô điều kiện, hơn nữa còn đảm bảo an toàn tuyệt đối”.

Vậy mà Thượng Quan Tuyền nghe xong, ánh mắt loạng choạng qua tia ranh mãnh, sau đó cô sảng khoái lên tiếng: “Vậy anh cứ chờ mà móc túi tiền ra đi, không ngại nói cho anh biết, mấy ngày này... là thời kì an toàn của tôi.”

Nói xong, cô ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên, đắc ý nhìn Lãnh Thiên Dục.

Người này không khác gì thổ phỉ cường bạo và bá đạo, vậy nên thỉnh thoảng chơi đùa cùng hần một phen cũng không tồi.

Lãnh Thiên Dục thấy bộ dạng cô như vậy, không giận mà còn cười: “Phải không? Tốt lắm, vậy thì đánh cược thế đi...”.

Ngay sau đó, hần cúi người xuống!

Thượng Quan Tuyền lập tức cảnh giác, vừa rồi cô đã quên mất chuyện quan trọng nhất, mục đích của vụ đánh cược này chính là muốn... hai người xảy ra quan hệ.

Vì quá đắc ý nên cô đã trúng bẫy của Lãnh Thiên Dục!

- Anh... đồ chết tiệt! – Đôi mắt cô tràn đầy lửa giận, trong giọng nói cũng không phát hiện ra có chút run rẩy.

Lãnh Thiên Dục cúi xuống ngăn lời nói của cô lại, hôn lên đôi môi đỏ mọng của cô. Vẻ xinh đẹp của cô như đóa hoa hồng đang nở rộ, đẹp nhưng đầy gai góc.

- Không...

Lãnh Thiên Dục cười lạnh, ngón tay thon dài không ngừng vuốt ve cơ thể cô, cởi áo ngực ra, hần không thể làm Liễu Hạ Huệ thêm nữa.

Dù sao thì phụ nữ đều miệng nói một đằng, trong lòng lại nghĩ một nẻo. Giờ cô nói “Không”, vậy thì nhất định hẳn sẽ phải làm cô nói “Có”.

Thượng Quan Tuyền hít một hơi thật sâu, đôi mắt trong suốt long lanh nước, thấp giọng cầu xin: “Xin anh thả tôi ra, cầu xin anh đấy”.

Trước nay cô chưa từng cầu xin người khác, cô không hề biết mình lại yếu đuối đến thế.

Càng làm cho cô sợ hãi hơn là... dù trong lòng cô không muốn nhưng cơ thể lại đang phối hợp cùng hẳn, khao khát hẳn.

100. Chương 100

CHƯƠNG 100: TỪ BỎ Ý NIỆM TRONG ĐẦU [16+]

- Cô thật đẹp, tôi không thể tự chủ được nữa! – Lãnh Thiên Dục không nhìn vào mắt cô. Hắn không thích bị người khác từ chối. Những người từng từ chối hay phản bội hắn đều chưa bao giờ có kết cục tốt đẹp.

Người con gái trong lòng xinh đẹp như một pho tượng nhưng cũng giống như con búp bê thủy tinh dễ vỡ, Lãnh Thiên Dục đột nhiên có chút không đành lòng, nhưng dục vọng muốn chiếm hữu cô cũng không vì vậy mà thuyên giảm.

Từ nhỏ hẳn đã là ma quỷ, không có tình cảm, sự âm u lạnh lẽo trong con người hẳn khiến hẳn khi đối mặt với những thứ thuần khiết tốt đẹp đều có ý nghĩ muốn hủy diệt.

Thượng Quan Tuyền không đẩy hẳn ra được, trái tim cô cũng dần lạc lối. Loại cảm giác đáng sợ này khiến cô chỉ có thể vô lực nắm chặt ga trải giường, mặc hẳn muốn làm gì thì làm.

Từng giọt nước mắt rơi xuống... không phải vì sợ, mà là hối hận với trái tim mình vì không thể kháng cự.

Những giọt nước mắt không ngừng tuôn rơi, lăn lăn rơi xuống gối, rồi biến mất như chưa từng có...

Thân thể yếu đuối run rẩy, nước mắt ướt nhoe trên khuôn mặt tuyệt mỹ, ánh mắt long lanh đầy nước dưới ánh trăng lại càng thêm phần đau buồn.

Không biết vì tủi thân hay vì nguyên nhân khác, những giọt nước mắt như những hạt trân châu cứ không ngừng tuôn ra, chảy dài trên khuôn mặt trắng nõn của cô, len lỏi vào đầu lưới nóng bỏng của hẳn...

Cảm nhận được nước mắt của cô, Lãnh Thiên Dục ngẩng đầu lên, đôi mắt thâm thúy nhìn chằm chằm vào cô...

Sự im lặng buồn bã của cô hiện rõ trong ánh mắt lạnh lẽo của hẳn...

Cô đang khóc?

Lãnh Thiên Dục trước nay luôn rất mạnh mẽ và kiên quyết, ngay cả đêm đầu tiên của cô hẳn cũng không thấy bất lực như thế này.

Hắn vô thức đưa tay ra, đầu ngón tay nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt cô...

Từng giọt nước mắt nóng bỏng như mũi kim nhọn đâm vào trái tim hẳn, vẻ mặt hẳn đột nhiên thay đổi, nhanh chóng rút ngón tay về.

Trái tim tưởng như đã đóng thành băng giờ lại khẽ run lên...

Nước mắt của cô có thể ảnh hưởng đến hẳn như vậy sao?

Trong lòng dường như đang có nơi nào đó bị tan chảy, hẳn không biết nữa! Hắn không thể giải thích nổi tâm trạng buồn phiền của mình lúc này!

Sau khi phát hiện ra cô khóc, sự tỉnh táo của hẳn giờ đã hoàn toàn biến mất, hẳn lại trở nên hơi lúng túng. Tại sao có thể như vậy được? Cô gái này chẳng qua chỉ là công cụ để hẳn phát tiết thôi mà!

Đôi mắt đen nhánh thoáng qua tia kiên định, hẳn nói với cô...

- Đừng khóc nữa...

Lãnh Thiên Dục nắm chặt chiếc cằm của cô, ép cô nhìn thẳng vào đôi mắt đang bùng bùng khí thế của hắn: “Nước mắt của cô không có tác dụng gì với tôi đâu”.

Chết tiệt thật! Hắn đã bỏ qua cho cô một lần, lần này tuyệt đối không có chuyện đó nữa!

Thượng Quan Tuyền nghe Lãnh Thiên Dục nói vậy, nước mắt càng tuôn ra. Thật ra cô không muốn khóc trước mặt hắn, điều đó khiến cô cảm thấy rất mất mặt, nhưng không biết tại sao, khi cô cảm thấy trái tim mình đang dần lạc lối trong hơi thở nóng bỏng của hắn, cô lại cảm thấy tủi thân và bất lực.

Những giọt nước mắt cứ lặng lẽ rơi, khuôn mặt xinh đẹp như đóa hoa trong cơn mưa, đầm đìa đáng yêu nhưng cũng động lòng người...

- Đây cũng là do Niếp Ngân huấn luyện sao? Đừng khóc nữa, tôi không muốn thấy cô khóc nữa!

Lãnh Thiên Dục tức giận, sau đó hắn nắm chặt bàn tay nhỏ bé của cô, đặt lên dục vọng đã sớm thức tỉnh của mình: “Giờ cô đã biết tôi có bao nhiêu khát vọng với cô rồi chứ? Làm sao mà tôi bỏ qua cho cô được”.

Hắn không biết những lời này là nói cho ai nghe. Cho cô nghe? Hay là hắn đang nói với chính mình?

Thượng Quan Tuyền cảm nhận được sự nóng bỏng dưới lòng bàn tay, cái miệng nhỏ nhắn vì kinh sợ mà há to...

Khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ vẫn nhòe nước mắt vì xấu hổ mà đỏ bừng: “Anh... thật quá đáng”.

Cô lại khóc...

Hôm nay là sao đây? Tại sao cô lại không khống chế được nước mắt của mình?

Về mặt Lãnh Thiên Dục hết sức lạnh lùng, nhất là sau khi thấy cô lại tiếp tục khóc...

- Được, vậy để tôi cho cô xem thứ còn quá đáng hơn nữa... – Hắn dứt khoát giật tung áo choàng tẩm ra, vật nóng bỏng cứng rắn của đàn ông để sát lại gần hai chân cô đang không ngừng kêu gào muốn được phóng thích...

- Nhìn tôi, tôi muốn cô mở mắt ra nhìn tôi! – Hắn bực bội ra lệnh.

- A...

Dù sao Thượng Quan Tuyền cũng mới mười tám tuổi, sự kiên cường đã sớm không chống cự nổi, trong lòng cô dâng lên cảm giác sợ hãi và tủi thân...

Lãnh Thiên Dục nắm chặt tay lại thành nắm đấm!

Chết tiệt thật, tại sao hắn lại không nổi? Nhất là khi nghe thấy tiếng khóc của cô, trái tim hắn đột nhiên cảm thấy đau xót.

Hắn bực bội đến mức muốn đánh người!

Chưa từng có một người phụ nữ nào lại khiến hắn có tâm trạng như vậy!

Lát sau, Lãnh Thiên Dục thở dài một hơi...

- Nín đi! – Hắn bắt đầu nói nhỏ, lần đầu tiên trong đời an ủi một cô gái như vậy.

Mà cô vẫn yên lặng, từng giọt nước mắt vẫn tuôn rơi...

- Tôi bảo nín đi! – Lãnh Thiên Dục gầm lên một tiếng, người đàn ông luôn lạnh lẽo như hắn giờ lại cảm thấy hơi luống cuống.

Nhưng tiếng gào hét của hắn chẳng có tác dụng gì, kết quả là... cô càng khóc to hơn.

Lãnh Thiên Dục thất vọng lắc đầu... Bàn tay bắt đầu dể dễ vào người Thượng Quan Tuyền, dù cô cố ý hay thật sự bị hắn dọa thì hắn cũng thừa nhận là mình đã thua rồi!

- Ngoan, đừng khóc nữa, tôi không cưỡng ép cô nữa! Ngủ đi! – Giọng nói nhàn nhạt của hắn thoáng qua tia thỏa hiệp khó có thể phát hiện, còn có sự cứng chiều chưa từng có.

Thượng Quan Tuyền vốn đang vùi đầu vào trong ngực hắn, nghe vậy có chút không thể tin, ngẩng đầu lên nhìn, đôi mắt mờ sương mở to đầy vẻ khó tin...

Hắn sẽ tha cho cô? Người đàn ông này không phải trước nay chưa từng quan tâm đến cảm nhận của người khác sao?

Lãnh Thiên Dục khẽ hôn lên giọt nước mắt của cô, sau đó đè ép dự vọng xuống... đi vào phòng tắm.

Ngay sau đó, tiếng nước truyền ra...

Thượng Quan Tuyền kinh ngạc nghe tiếng nước chảy trong phòng tắm, căn môi, một góc nào đó trong trái tim cô dần tan chảy!

101. Chương 101

CHƯƠNG 101: ƯỚC NGUYỆN (1)

Ánh nắng dịu dàng của buổi sớm mai như được làn gió biển thổi vào từng góc ngách của Hy Lạp, mang theo mùi nước biển nhẹ nhàng bao trùm khắp đất nước.

Đang đứng ở một nơi được gọi là “Hồ phun nước Hạnh phúc”, Thượng Quan Tuyền dường như có cảm giác mình đang ở La Mã.

Nhưng cô biết nơi này là Hy Lạp, hồ nước ở đây mặc dù cũng để ước nguyện nhưng dường như lòng cô đang nhớ về ba đồng tiền xu cô đã vứt xuống hồ ước nguyện ở La Mã.

Cô nhớ lại nguyện vọng của mình khi đó, từng ký ức dần hiện rõ lên, hình ảnh ba đồng tiền xu hiện rõ trong đầu cô, mà trên mặt ba đồng tiền xu đó là hình ảnh của... Niép Ngân!

Lần đầu tiên ước nguyện, cũng là lần đầu tiên có cảm giác được gần với Niép Ngân đến vậy!

Thượng Quan Tuyền cười khổ rồi lắc đầu, chẳng qua chỉ là mấy ngày ngắn ngủi thôi, vậy mà lại có cảm giác như một giấc mộng.

Cô chuyển ánh mắt trong suốt nhìn về hồ phun nước, hồ này so với hồ ở La Mã dường như còn lớn hơn, hơn nữa pho tượng ở giữa hồ nước trông rất sống động, đáng vẻ

CHƯƠNG 101: ƯỚC NGUYỆN (2)

Edit: BB[o]

Lãnh Thiên Dục cảm thấy đau xót! Nhưng rất nhanh, hắn đã đem tia tình cảm mờ nhạt trong mắt giấu đi...

- Hãy nghĩ đến cô nhi viện, không thì...

Hắn lại gần cô, giọng nói như gần từng chữ một: “Cầu mong cô không mang thai”.

Thượng Quan Tuyền sửng sốt, sau đó ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên, vẻ mặt lộ ra sự nghiêm nghị không thể xâm phạm.

- Đây là sự thật, cái gì mà phải cầu mong chứ.

- Tốt lắm...

Lãnh Thiên Dục thản nhiên kéo Thượng Quan Tuyền lại, từ đằng sau ôm lấy cô, một tay đặt lên vòng eo nhỏ nhắn của cô, tay kia lấy ra ba đồng tiền xu...

- Cô cùng tôi cầu nguyện đi! – Giọng nói vẫn lạnh như băng nhưng lại khiến Thượng Quan Tuyền nghi ngờ, không hiểu ý tứ trong đó.

Hả?

- Anh có gì mà phải cầu nguyện?

Hơi thở dần ông của Lãnh Thiên Dục phả vào đầu cô, giọng nói trầm thấp vang lên...

- Cầu nguyện... cô mang thai con tôi.

Thượng Quan Tuyền đột nhiên quay đầu lại, ngửa đầu nhìn nghiêng mặt Lãnh Thiên Dục...

Đường nét góc cạnh rõ ràng...

Vàng trán cao rộng, đôi mắt thâm thúy, sống mũi cao thẳng, đôi môi tao nhã...

Cho dù là như vậy nhưng không ai biết hẳn rốt cuộc muốn làm gì!

- Anh tại sao... – Đôi môi anh đào của Thượng Quan Tuyền hé mở, giọng điệu đầy thắc mắc, lại như đang làm nũng.

Lãnh Thiên Dục không giải thích gì. Thật ra hẳn cũng không biết tại sao lại muốn như vậy, nhưng...

Hắn lấy ra ba đồng tiền xu trong tay cô rồi bao phủ lấy bàn tay nhỏ bé của cô, nhẹ nhàng giơ lên trên...

Ánh nắng buổi sớm chiều vào ba đồng tiền xu, trong không trung lướt qua một đường cong. Ba đồng tiền xuyên qua làn nước, lặn lẽ chìm xuống đáy hồ. Mặt nước tĩnh lặng khẽ rung động, từng đợt sóng nhỏ gợn lăn tăn...

Thượng Quan Tuyền lẳng lẳng nhìn từng gợn sóng, lúc này cô cảm thấy không chỉ mặt nước đang rung động mà trái tim cô cũng đang rung động theo, cô vô lực dựa lưng vào ngực Lãnh Thiên Dục.

Hai cánh tay rắn chắc ôm chặt lấy cô, thân hình cao lớn của hắn cùng bóng dáng yêu kiều của cô hằn bóng lên mặt nước, qua từng gợn sóng hiện lên hình ảnh thân mật yêu thương.

- Chúng ta...

Thượng Quan Tuyền nhìn hình bóng thanh nhã trên mặt nước, đôi mắt bỗng trở nên căng thẳng. Cô vô thức nhẹ giọng nói: “Vĩnh viễn không thể nào giống như những đôi yêu nhau bình thường khác”.

Nói xong, cô khẽ thở dài một hơi như đang trút hết nỗi lòng...

Lãnh Thiên Dục nghe vậy, đôi mắt thâm thúy thoáng qua tia khác thường, nhẹ nhàng nắm lấy tay cô...

Hắn lại cúi người xuống, đôi môi mỏng khẽ nhếch lên, cả người tỏa ra sức hấp dẫn khó có thể kháng cự nhưng cũng đầy nguy hiểm...

- Mấy ngày này, hãy nhớ tôi là Lãnh Thiên Dục, cô là Thượng Quan Tuyền, chúng ta chính là một đôi yêu nhau bình thường.

- Đôi yêu nhau...

Thượng Quan Tuyền ngược mắt nhìn hắn, đôi mắt trong như nước thoáng qua tia nghi hoặc và khó hiểu, chẳng lẽ làm người yêu đơn giản như vậy thôi sao?

Mặc dù hắn đang hôn cô đầy bá đạo nhưng kì lạ là, đáy lòng cô lại không có cảm giác bài xích như trước.

Chẳng lẽ chuyện này cũng có thể trở thành thói quen được sao?

Hắn dừng lại, nhìn Thượng Quan Tuyền, phát hiện cô vẫn đang ngẩn người.

Hắn giơ tay khẽ vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, thấp giọng nói một câu: “Có lúc lừa mình dối người cũng không phải không được”.

Cảm nhận được nhiệt độ từ lòng bàn tay hắn, ý thức của Thượng Quan Tuyền dần trở về...

Sau đó, cô cười khổ một tiếng, đôi mắt dần nhuộm màu bi thương!

Đúng vậy, lừa mình dối người! Chỉ có như vậy, bọn họ mới có thể mở rộng trái tim, tạm thời buông xuống thân phận thật sự của mình...

Nhưng... người này là Lãnh Thiên Dục... quan hệ như vậy... hơi buồn cười!

- Sao? Sợ à?

Lãnh Thiên Dục cất giọng khàn khàn, nghe vào tai lại càng thêm phần mê say. Nhưng câu nói tiếp theo lại có chút lạnh lẽo, ép người ta không thể không tỉnh táo đối mặt: “Sợ cô yêu tôi...”

- Ai sợ chứ? – Thượng Quan Tuyền thấy tim đập càng mạnh, lập tức phản bác lại.

Lãnh Thiên Dục bí hiểm nhìn cô, không tranh luận nữa, đôi tay dài khẽ vuốt ve khuôn mặt cô.

- Đi thôi, tôi đã chuẩn bị bữa sáng rồi. Còn nữa... ngày mai chúng ta sẽ đi ra biển.

- Biển Aegean...

Trong đầu Thượng Quan Tuyền lập tức hiện ra những khối kiến trúc trắng như tuyết như ẩn như hiện giữa bờ biển xanh thẳm, đôi mắt sáng rực lên, cô có thể cảm nhận được không khí lãng mạn ở nơi đó.

Nghĩ tới đây, khuôn mặt cô càng thêm rực rỡ khiến lòng người thêm say đắm.

Lãnh Thiên Dục giơ tay vỗ nhẹ vào đầu cô, động tác thân mật này khiến cô cảm giác mình giống như một chú mèo nhỏ...

Thấy cô cười vui vẻ, hần lại cảm thấy thỏa mãn chưa từng có!

- Đi thôi! – Lãnh Thiên Dục đưa tay ra trước mặt cô...

Thượng Quan Tuyền nhìn ngón tay thon dài của hần đang chờ đợi mình, đáy lòng dâng lên cảm giác lạ thường.

Thật kì lạ! Đối mặt với người đàn ông lạnh lẽo này, trong lòng cô lại cảm thấy có phần an tĩnh...

Bàn tay hần như có sức mạnh có thể trấn an cô, như nói cho cô biết... không phải sợ, có hần ở đây!

Mọi thứ mờ mịt dường như có thể tan thành mây khói!

Là thế này phải không? Cô thật sự có thể phóng túng một lần sao?

Hít sâu một hơi, trong chốc lát, sự bất an trong đáy mắt như tản đi, lắng đọng xuống nơi sâu thẳm trong trái tim. Cô nở nụ cười vui vẻ và dịu dàng đi về phía hần, đưa bàn tay nhỏ bé ra, cầm lấy bàn tay ấm áp của hần, mặc cho hần dẫn dắt cô đi.

Bàn tay mềm mại khiến Lãnh Thiên Dục có chút lưu luyến. Hần cầm tay cô như muốn dẫn dắt cô cả đời này. Hần chợt khựng lại, trong mắt lóe lên tia nghi ngờ...

Nhưng cũng chỉ trong nháy mắt, hần đã đem che giấu tất cả. Hần cúi đầu xuống, vùi vào mái tóc cô, hít hương thơm của cô.

Hai tay Thượng Quan Tuyền hoàn toàn bị hần nắm lấy, cô nhắm mắt lại như một chú mèo nằm trong ngực hần. Cứ phóng túng một lần đi, chỉ một lần này thôi!

Ánh mặt trời chiếu xuống hình ảnh hoàn mỹ của hai người!

102. Chương 102

CHƯƠNG 102: NÓI CHUYỆN CÙNG CUNG QUÝ DƯƠNG (1)

Edit: BB[o]

Ăn sáng xong, Lãnh Thiên Dục vừa định đứng lên thì có cuộc điện thoại khẩn cấp gọi đến. Vì Lãnh thị cũng có chi nhánh ở Hy Lạp nên hần phải tham gia hội nghị một lát.

Thượng Quan Tuyền mặc quần áo thoải mái, mái tóc dài đến thắt lưng để xõa. Lúc cô chuẩn bị về phòng thì đột nhiên cảm thấy hơi kì lạ...

Đây là cảm giác bị người khác nhìn vào, mặc dù mấy ngày nay cô đã khá quen với ánh mắt của mấy người châu Âu khi nhìn mình nhưng lúc này, cảm giác rõ ràng không giống như vậy.

Vì thói quen nghề nghiệp nên cô nhạy bén phát hiện ra có người cố ý theo dõi cô!

Thượng Quan Tuyền bước nhanh về phía trước, cô có thể cảm nhận rõ ràng có người đang đuổi theo mình...

Cô cố ý dừng lại, sau đó đột ngột quay đầu...

Khu uống rượu trong khách sạn cạnh khu uống cafe chỉ có mấy người, trừ nhân viên đang làm việc thì phần lớn là khách.

Đôi mắt đầy cảnh giác của Thượng Quan Tuyền như tia X-quang nhanh chóng quét qua từng khuôn mặt xa lạ, cuối cùng dừng lại ở một người đàn ông đang rất ung dung thoải mái ngồi đọc báo.

Đôi môi xinh đẹp cong lên... xem ra có người theo dõi cô. Cô không nhận ra người đó là ai, nhưng lúc cô vừa nhìn thì chính ánh mắt tránh né đã bán đứng anh ta.

Rốt cuộc người theo dõi cô là ai?

Đại não Thượng Quan Tuyền nhanh chóng hoạt động, cô bước nhanh về lối rẽ của khách sạn. Nếu như có người cố ý theo dõi cô, vậy thì sẽ nghĩ ra cách để đi theo sau cô. Nhưng khiến Thượng Quan Tuyền giật mình chính là, người đó không hề đi theo cô.

Chẳng lẽ mục tiêu của người đó không phải là cô? Vậy thì là ai?

Thượng Quan Tuyền nghĩ tới đây, trong đầu thoáng qua tia nghi ngờ... chẳng lẽ mục tiêu của người này là Lãnh Thiên Dục?

Nghĩ tới đây, cô không tự chủ được khẽ nhíu mày, đôi mắt càng thêm nghi ngờ. Nếu như theo dõi Lãnh Thiên Dục thì mục tiêu của anh ta chắc chắn là con chip. Nếu quả thật như vậy thì cô phải nhanh chóng tra ra thân phận của đối phương, sau đó phải nhanh chóng giải quyết. Cô không muốn có nhiều người ngăn cản mình lấy đi con chip.

Thượng Quan Tuyền hít một hơi, xem ra để hoàn thành nhiệm vụ lần này nhất định phải xảy ra một cuộc ác chiến. Những người khác không nói tới, chỉ riêng việc cướp con chip từ trong tay Lãnh Thiên Dục ra đã là chuyện không hề dễ dàng gì. Còn nữa, Niếp Ngân luôn muốn cô giết chết Lãnh Thiên Dục, rốt cuộc người đứng sau giật dây muốn tính mạng của Lãnh Thiên Dục là ai?

Càng nghĩ càng thấy phức tạp, Thượng Quan Tuyền lắc đầu, cứ để mọi chuyện thuận theo tự nhiên đi!

Đúng lúc này...

- Cô gái xinh đẹp ở phía trước xin dừng bước... – Giọng điệu uể oải có phần không đứng đắn vang lên.

Người nào lại không lịch sự như vậy, ở nơi công cộng mà lại hô to như vậy, nhưng mà giọng nói cũng khá dễ nghe. Thượng Quan Tuyền thầm nghĩ.

- Cô gái xinh đẹp tóc đen ở phía trước xin dừng bước... – Âm thanh kia lại lần nữa vang lên.

Thượng Quan Tuyền đang định đi đến thang máy vô thức giật mình một cái. Cô gái tóc đen? Là cô sao? Trong đây cô gái có tóc đen dù không nhiều nhưng cũng không thể chỉ có một mình cô chứ?

Ở nơi này lại có người nào nhận ra cô đây?

Nghĩ tới đây, Thượng Quan Tuyền cười lắc đầu, tiếp tục đi về phía trước...

- Cô gái xinh đẹp tóc đen đang cười híp mắt xin dừng bước... – Giọng nói của đàn ông không nhanh không chậm vang lên, cổ chấp lên tiếng.

Chẳng lẽ đúng là gọi cô sao?

Cười híp mắt? Vừa rồi có cười híp mắt sao? Chỉ là cười khổ thôi mà!

Ày, quay lại xem một chút vậy!

Thượng Quan Tuyền vừa quay đầu lại đã nhìn thấy bộ dạng như yêu nghiệt của Cung Quý Dương, anh ta đang uể oải đứng trong khu uống rượu. Bên môi anh ta giương lên nụ cười không đứng đắn, cả người mặc một chiếc áo sơ mi trắng tôn lên dáng vẻ cao lớn và anh tuấn.

Ở phía sau là sáu người vệ sĩ do Lãnh Thiên Dục yêu cầu.

- Anh gọi tôi?

Về mặt đây nghi ngờ, Thượng Quan Tuyền đi tới trước mặt Cung Quý Dương. Thân hình cao lớn của anh ta cũng giống Lãnh Thiên Dục vậy.

Cung Quý Dương đan hai tay vào nhau...

- Ở đây tôi chỉ quen mỗi cô, tất nhiên là gọi cô rồi.

Trên mặt anh ta là nụ cười “vô tội” nhưng ánh mắt có phần dò xét.

Người đàn ông này đúng là không đứng đắn chút nào, nhưng không biết tại sao Thượng Quan Tuyền lại cảm thấy anh ta không hề có ác ý.

- Lãnh Thiên Dục sẽ về ngay thôi ! – Thượng Quan Tuyền cho rằng Cung Quý Dương muốn hỏi đến Lãnh Thiên Dục, cô thản nhiên nói.

- Ai nói tôi muốn tìm cái tên vô tâm vô tính ấy chứ. Tôi tìm cô đó ! – Cung Quý Dương nhướn đôi mày rậm, ánh mắt đầy chế nhạo.

- Tìm tôi? Có chuyện gì không? – Thượng Quan Tuyền càng không hiểu.

Cung Quý Dương khua khua tay...

- Cô có ngại mời tôi uống cafe không? – Giọng điệu lười biếng nghe khá êm tai, anh ta lúc này giống như người hành khất đang xin cơm.

Nói xong, anh ta cũng không chờ Thượng Quan Tuyền gật đầu đồng ý, lập tức gọi người phục vụ.

Thượng Quan Tuyền không hề biết hóa ra trên đời này lại có người đàn ông mặt dày như vậy. Cô bất đắc dĩ lắc đầu, ngồi xuống đối diện Cung Quý Dương.

- Đây, sáu người kia, tôi không phải phạm nhân mà cứ nhìn chăm chăm tôi như vậy, đi ra ngoài đi ! – Cung Quý Dương cố bày ra vẻ mặt hung dữ nhìn sáu người vệ sĩ, cố ý lớn tiếng nói.

- Thật xin lỗi, Cung tiên sinh. Lãnh tiên sinh đã nói chúng tôi không được rời khỏi ngài nửa bước, nhất định phải đảm bảo an toàn cho ngài ! – Một trong sáu người lên tiếng.

CHƯƠNG 102: NÓI CHUYỆN CÙNG CUNG QUÝ DƯƠNG (2)

Edit: BB[o]

Cung Quý Dương nghe xong, mặt xị xuống, ngón tay thon dài day nhẹ trán, đôi mắt đầy tà khí sáng lên, ngẩng đầu nói: “Các vị đại ca, xin các anh bỏ qua cho tôi đi. Giờ tôi không có đồng nào, ngay cả muốn uống cafe cũng phải mặt dày xin cô gái xinh đẹp, tóc dài, vừa nãy còn cười híp mắt Thượng Quan Tuyền này mời thì có thể đi đâu được nữa chứ. Nể mặt tôi, các anh tạm rời đi cho chúng tôi nói chuyện được không?”

Về mặt Cung Quý Dương như đi đưa đám, giọng nói cũng đậm đậm đáng yêu, đôi mắt đen thâm thúy giờ long lanh như một chú nai tơ vô tội nhìn sáu người vệ sĩ, chỉ thiếu nước mắt nước mũi chảy ròng ròng thôi.

Mấy người vệ sĩ thấy vẻ mặt và giọng điệu Cung Quý Dương như vậy bị dọa cho sợ hãi, chỉ thiếu nước quỳ xuống chân Cung Quý Dương...

- Cung tiên sinh, ngài đừng nói đùa như vậy, chúng tôi đi đây, đi ngay đây.

Sáu người thất tha thất thểu rời khỏi khu uống cafe.

Ai mà không biết vị này chính là tổng giám đốc của Cung thị - Cung Quý Dương chứ. Phải để cho ngài ấy cầu xin như vậy khác nào muốn lấy mạng bọn họ, người như vậy bọn họ làm sao dám chọc vào chứ.

Cung Quý Dương nhìn dáng vẻ chạy trốn chết của mấy người vệ sĩ, vẻ mặt vô tội lập tức tiêu tan không còn tăm hơi, cả người uể oải, khoa trương ngáp dài một cái, nói: “Thật là, vừa nhìn là biết ngay người của Lãnh Thiên Dục, cả ngày cứ như pho tượng, chả có gì thú vị cả”.

Thượng Quan Tuyền nhìn Cung Quý Dương kì quặc đang ngồi đối diện mình, người đàn ông này thật là...

- Anh thật sự là Cung Quý Dương à? – Cô nhẹ giọng hỏi. Một người đàn ông kì lạ như vậy sao có thể điều khiển cả một tập đoàn lớn như vậy chứ.

- Cô vừa nói gì? – Vì giọng của Thượng Quan Tuyền tương đối nhỏ nên Cung Quý Dương không nghe rõ.

- À, không có gì.

Thượng Quan Tuyền lập tức chuyển chủ đề: “Đúng rồi, anh tìm tôi có việc gì? Không phải anh muốn tôi giúp anh rời khỏi nơi này chứ?”

Cung Quý Dương cười, lắc đầu một cái, nhận ly cafe thượng hạng người phục vụ vừa đưa tới. Trên mặt anh ta lộ ra vẻ thỏa mãn, khẽ nhấp một hớp, sau đó nói:

- Cái tên Lăng Thiệu Đường đó làm trễ hết hành trình của tôi, khiến tôi chỉ có thể ở đây chờ cậu ta. Còn Thiên Dục cả ngày bận tới bận lui, cho nên tôi chỉ có thể tìm đến người rảnh rỗi là cô thôi.

Hả?

Thượng Quan Tuyền không nghĩ Cung Quý Dương tìm mình vì lý do này, sắc mặt lập tức trở nên khó coi.

- Đây, anh nói ai rảnh rỗi hả?

Việc Thượng Quan Tuyền tức giận dường như chẳng ảnh hưởng gì đến Cung Quý Dương. Anh ta vẫn bày ra vẻ mặt tươi cười, không lo lắng cất lời: “Cô gái nhỏ đừng tức giận thế chứ...”.

Anh ta dừng lại một chút, uống một hớp cafe, đôi mắt nhìn lướt qua Thượng Quan Tuyền đang ngồi phía đối diện, sau đó không nhanh không chậm nói một câu: “Cô ở lại bên cạnh Thiên Dục chỉ vì con chip?”

Giọng nói êm dịu mà nghe vào tai lại khiến người ta không thể xem nhẹ.

Bàn tay đang cầm tách cafe của Thượng Quan Tuyền khẽ run lên, ngay sau đó nhìn lên vẻ mặt ung dung của Cung Quý Dương. Khi cô nhìn thấy tia sắc bén trong ánh mắt anh ta, trong lòng rối tung lên, người đàn ông này quả nhiên không hề đơn giản như vẻ bề ngoài.

Đối mặt với một người như vậy, Thượng Quan Tuyền có cảm giác mình cũng không cần vòng vo tam quốc làm gì. Chỉ trong nháy mắt cô đã thu hồi lại vẻ kinh ngạc trong ánh mắt...

- Đúng, nếu anh đã biết thì tôi cũng không có ý định giấu diếm ! – Cô dựa người vào ghế, đôi mắt không hề sợ hãi nhìn thẳng vào Cung Quý Dương.

Về tán thưởng lướt qua đáy mắt Cung Quý Dương, đúng là một cô gái gan dạ sáng suốt.

Thật ra thì đối mặt với chuyện tình cảm, cả bốn người họ chưa bao giờ can thiệp vào hành động hay tư tưởng của nhau. Nhưng Cung Quý Dương hiện tại đang rất rảnh rỗi, hơn nữa cái tên Lãnh Thiên Dục đó đối với chuyện tình cảm thì hết sức chậm chạp trong khi chuyện trong thương trường thì rất nhạy bén. Mà Thượng Quan Tuyền nhìn qua thì đối với chuyện tình cảm cũng là siêu cấp non nớt, đúng là kẻ trong cuộc mơ hồ, người đứng xem sáng suốt mà, nhìn cũng biết cô rất mơ hồ với tình cảm của mình.

Lần đầu tiên Cung Quý Dương thấy Thượng Quan Tuyền, anh ta đã chẳng hề lo lắng đến sự an toàn của Lãnh Thiên Dục, bởi vì từ trong ánh mắt của cả hai người bọn họ đều có thể nhìn ra “tình ý” với nhau. Nhưng tiếc là hai người đó quá mức cứng rắn, thay vì để cho bọn họ tự mình nhận ra thì không bằng để anh ta làm Nguyệt lão một lần vậy.

Suy nghĩ mãi, Cung Quý Dương càng ngày càng có cảm giác mình giống như là một Đấng cứu thế vậy.

Vĩ đại, thật quá là vĩ đại! Loại cảm giác thành tựu này còn sung sướng hơn gấp mấy lần khi anh ta thu mua được mấy tập đoàn khác.

- Kể cho cô nghe chuyện này này ! – Cung Quý Dương ngoắc ngoắc ngón tay, cười tà một tiếng.

- Tôi không có hứng thú với chuyện của anh.

Thượng Quan Tuyền cảm thấy ánh mắt của người đàn ông này quá mức sắc bén khiến cô thấy không thoải mái, cảm giác đứng ngồi không yên này làm cô có nảy sinh ý nghĩ muốn chạy trốn.

Ai ngờ Cung Quý Dương lại bí hiểm nói ra một câu: “Không phải chuyện của tôi, mà là... của Thiên Dục”.

Nói xong, anh ta ung dung nhìn Thượng Quan Tuyền, đôi môi mỏng cong lên làm lộ lúm đồng tiền bên má.

Mà nụ cười này lại như hàm chứa ý tứ rất quỷ dị.

Thượng Quan Tuyền ngắt ra: “Sao tôi lại phải biết chuyện của anh ta...”

- Con chip đó rất quan trọng với Thiên Dục ! – Cung Quý Dương không đợi Thượng Quan Tuyền nói xong đã ngắt lời cô.

Gì?

Chuyện này đúng là nhảm nhí quá đi! Con chip đó với ai mà chẳng quan trọng, chẳng lẽ chỉ quan trọng với mình Lãnh Thiên Dục chắc. Nếu như cô không lấy được con chip đó thì tương lai thế nào cũng khó có thể tưởng tượng nổi.

Cung Quý Dương nhìn thấu suy nghĩ trong đầu cô, anh ta mím môi cười.

- Thật ra thì... với Thiên Dục, con chip đó không phải là công cụ để kiếm tiền mà đó là tâm nguyện của cha cậu ấy.

- Cha anh ta? – Thượng Quan Tuyền ngạc nhiên.

103. Chương 103

CHƯƠNG 103: VẤN ĐỀ NAN GIẢI

Edit: BB[o]

Cung Quý Dương cười một tiếng: “Đúng, cha cậu ấy cũng là người đã thành lập ra Lãnh thị, là giáo phụ gốc Hoa của gia tộc Cascio, cũng là thủ lĩnh của Mafia Ý, biệt hiệu là Lãnh Ưng. Cái tên này với cô Thượng Quan Tuyền chắc không xa lạ chứ nhỉ”.

Đôi mắt sắc bén của Thượng Quan Tuyền nhìn thẳng vào Cung Quý Dương...

- Rốt cuộc anh muốn nói gì? – Giọng nói của cô bắt đầu trở nên lạnh lẽo.

Cung Quý Dương trước nay là người khó có thể nắm bắt, đối phương càng gấp gáp thì anh ta càng có hứng thú chơi trò “mèo đuổi chuột”.

Anh ta đứng dậy...

- Cũng lớn rồi, cần phải chú ý chăm sóc xương cốt của mình, vậy nhé! –Nói xong, anh ta ung dung làm động tác tập thể dục buổi sáng, mỗi một động tác đều cực kì đúng tiêu chuẩn, không hề để ý đến ánh mắt của người khác.

Hết sức cuồng ngạo và mạnh mẽ!

Thượng Quan Tuyền cảm thấy như có một đám quạ đen bay trên đầu mình, đôi mắt trong veo cũng kinh ngạc mở to...

Người đàn ông này là thế nào vậy? Dùng tư duy lô gic bình thường căn bản là không thể phân tích nổi hành động của anh ta.

Nhấn nạy tập xong mấy động tác, Cung Quý Dương miễn cưỡng ngồi xuống. Không tồi, cô gái này rất có tính kiên nhẫn, xem ra cũng chỉ có người như vậy mới xứng với Thiên Dục.

- Thật ra thì con chip đó là sản phẩm nằm trong kế hoạch sản xuất nhiên liệu do chính cha cậu ấy đầu tư nghiên cứu! – Anh ta nhàn nhạt cất lời.

- Tôi... không muốn biết những chuyện này...

Thượng Quan Tuyền muốn ngăn cản không cho Cung Quý Dương nói tiếp. Vì cô sợ... sợ mình nghe xong sẽ mềm lòng.

- Tôi chỉ rãnh rồi buột miệng tán gẫu vài câu thôi, tất nhiên cô có thể đứng lên không nghe, nhưng tôi sẽ vẫn nói tiếp! – Cung Quý Dương nhàn nhã cầm tách cafe lên, động tác hết sức tao nhã.

Sau đó, anh ta kể hết chuyện đầu tư nghiên cứu chế tạo con chip như thế nào, cả chuyện mười năm nay Lãnh Thiên Dục đã từng bước ngồi lên chiếc ghế lão đại của Mafia và tiếp quản Lãnh thị ra sao cho Thượng Quan Tuyền nghe.

Mặc dù giọng điệu của Cung Quý Dương có hơi hời hợt nhưng không khó để nhận ra tình bạn thân giữa anh ta và Lãnh Thiên Dục trong ánh mắt.

Cả người Thượng Quan Tuyền như bị đóng đinh trên ghế. Dù cô không ngừng nhắc nhở bản thân phải đứng dậy rời đi nhưng lại bị những lời nói đó làm mềm lòng. Cô phát hiện ra mình không thể đứng lên nổi, nhất là khi nghe đến chuyện mười năm nay Lãnh Thiên Dục đã vất vả như thế nào, trái tim cô như bị một chiếc roi quất vào, vô cùng đau đớn.

Rốt cuộc hẳn là người đàn ông như thế nào? Tại sao có thể sống sót nổi trong hoàn cảnh khắc nghiệt ấy? Có lẽ chính vì như thế nên mới tạo ra tính tình như bây giờ của Lãnh Thiên Dục.

- Thiên Dục chính là người như vậy. Khi toàn bộ thế giới đối xử không công bằng với cậu ấy, cậu ấy sẽ dùng quyền lực để trả thù lại. Lão đại, cái danh xưng này với Lãnh Thiên Dục mà nói chính là trời sinh, không phải sao? – Cung Quý Dương không kìm chế được, ánh mắt sáng lên khi nói về người bạn tốt.

Thượng Quan Tuyền kinh ngạc đến ngất người, cô không biết mình bị làm sao nữa, cô chỉ cảm thấy tâm trạng đang rất rối bời.

Cung Quý Dương thu hết những biến hóa dù là nhỏ nhất của Thượng Quan Tuyền vào trong mắt, nói một câu đầy ý vị: “Cô Thượng Quan, thật ra thì bây giờ cô là người rõ nhất... cô ở lại bên cạnh Thiên Dục chỉ đơn giản là vì con chip thôi sao?”

- Tôi...

- Không cần phải phủ định vấn đề này nhanh như vậy, tốt nhất cô nên suy nghĩ kỹ lại đi! – Cung Quý Dương khoát tay, cắt ngang lời Thượng Quan Tuyền, ung dung nói một câu.

Thượng Quan Tuyền giật mình, đôi môi anh đào hé mở nhưng lại không nói lời nào...

Đôi mắt Cung Quý Dương tràn đầy sự vui vẻ, vẻ trầm ổn nghiêm túc lúc này giờ đã tan biến, anh ta khôi phục lại dáng vẻ đầy tà mị, khoa trương ngáp dài một cái...

- Ôi, mấy tháng nay đi khắp nơi chẳng nói nhiều như vậy, giờ nguyện vọng lớn nhất của tôi là về phòng đánh một giấc. Đúng rồi, cô Thượng Quan, tôi hỏi cô một câu nữa, tâm nguyện lớn nhất của cô là gì? – Cung Quý Dương uể oải đứng dậy, tự dưng không đầu vào đâu hỏi một câu.

Hả?

Tâm nguyện lớn nhất?

Hàng lông mi của Thượng Quan Tuyền run run... tâm nguyện lớn nhất là gì?

Vấn đề này đã gây khó khăn cho cô!

Hai vấn đề Cung Quý Dương nói ra đều khiến Thượng Quan Tuyền cảm thấy khó trả lời. Cô nghĩ mãi, nhưng cho dù là vậy cũng không tìm ra được đáp án.

Cô cười khổ lắc đầu một cái, cười mình không đâu lại suy nghĩ mãi mấy vấn đề nhàm chán đó. Cô ở bên cạnh Lãnh Thiên Dục, một là vì nhiệm vụ, hai là vì sự an nguy của cô nhi viện Mary, quan hệ giữa hai người bọn họ chỉ đơn giản như vậy, không phải sao?

Về phần tâm nguyện lớn nhất là gì...

Thượng Quan Tuyền nhú mày, chìm vào suy tư.

Đang lúc cô chìm đắm vào dòng suy nghĩ thì cảm thấy có một bàn tay đặt lên eo, kéo cô áp vào lồng ngực ấm áp quen thuộc.

- Nghĩ gì mà ngăn người ra thế? – Từ trên đỉnh đầu truyền đến giọng nói trầm thấp. Lời vừa dứt, cả người cô bị ôm chặt lại.

Thượng Quan Tuyền kinh hãi, trời ạ, cô lại suy nghĩ đến ngăn người ư? Ngay cả Lãnh Thiên Dục vào lúc nào cô cũng không biết.

- Hả... đang suy nghĩ câu hỏi của Cung Quý Dương! – Có lẽ đã dần dần quen với hơi thở của Lãnh Thiên Dục, cô cảm thấy sau lưng rất ấm áp, hơn nữa trong lòng cũng dần trở nên nhẹ nhõm.

Nếu đã bằng lòng quên đi thân phận thật sự của nhau, vậy thì cứ dựa vào nhau như vậy không phải là rất tốt sao?

- Vấn đề gì?

Lãnh Thiên Dục giơ tay khiến cô dựa đầu vào vai hắn, lộ ra chiếc cổ trắng như tuyết.

- Tâm nguyện lớn nhất của tôi là gì... – Thượng Quan Tuyền bị buộc phải ngẩng đầu lên...

- Em muốn làm gì? – Bờ môi nóng bỏng chạm nhẹ vào vành tai nhạy cảm của cô khiến cả người cô khẽ run lên. Cô chợt hiểu ra...

Người đàn ông này thừa dịp cô đang ngăn người để trêu đùa cô!

104. Chương 104

CHƯƠNG 104: TÂM NGUYỆN LỚN NHẤT

- Đứng... đứng như vậy! – Thượng Quan Tuyền cảm thấy hốt hoảng.

Thấy cô từ chối, Lãnh Thiên Dục càng không kiêng dè gì cúi đầu xuống, găm cắn lên xương quai xanh của cô...

- Lãnh Thiên Dục, đứng như vậy! – Cô dường như dựa hẳn vào ngực hắn, giọng nói đầy sợ hãi.

- Vừa gọi gì? – Lãnh Thiên Dục đột nhiên dừng lại, đôi lông mày rậm nhíu lại đầy bất mãn, vẻ mặt cũng dần đóng băng lại.

Ý thức được sự tức giận của hắn, Thượng Quan Tuyền cũng không giãy giụa nữa. Giữa hai người chỉ còn hơi thở yếu ớt đè nén của cô...

- Lãnh Thiên... – Cô vừa định nói như vậy, nhưng khi đối mặt với đôi mắt đang dần trở nên lạnh lẽo kia...

- Dục...

Cô nhẹ giọng gọi một tiếng. Không biết tại sao, khi đối mặt với hắn cô lại cảm thấy yên ổn. Có lẽ cứ nên phóng túng một lần đi!

Lãnh Thiên Dục từ từ cong môi lên, vẻ mặt đầy hài lòng. Hắn chưa từng nghĩ đến khi nghe một cô gái gọi tên mình lại cảm động như thế. Có lẽ chính vì như thế nên hắn mới động lòng trắc ẩn.

- Vậy tôi hỏi em, tâm nguyện lớn nhất của em là gì?

Lãnh Thiên Dục ôm cơ thể mềm mại của cô vào lòng, đôi mắt nhìn cô chăm chú, đáng vẻ đầy nghiêm nghị.

- Tôi...

Thượng Quan Tuyền hơi nghiêng đầu suy nghĩ cẩn thận, sau một lúc lâu, đôi mắt trong suốt của cô sáng lên...

- Chơi trò tàu lượn! Từ lúc nhỏ tôi đã hy vọng có thể được ngắm phong cảnh từ trên tàu lượn lúc nó đi lên cao...

Đang nói, đôi mắt đầy khát khao của Thượng Quan Tuyền dần trở nên ảm đạm, giọng nói cũng hơi buồn...

Cô vẫn còn nhớ trên thế giới này đã từng có người hứa với cô sẽ đưa cô đi chơi trò tàu lượn tuyệt vời nhất. Thật đáng tiếc, người đó còn chưa kịp thực hiện lời hứa của mình thì đã vĩnh viễn rời xa thế giới này. Người đó chính là cha của Vận Nhi, cũng là người mà từ nhỏ cô đã coi là cha của mình.

Vậy mà, hiện tại cảnh còn người mất, cô vĩnh viễn không thể trở về với thời thơ ấu đơn thuần và vô ưu vô lo ấy được nữa.

- Đó chính là tâm nguyện của em?

Lãnh Thiên Dục hỏi ngược lại, dù giọng nói có phần thông thả, ánh mắt bình tĩnh, nhưng động tác tay trong lúc lơ đãng đã tiết lộ tâm tình phức tạp của hắn.

Không biết tại sao khi thấy ánh mắt ảm đạm của Thượng Quan Tuyền, trái tim hắn như bị ai bóp nghẹn lại!

- Đi theo tôi!

Hắn ra lệnh, bàn tay nắm chắc tay cô, sải bước đi ra ngoài.

- Đây... – Thượng Quan Tuyền không kịp hỏi rõ ràng đã bị Lãnh Thiên Dục kéo đi.

Khi ngồi vào ghế lái phụ, cô hơi nhủm mày.

- Anh muốn làm gì?

- Đi công viên Liseberg! – Lãnh Thiên Dục điềm nhiên giải đáp thắc mắc của Thượng Quan Tuyền.

Hả?

Công viên Liseberg?

Cô đã từng nghe đến công viên này. Đây là công viên lớn nhất Hy Lạp, diện tích lớn đến mức khó có thể tưởng tượng, trong đó có rất nhiều loại hình trò chơi mạo hiểm kích thích, hơn nữa đẳng cấp đứng đầu thế giới.

Dù cô rất muốn thoải mái chơi đùa một ngày, nhưng mà... cô cùng Lãnh Thiên Dục?

Thượng Quan Tuyền nhìn quần áo của mình, rất bình thường, thoải mái và thích hợp để đi chơi, nhưng mà Lãnh Thiên Dục thì...

Mặc áo vest, đi giày da!

Thượng Quan Tuyền nhìn, không nhịn được liền bật cười...

Vừa định khởi động xe, Lãnh Thiên Dục thấy đáng vẻ vui tươi của Thượng Quan Tuyền, tạm thời tắt máy đi.

- Sao thế?

Giọng điệu dù có phần lạnh lẽo nhưng nghe vào tai cô lại có chút dịu dàng.

Thượng Quan Tuyền lấy tay che miệng lại, cố nén cười, chỉ chỉ tay vào quần áo của hắn...

- Làm gì có ai đi công viên mà ăn mặc thế này chứ?

Lãnh Thiên Dục nhìn theo ngón tay đang chỉ của cô nhìn xuống quần áo của mình, sau đó đôi môi mỏng cong lên...

Hắn cởi áo vest ngoài ném ra đằng sau, sau đó cởi mấy cúc áo sơ mi trước ngực ra.

Chỉ vài cúc áo được mở ra thôi nhưng mơ hồ cũng có thể nhìn thấy lồng ngực rắn chắc ở bên trong, hai tay áo được xắn lên lộ ra cơ bắp màu đồng rắn rỏi.

Vốn là vẻ cứng rắn lạnh lùng, vậy mà nhìn hắn lúc này lại khiến người ta có cảm giác trầm ổn, mỗi động tác gơ tay nhắc chân đều rất nổi bật, đáng vẻ thông dong, tao nhã và tràn đầy sức sống.

Nhìn qua đã biết sức hấp dẫn và đáng vẻ anh tuấn cùng phóng khoáng của hắn.

- Giờ thì sao?

Tâm trạng Lãnh Thiên Dục dường như rất tốt, hắn cong môi cười, quay đầu nhìn Thượng Quan Tuyền.

Trái tim Thượng Quan Tuyền đập liên hồi, cảm giác Lãnh Thiên Dục lúc này rất thoải mái, cô chưa từng nhìn thấy bao giờ. Dù cùng là một chiếc sơ mi nhưng bây giờ lại có cảm giác thật khác biệt.

Mặt cô hơi đỏ lên...

- Rất tốt! – Cô trả lời như có như không.

Nhìn khuôn mặt xinh đẹp hơi ửng hồng, Lãnh Thiên Dục trong chốc lát như bị đắm chìm trong đó...

Mãi cho đến Thượng Quan Tuyền gơ bàn tay nhỏ bé lên khua khua trước mặt, hắn mới hồi phục lại, nhanh chóng che giấu cảm giác lưu luyến trong đáy mắt.

- Anh không cần vệ sĩ hay là... à, cải trang một chút à? – Cô nhàn nhạt cất giọng, trong lời nói có chút quan tâm không dễ phát hiện.

Lãnh Thiên Dục là mục tiêu của rất nhiều người, nếu cứ nghênh ngang xuất hiện ở nơi công cộng như vậy liệu có phát sinh chuyện ngoài ý muốn không? Dù gì thì sáng nay cô vẫn chưa tra ra thân phận của người đàn ông khả nghi kia.

- Em lo cho tôi à?

Lãnh Thiên Dục bất ngờ cúi người lại gần Thượng Quan Tuyền, giọng nói trầm thấp chậm rãi vang lên, đôi mắt thâm thúy như muốn nhìn thấu tâm tư cô.

105. Chương 105

CHƯƠNG 105: CÔNG VIÊN LISEBERG (1)

Tia sáng dịu dàng lóe lên trong mắt Thượng Quan Tuyền nhưng ngay sau đó đã nhanh chóng bị che giấu đi.

- Ai lo cho anh chứ? Đúng là tự mình đa tình, tôi sợ kẻ thù của anh nhiều quá lại liên lụy đến tôi thôi! – Cô liếc mắt nhìn hắn, nói.

Lãnh Thiên Dục thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Thượng Quan Tuyền ửng hồng, không ngờ người như cô cũng có vẻ mặt như vậy. Hắn kiên nghị lên tiếng: “Yên tâm, bốn ngày này tôi sẽ không để em gặp nguy hiểm”.

Đúng là đồ đáng ghét!

Thượng Quan Tuyền nghe hắn nói vậy, đôi mắt trong veo lại tràn đầy tức giận, giống như một hồ nước tĩnh lặng bị đốt lên thành một ngọn lửa, vẻ xinh đẹp khiến người khác không thể cự tuyệt.

Nhìn cô tức giận, Lãnh Thiên Dục lại thấy tâm trạng vô cùng tốt. Gương mặt cương nghị không hề thấy một tia không vui, hắn cầm điện thoại lên, bấm một dãy số.

- Quý Dương, sắp xếp một chút đi, giờ tớ muốn tới công viên Liseberg! – Giọng nói trầm thấp dễ nghe của hắn vang lên.

Giọng nói bất mãn của Cung Quý Dương từ đầu bên kia điện thoại truyền đến: “Ông bạn à, nếu như không ngủ đủ mười tiếng thì tớ sẽ phát điên lên mất, sao lại gọi đúng lúc này chứ”.

Vừa nghe là biết anh ta đã bị Lãnh Thiên Dục quấy rối giấc ngủ.

- Tốt lắm, đưa điện thoại cho vệ sĩ đi, nếu quen ngủ nhiều như vậy thì cậu định chăm sóc cho Triệt nhi thế nào được?

Lãnh Thiên Dục đã quá quen với hành động vô liêm sỉ này kiểu này của Cung Quý Dương rồi, trong mắt hắn không thấy chút gợn sóng nào. Hắn không nhanh không chậm lên tiếng.

Nghe thấy những lời này của Lãnh Thiên Dục, cơn buồn ngủ của Cung Quý Dương lập tức tiêu tan.

- Đúng là hổ xuống núi bị chó leo lên đầu mà! – Anh ta bất mãn lên tiếng – Được rồi, được rồi, tớ sẽ thông báo cho người phụ trách bên đó.

- Cảm ơn người anh em! – Lãnh Thiên Dục hài lòng cong môi cười, vừa định cúp máy...

- Này, chờ đã! – Cung Quý Dương vội gọi.

Lãnh Thiên Dục hơi nhíu mày: “Sao thế?”

- Vừa rồi tớ không nghe nhầm đấy chứ, cậu đi công viên á?

Lần này Cung Quý Dương đã hoàn toàn tỉnh táo, giọng điệu bất cần đời đầy vẻ khó tin, giống như nghe được chuyện kinh thiên động địa vậy.

Thật ra thì đây còn hơn cả kinh thiên động địa ấy chứ, Lãnh Thiên Dục chưa bao giờ tới những nơi như vậy chứ đừng nói đến lại tự đứng chủ động đến công viên chơi.

Chẳng phải cái tên đó xưa nay là người rất nhặt nhẻo hay sao.

- Có gì kì quái đâu chứ? – Lãnh Thiên Dục biết mà còn cố hỏi.

- Tớ đi cùng với! – Cung Quý Dương hét to vào điện thoại.

Lãnh Thiên Dục vừa nghe vậy đã lập tức muốn xông vào đánh cho anh ta một trận tơi bời.

- Tự đi đi! – Lãnh Thiên Dục gào lên, sau đó cúp điện thoại ngay lập tức.

Thượng Quan Tuyền ngồi ở bên cạnh không nhịn được cười, cô không nghĩ một Lãnh Thiên Dục luôn trầm ổn và lạnh lùng lại có vẻ mặt như vậy. Một vẻ rất... à... đáng yêu!

Lãnh Thiên Dục thấy Thượng Quan Tuyền cười, ánh mắt hơi mất tự nhiên.

- Tên Quý Dương này rất thích nói đùa! – Hắn giải thích.

Đây là lần đầu tiên ở trước mặt con gái hắn lại chủ động nói tới chuyện liên quan đến bạn của mình. Trước giờ dù chỉ một câu thôi cũng chưa từng có.

Thượng Quan Tuyền rung động, cô đột nhiên muốn biết nhiều hơn chuyện của Lãnh Thiên Dục, cô muốn biết bản chất thực sự của hắn.

Loại cảm giác xa lạ này khiến cô sinh ra chút sợ hãi. Cô không biết tại sao mình lại như vậy, chẳng qua cô cảm thấy người đàn ông này có thể thay đổi như vậy, liệu cô cũng nên như vậy, vui cười nhiều hơn không đây?

Nghĩ tới đây, cô khẽ thở dài, thanh âm như có như không nhẹ nhàng lượn lờ trong không gian chỉ có hai người.

Ánh mắt Lãnh Thiên Dục phức tạp nhìn Thượng Quan Tuyền. Lát sau, hắn thấp giọng mở miệng: “Ngồi chắc vào, chúng ta lên đường”.

Sau đó, chiếc xe thể thao nhanh chóng rời đi.

Cả quãng đường đi Lãnh Thiên Dục không nói thêm câu nào, chỉ nghiêm túc lái xe.

Thượng Quan Tuyền cũng nghiêng đầu nhìn ra bên ngoài, cố gắng quên đi sự hiện hữu của hắn để tâm trạng đang rối bời của cô yên tâm hơn một chút.

Nhưng ở bên cạnh truyền đến hơi thở mãnh liệt như vậy làm người ta không cách nào quên đi sự tồn tại đầy nguy hiểm của hắn.

Lãnh Thiên Dục là một người đàn ông khó nắm bắt, đôi lúc lạnh lùng, đôi lúc lại ngông cuồng, cũng có lúc rất quan tâm cô, nhưng thỉnh thoảng lại rất tàn nhẫn.

Người đàn ông như vậy rất bí hiểm, có quyền lực tối cao, vừa giàu có vừa có quyền sinh quyền sát khiến người ta phải sợ hãi.

Bề ngoài hắn rất oai phong và tàn nhẫn, nhưng cô lại có thể thấy bóng lưng cô độc của hắn, bóng dáng lẻ loi cô đơn khiến người ta tan nát cõi lòng.

Thượng Quan Tuyền không biết tại sao mình lại có thể cảm nhận được nội tâm của hắn. Chỉ biết sau khi nghe Cung Quý Dương nói, cô cảm thấy hắn cũng có phần nào giống cô.

Từ nhỏ đến lớn cô đều giống như một cây dây leo bám vào Niếp Ngân để sinh tồn, thứ duy nhất biết đến là nhiệm vụ. Cô như bị giam cầm trong lãnh cung, khi bóng đêm buông xuống cũng là lúc một thân một mình lủi thủi, không nơi nương tựa, cũng không biết phải giải quyết cảm giác khủng hoảng đó như thế nào.

Thượng Quan Tuyền có thể nhận ra, sự cô độc đã khiến Lãnh Thiên Dục trở thành một người mạnh mẽ và tàn nhẫn như vậy; nhưng cô lại cố gắng khép mình lại vì cô độc, tình nguyện sống cuộc sống như vậy.

Lãnh Thiên Dục dù khó nắm bắt, khiến người ở cùng với hắn phải lo lắng và đề phòng nhưng lại không cách nào kháng cự lại sức ảnh hưởng của hắn.

Cũng giống như cô vậy...

Không tìm chế được, cô lén liếc nhìn hắn.

CHƯƠNG 105: CÔNG VIÊN LISEBERG (2)

Đôi mắt chim ưng sắc bén mà thâm thúy của Lãnh Thiên Dục đang chăm chú nhìn đường phía trước, vẻ chuyên tâm của người đàn ông tỏa ra sức hấp dẫn đặc biệt.

Đường nét trên khuôn mặt hắn góc cạnh, rõ ràng, giống như được thượng đế tỉ mỉ điêu khắc mà thành.

Đôi môi mỏng mím chặt toát ra sự kiên quyết, hắn là người ít khi cười, vẻ mặt luôn lạnh lẽo và nghiêm túc.

Hai bàn tay rắn chắc vững vàng cầm vô lăng mang lại cảm giác chắc chắn như khi cầm tay cô...

Không biết đang nghĩ tới điều gì mà khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Thượng Quan Tuyền nhất thời đỏ bừng lên.

Dường như có một cảm giác kỳ diệu mà lạ lùng phảng phất trong lòng làm xáo động tâm trí cô.

Gì vậy? Cô luống cuống che ngực, Thượng Quan Tuyền, rốt cuộc mày đang nghĩ cái quái gì vậy?!

Hắn người là kẻ thù của mày, là người mà Niếp Ngân đã ra lệnh phải giết chết, tại sao mày lại...

Không, không suy nghĩ nữa, hắn cô độc, hắn lẻ loi thì chẳng liên quan gì đến mày hết. Hắn là vị lão đại cao cao tại thượng làm sao có thể thấy uất ức gì đó chứ, hắn sẽ có cách giải tỏa nội tâm của hắn.

Ít nhất hắn còn có Cung Quý Dương và mấy người bạn tốt, mà mày... có cái gì cơ chứ?

Ánh mắt dần ảm đạm, cô vừa định quay mặt đi...

Đúng lúc này, như có thần giao cách cảm, Lãnh Thiên Dục đột nhiên quay đầu lại...

Ánh mắt lạnh lẽo của hắn nhìn thẳng vào đôi mắt đen của cô...

Hắn như nhìn thấu mọi tâm tư khiến cô không thể che giấu được...

Nơi mềm mại nhất trong đáy lòng của Thượng Quan Tuyền như bị bóp chặt lại, đáy mắt thoáng qua tia sợ hãi, không dám nhìn thẳng vào mắt hắn, muốn trốn tránh hắn.

Thấy ánh mắt trốn tránh của cô, Lãnh Thiên Dục lại thấy hứng thú. Hắn cười nhẹ, tiếng cười vang vọng khắp trong xe: “Em trốn tránh cái gì chứ?”

Giọng nói trầm thấp mà nặng nề như bàn thạch im lặng đè ép trái tim Thượng Quan Tuyền khiến cô không cách nào có thể trốn tránh.

- Tôi không có!

Thượng Quan Tuyền chưa bao giờ thấy hồi hộp như vậy, cô lập tức theo phản xạ có điều kiện đáp lời.

Ánh mắt Lãnh Thiên Dục trở nên cực kì bình tĩnh, tất cả sự nguy hiểm trong hơi thở đều ẩn nấp trong ánh mắt đó. Lát sau, hắn lại chuyển tâm lái xe.

- Vô dụng thôi, có một số việc không phải cứ trốn là có thể vượt qua được...

Thượng Quan Tuyền thầm thở hổn hển trong lòng, đôi mắt như mờ sương mở to...

Vì lời nói vừa rồi của hắn, bầu không khí trong xe lập tức trở nên khác thường.

Cô cảm thấy trong xe đột nhiên trở nên nóng bức mà mập mờ, tâm tình vốn bình tĩnh cũng vì câu nói bình thản đó mà lại dâng lên từng đợt sóng.

Lát sau, Thượng Quan Tuyền cảm thấy rất buồn bực, cô vội vàng hạ kính cửa sổ xuống, cố gắng để gió thổi bay những phiền não và bầu không khí nóng nực...

Vậy mà khi gió đột ngột thổi vào trong xe làm bay mái tóc dài của cô, trong lòng cô lại càng loạn hơn.

Ngọn gió cũng như người đàn ông nguy hiểm ngồi bên cạnh, không thể nắm bắt được, cứ tùy ý để nó thổi rối tung mái tóc dài của cô...

Trái tim cô cũng loạn nhịp như mái tóc vậy...

Thật đúng là... đã muốn quên đi nhưng lại càng thêm loạn.

Nhưng mà... rốt cuộc là muốn quên cái gì? Mà loạn vì cái gì?

Đúng là điên thật rồi!

Công viên trò chơi Liseberg

Thượng Quan Tuyền không hề biết công viên này lại hoàn toàn tự nhiên và rộng lớn đến mức này. Khi bước chân xuống xe, cô kinh động đến mức không thốt nên lời.

Công viên Liseberg làm cho người ta có cảm giác như đang bước vào châu Phi. Trừ những động vật hoang dã sống ở bên ngoài, còn có thác nước chảy, khói nước trắng xóa bao phủ cả khu rừng rậm, thậm chí có thể thấy ẩn nấp trong những rừng cây rậm rạp là những loài động vật linh trưởng như vượn gorila hay tinh tinh...

Thượng Quan Tuyền thật khó mà tưởng tượng nổi một công viên lại có thể kết hợp một cách tuyệt vời với rừng cây nguyên sinh rậm rạp như thế này.

Chẳng qua là...

Tất cả các trò chơi trong đây đều là trò tàu lượn. Cả khu vui chơi rộng lớn như vậy mà ngoài các nhân viên ra thì chẳng có lấy một người khác nào cả.

Cảm giác này... thật là kinh ngạc nhưng cũng hơi không thoải mái.

Lãnh Thiên Dục đã bao cả khu vui chơi này sao?

- Văng ngắt! – Giọng nói có chút trẻ con của Thượng Quan Tuyền vang lên, cái này so với mơ ước hồi còn nhỏ của cô hoàn toàn chẳng giống nhau gì cả.

Lãnh Thiên Dục không nói gì, đôi mắt thâm thúy như có điều suy nghĩ nhìn Thượng Quan Tuyền. Khi hần thấy trong mắt cô hơi ảm đạm, trong lòng dâng lên cảm giác hơi xúc động. Dù cô có thạo đời đến thể nào thì cũng chỉ là một cô gái chưa tròn đôi mươi, tất nhiên là thích sự náo nhiệt rồi.

Mà đứng ở một bên, mấy người nhân viên đã bị dọa cho sợ hãi vội vàng lau mồ hôi lạnh trên trán, cẩn thận khom người về phía Lãnh Thiên Dục...

- Lãnh tiên sinh, đây là do Cung tiên sinh yêu cầu, chỉ như vậy mới... tuyệt đối an toàn.

Lãnh Thiên Dục khẽ gật đầu, ánh mắt sắc bén đảo một vòng, không khó để thấy sự chuẩn bị hết sức chu toàn của mấy nhân viên và các vệ sĩ.

- Không thích à?

Hần nâng chiếc cằm nhỏ xinh của Thượng Quan Tuyền lên, giọng điệu vẫn lạnh lẽo như thường ngày nhưng lại lộ ra sự quan tâm.

Thượng Quan Tuyền cũng thấy mấy người vệ sĩ đang đứng canh gác, cô không nói gì nữa. Chỉ trong nháy mắt đôi mắt trong veo đã ánh lên tia phiến muộn nhưng hàng lông mi dài nhanh chóng rũ xuống, đem những gợn sóng trong đáy mắt che giấu đi.

Cô che giấu rất nhanh nhưng đôi mắt cực nhạy bén của Lãnh Thiên Dục đều đã thấy hết.

Hần không gắng hỏi cô nữa, chỉ nắm chặt tay cô, tay kia nhẹ nhàng vuốt ve gò má cô giống như đang tuyên bố quyền sở hữu.

- Mở cửa cho khách vào đi! – Hần ra lệnh nhưng vẫn nhìn chăm chú khuôn mặt Thượng Quan Tuyền.

- Dạ?

Người nhân viên vốn đang cúi đầu đột nhiên kinh hãi ngẩng lên, khi anh ta ý thức được mình không nghe nhầm thì thở dốc vì kinh ngạc.

CHƯƠNG 105: CÔNG VIÊN LISEBERG (3)

- Không, không được ạ... - Người nhân viên thấp giọng lên tiếng.

- Không được?

Lãnh Thiên Dục hơi quay đầu lại, đôi mắt sắc bén liếc về phía anh ta, giọng nói cũng lạnh như băng khiến người nhân viên kinh hãi muốn nhảy dựng lên.

- Lãnh tiên sinh... Cung tiên sinh là vì muốn ngài được an toàn! – Anh ta lắp bắp nói.

Chỉ nhìn thôi anh ta đã bị vẻ lạnh lẽo của Lãnh Thiên Dục làm cho khiếp đảm. Có ai không biết tổng giám đốc của Lãnh thị hết sức lạnh lùng tàn nhẫn, không có mệnh lệnh của Cung tiên sinh, bọn họ đâu dám tự tiện mở cửa. Đúng là đã làm khó họ rồi!

- Mấy người cứ áp dụng mấy biện pháp an toàn đã đề ra, chỉ cần đừng cho du khách biết là được!

Lãnh Thiên Dục không kiên nhẫn chau mày lại. Làm sao mà hần lại không hiểu ý định của Cung Quý Dương chứ, dù cái tên đó lúc nào cũng làm bộ bất cần đời nhưng có thể nhìn ra ý tốt của cậu ta.

Mặc dù vậy, có lẽ Lãnh Thiên Dục đã sớm quen với cuộc sống như thế, nhưng hôm nay hần lại suy nghĩ khác. Thượng Quan Tuyền chắc chắn không có thói quen bị người khác nhìn chăm chăm, tất nhiên cô sẽ không thể thỏa thích vui chơi ở đây.

Lãnh Thiên Dục không muốn tìm hiểu tại sao hần lại quan tâm đến cảm xúc của cô, chẳng qua là vẻ ảm đạm trong mắt cô đã ảnh hưởng đến tâm trạng của hần.

- Khoan đã!

Thượng Quan Tuyền đột nhiên bước lại gần Lãnh Thiên Dục, kéo tay hần lại.

- Cứ để vậy đi, đừng làm khó bọn họ! – Cô nắm chặt tay hần, sợ hần tức giận sẽ dọa đến mấy người ở đây.

- Có tôi ở bên cạnh, em không cần phải lo lắng bất cứ chuyện gì cả!

Vẻ tà ác trong mắt Lãnh Thiên Dục dần được che giấu đi, sau đó hắn liếc mắt nhìn xuống bàn tay mềm mại của cô đang nắm chặt tay hắn, ánh mắt đầy bí hiểm nhìn cô chăm chú.

Bên môi hắn cong lên nụ cười nhạt, nụ cười của hắn ẩn giấu sự kiên định và có chút lạnh nhạt.

Sau đó, hắn nhìn người nhân viên đã toát mồ hôi lạnh ở bên cạnh: “Biết nên làm thế nào rồi chứ? Về phần Cung tiên sinh, cứ để tôi giải thích với cậu ta”.

- Vâng, vâng, Lãnh tiên sinh, tôi sẽ lập tức ở cửa.

Người nhân viên biết rõ vị Lãnh tiên sinh này là bạn thân của Cung tiên sinh nên cũng không dám đắc tội, điều anh ta có thể làm chỉ là tăng cường canh gác bảo vệ an toàn mà thôi.

Nghe bọn họ nhắc đến Cung Quý Dương, Thượng Quan Tuyền thấy hơi kì lạ.

- Chỗ này có quan hệ gì với Cung Quý Dương?

Cô nhớ hình như lúc gọi điện thoại Lãnh Thiên Dục có nói một câu, cái gì mà tự mình ý nhỉ?

- Công viên này do Cung Quý Dương thu mua rồi xây dựng mấy năm trước, hơn nữa mấy trò chơi ở đây đều do cậu ta thiết kế! – Lãnh Thiên Dục có lòng tốt giải đáp thắc mắc của cô.

Thượng Quan Tuyền ngắt ra: “Tôi không biết Cung thị còn kinh doanh cả lĩnh vực này?”

- Không, khu vui chơi này do cá nhân Cung Quý Dương tự đứng ra thu mua, không liên quan đến Cung thị. Thật ra thì không chỉ ở riêng Hy Lạp mà còn có ở vịnh Tampa thuộc bang Florida ở Mỹ, thành phố Gotheburg ở Thụy Điển, hồ Garda ở Italy, thành phố Staffordshire ở Anh và thành phố Salobrena ở Tây Ban Nha nữa. Mấy khu vui chơi nổi tiếng khắp thế giới này đều là những thiên đường trên mặt đất do chính tay Cung Quý Dương tự thiết kế.

Lãnh Thiên Dục vừa nói vừa nắm chặt tay dẫn cô đi vào trong.

- Anh ta đam mê đến vậy sao? – Thượng Quan Tuyền kinh ngạc dùng tay kia che miệng lại, nhẹ giọng hỏi.

Lãnh Thiên Dục cười nhạt: “Không phải đam mê mấy trò chơi, mà là vì... một cô gái”.

Hả?

Thượng Quan Tuyền sửng sốt, vì một cô gái?

Cung Quý Dương bắt cần đời vậy mà vì một cô gái lại xây cả một khu vui chơi như vậy ư? Nhìn thì đâu có thấy anh ta si tình lắm đâu, sao lại có thể như vậy chứ?

Nghe nói trong tứ đại tài phiệt thì anh ta đào hoa nhất, hầu như ngày nào cũng có mặt trên trang nhất của các tờ báo giải trí, tốc độ đổi bạn gái nhanh như thay quần áo vậy.

Người như vậy... có thể si tình đến thế sao?

Thượng Quan Tuyền phải thừa nhận cả bốn người bọn họ đều thâm trầm và khó nắm bắt. Mặc dù cô chưa có cơ hội tiếp xúc với hai người kia nhưng cũng biết phần nào.

Cung Quý Dương thoát nhìn thì thấy có vẻ không quan tâm đến chuyện gì, nhưng thực tế thì không phải như vậy. Còn Lãnh Thiên Dục này thì sao? Rất cuộc hắn sẽ như thế nào nhỉ?

Thấy cô ngơ ngẩn, Lãnh Thiên Dục không vui chau mày lại. Cô bé này đúng là thích suy nghĩ mấy thứ linh tinh, lúc nào cũng ngơ ngẩn chuyện đầu đầu.

Hắn kéo bàn tay nhỏ bé của cô, thấy cô coi thường hắn như vậy, trong lòng lại dâng lên cảm giác bất mãn.

- Đi thôi, chỗ này có trò tàu lượn tuyệt nhất châu Âu đó, nghe nói cao đến tận trời! – Vừa dứt lời, hắn đã kéo Thượng Quan Tuyền vào sâu bên trong công viên.

Thượng Quan Tuyền sửng sốt, đôi chân không tự chủ được bước theo hắn.

Cô cúi đầu nhìn những ngón tay ấm áp của hắn đang bao bọc bàn tay mình.

Bàn tay Lãnh Thiên Dục thật ấm áp, vì phải trải qua nhiều lần sinh tử nên trong lòng bàn tay hắn có lớp chai dày, chạm vào lòng bàn tay nhạy cảm của cô khiến cô cảm thấy một cảm giác tê tê nhanh chóng xuyên thấu vào trái tim cô...

Gò má Thượng Quan Tuyền lại thoáng ửng hồng.

Chỉ trong một thời gian ngắn, công viên đã khôi phục là bầu không khí vui vẻ náo nhiệt. Lãnh Thiên Dục và Thượng Quan Tuyền như những người bình thường khác hòa cùng đoàn người, ánh mặt trời chiếu bóng xuống hai người, nhìn như một đôi yêu nhau đang rất hạnh phúc.

Về bề ngoài xuất chúng của hai người thu hút không ít sự chú ý của các du khách.

- Tôi bắt đầu hối hận về quyết định vừa rồi! – Lãnh Thiên Dục nhàn nhạt nói một câu. Chết tiệt thật! Không ngờ lại có nhiều sắc lang đến vậy.

Hả?

- Sao thế? – Thượng Quan Tuyền không hiểu hàm nghĩa trong lời nói của hắn.

Lãnh Thiên Dục không nói nữa, vẻ mặt lạnh như băng nhìn chằm chằm vào mấy người đàn ông khác đang lưu luyến nhìn Thượng Quan Tuyền, ánh mắt sắc bén như có thể giết người.

Thượng Quan Tuyền chau mày, làm sao vậy? Vừa rồi còn rất tốt mà, sao bây giờ vẻ mặt hắn lại kì lạ như vậy?

Đúng là người đàn ông vui buồn thất thường mà!

CHƯƠNG 105: CÔNG VIÊN LISEBERG (4)

Các trò chơi trong công viên Liseberg khiến Thượng Quan Tuyền hoa cả mắt, nếu như không có Lãnh Thiên Dục ở bên cạnh chắc cô sẽ lạc đường trong đây mất.

Tuy là đã quá trưa nhưng vì trong công viên trồng nhiều cây xanh nên không khí không nóng bức lắm, ngược lại còn có làn gió mát thổi qua khiến lá cây xào xạc, nghe vào khiến tâm tình cực kì nhẹ nhõm. Hơn nữa bên tai không ngừng truyền đến những tiếng la hét chói tai vui sướng của các du khách khi chơi tàu lượn, thật là náo nhiệt vô cùng.

Căn cứ vào chủ đề của mỗi trò chơi mà có các khu vui chơi riêng biệt. Đi vào sâu bên trong có các đoàn xe diễu hành và các chú hề đang vẫy chào du khách, kết hợp với âm nhạc càng làm cho cả khu vui chơi thêm phần náo nhiệt.

Lúc này, Thượng Quan Tuyền và Lãnh Thiên Dục đang ngồi trên một chiếc tàu lượn được gọi là Kingda. Những du khách khác cũng ngồi ngay ngắn ở mấy hàng ghế phía sau.

- Đây là trò tàu lượn nhanh nhất thế giới thật sao? – Giọng điệu Thượng Quan Tuyền có chút căng thẳng, còn có phần hưng phấn.

Chỉ mới chơi có mấy trò thôi mà khuôn mặt cô ngày càng rạng rỡ hơn. Vốn là người có lá gan to nên cô càng chơi càng nghiện.

Tâm trạng của Lãnh Thiên Dục cũng bị vẻ rạng rỡ của cô lây sang, ánh mắt hắn thoáng qua tia hứng thú vui vẻ, bàn tay cứng chiều vuốt vuốt đầu cô, nói: “Đúng, Cung Quý Dương đã thiết kế độ cao lên đến 193 thước, tốc độ tàu lượn đạt 260km/giờ, xuyên qua vòng tròn 270 độ, nghiêng 76 độ khiến người ta có cảm giác như không có trọng lực”.

- Cái gì? Vòng tròn 270 độ? – Thượng Quan Tuyền mở to mắt nhìn Lãnh Thiên Dục.

Lãnh Thiên Dục gật đầu.

Trời ạ, những loại tàu lượn khác cùng lắm chỉ đến 180 độ là cùng, hơn nữa tốc độ lao xuống cực nhanh đã khiến nhiều người không nhìn được mà hét lên chói tai rồi, nhưng cái này lại là 270 độ!

Trời ơi! Cung Quý Dương là kẻ điên sao?

Nhân viên kiểm tra một lượt dây an toàn của các du khách rồi vội vã đi về phía Lãnh Thiên Dục, khom người xuống, thấp giọng hỏi: “Lãnh tiên sinh, xin hỏi hai vị chuẩn bị xong chưa?”

Lãnh Thiên Dục nhìn Thượng Quan Tuyền, nhếch môi: “Thế nào?”

Thượng Quan Tuyền hít một hơi thật sâu, ánh mắt đầy hứng thú trước trò chơi kích thích này, cô nặng nề gật đầu một cái.

Lãnh Thiên Dục liếc mắt nhìn người nhân viên.

- Vâng, Lãnh tiên sinh! – Người nhân viên đứng lên, ra hiệu bắt đầu trò chơi.

Tàu lượn bắt đầu chậm rãi di chuyển. Lúc bắt đầu đi rất chậm, dần dần leo lên con dốc gần trăm mét.

- Cô bé, nếu sợ thì nắm chặt tay tôi! – Lãnh Thiên Dục nhìn Thượng Quan Tuyền, đưa tay nắm chặt bàn tay nhỏ bé của cô.

Thượng Quan Tuyền khinh thường nói một câu: “Ai nói tôi sợ chứ?”

Dù ngoài miệng nói vậy nhưng bàn tay nhỏ bé lập tức như tìm được chỗ dựa, nắm thật chặt lấy tay Lãnh Thiên Dục.

- Không sợ sao tay em nắm chặt tay tôi như vậy chứ?

Vẻ kiên nghị của Lãnh Thiên Dục dần xao động, ánh mắt nhìn xuống bàn tay nhỏ bé của Thượng Quan Tuyền.

- Tôi lo anh sợ đấy chứ. Anh đừng quên, tôi đã trải qua đặc huấn...

Thượng Quan Tuyền còn chưa nói hết câu đã cảm thấy cả người như không còn trọng lượng. Ngay sau đó cô chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng xoay vòng vòng.

- A... – Cô vô thức đưa tay kia lên che miệng.

- Ngoan, cứ hét lên đi! – Lãnh Thiên Dục kéo bàn tay nhỏ bé đang che miệng của Thượng Quan Tuyền ra.

Thượng Quan Tuyền thở hổn hển, dần dần, âm thanh bắt đầu phát ra từ cổ họng, lúc đầu chỉ kêu khẽ, sau đó như thét to lên.

- A... –Thượng Quan Tuyền sáng khoái hét to. Dần dần, tiếng la hét của cô không còn vì kích thích hay sợ hãi mà như là đang giải tỏa những ức chế đã đè nén từ trước đến nay.

Lãnh Thiên Dục cứ nhìn cô như vậy. Nhìn cô, hắn nghe được tình cảm trong tiếng hét của Thượng Quan Tuyền, dần dần trái tim hắn cũng thấy đau đớn giống như bị quật roi vào.

Nếu như không phải vì có dây an toàn, hắn chỉ muốn ôm thật chặt cô vào ngực, điều duy nhất hắn có thể làm lúc này là nắm thật chặt tay cô.

Tiếng la hét chói tai của mọi người ở sau cũng vang lên. Kingda điên cuồng rồi cuộc cũng ngừng lại. Sau một phen điên cuồng kích thích, nét mặt của các du khách tràn đầy hoảng sợ và vui thích.

Đi xuống tàu lượn, Lãnh Thiên Dục đỡ Thượng Quan Tuyền xuống, ánh mắt lộ ra tia tình cảm phức tạp.

- Cô bé, sợ không?

Thượng Quan Tuyền cắn môi, sau đó cô nhào vào trong ngực Lãnh Thiên Dục.

- Cho tôi mượn vai anh một chút, chỉ một chút thôi! – Thanh âm của cô đầy ghen ngào.

Sau đó, nước mắt rơi xuống, thấm ướt ngực áo Lãnh Thiên Dục.

Lãnh Thiên Dục ngẩn ra, lát sau, bàn tay mạnh mẽ ôm chặt Thượng Quan Tuyền đang run rẩy giống như đang ôm thứ quý báu nhất trên đời này.

- Muốn khóc thì khóc to lên! – Hắn thấp giọng nói bên tai cô.

Giọng nói trầm thấp mà hết sức vững vàng khiến Thượng Quan Tuyền thấy sống mũi cay cay.

Cô khóc to, không bận tâm đến điều gì hết, chỉ lớn tiếng khóc, cho tới bây giờ cô chưa từng được thoải mái khóc như vậy.

Lãnh Thiên Dục cảm thấy trái tim mình như bị chìm trong nước mắt của cô. Cô không không phải vì sợ hãi mà là đang giải tỏa sự cô độc trong lòng. Trong lòng cô nhất định là có nhiều chuyện buồn phiền? Nếu không cô đã chẳng như thế này!

Cô độc quá lâu, tĩnh mịch quá lâu sẽ khiến cho trái tim như đóng băng lại. Lãnh Thiên Dục cảm thấy Thượng Quan Tuyền may mắn khi có thể khóc to lên, chứ không giống như hần, dù thế nào đi nữa cũng không thể làm sống lại trái tim đã chết của hần.

106. Chương 106

CHƯƠNG 106: CON GẤU BÔNG

Thượng Quan Tuyền thoải mái khóc to, rồi dần dần cũng ổn định lại tâm trạng. Lãnh Thiên Dục cũng không nói gì, chỉ ôm thật chặt cô, bàn tay nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng cô như muốn an ủi... Đây là lần đầu tiên Lãnh Thiên Dục nhẫn nại đối xử với một người như vậy, thật sự là thay đổi khiến người ta phải mở rộng tầm mắt.

Mà hình ảnh trai thanh gái lịch đứng ôm nhau cũng thu hút sự chú ý của không ít du khách, nhất là với các cô gái. Nhìn thấy Lãnh Thiên Dục đẹp trai xuất sắc như vậy, các cô gái bị cuốn hút đến chảy nước miếng.

Lãnh Thiên Dục đứng im, mỗi khi có ánh mắt xinh đẹp như muốn quyến rũ nhìn hần, hần sẽ dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn lại, dọa cho các cô gái hết ầm lên.

Thượng Quan Tuyền dần bình tĩnh lại, chỉ còn tiếng nức nở nghẹn ngào. Cô hơi ngượng ngùng cúi đầu xuống.

Thật là mất mặt quá mà! Tại sao lại không kìm lòng được mà khóc trước mặt hần chứ, nhất định là hần đang thâm cười nhạo cô!

Lãnh Thiên Dục không khó để nhìn thấu suy nghĩ của cô, nhưng hần cũng chẳng nói gì, chỉ đưa tay vòng qua vòng eo nhỏ nhắn của cô, dẫn cô đi thẳng.

- À... Cái đó... – Thượng Quan Tuyền vừa đi vừa nhẹ giọng mở miệng nói.

- Cái gì? – Âm thanh trầm thấp như có như không vang lên.

Thượng Quan Tuyền cắn môi...

- Thật ngại quá, còn nữa... cảm ơn anh! – Cô cúi thấp đầu nói, thật là quá mất thể diện.

Lãnh Thiên Dục dừng lại, nhìn cô: “Tôi nói rồi, muốn cảm ơn thì phải nhìn vào mắt của đối phương mới gọi là chân thành”.

Nhìn dáng vẻ của cô, hần không kìm lòng được hôn lên mặt cô.

Hả?

Thượng Quan Tuyền hơi ngẩng đầu lên, nhưng không ngờ lại chạm vào môi hần. Hai bờ môi chạm vào nhau, Lãnh Thiên Dục cũng không hề muốn buông ra.

Cánh tay dài của hần ôm chặt Thượng Quan Tuyền trong ngực, cưỡng ép cô nhìn thẳng vào mắt hần, sau đó không chút do dự hôn lên môi cô.

- Ừm...

Thượng Quan Tuyền hơi giãy giụa nhưng rồi cũng bất đắc dĩ ngoan ngoãn đứng yên. Dù sao vẻ ngoài lạnh lẽo của hần khiến người khác không thể cự tuyệt nổi. Hơn nữa, cô dần phát hiện ra mình không ghét nụ hôn của hần như trước nữa.

Dần dần, một tay Lãnh Thiên Dục siết chặt vòng eo nhỏ nhắn của cô, tay kia vòng qua thân người mềm mại trong lòng, nhẹ nhàng hôn lên tai cô, hơi thở ấm áp phả vào vành tai nhạy cảm.

- Nếu biết ơn thì tối nay trả ơn tôi!

- Cái gì?

Thượng Quan Tuyền luống cuống đẩy hắn ra, lúng túng lùi về sau mấy bước.

Lãnh Thiên Dục cố nén tiếng rên đau, bàn tay phiền não vuốt vuốt mái tóc đen rậm, thất bại thở dài. Hắn muốn cô, nghĩ đến đã thấy toàn thân cứng đờ, vậy mà cô lại đẩy mạnh hắn ra, đúng là muốn giết người mà.

Hắn nhìn vào đôi môi hấp dẫn vừa bị hôn đến đỏ ửng của cô, lúc này trông lại càng quyến rũ hơn, trong lòng dâng lên cảm giác kích thích.

- Đúng là vô liêm sỉ.

Thượng Quan Tuyền sợ hãi gào lên muốn dập tắt suy nghĩ bậy bạ của hắn, suýt nữa cô đã bị đắm chìm trong hơi thở của hắn rồi.

Như có một thùng nước đá lạnh đổ ập lên đầu khiến dục vọng đang hừng hực của Lãnh Thiên Dục tắt ngúm. Hơi thở của hắn dần dập nhưng nét mặt vẫn lạnh như băng.

- Em không dám đắm chìm trong đó sao?

Lãnh Thiên Dục trừng ra bộ mặt lạnh lẽo, lại kéo cô vào trong ngực, động tình cúi xuống liếm nhẹ vành tai cô.

- Đồ sắc lang! Sẽ bị người khác nhìn thấy đó, buông tôi ra! – Thượng Quan Tuyền thấp giọng nguyên rủa. Đáng tiếc chẳng có tác dụng gì với Lãnh Thiên Dục.

- Em nhiều lời thật đấy!

Hắn đưa tay nắm lấy cằm cô, bắt cô phải ngẩng đầu lên.

Đối mặt với Lãnh Thiên Dục như vậy, Thượng Quan Tuyền chợt cảm thấy hết hoảng. Cô hơi giãy ra, đôi mắt vô tình nhìn lướt qua rừng cây tươi tốt, thấy một khu trò chơi rất thú vị.

- Muốn tôi biết ơn ư, vậy phải xem anh có bản lĩnh không đã! – Cô lập tức thoát ra khỏi cánh tay của hắn, che môi cười cười.

Tâm trạng Lãnh Thiên Dục đang rất tốt nên không bắt ép cô nữa. Hắn chỉ hơi nhứ đôi mày rậm, hai tay khoanh trước ngực, kiên nhẫn chờ xem cô muốn bày trò gì.

- Qua bên này đi!

Thượng Quan Tuyền nhất thời cao hứng, không đôi co nhiều lời nữa, trực tiếp kéo tay Lãnh Thiên Dục lôi hắn đi.

Lãnh Thiên Dục phát hiện mình rất thích cái cảm giác chủ động này của cô. Hắn cảm thấy trong lòng rất ấm áp, vẻ lạnh lùng trên gương mặt dần tan chảy như vạn vật đang dần đâm chồi nảy nở.

Thượng Quan Tuyền phấn chấn kéo Lãnh Thiên Dục đến chỗ trò chơi bắn mục tiêu. Kiểu trò chơi này rất bình thường, khoảng cách tới mục tiêu càng xa thì phần thưởng lại càng lớn.

- Em muốn chơi trò này?

Lãnh Thiên Dục tùy ý cầm một chiếc phi tiêu bằng lông vũ lên, đôi mắt lạnh lùng ngấm ngấm một chút rồi quay sang nhìn cô đầy kì quái.

- Đúng, lần trước cuộc đấu súng, anh lừa tôi nên không tính. Lần này tôi muốn đấu với anh, xem ai có thể giành được phần thưởng to nhất.

Thượng Quan Tuyền nghiêng đầu, ngón tay chỉ về phía trước.

Lãnh Thiên Dục nhìn theo hướng chỉ của cô.

Phần thưởng lớn nhất chính là một con gấu bông cao cỡ nửa người.

Vốn là người có khả năng kiềm chế rất tốt mà lúc này hắn lại cảm thấy sau lưng đang chảy mồ hôi lạnh, phần thưởng kiểu đó hắn tình nguyện không muốn lấy.

Mỗi người phi năm phát. Thượng Quan Tuyền cầm phi tiêu làm bằng lông vũ lên, chau mày lại, nhìn về phía ông chủ trò chơi...

- Này, sao ông lại gian lận? – Cô hỏi đầy sắc bén.

- Cô gái này, đừng nói linh tinh thế chứ, sao tự dừng lại vu khống tôi gian lận như thế?

Ông chủ trò chơi vừa thấy cô nói vậy lập tức phản bác lại, nhưng trong ánh mắt ông ta lại lóe lên một tia hốt hoảng sợ bị người ta phát hiện.

107. Chương 107

CHƯƠNG 107: AI LÀ NGƯỜI THẮNG

- Hừ, còn dám nói không gian lận? Thân phi tiêu được làm bằng lông vũ, rõ ràng là rất nhẹ, du khách phải phi bằng cái này rõ ràng là không công bằng! –Thượng Quan Tuyền lớn tiếng phản bác, vừa nói vừa giơ phi tiêu trong tay lên.

Dám ở trước mặt cô giả vờ giả vịt gì chứ! Từ nhỏ cô đã sử dụng các loại vũ khí, cái phi tiêu làm bằng lông vũ này thực chất ra sao cô chỉ cầm lên một cái là biết ngay, thế mà ông ta lại không thừa nhận.

- Cô gái này, đừng nói lung tung thế chứ. Tôi đây làm ăn đàng hoàng, sao có thể lừa gạt du khách được chứ? – Về mặt ông chủ trò chơi rất khó coi, đồ bưng bưng như cái lạp sườn vậy.

- Vẫn còn cãi cố, ông rõ ràng đã gian lận...

Thượng Quan Tuyền dù sao cũng không hề có kinh nghiệm cãi nhau với người khác, nhìn dáng vẻ không phân rõ phải trái của ông chủ trò chơi, tinh thần chính nghĩa của cô nhất thời dâng lên. Cô nhìn Lãnh Thiên Dục đứng bên cạnh đang xem náo nhiệt lại càng thêm tức giận...

- Này, Lãnh Thiên Dục, anh không thể không thấy cái phi tiêu này có vấn đề chứ? – Cô cố ý kích hắn.

Xung quanh, rất nhiều người đã vây lại, dù là đến để xem náo nhiệt nhưng đại đa số là bị đôi trai thanh gái lịch này hấp dẫn.

Lãnh Thiên Dục sờ sờ lên đôi môi mỏng. Khi hắn quét ánh mắt có ý ngăn cản người vệ sĩ ở cách đó không xa đang muốn tiến lên, mấy người vệ sĩ mới dừng lại, đứng yên tại chỗ.

Ông chủ trò chơi hiển nhiên không biết người đang đứng trước mặt mình là ai. Ông ta thấy Lãnh Thiên Dục vẫn trầm mặc, trên mặt liền nở nụ cười khôn khéo, sau đó cười ha hả nhìn Thượng Quan Tuyền.

- Cô xem bạn trai cô cũng không nói gì kìa. Cô muốn chơi thì chơi luôn đi, không chơi thì đừng ở đây quấy rối, nếu không...

Ông ta còn chưa nói hết đã bị chiếc phi tiêu bằng lông vũ của Lãnh Thiên Dục phi đến làm nghẹn họng.

- Phi tiêu này đúng là nhẹ thật.

Ánh mắt lạnh như băng đầy vẻ khinh miệt của hắn nhìn ông chủ trò chơi khiến trán ông ta chảy đầy mồ hôi lạnh. Hắn đưa mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Thượng Quan Tuyền, tiếp tục nói: “Nhưng mà... như chỉ vì như vậy mà em không dám đấu với tôi sao?”

Hắn khom lưng cúi lại gần Thượng Quan Tuyền, giọng điệu như đang kích cô.

Đúng là cô bé cố chấp! Hắn nhìn cô gái đối với chuyện đời phức tạp như thế này lại hoàn toàn như tờ giấy trắng, lại nhớ đến dáng vẻ vừa rồi của cô, bên môi hắn không tự chủ được cong lên cười.

Chỉ là một gã tiểu thương tầm thường, nếu không gian lận thì làm sao mà kiếm tiền được ?

Thượng Quan Tuyền nghe Lãnh Thiên Dục kích mình như vậy, cô không chịu thua, hừ lạnh một tiếng. Sau đó đem phi tiêu lên, ngắm chuẩn hồng tâm.

- Ai nói tôi không dám? Thật là nực cười!

Vừa dứt lời, chiếc phi tiêu bằng lông vũ trong tay Thượng Quan Tuyền bay thẳng một đường trúng hồng tâm.

Mọi người lập tức vỗ tay cổ vũ.

Ông chủ trò chơi ngẩn ra, ông ta không nghĩ cô gái này lại có thể ngắm chuẩn như vậy!

Lãnh Thiên Dục vẫn hết sức ung dung thản thờ.

Tay hắn nâng lên, chiếc phi tiêu bay thẳng tới hồng tâm, tốc độ nhanh đến mức người ta không kịp thấy gì hết, chỉ nghe thấy một tiếng “Vút” vang lên!

Ông chủ trò chơi mặt mày tái nhợt!

Lúc này, các cô gái trong đám người xung quanh dùng ánh mắt hết sức hâm mộ nhìn Lãnh Thiên Dục!

Người đàn ông vừa lạnh lùng vừa phóng khoáng như vậy thật giống như bước ra từ truyền thuyết vậy!

Thượng Quan Tuyền bắt mắt nhìn những ánh mắt si mê xung quanh. Cái gì chứ? Sao phải bày ra vẻ sùng bái như vậy chứ?

- Lãnh Thiên Dục, nhìn kỹ đây.

Cô vừa nói vừa rút bốn chiếc phi tiêu ra, cố ý bày ra vẻ hung dữ nhìn ông chủ trò chơi: “Đúng là đồ lòng dạ thâm độc, chuẩn bị phá sản đi là vừa”.

Nói xong, cô phi ra bốn chiếc phi tiêu.

Tất cả mọi người xung quanh và cả ông chủ trò chơi đều hít một hơi lạnh.

Bốn chiếc phi tiêu nhất loạt được phóng ra, bay thẳng trúng phóc vào hồng tâm. Khiến mọi người kinh ngạc hơn nữa là chiếc phi tiêu sau đâm xuyên chiếc phi tiêu trước, cuối cùng trên bia bắn chỉ còn đứng một chiếc phi tiêu nguyên vẹn, còn lại các phi tiêu khác đều đã bị hỏng.

Bốp, bốp, bốp. Lãnh Thiên Dục vỗ tay, vẻ tán dương lướt qua đôi mắt: “Đúng là xuất sắc, em thắng rồi”.

- Nhanh vậy đã chịu thôi rồi à? Thật không giống tính cách của anh! – Thượng Quan Tuyền nở nụ cười xinh đẹp, cố ý chế nhạo, trêu ghẹo hắn.

- Mỗi phi tiêu đều bắn trúng hồng tâm, hơn nữa còn chuẩn xác từng ly từng tí như vậy, thật khiến tôi phải bội phục! – Lãnh Thiên Dục để bốn chiếc phi tiêu trong tay xuống, giọng nói thâm trầm đầy khẳng định vang lên.

Thượng Quan Tuyền nhảy nhót hoan hô, khuôn mặt tươi cười và rạng rỡ. Ngay sau đó, cô nhanh chóng đi đến trước mặt ông chủ trò chơi: “Này, mau đưa phần thưởng cho tôi”.

Ông chủ trò chơi lau mồ hôi lạnh trên trán, nhìn Thượng Quan Tuyền đang đến gần. Ông ta sợ đến mức nhanh nhanh chóng chóng lấy con gấu bông to nhất đưa cho cô.

- À... thì ra mắt con gấu bông này được làm bằng kim cương, đúng là xa xỉ mà! Nếu không thì ông đã chẳng đau lòng đến vậy! – Thượng Quan Tuyền cố ý chọc giận ông ta, còn cố tình giơ giơ con gấu bông lên trước mặt.

Mặt ông chủ trò chơi tái mét!

- Đi thôi, cô bé! – Lãnh Thiên Dục buồn cười nhìn vẻ mặt trẻ con của Thượng Quan Tuyền. Không biết vì sao, hắn rất thích Thượng Quan Tuyền như vậy.

Thượng Quan Tuyền vui sướng ôm con gấu bông. Đi được một đoạn khá xa, cô dừng lại, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ lên tia buồn buồn.

- Sao thế? – Lãnh Thiên Dục thấy vẻ mặt cô kì quái như vậy liền hỏi.

Thượng Quan Tuyền trầm mặc một lúc mới ngẩng đầu lên chăm chú nhìn Lãnh Thiên Dục.

- Thật ra thì anh đã phi một chiếc phi tiêu xuyên qua cả hồng tâm của bia ngắm, đúng không?

Cô không muốn lừa gạt bản thân mình. Lúc Lãnh Thiên Dục phi chiếc phi tiêu, tốc độ bay quá nhanh và trên bia ngắm cũng chỉ phát ra một âm thanh nho nhỏ nhưng cũng không thể qua mắt được cô. Có lẽ những người bình thường không thể nhận ra nhưng Thượng Quan Tuyền thì khác, dù sao cô cũng trải qua đặc huấn, sao có thể không nhận ra chứ? Có lẽ cũng còn một người nữa biết được, đó chính là ông chủ trò chơi. Cô đoán lúc này ông ta đang cố gắng rút chiếc phi tiêu kia ra, không khó để tưởng tượng về mặt kinh hãi đến thất thần của ông ta.

108. Chương 108

CHƯƠNG 108: VỀ ĐÁNG YÊU

Lúc này Thượng Quan Tuyền đang ôm con gấu bông to dùng trước ngực, kết hợp cùng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô tạo nên một hình ảnh cực kì mê người.

- Dù đang ôm con gấu bông mà trông em vẫn rất xinh đẹp.

Lãnh Thiên Dục đứng cạnh cô, ra vẻ không để tâm đến thắc mắc vừa rồi của cô. Hắn nói một câu chẳng hề liên quan.

Thượng Quan Tuyền bất mãn nhú mày, kháng nghị nói: “Lãnh Thiên Dục, tôi đang hỏi anh đấy”.

Lãnh Thiên Dục nhú mày: “Tài phi tiêu của tôi cũng bình thường thôi. Nếu đổi lại hôm nay là Hoàng Phủ Ngạc Tước thì cái bia ngắm đó đã sớm bị nứt toác ra rồi”. Hắn nhẹ nhàng băng quơ nói một câu.

Thượng Quan Tuyền nghe xong liền ngẩn ra.

- Sao lại thế? – Cô thì thầm hỏi lại, giọng nói lộ ra vẻ kinh ngạc không thể tin được.

Hoàng Phủ Ngạc Tước mà Lãnh Thiên Dục vừa nhắc đến hẳn là tổng giám đốc Hoàng Phủ Ngạc Tước của tập đoàn Hoàng Phủ. Nếu đúng như hắn nói thì năng lực của người này thật là xuất sắc.

Cô không tin trên đời này có người lại có thể chỉ dùng một chiếc phi tiêu mà lại khiến bia ngắm bị vỡ ra được.

Lãnh Thiên Dục không khó để nhận ra nghi ngờ trong lòng cô. Hắn cong môi lên cười, nhún vai giải thích thắc mắc của Thượng Quan Tuyền: “Bởi vì sở trường của cậu ta là phi đao”.

Thượng Quan Tuyền dừng bước, tần ngần tần ngần nhìn Lãnh Thiên Dục. Lúc này cô chính thức cảm nhận được rõ ràng rằng bốn người này không hề đơn giản như vẻ bề ngoài. Có lẽ cũng chính vì như vậy nên bọn họ mới có thể yên ổn ngồi trên vị trí cao cao tại thượng như thế.

- Đang nghĩ gì thế? Cô bé, nghe nói phía trước vẫn còn nhiều trò chơi lắm, có dám chơi tiếp không? – Lãnh Thiên Dục thấp giọng hỏi.

- Ai nói tôi không dám chứ, đừng coi thường người khác.

Thượng Quan Tuyền sao có thể để hắn nói mình như vậy được. Cô nhếch môi lên, nhất quyết không chịu thua.

Nói xong, cô tiện tay đem con gấu bông đang ôm nhét vào tay Lãnh Thiên Dục.

- Cái này... làm gì đấy?

Lãnh Thiên Dục nhìn con gấu bông hết sức kì quái. Trời ạ, cả đời này hắn chưa từng chạm vào thứ gì đáng sợ như vậy.

- Anh cũng nói rồi đấy, bốn ngày này chúng ta là người yêu của nhau. Nếu đã là người yêu, vậy thì anh là bạn trai đương nhiên phải cầm giúp bạn gái mấy thứ này. Sao? Không được à? – Thượng Quan Tuyền nghiêng đầu, cổ ý kích hấn.

Nhìn vẻ mặt biến đổi của hấn, cô cảm thấy cực kì buồn cười.

- Hả?

Lãnh Thiên Dục hơi run sợ, nhìn con gấu bông trong lòng, cố nén cảm giác muốn vứt nó ngay xuống đất, cực kì gian nan nhả ra mấy chữ: “Tất nhiên là được”.

Thượng Quan Tuyền che miệng lại nhưng ý cười lấp lánh trong ánh mắt: “Vậy thì đi thôi”.

Nói xong, cô nhàn nhả đi về phía trước.

Ôm con gấu bông trong lòng khiến Lãnh Thiên Dục cảm thấy không được tự nhiên. Hấn đi theo sau Thượng Quan Tuyền, sắc mặt xám xịt cả lại. Nhưng cho dù là thế thì bộ dạng này của hấn vẫn hấp dẫn được rất nhiều ánh mắt của các cô gái xung quanh.

- Oa, đẹp trai quá!

Mau nhìn kia, đẹp trai vậy mà còn ôm cả gấu bông nữa, đúng là đáng yêu quá...

Lãnh Thiên Dục chỉ muốn vứt cái thứ chướng mắt này xuống ngay lập tức!

Nhưng Thượng Quan Tuyền nghe những lời này lại thấy hết sức chói tai. Cô dừng bước, hung dữ nhìn lướt qua những cô gái đứng xung quanh. Rồi cô tiến đến giật lấy con gấu bông trong ngực Lãnh Thiên Dục, ném sang một bên, giữ chặt tay Lãnh Thiên Dục, nói: “Này, Lãnh Thiên Dục, anh hơn tôi những mười tuổi nên sức khỏe cũng suy giảm hả? Đi gì mà chậm như rùa thế! Đúng là đồ đáng ghét!”

Khuôn mặt cô đầy vẻ không vui, bất mãn lên tiếng. Cô vừa nói vừa tức giận lôi hấn đi.

Trước sự tùy hứng của cô, Lãnh Thiên Dục hết sức ngạc nhiên khi phát hiện ra mình không hề thấy chán ghét, ngược lại còn có cảm giác thích thú nữa.

Đi tới đi lui, Thượng Quan Tuyền dường như nhớ ra điều gì, lập tức dừng lại, hung dữ quay đầu nhìn Lãnh Thiên Dục.

- Cô bé, sao vậy? – Giọng nói Lãnh Thiên Dục có chút lười biếng, đôi mắt thâm thúy hứng thú nhìn cô.

Nhìn vào đôi mắt hấn, Thượng Quan Tuyền lại cảm thấy hơi hoảng hốt. Lát sau, cô mới định thần lại, lập tức nói: “Tôi cảnh cáo anh... không cho phép liếc mắt đưa tình với mấy cô gái khác”.

- Liếc mắt đưa tình?

Lãnh Thiên Dục nhú mày, dùng từ này để nói về hấn quả là quá oan uổng rồi. Cô cho rằng hấn là Cung Quý Dương hay sao?

- Em đang ghen à? – Hấn nhẹ nhàng băng quơ nói một câu.

Hả?

Đôi mắt trong như hồ nước thoáng kinh ngạc...

- Tôi ghen sao?

Cô lập tức cất cao giọng phản bác lại. Sau đó, cô cười lạnh một tiếng: “Anh đúng là đồ ngạo mạn, sao tôi phải ghen chứ? Chẳng qua tôi sợ đáng về anh như vậy lại gây phiền phức cho tôi”.

Nói xong, cô hung hăng trợn mắt nhìn hấn nhưng trái tim lại đang đập liên hồi.

- Được, tôi nghe em.

Lãnh Thiên Dục có lòng tốt phối hợp với lý do thoái thác của cô, âm thanh trầm thấp vang lên, lại có chút yêu chiều khó phát hiện. Sau đó, hấn duỗi tay ra ôm lấy cô, nhanh chóng đi đến khu trò chơi phía trước.

Cô quay mặt nhìn Lãnh Thiên Dục. Dáng vẻ hoàn mỹ như được điêu khắc của hắn tuy vẫn toát ra vẻ lạnh lùng như trước nhưng cô lại cảm thấy mình và người đàn ông này ngày càng thân mật với nhau hơn. Tuy nhiên nhiều lúc cô chẳng thể đoán nổi tâm tư của hắn.

Gò má trắng nõn lại hơi ửng hồng!

Vì sao sau khi gặp hắn cô lại nhiều lần đỏ mặt đến thế, thật là kì quái mà!

109. Chương 109

CHƯƠNG 109: TÂM TƯ THAY ĐỔI

Khu vực trò chơi mạo hiểm ở công viên Liseberg do Cung Quý Dương tỉ mỉ thiết kế. Nơi này rộng hơn 200.000 mét vuông đủ để khiến các du khách phải thỏa mãn, bao xung quanh là hơn 5.000 các loài thực vật đa dạng khác nhau.

Cảnh trí được phân chia dựa trên các đất nước trên thế giới, gồm tất cả năm khu vực: Mexico, Polynesia, Trung Quốc, Địa Trung Hải và Mỹ.

Tại đây không giống với các khu trò chơi khác trong công viên. Các du khách được nếm trải và tận hưởng từ khí hậu ôn hòa của Địa Trung Hải đến khí hậu nhiệt đới của Polynesia, cảm giác được đặt chân lên Vạn Lý Trường Thành của Trung Quốc hay bước vào tòa thành của người Maya cổ ở Mexico, được khám phá cuộc sống sinh hoạt của người phương Tây hay cuộc sống đầy kích thích của các cao bồi miền Tây.

Trong đó còn có một trò chơi mạo hiểm hết sức mới mẻ được gọi là “Địa ngục”, cùng với trò nhảy Bungee cao tít tắp. Các du khách chơi trò Bungee phải nhảy từ độ cao 200 mét xuống, cảm giác chao nghiêng giữa bầu trời khiến cho con người ta có cảm giác tự do tự tại.

Lúc đầu Thượng Quan Tuyền cực kì phấn khích và hứng thú khi được nhìn ngắm những thứ mới lạ như vậy, nhưng khi nhìn đến “Địa ngục” thì cô hoàn toàn thay đổi. Chân tay như mềm nhũn ra, trong bụng quần lên từng hồi, đầu thấy choáng váng, cả người dựa hẳn vào lòng Lãnh Thiên Dục.

Lãnh Thiên Dục dù chẳng có biểu cảm gì trên nét mặt nhưng đáy mắt lại hàm chứa ý cười. Hắn bắt đầu đi lắc đầu, ngón tay dài khẽ vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đầy dịu dàng: “Sao, sợ à?”

Thượng Quan Tuyền vô lực khoát khoát tay, sau đó nắm chặt vạt áo của Lãnh Thiên Dục, hít sâu một hơi, nhìn hắn có chút tức giận, lên tiếng: “Cung Quý Dương thật đúng là một tên biến thái”. Cô bất bình xả giận.

- Đúng, đúng, tên đó đúng là rất biến thái!

Nhìn Thượng Quan Tuyền không có sức lực như vậy, đáy lòng Lãnh Thiên Dục dâng lên cảm giác muốn bảo vệ. Hắn ôm cô vào lòng, nhẹ nhàng vỗ lưng an ủi cô, giọng nói cũng rất nhẹ nhàng, đúng như người yêu của nhau.

Thượng Quan Tuyền sau khi được Lãnh Thiên Dục trấn an, dần dần đã khôi phục lại vẻ bình thường. Cô nhìn vào đôi mắt đang đầy ý cười của Lãnh Thiên Dục, đỏ mặt nói: “Muốn cười thì cứ cười đi, không cần phải cố nín vậy đâu. Tôi biết nếu cứ cố nín cười thì sẽ rất khó chịu”.

Lãnh Thiên Dục nở nụ cười làm tan đi vẻ lạnh như băng vốn có trên khuôn mặt anh tuấn. Hắn nhẹ nhàng xoa đầu Thượng Quan Tuyền, giọng nói trầm thấp tràn đầy từ tính vang lên: “Lúc trước nhảy từ tầng mười chín xuống cũng không thấy em hoảng sợ thế này. Hay là... do tôi không nhìn thấy?”

Hắn nhớ rất rõ lần trước nhất cô trong mật thất nhưng cô vẫn có thể trốn thoát được dễ dàng. Lúc đó hắn không hề nghĩ tới cô bé này lại có nhiều phương pháp trốn thoát như vậy.

- Đó là hai chuyện hoàn toàn khác nhau, chuyện kia là do tình thế bắt buộc. Dù có trải qua đặc huấn nghiêm khắc đến thế nào thì tôi cũng chẳng tưởng tượng được trên thế giới lại có loại trò chơi biến thái và hành hạ người khác đến mức này! – Thượng Quan Tuyền sợ hãi nhìn “Địa ngục” ở phía xa xa.

Lúc này, hai người đang đứng dưới cây Tùng Lâm, cách khá xa chỗ đó nhưng vẫn có thể nghe được những tiếng hét chói tai. Thượng Quan Tuyền rút cuộc cũng hiểu rõ con người phàm là thứ gì muốn hành hạ mình thì lại càng có ý nghĩ muốn thử một lần.

Lãnh Thiên Dục cong môi cười, vén mấy sợi tóc rũ trước trán cô, nhẹ giọng nói: “Nói xạo”.

- Tôi không nói xạo. Lúc tôi thoát từ tầng mười chín anh cũng thấy rõ rồi còn gì. Đúng rồi, anh còn không nhận việc mình làm à? Hôm đó anh đã sai người bắn tôi, hừ, đúng là đồ tiểu nhân! – Vừa nghĩ đến đây, Thượng Quan Tuyền lại thấy tức giận, đôi mắt trong veo cũng dấy lên phần nộ.

- Tôi sai người bắn em?

Lãnh Thiên Dục cảm thấy rất kì quái, hai hàng lông mày nhíu lại đầy nghi vấn. Sự chỉ trích này của Thượng Quan Tuyền khiến hần cảm thấy cực kì nghi hoặc.

- Này, Lãnh Thiên Dục, anh đừng quên nhanh vậy chứ. Anh xem đi, vẫn còn để lại sẹo đây này! – Thượng Quan Tuyền hơi kéo áo xuống.

Trên làn da trắng như tuyết, chỗ bờ vai của cô có một vết sẹo mờ mờ, vừa nhìn là biết vết thương do đạn bắn.

Nhìn thấy vết sẹo này, Lãnh Thiên Dục lập tức nghĩ đến lần đầu tiên khi hần nhìn thấy nó. Lúc đó do hần theo dõi ngược lại Thượng Quan Tuyền ở biệt thự nên mới phát hiện ra. Hần còn nhớ rõ lúc đó Thượng Quan Tuyền đã rất tức giận nói: “Đây đều là do anh ban tặng cả”.

Chẳng lẽ hôm đó có người nhân lúc Thượng Quan Tuyền thoát khỏi mật thất đã bắn cô, vậy nên cô mới hiểu lầm vết thương đó là do hần sai người làm?

Vậy, người đã nổ súng bắn Thượng Quan Tuyền rốt cuộc là ai?

Nghĩ tới đây, Lãnh Thiên Dục lạnh mặt lại, bàn tay to siết chặt thành nắm đấm!

Thượng Quan Tuyền không khó để cảm nhận thấy khí lạnh toát ra từ người Lãnh Thiên Dục, đôi mắt cô đầy nghi hoặc. Sau đó cô hỏi: “Chẳng lẽ hôm đó... không phải do anh làm?”

Lãnh Thiên Dục siết chặt vòng eo nhỏ nhắn của cô, ngón tay thon dài nhẹ nhàng xoa lên vết sẹo. Hần âm thầm trách mắng bản thân sao bây giờ mới phát hiện ra điều nghi hoặc. Hần nhìn thẳng vào đôi mắt đầy nghi vấn của cô, đôi môi mỏng nhếch lên: “Tin tưởng tôi vậy sao?”

Hần chưa bao giờ bận tâm đến cảm nhận của người khác, chỉ riêng với Thượng Quan Tuyền, hần lại cảm thấy rất lạ, hần không muốn cô hiểu lầm hần.

Thượng Quan Tuyền ngẩng đầu nhìn hần, vẻ mặt và ánh mắt hần đều rất kiên định khiến cô không thể không tin tưởng như lời hần nói.

Lát sau, cô khẽ thở dài một hơi, không trả lời ngay câu hỏi của hần mà nhàn nhạt lên tiếng: “Xem ra là có người muốn giết tôi rồi đổ lên đầu anh rồi, cho nên... anh phải cẩn thận một chút”.

Không khó để nhận ra sự quan tâm lo lắng trong lòng Thượng Quan Tuyền, Lãnh Thiên Dục cũng cảm nhận được điều này.

Hần nhất định sẽ tìm ra kẻ đã bắn cô!

Thượng Quan Tuyền dựa vào lòng Lãnh Thiên Dục, vui mặt vào lồng ngực của hần. Dường như cô có thể cảm nhận được tiếng tim đập của hần, hình như hần đang hỏi hột? Là hột sao? Hột vì cô sao?

Dần dần, cô cảm thấy mình đã quen với cảm giác tựa vào ngực hần. Lồng ngực hần vừa vững chãi lại vừa ấm áp, tuy đáng vẻ của hần lạnh lẽo như băng nhưng cô hình như không còn sợ nữa rồi.

Nhắm mắt lại lắng nghe tiếng tim đập trong lồng ngực hần. Tiếng tim đập từng nhịp, từng nhịp vang lên, thấm sâu vào trái tim cô. Đây là cảm giác gì? Cảm giác này trước nay cô chưa từng có, dù khi ở bên Niếp Ngân cũng chưa từng cảm nhận được cảm giác như vậy.

Cảm giác cực kì an toàn, cũng cực kì sâu kín!

110. Chương 110

CHƯƠNG 110: GIỮ LẠI BÊN MÌNH

Sắc trời dần tối xuống, đèn đường được bật lên khiến cả khu vui chơi sáng như ban ngày, ánh đèn cao áp chiếu xuống lại càng làm sáng lên khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ của Thượng Quan Tuyền.

Toàn bộ cảnh vật xung quanh đều tràn ngập trong vẻ mộng ảo, nhất là khi đang được ngồi trên trò tàu lượn, chiếc bánh xe khổng lồ xoay tròn đưa các du khách càng ngày lên càng cao.

- Oa, thật sự đẹp quá đi. Mau nhìn bên kia kìa, đẹp thật đấy...

Ngồi trong một chiếc buồng nhỏ, Thượng Quan Tuyền hưng phấn như một đứa trẻ, khuôn mặt tuyệt mỹ cười tươi lộ lúm đồng tiền bên má càng thu hút Lãnh Thiên Dục đang ngồi bên cạnh.

- Thích không? – Hắn thấp giọng hỏi, bàn tay càng siết chặt eo cô, không có ý định buông ra.

- Ừm, rất thích... – Thượng Quan Tuyền liên tục gật đầu đầy vui thích, vươn hai cánh tay reo hò.

Ánh mắt Lãnh Thiên Dục đầy vẻ dịu dàng, nhìn chăm chú vào khuôn mặt xinh đẹp của cô.

Rốt cuộc cô là cô gái như thế nào?

Giờ đây cô không còn vẻ kiên cường và bình tĩnh như mọi khi, nhưng chính như vậy lại khiến hắn có cảm giác khó có thể nắm bắt. Lãnh Thiên Dục không thể không thừa nhận, dù là vẻ mặt nào thì cô cũng đều mang lại cho hắn cảm giác kích thích, không hề giống với mấy cô gái kịch cỡm khác. Cô hoàn toàn tự nhiên, nhẹ nhàng như một làn gió khiến hắn thấy rất thoải mái, tâm tình trở nên cực kì tốt!

Giờ hắn lại thấy hơi hối hận, chỉ có bốn ngày thôi sao? Chẳng lẽ sau bốn ngày thì hắn sẽ hết hứng thú với cô sao? Lãnh Thiên Dục bắt đầu nghi ngờ liệu quyết định của mình có chính xác hay không.

Hắn như chìm đắm vào dòng suy nghĩ của mình, mãi đến khi thấy một bàn tay nhỏ bé huơ huơ trước mặt mình, hắn mới tỉnh lại...

- Anh làm sao vậy? – Thượng Quan Tuyền dò hỏi.

Lãnh Thiên Dục hơi cong môi lên nhưng cũng không nói gì, chỉ nhẹ nhàng vén mấy sợi tóc của cô ra sau tai.

Thượng Quan Tuyền nghe được tiếng tim đập nhanh của mình. Đúng là bực mình quá! Chỉ là một động tác hơi mờ ám thôi mà, sao có mỗi thế thôi mà đã hồi hộp vậy chứ ?

Cô hắng giọng, nhìn hắn nói: “Hôm nay rất cảm ơn anh”.

- Cô bé ngoan !

Lãnh Thiên Dục vén tóc cho cô, ánh đèn chiếu xuống càng làm nổi bật khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của cô.

Chỉ có chút chuyện như vậy thôi mà có thể dễ dàng thỏa mãn cô sao?

Nghĩ vậy, Lãnh Thiên Dục cảm thấy đau xót trong lòng khi nghĩ đến cô không được tận hưởng những ngày tháng ấu thơ êm đềm. Cô không giống với những người phụ nữ khác cần mấy thứ xa hoa phù phiếm. Cô chỉ đi chơi lòng vòng thế này mà đã thấy thỏa mãn rồi sao?

Càng nghĩ, hắn lại càng muốn dành cho cô những thứ tốt nhất!

Thượng Quan Tuyền nhẹ nhàng cười, khuôn mặt nhỏ nhắn lúc này có chút buồn bã...

- Tôi không hề biết cảm giác khi được cha mẹ yêu thương là như thế nào. Chỉ có cha của Vận Nhi là đem đến cho tôi tình thương của người cha, ông ấy còn hứa sẽ đưa chúng tôi đi chơi trò tàu lượn tuyệt vời nhất. Nhưng thật không ngờ, ông ấy lại qua đời...

Cô không nói tiếp được nữa, đôi mắt trong veo ngân ngấn nước, cô cố kìm nén, hít sâu mấy hơi, không để nước mắt rơi xuống.

Lãnh Thiên Dục nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt đang sắp khóc của Thượng Quan Tuyền, ngón tay dịu dàng chạm vào đôi môi đỏ hồng của cô...

Ánh mắt Lãnh Thiên Dục lúc này tràn ngập sự cảm thông và thương xót. Dù chỉ trong nháy mắt đã bị giấu đi nhưng Thượng Quan Tuyền vẫn nắm bắt được.

- Mọi chuyện đều đã qua rồi, giờ tôi rất tốt.

Thượng Quan Tuyền thấy hơi sợ. Một Lãnh Thiên Dục dịu dàng như vậy cô chưa từng bắt gặp. Cô cảm thấy trái tim mình như đang trôi giạt về nơi nào đó, muốn bắt lấy nhưng lại không thể.

- Ở lại bên tôi!

Ánh mắt Lãnh Thiên Dục đầy chân tình, hần đột ngột buông ra một câu.

Thượng Quan Tuyền cảm thấy cả người như căng lên, trái tim cũng vì câu nói này mà đập loạn xạ...

- Tôi không hiểu...

Giọng nói nhẹ nhàng như đang thì thào của cô vang lên. Cô như một đứa bé bị lạc đường khiến người ta thương xót.

- Sau này em sẽ biết.

Lãnh Thiên Dục hôn nhẹ lên khuôn mặt xinh xắn của cô, vừa dịu dàng vừa ám muội. Sau đó, hần vươn tay ra, nâng cằm Thượng Quan Tuyền lên, cúi xuống hôn lên đôi môi đỏ hồng của cô, nồng nàn và mãnh liệt.

Hơi thở nóng bỏng của đàn ông phả vào da thịt khiến cô rung động, cơ thể dâng lên từng hồi tê dại. Thượng Quan Tuyền thở hổn hển, trái tim đang đập mãnh liệt.

- Đứng, ngứa lắm!

Lúc bờ môi ấm áp của Lãnh Thiên Dục hôn lên cổ cô, cảm giác quen thuộc khiến cả người hần thoáng biến đổi thì cô lại nhẹ nhàng ngăn hần lại. Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lúc này đỏ ửng như quả trứng gà luộc.

Lúc trò chơi dừng lại, cô nhanh chóng tháo dây an toàn, thoát khỏi phạm vi nguy hiểm của Lãnh Thiên Dục.

- Cô bé, quay lại đây!

Lãnh Thiên Dục ngồi im, thân hình cao lớn vẫn hết sức ung dung, ánh mắt không chút che giấu nhìn vào bóng dáng xinh đẹp của Thượng Quan Tuyền.

- Ấy, đường đường là tổng giám đốc của Lãnh thị mà lại đi trêu ghẹo của một cô gái, đúng là quá mất thể diện! – Thượng Quan Tuyền nhin cười, cố ý nói to.

Lãnh Thiên Dục nghe vậy lại cười to: “Đúng là cô bé tinh ranh, thật sự không sợ tôi sao?”

- Sợ chứ! Đương nhiên là sợ rồi! Đối mặt với một gã đàn ông dê xồm như thế thì làm gì có cô gái nào không sợ chứ! – Thượng Quan Tuyền không giận mà nhìn thẳng vào mắt hần, trong lòng không tình nguyện phát hiện ra khi Lãnh Thiên Dục cười thật sự rất đẹp.

Thấy hần cười tươi như vậy, trái tim cô lại hơi rung động.

- Khiến em sợ tôi đúng là không tốt chút nào. Xem ra tôi phải giữ em bên mình để chăm sóc thêm mới được! – Tâm trạng Lãnh Thiên Dục đang rất tốt, hần nửa đùa nửa thật, thậm chí còn giả vờ đứng lên đi đến chỗ cô.

Lúc này cô mới hiểu được người đàn ông này tuy cười nhưng lại không hề tùy tiện chút nào, người như vậy thật đúng là kiểu lưu manh không biết xấu hổ.

- Anh đúng là đồ... - Thượng Quan Tuyền vừa muốn nói gì đó, đột nhiên cả người liền căng thẳng. Sau đó, cô đưa mắt nhìn về phía sau lưng Lãnh Thiên Dục...

- Đừng nhìn! – Lãnh Thiên Dục vốn đang cười, đột nhiên sắc mặt trầm xuống

111. Chương 111

CHƯƠNG 111: ĐÁNH LÊN

Không chỉ có Lãnh Thiên Dục mà ngay cả Thượng Quan Tuyền cũng thay đổi nét mặt, đôi mắt dần trở nên lạnh lẽo.

- Đừng để ý đến phía sau, chúng ta cứ đi tiếp đi.

Lãnh Thiên Dục vẫn rất bình tĩnh, chỉ có đôi mắt là lạnh như băng và đầy sắc bén như kiếm rút khỏi vỏ.

Thượng Quan Tuyền hơi căng thẳng nhưng vẫn cố gắng thả lỏng cơ thể. Sau đó, vòng eo của cô bị Lãnh Thiên Dục siết chặt lấy.

- Anh nói xem những người theo dõi anh là ai? – Thượng Quan Tuyền cố ý tựa đầu vào ngực Lãnh Thiên Dục, nhỏ giọng hỏi.

Lãnh Thiên Dục cong môi lên đầy lạnh lẽo: “Mặc kệ là ai thì mục đích cũng chỉ có một, đó chính là con chip”.

- Xem ra người này không hề đơn giản chút nào. Có thể theo dõi chúng ta trong thời gian dài như vậy mà bây giờ mới bị phát hiện! – Thượng Quan Tuyền nhìn như đang cười nhưng ánh mắt lại hết sức lạnh lẽo.

Lãnh Thiên Dục không nói nữa, hần hơi nhíu mày lại, không phủ nhận lời nói của Thượng Quan Tuyền, chỉ không nghĩ mấy người đó lại muốn bắt dây động rừng. Hần rất muốn xem rốt cuộc là ai lại có thể theo dõi bọn họ như vậy.

Lúc này Thượng Quan Tuyền lại càng thêm thâm trầm như đang suy nghĩ chuyện gì đó. lát sau, cô nhẹ giọng nói: “Người này... hình như đã gặp ở đâu rồi”.

Dù chỉ hơi liếc mắt nhưng cô cảm thấy hơi quen quen, nhưng không phải là người theo dõi cô trong khách sạn. Xem ra không chỉ có một người hành động.

Lãnh Thiên Dục trầm mặc không lên tiếng.

Thượng Quan Tuyền cố gắng suy nghĩ, đột nhiên trong đầu chợt lóe lên, đôi mắt sáng ngời...

- Nhớ ra rồi à? – Lãnh Thiên Dục biết cô đã nghĩ ra.

- Người này... đã gặp trong tiệc sinh nhật của Phỉ Tô lần trước! – Thượng Quan Tuyền thấp giọng nói.

- Chắc chắn không? – Hần hỏi.

- Chắc chắn! – Cô kiên định đáp.

Từ nhỏ đã phải tiếp nhận đặc huấn hết sức nghiêm khắc, Thượng Quan Tuyền đã luyện được trí nhớ cực tốt. Cô nhớ rõ đã từng gặp qua người này ở tiệc sinh nhật lần trước. Lúc đó cô chỉ vô tình liếc mắt nhìn qua, không ngờ hôm nay lại gặp ở đây. Không biết đứng sau người này là ai?

Lãnh Thiên Dục nghe vậy sắc mặt lại càng trở nên lạnh lẽo hơn. Nếu Thượng Quan Tuyền không nhớ lầm, vậy nhiều khả năng thân phận của người này chính là người của Mafia.

Nghĩ tới đây, hần đưa tay lên vỗ vỗ bả vai Thượng Quan Tuyền.

- Ra kia chờ tôi một chút! – Giọng nói trầm thấp và tỉnh táo của hần vang lên.

Nhưng ngay sau đó, Thượng Quan Tuyền lại kéo tay hần lại.

- Anh muốn làm gì? – Cô lo lắng hỏi, ngón tay vô thức nắm chặt tay hần.

- Không cần phải lo lắng.

Lãnh Thiên Dục nhẹ nhàng vuốt tóc cô, khóe miệng tuy cười nhưng lại hết sức lạnh lẽo.

Thượng Quan Tuyền cảm thấy hết sức mờ mịt, cô nhíu mày lại, dường như muốn nói điều gì đó nhưng lại thôi.

- Chờ tôi, nghe lời đi!

Lãnh Thiên Dục vỗ nhẹ lên đầu cô, hành động ái muội như những đôi yêu nhau.

Trái tim cô khẽ run lên. Lát sau, cô không nói gì nữa, đi đến chiếc ghế cách đó không xa.

Lãnh Thiên Dục ngược lại đi về hướng nhà vệ sinh.

Không bao lâu sau, vẻ mặt như đang rất thoải mái của Thượng Quan Tuyền liếc nhìn thấy một người giả làm du khách đi vào nhà vệ sinh. Người này mặc quần áo rất thoải mái và hoàn toàn bình thường nhưng Thượng Quan Tuyền lại rất rõ người này vẫn luôn theo dõi bọn họ.

Cô vô thức nắm chặt tay lại, trong lòng cũng cảm thấy lo lắng...

Trong nhà vệ sinh, một du khách ngó nghiêng, cẩn thận quan sát bên ngoài, khi xác định không có ai thì lật tấm bìa trước cửa nhà vệ sinh lại: “Đang sửa chữa, xin vui lòng đi chỗ khác” rồi đóng cửa lại.

Tấm gương bóng loáng phản chiếu hình ảnh một người cực kỳ bỉ ổi, vẻ mặt độc ác thâm hiểm. Gã rút khẩu súng từ trong ngực đã chuẩn bị từ trước ra, đi vào sâu bên trong!

Lúc đi gần tới cửa một buồng vệ sinh...

Đôi mắt vốn đầy ác ý lại đầy kinh ngạc!

Người đâu?

Lúc gã vừa định xoay người lại...

- Ở đây!

Giọng nói lạnh lẽo đến thấu xương vang lên, giống như đang truyền đến từ địa ngục.

Gã kinh ngạc thở gấp, khi gã nhìn vào một đôi mắt lạnh lẽo thì toàn thân đột nhiên run lên, vô thức giờ súng định bắn Lãnh Thiên Dục.

Nhưng ngay khi gã chuẩn bị bóp cò thì lại xảy ra sự tình không thể tin nổi.

Lãnh Thiên Dục vẫn hết sức lạnh lùng, duỗi tay ra nắm chặt lấy khẩu súng đang chìa vào người mình, đẩy mạnh một cái. Gã theo dõi không phản ứng kịp, bị súng đập lại vào người mình.

- A...

Gã hét to một tiếng, sau đó xoay súng lại rồi bóp cò. Nhưng ngay sau đó gã theo dõi lại nhìn Lãnh Thiên Dục như nhìn con quái vật ở trước mắt.

Đôi mắt lạnh như băng của Lãnh Thiên Dục lóe lên ý châm chọc...

Bàn tay to của hắn đang nắm chặt từ từ mở ra, từng viên đạn rơi xuống, chạm vào sàn đá cẩm thạch vang lên âm thanh thâm thúy.

- Làm sao lại có thể...? – Gã kia như thấy người ngoài hành tinh, vẻ mặt đầy sợ hãi và kinh ngạc.

Người này tại sao chỉ trong thời gian có mấy giây thôi lại có thể lấy ra toàn bộ đạn trong súng được?

Lãnh Thiên Dục hừ lạnh một tiếng. Sau đó cánh tay giơ lên...

Mạnh mẽ đập thẳng vào gáy của gã theo dõi...

112. Chương 112

CHƯƠNG 112: BẮN CHẾT

Gã theo dõi rên lên một tiếng, cổ nén cảm giác choáng váng. Sau đó, cả người gã bị Lãnh Thiên Dục nhấc lên.

- Người nào phái người tới? – Lãnh Thiên Dục dí gã vào tường, lớn tiếng hỏi.

Gã theo dõi không nói gì, ánh mắt gã ta ánh lên tia khác thường. Sau đó nhanh chóng ngậm miệng lại.

- Muốn chết ư?

Lãnh Thiên Dục sao có thể không biết loại kĩ xảo thường dùng này. Hắn nhanh chóng bóp mạnh cổ của gã theo dõi: “Không dễ vậy đâu”.

Khụ... khụ...

Gã theo dõi sao có thể chịu nổi sức mạnh từ tay Lãnh Thiên Dục vốn đã được huấn luyện từ nhỏ. Gã ta kêu gào thảm thiết, sau đó phun ra một viên nhộng thuốc độc.

Lãnh Thiên Dục vung mạnh tay lên, ném cả người gã như ném chiếc bao tải ra xa.

- Nói đi. Người nào phái người tới?

Hắn chẳng còn kiên nhẫn nữa, đôi mắt thâm thúy hơi híp lại, đôi mắt hẹp dài ánh lên tia sắc lạnh, lòi ra một khẩu súng lục, họng súng đen ngòm nhắm thẳng vào cổ họng của gã kia.

- Vô dụng thôi, Lãnh Thiên Dục! Anh luôn một tay che trời, chẳng lẽ không biết mình đắc tội với vô số người hay sao? Cho dù anh có giết tôi thì cũng còn đầy kẻ khác muốn giết anh! – Gã theo dõi lau vết máu ở khóe miệng, điên cuồng vừa cười vừa nói.

Lãnh Thiên Dục vẫn chưa bộc lộ sự tức giận, đôi mắt lại càng thêm rét lạnh.

- Tới một người, ta sẽ giết một người. Tới một đám, ta sẽ giết một đám! – Hắn lạnh lùng tuyên bố, sau đó bóp cò.

Pằng, pằng, pằng, pằng!

Từ trong nhà vệ sinh vang lên tiếng súng lạnh lẽo.

Tiếng súng không coi ai ra gì của Lãnh Thiên Dục truyền đến tai Thượng Quan Tuyền. Cũng may chỗ này có vẻ hẻo lánh, không có du khách khác.

Cô đột nhiên đứng bật dậy, vẻ mặt trắng bệch, hàng lông mi dài như cánh bướm run lên nhè nhẹ, đôi mắt đầy vẻ lạnh lẽo khác lạ.

Tiếng súng này...

Thượng Quan Tuyền cảm thấy trái tim như bị ai bóp nghẹn, đau đến mức không thể thở nổi. Cô chống tay vào một thân cây, cố gắng chống đỡ cơ thể.

Chẳng lẽ Lãnh Thiên Dục đã...

Không, không có chuyện đó!

Nghĩ tới đây, cô liền lĩnh đi về phía nhà vệ sinh!

Đúng lúc này, Lãnh Thiên Dục đi ra. Ánh trăng cùng ánh đèn cao áp xuyên qua từng hàng cây rậm rạp chiếu lên thân hình cao lớn của hắn. Cả người hắn toát ra vẻ lạnh lẽo nhưng cũng đầy khí phách, vẻ mặt không chút dao động. Dù như vậy nhưng không khó để nhận ra sự uy nghiêm của hắn.

- Lãnh Thiên Dục...

Khi Thượng Quan Tuyền nhìn thấy bóng dáng quen thuộc, sự lo lắng tuyệt vọng trong đáy mắt lập tức được thay thế bằng sự vui mừng. Sau đó, cô chạy nhanh về phía hắn, ôm chầm lấy hắn.

Thân thể cao lớn của Lãnh Thiên Dục hơi ngả ra, ánh mắt cũng thoáng qua vẻ ngạc nhiên. Hắn thấy trong lòng mình như có một dòng nước ấm áp tràn vào.

Đây là cảm giác gì? Hình như là đang có một khối mật ngọt chảy vào tim hắn, hòa tan sự lạnh lẽo trong đó.

Hắn cũng nhanh chóng ôm chặt lấy cô.

Đúng lúc này, mấy người vệ sĩ đã chạy tới, vẻ mặt đầy sợ hãi, cung kính lên tiếng: “Lãnh tiên sinh, thật xin lỗi, do chúng tôi làm việc bất cẩn...”.

Lãnh Thiên Dục cắt ngang lời của mấy người vệ sĩ, mở miệng nói: “Không cần phải làm kinh động đến những người khác, đem người ở bên trong đi đi, tôi sẽ tự mình thăm vấn”.

- Vâng, Lãnh tiên sinh!

- Đi thôi, em cũng mệt rồi, về thôi!

Lãnh Thiên Dục cúi đầu nhìn Thượng Quan Tuyền trong ngực, nhẹ giọng nói. Mới vừa rồi hắn còn lạnh lùng ra lệnh, nhưng khi đối mặt với cô lại hoàn toàn thay đổi.

Thượng Quan Tuyền khẽ gật đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn đã bớt tái nhợt. Vừa rồi sao lại kích động đến vậy chứ?

Đường như nhìn thấu suy nghĩ của cô, Lãnh Thiên Dục nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên...

- Vừa rồi... em lo cho tôi?

Giọng điệu của hắn hàm chứa một tia không xác định, đôi mắt thâm thúy không hề chớp nhìn chằm chằm vào cô.

Ánh mắt mang theo tia nghi vấn, nhưng cũng là tia suy nghĩ sâu xa.

Thượng Quan Tuyền hơi xấu hổ, ho khan mấy tiếng. Cô nhanh chóng rời khỏi vòng ôm ấm áp của hắn, đôi mắt trong veo mà lạnh lùng, lên tiếng: “Ai lo lắng cho anh chứ. Tôi lo nếu anh chết thì sẽ ảnh hưởng đến nhiệm vụ của tôi”.

Lãnh Thiên Dục duỗi tay ra, ôm chặt lấy cô lần nữa, ánh mắt cực kì nghiêm túc.

- Anh làm sao vậy, buông ra! – Thượng Quan Tuyền bị ánh mắt sắc bén của hắn nhìn chằm chằm khiến cô thấy không tự nhiên.

- Nếu tôi chết thật, em có khóc không? – Lãnh Thiên Dục đột nhiên hỏi một câu.

Thượng Quan Tuyền ngẩn ra, hô hấp cũng trở nên dồn dập: “Tôi không hiểu anh đang nói gì”.

- Trả lời tôi, có hay không? – Hắn như đang thăm dò, muốn tiến sâu vào nội tâm của cô.

- Tôi...

Thượng Quan Tuyền dường như bị dồn vào đường cùng, đôi môi anh đào hé mở nhưng lại không nói được gì. Về mặt cô có chút bất lực, như chiếc lá sắp rụng khiến người khác phải thương tiếc.

Hàng lông mày đang nhíu chặt từ từ được giãn ra, Thượng Quan Tuyền ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt Lãnh Thiên Dục. Cô không biết tại sao trong lòng lại dâng lên cảm giác đau đớn...

- Anh đừng mơ mà nghĩ rằng sẽ chết trong tay người khác. Tôi nói rồi, tôi sẽ tự mình lấy mạng của anh! – Cô lạnh lùng trả lời câu hỏi của Lãnh Thiên Dục.

113. Chương 113

CHƯƠNG 113: LẠNH THẤU XƯƠNG

Lãnh Thiên Dục cười khổ, không hiểu bản thân tại sao lại như vậy. Tại sao lại muốn biết đáp án? Vừa rồi bản thân cứ cố chấp như vậy là vì cái gì chứ?

Hắn giơ tay day nhẹ khóe mắt, vẻ cô đơn lướt qua đáy mắt.

Tuy Thượng Quan Tuyền cố gắng trốn tránh chuyện này nhưng trong lòng lại rất căng thẳng. Cô phát hiện trái tim mình đang dần thay đổi, nhưng cô không muốn đi sâu nghiên cứu thêm nữa, vì mỗi lần như vậy cô đều cảm thấy rất sợ hãi.

Thôi, cái gì đến rồi sẽ đến!

- Đúng rồi, người vừa rồi... chết rồi sao? – Thượng Quan Tuyền thăm dò hỏi.

Lãnh Thiên Dục hơi nghiêng đầu, ánh mắt toát lên vẻ lạnh lẽo. Hắn nhàn nhạt mở miệng nói: “Không, tên đó vẫn còn giá trị lợi dụng”.

- Vậy tiếng súng vừa rồi... – Thượng Quan Tuyền cảm thấy trong lòng dâng lên nỗi sợ hãi, giọng nói của cô hơi bất an.

Lãnh Thiên Dục cười lạnh, nói từng câu từng chữ: “Tôi chỉ bắn nát gân tay gân chân của tên đó thôi”.

Nghe vậy, Thượng Quan Tuyền đột nhiên lấy tay che miệng lại, đôi mắt đầy sợ hãi mở to vì hành động tàn nhẫn của hắn, cảm giác lạnh lẽo lan tràn khắp toàn thân cô.

Dù cô có tàn nhẫn đến mấy thì cũng chỉ một phát là giết ngay, cô không thể dùng thủ đoạn tàn nhẫn để hành hạ tính mạng của người khác được. Nhưng Lãnh Thiên Dục lại tàn nhẫn đến mức đó! Lúc này cô mới hiểu được vì sao các vị giáo phụ khi vừa nhắc tới ngài lão đại là đã im bật.

- Anh thật tàn nhẫn! – lát sau, Thượng Quan Tuyền khó khăn nói mấy chữ.

Lãnh Thiên Dục dừng bước, khuôn mặt vốn không chút biểu cảm đột nhiên trở nên thâm độc.

- Làm người phải biết bảo vệ bản thân, ra tay với những kẻ muốn giết mình. Chẳng lẽ điều này mà một đặc công như em còn không hiểu rõ sao?

- Anh ta chỉ vì con chip mà thôi...

- Sai rồi!

Lãnh Thiên Dục lạnh lùng ngắt lời Thượng Quan Tuyền: “So với con chip, bọn chúng hứng thú với tính mạng của tôi hơn”.

Thượng Quan Tuyền hết chỗ nói, cô làm sao có thể không biết chuyện đó. Nếu không phải có người muốn giết hắn thì đã chẳng sai Niếp Ngân lấy tính mạng của hắn.

Người vừa rồi rõ ràng không phải sát thủ trong tổ chức BABY-M, chẳng lẽ còn có kẻ khác muốn giết Lãnh Thiên Dục? Nói như vậy...

Thượng Quan Tuyền đột nhiên nhìn về phía Lãnh Thiên Dục.

Xem ra có rất nhiều người muốn giết hắn.

- Xem ra anh đã quá quen với mấy chuyện kiểu này rồi.

Thượng Quan Tuyền cố nén cảm giác đau đớn trong lòng, cất giọng nhàn nhạt: “Nhưng tôi nói rồi, mạng của anh là của tôi. Nếu tôi chưa giết anh thì tuyệt đối không để kẻ khác động vào anh. Cho nên lần sau mà xảy ra chuyện tương tự thì đừng có hành động tự tiện như vậy, tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho anh đâu”.

Câu nói uy hiếp đầy kiên định, nói cho hắn nghe mà cũng là nói cho chính cô.

Lãnh Thiên Dục nghe vậy, khóe môi cương nghị hơi cong lên, thoáng qua vẻ chân tình: “Vậy nghe theo em”. Giọng điệu bình thản nghe như có cảm giác yêu chiều.

Lúc quay về khách sạn đã rất muộn, ánh trăng dường như cũng đang ngủ say trên bầu trời đêm.

Thượng Quan Tuyền mặc một chiếc váy lụa mỏng như một chú mèo con ngồi thoải mái trên sofa. Cô vừa tắm xong, dù không trang điểm gì nhưng vẫn xinh đẹp như ánh bình minh.

Cô ôm chiếc gối ôm to, nhìn qua thì có vẻ rất vất vả để ôm chiếc gối to như vậy nhưng tinh thần thì chẳng còn mấy, thỉnh thoảng lại ngáp vài cái.

Khi cô thấy Lãnh Thiên Dục đã nói chuyện điện thoại xong, đôi mắt chợt sáng lên.

- Này, Lãnh Thiên Dục! – Cô tùy tiện gọi cả họ tên hắn.

Lãnh Thiên Dục đang mặc quần áo ngủ. Khi hắn thấy cô gái xinh đẹp đang ngồi trên sofa, vẻ lạnh lùng trên khuôn mặt dần tan đi, thay vào đó là sự dịu dàng thoáng qua. Nhưng ngay khi nghe thấy Thượng Quan Tuyền gọi mình như vậy, hắn lại nhíu mày lại.

- Gọi tôi là gì? – Thân hình cao lớn của hắn bước đến gần cô, vây cô trong phạm vi của mình.

Thượng Quan Tuyền cảm thấy áp lực rất lớn đang đè nén lên người.

- Dục! – Cô nhảy bèn sửa lại.

Qua những lần tiếp xúc, cô không khó phát hiện ra Lãnh Thiên Dục rất thích cường chế người khác. Giờ đang là buổi tối, không nên trêu chọc hắn, nghe theo hắn vẫn tốt hơn.

Tuy nhiên cô không hiểu tại sao lại cứ phải gọi hắn là “Dục”. Nhưng cô phát hiện ra chỉ cần gọi như vậy là hắn sẽ bình ổn lại.

Thấy cô ngoan ngoãn sửa lại câu nói, Lãnh Thiên Dục hết sức hài lòng. Hắn cong môi cười, cúi người xuống, hôn lên trán cô, sau đó rời xuống chiếc mũi xinh xắn, cuối cùng là đôi môi anh đào hấp dẫn.

Thượng Quan Tuyền thở gấp, cố né tránh nụ hôn của hắn. Thấy đôi mắt hắn ánh lên vẻ không vui, cô vội vàng đáp ứng nói: “À... có chuyện... tôi muốn nói chuyện với anh”.

Lãnh Thiên Dục nghe vậy, nhìn cô chăm chú một lúc. Sau đó hắn ngồi xuống, vòng tay ôm lấy cô.

- Nói đi.

Thanh âm trầm thấp và dễ nghe của hắn vang lên, bàn tay to lớn mang theo luồng nhiệt nóng bỏng lan tràn trên eo cô, hơi thở mùi xạ hương của đàn ông phảng phất quanh mũi cô khiến Thượng Quan Tuyền không thể suy nghĩ được gì.

Thượng Quan Tuyền đỏ mặt, ấp úng nói: “Anh buông ra đã... tôi không thở được...”.

Cô mấp máy đôi môi đỏ, ánh mắt hơi mờ mịt, hàng lông mi kiều diễm khẽ rung, cái mũi nhỏ nhắn hơi hếch lên...

114. Chương 114

CHƯƠNG 114: CUNG QUÝ DƯƠNG QUẤY RỐI

- Sao lại muốn tôi buông em ra? – Lãnh Thiên Dục nhíu mày hỏi – Nhưng mà tôi chẳng muốn buông em ra chút nào.

Cơ thể mềm mại uyển chuyển đang ở trong ngực, cô như một báu vật quý giá trên đời khiến hắn xúc động muốn nắm lấy, không định buông tay.

Hương thơm nhẹ nhàng của cô vương vấn bên mũi hắn, len lỏi vào từng tế bào trong cơ thể, sau đó lan tràn khắp lồng ngực, khuếch tán đến toàn thân. Hắn cảm thấy chỗ nào trong cơ thể cũng bị mùi hương quyến rũ của cô hấp dẫn khiến hắn cảm thấy rất hưng phấn.

Lãnh Thiên Dục chưa từng nghĩ chỉ một mùi hương trên cơ thể lại có thể dễ dàng khiến hắn hưng phấn như vậy. So với những cô gái trước kia thì Thượng Quan Tuyền thật sự rất khác biệt, ngay cả một cái nhíu mày hay một nụ cười của cô cũng không hề giả tạo chút nào.

Không phải cô gái nào cũng có cả vẻ kiên cường, ngang ngạnh lẫn hồn nhiên vô tư giống Thượng Quan Tuyền. Mỗi khi đối mặt với nguy hiểm, cô rất bình tĩnh, ung dung đối mặt; nhưng đối mặt với chuyện nam nữ thì cô lại trong sáng như một tờ giấy trắng khiến Lãnh Thiên Dục muốn yêu thương.

Nếu... cô thật sự đơn thuần như vậy thì rất đáng để hắn giữ lấy cô.

Nếu... cô chỉ giả vờ tỏ vẻ đơn thuần, vậy thì thủ đoạn của cô thật quá cao siêu.

Xem ra hắn đã xem nhẹ sức ảnh hưởng của cô đối với hắn rồi. Hắn càng phải từng bước tìm hiểu cô nhiều hơn nữa.

Tuy trong lòng nghĩ vậy nhưng vẻ mặt hắn vẫn không có chút biểu cảm nào.

Lãnh Thiên Dục vẫn ôm cô, đưa tay bế cô lên.

Thân thể Thượng Quan Tuyền cực kì mềm mại, bị hắn bế lên, cả người cô nằm gọn trong lòng hắn, hàng lông mi cong vút khẽ động khi làn gió đêm thổi qua, chiếc váy ngủ dịu dàng cũng nhẹ nhàng bay bay trong gió.

Cô tựa vào cánh tay hắn, ánh mắt mông lung.

Hắn nhẹ nhàng ôm cô, khoe miệng cong lên.

Hai người ôm nhau giữa phòng ngủ tạo thành một hình ảnh tuyệt đẹp.

- Anh... anh buông tôi ra, tôi có chuyện quan trọng muốn nói với anh.

Thượng Quan Tuyền cực kì thất vọng về bản thân. Sự bình tĩnh vốn có chỉ trong nháy mắt đã tan biến hết, cô ấp úng một hồi mới nói ra được mấy từ.

Mùi xạ hương quyến rũ cùng nhiệt độ nóng bỏng trong của bàn tay hắn trong giây lát đã cướp lấy hồn phách của cô.

Hắn chỉ muốn gần gũi với cô mà thôi, không phải sao? Nhưng tại sao bản thân lại hồi hộp như vậy? Cô thật không biết phải làm thế nào cho phải.

- Nói đi! – Lãnh Thiên Dục ra lệnh ngắn gọn, đôi mắt đầy ám muội nhìn cô, bàn tay siết chặt eo cô không có ý định buông ra.

Thượng Quan Tuyền biết không thể khiến hắn buông mình ra nên đành xấu hổ mở miệng: “Kì thật tôi muốn nói... vụ đánh cược lần trước của chúng ta không thực hiện cũng được”.

- Đánh cược? Đánh cược cái gì? – Lãnh Thiên Dục dù biết rõ nhưng vẫn cố hỏi, đôi mắt hiện lên tia hứng thú.

Thượng Quan Tuyền cắn cắn môi, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng giờ đầy tức giận.

- Anh đã biết rõ... cái đó... trong bốn ngày này anh phải áp dụng biện pháp an toàn! – Cô lấy hết dũng khí nhìn thẳng vào đôi mắt đầy bốn cột của hắn rồi nói.

- Nếu không thì sao?

Lãnh Thiên Dục cũng nhìn thẳng vào đôi mắt đen láy của cô, đôi mắt thâm sâu của hắn như chìm trong đôi mắt trong veo ấy.

Hắn phát hiện lúc này bản thân rất muốn cô.

- Anh... anh đừng có vô lại như thế có được không? – Thượng Quan Tuyền hơi sợ hãi, lập tức kháng nghị nói.

- Em sợ? – Lãnh Thiên Dục cong môi lên, đôi mắt thâm thúy như tia X-quang dò quét hết tâm tư của cô.

- Hả? Tôi không...

- Vậy thì đừng nói nữa! – Lãnh Thiên Dục không kiên nhẫn thêm nữa mà cúi người xuống hôn lên đôi môi mềm của cô. Sự êm dịu của cô khiến hắn khó có thể tự chủ thêm.

Không do dự thêm nữa, Lãnh Thiên Dục hoàn toàn muốn thuận theo tâm tư của bản thân. Hắn hơi ngẩng đầu lên, nhân lúc Thượng Quan Tuyền đang kinh ngạc mà há mồm, hắn lại cúi xuống ngậm lấy đôi môi đỏ mọng mềm mại của cô.

Cánh tay cứng rắn của hắn ôm chặt lấy Thượng Quan Tuyền khiến cô không thể động đậy.

- Đây...

Thượng Quan Tuyền hơi hé môi muốn cự tuyệt Lãnh Thiên Dục. Nhưng chính vì như vậy lại khiến Lãnh Thiên Dục có cơ hội đưa lưỡi vào trong miệng cô, say đắm hút hết mật ngọt trong cô.

Cánh tay hần càng lúc càng siết chặt cô hơn.

Đầu lưỡi hần xâm nhập khắp khoang miệng cô, quần lầy chiếc lưỡi thơm tho của cô...

Thượng Quan Tuyền cảm thấy mình sắp không thở nổi, hần bá đạo như vậy, mạnh mẽ như vậy...

Đúng lúc Lãnh Thiên Dục muốn ôm cô đến bên giường...

Chuông cửa vang lên, từng hồi lại từng hồi, có vẻ người đứng ngoài cửa cực kì có tính nhẫn nại.

- Có người...

- Không cần phải để ý! – Lãnh Thiên Dục không muốn dừng lại, cơ thể mềm mại trong lòng khiến hần không thể nhịn được nữa.

Ai ngờ lúc này tiếng chuông lại đổi thành tiếng đập cửa, giọng nói bên ngoài vang lên vào trong phòng...

- Thiên Dục, người bạn đáng yêu của cậu đây. Tôi biết cậu về rồi, mở cửa ra đi, Cung Quý Dương người nào gặp cũng thích đây...

Giọng nói trầm thấp như tiếng hát của ca sĩ của Cung Quý Dương vang lên, không hề có ý dừng lại cho đến khi cửa mở thì thôi.

- Chết tiệt thật! – Lãnh Thiên Dục tức giận buông người đẹp trong lòng ra. Đôi mắt lạnh lùng nheo lại, ánh mắt lạnh thấu xương bắn về phía cửa.

Cung Quý Dương người nào gặp cũng thích? Trời ạ, hần cảm thấy toàn thân đã nổi hết da gà lên rồi.

Cái tên dẻo mỏ này lại dám cắt đứt chuyện tốt của hần, Lãnh Thiên Dục siết chặt tay lại thành nắm đấm.

Hần nhìn người đẹp trong lầy, thấy cô đang vuốt vuốt ngực, cố gắng điều hòa hơi thở liền cong môi cười đầy thỏa mãn.

Đúng là cô bé hồn nhiên...

Thượng Quan Tuyền sau một lúc mới phục hồi lại tinh thần nhưng phát hiện ra Lãnh Thiên Dục đang nhìn cô bằng ánh mắt cực kì nóng bỏng. Cô lại căng thẳng, nhanh chóng cúi đầu xuống.

Cô không nói gì.

Lãnh Thiên Dục cũng yên lặng nhìn cô.

- Thiên Dục, chết trong phòng rồi à, không mở cửa là tố cáo cảnh sát nhé! – Giọng nói không sợ chết của Cung Quý Dương lại lần nữa vang lên.

115. Chương 115

CHƯƠNG 115: TẠM BIỆT

Cung Quý Dương nhất quyết không tha, bấm chuông liên tục, người phục vụ ở bên cạnh hết sức sợ hãi.

- Cung tiên sinh, chắc Lãnh tiên sinh ngủ rồi, hay là ngài về phòng đi! – Anh ta nhỏ giọng nói.

Cung Quý Dương nhướn mày: “Anh đang dạy tôi đấy à?”

Giọng nói tuy nhẹ nhàng nhưng nghe vào tai người phục vụ lại khiến anh ta cảm thấy sống lưng lạnh toát. Anh ta lập tức cúi đầu nói: “Cung tiên sinh, thật xin lỗi, tôi không dám”.

- Tốt, anh đi chỗ khác đi, ở đây không còn việc của anh nữa! – Cung Quý Dương không kiên nhẫn giờ tay lên.

Người phục vụ cúi người rồi nhanh chóng biến mất.

Cung Quý Dương nhún vai, vừa định đập cửa tiếp thì...

Về mặt lạnh lùng của Lãnh Thiên Dục đã xuất hiện trước mặt anh ta...

- Đây! – Cung Quý Dương hét lên đầy quái dị, lập tức lùi về phía sau vài bước – Sao im hơi lặng tiếng thế? Muốn dọa chết người à?

Nói xong, anh ta cực kì khoa trương vỗ vỗ ngực giống như bản thân đang hết sức kinh hãi.

Lãnh Thiên Dục không nói gì, chỉ lạnh lùng nhìn anh ta, sau đó quay người đi thẳng đến quầy bar trong phòng.

Nếu được thì hẳn thật sự muốn đâm vào cái mặt đang cười tít mắt của tên Cung Quý Dương đó, phá hủy khuôn mặt anh tuần đó luôn đi.

Tên chết tiệt đó, cố ý tới quấy rối phải không?

- Đây, ông bạn, đừng có bày ra bộ dạng bất mãn như vậy được không? – Cung Quý Dương thoải mái ngồi xuống sofa, uể oải lên tiếng.

Lãnh Thiên Dục không hề để ý đến anh ta, lấy ra hai ly thủy tinh rồi chậm rãi rót rượu Whisky vào.

- À, cô gái bé nhỏ kia đâu rồi?

Cung Quý Dương hứng thú nhìn vẻ mặt lạnh tanh của Lãnh Thiên Dục, lập tức cười đầy xấu xa: “Không phải bị cậu giày vò đến mức không xuống được giường rồi chứ?”

Anh ta còn chưa nói hết câu đã nghe thấy tiếng của Thượng Quan Tuyền từ trong phòng ngủ truyền ra. Giọng nói vô cùng tươi mát như từng giọt nước chảy nhỏ giọt, trong trẻo mà lạnh lùng...

- Cung Quý Dương, anh nói bậy bạ cái gì đó?

Cô không khách khí phản bác lại anh ta, không hề để tâm đến địa vị đáng ngưỡng mộ của anh ta chút nào.

Lãnh Thiên Dục đứng ở quầy bar cũng không có ý ngăn cản, ánh mắt đầy hứng thú chờ xem cô định làm gì.

- Xem ra cô vẫn còn tinh thần đấy nhỉ. Mấy người đi chơi ở công viên của tôi khi về nhà đều đã rơi đến mức không xuống được giường đấy! – Cung Quý Dương nghiêng đầu nhìn Thượng Quan Tuyền trong phòng, trên mặt giương lên nụ cười quỷ dị.

Không nhắc đến chuyện đó thì thôi, Cung Quý Dương vừa nhắc đến đã khiến Thượng Quan Tuyền biến sắc. Ngay sau đó, cô không nói gì nữa, lập tức tiến nhanh lên mấy bước.

- Đây, cô bé, cô muốn làm gì? – Cung Quý Dương thấy không ổn, lập tức bật dậy tránh xa cô.

- Cung Quý Dương, trốn gì chứ! – Thượng Quan Tuyền thở dồn dập, tiện tay ném cái gối ôm về phía Cung Quý Dương...

Cung Quý Dương nhanh chóng đỡ lấy cái gối ôm, cười ha ha: “Xem ra cô vẫn còn thừa tinh lực đấy nhỉ”.

- Anh tưởng chạy là trốn được à? – Thượng Quan Tuyền vừa nói dứt lời, vung tay lên...

Một chiếc gạt tàn bay thẳng đến người Cung Quý Dương.

Cung Quý Dương nhanh chóng tránh được.

- Đây, cô cũng khỏe quá đấy.

- Anh nghĩ vậy à? – Thượng Quan Tuyền tức giận tiến lên kéo vạt áo của Cung Quý Dương, đôi mắt đầy lửa giận.

- Cung Quý Dương, mấy trò chơi anh thiết kế biến thái quá đấy! – Cô lắc mạnh Cung Quý Dương, đem hết tất cả những khó chịu khi chơi mấy trò chơi đó xả lên người anh ta.

Cung Quý Dương bị cô lắc đi lắc lại cảm thấy hoa cả mắt, anh ta giơ tay lên đầu hàng.

- Tôi sai rồi, tôi sai rồi!

Trời ạ, còn lắc nữa thì anh ta sẽ nôn ra máu.

- Hừ!

Thượng Quan Tuyền buông Cung Quý Dương ra, sau đó vỗ vỗ tay: “Nhìn dáng vẻ thành khẩn của anh, tôi tạm bỏ qua”. Nói xong, cô gấp một cái rồi đi vào phòng ngủ.

Cung Quý Dương kinh ngạc há hốc miệng...

Lát sau, anh ta mới định thần lại, nhìn Lãnh Thiên Dục đang ở một bên xem báo nhiệt, nói: “Này, Thiên Dục, cô gái của cậu đúng là đại lực sĩ, vừa rồi suýt nữa đã bóp chết tớ rồi đấy”.

Trong mắt Lãnh Thiên Dục ánh lên ý cười, sau đó hắn chậm rãi bước lên phía trước, đưa ly rượu cho Cung Quý Dương...

- Tớ nhớ là cậu chẳng rảnh rồi đến mức điên điên khùng khùng đi tìm tớ đâu nhỉ?

Cung Quý Dương nhàn nhã tự đắc uống một hớp rượu: “Đương nhiên rồi, tớ tới chào tạm biệt cậu. Ngày mai cậu đi biển Aegean rồi, Thiếu Đường và Kỳ Hinh cũng sẽ tới, đến lúc đó chúng ta cũng không có nhiều thời gian gặp mặt nói chuyện lâu”.

- Vẫn tiếp tục cuộc hành trình của cậu đấy à?

Lãnh Thiên Dục nhú mày nhìn anh ta. Tuy ông bạn này của hắn bình thường hay làm mấy trò lạ lạ nhưng hắn không nghĩ lại có thể đánh cược cùng một cô gái đi vòng quanh châu Âu rồi quay về Mỹ.

Cung Quý Dương nhún vai, sau đó ngửa đầu uống cạn ly rượu, vẻ mặt bất cần: “Có gì là không thể chứ, tớ còn thấy rất thú vị là đằng khác”.

Lãnh Thiên Dục không nói gì nữa, rót rượu vào chiếc ly rỗng trong tay Cung Quý Dương, tình bạn thân thiết thể hiện qua từng động tác.

Cung Quý Dương nhìn dòng rượu Whisky dần được đổ vào ly của mình, anh ta từ từ thu hồi lại dáng vẻ bất cần đời, ánh mắt trở nên nghiêm túc. Lát sau, anh ta trầm thấp mở miệng: “Tớ biết nói những lời này là thừa thãi nhưng... mấy ngày này cậu cũng nên cẩn thận một chút”.

Một câu nói đã bao hàm tất cả sự quan tâm.

116. Chương 116

CHƯƠNG 116: ĐÊM DÀI KHÔNG NGỦ

Lãnh Thiên Dục cười nhẹ, vỗ vỗ vào bả vai Cung Quý Dương: “Bảo đến chào tạm biệt mà, sao dài dòng thế”.

Cung Quý Dương mím môi cười, anh ta biết Lãnh Thiên Dục đang nghĩ gì. Cái tên này lúc nào cũng trưng ra bộ mặt lạnh lùng, là người ít biểu đạt tình cảm nhất trong bốn người bọn họ, cái tên Lãnh Thiên Dục đó quen che giấu tình cảm trong lòng rồi.

Anh ta cực kì hi vọng sẽ có ngày có một cô gái có thể bước chân vào thế giới nội tâm của Lãnh Thiên Dục. Có lẽ... Thượng Quan Tuyền là một lựa chọn không tồi.

Cung Quý Dương từ nhỏ đã chơi cùng Lãnh Thiên Dục, cho tới bây giờ anh ta chưa từng thấy Lãnh Thiên Dục lại giữ một cô gái ở bên cạnh lâu như vậy. Phụ nữ với Lãnh Thiên Dục chẳng qua chỉ là một công cụ để phát tiết, nguyên tắc của Lãnh Thiên Dục là không bao giờ giữ lại phụ nữ đã qua đêm với mình bên người.

Mà cô gái Thượng Quan Tuyền này rõ ràng rất đặc biệt trong lòng cậu ta. Chẳng qua... cái tên ngốc đó lại không biết điều này.

- Thiên Dục, cậu biết tớ lo lắng chuyện gì mà! – Cung Quý Dương uống một hớp rượu nói.

Anh ta hơi lo lắng cho an nguy của Lãnh Thiên Dục, mà lo lắng hơn chính là Thượng Quan Tuyền. Anh ta biết cô gái này cũng có lòng với Lãnh Thiên Dục, nhưng điều đáng sợ không phải là thân phận đặc công của cô mà chính là chức trách của một đặc công. Muốn cô phản bội tổ chức và Niếp Ngân, liệu cô có làm được không?

- Yên tâm! – Lãnh Thiên Dục nói ngắn gọn hai từ, kiên định và tự tin.

Là bạn bè đã nhiều năm, sao hắn lại không biết nỗi lo của Cung Quý Dương chứ.

Lát sau, Cung Quý Dương nở nụ cười đầy tà mị, vỗ vỗ vai Lãnh Thiên Dục rồi uể oải đứng lên: “Chờ tớ đi ngao du về rồi gặp lại”.

Lãnh Thiên Dục cười nhạt, lắc đầu. Tên Cung Quý Dương này, nếu không phải là bạn bè thân thiết thì hẳn chẳng theo kịp sự thay đổi cảm xúc nhanh đến chóng mặt của cậu ta.

Khi anh ta đã đi đến gần cửa, Lãnh Thiên Dục đột nhiên gọi với lại...

- Quý Dương!

- Hả? – Cung Quý Dương quay đầu lại, nhíu mày nhìn Lãnh Thiên Dục.

- Cô ấy là ai? – Lãnh Thiên Dục có vẻ đăm chiêu hỏi.

Ánh mắt Cung Quý Dương lướt qua tia tình cảm, đôi môi tà mị hơi cong lên, nói ra một cái tên: “Sâm Tử Tranh”.

Lãnh Thiên Dục thoáng ngạc nhiên nhưng nhanh chóng che giấu đi.

- Chúc may mắn! – Khóe môi kiên nghị của hắn cong lên, lời nói mang theo sự chân thành chúc cho người bạn mình.

- Cảm ơn! – Cung Quý Dương cười ha ha, sau đó đi ra ngoài.

Sâm Tử Tranh!

Lãnh Thiên Dục dựa cả người vào ghế sofa, ánh mắt không hề chớp đầy đăm chiêu nhìn theo bóng dáng Cung Quý Dương khuất dần.

Đúng vậy, trên đời này cũng chỉ có Sâm Tử Tranh mới có thể trối được Cung Quý Dương.

Ánh trăng lặng lẽ chiếu những tia sáng vào phòng ngủ, lan tràn vào từng góc phòng, chiếu lên một cô gái xinh đẹp đang ngủ say trên giường.

Lúc Lãnh Thiên Dục đi vào phòng ngủ, nhìn thấy cảnh này khiến tim hắn lại đập rộn ràng.

Hôm nay cô gái này hẳn là mệt muốn chết, vậy nên mới ngủ say đến thế.

Lãnh Thiên Dục vô thức bước nhẹ đến bên giường, ánh trăng nhàn nhạt chiếu vào đôi mắt đang nhìn chăm chú Thượng Quan Tuyền đang ngủ say. Hắn không hề phát hiện ra trong ánh mắt của mình đã mang đầy tình cảm.

Dưới ánh trăng chiếu rọi, Thượng Quan Tuyền càng thêm dịu dàng, hàng lông mày lá liễu, đôi mắt đẹp nhẹ nhàng khép lại, hàng lông mi dài cong vút như cánh bướm, khuôn mặt trắng nõn mịn màng...

Cô lẳng lặng nằm đó, những ánh sao trên trời như đang sa xuống hôn lên mặt cô. Cô giống như đóa hoa sen thanh nhã nằm yên lặng trên mặt nước, tách biệt bản thân với những hỗn tạp bên ngoài.

Ngón tay thon dài của hắn quỳn luyến khẽ vuốt ve gò má trắng như ngọc của cô, cảm giác mềm mại nơi đầu ngón tay tác động vào sâu trong tâm hồn hắn, khiến bộ mặt lạnh lùng của Lãnh Thiên Dục lúc này như tan biến, bên môi nở nụ cười dịu dàng.

- Ngủ ngon nhé, tiểu thiên sứ xinh đẹp! – Hắn không kìm lòng được, cúi người xuống, nhẹ nhàng hôn lên môi cô, nhỏ giọng nói.

Mùi thơm thoang thoảng trên người cô lại len lỏi vào mũi của Lãnh Thiên Dục. Nhất là khi cô hơi nghiêng nghiêng đầu, chiếc váy ngủ mỏng vì thay đổi tư thế mà đôi chân thon dài tuyệt đẹp như ẩn như hiện cuộn lại trên giường. Thân thể mỹ lệ trước mặt khiến Lãnh Thiên Dục càng thêm say đắm.

Hắn đang làm sao vậy?

Bên cạnh hẳn chẳng thiếu loại phụ nữ nào, nhưng chưa từng có ai có thể khiến hẳn có cảm giác khó nắm bắt thế này. Hẳn luôn luôn kiêu ngạo trước khả năng kìm chế của bản thân, nhưng trước mặt cô gái này thì hoàn toàn tan biến hết.

Nhưng...

Nhìn dáng vẻ ngủ say của cô, Lãnh Thiên Dục động lòng trắc ẩn, hẳn buông cô ra, sợ cô quá mệt mỏi nên không đành lòng.

Sau khi hít một hơi sâu, Lãnh Thiên Dục gạt đi tia ảo não trong mắt, bàn tay to luống cuống vuốt vuốt tóc, hẳn cố nén dục vọng, định đứng lên...

- Ừm... đừng đi...

Có lẽ đã quen với hơi thở của hẳn, Thượng Quan Tuyền thì thầm một tiếng, sau đó vô thức ôm lấy cánh tay Lãnh Thiên Dục, đầu cô nghiêng nghiêng tìm kiếm lồng ngực ấm áp của hẳn để dựa vào.

Lãnh Thiên Dục ngẩn ra, trái tim cũng run rẩy. Thấy cô thì thầm vài tiếng rồi lại nhắm mắt ngủ say... nhìn cả người cô đang dựa vào cánh tay hẳn, trên môi hẳn lại nở nụ cười dịu dàng.

Hắn nhanh chóng cởi quần áo ngoài, ôm Thượng Quan Tuyền vào trong ngực. Còn cô cũng giống như một chú mèo con cọ cọ vào ngực hẳn, tìm tư thế thoải mái nhất để nằm.

- Đúng thật là biết hành hạ người khác! – Giọng nói trầm thấp của hẳn vang lên. Hẳn hôn nhẹ lên môi cô, xuống chiếc cổ trắng như tuyết của cô, không kìm lòng được lại hôn xuống dưới, phủ lên bầu ngực căng tròn của cô...

- Đừng... – Thượng Quan Tuyền mơ ngủ thì thầm một tiếng, bàn tay hươ hươ lên.

Lãnh Thiên Dục chống người lên, lát sau, hẳn cười khở một tiếng, xem ra đêm nay lại không ngủ được rồi.

117. Chương 117

CHƯƠNG 117: ẤM ÁP

Cảm giác này mới kì diệu làm sao, bỗng nhiên nhớ tới người lại càng thêm say mê người

Hai người chúng ta vừa xa lạ lại vừa quen thuộc, tình yêu dần nhen nhóm

Tôi muốn hỏi người, liệu tôi có thể tin tưởng và đắm chìm trong xúc cảm tuyệt đẹp ấy không?

Đôi ta đều cùng chung một nhịp đập Di_ễn đ_àn L_ê Qu_ý Đ_ôn

Hình như là tình yêu đó, ngày một gần gũi nhau hơn

Là yêu thương hay không, tôi phải tin vào chính bản thân mình thôi

Cho tôi chút hồi ức ngọt ngào đi

Thế giới này rất vô tình tàn nhẫn

Cám ơn người, hãy nói một tiếng “Người yêu tôi” đi

Tôi rất muốn nghe...

Biển Aegean còn được gọi là vùng biển lãng mạn, gần cách Thổ Nhĩ Kỳ và Hy Lạp. Mặt biển rất yên bình, không có những con sóng to dữ dội, nước biển ở gần bờ màu lam nhạt trong suốt thấy cả đáy, càng ra xa bờ càng đậm lên, dần dần là màu xanh nước biển thẫm, kết hợp với cảnh sắc xung quanh tạo nên phong cảnh tuyệt đẹp.

Nơi này được phong bằng một danh hiệu cực tao nhã là “Biển màu rượu vang”. Khi ánh mặt trời rực rỡ chiếu xuống, nước biển Aegean trong suốt đến kì lạ, đó là một vẻ đẹp tạo nên cảm giác yên tĩnh và thư thái.

Khi mặt trời ngả về phía tây, nước biển xanh lam lại biến thành sắc đỏ tía của rượu vang, kết hợp với những công trình kiến trúc cổ kính phía xa xa tạo thành một bức tranh đẹp động lòng người.

Lúc này, Thượng Quan Tuyền đang đứng trên một chiếc du thuyền, ánh mặt trời ảm áp chiếu xuống người cô tạo ra tư thái ung dung và nhàn nhã, lại có phần lười biếng. Cô ngửa đầu lên, hơi nheo hai mắt lại, bên môi tràn đầy ý cười thỏa mãn, lẳng lặng đứng yên hưởng thụ làn gió biển thổi tới.

Đây là du thuyền hiệu ALRISING, là du thuyền tư nhân của Lãnh Thiên Dục. Thân thuyền dài đến 456 thước, cực kì xa hoa, tổng diện tích đạt tới 8000 mét vuông, tổng cộng có 80 phòng, số lượng thuyền viên lên tới cả trăm người, thậm chí còn có cả một bể bơi trên du thuyền.

Ánh mặt trời chiếu lên thân hình to lớn của Lãnh Thiên Dục trên boong tàu. Khi hắn nhìn thấy bóng hình xinh đẹp an tĩnh đó, đôi mắt lạnh lùng từ từ tràn đầy vẻ dịu dàng sâu sắc như làn nước biển.

Để ly rượu sang một bên, hắn tiến đến gần Thượng Quan Tuyền, từ đằng sau ôm lấy cô...

- Nhìn gì vậy? – Giọng nói trầm thấp có chút yêu chiều vang lên.

Thượng Quan Tuyền nhẹ nhàng mở đôi mắt trong veo như vàng trắng tròn, cô hít sâu một hơi, sau đó duỗi cái lưng mỗi, cực kì thoải mái tựa vào lồng ngực ảm áp sau lưng.

Bộ dạng lười biếng như một chú mèo nhỏ của cô khiến Lãnh Thiên Dục không nhịn được, khẽ cười.

- Tôi... chưa bao giờ thoải mái như vậy. Nơi này đẹp quá, cũng rất yên tĩnh, chỉ muốn thuyền cập bến để lên bờ ngay thôi! – Thượng Quan Tuyền hưng phấn nói.

- Sẽ nhanh đến nơi thôi, không có gì phải vội.

Lãnh Thiên Dục say sưa ngắm nhìn khuôn mặt nghiêng nghiêng xinh đẹp của cô. Bờ môi nóng bỏng của hắn hôn lên gáy cô khiến cả người cô run rẩy.

- Đứng, người khác sẽ thấy đấy.

Thượng Quan Tuyền hơi sợ hãi muốn thoát khỏi Lãnh Thiên Dục nhưng cả người cô đã bị hắn ôm chặt lấy.

- Không có sự cho phép của tôi, bọn họ không dám lên đây đâu.

Bàn tay Lãnh Thiên Dục khẽ lướt theo những đường cong duyên dáng trên người cô, ngón tay thon dài như đang giầy vò lý trí cô, giọng nói trầm thấp vì dục vọng mà trở nên cực kì thô ráp...

- Tối qua vì em ngủ say nên tôi mới tha cho em, nhưng đêm nay thì không có chuyện đó đâu.

Tim Thượng Quan Tuyền như nhảy ra khỏi lồng ngực.

- Đồ đại sắc lang đáng ghét...

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thượng Quan Tuyền đỏ ửng lên như một trái táo chín. Cô không chịu nổi hơi thở nóng bỏng, lập tức xoay người lại, ngẩng đầu lên định nói gì đó, nhưng đúng lúc ấy Lãnh Thiên Dục lại cúi đầu xuống...

Đôi môi mềm mại ngọt ngào như mật đường của cô khiến Lãnh Thiên Dục khó có thể kìm chế.

Thượng Quan Tuyền cảm thấy tim mình sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, một tay cô đè trên ngực Lãnh Thiên Dục, tay kia đè lên ngực mình, cố gắng ổn định tâm trạng.

- Đứng... – Cô thở hổn hển, cố gắng mấp má môi, dường như cô sắp ngất xỉu vì không hít thở được.

Lãnh Thiên Dục thắm hít sâu một hơi, cố gắng đè ép dục vọng xuống, tha cho đôi môi cô nhưng bàn tay lại càng siết chặt eo cô hơn.

Thượng Quan Tuyền cố gắng điều hòa hơi thở. Du thuyền đang lướt trên mặt nước êm ả, trên bầu trời là những chú chim hải âu đang sải cánh bay lượn, xa xa có thể loáng thoáng thấy được những tòa nhà màu trắng như trong truyền thuyết. Hình ảnh hai người lúc này trong cảnh đẹp đó lại càng thêm mỹ lệ lạ thường.

Cô khẽ thở dài một hơi, nhìn vào đôi mắt sâu không thấy đáy của Lãnh Thiên Dục, trong lòng dâng lên từng đợt sóng. Cô chủ động vòng tay qua cổ hắn, ghé sát khuôn mặt nhỏ nhắn của mình vào ngực hắn. Lúc

này cô không hề cảm thấy hần lạnh lẽo đáng sợ một chút nào mà chỉ cảm nhận được một loại cảm giác ấm áp.

Loại cảm giác này như những con sóng, từng hồi từng hồi dâng lên trong lòng cô, ngày càng mãnh liệt.

- Anh không phải là anh, tôi cũng không còn là tôi, cảm giác này thật tốt quá! – Cô thở dài nói.

Lãnh Thiên Dục không nói gì, ánh mắt đầy tình cảm chân thành, chậm rãi siết chặt vòng tay ôm cô.

Thượng Quan Tuyền cảm nhận được ánh mắt của hần đang nhìn mình, cô ngẩng đầu lên, mím môi cười, sau đó vươn tay ra che mắt hần.

Lãnh Thiên Dục khẽ cười, hần không ngăn cản động tác trẻ con của Thượng Quan Tuyền. Lúc này tâm trạng hần đang cực kì tốt, hần thấp giọng hỏi: “Làm gì vậy?”

- Không cho anh nhìn chăm chăm tôi! – Thượng Quan Tuyền nghiêng đầu khẽ cười nói.

- Sao không cho?

- Anh không biết à, ánh mắt anh có thể xuyên thấu tâm hồn người khác đấy! – Trong giọng nói của cô hàm chứa tia chế nhạo nhưng cũng là lời nói phát ra từ sâu trong đáy lòng cô.

Cô luôn có một loại ảo giác, tuy hần buồn vui thất thường, khiến người khác phải sợ hãi nhưng có đôi lúc lại thay đổi, giống như một người bình thường, đôi mắt vốn thâm thúy lại dịu dàng khiến người khác như đắm chìm trong đó, giống như lúc này đây!

118. Chương 118

CHƯƠNG 118: CẦU NGUYỆN TRÊN ĐẠI ĐIỆN

Lãnh Thiên Dục giơ tay lên gỡ bàn tay đang che mắt mình lại, hần nhú mày...

- Sao, không thích à?

Không biết từ lúc nào, dù chỉ nhìn cô thôi cũng khiến khát vọng nguyên thủy nhất đang sôi trào trong ánh mắt hần bị bầu không khí thân mật lúc này trấn an, cảm giác như được tạm thời yên bình, khát vọng ấy được chôn sâu trong linh hồn.

Hần cảm thấy bản thân đang từ từ thay đổi, không muốn bóng dáng của cô biến mất trong phạm vi của hần. Hần không muốn làm gì cả, chỉ muốn nhìn ngắm cô, ôm cô vào lòng, rồi từ từ chìm vào giấc ngủ ngọt ngào.

Hần đã sai lầm rồi. Vốn cho rằng sau vài ngày hứng thú sẽ hết, ai ngờ thời gian càng trôi đi, cô lại giống như đóa hoa anh túc khiến hần càng thêm say mê.

Thượng Quan Tuyền nghe hần hỏi vậy, ánh mắt thoáng qua tia mắt tự nhiên: “Cảm giác là lạ”.

- Dần sẽ quen! – Lãnh Thiên Dục bá đạo cắt lời.

Nghe vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Thượng Quan Tuyền hiện lên tia nghi hoặc. Cô nhỏ giọng nói: “Thói quen như vậy...”

Thanh âm nhẹ nhàng như làn gió lướt qua mặt nước, lúc có lúc không mà mờ mờ mịt mịt.

Lãnh Thiên Dục thu tay lại, ôm chặt cô vào lòng mình, tựa cằm vào đầu cô, ánh mắt trở nên cực kì thâm thúy mà xa xôi, dần dần tràn đầy tia tình cảm phức tạp.

Du thuyền đi về hướng đảo Poros, ánh mặt trời phản chiếu xuống dọc theo đường bờ biển Aegean tạo thành một vầng sáng mờ mờ. Khi du thuyền tiến đến gần đảo Diklah, Thượng Quan Tuyền reo lên một tiếng, cô nghiêng nghiêng đầu nhìn ngắm mặt biển xanh thẳm và bầu trời trong xanh như đang bước vào thế giới của truyền thuyết.

- Oa, nơi này đẹp quá!

Bóng hình xinh đẹp của Thượng Quan Tuyền hoàn toàn đang đắm chìm trong cảnh vật nơi đây. Cô giống như một đứa trẻ đang reo hò vui thích.

- Này, đừng giống một ông già như vậy chứ, đi nhanh lên đi! – Thượng Quan Tuyền thấy Lãnh Thiên Dục vẫn nhàn nhã đi sau mình, cô lớn tiếng reo lên.

Lãnh Thiên Dục khẽ cong môi cười, ánh mắt đầy yêu chiều không dễ phát hiện.

Những tòa nhà màu trắng dựa vào sườn núi đẹp như vàng trắng non. Đây là một hòn đảo nhỏ tràn ngập sắc xanh, những tòa nhà thấp thoáng ẩn hiện càng tạo nên khung cảnh của chốn bồng lai.

- Chỗ đó là gì vậy? – Thượng Quan Tuyền nhìn thấy cách đó không xa là một tòa nhà màu trắng có mái vòm, cô tò mò hỏi Lãnh Thiên Dục.

- Đó là nơi cầu nguyện rất linh thiêng trên hòn đảo này.

Lãnh Thiên Dục thấp giọng nói, đồng thời bàn tay nhẹ nhàng vén tóc cô ra sau tai. Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đầy hững hờ của cô, trong lòng hắn dâng lên cảm giác rất thỏa mãn.

- Thật sự rất linh nghiệm sao? – Thượng Quan Tuyền rất tò mò muốn biết.

Lãnh Thiên Dục nhún nhún vai, từ chối cho ý kiến: “Em cứ thử là biết”.

Đối với mấy chuyện liên quan đến thần linh hắn chưa bao giờ tin, cái gì mà cầu với nguyện chứ. Nhưng khi thấy bộ dạng tò mò của cô, hắn lại có hứng thú bồi thêm ảo tưởng của cô.

- Vậy thì... đi thôi! – Thượng Quan Tuyền hưng phấn kéo tay Lãnh Thiên Dục, đi đến nơi cầu nguyện.

Vẻ thuần khiết của đại điện xoáy sâu vào đôi mắt cô. Khi cô bước chân vào nơi đây liền có cảm giác như các vị Thần trên trời đang dõi theo cô. Bài Thánh ca nhẹ nhàng du dương vang lên khắp đại điện, từng góc ngách đều tràn ngập những hy vọng hài hòa.

Thượng Quan Tuyền sững sờ đứng trong đại điện, vẻ mặt không biết là vui hay buồn.

Lãnh Thiên Dục dường như nhận thấy tâm trạng cô đã thay đổi, hắn yên lặng tiến lên, thấp giọng hỏi: “Sao vậy? Không thích nơi này à?”

- Không... – Thượng Quan Tuyền nhẹ nhàng lắc đầu, ánh mắt thoáng lên tia buồn rầu và phiền muộn.

- Tôi chưa từng nghĩ sẽ có ngày được đặt chân vào một nơi linh thiêng và thuần khiết như thế này! Chỉ là... với tôi, đứng ở đây... thay vì nói cầu nguyện thì phải là sám hối mới đúng.

Nói xong, cô nhẹ nhàng bước lên phía trước, đi đến gần cây Thập Tự Giá rồi chậm rãi ngồi xuống ghế, chấp hai tay lại, ánh mắt đầy thành kính và buồn đau.

Lãnh Thiên Dục đột nhiên cảm thấy xúc động, những tia nắng ngoài cửa sổ soi chiếu vào tạo nên cái bóng thật dài của hắn, khiến khuôn mặt anh tuần cương nghị của hắn lúc sáng lúc tối. Hắn không tiến lên, chỉ lặng yên nhìn khuôn mặt buồn rầu của Thượng Quan Tuyền.

- Xin ông trời hãy ban cho con một trái tim bình tĩnh, có thể chấp nhận những chuyện không thể thay đổi; cho con dũng khí để thay đổi những chuyện có thể thay đổi; cũng ban cho con sự tỉnh táo phân biệt hai người này...

Cùng với bài thánh ca đang vang lên, thanh âm Thượng Quan Tuyền thật bình tĩnh đến kì lạ. Cô lặng lẽ cầu nguyện, cầu nguyện cho những linh hồn đã chết trong tay mình, cũng vì những sinh mệnh sắp từ già cõi đời vì mình.

Lát sau, Thượng Quan Tuyền chậm rãi ngẩng đầu nhìn lên...

- Tôi rất ngốc, rất hồ đồ phải không, ông trời sao có thể nghe thấy lời cầu nguyện của người như tôi chứ? – Giọng nói của cô hơi run rẩy, bên môi nở nụ cười khổ.

- Đúng là rất hồ đồ, đã làm người thì phải lựa chọn tiến về phía trước chứ sao lại muốn quay đầu lại?

Giọng nói bình tĩnh của Lãnh Thiên Dục vang lên trong đại điện. Hắn không phải không hiểu tâm trạng hiện giờ của Thượng Quan Tuyền, hắn nói như vậy để cô rõ ràng rằng chuyện đời không phải do ý muốn của con người mà thành.

Thượng Quan Tuyền khẽ run, lập tức đứng dậy, chậm rãi nhìn về phía Lãnh Thiên Dục, hé mở đôi môi anh đào: “Kì thật chúng ta đều giống nhau”.

- Cái gọi là Đức Phật hay thần linh vốn chỉ là do nhiều người cúng bái mà thành. Cho nên thói quen của tôi là dựa vào chính thực lực của mình để tiến lên, nếu không muốn làm người quỳ gối trước người khác, vậy thì phải làm kẻ ngồi ở trên cao nhìn xuống! – Lãnh Thiên Dục thâm trầm nhìn toàn bộ đại điện, ánh mắt hiện lên sự lạnh lẽo.

Thượng Quan Tuyền nghe xong lập tức cảm thấy lạnh sống lưng. Cảm giác này chính là cảm giác khi đối diện với một người đàn ông nắm trong tay quyền sinh quyền sát, trong mắt hắn làm gì có thần linh.

119. Chương 119

CHƯƠNG 119: ĐỘNG VẬT ĐÓN BÀO

Thượng Quan Tuyền rốt cuộc cũng được nhìn cảnh hoàng hôn trên biển Aegean. Hơn thế nữa, khi mặt trời dần hạ xuống biển, những tia sáng hồng hồng cũng lan tràn khắp mặt biển Aegean. Mặt biển lúc này lần lần từng con sóng nhỏ như đang nghênh đón màn đêm.

Biển Aegean vốn lãng mạn, lúc này khi mặt trời ngã về tây lại càng thêm phần mỹ lệ, đem lại cảm giác vui thích cho con người.

Phóng tầm mắt nhìn ngắm cảnh biển, Thượng Quan Tuyền dựa vào lồng Lãnh Thiên Dục. Bóng trời chiều phản chiếu lên hai thân hình gần gũi nhau, chiếc bóng của hai người kéo dài ra đằng sau lại càng thêm thân mật.

- Không ngờ ngay cả khi mặt trời lặn cũng tạo nên cảnh đẹp mê người đến vậy!

Cô khẽ thở dài, vươn một tay ra che khuất một bên mặt, ánh chiều tà theo khe hở trên kẽ tay cô chiếu xuống như hôn lên đôi má như ngọc của cô.

Ánh tà dương chiếu xuống mặt biển Aegean giống như một viên đá khảm nạm đang phát ra ánh sáng màu ngọc bích, khi nhìn gần lại thấy nước biển trong suốt, dường như thấy cả đáy.

Những rặng san hô phủ đầy bên dưới khẽ rung rinh trên mặt nước dập dờn trong làn gió nhẹ, bờ cát trắng dọc bờ biển đan xen với những tòa nhà màu trắng theo phong cách châu Âu càng khiến dòng nước như xanh thẳm, từng con sóng vỗ vào bờ. Cảnh tượng khiến người ta nghĩ đến mình đang ở trong thế giới thần thoại.

- Thích không?

Ngón tay thon dài của Lãnh Thiên Dục khẽ vuốt tóc cô, quăn lộn tóc dài mềm mại vào đầu ngón tay, từng lọn từng lọn như những tia tình cảm quăn quanh trái tim hắn.

- Ừm! – Thượng Quan Tuyền vui vẻ gật đầu, trong mắt hoàn toàn là phong cảnh mỹ lệ trước mặt, cô vui vẻ giống như một đứa trẻ vậy.

- Đối với tôi, biển Aegean là một nơi rất thiêng liêng, nó như một giấc mơ xa vời mà tôi không cách nào với tới được. Tôi đã từng mơ ước rất nhiều lần nhưng chưa được đến, vậy nên chỉ có thể thưởng thức cảnh đẹp ở nơi đây trong những giấc mơ! – Cô thở dài một hơi, lời nói từ tận đáy lòng.

Nơi này là một nơi rất linh thiêng, cô không dám quá vui vẻ mà đắm chìm trong đó. Cô sợ những linh hồn đã cô bị giết hại sẽ làm vấy bẩn nơi đây.

Lãnh Thiên Dục kéo cô lại, thanh âm trầm thấp vang lên an ủi cô: “Đừng quá cố gắng theo đuổi quy tắc của mình, mỗi người đều có quyền thưởng thức cái đẹp”. Nói xong, ánh mắt hắn đầy ý vị nhìn Thượng Quan Tuyền.

- Anh cũng say đắm trước cảnh đẹp này sao? – Thượng Quan Tuyền nghiêng đầu nhìn hấn, chỉ liếc mắt một cái thôi mà cô như đắm chìm trong đôi mắt sâu thẳm ấy.

Đôi mắt ấy có màu lam, thâm thúy như ánh mắt của thần Aphrodite* trong thần thoại Hy Lạp. Đôi mắt thâm sâu lạnh lẽo rất đẹp, đẹp đến mức khiến người khác như mất hồn, không thể không yên lặng thưởng thức, trái tim như mở rộng để cảm thụ vẻ đẹp sâu rộng ấy.

* Nữ thần Aphrodite là thần của tình yêu, sắc đẹp và sự sinh nở (cũng có thể là nữ thần của dục vọng); và cũng là thần hộ mệnh của thủy thủ.

Thượng Quan Tuyền cảm thấy tim mình đập rộn ràng lên.

Lãnh Thiên Dục hơi cong môi cười: “Đương nhiên rồi, chẳng qua cái đẹp cũng không phải là ở phong cảnh”.

- Thế cái gì đẹp? – Cô cảm thấy rất kì lạ, hỏi hấn.

Đôi môi hấn hơi cong lên giống như con chim ưng đang sải cánh trên bầu trời, đôi mắt sắc bén nhìn thẳng vào khuôn mặt nhỏ nhắn của Thượng Quan Tuyền...

- Là em!

Câu nói bất ngờ khiến Thượng Quan Tuyền không kịp chuẩn bị, cô thấy trong lòng như có gì đang nổ tung lên... Cô mở to hai mắt, cảm thấy gò má lại ửng đỏ...

Lãnh Thiên Dục thấy đôi má ửng hồng như cánh hoa sen của cô, trong mắt lóe lên tia cười đùa.

Thượng Quan Tuyền vừa thấy vậy, theo phản xạ đưa tay lên che mặt, rồi lại phát hiện ra động tác rất khoa trương nên lại nhanh chóng hạ tay xuống.

Phản ứng xấu hổ của cô đã chọc cười Lãnh Thiên Dục. Khóe môi vốn kiên nghị mím chặt của hấn lúc này chậm rãi cong lên cười, một nụ cười tươi mê đắm lòng người.

Dường như đang nhìn thấy một cảnh tượng có một không hai, Thượng Quan Tuyền đột nhiên ngẩng đầu nhìn Lãnh Thiên Dục, kinh ngạc nói: “Anh cũng biết cười à?”

Câu nói của cô khiến Lãnh Thiên Dục suýt nữa thì nghẹn chết...

- Tôi không phải là động vật, sao lại không cười chứ? – Như muốn phạt cô, vừa dứt lời, hấn đã cốc nhẹ lên đầu Thượng Quan Tuyền mấy cái.

- Động vật?

Thượng Quan Tuyền cười, giọng nói chế nhạo vang lên: “Tôi thấy phải nói là động vật đơn bào suy nghĩ bằng nửa thân dưới thì mới chính xác”.

- Cô bé, nói lại lần nữa xem! – Lãnh Thiên Dục cố ý lấn đến gần cô, giọng nói mờ ám vang lên.

Động vật đơn bào suy nghĩ bằng nửa thân dưới? Cái đó mà cô bé này cũng có thể nghĩ ra được!

- Tự anh khởi ra trước đấy chứ! – Thượng Quan Tuyền cố gắng né tránh hơi thở nóng bỏng, hấn lấn người về phía trước thì cô lại không ngừng lùi lại phía sau.

Ngay khi cô không trốn được nữa, Lãnh Thiên Dục dè dặt cô xuống bờ cát mịn, hơi thở của đàn ông nhanh chóng bao vây lấy cô.

- Anh xem đi, tôi nói đâu có sai, anh chính là người như vậy! – Thượng Quan Tuyền bất mãn kháng nghị nói, thật ra tim cô đã đập loạn xạ lên từ lâu rồi.

- Nói sao! – Lãnh Thiên Dục khẽ hôn lên cánh môi hồng của cô, ánh hoàng hôn chiếu xuống khiến cô như thực như mơ.

Lát sau hấn mới lưu luyến rời môi cô.

Thượng Quan Tuyền đỏ mặt, thở hổn hển, lúc này cô cực kì giống như một cô gái đang đắm chìm trong tình yêu đôi lứa, vừa ngưỡng chừng nhưng lại có chút say mê.

Ngón tay cô hơi run run nhẹ nhàng chạm vào khuôn mặt anh tuấn như được điêu khắc của Lãnh Thiên Dục, lẩm bẩm nói: “Thật ra anh cười rất đẹp”.

Ngón tay mịn màng dần khơi lên xúc động từ tận đáy lòng Lãnh Thiên Dục, một góc trái tim vốn đóng băng đã bắt đầu tan ra. Nhất thời hắn không thể nắm bắt được cảm xúc này, lại cúi xuống hôn cô!

Tại biệt thự nghỉ dưỡng

Thượng Quan Tuyền đứng trong một phòng tắm được làm bằng kính, chậm rãi cởi quần áo ra...

Quần áo lặng lẽ rơi xuống đất, cơ thể trắng như ngọc hiện lên qua tấm kính, phản chiếu cả khuôn mặt ửng đỏ.

Ngón tay khẽ vuốt má, cô thở dồn dập. Đây là cô sao? Sao lại giống như một cô gái đang mơ mộng vậy chứ?

Dần dần, ánh mắt cô lại ảm đạm, giống như một chiếc đầm cạn nước, không còn vẻ đẹp ban đầu.

Mới đây đã quên mọi thứ rồi sao? Cô không muốn nghĩ nữa, Lãnh Thiên Dục vẫn là Lãnh Thiên Dục, mà cô... vẫn là Thượng Quan Tuyền. Thân phận của hai người bọn họ vốn rõ ràng như vậy, làm sao có thể thay đổi được?

120. Chương 120

CHƯƠNG 120: LƯU LUYẾN (1)

Thượng Quan Tuyền cười khổ!

Sao cô lại nghĩ nhiều như vậy chứ? Chẳng qua chỉ là bốn ngày giao dịch mà thôi, hết bốn ngày thì hắn chính là hắn, cô vẫn là cô, hai người dù có xuất hiện cùng nhau thì cũng là quan hệ đối địch.

Không biết vì sao, khi cô nghĩ đến điều này thì trong lòng lại dâng lên cảm giác chua xót!

Từng tia nước ấm áp nhẹ nhàng phun lên da thịt cô, như những hạt trân châu lỏng lánh ngưng trên da thịt rồi lăn xuống. Cô ngẩng đầu lên, để cho nước xối lên mặt nhằm xua đi những lo lắng trong đầu.

Dần dần, Thượng Quan Tuyền đột nhiên cảm thấy hơi lạ...

Căn phòng rất yên tĩnh, ngoài tiếng nước chảy thì dường như không nghe thấy bất kì âm thanh nào khác.

Cảm giác này được rèn luyện từ khi cô được huấn luyện, cũng là một loại dự cảm!

Cô tắt vòi nước đi, sau đó rón rén đi đến gần cửa phòng tắm, muốn nghe ngóng chút âm thanh nhưng kết quả khiến cô cực kì thất vọng!

Nhanh chóng mặc quần áo vào người, Thượng Quan Tuyền đi ra ngoài, nhìn quanh nhưng phát hiện trong phòng ngủ không có người!

Lãnh Thiên Dục?

Không biết vì sao trong lòng cô lại dâng lên dự cảm không lành.

- Lãnh Thiên Dục... – Cô nhẹ giọng gọi hắn rồi cảnh giác đi đến phòng khách...

Trong lúc đó, Lãnh Thiên Dục ở trong phòng sách đang nghe điện thoại, vẻ mặt lạnh như băng!

- Lão đại, chúng tôi nghi ngờ sát thủ đặc công của BABY-M đã trà trộn vào đoàn du khách tới Hy Lạp. Theo phân tích, anh ta chính là một trong những sát thủ xuất sắc nhất.

Phong ở đầu kia điện thoại trầm ỏn báo cáo.

Lãnh Thiên Dục đứng yên, đôi mắt lạnh lùng không nhìn ra hắn đang suy nghĩ gì. Hắn mở miệng nói: “Nhớ kỹ, tôi chỉ muốn Niếp Ngân”.

- Vâng, lão đại, tôi rõ rồi! – Phong cung kính đáp.

Lãnh Thiên Dục còn định nói thêm gì nữa nhưng đột nhiên ánh mắt trầm xuống. Hắn liếc về phía cửa, nhàn nhạt nói: “Hôm nay tới đây thôi”.

Nói xong hắn ngắt máy luôn. Sau đó, Thượng Quan Tuyền đẩy cửa vào...

- Thì ra anh ở đây, trong phòng yên lặng quá, đúng là dọa người mà.

Cô hít sâu một hơi, giơ tay vỗ vỗ ngực.

Vì Lãnh Thiên Dục đã nghe được tiếng bước chân nhẹ nhàng nên cúp máy ngay, vậy nên lúc Thượng Quan Tuyền đẩy cửa vào cũng không nghe được thông tin gì.

- Sao vậy, em sợ thế à? – Lãnh Thiên Dục đi tới trước mặt cô, tay ôm lấy eo cô.

- Hả, không có gì, chỉ là vừa rồi mới xảy ra chuyện nên tôi quá mất cảm thôi.

Thượng Quan Tuyền hơi xấu hổ, vừa cười trừ vừa nói. Thật là kì lạ, sao cô lại có dự cảm chẳng lành chứ?

Cô vừa định thoát ra khỏi vòng tay của Lãnh Thiên Dục thì hắn lại nhanh chóng bế cô lên...

- A... – Thượng Quan Tuyền không ngờ đến chuyện này, động tác nhanh chóng của hắn khiến cô kinh ngạc.

- Buông ra! – Cô đâm vào lồng ngực của Lãnh Thiên Dục, kháng nghị nói.

Nhưng Lãnh Thiên Dục lại ngoảnh mặt làm ngơ, không để ý đến hành động của cô, chỉ bế cô đi thẳng đến phòng ngủ.

- Lãnh Thiên Dục...

Thượng Quan Tuyền rất căng thẳng, không biết vì sao cô cảm thấy tim mình đang đập rất nhanh. Hai người gần nhau như vậy, chắc chắn Lãnh Thiên Dục cũng cảm nhận được sự bất an của cô.

Nhẹ nhàng đặt cô lên giường, Lãnh Thiên Dục mỉm cười cúi đầu xuống, hôn lên đôi môi non mềm của cô, dịu dàng nhắm nháp vị ngọt ngào trong đó.

- Ừm... đừng...

Thượng Quan Tuyền sợ hãi, trong lòng vừa bất an vừa xao động khiến cô liên tục lắc đầu kháng cự. Rốt cuộc cô cũng ý thức được... đêm dài đã quá mức mờ ám rồi.

Mà lúc này...

Lãnh Thiên Dục bá đạo giữ chặt đầu cô, nhân lúc cô mở miệng kháng cự, đầu lưỡi ẩm áp của hắn xâm nhập vào khoang miệng anh đào nhỏ nhắn của cô, tùy tiện quần lấy trên đùa cái lưỡi thơm tho của cô, hút hết hương thơm ngọt ngào trong miệng cô. Mỗi lưỡi dây dưa, cô chỉ có thể bất lực vang lên những tiếng rên rỉ nhỏ.

Thượng Quan Tuyền cố gắng mở miệng: “Anh... đừng như vậy...”

Sự cầu xin của cô lại càng khiến Lãnh Thiên Dục càng thêm mãnh liệt.

- Tôi nói rồi, tối hôm qua đã là cực hạn của tôi rồi. Chúng ta đã đánh cược với nhau, không phải nên thực hiện sao?

Đôi môi mỏng của hắn khê cong lên nụ cười đầy mờ ám, hắn hôn lên vành tai cô, hơi thở nóng bỏng phả vào tai cô.

Bàn tay to chậm rãi lướt khắp thân thể cô, lướt đến đâu, quần áo trên người cô lần lượt bị gỡ bỏ ra đến đó.

Cả người cô run rẩy, vặn vẹo, ý thức còn sót lại khiến Thượng Quan Tuyền không ngừng né tránh.

Nhận thấy phản ứng của cô, Lãnh Thiên Dục lại cong môi lên cười. Hắn phát hiện bản thân rất có hứng thú với cô gái đang nằm dưới thân.

Dù hắn chỉ muốn cô một lần nhưng rốt cuộc thì cũng không thể kìm chế được mà muốn cô nhiều hơn nữa!

Thân thể cô tuyệt mỹ như vậy, làn da vừa trắng lại vừa hồng, nụ hoa đã sớm cứng lại, chiếc eo thon không chút mỡ, nhìn xuống dưới nữa...

Bụng dưới của Lãnh Thiên Dục bỗng nhiên như căng lên, hắn quyết định không áp chế dục vọng của mình nữa. Hắn cúi đầu xuống hôn cô, triền miên và khiêu khích.

Hắn thậm chí còn cảm nhận được mình chưa bao giờ kiên nhẫn đến vậy!

Dần dần, thân thể cứng nhắc của Thượng Quan Tuyền đã mềm nhũn, cánh tay trắng nõn vốn muốn đẩy Lãnh Thiên Dục ra lại không tự chủ mà ôm cổ hắn, ý loạn tình mê đáp lại hắn.

Rốt cuộc cô cũng không kháng cự được nữa. Khoái cảm xa lạ và tê dại kéo đến, từ tận đáy lòng cô lại muốn trầm luân trong lòng hắn.

CHƯƠNG 120: LƯU LUYẾN (2) [H]

- Mở mắt ra nhìn tôi.

Giọng nói thô cát mà thâm sâu của Lãnh Thiên Dục vang lên. Đầu mũi hắn chạm nhẹ vào chóp mũi cô, hành động cực kì thân thiết, hơi thở nóng bỏng mà ma mị lan tỏa khắp mặt cô.

Thượng Quan Tuyền thở hổn hển, đôi mắt trong như nước như mờ đi nhìn vào đôi mắt màu hổ phách của Lãnh Thiên Dục.

Mặt cô hơi ửng đỏ càng toát lên sự hấp dẫn mê người, toàn thân hơi run rẩy, thân thể mềm mại cũng hơi ửng hồng.

Đôi mắt u ám và thâm trầm của Lãnh Thiên Dục lóe lên tia tán thưởng, hắn ôm lấy cô, giọng nói hết sức dịu dàng và quyến rũ vang lên: “Tuyền, em đẹp quá...”

Hắn không khống chế được tình cảm mà nói lên những lời trong lòng, cũng không nhận ra bản thân vừa gọi tên cô.

Dứt lời, hắn không kìm chế được nữa, vùi đầu vào khe rãnh trên bầu ngực của cô, nặng nề thở dốc...

Hắn há mồm ngậm lấy nơi căng tròn cao vút, đầu lưỡi vừa liếm láp vừa trêu đùa...

- Anh...

Cảm giác ngứa ngáy tê dại này khiến Thượng Quan Tuyền không nhận được cát tiếng ghen ngào. Cô không hề phát hiện ra Lãnh Thiên Dục đã gọi tên cô.

Lãnh Thiên Dục cảm thấy rất ngứa ngáy. Sau đó, đôi mắt lại càng thêm thâm trầm, hắn lấn người lên, vòng hai chân cô quấn lấy hông hắn...

Thượng Quan Tuyền vô thức muốn thoát khỏi hắn, đôi chân thon dài lắc lư trong không trung, vạch lên từng đường cong mê tình...

Sự vùng vẫy của cô đối với hắn mà nói là chẳng hề gì.

Chỉ khống chế một chút, hai chân cô đã bị tách ra, vòng sau gáy hắn...

U cốc thần bí mê người như ẩn như hiện chiếu vào đáy mắt hắn...

Đôi mắt Lãnh Thiên Dục trầm xuống, dường như không thể chịu đựng thêm nữa, hắn cúi người xuống hôn lên đó...

Thượng Quan Tuyền trừng to đôi mắt trong như nước mùa thu, thân thể non nớt miễn cảm đột nhiên như bị sét đánh trúng, run rẩy cả lên...

Hắn sao có thể như vậy chứ?

Thượng Quan Tuyền muốn kêu lên nhưng lại phát hiện tiếng bật ra lại là tiếng rên rỉ mê tình.

Phát hiện này khiến cô xấu hổ muốn chết.

Hành vi tà ác của hắn như muốn triệt để xâm nhập vào tận linh hồn cô...

- Tuyền, em nhất định là của tôi!

Lãnh Thiên Dục thì thầm, đôi mắt hoàn toàn bị dục vọng nhuộm đỏ, hoàn toàn áp chế cô.

Lời hấn vừa dứt đã như một quả bom nổ bên tai cô!

Tuyền?

Cô lại nhớ tới Niếp Ngân!

- Không...

Thượng Quan Tuyền chấn động toàn thân, lập tức đẩy mạnh Lãnh Thiên Dục ra xa, chạy trốn xuống giường!

Thượng Quan Tuyền còn chưa thoát khỏi bầu không khí mờ ám đó đã bị Lãnh Thiên Dục nhanh chóng kéo lại, áp cô lên tường.

Cánh tay rắn chắc siết chặt eo cô, hơi thở nguy hiểm quấn quanh bên tai...

Thượng Quan Tuyền ưỡn thẳng người lên, cảm giác run rẩy càng lan ra...

- Em trốn tránh cái gì? – Giọng nói thô cát tràn đầy tức giận của Lãnh Thiên Dục vang lên.

Hắn nhìn cô, đôi mắt sâu thẳm tản ra những tia sắc lạnh...

- Anh, anh buông... – Cô nói nhỏ, cố tránh bàn tay hấn đang nắm cầm mình.

- Mơ tưởng!

- Em đang nghĩ tới Niếp Ngân?

Như có sấm vang chớp giật bên tai, Thượng Quan Tuyền kinh ngạc nhìn Lãnh Thiên Dục, đôi mắt trong veo mở to... lát sau, hàng lông mi dài cụp xuống lập tức che giấu sự bối rối trong ánh mắt.

- Không liên quan đến anh... – Cô quật cường nói.

Làm sao hấn có thể nhìn thấu tâm tư của cô chứ?

Nghe vậy, sắc mặt Lãnh Thiên Dục càng thêm khó coi, đôi mắt tối tăm bỗng trầm xuống...

- Quên người đàn ông đó đi! – Giọng nói bá đạo của hấn vang lên cho thấy hấn đang rất tức giận.

Đêm đầu tiên, hấn biết trong lòng Thượng Quan Tuyền có người đàn ông đó! Nghĩ đến đây, bàn tay to của hấn lại mạnh mẽ siết chặt thân thể cô.

Cô chỉ có thể là của hấn!

Vẻ mặt của Lãnh Thiên Dục lúc này như một con dã thú, hấn vùi đầu vào nơi mẫn cảm của cô, tùy ý trêu đùa khơi lên dục vọng trong cô...

Thượng Quan Tuyền kinh hãi thở gấp nhưng cánh tay rắn chắc của hấn khiến cô không thể thoát khỏi, chỉ có thể chịu đựng sự hành hạ của hấn. Dần dần, cô nhận ra một vấn đề rất đáng sợ...

Thân thể của cô lại ngày càng nóng lên, trong cơ thể cũng dâng lên cảm giác tê dại quen thuộc... cô không cách nào chống cự lại rung động hấn mang đến cho bản thân!

- Đừng như vậy... – Thượng Quan Tuyền thở hổn hển, vô lực mở miệng.

- Đừng như vậy? Chẳng lẽ em quên bốn ngày giao dịch của chúng ta rồi sao? – Lãnh Thiên Dục lạnh lùng lên tiếng.

- Hay là... – Hấn hơi ngẩng đầu lên nhìn cô – Anh ta đã chạm vào em rồi?

Nghĩ đến khả năng này, hấn nheo đôi mắt đầy nguy hiểm lại, ánh mắt khiến người ta sợ hãi đâm thẳng vào đáy mắt cô.

- Không có...

Thượng Quan Tuyền run rẩy nhắm mắt, hàng lông mi dài như cánh ve run lên: “Anh ấy rất tôn trọng tôi...”

Nghe vậy, sự sắc bén trên gương mặt Lãnh Thiên Dục dần giảm đi.

CHƯƠNG 120: LƯU LUYẾN (3) [H]

- Tôn trọng? – Lãnh Thiên Dục cười đầy mỉa mai, bàn tay thô ráp lướt trên thân thể như ngọc khiến cả người cô run lên.

- Niếp Ngân nhìn tốt thật đấy! Đối mặt với cô gái mê người thế này mà lại có thể nhìn được nhiều năm như vậy!

Lời vừa dứt, Lãnh Thiên Dục bỗng cúi đầu xuống ngậm lấy vành tai cô. Sau đó, giọng điệu vô cùng lạnh lẽo và chậm rãi khê vang lên: “Anh ta dày công bồi dưỡng em như vậy chẳng phải là dâng cho tôi hưởng sao?”

- Anh... – Thượng Quan Tuyền ra sức vùng vẫy, giọng nói tức giận – Anh đúng là đồ cầm thú.

- Em đừng quên, tôi là thương nhân, để đạt được mục đích sẽ không từ thủ đoạn nào, còn về tình cảm của em với Niếp Ngân thì tôi không có hứng muốn biết...

Sắc mặt Lãnh Thiên Dục càng thêm âm trầm lạnh lẽo, cơ thể cường tráng đè cô vào tường, ngón tay tà ác di chuyển xuống dưới: “Tôi chỉ muốn... có được em là đủ rồi”.

Hắn thấy tâm trạng ngày càng xấu đi, dường như còn có ý muốn giết người nữa!

Thượng Quan Tuyền ngay lập tức cảm nhận được rõ ràng cơ thể cường tráng và đầy dục vọng của Lãnh Thiên Dục, cô hiểu hắn muốn làm gì, khuôn mặt nhỏ nhắn trong nháy mắt càng trở nên trắng xanh...

Cô... tại sao lại luôn nghe lời hắn như vậy?

Cô biết chọc giận hắn là chuyện cực kì bất lợi với mình, nên tránh không để tình huống đối chọi gay gắt phát sinh!

- Anh không thể ép buộc tôi!

Thanh âm Thượng Quan Tuyền càng ngày càng vô lực, trong cơ thể đang dâng lên cảm giác nóng bỏng quen thuộc, ngay cả cô nghe lời nói của mình cũng cảm thấy lực bất tòng tâm.

- Tôi càng muốn!

Lãnh Thiên Dục lạnh lẽo tuyên bố một câu. Sau đó, hắn càng hành hạ cô thêm, đôi môi mỏng cong lên nụ cười mờ ám: “Thân thể của em so với cái miệng của em còn thành thực hơn nhiều, nó đang cần tôi!”

- Nói bậy... – Thượng Quan Tuyền không nhìn được hơi vắn vẹo cơ thể, giọng nói có chút tội nghiệp.

- Đừng bao giờ ở trước mặt tôi mà bày ra vẻ mặt khổ sở động lòng người như thế. Nếu không... chỉ càng làm tôi thấy hưng phấn hơn, càng muốn điên cuồng chiếm hữu em hơn...

Lãnh Thiên Dục vừa nói xong, hắn nâng eo cô lên: “Như thế này...”

Thượng Quan Tuyền không phản ứng kịp...

- Lãnh Thiên Dục, anh quá đáng rồi đấy, buông ra! – Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô càng trắng xanh hơn!

- Nói cho em biết, đừng mơ tưởng nữa, tôi không buông em ra đâu, vĩnh viễn cũng không có chuyện đó.

Hắn ra vẻ nuối tiếc tuyên bố, hơi thở nóng bỏng của đàn ông phả vào mặt cô. Vừa dứt lời, hắn thúc mạnh eo lưng, xâm chiếm lấy cơ thể cô...

Ánh trắng men theo cửa sổ vào phòng, chiếu lên đôi nam nữ đang triền miên bên tường.

Cơ thể cường tráng màu lúa mạch đầy mạnh mẽ...

Đôi chân thon dài ngọc ngà trắng như tuyết của Thượng Quan Tuyền quấn chặt bên hông hắn, hòa cùng tiếng thở thô suyễn, cô như một đóa hoa đang dần dần nở rộ trong vòng tay người đàn ông.

Cô dựa vào bức tường, ánh mắt mê ly mà bất lực, giấy dán tường màu vàng đại diện cho cung đình xa hoa càng làm nổi bật thân thể mềm mại tinh tế của cô.

Bức tường lạnh kết hợp với dục vọng nóng bỏng khiến cô cảm nhận được sự mâu thuẫn trong cơ thể mình. Thượng Quan Tuyền cắn chặt môi dưới, đè nén cảm giác khoái lạc trong cơ thể mình...

Cô buộc mình không được đắm chìm trong cảm giác đó, cô không muốn trầm luân cùng hắn, nhưng...

Lãnh Thiên Dục đang điên cuồng chiếm hữu cô, đột nhiên dừng lại...

Đôi môi mỏng khẽ nhếch lên, một bàn tay hắn dò đến nơi mẫn cảm của cô. Hôm nay hắn quyết tâm khiến cô phải phục tùng.

Hắn muốn cô hiểu rõ hắn mới là chúa tể của cô!

Hắn ích kỷ muốn nắm giữ cả lý trí của cô, cả dục vọng của cô, hắn không cho phép cô được tự do!

- Không... – Bàn tay cô để trước ngực hắn muốn đẩy hắn ra, hắn là đồ xấu xa, sao lại muốn hành hạ cô như vậy chứ?

Lãnh Thiên Dục ngoảnh mặt làm ngơ, hắn giữ chặt hai tay cô lại khiến cô không thể vùng vẫy được nữa.

- Tuyền, người phụ nữ của tôi!

Hắn gầm nhẹ, tiếng nói thô cát vang lên, mồ hôi ướt đầm mái tóc, đôi mắt động tình, hắn dùng móng vuốt chiếm lấy cô, hơi thở đàn ông đầy nguy hiểm nhưng cũng rất gợi cảm.

Hắn cố ý giảm tốc độ, tàn nhẫn kéo dài dã thú như sắp nổ tung trong cơ thể cô.

- Dừng như vậy... – Thượng Quan Tuyền yếu đuối khóc nức nở, cô cảm thấy mình sắp điên rồi.

Dần dần, lý trí như đã rời bỏ cô, cô cảm thấy cơ thể mình đang không ngừng trầm luân, từng đợt sóng dâng lên khiến cô chìm nổi trong đó.

Khoái cảm như một bàn tay vô hình bóp chặt lấy chiếc cổ mảnh khảnh của cô.

Cô vùng vẫy, muốn tìm cái gì đó để nắm lấy nhưng không được. Dường như cả thế giới đã ruồng bỏ cô, chỉ để lại một người giống như ma quỷ này...

- Ừm... – Thượng Quan Tuyền rút cuộc cũng không nhịn được, khẽ rên lên một tiếng kiều mị.

Nghe thấy tiếng rên rỉ của cô, hắn dường như được cổ vũ thêm, càng ra sức xâm nhập vào cơ thể cô, đầu hắn vùi vào ngực cô, không ngừng cuồng dã xâm chiếm...

- Dừng...

Cô thì thào nói nhỏ, cảm giác khoái cảm mãnh liệt đang không ngừng lan tràn khắp toàn thân. Cánh tay trắng như tuyết vô thức bám chặt lấy cổ hắn.

- Gì cơ?

Đôi mắt Lãnh Thiên Dục tràn đầy dục vọng nhìn chằm chằm vào khuôn mặt ngây thơ của cô.

CHƯƠNG 120: LƯU LUYẾN (4) [H]

Hơi thở dồn dập và ầm áp phả bên tai hắn...

Thượng Quan Tuyền cảm thấy như không thở nổi, cô không nhịn được cất lời dứt quãng: “Dục... anh... đồ xấu xa”.

- Nói, em cần tôi.

Lãnh Thiên Dục yêu cầu, khuôn mặt anh tuấn tràn ngập dục vọng khiến người ta sợ hãi, đôi mắt đỏ như lửa như muốn ăn thịt người!

Thượng Quan Tuyền cảm thấy mình đang rơi vào địa ngục, không thể thoát ra được! Tại sao hắn lại tàn nhẫn với cô như vậy? Hắn biết rõ lúc này cô khó chịu đến mức nào mà...

Cơ thể cô là do một tay hắn khai phá...

- Ừm!

Hàm răng trắng cắn chặt lên đôi môi đỏ mọng, Thượng Quan Tuyền không chịu được nữa, khẽ thì thầm: “Tôi... cần anh...”.

Thanh âm yếu ớt khiến người ta phải nghẹn ngào.

Lãnh Thiên Dục hơi mím môi, không làm khó cô thêm nữa...

- Tuyền, Tuyền của tôi...

Hắn gầm một tiếng, không kìm nén nữa, mạnh mẽ tấn công cơ thể yếu ớt của cô, để cô thoát lên những tiếng rên rỉ mê người...

Nhưng đúng lúc này, tiếng chuông điện thoại lại đột nhiên vang lên...

Từng tiếng từng tiếng chuông không dứt!

Đang đắm chìm trong khoái cảm, Thượng Quan Tuyền đột nhiên bị tiếng chuông thức tỉnh. Nghe thấy âm thanh quen thuộc, khuôn mặt vốn đang đỏ ửng trong nháy mắt trở nên tái mét!

Tiếng chuông này rất đặc biệt, người gọi tới không phải ai khác, chính là... Niếp Ngân!

Điện thoại ở trên bàn vang lên từng hồi chuông, nhấp nháy ánh sáng khiến đôi mắt Lãnh Thiên Dục càng thêm lạnh lẽo...

Khi hắn nhìn vào đôi mắt kinh hãi của Thượng Quan Tuyền, trong lòng cũng hiểu được bảy tám phần.

- Buông ra! – Thượng Quan Tuyền thấp giọng nói.

- Không dám nghe điện thoại sao?

Lãnh Thiên Dục không hề muốn buông cô ra, đôi mắt sắc bén như lưỡi kiếm nhìn xuyên thấu tâm tư cô!

Chết tiệt, quả nhiên là cô để ý đến người đàn ông đó!

Nghĩ đến đây, cảm giác đổ kị dấy lên thiêu đốt toàn thân Lãnh Thiên Dục!

Thượng Quan Tuyền phẫn nộ nhìn Lãnh Thiên Dục...

Tiếng chuông điện thoại lại vang lên lần nữa, rất cố chấp!

Cô không thể nghe điện thoại, không được nghe, nếu để cho Niếp Ngân biết cô đang cùng Lãnh Thiên Dục... hơn nữa còn là lúc này...

Thượng Quan Tuyền không dám nghĩ tiếp nữa.

- Định để tôi nghe điện sao?

Thượng Quan Tuyền ngẩng đầu nhìn hắn, đôi mắt tràn đầy phẫn hận. lát sau, cô hung hăng trừng mắt với hắn, nhắc điện thoại lên...

- Alo... – Thanh âm của cô rất dè dặt.

- Tuyền, sao bây giờ mới nghe điện thoại? – Âm thanh nho nhã tràn đầy từ tính của Niếp Ngân vang lên từ đầu kia điện thoại.

- Em... em... – Thượng Quan Tuyền chưa từng trải qua chuyện này, ấp úng không biết phải nói gì.

Nhất là hiện tại, cô không thể có được sự bình tĩnh để đối mặt với Niếp Ngân!

- Tuyền, em sao vậy? Không thoải mái sao? – Dường như đã cảm thấy sự bất thường của cô, Niếp Ngân lập tức quan tâm hỏi han.

- Không... em không sao! – Thượng Quan Tuyền theo phản xạ có điều kiện lập tức phủ nhận.

Phản ứng của cô khiến Niếp Ngân cảm thấy nghi ngờ...

- Tuyền, nói cho tôi biết em đang ở đâu, còn nữa, em đang ở cùng với ai?

Thanh âm của anh ta tràn đầy cảnh giác và cũng có sự lo lắng không dễ phát hiện. Vì Thượng Quan Tuyền mấy ngày nay không hề cầm theo thiết bị theo dõi nên Niếp Ngân cực kì lo lắng cho an nguy của cô.

- Em... trước mắt đang ở Hy Lạp, chỉ có một mình...

Lãnh Thiên Dục nghe vậy liền nhú mày lại, đôi mắt đen lập tức lườm cô.

- Một mình? Hả?

Hắn cúi đầu ngậm lấy vành tai cô, nói nhỏ. Sau đó, dã thú vẫn ở trong cơ thể cô mạnh mẽ xông lên...

- Ừm! – Thượng Quan Tuyền không nhận được khe rên lên.

Đôi mắt đen thuần khiết như một chú nai con vô tội nhìn hắn như đang nắn nỉ. Nhưng khi cô phát hiện vẻ trêu tức trên khuôn mặt hắn, đôi mắt đột nhiên đầy tuyệt vọng và lạnh lẽo.

Đôi mắt Lãnh Thiên Dục hiện lên tia tàn độc, đôi môi mỏng cong lên, hắn không buông cô ra, ngược lại càng thêm ôm ấp như muốn mận nồng cùng cô!

Ngón tay dài tà ác vuốt ve cơ thể mềm mại của cô, vừa mờ ám lại vừa như đang hành hạ cô.

Cả người Thượng Quan Tuyền như chiếc lá mùa thu run rẩy không ngừng, cảm giác khoái cảm lại lan tràn toàn thân, cô cố gắng nhịn xuống tiếng hét chói tai...

- Tuyền, em sao vậy? – Niếp Ngân cảm thấy ngày càng kì lạ, anh ta không định cúp điện thoại.

Làm sao vậy?

Thượng Quan Tuyền chưa xót... chẳng lẽ cô phải nói thật sao?

Chẳng lẽ nói cho anh biết cô đang khuất nhục như thế nào, để mặc cho người đàn ông ma quỷ kia muốn làm gì thì làm ư?

Cảm giác tủi thân và thấp kém dâng lên trong lòng Thượng Quan Tuyền, Niếp Ngân đã nuôi cô từ nhỏ đến lớn, làm sao cô có thể nói cho anh biết được?

- Tình cảm thật đúng là cảm động quá! – Lãnh Thiên Dục nhỏ giọng nói, âm thanh đầy lạnh lẽo.

Nói xong, hắn cúi đầu xuống, mang theo sự tức giận, như muốn trừng phạt ngậm chặt lấy đôi môi thơm tho của cô.

Chiếc lưỡi bá đạo thăm dò trong miệng cô như muốn hút hết sự ngọt ngào đó.

Cơ thể đã sớm căng cứng, giờ hắn lại không ngừng xâm chiếm cơ thể cô... Mỗi sự va chạm lại càng khiến cô cảm thấy thấp kém...

- Đứng... – Thượng Quan Tuyền hít một hơi lạnh, thấp giọng cầu xin – Đứng như vậy...

- Sao lại phải thế? – Lãnh Thiên Dục vẫn ung dung cười, bá đạo nói nhỏ - Tôi càng muốn...

Ngay sau đó, hắn tàn nhẫn xông lên...

CHƯƠNG 120: LƯU LUYẾN (5) [H]

- Ừm... A... – Sự hưng phấn của Lãnh Thiên Dục đã vượt qua sức chịu đựng của cô. Thượng Quan Tuyền bất chấp điện thoại vẫn còn để mở, rên rỉ một tiếng.

Mà hắn lại bá đạo nuốt lấy âm thanh yêu kiều của cô...

Âm thanh tuyệt mỹ đó của cô chỉ có hắn mới được nghe! Cái tên Niếp Ngân chết tiệt đó không được phép nghe âm thanh động tình của cô!

- Không cúp điện thoại thì tôi không thể bảo đảm liệu anh ta có nghe được gì không đâu.

Lãnh Thiên Dục uy hiếp, ngón tay thon dài không ngừng đùa giỡn nụ hoa trước ngực cô.

Thượng Quan Tuyền thở hổn hển, suýt nữa rên lên một tiếng, cô lập tức nói với Niếp Ngân: “Em thật sự không sao, anh... cứ yên tâm”.

- Nhưng... – Niếp Ngân vẫn do dự.

Lãnh Thiên Dục nhướn mày, bắt đầu chôn vùi dã thú của hắn trong cơ thể cô, mạnh mẽ cắn lên da thịt non mịn của cô, lưu lại trên đó những vết hôn đỏ hồng, sau đó lại dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm láp.

Khoái cảm cùng đau khổ đan xen trong cơ thể Thượng Quan Tuyền, thân thể trắng như tuyết của cô hơi vụn vẹo...

- Em... em muốn nghỉ ngơi... anh cúp máy đi!

Thượng Quan Tuyền nức nở cầu xin, đây là lần đầu tiên cô chủ động yêu cầu Niếp Ngân cúp điện thoại. Cô muốn giữ một chút tự tôn ỉn.

- Tuyền... – Thanh âm Niếp Ngân như không thể tin nổi vang lên.

Thượng Quan Tuyền vừa định nói gì đó thì thấy Lãnh Thiên Dục duỗi tay ra, đoạt lấy di động trong tay cô...

- Anh... anh muốn làm gì? – Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đầy sợ hãi, giọng nói ép xuống cực thấp mà vẫn đầy tức giận.

- Niếp Ngân... – Giọng nói âm trầm và lạnh lẽo của Lãnh Thiên Dục vang lên.

Đầu kia điện thoại ngắt ra, lát sau...

- Lãnh Thiên Dục!

Lãnh Thiên Dục hừ lạnh một tiếng, đôi mắt càng thêm ngoan độc, hắn nói từng câu từng chữ: “Nếu muốn biết Thượng Quan Tuyền bị làm sao thì tới Hy Lạp đi, tôi chờ anh!”

Ngay sau đó hắn quăng điện thoại đi, làn khói mờ bay lên, chiếc điện thoại bị đập vào thành cửa sổ, linh kiện rơi khắp sàn.

Mặt Thượng Quan Tuyền hoàn toàn trắng bệch.

- Ngoan!

Lãnh Thiên Dục nhìn bộ dạng Thượng Quan Tuyền, đôi môi mỏng nhếch lên, tán thưởng hôn lên vầng trán ướt đầm mồ hôi của cô.

- Em nói xem nên thưởng em thế nào đây?

- Lãnh Thiên Dục, anh là đồ ma quỷ... Anh... anh không có nhân tính à? – Thượng Quan Tuyền không nhận được, gào to lên.

Hắn như không nghe thấy, bày ra vẻ mặt như đã hiểu ra: “Nhân tính phải không? Tốt lắm, tôi sẽ nói cho em biết, nhân tính của tôi là... ăn no em”.

- Lãnh Thiên Dục... anh... A...

Trong phòng ngủ lại truyền đến tiếng rên rỉ yếu ớt...

Hai cơ thể triền miên cùng nhau, giai điệu vang lên lặp đi lặp lại như bất biến...

Bình minh lên...

Sáng sớm trên biển Aegean thật đẹp. Từng tia nắng ấm áp như len lỏi vào từng góc ngách, lưu lại những vệt sáng mỹ lệ trong căn phòng.

Ánh mặt trời quét lên khuôn mặt nhỏ nhắn đang ngủ say của Thượng Quan Tuyền. Hàng lông mi dài như cánh ve hơi run, cô đã tỉnh...

Đôi mắt trong như nước lúc này tản ra sự mờ ảo vừa mới ngủ dậy càng thêm mê ly.

- Ừm... – Cô tự động rên một tiếng, chỉ hơi động dậy cơ thể đã cảm thấy cả người rã rời.

Đây đều là do Lãnh Thiên Dục ban tặng, hắn như một tên bạo quân bất mãn điên cuồng chiếm lấy cô hết lần này tới lần khác, sự mạnh mẽ của hắn khiến mỗi lần cô nghĩ tới lại cảm thấy sợ hãi!

Thượng Quan Tuyền vừa muốn xoay người lại lập tức cảm thấy rõ ràng sức mạnh ở bên hông...

Cô ngoái đầu nhìn lại, nằm bên cạnh cô lúc này là người đàn ông đã triền miên cả đêm cùng cô, mãi đến khi thỏa mãn mới chìm vào giấc ngủ...

Cô nhẹ nhàng trở mình, nhìn Lãnh Thiên Dục đang ngủ say.

Đôi môi mỏng vì thỏa mãn hơi cong lên.

Hàng lông mày rậm mà đẹp cũng giãn ra, không khí phách như bình thường nhưng lại rất quyến rũ.

Cánh tay hắn ôm lấy eo cô, hoàn toàn là tư thế chiếm hữu...

Đôi mắt như làn nước mùa thu của Thượng Quan Tuyền hơi nghi ngờ...

Cô nên hận hắn mới đúng chứ, phải hận hắn chứ?

Hận hắn tới quá, còn cả... những thủ đoạn uy hiếp cô của hắn?

Niếp Ngân liệu có tới Hy Lạp không? Nếu anh ta đến thật thì Lãnh Thiên Dục đã đạt được mục đích rồi, không phải sao? Nhưng cho dù là thế thì tại sao chính cô lại không hận được hắn?

Khẽ thở dài một hơi, cô vươn ngón tay thon dài ra, dịu dàng vuốt nhẹ khuôn mặt như điêu khắc ấy, vẽ lại bộ dạng của hắn, trong lòng lại dâng lên cảm giác lo lắng.

Rốt cuộc tình cảm của cô với hắn là gì? Lạnh lùng như hắn, tàn nhẫn như hắn, không chút lưu tình cướp đi đêm đầu tiên của cô, lại lấy cô nhồi viện Mary và Bùi Vận Nhi ra để uy hiếp cô, cuối cùng lại bắt buộc cô ở lại bên cạnh hắn.

Nhưng sự dịu dàng thoáng qua của hắn lại khiến cô cảm thấy tim đập nhanh. Thượng Quan Tuyền không phủ nhận, mỗi khi nhìn thấy bóng hình cao lớn của Lãnh Thiên Dục, trong lòng cô lại có cảm giác an toàn.

- Rốt cuộc anh là người như thế nào?

Dường như bị sự lo lắng luẩn quẩn trong đầu, Thượng Quan Tuyền thở dài, như chiếc lá mùa thu khẽ rụng xuống.

Cô nhẹ nhàng chống người lên, nghiêng đầu nhìn Lãnh Thiên Dục đang ngủ say...

Đầu ngón tay cô khẽ xoa xoa giữa hai hàng lông mày của hắn. Hắn thường hay nhíu mày khiến toàn thân toát ra vẻ lạnh lùng và tàn nhẫn, không giống như lúc này, bình thản như nước.

121. Chương 121

CHƯƠNG 121: HÔN TRỘM [16+]

Thượng Quan Tuyền than nhẹ một tiếng, hơi thở nhẹ nhàng phả vào gò má kiên cường của hắn, đôi mắt bình tĩnh nhìn ngắm mỗi chi tiết trên gương mặt hắn.

Hắn thật là đẹp trai, người đàn ông như vậy hắn là chẳng bao giờ thiếu phụ nữ vây quanh.

Nghĩ tới đây, Thượng Quan Tuyền cảm thấy trái tim như bị một khối đá nặng nề đè nén khiến cô không thở nổi. Cho dù cô có làm người phụ nữ của hắn thì cũng chỉ là một trong số rất nhiều người, chỉ có thể tính là tình nhân của hắn, những lời mà hắn nói không phải là có ý này sao?

Đôi mắt ngày càng ảm đạm dần, tâm tình cô cũng kém dần đi.

Đôi tay lại nhẹ nhàng xoa lên mặt hắn...

Nếu có duyên phận, vậy thì cô tình nguyện hưởng thụ mấy ngày vui vẻ bên hắn, quên hết mọi rắc rối xung quanh, sau này cũng sẽ không phải hối tiếc gì nữa.

Nhìn đôi môi mỏng của hắn, trái tim cô khẽ run lên, không biết chủ động hôn hắn thì sẽ có cảm giác thế nào nhỉ?

Suy đi tính lại, trái tim Thượng Quan Tuyền lại càng đập rộn ràng hơn, đôi môi mỏng của hắn hơi nhếch lên, hơi thở đều đều mà vững vàng, hôn trộm hắn chắc cũng không sao đâu nhỉ?

Thượng Quan Tuyền thầm nghĩ, khi cô hít vào một hơi toàn là hơi thở đàn ông dũng mãnh của Lãnh Thiên Dục, rốt cuộc cô cũng hiểu rõ bản thân là một sắc lang, một nữ sắc lang chính hiệu!

Nhẹ nhàng hôn lên môi hắn, hơi thở ấm áp khiến cô cảm thấy tim đang đập thành thịch trong lồng ngực. Cô nhắm mắt lại, do chưa bao giờ chủ động hôn môi người khác nên kỹ thuật của cô hơi vụng về.

Ừm, thì ra hôn trộm một người đàn ông lại có cảm giác hay đến thế, nhất là một người đàn ông siêu đẹp trai nữa chứ, không hưởng thụ thì tiếc quá!

Cô học theo cách hắn vẫn hay làm, dùng đầu lưỡi vẽ quanh hình dáng môi hắn...

Thượng Quan Tuyền đang cực kì nhập tâm không hề phát hiện ra lúc này Lãnh Thiên Dục đã chậm rãi mở mắt ra.

Hắn hứng thú nhìn cô gái đang vụng về hôn trộm mình nhưng lại vẫn thản nhiên như không, tùy ý cô “làm xằng làm bậy” trên cơ thể mình. Về dáng yêu như vậy của cô khiến lòng hắn dấy lên từng đợt sóng nhỏ.

- A...

Thượng Quan Tuyền bỗng mở to hai mắt, kêu lên một tiếng rồi hơi đẩy hắn ra, ngay sau đó cô lấy tay che miệng lại...

Lãnh Thiên Dục chống người dậy, thân thể to lớn nhàn nhã dựa vào đầu giường. Hắn không nói lời nào, đôi môi mỏng nhếch lên nhìn người con gái to gan đang đỏ bừng mặt.

- Anh... anh...

Thượng Quan Tuyền chỉ ngón tay xanh xao vào mặt Lãnh Thiên Dục, ánh mắt cực kì bối rối, cô nuốt nước bọt, lắp bắp nói: “Anh bắt nạt tôi”.

Câu nói lên án khiến Lãnh Thiên Dục đỏ khốc đỏ cười!

- Hình như người bắt nạt là em mới đúng!

Hắn bốn cột nói, giọng điệu trầm thấp đầy từ tính vang lên, nghe có phần uể oải.

- Vừa rồi ai giống nữ sắc lang...

Lãnh Thiên Dục còn chưa nói xong, Thượng Quan Tuyền đã nhanh chóng rước người lên bịt kín miệng hắn...

- Không được nói!

Ngượng chết mất thôi! Không ngờ là hắn lại tỉnh dậy, nếu biết sớm thì cô sẽ không hôn trộm hắn. Làm sao bây giờ, nhất định hắn sẽ giết cô cho coi!

Nhìn khuôn mặt đang không ngừng biến đổi của Thượng Quan Tuyền, Lãnh Thiên Dục không khó để nhìn ra suy nghĩ trong đầu cô.

Cô gái này dù năng lực có giỏi đến mấy nhưng lòng dạ lại đơn thuần như một tờ giấy trắng. Cô không sành sỏi, thâm trầm, chỉ có vẻ bình tĩnh, đây có lẽ là nguyên nhân khiến hắn hứng thú với cô.

- Này, tôi không cho phép anh nói chuyện vừa rồi với ai khác! – Thượng Quan Tuyền thấy Lãnh Thiên Dục đang nhìn mình, cô lập tức lớn tiếng yêu cầu.

Lãnh Thiên Dục thậm chí còn muốn cười to lên, hắn giơ tay gỡ bàn tay đang che miệng mình lại...

Thượng Quan Tuyền lập tức rút tay lại: “Thề đi!”

- Tôi thề!

Lãnh Thiên Dục nghe lời cô, thản nhiên nói. Ánh mắt nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Thượng Quan Tuyền, sau đó nhìn xuống đôi môi đỏ của cô.

Hắn không thể không thừa nhận, cảm giác khi cô hôn trộm hắn thật sự rất thích!

Thượng Quan Tuyền tất nhiên không biết trong lòng hắn đang nghĩ gì, khi cô thấy hắn thề như vậy thì mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, bàn tay vỗ vỗ ngực...

- Anh phải giữ lời đấy nhé... – Cô nhắc nhở - Nếu không tôi sẽ không khách khí với anh đâu.

Lãnh Thiên Dục nhú mày lại, không trả lời cô. Đôi mắt như tia X-quang hứng thú nhìn xuống thân hình quyến rũ động lòng người của cô, ánh mắt đỏ của hắn đầy thâm trầm.

- Này, sao anh không nói gì thế, anh nghĩ muốn...

Thượng Quan Tuyền bị ánh mắt sắc soi của hắn làm cho hoảng sợ, nhưng khi cô ý thức được ánh mắt thâm trầm quen thuộc đó, cô lập tức nhìn xuống người mình.

- A... – Thượng Quan Tuyền sợ hãi thở hỗn hển, thân thể mềm mại lập tức chui vào trong chăn. Vừa rồi cô quên mất... mình không mặc quần áo!

Nhưng ngẫm lại thì hơi kì lạ, vừa rồi ánh mắt của Lãnh Thiên Dục...

Thượng Quan Tuyền dùng một tay che chắn lên người mình, tay kia che mắt Lãnh Thiên Dục lại: “Không cho nhìn, tôi không cho anh nhìn!”

Mặt cô đã đỏ đến mức có thể rán chín một quả trứng rồi!

Lãnh Thiên Dục bị che mắt lại thấy rất buồn cười, lần này hắn không làm theo ý cô nữa, vươn tay ra kéo tay cô xuống, sau đó xoay người lại vây Thượng Quan Tuyền ở dưới thân...

Tay kia kéo chiếc chăn cô đang che trên người vứt xuống, cơ thể cường tráng của hắn hoàn toàn vây lấy thân thể yếu đuối của cô.

122. Chương 122

CHƯƠNG 122: LẶNG YÊN THAY ĐỔI

Hơi thở dần ông cương nghị bao trùm lấy Thượng Quan Tuyền khiến cô không thể lẩn trốn.

- Anh... buông ra! – Cô hít sâu một hơi, cảm thấy mình sắp không thở nổi rồi.

- Không cho nói, không cho nhìn, vậy... chỉ có thể làm thôi! – Lãnh Thiên Dục chỉ dùng một tay đã chế ngự được hai tay Thượng Quan Tuyền, siết chặt trên đỉnh đầu cô.

- Làm? – Thượng Quan Tuyền kinh ngạc, lập tức dè dặt hỏi – Làm, làm gì?

Hắn nhất định là đang có ý đồ xấu xa nào đó, ánh mắt của hắn khiến cô cảm thấy rất sợ.

Nhìn đôi mắt vô tội như một chú nai con đang ngược nhìn mình, Lãnh Thiên Dục cong môi cười, đôi mắt đen cực kì thâm trầm nhìn cô, dường như chỉ liếc mắt một cái đã có thể nhìn thấu mọi thứ. Hắn nói từng câu từng chữ: “Làm... cái việc muốn làm”.

Thượng Quan Tuyền nghe thấy trái tim mình đang run lên, sau đó Lãnh Thiên Dục cúi xuống, nhẹ nhàng tinh tế hôn lên môi cô.

- Đừng như vậy... – Cô cố né tránh nhưng lại bị hắn khống chế lại.

- Đừng gì cơ? – Hắn đã biết rõ nhưng còn cố ý hỏi, đôi mày rậm nhướn lên, hắn nhìn chăm chú cô, ánh mắt đầy nguy hiểm khiến cô kinh hãi...

Ngay sau đó, hắn cúi người xuống, tiếp tục hôn lên chiếc cổ trắng nõn của cô: “Em vừa mới đốt lửa...”

- Dục... – Thượng Quan Tuyền vô thức thì thầm cầu xin – Anh đừng như vậy. Tôi, tôi một muốn chết rồi...

Hôm nay đúng là cô mệt muốn chết rồi.

Dù là về sinh lý hay là tâm lý...

Cô rất nghi ngờ cấu tạo cơ thể của người đàn ông này.

Cơ thể hắn là do sắt thép luyện thành à ?

Mỗi ngày phải giải quyết nhiều công việc như vậy mà vẫn có nhiều tinh lực trên giường như thế ?!

- Ngoan, thói quen đó của em không tốt đâu! – Đôi mắt đen thâm sâu của Lãnh Thiên Dục mang theo tia đói khát, cháy lên một ngọn lửa đầy mê hoặc...

- Tôi thích nghe tiếng rên rỉ của em! – Giọng nói của hắn đầy bá đạo nhưng cũng có chút uy hiếp.

Thượng Quan Tuyền cứng đờ người lại...

- Nhưng tôi thật sự rất mệt rồi! Hơn nữa, tối qua anh... – Thanh âm của cô càng ngày càng nhỏ dần, hai má đỏ như hai quả cà chua – Một mực bắt nạt tôi...

- Em nghi ngờ năng lực của tôi sao? – Lãnh Thiên Dục cong môi cười đầy quyến rũ – Tin tôi đi, tôi muốn em, dù thể nào cũng thấy không đủ! - Đầu ngón tay hắn như đang trêu đùa thân thể cô.

Nghe cô than mệt, hắn hơi nhượng bộ, tỉ mỉ thực hiện bước dạo đầu thật chu đáo.

Thượng Quan Tuyền khẽ rên lên, cô ngoan ngoãn quay người nương vào hơi thở ấm áp đó.

Khi Lãnh Thiên Dục yêu cầu, cô cam tâm tình nguyện muốn say đắm cùng hắn.

Cam tâm tình nguyện sao? Đây là lần đầu tiên cô tự hỏi mình.

Theo từng đợt va chạm mãnh liệt của hắn, cơ thể của cô như dâng lên từng đợt sóng... Cuối cùng, Lãnh Thiên Dục gầm nhẹ một tiếng, hắn chôn sâu vào cơ thể cô dục vọng nóng bỏng của mình...

Thượng Quan Tuyền mê man ngủ thiếp đi...

Không biết đã ngủ bao lâu, khi Thượng Quan Tuyền tỉnh lại, Lãnh Thiên Dục đã không nằm bên cạnh nữa nhưng hơi thở của hắn vẫn vương vấn quanh mũi cô.

Hắn... thật sự là đồ xấu xa!

Thượng Quan Tuyền nhớ tới những lần Lãnh Thiên Dục chiếm đoạt mình, mặt đỏ bừng lên.

Đôi mắt đen nhìn một vòng quanh phòng, khi nhìn thấy một vật đặt trên đầu giường, cô rất ngạc nhiên...

Là một chiếc điện thoại hoàn toàn mới! Lãnh Thiên Dục chuẩn bị cho cô sao? À... điện thoại cũ của cô đã bị hắn ném hỏng mất rồi!

Cầm điện thoại lên xem, cô phát hiện có tin nhắn thoại để lại...

“Thấy em ngủ say nên tôi không nỡ đánh thức, khi nào tỉnh lại thì ở yên đấy chờ tôi về”. Giọng nói ngắn gọn của Lãnh Thiên Dục vang lên bên tai Thượng Quan Tuyền. Cô khẽ thở dài một hơi, mở danh bạ điện thoại ra mới ngạc nhiên phát hiện...

Cả danh bạ điện thoại trắng trơn, chỉ có mỗi số của Lãnh Thiên Dục!

Hắn là do hắn làm mà!

Không biết vì sao nhưng Thượng Quan Tuyền lại cảm thấy ấm áp, sự tinh tế của Lãnh Thiên Dục khiến cô hơi cảm động.

Thượng Quan Tuyền không biết vì sao lúc này cô lại rất muốn... được nghe giọng hắn!

Không suy nghĩ nhiều nữa, cô gọi cho Lãnh Thiên Dục...

Quá trình chờ đợi thật là dai dẳng!

- Dậy rồi à? – Điện thoại chỉ mới chờ có một hai giây đã truyền đến giọng nói trầm thấp của người đàn ông.
- Ủm! – Tim Thượng Quan Tuyền đập thành thịch. Thật ra cô cũng không biết mình gọi điện cho Lãnh Thiên Dục để làm gì, chỉ là vừa rồi cô rất muốn nghe giọng của hắn mà thôi.
- Ở trong phòng ngoan ngoãn chờ tôi về! – Giọng nói Lãnh Thiên Dục bớt đi vẻ lạnh lùng thường thấy, thay vào đó là sự dịu dàng.
- À, anh đang ở đâu? – Thượng Quan Tuyền nhẹ giọng hỏi.
- Ở khu uống cafe trong khách sạn, có chút việc phải xử lý, lát nữa tôi về.
- Ừ, được rồi.

Thượng Quan Tuyền đỏ mặt cúp điện thoại. Vừa rồi tại sao lại hỏi mấy chuyện như thế chứ, giống như vợ của hắn vậy, cảm giác vô cùng thân thiết, giống như đôi vợ chồng mới cưới đang đi hưởng tuần trăng mật vậy!

Trời ạ, cô đang nghĩ cái quái gì vậy chứ?

Cô lắc lắc đầu, nhanh chóng đi rửa mặt cho tỉnh táo lại, đột nhiên đôi mắt lóe sáng...

Nếu Lãnh Thiên Dục đang ở trong khách sạn, vậy thì đi tìm hắn cũng được, nhân tiện xem hắn đang xử lý chuyện gì.

Nghĩ tới đây, Thượng Quan Tuyền lập tức hứng trí trở lại, cô mặc quần áo, đi ra khỏi phòng!

Đã giữa trưa, cả khách sạn bên bờ biển Aegean được bao phủ bởi ánh mặt trời rực rỡ. Thượng Quan Tuyền rất vui vẻ thoải mái, cô đi tới khu uống cafe của khách sạn, liếc mắt một cái đã nhìn thấy bóng lưng của Lãnh Thiên Dục.

Trong mắt Thượng Quan Tuyền hiện lên tia vui mừng, cô vừa định đi về hướng đó lại phát hiện Lãnh Thiên Dục đang ngồi đối diện với một cô gái rất xinh đẹp...

123. Chương 123

CHƯƠNG 123: GHEN TỊ

Khu uống cafe có rất ít người, điệu nhạc du dương bay bổng trong bầu không khí xa hoa vang lên khắp mọi nơi. Lãnh Thiên Dục đang ngồi gần cửa sổ, trước mặt hắn là một cô gái vô cùng xinh đẹp.

Thượng Quan Tuyền ngẩn ra, khi thấy Lãnh Thiên Dục nhìn về phía mình đang đứng, cô vô thức trốn vào một góc nhỏ, đôi mắt tò mò nhìn cảnh tượng cách đó không xa.

Rất rõ ràng là Lãnh Thiên Dục chỉ gọi người phục vụ tới, không nhìn thấy Thượng Quan Tuyền đang trốn cách đó không xa.

Cô gái kia là ai?

Xem ra vẫn còn rất trẻ, dáng người cũng rất khá, cô gái ấy đang mỉm cười rất mê người, mỗi động tác giờ tay nhấc chân đều tràn đầy vẻ cao quý, bộ quần áo trắng mặc trên người khiến cô gái ấy như một nàng công chúa kiêu diễm.

Khi người phục vụ đưa cafe lên, cô gái kia dường như đang làm nũng, cười với Lãnh Thiên Dục. Mà khuôn mặt Lãnh Thiên Dục chẳng còn vẻ lạnh lẽo nữa, hắn cực kì kiên nhẫn xúc đường vào tách cafe, khuấy đều rồi đưa cho cô gái.

Chỉ một hành động sẵn sàng dịu dàng như thế đã khiến Thượng Quan Tuyền cảm thấy chua xót trong lòng, không chỉ chua xót mà còn là đau đớn nữa, dường như nỗi đau đớn đang khoét dần trái tim cô.

Vì sao lại như vậy? Vì sao không đi ra? Vì sao hai chân lại như đóng đinh dưới mặt đất như vậy?

Thượng Quan Tuyền cắn môi muốn quên đi đau đớn trong lòng.

Hắn nói là đang làm việc, hóa ra là hẹn gặp cô gái này sao?

Cô biết bên cạnh Lãnh Thiên Dục có rất nhiều phụ nữ vây quanh, nhưng cô không nghĩ bản thân lại đau lòng khi chứng kiến cảnh tượng đó đến thế.

Ánh đèn thủy tinh tản ra những tia sáng nhẹ nhàng chiếu lên khuôn mặt anh tuấn của Lãnh Thiên Dục. Hắn tao nhã bưng tách cafe uống một ngụm, nhìn cô gái ngồi đối diện rồi nói: “Em còn muốn rong chơi ở bên ngoài đến khi nào nữa?”

Cô gái xinh đẹp cười cười, sau đó cau mũi làm nũng với Lãnh Thiên Dục: “Anh cả, em chỉ vừa mới tốt nghiệp thôi mà, đương nhiên là muốn được đi chơi lâu lâu một chút. Ai biết hôm nay lại xui xẻo gặp anh thế này, nếu biết trước thì em đã không tới Hy Lạp rồi”.

Cô gái này không phải ai khác, chính là em gái của Lãnh Thiên Dục – Lãnh Tang Thanh.

Lãnh Thiên Dục đặt tách cafe lên bàn...

- Thiên Hi đã về nước rồi, không lâu nữa sẽ đến Lãnh thị làm việc. Em đã tốt nghiệp rồi, nên xem xét đến việc phát triển sau này.

Lãnh Tang Thanh nghe vậy, ra vẻ tiếc nuối: “Ày, anh ấy đáng thương quá, nhất định là bị anh uy hiếp nên mới phải quay về Lãnh thị”.

- Thanh nhi! – Về mặt vốn đang ôn hòa của Lãnh Thiên Dục đột nhiên biến đổi, thanh âm cũng trở nên cực kỳ nghiêm khắc.

Lãnh Tang Thanh thấy sắc mặt anh trai mình xấu đi, cô lập tức lè lưỡi. Cô chẳng sợ anh cả vì cô biết chỉ cần mình làm nũng một chút thì anh cả sẽ chẳng còn tức giận nữa.

- Anh cả...

Lãnh Tang Thanh đứng dậy, đi đến trước mặt Lãnh Thiên Dục, hơi tựa người vào người anh trai, vòng tay qua cổ hắn, cất giọng: “Anh đừng giận nữa, em cam đoan với anh, em chơi chán rồi nhất định sẽ về nước. Anh cũng biết đấy, vì cứ ở bên cạnh anh nên chẳng có ai dám theo đuổi em cả, chỉ nghe đến cái danh của anh thôi là đã bị dọa cho chạy mất vía rồi”.

Cô bĩu môi kháng nghị nói.

- Có người trong lòng rồi hả? – Lãnh Thiên Dục thấy em gái làm nũng như vậy, sự tức giận cũng giảm đi, hắn cất giọng hỏi.

- Nào có đâu. Cho nên em mới muốn yêu đương một chút! – Lãnh Tang Thanh che miệng cười trộm.

- Lại mấy trò tình yêu vớ vẩn gì hả? Chuyện của em sẽ do anh sắp xếp! – Lãnh Thiên Dục bác bỏ.

- Anh cả!

Lãnh Tang Thanh lắc lắc người Lãnh Thiên Dục: “Chẳng lẽ đến anh cũng muốn cái gì mà môn đăng hộ đối hả? Em không cần. Em chỉ muốn được thoải mái yêu đương thôi. Nhưng em đảm bảo nhất định người em yêu sẽ không khiến anh phải thất vọng, được không?”

Lãnh Tang Thanh bày ra vẻ mặt đáng thương tội nghiệp như chú cún nhỏ nhìn Lãnh Thiên Dục.

Lãnh Thiên Dục bất đắc dĩ lắc lắc đầu, hắn rất yêu quý đứa em gái này, không nỡ mắng con bé.

- Được rồi, anh cho em một năm, thời gian dài như vậy đủ cho em chơi rồi chứ?

Lãnh Tang Thanh nghe xong mặt mày hớn hở, cô hoan hô một tiếng, sau đó nói: “Cám ơn anh! Anh đúng là tốt nhất!”. Nói xong, cô hôn chụt lên mặt Lãnh Thiên Dục một cái.

- Thật là hết cách với em! – Lãnh Thiên Dục cố ý nhú mày lại.

Lãnh Tang Thanh cười ngọt ngào, sau đó nghiêng đầu nói: “Ai bảo ngài lão đại lại yêu quý em gái nhất chứ!”

- Đứa nhóc lắm điều! Hy vọng em có thể tìm được người khiến anh hài lòng, nếu không anh sẽ sắp xếp đấy!
- Tuy vẻ mặt Lãnh Thiên Dục đầy vẻ cứng chiều với em gái nhưng giọng nói rất cương quyết.

- Rồi! – Lãnh Tang Thanh làm mặt quỷ trêu hấn, sau đó về chỗ ngồi của mình.

Toàn bộ cảnh tượng trên hoàn toàn rơi vào mắt Thượng Quan Tuyền. Tuy cô không nghe được hai người nói gì nhưng chỉ nhìn hành động cực kì thân thiết của hai người lúc này, cô cảm thấy cả người không còn chút sức lực nào, trái tim giờ đã đau đến mức không còn cảm giác gì nữa.

Cô gái kia hẳn là rất được Lãnh Thiên Dục yêu chiều, nếu không sẽ chẳng hành động to gan lớn mật đến vậy!

Thượng Quan Tuyền ghen tị, ghen tị đến phát điên!

Từ từ đã...

Ghen tị? Tại sao cô lại ghen tị chứ? Tại sao nhìn thấy cảnh tượng đó cô lại khổ sở như muốn chết đi?

Chẳng lẽ cô đã yêu...

Không!

Nhận thức được cảm giác khác lạ trong lòng mình, Thượng Quan Tuyền sợ hãi che miệng lại, khuôn mặt nhỏ nhắn càng trở nên trắng xanh, không còn chút máu.

Chẳng phải trong lòng cô vốn chỉ có Niếp Ngân thôi sao? Sao lại nghĩ đến Lãnh Thiên Dục chứ? Cô không muốn, cô không thể yêu người mà mình phải tự tay giết chết, cô không muốn yêu người đối địch với Niếp Ngân, không muốn...

124. Chương 124

CHƯƠNG 124: HIẾU LÂM

Lãnh Tang Thanh uống một hộp cafe sau đó tấm tắc khen: “Cafe anh trai pha là ngon nhất thế giới này”.

- Miệng lưỡi dẻo kẹo! – Lãnh Thiên Dục nở nụ cười đầy yêu chiều, đôi mắt vốn lạnh lùng cũng tràn đầy ý cười.

- Không phải em đang nịnh đâu nhé... nhưng mà không biết về sau có ai khác được may mắn uống cafe anh pha không nữa...

Lãnh Tang Thanh tinh quái đảo tròn con ngươi đen láy, sau đó thần thần bí bí nhìn Lãnh Thiên Dục, cười trộm nói: “Nhưng mà em thấy anh đã có người trong lòng rồi...”.

- Đừng nói năng lung tung! – Lãnh Thiên Dục đặt cốc cafe xuống bàn, thản nhiên nói một tiếng rồi nhìn xuống đồng hồ trên cổ tay, cô bé kia đã dậy rồi, chắc giờ đói bụng lắm.

Lãnh Tang Thanh thấy anh cả có vẻ nhấp nhẩm, cô bỗng nhiên đứng dậy...

- Làm gì thế? – Lãnh Thiên Dục thấy em gái đứng lên, kì quái hỏi.

Lãnh Tang Thanh cố ý vươn vai cái lưng mỏi, sau đó nói: “Đến phòng anh, em mệt rồi, muốn nghỉ một chút!”

- Đừng quậy nữa, anh vừa đặt phòng cho em rồi, về phòng mình đi! – Lãnh Thiên Dục nhẹ giọng quát.

- Chẳng liên quan! Dù sao cũng đều là phòng tổng thống, cũng to lớn như nhau cả mà! – Lãnh Tang Thanh nghiêng đầu, cố ý bày ra vẻ mặt khó hiểu.

- Em cũng chẳng còn nhỏ nữa, sao lại thích ở cùng một phòng với anh chứ? – Lãnh Thiên Dục cảm thấy mình bị đứa em gái này làm cho tức chết rồi, hôm nay không biết con bé bị đứt dây thần kinh nào mà lại nói năng linh tinh thế chứ.

- Vậy... – Lãnh Tang Thanh cười tinh nghịch, đi tới trước mặt Lãnh Thiên Dục, quàng tay qua cổ hắn – Em đến thăm qua phòng anh một chuyến.

Cô không tin người vừa gọi điện thoại cho anh cả chỉ là người bình thường. Chỉ nghe thấy giọng điệu của anh cả cũng có thể đoán được phần nào, anh cả trước nay đâu có dịu dàng với một cô gái như thế đâu!

Vừa rồi trong điện thoại cô nghe rất rõ ràng, cô gái kia nhất định là đang ở trong phòng anh cả, cô mà không tò mò đi xem mặt cô gái kia thì đáng tiếc quá.

Lãnh Thiên Dục bắt lấy tay Lãnh Tang Thanh...

- Có gì đâu mà xem, quậy nữa là anh giận thật đấy.

Lãnh Tang Thanh càng chắc chắn điều mình nghĩ là chính xác, cô giẫm giẫm chân xuống đất, cố ý bày ra vẻ vô tội rồi lên tiếng: “Này, anh kì lạ quá đấy, chỉ đến xem phòng anh một chút thôi mà, có gì phải tức giận chứ. Hừ, đúng là quỷ hẹp hòi!”

- Được rồi, là anh keo kiệt, Thanh nhi ngoan, về phòng nghỉ ngơi đi, vừa nãy không phải bảo là mệt lắm rồi sao? – Lãnh Thiên Dục khuyên nhủ.

Lãnh Tang Thanh bĩu môi, không cam tâm tình nguyện cho lắm. lát sau, cô nhìn Lãnh Thiên Dục rồi nói: “Anh cả, em chỉ tò mò thôi mà, cho em xem mặt chị dâu tương lai chút thôi, được không?”

- Em hiểu kì gì chứ, cẩn thận anh lại không đồng ý nguyện vọng vừa rồi của em đâu...

Thật ra Lãnh Thiên Dục chỉ lo sự nhiệt tình quá mức của cô bé Lãnh Tang Thanh này sẽ dọa đến Thượng Quan Tuyền mà thôi.

Lãnh Tang Thanh cũng nhận ra điều đó, anh cả vậy mà đang lo cho cô gái kia. Chẳng lẽ trong lòng anh ấy đã thật sự coi trọng cô gái kia rồi sao?

Nghĩ tới đây, Lãnh Tang Thanh cảm thấy cực kì phản chấn: “Vậy được rồi, anh cả, anh nhớ rõ phải giới thiệu chị ấy cho em đấy...”

- Được rồi, em cứ như vậy thì sau này làm gì có bà mẹ nào dám giao con trai cho em chứ. Để anh đưa em về phòng! – Lãnh Thiên Dục kéo tay em gái đi ra ngoài.

Một tay Lãnh Tang Thanh bị Lãnh Thiên Dục kéo, tay kia che miệng cười trộm, sự việc tốt như vậy nên nói cho anh Thiên Hi biết mới đúng. Nhưng mà tiếc quá, anh ấy lại không ở Hy Lạp, không được xem trò hay rồi. Nhưng dù sao thì thời gian là thứ cô có thừa, mấy ngày này cô không tin mình không được gặp mặt chị dâu tương lai.

Cô hiểu rất rõ anh cả. Đối với anh ấy, phụ nữ chỉ là công cụ để phát tiết trên giường, cho đến bây giờ cô chưa từng thấy anh ấy căng thẳng vì một người phụ nữ nào. Nhưng mà hiện tại thì cô gái có thể bước vào trái tim anh cả đã xuất hiện rồi.

Thấy Lãnh Thiên Dục đang đến gần, Thượng Quan Tuyền đang nhìn lên kinh hãi, vội vàng cúi đầu xuống trốn đi.

Tay cô đè chặt trước ngực, từ chỗ cô đứng có thể thấy bóng lưng cao lớn đó, trái tim lại càng thêm băng giá.

Lãnh Thiên Dục nắm tay cô gái kia đứng chờ thang máy. Lúc đứng đợi, tay hắn vô cùng thân thiết khẽ vuốt tóc cô gái kia, mà cô gái kia lại dịu dàng ôm cánh tay hắn, tựa đầu vào vai hắn.

Thượng Quan Tuyền cảm thấy trái tim mình đang tan nát ra từng mảnh nhỏ, âm thanh rỉ máu trong tim cũng đang vang lên ngay bên tai.

Hai người họ về phòng sao? Về phòng làm gì?

Cô lấy tay che miệng lại, cưỡng chế ý nghĩ muốn bật khóc!

Thang máy vang lên một tiếng “Ding”, Thượng Quan Tuyền thu hồi tầm mắt. Cô thấy hai người đi vào thang máy, Lãnh Thiên Dục ấn nút, cửa... chậm rãi đóng lại!

Không... không...

Cửa đã đóng lại, Thượng Quan Tuyền cũng không biết làm thế nào mà mình có thể đi đến trước thang máy. Cô ngẩng đầu, đau lòng nhìn từng con số chuyển dần, thang máy rốt cuộc cũng dừng lại ở một tầng.

Khi Thượng Quan Tuyền nhìn thấy số tầng, trái tim đã rét lạnh cả lại. Phòng tổng thống chỉ có ở một vài tầng, tầng cô đang ở là ở dưới, nói cách khác, Lãnh Thiên Dục và cô gái kia đến một phòng khác!

Thượng Quan Tuyền cảm thấy cả người chẳng còn chút sức lực nào, cô sững người, ánh mắt trống rỗng đầy bi thương...

Đây là việc bận của hần sao?

Hần đòi hỏi cô hết lần này đến lần khác, vậy mà vẫn ở cùng với một cô gái khác...

Cô không dám nghĩ tiếp nữa, nếu như tất cả những gì hần nói đều là sự thật, vậy dù cô có làm người phụ nữ của hần thì cũng chỉ là một trong số rất nhiều tình nhân mà thôi.

Nhưng mà cô gái kia hần là có đầy đủ tư cách để làm vợ hần. Vừa xinh đẹp lại vừa dịu dàng, đôi lúc còn làm nũng như vậy nữa, mỗi lần như thế vẻ mặt Lãnh Thiên Dục đều tràn đầy tình cảm, không phải sao?

Lừa người, tất cả đều là lừa người! Lãnh Thiên Dục, anh là kẻ lừa đảo!

Đôi mắt Thượng Quan Tuyền lúc này ngấn nước nhưng lại mở to, tay nắm chặt thành nắm đấm, cô đứng thẳng người lên, phần hần chạy ra khỏi khách sạn!

125. Chương 125

CHƯƠNG 125: NÓI MỘT ĐANG LÀM MỘT NẾO

Mặt biển Aegean mỹ lệ với từng đợt sóng lẫn tẩn như khắc sâu vào đôi mắt Thượng Quan Tuyền. Những tòa nhà màu trắng đan xen cùng sắc lam của nước biển, cảnh tượng huyền ảo nhưng trong một vương quốc xinh đẹp nào đó.

Nhưng cảnh có đẹp đến mấy cũng không che giấu được trái tim đang tan nát của cô. Cô không biết tại sao mình lại như vậy, khi tận mắt nhìn thấy Lãnh Thiên Dục cùng một cô gái khác vào phòng khách sạn, cô lại giống như một kẻ điên chạy trốn.

Không biết đã chạy bao lâu, cũng không rõ chạy về hướng nào. Khi cô chạy đến gần bờ biển nơi đây, cô cảm thấy tâm hồn mình hoàn toàn trống rỗng.

Trong lòng trào dâng lên cảm giác tủi thân, muốn khóc nhưng không khóc được. Tại sao cô lại như vậy chứ? Chẳng lẽ cô đã yêu người đàn ông đó rồi sao?

Nếu thật sự là yêu, vậy với cô, Niếp Ngân lúc này là gì đây?

Nếu không yêu, vậy trái tim cô vì sao lại đau đớn đến thế?

Nhìn mặt biển mênh mông, lần đầu tiên Thượng Quan Tuyền nhìn thẳng vào nội tâm của mình.

Cô khởi động lại điện thoại, phát hiện trong đó có rất nhiều tin nhắn thoại, đều là của Lãnh Thiên Dục cả.

Bây giờ còn tìm cô làm gì nữa? Muốn coi cô là con ngốc để đùa giỡn tiếp sao?

Thượng Quan Tuyền cắn cánh môi, mãi đến khi hần sâu vết răng cô mới ấn nút...

“Mở hộp thư thoại”. Tiếng thông báo trong điện thoại vang lên.

“Đang ở đâu? Sao lại tắt máy? Về khách sạn ngay!”. Tin nhắn thoại truyền đến âm thanh lạnh như băng của Lãnh Thiên Dục, giọng nói cao ngạo có chút lo lắng và thân thiết.

Thượng Quan Tuyền không còn dũng khí nghe tiếp tin nhắn nữa, cô hít sâu một hơi, ấn một dãy số quen thuộc...

- Alo, ai đấy?

Điện thoại truyền đến một giọng nói của con gái quen thuộc, cảm giác thân thiết khiến cô muốn khóc.

- Vận Nhi... –Thượng Quan Tuyền mới vừa nói một tiếng, thanh âm đã nghẹn ngào cả lại.

Cô cảm thấy rất tủi thân và bất lực, lúc này cô chỉ có thể nghĩ đến Bùi Vận Nhi.

- Tiểu Tuyền? Là cậu đấy à? Là Tuyền đúng không? – Giọng nói của Bùi Vận Nhi hết sức vui mừng.

- Ủ! – Thượng Quan Tuyền nhẹ giọng lên tiếng.

- Thật tốt quá, rốt cuộc cậu cũng chủ động gọi điện thoại cho tớ. Sao số cũ của cậu lại không liên lạc được thế? – Bùi Vận Nhi vội vàng nói.

- Điện thoại cũ của tớ... bỏ rồi! – Thượng Quan Tuyền mất tự nhiên trả lời.

- Cám ơn trời đất, cuối cùng cậu cũng gọi tới, nếu không tớ thật sự không biết phải làm như thế nào! – Bùi Vận Nhi như vớ được chiếc cọc cứu mạng, thở phào nhẹ nhõm.

Trước phản ứng vội vàng của Bùi Vận Nhi lúc này, Thượng Quan Tuyền lập tức cảnh giác, cảm thấy hơi kì lạ, cô nhíu mày hỏi lại: “Vận Nhi, xảy ra chuyện gì à? Chẳng lẽ là vấn đề của cô nhi viện?”

Không biết tại sao nhưng trong lòng cô lúc này rất hoang mang và rối loạn, cảm giác như có chuyện chẳng lành đã xảy ra.

Quả nhiên, Bùi Vận Nhi nói cho cô nghe một tin dữ...

- Tiểu Tuyền, Lãnh thị hôm nay vừa gửi cho cô nhi viện giấy thông báo, ba ngày sau sẽ dỡ bỏ chỗ này. Làm sao bây giờ? Tớ sắp điên mất rồi! – Bùi Vận Nhi khóc nức nở, cuối cùng chỉ còn biết nghẹn ngào không nói nên lời.

- Cái gì? – Thượng Quan Tuyền nghe xong sững sờ.

- Tiểu Tuyền, giờ cậu đang ở đâu? Nhanh về đi, tớ cũng không liên lạc được với anh Thiên Hi, cậu lại không có ở đây... – Bùi Vận Nhi òa khóc.

- Vận Nhi, cậu đừng hoảng hốt, tớ biết rồi, chuyện này tớ sẽ xử lý, cậu yên tâm đi! – Thượng Quan Tuyền cố nén cảm giác đau xót, an ủi Vận Nhi.

Lúc này cô phải tỏ ra kiên cường mới được, nếu không nhất định Vận Nhi sẽ không chống đỡ nổi.

Cúp điện thoại, đôi mắt đầy ai oán của Thượng Quan Tuyền lại trở nên tràn đầy tức giận như những đốm lửa đốt cháy mặt nước.

Lãnh Thiên Dục, anh đúng là kẻ tiểu nhân, dám nói một đằng làm một nẻo!

Nghĩ tới đây, Thượng Quan Tuyền không kìm chế được nữa, đứng bật dậy, cô nhất định phải bình tĩnh mới được. Mỗi khi cô nhi viện gặp vấn đề gì cô đều trở nên cực kì miễn cảm.

Cô không chần chừ nữa, chạy ngược lại về khách sạn...

Tên đàn ông chết tiệt đó, ở sau lưng cô làm nhiều chuyện mờ ám như vậy khiến lòng cô chua xót, tạm thời cô không muốn nghĩ đến nữa. Nhưng tương lai và sự sống còn của cô nhi viện thì cô không thể không quan tâm.

Phòng tổng thống trong khách sạn ngập chìm trong bầu không khí lạnh lẽo, khí lạnh vẫn như thường lệ toát ra từ người Lãnh Thiên Dục...

Cả người đầy khí thế đứng bên cửa sổ, vẻ mặt tràn ngập âm khí khiến người ta phải sợ hãi. Hắn đứng yên, lớp kính thủy tinh phản chiếu lại cơn thịnh nộ đang bùng nổ trong hắn.

- Phong, tìm được người chưa? – Giọng điệu như Diêm La của Lãnh Thiên Dục vang lên, không khó để nhận ra sự không kiên nhẫn và phần nộ của hắn.

- Tôi đã phái người đi tìm rồi! – Phong cung kính hạ thấp người, đáp lại hắn.
- Tăng số người tìm lên, dù có phải lật tung cả biển Aegean cũng phải tìm được cô ấy! –Lãnh Thiên Dục ra lệnh.
- Vâng, tôi rõ rồi! – Phong lập tức cầm bộ đàm, phân phó nhiệm vụ.

Lớp kính thủy tinh trong phản chiếu đôi mắt lạnh lùng của Lãnh Thiên Dục!

Hắn vừa đưa Tang Thanh về phòng đã quay lại phòng mình, nhưng lúc đó lại không thấy bóng dáng Thượng Quan Tuyền đâu. Lúc đầu hắn tưởng cô chán quá nên đi lòng vòng xung quanh nhưng khi hắn không gọi được vào điện thoại cho cô mới ý thức được cô nhất định nhân lúc hắn không để ý để chạy đi mất.

Hắn không hề nghi ngờ có việc gì nguy hiểm xảy ra vì mọi khả năng nguy hiểm đều đã bị loại bỏ cả rồi.

Nghĩ tới đây, sắc mặt Lãnh Thiên Dục càng thêm lạnh lẽo, bàn tay to nắm chặt lại.

Nhưng đúng lúc này...

- Không cần phiền ngài lão đại đi tìm, tôi ở đây!

Lãnh Thiên Dục quay phắt người lại, lập tức nhìn vào đôi mắt đầy phần nộ của Thượng Quan Tuyền!

126. Chương 126

CHƯƠNG 126: TÍNH SỐ (1)

Nhìn thấy Thượng Quan Tuyền chủ động xuất hiện, vẻ lạnh lẽo trên mặt Lãnh Thiên Dục dịu xuống đôi chút. Nhưng khi hắn thấy lửa giận trong mắt cô, đôi mày lập tức nhíu lại. Sau đó, hắn nhìn thoáng qua Phong đang đứng bên cạnh.

Phong nhanh chóng hiểu được ý của Lãnh Thiên Dục, vội vàng cúi thấp người xuống rồi nói: “Tôi ra ngoài!”

Lãnh Thiên Dục gật đầu. Lúc Phong rời khỏi phòng, hắn mới bước lại gần Thượng Quan Tuyền, vẻ mặt u ám vẫn không hề suy giảm.

- Sao không nghe lời?

Khi hắn đến trước mặt cô, giọng điệu lạnh lẽo mang theo sự tức giận vang lên, đôi mắt chim ưng nhìn chằm chằm vào cô.

- Nghe lời?

Thượng Quan Tuyền ngẩng đầu nhìn Lãnh Thiên Dục, đột nhiên cười nói: “Tôi ngược lại rất muốn nghe lời anh đấy, nhưng mà... đối với một kẻ tiểu nhân nói một đằng làm một nẻo như anh, vì sao tôi lại phải nghe lời chứ?”

Trước câu nói lên án đột nhiên của Thượng Quan Tuyền, Lãnh Thiên Dục thâm thúy nhíu đôi mày rậm, sau đó ánh mắt không chút tức giận nhìn cô: “Cố tình gây sự không phải tác phong của em”.

Hắn không để tâm đến sự lên án của Thượng Quan Tuyền cho lắm, chỉ cho rằng tính tình cô hơi trẻ con, đang đùa giỡn mà thôi. Hắn khẽ thở dài một hơi, ôm cô vào lòng. Vừa rồi không thấy bóng dáng cô đây, tâm tình của hắn rối loạn không thôi.

Về là tốt rồi, chỉ cần cô trở về, hắn sẽ không so đo hành động bốc đồng của cô nữa.

Hơi thở ấm áp nhanh chóng bao vây lấy Thượng Quan Tuyền, nhưng... cảm giác này đã không còn như trước kia nữa. Vì cô biết, đối với Lãnh Thiên Dục, cô chỉ là một thứ công cụ để tiêu khiển mà thôi!

Nghĩ tới đây, cô đẩy mạnh Lãnh Thiên Dục ra, tránh thoát khỏi bàn tay hắn...

- Đừng giả vờ giả vịt nữa, anh như vậy... khiến tôi cực kỳ chán ghét! – Thanh âm của cô cũng lạnh lẽo không kém gì Lãnh Thiên Dục, dường như có thể đóng băng lại mọi thứ xung quanh.

Lãnh Thiên Dục nhíu mày càng chặt, hắt sầm mặt, mím đôi môi mỏng. Bản chất của hắt chính là như vậy, dù có dịu dàng nhưng vẫn là con sư tử cực kì nguy hiểm.

Hắt bước lên vài bước, nắm lấy bàn tay mềm mại của cô...

- Chán ghét tôi? Vậy tối hôm qua ai là người luôn miệng nói cần tôi? – Thanh âm lạnh lẽo của hắt như một lưỡi kiếm đâm xuyên thấu nội tâm cô.

Thượng Quan Tuyền chau mày, cô tin rằng mặt mình lúc này đã xanh mét cả vào rồi.

- Đó là vì tôi vẫn cho rằng anh là người nói lời giữ lời, ai biết tôi lại nhìn nhầm người chứ! – Thượng Quan Tuyền cố nén cảm giác đau đớn, nói – Anh rốt cuộc coi tôi là gì hả?

Trái tim cô đau quá rồi, hóa ra mọi thứ chỉ là trò tiêu khiển của hắt mà thôi, cái gì mà chỉ cần ở bên hắt bốn ngày thì cô nhi viện sẽ an toàn chứ? Đúng là chuyện nực cười mà!

- Ầm ỉ đủ chưa? – Lãnh Thiên Dục không kiên nhẫn lên tiếng.

Đôi mắt trong như nước của Thượng Quan Tuyền không hề sợ hãi mà nhìn thẳng vào đôi mắt hắt, gần từng tiếng hỏi: “Chuyện của cô nhi viện anh giải thích thế nào?”

Hỏi xong những lời này, cô nhìn chằm chằm vào từng biểu hiện trên gương mặt Lãnh Thiên Dục, hi vọng hắt có thể đưa ra lời giải thích hợp lý.

Ai biết được, lúc cô đang cảm thấy thất vọng, Lãnh Thiên Dục nghe những lời này, đáy mắt lại càng thêm bình tĩnh, không chút xao động. Rõ ràng hắt cũng không hề ngạc nhiên trước chuyện đó.

Nhìn phản ứng của Lãnh Thiên Dục, Thượng Quan Tuyền càng cảm thấy tức giận, người đàn ông này đúng là không coi ai ra gì!

Cô vừa muốn bộc phát sự tức giận thì lại nghe Lãnh Thiên Dục hỏi lại: “Em hi vọng tôi sẽ giải thích thế nào?”

- Lãnh Thiên Dục, anh đừng quá đáng. Nếu anh dám làm ra chuyện như vậy thì tại sao lại không dám giải thích? – Thượng Quan Tuyền hận không thể đâm vào mặt Lãnh Thiên Dục một cái.

Nghĩ đến những đứa trẻ đáng thương không nơi nương tựa, cô như sắp phát điên rồi. Vì sao người đàn ông này lại tàn nhẫn như vậy chứ? Dù có vì lợi ích đến thế nào thì cũng không thể lấy tính mạng của những đứa trẻ ra làm trò đùa được.

- Tôi không nói là sẽ không giải thích.

Lãnh Thiên Dục quay người ngồi xuống sofa, đôi mắt thâm thúy nhìn cô không hề chớp mắt... giống như một con báo tao nhã.

Dưới ánh nhìn của hắt, Thượng Quan Tuyền cảm thấy thần trí như mông lung, cô muốn né tránh hắt... nhưng nghĩ đến cô nhi viện thì cô không thể không kiên trì truy vấn hắt.

- Thôi, tôi cũng chẳng muốn nghe anh giải thích, anh đã hứa với tôi sẽ bảo đảm cho cô nhi viện, vậy mời anh tuân thủ lời hứa! – Cô không kiên nhẫn lên tiếng.

- Tôi đang tuân thủ lời hứa đây.

Lãnh Thiên Dục như đang giày vò Thượng Quan Tuyền, khóe miệng cong lên nụ cười “hiền lành”, vẻ thâm trầm được che giấu kỹ trong đáy mắt...

- Đang tuân thủ?

Thượng Quan Tuyền cười lạnh, đôi mắt trong veo xao động, lửa giận cháy bùng bùng: “Cái anh gọi là tuân thủ chính là dỡ bỏ cô nhi viện? Anh có nghĩ tới những đứa trẻ mồ côi không? Lãnh Thiên Dục, anh đúng là đồ máu lạnh”.

Nghe những lời lên án cay nghiệt của cô, Lãnh Thiên Dục không khỏi bật cười.

- Tôi cho rằng... – Thanh âm trầm thấp của hắn lại vang lên – Nếu chưa biết rõ chân tướng sự việc thì đừng kết luận vội.

- Vận Nhi sẽ không nói dối tôi! – Thượng Quan Tuyền phấn nộ lên tiếng.

Đôi mắt sâu thẳm của Lãnh Thiên Dục lóe lên như kiếm rút khỏi vỏ, bắn ra những tia sáng bức người...

- Vậy em không tin tôi?

Sau khi nghĩ đến điều này, hắn không biết vì sao trong lòng lại cảm thấy cực kì rối loạn.

CHƯƠNG 126: TÍNH SỐ (2)

- Vì anh có đưa ra được lý do khiến tôi phải tin anh đâu! – Thượng Quan Tuyền không cho Lãnh Thiên Dục cơ hội nào, lập tức phản bác.

- Vừa rồi tôi đã nói rồi, tôi đang tuân thủ lời hứa của mình! – Lãnh Thiên Dục rít một điều xì gà rồi nói.

- Anh... – Thượng Quan Tuyền hận đến mức nghiêng rằng nghiêng lợi.

- Chỉ có làm như vậy cô nhi viện mới có thể tồn tại lâu dài được! – Lãnh Thiên Dục không nhanh không chậm cắt ngang lời Thượng Quan Tuyền.

Thượng Quan Tuyền dường như nghe được chuyện rất nực cười, cô châm chọc nói: “Lý do này của anh đúng là tự chối bỏ trách nhiệm”.

- Tôi cần phải như vậy sao? – Lãnh Thiên Dục hỏi ngược lại. Sau đó hắn hướng người về phía trước, bàn tay duỗi ra...

- Lại đây! – Hắn ra lệnh.

Thượng Quan Tuyền không nhúc nhích, đứng yên tại chỗ ngoan cường nhìn Lãnh Thiên Dục, trong mắt đầy lửa giận.

Lát sau, Lãnh Thiên Dục hừ nhẹ một tiếng, sau đó đứng dậy kéo cô vào lòng mình, sau đó ấn cô ngồi xuống sofa.

Thượng Quan Tuyền nghiêng đầu quay sang nhìn chỗ khác!

Lãnh Thiên Dục quay mặt cô lại, bắt cô phải nhìn vào mắt hắn!

- Lúc trước Thiên Hi đề nghị sẽ lấy danh nghĩa cá nhân để giúp đỡ cô nhi viện, tôi đã không đồng ý. Nguyên nhân là tôi sẽ để Lãnh thị làm chỗ dựa vững chắc cho cô nhi viện Mary, như vậy sẽ càng thêm danh chính ngôn thuận. Chỉ dựa vào Lãnh thị, cô nhi viện mới có thể an toàn hoạt động tiếp, em hiểu không?

Đây là lần đầu tiên trong đời hắn giải thích quyết định của mình cho người khác nghe, nhất là ột cô gái nữa! Lãnh Thiên Dục luôn có thói quen làm theo ý mình, trước giờ chưa từng giải thích cho ai bao giờ!

Thượng Quan Tuyền nghe xong, ánh mắt hơi sững sờ. Cô nhìn vào đôi mắt đầy chân thành của Lãnh Thiên Dục, mở miệng nói: “Nhưng... nếu đúng như anh nói, vậy tại sao còn ra lệnh dỡ bỏ cô nhi viện?”

Lãnh Thiên Dục nâng cằm cô lên, hơi thở đàn ông phả vào gương mặt cô...

- Có hai nguyên nhân! – Hắn nhìn thẳng vào đôi mắt đang mở to của cô – Thứ nhất, dỡ bỏ không phải là hủy diệt cô nhi viện mà là tôi muốn mở rộng nó hơn. Thứ hai, đoạn đường đó không an toàn, vậy nên tôi đã chọn một nơi khác để xây dựng lại cô nhi viện Mary.

Ánh mắt Thượng Quan Tuyền tràn ngập vẻ khó tin, cái miệng nhỏ nhắn cũng vì kinh ngạc mà há to...

Hắn nói thật chứ?

Nếu đúng như vậy, thì cô hiểu lầm hắn rồi?

- Tôi không hiểu... – Về cứng rắn lúc đầu đã không còn, cô chỉ nhẹ giọng lên tiếng, giọng điệu nhẹ nhàng vang lên.

- Cô bé ngốc... – Lãnh Thiên Dục cốc nhẹ lên đầu cô, cười cười, tiến sát vào người cô...

- Đem cô nhi viện nhập vào Lãnh thị thì sẽ là một hạng mục trong hoạt động của Lãnh thị, như vậy sẽ là một sự bảo đảm tuyệt đối an toàn cho cô nhi viện hơn là lấy danh nghĩa cá nhân! – Hấn cực kì kiên nhẫn giải thích cho cô.

- Như vậy sẽ thực sự an toàn hơn sao? – Thượng Quan Tuyền cảm thấy khó hiểu, đối với mấy chuyện trên thương trường cô hoàn toàn không hiểu biết nhiều.

- Em không được quên thân phận đặc biệt của em. Nếu có người muốn đối phó với em, hoặc thân phận của em bị bại lộ thì cô nhi viện và bọn trẻ ở đó sẽ bị liên lụy. Trước mắt chỉ có nơi đó là có khả năng uy hiếp đến em! – Lãnh Thiên Dục nói một tràng dài.

Lúc nói, bàn tay ấm áp của hắn đặt lên vòng eo nhỏ nhắn của cô, xoa xoa da thịt mẫn cảm của cô...

Thượng Quan Tuyền ngẩng đầu, đôi mắt trong suốt nhìn vào chiếc cổ thon dài của hắn, rồi đến chiếc cằm cương nghị, đôi môi mỏng...

Rồi lại nhìn thẳng vào đôi mắt lạnh lẽo...

Đôi mắt hắn sâu thẳm, dưới ánh đèn chiếu xuống lại càng thêm kì lạ, con ngươi như có hai vòng xoáy...

Thượng Quan Tuyền nhất thời cảm thấy đầu óc mê muội, thân hình nhỏ nhắn khẽ run lên, sau đó cô cười khổ một tiếng...

Những điều hắn nói không sai, nếu không phải như vậy thì cô sẽ không tùy tiện nghe theo giao dịch bốn ngày với hắn. Nhưng mà...

- Chuyện anh nói cũng chỉ là để phòng ngừa rắc rối có thể xảy ra thôi, phải không? Tôi nghĩ kẻ có thể truy ra cô nhi viện để uy hiếp tôi nhất định không phải hạng người đơn giản, cho nên trước nay tôi đều rất cẩn thận! – Thượng Quan Tuyền nhẹ giọng nói.

Vì mỗi lần thực hiện nhiệm vụ cô đều cải trang cho nên những người thấy được khuôn mặt thật của cô rất hiếm, tuyệt đối không có ai như Lãnh Thiên Dục cả, chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhận ra cô ngay, tuy nhiên cô không hiểu nổi tại sao lần nào cô cải trang hắn cũng có thể nhận ra được rất chính xác.

- Đúng là cô bé đơn thuần! – Lãnh Thiên Dục hơi cong môi cười, ngón tay thon dài vuốt ve gò má non mềm của cô, vừa thương yêu vừa hưởng thụ.

Thượng Quan Tuyền hơi nhú mày lại: “Anh có ý gì?”

Lãnh Thiên Dục đột nhiên áp sát lại gần cô...

Hơi thở nóng bỏng của hắn phả vào tai cô, như trêu đùa vành tai mẫn cảm của cô...

Cô có cảm giác khác thường, muốn lùi người lại tránh xa hắn ra.

Mà hắn lại càng thu hẹp khoảng cách giữa hai người lại...

- Bởi vì em mà người bên cạnh em có thể bị thương, thậm chí là mất mạng, chuyện này có thể đoán ra được! – Lãnh Thiên Dục khẽ hôn lên đôi môi anh đào của cô, điềm nhiên cất giọng.

- Tôi nhất định sẽ hành động cẩn thận! – Thượng Quan Tuyền xoay mặt đi, hơi mắt tự nhiên lên tiếng.

Lãnh Thiên Dục cúi xuống bên tai cô, bên môi cong lên nụ cười yêu chiều, nhưng giọng nói lại lạnh lùng vang lên: “Vậy à? Đến lúc đó chỉ sợ em có lòng mà không có sức, dù sao chuyện như vậy không phải chưa từng xảy ra”.

- Chuyện như vậy không phải chưa từng xảy ra? Anh... nói những lời này là có ý gì? – Thượng Quan Tuyền bắt đầu run rẩy.

Cảm giác lạnh lẽo đến tận xương tủy lan tràn khắp toàn thân cô...

Khóe môi đang cười của Lãnh Thiên Dục chợt lạnh lẽo đi, hắn ngẩng đầu nhìn vào mắt Thượng Quan Tuyền, nói: “Cái tên Bùi Tùng hắn là rất quen thuộc với em?”

Cả người Thượng Quan Tuyền run lên bần bật, ánh mắt nhất thời trừng lớn...

- Sao anh lại biết cái tên này?

Bùi Tùng!

Đó là người mà cả đời này cô sẽ không bao giờ quên được. Nhờ có ông ấy, cô mới có cơ hội được sống. Ông đã nuôi dưỡng cô tám năm trời, đem đến cho cô cùng những đứa trẻ khác những năm tháng tuổi thơ bình yên. Cô coi ông như cha đẻ của mình, còn ông cũng coi cô là con gái!

Bùi Tùng... chính là cha của Bùi Vận Nhi! Nhưng ông lại ra đi vì một phát súng mà không rõ nguyên nhân!

127. Chương 127

CHƯƠNG 127: HUNG THỦ THẬT SỰ

Lãnh Thiên Dục mím đôi môi mỏng lại, thu hết sự kinh hãi của cô vào trong mắt, sau đó thản nhiên nói: “Muốn tra ra một người không phải là việc khó”.

- Tôi không hiểu ý của anh! – Thượng Quan Tuyền chất vấn.

Đối với người đàn ông này, cô càng ngày càng bị mê muội. Cô chấp nhận Lãnh Thiên Dục vì muốn bảo vệ cô nhi viện, nhưng khi hần nhắc đến cái tên Bùi Tùng này thì cô lại càng thêm cảnh giác.

Lãnh Thiên Dục không giải thích gì thêm, chỉ nhìn cô, đôi mắt lạnh lẽo lên một tia chân tình. lát sau, hần thấp giọng mở miệng nói: “Tôi nghĩ không cần phải giải thích gì nhiều, hần là em cũng rất nghi ngờ về cái chết của người tên Bùi Tùng này!”

Những lời của hần vang lên bên tai Thượng Quan Tuyền khiến cả người cô như bị sét đánh trúng, run lên bần bật...

Lúc lâu sau, cô mới khó khăn mở miệng nói: “Đúng, tôi vẫn luôn nghi ngờ về cái chết của cha nuôi. Vết thương của ông là do một sát thủ chuyên nghiệp bắn, một người bình thường không thể nào bắn chuẩn như vậy được. Nhưng thật đáng tiếc, toàn bộ chứng cứ năm đó đều bị mất cả rồi, tôi không tra ra được nguyên nhân cái chết của cha nuôi...”

Sự bi thương trong mắt Thượng Quan Tuyền nhanh chóng được che giấu đi, cô khẽ mấp máy môi...

- Nếu tra ra được nguyên nhân thì sao? – Lãnh Thiên Dục nhìn vào đôi mắt đầy bi thương của cô lại cảm thấy đau lòng. Giọng nói bình tĩnh mà đơn thuần của cô vang lên chạm vào trái tim hần...

Thượng Quan Tuyền ngẩng đầu nhìn Lãnh Thiên Dục, nói một câu lạnh lẽo: “Nếu thật sự cha nuôi tôi bị giết, tôi nhất định sẽ giết chết hung thủ”.

Nói tới đây, cô dừng lại một chút, đôi mắt và vẻ mặt đầy khác thường: “Anh đã tra ra được chân tướng mọi việc, phải không?”

Lãnh Thiên Dục không mở miệng, chỉ yên lặng nhìn Thượng Quan Tuyền.

- Sao anh không trả lời? – Thượng Quan Tuyền hỏi lại – Chẳng lẽ... người giết cha nuôi có quan hệ với anh?

Sự trầm mặc của Lãnh Thiên Dục càng khiến đáy lòng cô phát lạnh, cô càng thêm bất an, trong tiềm thức cô thật sự hy vọng hung thủ không phải là Lãnh Thiên Dục.

Nhìn vào đôi mắt đầy nghi hoặc của Thượng Quan Tuyền, Lãnh Thiên Dục chậm rãi cong môi cười lạnh lẽo...

- Hãy tự hỏi chính mình, em không nghi ngờ tôi chứ? – Hần nhìn thẳng vào cô, đôi mắt đầy nguy hiểm bắn ra những tia hung ác.

Đôi mắt hần đầy ngang tàng và mãnh liệt khiến lòng cô đông cứng lại, sống lưng lạnh toát...

- Tôi... Tôi không biết...

Giọng nói của cô tràn đầy đau đớn và không biết phải làm sao.

- Tuyền, em biết! – Lãnh Thiên Dục như nhìn thấu tâm tư cô, hần nhẹ giọng nói rồi nâng cằm cô lên...

- Đúng, tôi đã tra ra nguyên nhân cái chết của Bùi Tùng, nhưng... tôi muốn em rõ ràng, cho dù em biết hung thủ thật sự là ai thì không nhất định phải giết hần ta, vì hần ta cũng là hạng người giống như tôi, em đều không thể xuống tay được!

Thượng Quan Tuyền cảm thấy khó thở... dần dần, sắc mặt cô trở nên xanh mét, cảm bị hần giữ chặt cũng phát đau...

Chẳng lẽ hung thủ là...

Cô không dám nghĩ tiếp nữa, không có khả năng, nhất định không đúng!

- Người thông minh như em hần là đã nghĩ ra ai đã giết Bùi Tùng! – Lãnh Thiên Dục lạnh lẽo tuyên bố bên tai cô, đôi mắt đầy bình tĩnh, không nhìn ra hần đang nghĩ gì.

- Không... – Thượng Quan Tuyền cố lùi ra xa, cô không ngừng lắc đầu, hô hấp trở nên dồn dập hơn...

- Đây là sự thật! – Sắc mặt Lãnh Thiên Dục trầm xuống, đôi mắt thâm thúy bỗng lóe lên tia nham hiểm, không tìm thấy một chút thành thoi nào cả...

Chết tiệt thật! Quả nhiên cô để tâm đến người đàn ông đó!

Vậy mà!!!

Thật đáng ghét! Rốt cuộc tại sao hần lại không bằng người đàn ông đó chứ?

Từ trước đến giờ, ngay cả động ngón tay hần cũng chẳng cần động cũng sẽ có khối người phụ nữ nhào vào lòng hần!

Nhưng hần lại chỉ có hứng thú với cô, chỉ muốn ôm cô vào lòng.

Vậy mà cô bé ngốc này chẳng biết phúc phận gì cả, chỉ nghĩ đến chuyện đẩy hần ra, tránh càng xa càng tốt!

Hừ, làm gì có chuyện hần nghe theo mong muốn của cô! Làm gì có chuyện đó!

Nhưng Thượng Quan Tuyền lúc này không biết Lãnh Thiên Dục đang nghĩ gì. Cô bị suy nghĩ của mình làm cho kinh hãi, sự ám chỉ của Lãnh Thiên Dục lại càng khiến cô thêm rối loạn.

- Không có khả năng, anh ấy sẽ không giết cha nuôi, anh ấy không... – Đôi môi cô run rẩy mấp máy...

- Tại sao lại không chứ? Nếu là tôi thì ngay cả Bùi Vận Nhi cũng sẽ bị giết người diệt khẩu!

Lãnh Thiên Dục kéo lấy tay cô, ánh mắt đầy nguy hiểm hơi híp lại, giống như con chim ưng đang sẵn cánh bay lượn trên bầu trời, phong thái của một bá chủ đầy sắc bén và lạnh lẽo.

Khi hần thấy bộ dạng né tránh của cô lại càng thêm giận dữ.

Thượng Quan Tuyền ra sức lắc đầu, đôi mắt đen láy càng thêm kinh hãi, giống như con chim bị súng ngắm, ra sức vỗ cánh bay đi: “Không... anh ấy không giết cha nuôi!”

- Đó là sự thật! Người giám hộ của em chính là người cha nuôi đó. Việc em bị anh ta đưa đi huấn luyện phải giữ bí mật, mà đã là bí mật, một khi để người khác biết thì không còn là bí mật nữa rồi, trên đời này chỉ có người chết mới có thể bảo vệ bí mật mà thôi!

- Không, tôi không tin, không tin... – Thượng Quan Tuyền thét lên, đẩy Lãnh Thiên Dục ra, sau đó chạy đến bên cửa...

Nhưng khi cô vừa chạy đến cửa đã nghe thấy “Cạch” một tiếng.

Cửa đã bị Lãnh Thiên Dục khóa lại...

Thượng Quan Tuyền quay ngoắt đầu lại...

- Thả tôi ra! – Giọng nói sắc bén như thanh kiếm đâm thẳng vào không gian.

- Thả em ra ngoài làm gì? – Lãnh Thiên Dục không nhanh không chậm hỏi lại.

- Tôi muốn đi hỏi rõ mọi chuyện, tôi không tin... thả tôi ra ngoài! – Thượng Quan Tuyền gào to, cô điên cuồng đẩy cánh cửa.

Lãnh Thiên Dục ra vẻ tiếc hận, lắc đầu:

- Tôi không định thả em ra.

128. Chương 128

CHƯƠNG 128: CẦM TÙ (16+)

Thượng Quan Tuyền cảm thấy hết sức tuyệt vọng!

Cô ngã phịch xuống thảm trải sàn màu trắng, ánh mắt phần nộ toát ra vẻ lạnh lẽo: “Các anh... đều là kẻ điên, đều là kẻ lừa đảo! Tôi không muốn nghĩ gì nữa, thả tôi ra, thả tôi ra...”

Lãnh Thiên Dục vừa nghe vậy, khuôn mặt tuấn tú trầm xuống, như phảng phất mây đen bao phủ, hơi thở nặng nề đầy nguy hiểm tản ra.

Hắn không nói gì nữa, chỉ bước lên hai bước, kéo cô lại gần, đôi mắt lóe ra những tia sáng lạnh lẽo đến mức giết người.

- Em vừa nói gì? – Giọng nói của hắn khiến người khác phải sợ hãi, giống như gió rét thảng chập khiến người nghe không rét mà run.

- Muốn tôi lặp lại lần nữa sao? – Thượng Quan Tuyền không hề sợ hãi, tức giận nhìn hắn chằm chằm, lúc này cô sắp phát điên lên rồi...

- Các anh đều là những kẻ điên vô nhân tính! Kẻ điên!!!

Nước mắt giàn giụa khắp khuôn mặt, những giọt nước mắt vương nơi khóe mi che đi đôi mắt vốn trong sáng của cô, lúc này chỉ còn lại sự phẫn hận...

Chết tiệt thật!

Lãnh Thiên Dục thu tay lại, kéo Thượng Quan Tuyền vào lòng, ôm chặt lấy...

- Làm gì vậy, buông...

Thượng Quan Tuyền ra sức đâm vào ngực Lãnh Thiên Dục, muốn thoát khỏi vòng tay hắn. Nhưng cánh tay hắn như sắt, siết chặt cả người cô, tùy ý để cô phát tiết lửa giận lên người.

Sải bước dài đi vào phòng ngủ, hắn ném Thượng Quan Tuyền lên giường, sau đó thân thể to lớn lập tức bao phủ lấy cô...

- Đứng, đứng động vào tôi, anh là đồ bẩn... – Thượng Quan Tuyền vùng vẫy như một chú cá đang tuyệt vọng.

Hắn thật quá đáng, vừa bắt cô phải chấp nhận sự thật đau lòng, mà trong khi đó ở cùng một căn phòng khác lại đối xử dịu dàng với cô gái khác, giờ lại còn muốn động vào cô nữa...

Cô hận hắn...

Về mặt vốn âm trầm lạnh lẽo của Lãnh Thiên Dục lại càng thêm nham hiểm hung ác... Đồ bẩn?

Cô dám đánh giá hắn như vậy sao?

Đúng là không biết trời cao đất dày là gì!

Chấp nhận hắn là sự lựa chọn duy nhất của cô!

Đôi mắt chim ưng của Lãnh Thiên Dục đầy lạnh lẽo khiến người khác cực kỳ sợ hãi, cô càng vùng vẫy càng làm dấy lên bản tính thích chinh phục của hắn. Sau đó, hắn cúi xuống hôn cô, đầu lưỡi nóng bỏng nhanh chóng tấn công khoang miệng cô...

Đối mặt với cô hắn không muốn khống chế bản thân mình! Cũng không muốn khống chế ham muốn chiếm hữu cô đang dâng lên trong lòng hắn!

Cô gái này chỉ có thể là của hắn, không chỉ có cơ thể, mà ngay cả trái tim cô hắn cũng phải có được!

Hơn nữa, hắn muốn ngay lúc này có được!

Hắn tuyệt đối không cho phép Thượng Quan Tuyền coi hắn và người đàn ông đó ngang hàng nhau!

Nụ hôn mãnh liệt của hắn trượt dần xuống chiếc cổ trắng như tuyết, bờ vai thon mê người, đến xương quai xanh khôu gợi, cuối cùng hôn lên nơi đầy đặn của cô...

Hắn vùi đầu vào khe rãnh mê người, lưu luyến hôn lên bầu ngực cô, ngậm chặt nụ hoa trên đó, hưởng thụ nơi mềm mại căng đầy đó, liên tiếp để lại những vết hôn trên đó...

Bàn tay kia tùy ý lướt khắp cơ thể cô...

Cơ thể non nớt mềm cảm của Thượng Quan Tuyền giống như bị sét đánh trúng, kịch liệt run rẩy...

- Nhớ kỹ, em là của tôi! Em chỉ có thể là của tôi... – Hắn không ngừng tuyên bố những lời lẽ bá đạo bên tai cô.

Một lần, hai lần, ba lần...

Cô giãy giụa, gào xin hắn, giọng nói của cô chạm vào tận sâu trong tim hắn...

Nhưng đúng lúc này, điện thoại của Lãnh Thiên Dục lại vang lên từng hồi chuông, tiếng chuông vang dội phá vỡ bầu không khí mộng ảo mê tình trong phòng ngủ!

Lãnh Thiên Dục không muốn buông Thượng Quan Tuyền ra, vẫn cố chấp tận hưởng cơ thể ngọt ngào của cô, không hề có ý muốn nhận điện thoại.

Nhưng, tiếng chuông điện thoại vẫn từng hồi từng hồi reo vang, dường như muốn khiêu chiến với sức chịu đựng của hắn!

Lãnh Thiên Dục khẽ chữi thẳm một tiếng, buông cơ thể cô ra...

- Nói đi! – Giọng điệu hắn sắc mùi thuốc súng.

Đầu bên kia nghe giọng nói bức người của hắn, không khỏi run lên, nhất thời không biết nói gì...

- Chết tiệt, có gì nói ngay đi! – Tính nhẫn nại của Lãnh Thiên Dục chẳng còn bao nhiêu, hắn hung hăng nắm mạnh tay vào đầu giường!

- Lão đại, là tôi... em trai của thượng sư Đạt Lai! – Người ở đầu kia điện thoại hiển nhiên bị sự lạnh lẽo của Lãnh Thiên Dục dọa cho sợ đến ngây người. Ông ta chỉ muốn đòi tiền thôi mà, không muốn vì chuyện này mà mất mạng đâu!

Nghe vậy, sắc mặt Lãnh Thiên Dục càng thêm lạnh lẽo...

- Cúp máy đi, tôi đến chỗ ông! – Giọng điệu hắn dù được đè thấp xuống nhưng vẫn toát lên sự tức giận.

Hắn cúp điện thoại xong, xoay người nhìn cô, thấy cả người cô đang run rẩy, quần áo xộc xệch chẳng che được bao nhiêu.

Cô ngồi ôm chân một chỗ...

Chỉ lẳng lặng ngồi đó...

Mái tóc dài rối tung xõa sang hai bên càng làm bật lên khí chất nhu hòa của cô...

Nước mắt từng giọt từng giọt rơi tí tách, thấm xuống ga giường như những đóa hoa trong suốt...

Lãnh Thiên Dục lại gần, duỗi tay ra, dịu dàng chỉnh lại quần áo trên người cô, giọng điệu trầm thấp nhưng lại hết sức tàn nhẫn vang lên: “Đừng mơ tưởng đến chuyện trốn thoát, nếu không tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho em”.

Ánh mắt trống rỗng của Thượng Quan Tuyền khê chớp, cô như một con rối mỹ lệ ngồi đó, những giọt nước mắt óng ánh vẫn chảy trên gương mặt nhỏ nhắn như những hạt trân châu. Cô không phản kháng, cũng chẳng động đậy, chỉ ngồi im để mặc Lãnh Thiên Dục chỉnh sửa lại quần áo của mình.

Nhìn bộ dạng ngoan ngoãn của cô, Lãnh Thiên Dục khê nhếch môi lên đầy hài lòng. Hắn cầm điện thoại lên...

- Vào đi! – Hắn lạnh lùng ra lệnh qua điện thoại, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm vào cô.

Lát sau, Phong đi vào, cung kính cúi người: “Lão đại có gì phân phó”.

Lãnh Thiên Dục thản nhiên sửa lại áo sơ mi và nói lỏng cà vạt, ra lệnh: “Coi chừng cô ấy”.

- Vâng! – Phong lập tức đáp lời.

129. Chương 129

CHƯƠNG 129: HÌNH XĂM MEDUSA

Một tiếng “Rầm” mạnh mẽ vang lên, Lãnh Thiên Dục đi ra khỏi phòng. Căn phòng to như vậy chỉ còn lại hai người.

Thượng Quan Tuyền vẫn như cũ, ngồi im không nhúc nhích, đôi mắt mờ mịt nhìn mông lung, không còn chút sinh khí...

Lúc này, nhìn cô gần ngay trước mắt mà lại như xa tận chân trời!

Phong vẫn đứng yên ở chỗ cũ, đôi mắt thâm thúy đắm chiều nhìn Thượng Quan Tuyền đang ngồi trên giường, ánh mắt anh ta như đang nhìn một con rối gỗ.

Nước mắt, từng giọt từng giọt lại lặng lẽ rơi. Thượng Quan Tuyền khóc trong yên lặng, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp ướt đẫm nước mắt, bi thương như ánh trăng mờ ảo bên ngoài...

Phong vẫn lạnh lùng nhìn Thượng Quan Tuyền, dần dần anh ta mới lên tiếng, phá vỡ bầu không khí bức bách...

- Đường đường là một đặc công mà lại có biểu hiện như vậy sao?

Nói xong, anh ta tiến lên, giơ tay nâng khuôn mặt nhòe nước mắt của cô lên...

- Xem ra đặc công tâm đắc nhất của Niếp Ngân cũng chỉ có vậy mà thôi! – Phong nhẹ nhàng lắc đầu, nở nụ cười chế nhạo.

Ngay lúc ngón tay Phong chạm vào mặt, Thượng Quan Tuyền đột nhiên tỉnh lại, cô ngẩng đầu nhìn về mặt châm chọc của Phong, tia bi thương trong mắt dần được thay thế bằng sự nguy hiểm...

Cô nhất định phải đi tìm Niếp Ngân! Dù phải trả bất cứ giá nào cô cũng nhất định phải tìm hiểu rõ ràng chuyện này!

- Thả tôi ra ngoài! – Thượng Quan Tuyền bình tĩnh nói, đôi mắt trong veo mà lạnh lùng nhìn thẳng vào Phong.

- Xin lỗi, tôi chỉ nghe theo sự phân phó của lão đại! – Phong thản nhiên đáp lời.

Về mặt Thượng Quan Tuyền dần trở nên lạnh lẽo, đôi mắt cô ánh lên những tia sáng như những mũi kiếm phóng về phía Phong. Cô từ từ bước xuống giường, nói từng câu từng chữ: “Vậy thì đừng trách tôi”.

Nói xong, đôi mắt cô cực kì lạnh lẽo, nhanh chóng ra tay...

Phong không hề nghĩ tới cô gái này tuổi đời còn rất trẻ mà lại có thể ra tay nhanh như vậy. Anh ta nhanh chóng xoay người tránh được một chiêu của Thượng Quan Tuyền, rồi lướt chân qua muốn đánh ngã cô.

Thượng Quan Tuyền chống tay xuống giường, tiện đà nhảy lên. Sau đó cô nhanh chóng xoay người lại, rút một con dao sắc bén bên hông phóng thẳng vào Phong.

Phong hoàn toàn sửng sốt, kéo mạnh ga trải giường ra cuốn liên tục vài vòng. Ga trải giường vốn mềm mại giờ lại biến thành một thứ vũ khí để ngăn cản sự tấn công của con dao, do đó con dao bị lệch hướng, bay thẳng về phía tường, đâm vào bức tranh trên đó.

Thượng Quan Tuyền lạnh lùng cười, cô nhanh chóng tiến lên trước, cánh tay mềm mại cuốn lấy ga trải giường trong tay Phong, xé tan ra; tay kia nhẹ nhàng vòng ra sau gáy. Sau đó, trong tay cô lóe lên một tia sáng lóng lánh, dường như quyết không tha cho Phong.

- Cỗ bốn lá?

Chết tiệt thật! Không ngờ cô gái này lại nguy hiểm đến vậy!

- Chẳng phải anh rất có hiểu biết sao, hôm nay cho anh nếm thử mùi vị của cỗ bốn lá... – Thượng Quan Tuyền nói xong liền mạnh mẽ phi tới, sự lạnh lẽo tràn ngập đôi mắt cô...

Nếu anh ta là thuộc hạ của Lãnh Thiên Dục vậy thì cô chẳng cần phải khách khí làm gì. Vậy nên cô đem hết tất cả sự bất mãn của mình đối với Lãnh Thiên Dục xả hết lên người Phong.

Phong kinh hãi, thứ vũ khí sắc bén kia đang thẳng một đường bay đến người anh ta. Anh ta nhanh chóng rút tay về, lật người, tia sáng lạnh lẽo vụt qua...

Tuy không bị thương đến mức quá nghiêm trọng nhưng cũng khiến chỗ đầu vai anh ta bị rách...

- Cô điên rồi! – Phong hét lớn, cánh tay vung lên, áo sơ mi trên người anh ta hơi mở ra...

Từ trước đến nay anh ta chưa từng đánh nhau đến mức liều chết với một người phụ nữ bao giờ. Mỗi chiêu ra đòn của cô đều là trí mạng, anh ta cũng đâu phải kẻ thù của cô đâu cơ chứ.

- Tôi nói lại lần nữa, thả tôi ra!

Đôi mắt Thượng Quan Tuyền vì tức giận mà vằn lên những tia máu đỏ. Lúc cô rút tay về, vũ khí trong tay vô tình lướt qua khiến vòm ngực của Phong hiện ra trước mắt cô...

Trên đó có một hình xăm rất đẹp, vì ngực áo sơ mi bị mở nên như ẩn như hiện...

Medusa?

Sao trên người của anh ta lại có hình xăm Medusa?

Thượng Quan Tuyền hơi ngẩn ra, đập ngay vào mắt cô chính là hình xăm nổi bật ấy. Về mặt cô càng thêm nghi ngờ và kinh hãi... hình xăm Medusa hình con rắn...

Kiểu xăm hình con rắn này rất ít khi thấy, nhìn rất thật khiến người khác phải sợ hãi. Không phải chỉ đơn thuần là mấy con rắn quấn vòng vòng vào nhau mà tư thái của nó rất kì lạ. Nhưng điều làm Thượng Quan Tuyền cảm thấy kì lạ chính là... hình như cô đã từng nhìn thấy hình xăm này ở đâu đó rồi!

Rốt cuộc là đã nhìn thấy ở đâu không biết?

Hai hàng lông mày của cô càng nhíu chặt lại...

Thấy Thượng Quan Tuyền không ra tay nữa, Phong cũng tạm thời dừng lại. Anh ta chửi thề một tiếng, xé một góc áo ra quấn chặt trên miệng vết thương của mình.

- Không ngờ cô còn trẻ tuổi mà ra tay lại tàn độc như vậy... A...

Phong còn chưa nói xong đã cảm thấy phần gáy đau buốt, sau đó ngã xuống...

Thượng Quan Tuyền bỏ tay xuống, phải trách anh ta quá khinh địch. Nếu không phải anh ta vội vàng xử lý vết thương thì cô sẽ không có khả năng ra tay!

Phong nằm trên sàn, hai mắt nhắm chặt! Thượng Quan Tuyền cẩn thận ngồi xổm xuống, chăm chú quan sát hình xăm trên người anh ta. Cô tự biết điều chỉnh lực của mình, vậy nên không lo lắng sẽ đánh chết anh ta!

Nhưng hình xăm trên người anh ta lại thu hút sự chú ý của cô, không biết đã gặp ở đâu rồi?

Nghĩ mãi cũng không ra, Thượng Quan Tuyền lắc đầu. Thôi, trước mắt phải tìm được Niếp Ngân đã! Nghĩ tới đây, cô nhanh chóng tránh khỏi tai mắt của Lãnh Thiên Dục, lặng lẽ rời khỏi khách sạn.

130. Chương 130

HỒI 9: ÂM MƯU

CHƯƠNG 1: NIẾP NGÂN ĐẾN

Những mưu mô toan tính theo dòng thời gian sẽ dần hiện lên

Như đóa hoa anh túc kinh diễm

Sau khi mê đắm thì chỉ còn lại đau thương

Sau cơn mưa trời lại nắng, những mưu mô dần được hóa giải

Nhưng tại sao lại gặp người

Toàn bộ mọi chuyện vốn theo quỹ đạo giờ lại lặng lẽ thay đổi...

Thượng Quan Tuyền có thể biết được rõ ràng là mình đang bị theo dõi, nhưng cô cảm nhận được người này không hề có ác ý gì.

Sân bay tấp nập người qua lại, cảnh tượng hết sức rộn ràng. Cô hơi nhú mày, lúc này cặp kính râm trên mặt đã che đi đôi mắt xinh đẹp của cô... Đây không phải là cặp kính bình thường mà là một thứ đồ tinh vi có gắn tia hồng ngoại để quan sát.

Rất nhanh sau đó, tầm mắt của Thượng Quan Tuyền rơi vào một người... đôi môi đỏ khê cong lên. Sau đó, cô xoay người, nhanh chóng rẽ vào một góc có ít người qua lại.

Quả nhiên, người kia đi theo sát cô. Khi anh ta đi vào ngã rẽ liền bị đập mạnh một cái, cả người ngã dúi về đằng trước...

Thượng Quan Tuyền từng bước từng bước đi lên trước, hai tay khoanh trước ngực, từ trên cao nhìn xuống anh ta: “Đi theo tôi làm gì?”

Rốt cuộc anh ta là ai?

Anh ta khá trẻ tuổi, nhưng dù như vậy nhưng trên mặt vẫn toát lên vẻ sành sỏi. Anh ta vẫn chưa hoàn hồn sau cú ngã, chỉ chậm rãi đứng dậy. Khi nhìn quanh thấy ít người qua lại, anh ta cong môi như cười như không.

Đang lúc Thượng Quan Tuyền nhìn về mặt kì quái của anh ta thì anh ta đặt tay phải lên vai trái, sau đó ngẩng đầu lên. Cả quá trình anh ta đều nhìn chằm chằm Thượng Quan Tuyền, không hề chớp mắt.

Khi Thượng Quan Tuyền thấy anh ta làm động tác đó, ánh mắt hơi ngạc nhiên, hàng lông mày hơi chau lại... anh ta là người của tổ chức?

Người trẻ tuổi kia lên tiếng: “Chủ thượng muốn gặp cô”.

“Ngài ấy ở đâu?”. Thượng Quan Tuyền thấp giọng hỏi.

“Ở Hy Lạp”. Anh ta trả lời.

Thượng Quan Tuyền thoáng run lên, không ngờ Niếp Ngân đã tới Hy Lạp. Là vì câu nói kia của Lãnh Thiên Dục sao?

Vừa hay cô đang muốn đi tìm Niếp Ngân, vậy là đỡ mất công đi tìm rồi.

“Dẫn đường đi”. Đôi mắt cô khôi phục lại sự bình tĩnh vốn có, giọng nói cũng nhàn nhạt vang lên.

Bóng dáng hai người nhanh chóng biến mất ở sân bay

Bên bờ biển Aegean

Lãnh Thiên Dục nhàn nhàn ngồi tựa lưng trên sofa, cả người mặc bộ vest sang trọng toát ra sự lạnh lùng, ly rượu thủy tinh trong tay hắn cũng bắn ra những tia băng hàn, vẻ lạnh lẽo cũng ngập tràn trong đôi mắt...

Phong đứng ở một bên, áo sơ mi chỗ đầu vai hơi đỏ, rõ ràng anh ta đã băng bó lại vết thương.

Lãnh Thiên Dục đặt ly rượu lên bàn, đôi mắt quét qua Phong, nói: “Bao nhiêu năm rồi chưa bị đả thương?”

Phong nghe xong, sắc mặt càng trở nên căng thẳng, vội quỳ một gối xuống...

“Thuộc hạ làm việc bất cẩn, mong lão đại thứ tội”.

Về mặt lạnh lùng của Lãnh Thiên Dục khiến người ta không nhìn ra hắn đang suy nghĩ gì. Hắn lạnh lùng nhìn sắc mặt hơi sợ hãi của Phong, lạnh nhạt lên tiếng: “Đứng lên đi”.

“Vâng, lão đại”.

Lãnh Thiên Dục chậm rãi đi đến bên cửa sổ sát đất, nhìn phong cảnh mỹ lệ bên dưới. Cảnh vật lúc này đẹp như trong mộng ảo nhưng cũng chẳng khiến hắn để tâm...

“Tra được chỗ của Thượng Quan Tuyền rồi hả?”. Đưa lưng về phía Phong, Lãnh Thiên Dục mở miệng hỏi.

“Vâng, lão đại, thuộc hạ đã tra được Thượng Quan Tuyền đã trở lại Athen, nhưng cô ấy không về khách sạn”. Phong cung kính nói.

Lãnh Thiên Dục không nói gì, chờ Phong nói tiếp.

“Lão đại... Niếp Ngân cũng đã tới Hy Lạp!”

“Tốt lắm”.

Giọng nói lạnh như băng của Lãnh Thiên Dục vang lên. Hắn xoay người, ánh mắt cực kỳ sắc bén: “Rốt cuộc hắn ta cũng đến! Tôi đợi ngày này lâu rồi!”

Lời vừa dứt, hắn cong môi cười lạnh, ánh mắt thoáng qua tia nguy hiểm.

“Rõ ràng tổ chức BABY-M buộc phải lấy được con chip, lần này đến cả Niếp Ngân cũng tự mình ra tay rồi”. Ánh mắt Phong ánh lên tia lạnh lùng nhưng nhanh chóng được giấu đi...

Lãnh Thiên Dục cười lạnh: “Chuyện lấy lại con chip đối với người muốn cướp nó cũng không phải là bí mật gì, nhưng Niếp Ngân đúng là cao tay, nhanh như vậy đã biết chúng ta thay đổi thời gian giao dịch”.

Phong lên tiếng: “Lá gan em trai của Thượng Sư Đạt Lai cũng chẳng nhỏ, dám cò kè mặc cả với ngài, thuộc hạ cho rằng trong chuyện này nhất định có chuyện kì lạ khác”.

“Cũng bình thường thôi, chỉ cần có người muốn mua thì ông ta hoàn toàn có quyền đó”. Đáy mắt Lãnh Thiên Dục không hề gợn sóng, hắn chậm rãi lên tiếng.

“Nhưng, có một chuyện thuộc hạ vẫn chưa rõ...”. Phong hơi nghi ngờ.

Lãnh Thiên Dục nhìn Phong.

“Lão đại, ngài đã biết chỗ của ông ta, tại sao không để thuộc hạ trực tiếp giải quyết luôn cho nhanh, còn muốn giao dịch gì nữa?”

Ánh mắt Lãnh Thiên Dục đầy lạnh lẽo, đôi mắt thâm trầm như biển cả không khó để nhận ra hắn là người có lòng dạ thâm sâu đến mức nào. Hắn nhàn nhạt lên tiếng: “Nếu có thể dùng tiền bạc để giải quyết thì cứ làm như vậy, không cần phức tạp hóa vấn đề”.

“Thuộc hạ rõ rồi”.

“Lập tức chuẩn bị máy bay về Athen, tăng số người phòng bị, khi chúng ta tiến hành giao dịch không cho phép xảy ra chuyện bất trắc”. Cửa kính phản chiếu vẻ mặt lạnh lẽo của Lãnh Thiên Dục.

“Vâng, thuộc hạ rõ rồi”. Phong đáp.

131. Chương 131

HỒI 9 - CHƯƠNG 2: LÒNG ĐỐ KỴ (1)

Biệt thự LATIKOU tọa lạc ở ngoại ô thành phố Athen, là một biệt thự cực kì sang trọng, cây cối xanh tốt bao bọc lấy tòa biệt thự trắng.

Một chiếc xe thương vụ màu đen dừng trước cổng biệt thự, hệ thống kiểm tra tự động quét một lượt rồi cổng được mở ra, chiếc xe đi thẳng vào trong...

Đêm, càng ngày càng tối, như một bàn tay to lớn bao phủ lấy tất cả, bao trùm lên mọi vật.

Tâm trạng Thượng Quan Tuyền dường như cũng bị bóng đêm che kín, mỗi bước đi về phía trước là mỗi lần lòng cô thêm nặng nề.

Lãnh Thiên Dục như ma như quỷ, không lúc nào không hiện lên trong đầu cô. Tuy hẳn không nói ra hung thủ giết chết Bùi Tùng nhưng cũng không khó để có thể đoán ra, người đó chính là Niếp Ngân!

Niếp Ngân... đã giết người cha nuôi mà cô rất kính trọng!

Trái tim cô như bị một bàn tay bóp nghẹn lại, cô phải làm như thế nào bây giờ?

Thượng Quan Tuyền theo chân người đàn ông đi đến trước một căn phòng, sau đó dừng lại, anh ta cung kính gõ vài cái lên cửa...

“Vào đi”. Giọng nói trầm thấp tao nhã của Niếp Ngân trong phòng vang lên.

Người đàn ông mở cửa ra, sau đó nghiêng người nhường đường cho Thượng Quan Tuyền: “Chủ thượng ở trong phòng, cô vào đi”.

Thượng Quan Tuyền hít sâu một hơi, vẻ mặt nghiêm túc đi vào trong.

Cửa...

Chậm rãi đóng lại sau lưng cô!

Bầu không khí vốn an tĩnh trong nháy mắt lại càng thêm tịch mịch!

Thượng Quan Tuyền ngẩng đầu, nhìn Niếp Ngân đang ngồi trên sofa, hơi cúi người xuống nói: “Chủ thượng”. “Ừ!”

Niếp Ngân đứng dậy, chiếc áo sơ mi làm tôn lên thân hình hoàn mỹ của hắn ta. Hắn ta nhã bước đến trước mặt Thượng Quan Tuyền, bên môi cong lên nụ cười...

“Mấy ngày phải ở bên cạnh Lãnh Thiên Dục... vất vả cho em rồi!”

Giọng nói trầm thấp nhưng chứa đầy hàm ý...

Thượng Quan Tuyền tất nhiên hiểu hàm ý trong lời nói của Niếp Ngân, ánh mắt cô hơi mất tự nhiên, đôi môi anh đào mấp máy nhưng không nói gì.

Bởi vì mấy ngày nay cô vẫn ở bên Lãnh Thiên Dục, bị hắn bắt phải mặc mấy bộ quần áo bằng lụa mỏng đầy nữ tính. Vậy nên lúc này, cô đang mặc một bộ quần áo bằng lụa đơn giản, tính chất mềm nhẹ của lụa càng làm nổi bật dáng người tuyệt mỹ của cô. Những hàng đá quý được gắn bên eo càng cho thấy giá trị xa xỉ của nó.

“Xem ra em đã lấy được tín nhiệm của Lãnh Thiên Dục”. Niếp Ngân nhìn cô, trong lòng nổi lên sự ghen tuông.

“Thuộc hạ làm việc bất cần, Lãnh Thiên Dục vẫn luôn cẩn thận, muốn lấy được tín nhiệm của anh ta không phải là chuyện dễ dàng”. Thượng Quan Tuyền né tránh ánh mắt của Niếp Ngân, cô nhẹ giọng nói.

“Nếu đã như vậy thì em cũng không cần phải cố gắng nữa”. Niếp Ngân nói.

Thượng Quan Tuyền đột nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt đầy nghi hoặc...

“Tại sao?”

Niếp Ngân có vẻ dăm chiêu nói: “Mục đích tôi gọi em là muốn em tạm dừng nhiệm vụ. Về chuyện con chip, tôi sẽ tự mình xử lý”.

“Em không hiểu”. Thượng Quan Tuyền lập tức lên tiếng.

“Em không cần hiểu, chỉ cần biết mình phải làm gì là được”. Niếp Ngân khoát tay.

“Chủ thượng, anh chưa từng như vậy...”

“Con người, khi hoàn cảnh thay đổi thì cũng sẽ thay đổi theo, không phải em cũng như vậy sao?”. Niếp Ngân cắt ngang lời Thượng Quan Tuyền, ánh mắt đột nhiên trở nên lạnh lẽo...

Thượng Quan Tuyền cảm thấy tim đập thình thịch, hôm nay Niếp Ngân có vẻ hơi kì lạ.

“Em không rõ ý tứ của chủ thượng”.

Lời vừa dứt, Niếp Ngân đã túm lấy tay cô, ôm cô vào trong lòng hân.

“Chủ thượng”. Thượng Quan Tuyền thất thanh kêu lên, trong lòng hơi bối rối.

Không biết vì sao, hơi thở trước nay đầy quen thuộc với cô lúc này đây lại khiến cô cảm thấy cực kì bất an.

Niếp Ngân mím đôi môi mỏng, diện đàn le quý don com bàn tay men theo từng đường cong duyên dáng trên người cô, mọi biến hóa của tâm tư đều được giấu kín trong đôi mắt sâu thẳm...

“Tuyền, em muốn rời khỏi tôi, không phải sao?”

“Không, em không...”. Đôi mắt đẹp của Thượng Quan Tuyền mở to...

“Biết kết cục của việc phản bội tôi thì sẽ thế nào rồi chứ?”. Niếp Ngân lạnh lùng cắt ngang lời cô, tàn nhẫn hỏi.

“Em không phản bội, không...”

Thượng Quan Tuyền vừa vùng vẫy vừa đáp lời. Tuy cô thật sự rất muốn biết liệu có phải Niếp Ngân đã giết cha nuôi không nhưng cô chưa hề có ý nghĩ muốn phản bội.

Sắc mặt Niếp Ngân càng thêm xanh mét, nhất là khi nhìn thấy sự kinh hoàng trong đôi mắt Thượng Quan Tuyền. Hắn không khổng chế được nữa, quét toàn bộ tài liệu trên bàn xuống đất, sau đó dồn Thượng Quan Tuyền lên mặt bàn...

“Chủ thượng... anh... anh muốn làm gì?”. Thượng Quan Tuyền cảm thấy máu trong người đang chảy ngược, cô kinh hoàng nhìn Niếp Ngân như đang nhìn một con dã thú đang bộc phát thú tính.

Trong ấn tượng của cô, Niếp Ngân chưa bao giờ hành động lỗ mãng như vậy, sự khác thường này của hắn rất xa lạ với cô.

Cơ thể cường tráng của Niếp Ngân đè chặt Thượng Quan Tuyền, hắn vươn tay giữ chặt hai tay đang vùng vẫy của cô, trong mắt bùng lên những ngọn lửa tức giận...

“Tại sao? Tại sao em lại yêu Lãnh Thiên Dục?”. Thanh âm của hắn khiến người khác cực kì sợ hãi, lửa giận trong mắt như muốn thiêu đốt cô luôn...

Thượng Quan Tuyền giật mình, sau đó cô nhanh chóng lắc đầu...

“Không, em không thích anh ta, không yêu anh ta”.

Niep Ngân không thể nghe nổi lời cô nói nữa, hấn sắp bị lửa giận trong lòng thiêu đốt rồi. Ngay từ lúc nói chuyện qua điện thoại với Lãnh Thiên Dục, hấn đã hiểu rõ mọi chuyện...

Tuyền của hấn, người con gái hấn yêu nhất lại ở bên Lãnh Thiên Dục...

“Chủ thượng, anh sao vậy? Tại sao lại như vậy?”. Thượng Quan Tuyền không hiểu tại sao một Niep Ngân luôn dịu dàng với cô lại biến thành như thế này.

HỒI 9 - CHƯƠNG 2: LÒNG ĐỐ KỶ (2)

Sự phản kháng của Thượng Quan Tuyền càng châm lên ngọn lửa tức giận của Niep Ngân hơn...

“Tôi làm sao ư?”

Ánh mắt Niep Ngân lóe lên tia đau xót nhưng nhanh chóng được thay thế bằng sự lạnh lẽo.

“Em đang thử thách tính nhẫn nại của tôi phải không? Chẳng lẽ em thật sự cho rằng chuyện Lãnh Thiên Dục làm với em thì tôi không dám làm sao?”

Thanh âm lạnh lẽo của hấn vang lên bên tai cô, hơi thở đàn ông nóng bỏng bao vây lấy Thượng Quan Tuyền.

Cô hít vào từng hơi lạnh lẽo, bầu ngực cao vút cũng lên xuống phập phồng theo từng hơi thở dồn dập. Anh có ý gì?

“Tôi đã ra lệnh cho em phải giết người đàn ông kia, vậy mà... em lại một lần nữa dâng cơ thể mình cho hấn hưởng thụ, lại còn dám nói dối tôi”. Thanh âm của Niep Ngân ngày càng trở nên sắc bén. Diễn - đàn - Lê - Quý - Đôn

Hấn là đàn ông, hôm đó những âm thanh mờ ám bay vào lỗ tai hấn, tuy hấn đã cố gắng huỷ hoặc bản thân rằng đó chỉ là do sóng điện thoại chập chờn nhưng hấn không lừa được trái tim mình. Hấn biết rõ hai người lúc đó đang làm gì, hấn có thể tưởng tượng được cảnh người phụ nữ mình yêu nhất nằm dưới thân Lãnh Thiên Dục thở gấp...

Sắc mặt Thượng Quan Tuyền đột nhiên trở nên trắng xanh...

Hấn đã biết rõ, mọi chuyện hấn đều biết!

Cô cảm thấy mọi thứ trước mắt như tối đi, dường như có một bóng ma đang ra sức gào thét muốn xé nát cơ thể cô ra.

Lát sau, Thượng Quan Tuyền ngẩng đầu lên, vẻ mặt nghiêm nghị nhìn Niep Ngân, hấn đang trút giận lên người cô sao? Chẳng phải cô ở hiện tại đều là do hấn tạo ra sao?

“Lúc trước là anh đã đẩy em cho anh ta, chẳng phải anh đã quyết định để em dùng thân thể của mình để hoàn thành nhiệm vụ sao? Đáng lẽ anh phải sớm chuẩn bị tâm lý chứ?”

Niep Ngân nghe lời phản bác của Thượng Quan Tuyền, đôi mắt càng hùng hực lửa giận. Bàn tay to nắm chặt lấy cổ cô, thanh âm trầm thấp mà mị vang lên bên tai cô: “Thì ra em đã sớm biết người đàn ông đêm đó là Lãnh Thiên Dục!”

Thượng Quan Tuyền ngăn người nhìn Niep Ngân. Lát sau, cô mới hiểu được mọi chuyện, lập tức cười lạnh: “Giờ thì em đã hiểu tại sao anh nhất định muốn em giết chết Lãnh Thiên Dục. Thật ra anh cũng đã sớm biết người đêm đó là anh ta, cho nên anh muốn để anh ta chết trong tay em”.

“Đúng, tôi nói rồi, tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho người chạm vào em, em là của tôi, không phải của Lãnh Thiên Dục, cũng không phải của bất kì người đàn ông nào khác, cả đời này em đều là người của tôi”. Niep Ngân hung dữ nói, sự nóng nảy lúc này của Niep Ngân Thượng Quan Tuyền chưa bao giờ thấy.

“Anh... thật ích kỉ”. Thượng Quan Tuyền cảm thấy trái tim mình đã đóng băng lại rồi.

“Đúng, tôi ích kỉ, cho dù là như vậy thì cũng không thể thay đổi được sự thật em là của tôi”. Ánh mắt Niep Ngân càng trở nên lạnh lùng.

“Thuộc về anh?”

Thượng Quan Tuyền nghe vậy chậm rãi ngẩng đầu lên, đôi mắt trong veo đầy bi thương nhìn Niếp Ngân: “Trong lòng anh em cũng chỉ là một thứ công cụ mà thôi, anh không cho phép em phản bội vì anh sợ cảm giác thất bại trong lòng mình”.

“Ngậm miệng lại”. Niếp Ngân siết chặt tay, lạnh lùng nói.

“Em muốn nói”.

Thượng Quan Tuyền quật cường, ánh mắt cũng đầy sắc bén: “Anh thật sự là rất ích kỉ, ích kỉ đến mức chỉ muốn làm theo ý mình, không hề nghĩ đến cảm nhận của em. Cho nên, ngài chủ thượng đáng kính à, cho dù em có thật sự phản bội anh thì cũng là do bị anh dồn ép”.

Lúc này, rốt cuộc cô cũng không còn quá để tâm đến chuyện người đàn ông đứng trước mặt cô có phải hung thủ đã giết cha nuôi hay không. Thật ra cô muốn trực tiếp hỏi anh, nhưng cô biết... lúc này chưa phải thời điểm thích hợp.

“Được, tốt lắm!”

Thấy Thượng Quan Tuyền nói vậy, Niếp Ngân chậm rãi cong môi cười, đáy mắt đầy yên tĩnh khiến người ta không thể nhìn ra tâm tư của hắn. Hắn từ từ đứng lên, cả người toát lên vẻ lạnh lẽo.

“Tuyền, em là đặc công tôi rất coi trọng, tôi thà hủy diệt em cũng không cho phép em phản bội tôi”.

Thượng Quan Tuyền cũng đứng dậy, đôi mắt đầy bình tĩnh nhìn vào đôi mắt tối đen của Niếp Ngân!

“Anh không cảm thấy tiếc khi từ nhỏ đã nuôi dạy em, huấn luyện em thành một đặc công sao...”

Giọng nói trong trẻo mà lạnh lùng vang lên, cô cảm thấy trái tim đang rất đau đớn. Sau đó, cô đưa khẩu súng lục mang theo bên người ra...

“Chủ thượng, xin anh giết em đi!”

Lời vừa dứt, ánh mắt của Niếp Ngân đột nhiên tối lại. Hắn nhìn về mặt của Thượng Quan Tuyền, sắc mặt đã trở nên xanh mét...

Hắn tao nhã cất khẩu súng đi, cảm giác tàn độc lạnh lẽo nhuộm đầy gương mặt.

“Yên tâm, tôi sẽ không giết em”. Giọng điệu bình tĩnh như đang ẩn giấu sự nguy hiểm: “Em là người tôi đã dày công huấn luyện, sao có thể giết em dễ dàng như vậy được chứ!”

Thượng Quan Tuyền còn chưa kịp hiểu hàm nghĩa trong lời nói của Niếp Ngân đã thấy hắn ta ra tay. Hắn mạnh mẽ rút cà vạt ra, lập tức trói tay cô lại...

“Đừng...”. Tuy Thượng Quan Tuyền không biết hắn muốn làm gì nhưng lúc này sự khác thường của Niếp Ngân khiến cô rất sợ hãi.

Sau đó, cô bị Niếp Ngân bế lên...

Thượng Quan Tuyền đột nhiên cảm thấy choáng váng, cô bắt lực vùng vẫy nhưng không hiệu quả chút nào. Rầm...

Cửa phòng ngủ bị Niếp Ngân đá bật ra... mang theo sức mạnh bá đạo...

Cả người Thượng Quan Tuyền bị ném xuống giường như một chiếc bao tải, không hề thương tiếc chút nào...

Cơ thể Thượng Quan Tuyền va đập mạnh lên giường, cảm giác đau đớn lan tràn khắp toàn thân cô...

“Anh...”. Cô khó khăn hít thở.

Niếp Ngân không nói gì, chỉ lạnh lẽo nhìn Thượng Quan Tuyền, sau đó xoay người lại...

Rầm... Tiếng đóng cửa vang lên, sau đó cô nghe được loáng thoáng tiếng của Niếp Ngân ở bên ngoài...

“Phải thêm người lại đây, canh chừng Thượng Quan Tuyền cho tôi. Nếu cô ấy chạy thoát thì các anh không cần sống để gặp tôi nữa”.

“Vâng, thuộc hạ tuân lệnh!”Diễn -

Thượng Quan Tuyền ngồi dậy, khuôn mặt nhỏ nhắn vốn trắng xanh giờ càng thêm nhợt nhạt, trắng bệch...

Dần dần, ánh mắt cô trở nên trống rỗng, cảm giác bi thương lan tràn khiến đôi mắt cô dần tràn ngập hơi nước...

132. Chương 132

HỒI 9 - CHƯƠNG 3: NIẾP NGÂN SAY RƯỢU

Thượng Quan Tuyền lẳng lặng ngồi ở mép giường, không biết đã qua bao lâu nhưng cô vẫn ngồi yên như vậy.

Cánh tay thon dài ôm lấy đôi chân, mái tóc dài mềm mại như nước xỏa xuống đầu vai, thân thể cô cực kì mỗi mảy may nhưng lại không hề buồn ngủ, cô dựa người vào đầu giường nhìn ánh trăng ảm đạm ngoài cửa sổ.

Trăng trên đỉnh đầu tản ra ánh sáng mờ mờ, dường như bầu không khí xung quanh được bao phủ bởi một vàng sáng mờ mờ ảo ảo.

Tòa biệt thự có thiết kế xa hoa mỹ lệ càng nổi bật dưới ánh trăng, chiếc giường lớn được làm bằng gỗ quý, trên thành giường và chân giường đều được điêu khắc những đóa hoa nở rộ.

Đài sen tượng trưng cho sự sung túc, long phượng bay lượn, kỳ lân cưỡi mây, những con kỳ lân được điêu khắc hết sức tỉ mỉ...Tất cả những hoa văn trên đó tạo nên cảm giác hòa thuận vui vẻ, an tĩnh.

Thượng Quan Tuyền không khó để đoán ra bên ngoài cửa có rất nhiều người theo dõi cô. Niếp Ngân đã nuôi cô từ nhỏ, vậy nên hẳn biết rất rõ bản lĩnh chạy trốn của cô, cũng vì lý do này nên cô mới có thể kìm chế không chạy trốn.

Nhưng dù cô có thể chạy cũng sẽ không chạy, vì cô muốn biết rất nhiều điều, có rất nhiều nghi vấn cần được giải đáp, cô cần một câu trả lời chân thật.

Vẻ mặt của Niếp Ngân hôm nay cô chưa từng được thấy qua, vẻ mặt đó đã khiến cô rất sợ hãi. Tuy ngoài mặt cô vẫn có vẻ ung dung nhưng thật ra trong lòng đang nổi từng cơn sóng lớn đến cỡ nào chỉ có mình cô biết.

Cô nhắm mắt lại cũng có thể thấy được đôi mắt lạ lùng của Niếp Ngân, đôi mắt như nhuộm đầy màu tươi, hơi thở lạnh lẽo đó hoàn toàn bao vây lấy cô.

Cô đang mơ mơ màng màng nhớ lại thì chợt nghe thấy “Rầm” một tiếng...

Cửa bị đẩy mạnh ra, sau đó thân hình cao lớn của Niếp Ngân bước vào...

Hơi thở nồng nặc mùi rượu, Niếp Ngân lạnh lùng nhìn bóng hình nhỏ xinh ngồi bên giường, đôi mắt lại càng tối xuống.

Cô rất biết cách ẩn giấu chính mình, cô chỉ ngồi yên lẳng ở đó, xung quanh như bị một màn sương mù bao phủ khiến người ta khó chú ý được sự tồn tại của cô.

Khóe miệng hần nhếch lên ý cười cợt, Niếp Ngân loạng choạng đi đến bên giường.

Tiếng bước chân mạnh mẽ trong đêm vắng lẳng lại càng rõ ràng, như đánh thức tâm tư đang trầm xuống của Thượng Quan Tuyền.

Cô hoàn hồn, nhìn Niếp Ngân đang chênh choáng say rượu. Nhưng khi nhìn vào đôi mắt sắc bén kia, cô không rõ lúc này Niếp Ngân say thật hay vẫn tỉnh.

“Chủ thượng, anh...”

Thượng Quan Tuyền theo bản năng rút người lại, cô có thể cảm nhận được áp lực từ trên đỉnh đầu mình.

Trong trí nhớ của cô, Niếp Ngân chưa từng say rượu như vậy. Hắn là một người cực kì cẩn thận, dù có uống rượu cũng biết điểm dừng, nhưng hôm nay...

Không biết tại sao nhưng trong lòng Thượng Quan Tuyền cảm thấy rất căng thẳng.

Chiếc áo sơ mi tôn lên dáng vẻ hoàn mỹ của Niếp Ngân. Không biết có phải do say rượu không mà cổ áo hơi mở ra làm lộ ra lồng ngực khô gợt càng khiến hắn cực kì gợi cảm và quyến rũ.

“Tuyền...”. Ngón tay thon dài của hắn nắm lấy cổ cô, thanh âm của Niếp Ngân dịu dàng đến kì lạ.

Thượng Quan Tuyền hơi nhú mào, Niếp Ngân như vậy hoàn toàn xa lạ với cô, cô cũng không thích anh như vậy.

Lúc này, trong bầu không khí quanh quẩn cảm giác ái muội như tơ nhện giăng khắp nơi khiến Thượng Quan Tuyền có ý nghĩ muốn bỏ trốn.

“Chủ thượng, anh say rồi”. Thượng Quan Tuyền đè nén giọng nói của mình, buộc mình phải bình tĩnh đối mặt với Niếp Ngân.

“Sao, không thích à?”

Niếp Ngân nghe vậy, đôi mắt càng trầm xuống, như một xoáy nước sâu thẳm, nhưng người quen thuộc với hắn đều biết đây là dấu hiệu hắn đang tức giận.

Bàn tay to lớn của hắn càng nắm chặt cổ cô, Thượng Quan Tuyền cảm thấy rất đau đớn, dường như cô cảm thấy chiếc cổ không phải là của mình nữa...

Khuôn mặt xinh đẹp trước mặt hơi nhăn nhó, biểu cảm ngờ ngác vô tội của cô như đóa hoa mùa xuân, trong sáng và thuần khiết.

Lửa giận trong lòng Niếp Ngân dần tắt đi, bàn tay kia của hắn khẽ vuốt gò má cô như muốn thay đổi biểu cảm vô tội đó.

Những vết chai trên tay hắn lướt trên da mặt cô, lướt tới đâu đều khiến Thượng Quan Tuyền run rẩy. Cô theo bản năng muốn chống cự nhưng lại bị hắn giữ chặt, không thể động đậy.

“Chủ thượng...”. Thanh âm Thượng Quan Tuyền hơi run run.

Cô không biết Niếp Ngân có làm hại mình không, nhưng không biết tại sao khi thấy Niếp Ngân như vậy, cô cảm thấy hắn rất xa lạ với mình.

Khi cô còn đang căng thẳng...

“Tuyền, em đang sợ tôi?”. Niếp Ngân thấp giọng hỏi.

Bàn tay tà ác của hắn trượt xuống chỗ cổ áo cô, từng cúc áo được mở ra, lộ ra xương quai xanh khô gợt, đến đầu vai trắng mịn quyến rũ, tay hắn vuốt ve phần cổ trắng như ngọc của cô.

“Chủ thượng, anh muốn làm gì?”

Chỉ trong nháy mắt, sắc mặt Thượng Quan Tuyền đã tái xanh cả lại, giọng nói cô run rẩy đầy sợ hãi, tình huống như vậy cô chưa từng trải qua bao giờ.

“Em nói thử xem”.

Âm thanh tà ác vang lên trầm thấp bên tai cô, hơi thở nóng bỏng đầy mùi rượu phả vào vành tai cô.

“Buông...”. Thượng Quan Tuyền như một chú thỏ nhỏ đang sợ hãi, ra sức tránh thoát khỏi hắn.

“Tuyền, xem ra tôi đã xem nhẹ em rồi, em muốn lật mềm buộc chặt để dụ dỗ Lãnh Thiên Dục à?”

Thanh âm lạnh lùng mang theo sự khinh thường vang lên, Niếp Ngân cười càng sâu nhưng trong mắt lại đầy lạnh lẽo.

“Không... em không có...”

Thượng Quan Tuyền há hốc mồm, cô muốn giải thích nhưng khi nhìn vào đôi mắt đầy tức giận và khinh thường của Niếp Ngân, cô chỉ có thể hít vào từng hơi lạnh.

Rốt cuộc tại sao Niếp Ngân lại mất hết lý trí như vậy?

Đêm nay hẳn lại gắn cho cô một tội danh, cô thật sự muốn biết anh còn định làm gì nữa.

Còn nữa, trước cảm giác sợ hãi của chính mình, Thượng Quan Tuyền cũng phải cảm thấy hoảng sợ. Chẳng phải cô vẫn luôn thích Niếp Ngân sao? Tại sao khi hắn động vào cô cô lại kháng cự?

Chẳng phải cô là người của hắn sao?

Từ nhỏ hắn đã nuôi cô lớn, chỉ cần hắn muốn cô nhất định sẽ thực hiện mà không oán hận chút nào... tại sao hiện tại lại không như vậy nữa?

Thượng Quan Tuyền chưa từng cảm thấy mâu thuẫn như vậy.

“Còn muốn nói dối nữa sao?”. Niếp Ngân cất giọng đầy lạnh lẽo.

Thượng Quan Tuyền có thể nhìn thấy rất rõ ràng sự tức giận và tàn nhẫn trên mặt hắn.

Hắn tiếp tục nói: “Em chỉ có thể là của tôi, cả đời này người em phải hầu hạ cũng chỉ có một mình tôi, em muốn làm ấm giường Lãnh Thiên Dục ư? Đừng mơ tưởng!”

“Chủ thượng...”. Thượng Quan Tuyền hoảng sợ lùi người về sau.

Lúc này ánh mắt của Niếp Ngân thật quá đáng sợ, vừa ngông cuồng vừa tràn đầy ý cười khinh thường nhưng cũng rất lạnh lẽo, dường như là đang cười nhạo cô vậy. Trái tim cô như vỡ vụn...

“Sao? Em nên gọi tôi là Niếp Ngân mới đúng, bởi vì... từ nhỏ trong lòng em đã có tôi rồi, không phải sao?”

Trong lòng Niếp Ngân lúc này hoàn toàn bị lòng đố kỵ chi phối. Lúc này hắn chỉ có một ý nghĩ, đó là... không từ thủ đoạn nào để giữ cô gái này bên cạnh mình!

Một câu nói đã làm sáng tỏ bí mật được giấu kín trong lòng Thượng Quan Tuyền bấy lâu nay!

Cô kinh ngạc, giật mình nhìn lại, quên cả vùng vẫy!

Hắn biết, hắn biết rất rõ tâm ý của cô, nhưng tại sao... hắn đã biết rõ mà lúc trước lại giao cô cho Lãnh Thiên Dục? Cũng vì sự nhần tâm của hắn mà cô mới gặp phải người đàn ông ma quỷ đã cướp đi đêm đầu tiên kia.

“Không phản đối nữa sao?”

Niếp Ngân nhìn vào đôi mắt đẹp đầy mờ mịt của cô, trong lòng dâng lên từng hồi sóng. Hắn ấn cô nằm xuống dưới, ôm lấy người cô.

Hắn hôn cô như đang trừng phạt, đầy mạnh mẽ và hung ác, một tay siết tay cô ngày càng chặt hơn...

Cô không hề giống với những người phụ nữ mặt trát đầy phấn khác, đôi môi cô có mùi hương thơm ngát, như mùi hương nhẹ nhàng tươi mát sau cơn mưa khiến người ta phải lưu luyến.

“Đừng... ưm...”

Đột nhiên bị hắn cuồng dã hôn, hơi thở nóng bỏng tràn ngập khoang miệng khiến Thượng Quan Tuyền như bị sét đánh. Cô cố gắng tránh thoát nhưng cánh tay như kim sắt của Niếp Ngân càng siết chặt cô hơn.

Đầu lưỡi hắn xâm nhập vào khoang miệng cô, khuấy đảo điên cuồng trong đó...

Đôi môi nóng bỏng của hắn như tàn phá những cánh hoa đẹp, hắn khao khát muốn hút hết mọi thứ. Thật lâu sau, Niếp Ngân mới khắc chế được cảm xúc nóng bỏng, đẩy cô ra.

Bất ngờ bị đẩy ra khiến Thượng Quan Tuyền hơi choáng váng, cô ngẩng đầu lên, đôi mắt trong như nước lúc này tràn đầy sợ hãi.

“Chủ thượng... xin anh... đừng như vậy!”

Thượng Quan Tuyền tha thiết cầu xin, sự kiên cường và bình tĩnh của cô chỉ có thể bày ra cho người khác xem, dù sao hắn cũng nuôi cô từ nhỏ, hắn hiểu rõ cô hơn ai hết.

Bụng dưới truyền đến cảm giác nóng bỏng, xuyên thẳng lên đỉnh đầu.

“Chết tiệt”. Niếp Ngân thấp giọng chửi thề một tiếng.

Không nghĩ tới cô gái này lại có thể dễ dàng khơi lên dục vọng của hắn như vậy. Hơn nữa, đôi môi thơm ngọt của cô như mật ngọt khiến hắn không nhận được lại cúi xuống hôn, rốt cuộc hắn đã hoàn toàn quên đi ước nguyện ban đầu của mình, muốn trừng phạt cô nhưng sau cùng lại xuất phát từ chính nhu cầu sinh lý của mình.

Sự việc biến chuyển không theo dự tính của hắn, trên mặt Niếp Ngân như được phủ một lớp sương mù, đôi mắt hẹp dài hơi nheo lại đầy lạnh lẽo, hắn từng bước lại gần cô.

“Chủ thượng, anh muốn làm gì?”

Thượng Quan Tuyền muốn lùi lại phía sau nhưng lúc này chân cô như mềm nhũn cả ra, không nghe theo sự sai khiến của đầu óc, thân thể nhỏ xinh như chiếc lá trong cơn gió mạnh, khẽ đong đưa không thể phản kháng.

Cô rất sợ, người đàn ông trước mặt này hoàn toàn toát ra khí phách và tà khí. Trong tiềm thức của cô, Niếp Ngân khác Lãnh Thiên Dục. Lãnh Thiên Dục tuy lạnh lẽo khiến tim cô đập nhanh nhưng lúc này, Niếp Ngân lại càng khiến cô thêm sợ hãi! Lần đầu tiên cô thấy một Niếp Ngân như vậy, lần đầu tiên cô không nhìn ra được suy nghĩ trong đầu hắn!

Bầu không khí trong phòng càng thêm nồng đậm, ánh đèn trên cao tỏa ra ánh sáng mờ mờ càng tăng thêm sự ái muội.

“Em nói xem tôi muốn làm gì?”

Đôi mắt sắc bén của hắn càng thêm thâm trầm trong bóng đêm, lạnh lẽo như băng, cánh tay to lớn mạnh mẽ xé rách quần áo cô, lúc này hắn như ma quỷ vậy...

Thượng Quan Tuyền cảm thấy lạnh lạnh ở đầu vai, bộ váy trắng như những cánh bướm bay tán loạn, rơi xuống mặt đất.

“Không... chủ thượng...”. Do không thể tránh đi nên cô chỉ có thể quay khuôn mặt đang hết sức kinh hoàng ra chỗ khác, ánh mắt dần dâng lên hơi nước mờ lung.

“Em cho rằng loại chuyện đó chỉ có Lãnh Thiên Dục mới có thể làm ra sao? Hôm nay tôi muốn biến em thành người phụ nữ của tôi, tôi phải giữ em lại bên cạnh, trở thành người phụ nữ của tôi. Hiểu không?”. Niếp Ngân càng ngày càng mất đi lý trí, gầm to lên.

Khuôn mặt cô giờ đây bị thương và bất lực lại càng kích thích lửa giận trong lòng hắn. Lửa giận như thủy triều dâng lên, chỉ trong nháy mắt đã ngập tràn trái tim hắn, mùi hương thơm ngát trên người cô lại càng khiến hắn khao khát muốn lập tức chiếm giữ lấy cô.

Lúc này hắn dường như biến thành một tên lưu manh! Cô gái chết tiệt, không ngờ lại có thể ảnh hưởng lớn đến hắn như vậy, hắn nhất quyết không cho phép...

Bàn tay tà ác bắt lấy mắt cá chân của cô, lúc này trong mắt hắn, Thượng Quan Tuyền như một chú kiến nhỏ không còn đường thoát.

Không tránh thoát được, Thượng Quan Tuyền bị Niếp Ngân khóa chặt dưới thân, hơi thở nam tính của hắn bao vây lấy cô, sức nặng của toàn thân cũng đè lên người cô. Cô nhúu mày, ngẩng đầu chống lại ánh mắt hắn, đôi mắt lạnh lẽo như thiêu đốt dục vọng đang hùng hực...

133. Chương 133

HỒI 9 - CHƯƠNG 4: CẢ ĐỜI XIỀNG XÍCH

Thượng Quan Tuyền chưa bao giờ cảm thấy kinh hãi như lúc này, cô rất hi vọng đây chỉ là một cơn ác mộng, chỉ tiếc đây lại là sự thật...

Niếp Ngân đã sớm bị sự tức giận và dục vọng chi phối, bàn tay tà ác mơn trớn trên người cô, mang theo sự bá đạo không cho phép kháng cự.

Bàn tay Thượng Quan Tuyền nắm chặt lấy ga giường, cả người cô run lên, là đau, là lạnh đến thấu xương, giống như thủy triều lúc chạng vạng không ngừng dâng lên trong lòng cô, đợt sóng này nối tiếp đợt sóng kia.

Nếu là trước kia cô cũng sẽ có cảm giác như thế này sao? Lúc này cô thật sự nghi ngờ liệu mình có yêu người đàn ông này không?

Vậy mà lúc này Niếp Ngân lại do dự, sự bất lực của cô như từng lớp sóng nối tiếp dâng lên trong lòng hần, nhấn chìm hần, làm sao có thể?

Hần thô bạo hôn lên thân thể trắng trẻo của cô, da thịt cô trơn bóng nhẵn nhụi khiến hần yêu thích không muốn buông tay, bụng dưới lại truyền đến từng đợt nóng bỏng, đôi mắt hần càng thêm u ám...Di_ễn_đ_ànL_êQu_ýĐ_ôn

Từng giọt nước mắt chảy xuống, khuôn mặt anh tuấn của Niếp Ngân hiện lên tia ẩn nhẫn... bàn tay to của hần đột nhiên siết chặt lại!

Tại sao?

Tuyền của hần lại phản bội hần, mà hần lại không nhẫn tâm hành hạ cô?

“Tuyền...”

Thanh âm của Niếp Ngân đột nhiên tràn đầy đau buồn và vô lực, do say rượu nên hần càng thêm khác thường.

Thượng Quan Tuyền ngơ ngẩn nhìn vào đôi mắt đầy đau khổ của Niếp Ngân, nghe thấy giọng điệu chua xót của hần làm lòng cô cũng dâng lên cảm giác đau đớn, tùy ý để bàn tay hần vuốt ve gương mặt cô.

“Tôi là một người lãnh đạo thất bại, lại đi yêu đặc công do một tay mình bồi dưỡng... thật sự là nực cười...”. Giọng điệu của hần thấp đến mức không thể thấp hơn, men say khiến hần nói ra những tâm sự trong lòng nhiều năm qua.

“Không...”

Lời nói của Niếp Ngân khiến Thượng Quan Tuyền hoảng sợ, dường như một trái bom đang nổ tung trong lòng cô. Hai mắt cô mở to, đôi mắt trong trẻo hiện ra tia kinh ngạc.

Chủ thượng... Niếp Ngân yêu cô?

Chuyện này... làm sao có thể?

“Tuyền, trong lòng tôi, không ai có thể thay thế được em. Tôi yêu em, người nhỏ tuổi hơn tôi rất nhiều lần. Em nói tôi ích kỷ cũng được, bá đạo cũng được, đêm nay tôi buộc phải làm như vậy, tôi tuyệt đối không giao em cho Lãnh Thiên Dục một lần nữa...”. Ngón tay thon dài của hần dịu dàng lau đi những giọt nước mắt của cô, đôi mắt tràn ngập sự ưu thương, hần khẽ thở dài.

“Tại sao... tại sao lại như vậy?”

Thanh âm yếu ớt mong manh như tơ nhện của Thượng Quan Tuyền vang lên, cô cảm thấy mình đang lạc lối rồi, không thể tìm được đường về nữa...

Nếu là trước đây, khi nghe những lời này cô hẳn sẽ rất vui mừng, phải không?

Không phải cô vẫn luôn hy vọng Niếp Ngân yêu mình sao?

Nhưng ngay lúc này, khi Niếp Ngân thật sự thổ lộ với cô, trái tim cô vì sao lại bình tĩnh đến vậy?

Nhưng chỉ trong giây lát, sự bình tĩnh vốn đang chế ngự trái tim cô lại được thay thế bằng một thứ cảm giác khác...

Cảm giác bị thương chôn giấu nơi đáy lòng bỗng trào dâng lên, chẳng mấy chốc hóa thành nỗi căm hận, cảm giác đau đớn trong lòng dần lan tràn khắp toàn thân cô.

Cô quay mắt thoát khỏi bàn tay hắn, hai mắt đầy lửa giận nhưng khó có thể che giấu được sự đau thương. Cô nhìn thẳng vào hắn: die»nd anl«equ»yd«on“Tình yêu của anh... thật ích kỷ! Chỉ vì tổ chức và quyền uy của anh mà anh sẵn sàng dâng em cho người đàn ông khác”.

Cảm giác chua xót tràn ngập trong lòng Thượng Quan Tuyền, đôi mắt lúc này đã ướt đẫm nước mắt. Cô không giãy giụa nữa, chỉ yên lặng hưởng thụ vòng ôm không thuộc về mình. “Chỉ một chút thôi” – Cô tự nhủ với chính mình.

“Tuyền, do tình thế bắt buộc, tôi cũng không muốn thế, hãy tin tôi...”.

Giọng nói trầm thấp vang lên bên tai cô, hắn vùi đầu vào mái tóc mềm mại của cô, hít thở hương thơm thoảng qua của cô.

Nhìn hắn đau khổ, trái tim Thượng Quan Tuyền như bị con dao đâm xuyên qua, cảm giác đau đớn như muốn xuyên thấu cả cơ thể cơ, rốt cuộc thì trái tim cô vẫn đau lắm...

“Tuyền...”. Niếp Ngân hướng ánh mắt thâm thúy nhìn Thượng Quan Tuyền, đôi mắt đen thâm trầm như đắm chìm vào bóng đêm tĩnh lặng khiến người khác như bị xoáy vào, không thể thoát khỏi...

“Em yêu tôi sao?”. Hắn trực tiếp hỏi, giọng điệu có chút men say vang lên.

Thượng Quan Tuyền cảm thấy trái tim mình như bị bóp nghẹn, cô dường như quên cả hít thở, đôi mắt trong veo giờ tràn ngập sự kinh ngạc và hoảng sợ.

Cô... yêu Niếp Ngân sao?

Chuyện này từ trước đến giờ cô chưa từng nghi hoặc, nhưng... hiện giờ, vì sao cô lại không dám khẳng định?

Cho tới nay, tình cảm của cô dành cho Niếp Ngân là tình yêu sao? Vì sau sau khi gặp Lãnh Thiên Dục, cô lại cho rằng tình cảm của mình đã thay đổi?

Vì sao? Tại sao lại như vậy?

Thấy Thượng Quan Tuyền kinh ngạc, đáy mắt Niếp Ngân đột nhiên lạnh đi... Hắn không cần câu trả lời nữa, vì giờ phút này vẻ mặt cùng sự do dự của cô đã là câu trả lời rõ ràng nhất rồi.

“Quả nhiên là vậy”. Niếp Ngân đứng dậy, cười đầy đau khổ, tiếng cười đau buồn dường như vang lên khắp căn phòng.

“Tuyền của tôi, quả nhiên em đã yêu Lãnh Thiên Dục”.

“Chủ thượng...”

“Câm miệng!”. Nụ cười đau đớn bên môi Niếp Ngân chợt tắt, hắn lạnh lẽo nhìn Thượng Quan Tuyền, ngắt lời cô: “Em yêu hắn? Thậm chí còn muốn rời bỏ tôi?”

Hắn lại đến gần, nở nụ cười tà ác, nâng cằm cô lên, đem hơi thở nguy hiểm bao vây lấy cô.

“Tôi nói rồi, tôi rất ích kỷ...”. Lời còn chưa nói xong, tay hắn đã giơ lên...

Hai tiếng “Rắc rắc” vang lên, hai tay của Thượng Quan Tuyền bị một chiếc còng sắt khóa chặt trên đầu giường!

“Chủ thượng...”. Cô giật mình, còn chưa kịp kêu lên đã bị còng sắt khóa chặt lại.

“Tuyền, vì yêu em, tôi không ngại làm trái quy tắc của tổ chức, còn muốn cho em tự do, đáng tiếc... em lại đem lòng yêu một người đàn ông khác”. Đáy mắt Niếp Ngân lộ ra tia tình yêu nồng đậm nhưng cũng đầy tuyệt vọng.

“Tuyền, em là người tôi yêu thương nhất, cho nên tôi không hủy diệt em, nhưng... tôi sẽ khiến em đeo trên lưng xiềng xích, cả đời chỉ có thể ở lại bên tôi”.

Niếp Ngân nói xong liền đứng dậy, nhìn Thượng Quan Tuyền một lát, Sau đó trong tay hắn cầm một thứ đồ... một ống tiêm có chứa dung dịch... dưới ánh đèn thủy tinh càng toát ra sự lạnh lẽo thấu xương.

“Không... chủ thượng, anh muốn làm gì?”

Thượng Quan Tuyền kinh hãi nhìn Niếp Ngân đang tiến lại gần mình, cô vận vẹo thân thể nhưng chiếc còng sắt khiến cô không thể lui được.

Niếp Ngân chẳng nói chẳng rằng, lạnh lùng cầm ống tiêm, chậm rãi... đưa lại gần tay cô.

“Đừng...”. Thượng Quan Tuyền theo bản năng hét to phản kháng, tuy cô không hiểu hàm nghĩa trong lời nói vừa rồi của Niếp Ngân, cũng không biết thứ thuốc trong ống tiêm kia là gì, nhưng... trong lòng cô dâng lên cảm giác sợ hãi đến tột cùng!

Niếp Ngân đem ống tiêm châm vào tĩnh mạch chủ trên cánh tay Thượng Quan Tuyền, đôi mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm vào cô...

“Em... chỉ có thể thuộc về tôi”. Nói xong, hắn cắm sâu mũi tiêm vào tay cô...

“A...”

Cơn đau nhói qua đi, Thượng Quan Tuyền cảm thấy mí mắt ngày càng trĩu xuống, khuôn mặt anh tuấn của Niếp Ngân trước mắt cũng dần trở nên mơ hồ...

“Chủ thượng...”. Cô còn chưa nói hết câu đã mê man lịm đi...

134. Chương 134

HỒI 9 - CHƯƠNG 5: ÂM MƯU BÍ MẬT

Không biết đã qua bao lâu, khi Thượng Quan Tuyền tỉnh lại chỉ cảm thấy cảm giác đau đớn dâng lên, đôi mắt màu hổ phách bắt đầu dần có tiêu cự, cô đột nhiên ngồi bật dậy...

Đã có chuyện gì xảy ra?

Tại sao đầu cô lại đau như búa bổ thế này?

Cô mờ mịt nhìn bốn phía, nhận ra đây là căn phòng Niếp Ngân nhốt cô, cảm giác xa hoa khiến trái tim người ta lạnh giá đi, xung quanh chỉ tràn ngập bầu không khí xa hoa lạnh lẽo.

Đại não Thượng Quan Tuyền nhanh chóng xoay chuyển, cô nhớ Niếp Ngân tiêm cho cô một thứ thuốc nào đó, sau đó cô lịm đi. Chẳng lẽ là thuốc mê?

Nhưng... tiêm thuốc mê để làm gì?

Cô vừa động dậy người chợt cảm thấy cảm giác nhói đau len lỏi vào khắp tế bào trong người cô.

Thân thể của cô...

Rất cuộc đã xảy ra chuyện đáng sợ gì?

Thượng Quan Tuyền run rẩy sờ vào chỗ thấy đau... càng ngày càng cảm thấy kì lạ!

Cô lập tức lao vào nhà vệ sinh!

Mặt kính to phản chiếu khuôn mặt nhỏ nhắn trắng xanh của Thượng Quan Tuyền và quần áo xộc xệch trên người cô.

Cô hít sâu một hơi, chậm rãi xoay người lại...

“A...”. Chỉ trong chốc lát, trong nhà vệ sinh truyền ra tiếng hét chói tai kinh hãi.

Lúc này, Thượng Quan Tuyền đang đứng trước gương, cô thấy trên bờ vai vốn trơn bóng của mình xuất hiện... một hình xăm!

Là hình một người phụ nữ đầu rắn!

Từng đường nét đều rất sống động, người phụ nữ như đang nhìn Thượng Quan Tuyền bằng con mắt ngạo mạn lạnh lùng!

Hình xăm như thần thoại Hy Lạp vậy!

Thượng Quan Tuyền cảm thấy cả thể xác lẫn tinh thần đều rối loạn, bàn tay mảnh khảnh chống vào bức tường bóng loáng...

Hình xăm này... có ý nghĩa gì? Tại sao cô lại cảm thấy bất an như vậy?

Rõ ràng là Niếp Ngân tiêm thuốc mê cho cô với mục đích xăm hình lên người cô. Rốt cuộc mục đích thật sự của việc này là gì?

“Tuyền, em là người phụ nữ tôi yêu thương, cho nên tôi sẽ không hủy diệt em, nhưng... tôi muốn cả đời này em phải đeo trên lưng xiềng xích, chỉ có thể vĩnh viễn ở bên tôi”.

Lời nói điên cuồng mà lạnh lẽo của Niếp Ngân lập tức vang lên bên tai Thượng Quan Tuyền, cô ngẩn ra...

Cả đời xiềng xích?

Niếp Ngân nói vậy là có ý gì? Chẳng lẽ có liên quan đến hình xăm này?

Hình xăm này rốt cuộc có ý nghĩa như thế nào?

Còn nữa...

Thượng Quan Tuyền dừng cảm nhìn vào hình xăm trên đầu vai mình, càng nhìn cô lại càng cảm thấy quen mắt, một cảm giác khác thường dâng lên trong lòng cô.

Medusa!

Cô lập tức nghĩ đến hình xăm trên người Phong!

Nhưng hình xăm của cô hình như không phải là Medusa, cũng có hình con rắn nhưng ánh mắt và kiểu dáng thì không phải là Medusa...

Cô nhìn đi nhìn lại... rốt cuộc cũng phát hiện được chút manh mối!

Cô phát hiện một con rắn trên đầu của người phụ nữ kia giống hệt hình con rắn được xăm trên người Phong!

Nói cách khác...

Ánh mắt Thượng Quan Tuyền chợt lóe lên... dù là Medusa hay hình xăm trên người cô đều chỉ có tác dụng che giấu mà thôi, trọng điểm chính là... hình con rắn kia.

Cô càng nghĩ càng thấy lâm vào ngõ cụt, chắc chắn điều này rất quan trọng... nhưng rốt cuộc là có ý nghĩa gì?

Còn nữa... trên người Phong cũng có dấu hiệu này, chẳng lẽ anh ta có liên quan đến tổ chức BABY-M?

Nếu đã như vậy thì tại sao anh ta lại gia nhập vào Mafia, hơn nữa còn trở thành trợ thủ đắc lực cho Lãnh Thiên Dục?

Có thể trở thành người được Lãnh Thiên Dục tín nhiệm nhất trong nhiều năm như vậy, là Phong phản bội tổ chức hay... còn có mục đích khác nữa?

Nếu đây thật sự là một dấu hiệu của tổ chức BABY-M, vậy thì tại sao Niếp Ngân lại chỉ xăm lên người cô mà Yaelle và Mạt Đức lại không có hình xăm thể này?

Thượng Quan Tuyền nghĩ mãi không ra. Cô hít sâu một hơi, nhìn bầu trời tối đen như mực ngoài cửa sổ rồi nhanh chóng sửa sang lại quần áo, cô rón rén bước tới gần cửa, áp tai vào nghe động tĩnh bên ngoài...

Ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân rất nhỏ của những vệ sĩ giám sát bên ngoài, Thượng Quan Tuyền đưa mắt nhìn sang cửa sổ sát đất...

Không nghĩ nhiều nữa, cô đi tới bên cửa sổ... Không tồi, nơi này là biệt thự, nếu dùng khăn trải giường để đu xuống thì cũng không phải là không thể.

Nghĩ tới đây, Thượng Quan Tuyền lập tức hành động. Cô không muốn mình lại phải ngồi chờ chết giống như bị giam cầm trong nhà tù như vậy. Sự việc phát triển càng ngày càng không giống với những gì cô dự đoán.

Hôm nay cô mới phát hiện ra Niếp Ngân và tổ chức BABY-M đối với mình là hoàn toàn xa lạ!

Biệt thự tọa lạc ở vùng ngoại ô, vì đêm càng khuya nên bóng đêm đen đặc dường như đã che giấu được thân hình nhỏ nhắn của Thượng Quan Tuyền, càng có lợi cho cô chạy trốn...

Khi Thượng Quan Tuyền đu đến gần tầng hai... thì thấy có ánh đèn hắt ra từ một căn phòng.

Đây hình như là vị trí của... thư phòng?

Thượng Quan Tuyền nhanh chóng xoay người, nhẹ nhàng nhảy xuống cửa sổ bên cạnh, nương theo ánh đèn hắt ra, cô cẩn thận nhìn vào bên trong phòng...

Quả nhiên là thư phòng!

Thư phòng rộng như vậy, ngoài Niếp Ngân thì còn có hai người khác nữa, một già một trẻ, hình như bọn họ đang thảo luận chuyện quan trọng gì đó!

Người trẻ tuổi kia... Thượng Quan Tuyền chỉ cần liếc mắt một cái đã thấy cực kì quen!

Cô nhanh chóng suy nghĩ... rồi đột nhiên nhớ ra!

Thì ra là hắn ta!

Người trẻ tuổi này không phải ai khác, chính là người trong tiệc sinh nhật của Phí Tô đã đối đầu với Lãnh Thiên Dục... Sax Ấn!

Hắn ta chính là con trai của giáo phụ Mafia Italy – Nhân Cách!

135. Chương 135

HỒI 9 - CHƯƠNG 6: BÍ ẨN (1)

Ngọn đèn nhu hòa trong thư phòng tản ra ánh sáng nhẹ nhàng tạo cảm giác ấm áp nhưng vì những người đang ngồi trong thư phòng mà căn phòng trở nên cực kì lạnh lẽo.

Toàn bộ căn phòng đều được bao phủ bằng lớp kính thủy tinh, khó có thể nghe được cuộc nói chuyện của bọn họ.

Cũng may là diện tích thư phòng khá lớn, ba người lại ngồi cách xa cửa sổ nên không phát hiện ra Thượng Quan Tuyền.

Nhưng vì bọn họ ngồi cách xa nơi Thượng Quan Tuyền đang đứng nên dù cô có nhìn khẩu hình miệng của họ cũng khó có thể đoán được nội dung nói chuyện. Vậy nên cô bí quá hóa liều...

Thượng Quan Tuyền cầm chiếc vòng đeo trên cổ lên, âm khí được giấu trong đó hiện ra...

Cổ bốn lá là ám khí cực kì lợi hại để giết người khác. Nó được chế tạo bằng chất liệu rất đặc biệt, thừa sức cắt đứt xương cốt của người, vậy nên việc cắt một khối thủy tinh là quá dễ dàng.

Lưỡi dao sắc bén mài một đường trên cửa kính thủy tinh, không hề phát ra bất cứ âm thanh nào hết. Chỉ vài giây sau, cửa kính thủy tinh vốn chắc chắn đã bị Thượng Quan Tuyền cắt một khoảng, đủ để cô có thể nghe được cuộc nói chuyện của ba người ngồi bên trong.

Ba người đều ngồi trên sofa trong thư phòng, Niếp Ngân ngồi giữa, bên trái là người luôn đối địch với Lãnh Thiên Dục – Sax Ân, còn bên phải là một lão già. Diện mạo của lão già này rất diêm dã, bộ râu trắng dài đến gần ngang ngực, nhưng đôi mắt quắc thước lại đầy gian xảo khiến Thượng Quan Tuyền không khó để nhìn ra lão già này là người có lòng dạ thâm trầm, khó đối phó.

Lúc này, Sax Ân lên tiếng, giọng nói cũng như tính cách của hắn ta đều rất hung hãn: “Tôi cho rằng việc Lãnh Thiên Dục thay đổi thời gian giao dịch con chip chẳng qua là tung hỏa mù thôi, không thể tin được”.

Niếp Ngân nghe xong cũng không vội trả lời ngay, từ trước đến nay hắn vô cùng nhẫn nại. Vậy nên lúc này hắn cầm chén trà trước mặt lên, tao nhã ngửi mùi hương thơm ngát của lá trà.

Lão già ngồi bên cạnh cũng mở miệng, giọng nói trầm ổn mà mạnh mẽ, vừa nghe là biết lão ta đã trải qua rất nhiều sóng gió của cuộc đời: “Đúng, tôi nghĩ việc này Niếp tiên sinh cũng hiểu rất rõ”.

Lão già nói xong, đôi mắt trầm ổn nhưng đầy tâm kế quay sang nhìn Niếp Ngân.

Niếp Ngân sau khi nghe lão ta nói vậy, đôi môi mỏng cong lên nụ cười, hắn nhẹ nhàng đặt tách trà xuống, ĐDLQĐ mỗi động tác giờ tay nhắc chân đều thể hiện được là một người đàn ông cương nghị và hấp dẫn.

“Với tin tức đó, tôi cũng không muốn giải thích gì nhiều với hai vị, nhưng tôi có thể khẳng định, tôi nhất định sẽ giành lấy con chip về tay mình”.

Sax Ân nghe Niếp Ngân nói vậy mới biết thái độ vừa rồi của mình hơi quá, hắn hắng giọng nói: “Đó là chuyện đương nhiên, dù sao đây cũng là tổ chức đặc công cấp thế giới, nếu tổ chức BABY-M còn không tin thì liệu còn có thể tin vào ai được nữa chứ?”

Niếp Ngân nghe xong chỉ lạnh lùng cười, không nói gì nữa.

Thượng Quan Tuyền nghe cuộc đối thoại từ ngoài cửa sổ rồi cuộc cũng hiểu người ủy thác cho tổ chức BABY-M lấy con chip chính là Sax Ân. Cô thật sự không nghĩ tới lại là người trong tổ chức Mafia, nhưng... lão già kia là ai?

Ánh mắt cô tràn đầy nghi hoặc!

Lát sau, lão già kia lại mở miệng: “Niếp tiên sinh, theo thông tin thuộc hạ của tôi báo về, mấy ngày gần đây cô Thượng Quan Tuyền luôn ở bên cạnh Lãnh Thiên Dục, xem ra mối quan hệ giữa hai người đó không hề đơn giản, không biết cô ta...”.

“Về chuyện này thì giáo phụ Nhân Cách không cần phải lo lắng, cô ấy là đặc công do tôi dày công bồi dưỡng, sẽ làm theo yêu cầu của tôi”. Niếp Ngân không chút khách khí cắt ngang lời lão già.

Thượng Quan Tuyền ở ngoài cửa sổ nghe xong, ánh mắt hơi ngạc nhiên.

Giáo phụ Nhân Cách?

Lão già đó chính là giáo phụ Nhân Cách!

Nói như vậy thì Sax Ân có gan đối đối với Lãnh Thiên Dục là do có cha chồng lưng? Nhưng cô nghe nói trong tổ chức Mafia, giáo phụ Nhân Cách là người luôn được kính trọng, Lãnh Thiên Dục cũng rất tôn trọng ông ta nên mới nhiều lần tha cho Sax Ân như thế.

Chẳng lẽ ông ta đều bày ra bộ mặt giả dối trước Lãnh Thiên Dục và các gia tộc khác trong Mafia, sau lưng lại có dã tâm lớn đến vậy?

Thượng Quan Tuyền theo bản năng lắc đầu, trong xã hội này đều là người lừa ta gạt, huống chi là tổ chức Mafia phức tạp như vậy.

Nghĩ tới đây, cô lại thấy lo lắng cho an nguy của Lãnh Thiên Dục. Qua vài câu nói đơn giản vừa rồi, cô không khó để đoán ra mục đích của giáo phụ Nhân Cách và con trai của lão ta là đoạt được con chip, không phải muốn lấy mạng của Lãnh Thiên Dục, vậy nên kẻ theo dõi bọn họ tại khách sạn là người của lão già này phái đến, do đó mới biết cô và Lãnh Thiên Dục ở cùng một chỗ với nhau.

Nhưng...

Thượng Quan Tuyền nhú chặt hai đầu mày...

Kẻ theo dõi bọn họ ở công viên là do ai phái tới? Kẻ đó còn mang theo cả súng, rõ ràng là muốn giết chết Lãnh Thiên Dục. Là ai? Rốt cuộc là ai lại muốn lấy mạng Lãnh Thiên Dục?

Còn nữa...

Lần trước khi cô trốn thoát khỏi mật đạo của Lãnh Thiên Dục, ai là người nổ súng bắn cô?

Những nghi hoặc trong lòng luẩn quẩn trong đầu Thượng Quan Tuyền, càng nghĩ lại càng thấy kì quái.

Tại sao gần đây cô cảm thấy mọi chuyện đều thay đổi?

Không chỉ bản thân cô, còn có cả Niếp Ngân và tổ chức vốn tưởng rằng rất quen thuộc với cô lại đột nhiên trở thành xa lạ, còn có Phong – người luôn bên cạnh Lãnh Thiên Dục, anh ta có quan hệ gì với tổ chức?

Cô càng nghĩ càng muốn suy đoán thêm, nếu người muốn giết Lãnh Thiên Dục là Phong, vậy thì nhiều năm đi theo Lãnh Thiên Dục như vậy, anh ta có rất nhiều cơ hội để xuống tay, tại sao vẫn trung thành và tận tâm ở bên cạnh hắn?

Hay... anh ta thật sự phản bội tổ chức BABY-M?

Thượng Quan Tuyền càng trầm tư suy nghĩ, mãi đến khi tiếng cười lạnh của Sax Ân truyền ra từ thư phòng mới cắt đứt dòng suy nghĩ miên man của cô.

HỒI 9 - CHƯƠNG 6: BÍ ẨN (2+3)

Sax Ân nhìn Niếp Ngân, nụ cười lạnh bên môi hàm chứa tia ái muội: “Niếp tiên sinh, chúng tôi đều biết Thượng Quan Tuyền là tâm phúc của anh, nhưng dù sao Lãnh Thiên Dục cũng là kẻ cực kì hấp dẫn các cô gái. Cho dù hắn không làm gì, chỉ ngồi yên một chỗ cũng khiến rất nhiều cô gái phải điên cuồng. Tôi thấy cái cô Thượng Quan Tuyền đó có thể làm ra những chuyện anh không biết được đâu. Thật là uống phí tâm huyết bao năm qua của anh”.

Niếp Ngân nghe vậy, ánh mắt lướt qua tia không vui nhưng lại nhanh chóng được che đi. Hắn vẫn bình tĩnh ngồi đó nhưng giọng nói lại trở nên lạnh lẽo.

“Xem ra anh không hề tin tưởng vào sự chuyên nghiệp của tổ chức BABY-M”.

Thấy bầu không khí trở nên mất tự nhiên, giáo phụ Nhân Cách vội hòa giải: “Niếp tiên sinh, Sax Ân cũng không phải có ý đó. Thật ra nỗi lo lắng của nó cũng là lo lắng của tôi, dù sao cô gái kia cũng đang ở độ tuổi còn rất trẻ, chúng ta không thể không chế được trái tim cô ta, nhờ đâu lại khiến nhiệm vụ thất bại”.

“Tôi thấy về điểm này, giáo phụ Nhân Cách có thể hoàn toàn yên tâm, nếu như ngay cả cửa ải tình ái nhỏ nhẻ này mà còn không qua được, vậy làm sao cô ấy có thể trở thành chủ thượng tiếp theo của tổ chức BABY-M được chứ?”

Niếp Ngân nhàn nhã dựa người vào thành ghế sofa, vẻ mặt bình thản không nhìn ra hắn đang vui hay đang giận dữ, hơi thở đầy nguy hiểm dần tản ra xung quanh.

Cái gì?

Những lời nói này của Niếp Ngân đã khiến cả ba người hoàn toàn sững sờ.

Giáo phụ Nhân Cách, Sax Ân, còn có cả... Thượng Quan Tuyền đang nghe lén nữa!

“Tại sao Niếp tiên sinh tuổi còn trẻ như vậy đã có ý định muốn rút lui?”. Giáo phụ Nhân Cách thấy khó hiểu liền hỏi ngay.

Niep Ngân nhẹ nhàng cười: “Đây là chuyện nội bộ của tổ chức, tôi không tiện giải thích nhiều”.

Giáo phụ Nhân Cách cũng phát hiện ra câu hỏi vừa rồi quá mạo phạm nên cười gượng: “Niep tiên sinh nói phải”.

Tổ chức BABY-M quy tập rất nhiều đặc công sát thủ có đẳng cấp, có thể nói là tổ chức đối kháng thế lực với Mafia. Từ ngày tổ chức BABY-M ra đời, hoạt động của các đặc công không phân biệt chức vị, chỉ nghe theo mệnh lệnh của một người. Người này là người cầm lái cho cả tổ chức, được gọi là chủ thượng!

Từng nhóm đặc công được phân chia nhiệm vụ và chức trách rõ ràng, phân bố ở trên toàn thế giới. Nhưng chỉ cần người đứng đầu ra lệnh thì tất cả các đặc công trên khắp thế giới sẽ cùng hành động, thế lực lớn đến mức khiến người ta phải kinh hãi. Đây cũng là nguyên nhân khiến mỗi lời nói và hành động của giáo phụ Nhân Cách đều hết sức cẩn thận.

Cho tới bây giờ, ông ta không hề sợ rằng Niep Ngân sẽ tiết lộ thân phận của mình. Trên thực tế, dù ông ta có muốn giấu diếm cũng không được. Tổ chức BABY-M đặc biệt ở chỗ họ tiến hành điều tra rất cẩn thận về người ủy thác rồi mới suy xét xem có tiếp nhận nhiệm vụ hay không. Nhưng đối với thân phận và nhiệm vụ do người ủy thác giao phó, bọn họ tuyệt đối giữ bí mật.

Thượng Quan Tuyền đứng ngoài cửa sổ hoàn toàn sững sờ.

Chủ thượng?

Niep Ngân muốn cô làm chủ thượng tiếp theo của BABY-M?

Chuyện này...

Làm sao lại có thể chứ?

Tuy cô được coi là đặc công xuất sắc của tổ chức nhưng cô biết bản thân mình còn lâu mới có thể ngồi lên vị trí của người đứng đầu. Cô cũng biết, việc tiếp nhận một chủ thượng mới là chuyện cực kì bí mật và phải trải qua nghi thức cực kì đặc biệt.

Thượng Quan Tuyền không biết nghi thức kia như thế nào vì... từ ngày cô trở thành đặc công, cô chẳng hề có suy nghĩ sẽ trở thành người đứng đầu cao nhất. Dĩ nhiên L'equipe Đôn. Nhưng cô biết Yaelle và Mạt Đức cực kì mong chờ vị trí đó.

Cô chẳng có suy nghĩ đó, cho tới nay, trong lòng cô chỉ muốn có được tình yêu của Niep Ngân mà thôi.

Nhưng Thượng Quan Tuyền không hề ngờ được rằng Niep Ngân lại chọn cô vào vị trí đó. Cô nghĩ tới hình xăm kì lạ trên người mình, cũng nghĩ đến câu nói lạnh lẽo của Niep Ngân...

“Tuyền, em là người tôi yêu thương, cho nên tôi sẽ không hủy diệt em, nhưng... tôi muốn cả đời này em phải đeo xiềng xích trên người, cả đời chỉ có thể ở bên cạnh tôi”.

Cô rung mình một cái... xiềng xích trong lời nói của Niep Ngân chẳng lẽ là chỉ hình xăm này, cũng là ám chỉ... vị trí người đứng đầu?

Không...

Thượng Quan Tuyền hoàn toàn phản đối. Cô biết một khi trở thành người đứng đầu thì sẽ vĩnh viễn tiến vào vực sâu... không thể nào thoát khỏi!

Đời này bàn tay cô đã dính quá nhiều máu rồi!

Cô không cần và không muốn cuộc sống kiểu đó!

Cô thậm chí còn cho rằng linh hồn mình sẽ không thể nào siêu thoát được nữa.

Về nguyên nhân khiến giáo phụ Nhân Cách phải cẩn thận và lo ngại, Sax Ân là phận làm con đương nhiên không hiểu rõ dụng tâm trong đó. Tuy hắn cũng có đôi phần nể sợ Niep Ngân, nhưng bản tính trời sinh cuồng ngạo khiến hắn không quen nhìn cha mình “yếu đuối”, hắn hừ lạnh một tiếng nói:

“Niếp tiên sinh, tuy nói là không nên can thiệp vào chuyện nội bộ của tổ chức nhưng tôi và cha tôi cũng quen biết anh nhiều năm nên phải nhắc nhở anh câu này, không nên đưa ra một quyết định trọng đại quá sớm, nếu không người chịu thiệt cũng chỉ có Niếp tiên sinh mà thôi”.

“Sax Ân”. Mặt giáo phụ Nhân Cách biến sắc, lập tức quát con trai.

Niếp Ngân chỉ cong lên nụ cười lạnh lẽo, nhưng vẻ mặt vẫn rất tao nhã, hấn ung dung dựa một cánh tay lên thành ghế sofa, đôi mắt sâu thẳm như hồ nước hơi nheo lại đầy nguy hiểm.

“Sao? Chẳng lẽ tôi nói sai à?”. Sax Ân chẳng hề để ý đến tiếng quát của cha, tiếp tục hung hãn lớn tiếng nói.

“Tôi chỉ lo vì quyết định sai lầm của Niếp tiên sinh mà sẽ hủy diệt quan hệ hợp tác sau này của đôi bên mà thôi. Tôi công nhận năng lực của Thượng Quan Tuyền rất xuất sắc nhưng Niếp tiên sinh à, ngài không sợ sau này cô ta sẽ phản bội lại ngài sao?”

Nói xong, hấn lạnh lẽo cất tiếng cười đầy quái dị, đôi mắt màu lam ánh lên tia khoái chí.

Hấn không tin sau khi Thượng Quan Tuyền biết toàn bộ chân tướng sự việc sẽ vẫn một lòng đi theo Niếp Ngân.

“Anh muốn nói cái gì?”. Niếp Ngân mở miệng, giọng điệu bình tĩnh nhưng đầy tính uy hiếp vang lên.

Vậy mà Sax Ân từ đầu đến cuối vẫn chẳng nghe ra được sự tức giận trong giọng nói của Niếp Ngân, lại càng không để ý đến ánh mắt đầy cảnh cáo của cha, hấn ta vẫn cao ngạo lên tiếng: “Về việc hành động, thực hiện nhiệm vụ của Thượng Quan Tuyền tôi từ chối cho ý kiến, nhưng tôi không biết một khi Thượng Quan Tuyền biết hung thủ giết hại cha nuôi của mình ngày đó thì liệu cô ta có thể giữ vững được tinh thần và lập trường được không nữa”.

Những lời của hấn vừa nói ra, nhiệt độ trong phòng dường như ngay lập tức xuống thấp, sắc mặt của Niếp Ngân cũng hoàn toàn thay đổi, đôi mắt ánh lên tia tàn khốc, dường như có thể giết chết đối phương.

Thượng Quan Tuyền ngoài cửa sổ đột nhiên tròng lớn hai mắt, cô cảm thấy tim mình đang nhảy lên nhảy xuống không ngừng.

Hung thủ giết chết cha nuôi?

Tại sao Sax Ân lại nói như vậy?

Tại sao hấn lại biết cha nuôi của cô chết như thế nào?

Chẳng lẽ?

Chẳng lẽ... cái chết của cha nuôi thật sự có liên quan đến mấy người này?

Cô nắm chặt tay lại, căng tai lên nghe ngóng thông tin bên trong phòng.

Một lát sau, Niếp Ngân trong thư phòng chậm rãi đứng dậy, thân hình cao lớn lại ngang tàng ăn vận một bộ vest xa hoa. Hấn sải bước lên, túm chặt lấy cổ áo Sax Ân...

“Tôi không biết anh nói những lời này là muốn uy hiếp hay còn có mục đích gì khác, nhưng không ngại nói cho anh hay, khi tôi quyết định giết chết Bùi Tùng đã sớm nghĩ đến những chuyện sau này rồi, cho nên...DiễnđànLêQuýĐôn. tốt nhất là anh nên quan tâm đến chuyện của chính mình thì hơn”.

Niếp Ngân nói xong, đẩy mạnh tay ra, cả người Sax Ân gần như ngã vật trên sofa.

“Niếp Ngân, anh... khụ khụ...”

Sax Ân thở hổn hển, định đứng dậy phản kích nhưng do Niếp Ngân đẩy quá mạnh nên khiến hấn ta ho khan sặc sụa.

“Thôi nào... chúng ta đều cùng hội cùng thuyền cả, không cần vì chuyện năm xưa mà ảnh hưởng đến tình hữu nghị của đôi bên”. Giáo phụ Nhân Cách vừa thấy vậy cũng lập tức đứng dậy, khuyên giải hai người.

“Hừ”.

Sax Ân cũng biết về chuyện đấu đá thì bản thân không phải là đối thủ của Niếp Ngân, mà đây dù sao cũng là địa bàn của Niếp Ngân nữa, nếu động thủ thì chỉ có hắn ta chịu thiệt mà thôi. Hắn phần hận sửa sang lại quần áo hỗn độn của mình, hung tợn hừ lạnh một tiếng.

Niếp Ngân xem ra cũng nể mặt giáo phụ Nhân Cách, sự tức giận trên gương mặt nhanh chóng được che giấu đi.

Giáo phụ Nhân Cách đi đến bên người Niếp Ngân, giọng nói tuy của người già nhưng lại mang theo cảm giác áp bức vang lên: “Niếp tiên sinh, về chuyện của Bùi Tùng tôi cũng biết, mà mới vừa rồi Lãnh Thiên Dục cũng đã sai người đi tìm hiểu chuyện này, tôi thấy... anh không thể không tính toán kỹ càng”.

Đôi mắt Niếp Ngân ánh lên tia kinh ngạc không dễ phát hiện nhưng trong nháy mắt đã bị sự bình tĩnh che đi. Hắn mở miệng, gần từng tiếng, mỗi câu nói đều khiến Thượng Quan Tuyền ở ngoài cửa sổ cảm thấy hoàn toàn thất vọng và đau khổ.

“Chuyện của Bùi Tùng chẳng qua là ngoài ý muốn. Nếu năm đó không phải ông ta cứ khăng khăng đòi gặp Thượng Quan Tuyền thì sẽ không phải chết dưới tay tôi. Người có thể trở thành đặc công của tổ chức BABY-M nhất định phải đoạn tuyệt mọi mối quan hệ thân nhân, mà Thượng Quan Tuyền là người tôi xem trọng, vậy nên cô ấy nhất định phải cắt đứt điểm yếu của mình. Đây là số mệnh của cô ấy, cũng là số mệnh của tất cả đặc công trong tổ chức BABY-M”.

Giáo phụ Nhân Cách đồng ý, gật đầu.

Niếp Ngân cầm tách trà lên uống một hớp, sau đó ngồi xuống ghế sofa, trong mắt hiện lên tia trầm tư.

Thật ra dù đã qua nhiều năm như vậy nhưng hắn không thể quên được ánh mắt tuyệt vọng của Bùi Tùng trước khi chết. Đã nhiều năm rồi nhưng ánh mắt đó vẫn luôn quanh quẩn trong đầu hắn, như hiện lên trước mắt hắn, nhất là khi hắn đối mặt với Thượng Quan Tuyền.

Năm đó, Niếp Ngân vì muốn che giấu thân phận nên giả làm Hoa kiều đến cô nhi viện Mary xin nhận nuôi Thượng Quan Tuyền. Việc giả mạo một người với Niếp Ngân là chuyện chẳng khó khăn gì, nhưng Niếp Ngân lại không ngờ được rằng vì Thượng Quan Tuyền từ nhỏ đã do Bùi Tùng chăm sóc nên giữa hai người nảy sinh tình cảm cha con.

Bởi vậy sau khi Thượng Quan Tuyền được nhận nuôi hai năm, Bùi Tùng đã nghe phong thanh được hành tung của Thượng Quan Tuyền, ông ấy cũng tra ra thân phận giả mạo của Niếp Ngân.

Bùi Tùng luôn yêu thương Thượng Quan Tuyền nên chuyện này là đả kích rất lớn với ông, nhất là khi biết rõ mục đích Niếp Ngân nhận nuôi Thượng Quan Tuyền là muốn bồi dưỡng cô trở thành một đặc công quốc tế.

Vì muốn đưa Thượng Quan Tuyền về, Bùi Tùng không quản ngại xa xôi, lợi dụng mọi mối quan hệ và thủ đoạn, thậm chí còn đăng cả lên báo để tìm Niếp Ngân. Hành động điên cuồng như vậy rốt cuộc cũng thu hút được sự chú ý và cảnh giác của Niếp Ngân, đối với hắn, Thượng Quan Tuyền tuy còn nhỏ nhưng lại rất có tố chất. Vậy nên hắn tuyệt đối không để cho ông ấy đưa Thượng Quan Tuyền đi, hơn nữa nếu Bùi Tùng đưa Thượng Quan Tuyền đi thì nơi bí mật huấn luyện của tổ chức cũng sẽ bị lộ.

Là giết Bùi Tùng hay là giết chính Thượng Quan Tuyền?

Niếp Ngân lúc ấy còn trẻ tuổi nóng nảy, không suy nghĩ ra biện pháp nào khác. Đối với hắn mà nói, Thượng Quan Tuyền như viên ngọc quý mà khó khăn lắm hắn mới tìm được, vậy nên dù có thể nào hắn cũng không thể để cô rời đi, Bởi vì chỉ có thể khiến Bùi Tùng ngậm miệng, mà muốn ông ấy ngậm miệng thì biện pháp duy nhất là...

Giết người diệt khẩu!

Vì vậy, Niếp Ngân đã dày công dựng lên màn kịch “bắn nhau ngoài ý muốn” để giết hại Bùi Tùng.

Nhưng không may Sax Ân lại vô tình biết được chuyện này, tuy lúc ấy Niếp Ngân rất muốn giải quyết hết những người có liên quan nhưng suy đi nghĩ lại, anh ta cũng không phải người bình thường mà là người của tổ chức Mafia, quan trọng hơn chính là anh ta là con trai của giáo phụ Nhân Cách, nếu anh ta chết thì sẽ thu hút sự chú ý của Lãnh Thiên Dục.

Niếp Ngân biết Lãnh Thiên Dục không phải là kẻ dễ chơi, tuy hồi đó Lãnh Thiên Dục bị truy đuổi nhưng vẫn có thể thoát thân đã chứng tỏ sự nguy hiểm và đáng sợ của Lãnh Thiên Dục.

Ngọn đèn chiếu sáng khiến khuôn mặt anh tuấn của Niếp Ngân huyền ảo, nhưng... đối với Thượng Quan Tuyền mà nói thì lúc này trông hẳn ta thật đáng sợ.

Cô che miệng lại, đè nén cảm giác muốn thét lên.

Nước mắt từng giọt lại từng giọt rơi xuống.

Trái tim trong nháy mắt bị xé nát.

Thì ra...

Thì ra hung thủ thật sự giết hại cha nuôi lại là... Niếp Ngân! Vậy mà cô còn ôm lấy tia hy vọng nhỏ nhoi nữa chứ!

136. Chương 136

CHƯƠNG 136: ĐUỔI GIẾT

Thượng Quan Tuyền đem cả hai tay lên che miệng lại, thân thể cô lúc này như con bướm bướm xinh đẹp đang gục ngã.

Cô có thể cảm giác được đầu móng tay đang đâm sâu vào lòng bàn tay mình nhưng lại chẳng hề thấy đau đớn chút nào, vì trái tim cô đã quá đau đớn rồi.

Tại sao?

Tại sao lại là Niếp Ngân?

Tại sao người giết chết cha nuôi lại là người cô tin nhiệm nhất?

Lúc này, cô cảm thấy mình như một tội đồ, nếu không vì cô thì cha nuôi sẽ không chết, Vận Nhi cũng sẽ không mất đi người cha luôn yêu thương.

Cô...

Xin lỗi cha nuôi, xin lỗi Vận Nhi. Cô chẳng còn mặt mũi nào để có thể tươi cười trước mặt Vận Nhi nữa rồi!

Chỉ hít thở thôi cũng thấy đau đến nát lòng!

Vận mệnh của cô là do Niếp Ngân sắp đặt sao?

Không...

Thượng Quan Tuyền đau đớn gào thét trong lòng, thân thể nhỏ nhắn cũng vì đau thương và phần nộ mà run rẩy.

Nhưng đúng lúc này...

- Ai?

Giọng nói lạnh lạnh vang lên phá vỡ sự yên lặng trong đêm. Ngay sau đó, Thượng Quan Tuyền nghe thấy những tiếng bước chân đang lại gần phía cô.

Cô bị phát hiện rồi!

Thượng Quan Tuyền kinh hãi, cô chẳng quan tâm đến chuyện gì nữa, mượn lực của tấm ga trải giường để đu xuống dưới, sau đó nhanh chóng đứng dậy, chạy về phía vườn hoa trong biệt thự.

Cô muốn nhanh chóng thoát khỏi biệt thự này, nếu không...

- Mau, đuổi theo, hình như là Thượng Quan Tuyền! Đuổi theo! – Giọng nói ra lệnh vang lên, các đặc công nhanh chóng đuổi theo phía sau cô.

Sự ồn ào bên ngoài đã kinh động đến ba người trong phòng sách, nhất là Niếp Ngân. Khi anh ta phát hiện ra chuyện này, khuôn mặt anh tuấn hoàn toàn chấn kinh.

Thượng Quan Tuyền?

Chẳng lẽ vừa rồi Thượng Quan Tuyền đã nghe thấy tất cả?

Khốn nạn!

Niếp Ngân nắm chặt tay lại, tách trà trong tay anh ta vỡ vụn.

Giáo phụ Nhân Cách cũng nhận ra sự kì lạ, ông ta đứng lên, nhìn về phía Niếp Ngân: “Niếp tiên sinh, tại sao có thể như vậy...”

Về mặt ông ta đầy cảnh giác, còn đôi mắt lại đầy âm trầm và lạnh lẽo.

Niếp Ngân nhẹ nhàng khoát tay, ngắt lời giáo phụ Nhân Cách. Ngay sau đó, anh ta cầm điện thoại lên...

- Mạt Đức, nhanh chóng tìm Thượng Quan Tuyền ngay, nhớ kỹ, phải bắt sống cô ấy.

- Vâng, chủ thượng! – Điện thoại từ nơi khác truyền đến giọng nói cung kính của Mạt Đức.

Cắt điện thoại đi, Niếp Ngân đưa mắt nhìn ra bóng đêm ngoài cửa sổ. Đôi mắt đầy thâm trầm... Tuyền, em nhất định phải chạy thoát khỏi tôi sao?

Nếu thật sự như vậy...

Em đừng trách tôi vô tình.

Bóng đêm dường như che giấu đi mọi thứ.

Thượng Quan Tuyền khéo léo tránh được những đặc công truy đuổi theo mình, đồng thời cũng né được các máy quay. Cô thuận lợi trốn ra khỏi biệt thự, vì từ nhỏ cô đã lớn lên cùng các đặc công khác nên rất hiểu tác phong truy đuổi của bọn họ, đây cũng là lý do khiến cô có thể nhanh chóng chạy trốn.

Không khó để biết Niếp Ngân đã nhận ra cô chạy trốn, chính vì như vậy nên Thượng Quan Tuyền cảm thấy sự việc hơi khó giải quyết. Không phải vì Niếp Ngân mà là vì hai người kia, giáo phụ Nhân Cách và Sax Ân. Hai người họ biết cô đã nghe được nội dung cuộc nói chuyện vừa rồi thì nhất định sẽ truy cùng giết tận.

Tuy hiện tại Thượng Quan Tuyền rất muốn đối mặt chất vấn Niếp Ngân nhưng cô biết... lúc này không phải thời điểm thích hợp.

Lợi dụng màn đêm đen đặc, cô nhanh chóng di chuyển, nhưng cô chợt phát hiện mình đã phạm phải một sai lầm rất lớn, cô đang mặc quần áo... màu trắng.

Nếu muốn trốn các đặc công khác thì tuyệt đối không có vấn đề gì, nhưng mà...

Thượng Quan Tuyền vừa nghĩ tới đây thì cảm thấy một cơn gió lạnh lạnh thổi qua. Ngay sau đó, một luồng ánh sáng lóe lên trước mắt cô...

Trong lòng cô đầy kinh hãi, vội vàng nhanh chóng xoay người thoát khỏi ám khí, đôi mắt nhìn chăm chú về phía người vừa ra tay.

- Thượng Quan Tuyền, theo tôi về gặp chủ thượng.

Mạt Đức đứng đó, trên mặt nở nụ cười quỷ dị.

Thượng Quan Tuyền cười lạnh một tiếng, chậm rãi đứng lên: “Dựa vào anh? Anh có khả năng đó sao?”

Trên mặt Mạt Đức hiện lên tia tức giận nhưng rất nhanh được che đi, anh ta bước đến gần Thượng Quan Tuyền và nói: “Tôi rất thích đấu với cô! Yên tâm, chúng ta lớn lên cùng nhau từ nhỏ, tôi sẽ không nổ súng giết cô đâu, hòng chỉ mệnh lệnh của chủ thượng là... bắt sống!”

Vừa dứt lời, anh ta xòe tay ra, ánh trắng chiếu xuống vũ khí trong tay anh ta, đó là một thanh đoản kiếm sắc bén, nó ánh lên luồng sáng lạnh lẽo khiến người ta không rét mà run.

Vũ khí này Thượng Quan Tuyền hiểu rất rõ, nó cùng với cỏ bốn lá của cô đều giống nhau... đều là ám khí một chiêu trí mạng.

- Giờ đi theo tôi còn kịp, Tuyền thân mến ạ, đừng làm trái lời chủ thượng! – Bên môi Mạt Đức cong lên nụ cười đầy lạnh lẽo, trong mắt hiện lên tia ác độc.

Thượng Quan Tuyền biết anh ta chẳng có lòng tốt gì, từ nhỏ đến lớn đã coi cô là cái đinh trong mắt, sao có thể không lợi dụng cơ hội này chứ?

Vì thế cô cũng chậm rãi lấy ám khí của mình ra, giọng nói trong trẻo mà lạnh lùng đầy châm chọc vang lên: “Bất sống? Mạt Đức, từ nhỏ tôi đã quá biết anh rồi, tâm tư của anh tôi cũng nhìn thấu cả. Chỉ sợ dù tôi có muốn ngoan ngoãn trở về thì thứ chủ thượng nhìn thấy cũng chỉ có thi thể của tôi mà thôi”.

- Haha... – Mạt Đức ngửa đầu cười to. Ngay sau đó, nụ cười bên môi tắt đi, vẻ mặt đầy phẫn hận nhìn Thượng Quan Tuyền.

- Cô đúng là quá thông minh, không uổng chủ thượng yêu quý cô. Đáng tiếc, càng là người thông minh thì càng không thể tồn tại trên cõi đời này.

Thượng Quan Tuyền cười lạnh: “Rốt cuộc anh cũng nói ra suy nghĩ trong lòng rồi”.

- Đúng!

Trong bóng đêm, Mạt Đức có vẻ cực kỳ âm trầm, ánh mắt anh ta như lưỡi kiếm sắc bén nhìn thẳng vào Thượng Quan Tuyền.

- Cô, tôi và cả Yaelle đều là ba đặc công xuất sắc của chủ thượng, tại sao chủ thượng lại bắt công, chỉ chọn cô? Thậm chí... còn muốn giành vị trí đứng đầu tổ chức cho cô? Dựa vào cái gì? Cô dựa vào cái gì? – Anh ta lớn tiếng gào lên, vẻ mặt như sắp phát điên.

Nhìn thái độ điên cuồng của Mạt Đức, Thượng Quan Tuyền đột nhiên cảm thấy đau xót trong lòng.

- Mạt Đức, từ trước tới nay Thượng Quan Tuyền tôi chưa hề có dã tâm với vị trí chủ thượng, lại càng không muốn làm người đứng đầu gì đó.

- Nói linh tinh ít thôi! – Mạt Đức thô lỗ ngắt lời Thượng Quan Tuyền, sau đó, ám khí trong tay anh ta lóe sáng...

- Cô chết rồi tôi mới có thể yên tâm.

Thượng Quan Tuyền cũng chẳng muốn giải thích gì nhiều với Mạt Đức, lòng dạ con người là thứ khó có thể đoán được.

Cô nhanh chóng xoay người tránh đòn tấn công của Mạt Đức, cũng ra tay tấn công anh ta.

Bàn tay mạnh mẽ vung lên nhưng nhanh chóng bị Mạt Đức ngăn lại. Sau đó Thượng Quan Tuyền quét chân một cái, thừa dịp Mạt Đức tránh né liền ra đòn từ bên trái.

Nhưng lúc cô chuẩn bị ra tay thì Mạt Đức giơ đoản kiếm lên, lưỡi kiếm sắc bén hướng về phía tay phải của Thượng Quan Tuyền.

Thượng Quan Tuyền thu tay lại, rút cỏ bốn lá ra.

Chiếc vòng cổ tinh xảo biến thành một thứ vũ khí sắc bén có độ đàn hồi...

Cỏ bốn lá sắc bén độ chiêu cùng đoản kiếm của Mạt Đức, hai người đồng thời dùng lực, hai thứ vũ khí cũng lóe sáng...

- A... – Thượng Quan Tuyền và Mạt Đức khê hô một tiếng.

Tay của hai người đều bị lưỡi dao sắc bén cứa vào, may mà né tránh kịp thời nên chỉ bị thương ở ngoài da, nếu không thì...

Lúc Mặt Đức thay đổi tư thế tấn công Thượng Quan Tuyền thì trong không khí vang lên tiếng súng rét lạnh.

Sau đó, lúc Thượng Quan Tuyền còn chưa kịp phản ứng lại đã thấy Mặt Đức rên lên.

- Chết tiết! – Mặt Đức chửi thề, đầu vai anh ta bị trúng đạn đang chảy máu ròng ròng. Sau đó anh ta lập tức rơi vào hôn mê.

Xem ra viên đạn này có bổ thêm thành phần gây mê.

Lúc này một người mặc đồ đen nhanh chóng đi lên trước mặt Thượng Quan Tuyền.

- Đi mau!

Ánh mắt Thượng Quan Tuyền đầy kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn người vừa đến.

Là một cô gái, tuy che mặt nhưng cô vẫn cảm thấy quen thuộc.

- Đi! Còn do dự gì nữa! – Người mặc áo đen thúc giục.

Là cô ấy?

Cả người Thượng Quan Tuyền run lên.

- Yaelle... – Cô không thể tin nổi khi nhìn vào người mặc áo đen trước mặt.

Người đó hơi dừng lại, nhìn Thượng Quan Tuyền một chút rồi kéo khăn che mặt xuống.

Đúng, chính là Yaelle.

- Kêu gì? Muốn dẫn các đặc công khác tới đây à, đi mau! – Yaelle nhú mày, lạnh lùng nói với Thượng Quan Tuyền.

- Thật sự là cô sao? – Thượng Quan Tuyền vẫn không tin vào hai mắt mình. Yaelle ư? Tại sao cô ấy lại tới cứu cô chứ?

- Đây, Thượng Quan Tuyền, cô đông dài quá đấy, còn không đi thì sẽ bị Niếp Ngân bắt về đó. Đến lúc đó tôi cũng chẳng bận tâm đến cô nữa đâu.

Yaelle kéo cánh tay Thượng Quan Tuyền, giọng nói tuy không kiên nhẫn nhưng vẫn có thể thấy được sự quan tâm.

- Từ từ đã...

Thượng Quan Tuyền nhìn về phía Mặt Đức đang hôn mê: “Với anh ta mà cô cũng chẳng hạ thủ lưu tình gì cả, xem ra lâu không gặp, tính tình cô chẳng tốt lên chút nào”.

Yaelle nhếch mép: “Nếu anh ta chết thì món nợ này tính lên đầu cô”.

Thượng Quan Tuyền cảm thấy có dòng nước ấm chảy vào trong lòng.

- Sao rồi? Vết thương không sao chứ?

Trở lại xe, Yaelle quan tâm hỏi han.

- Không sao, dù sao vết thương của Mặt Đức cũng nặng hơn tôi! – Thượng Quan Tuyền nhận lấy chai nước Yaelle đưa cho, xử lý vết thương đang chảy máu trên tay.

- Sau này cô có dự định gì không? Vừa rồi tôi nghe Mặt Đức nói, chủ thượng đã quyết định nhường vị trí lại cho cô, tại sao còn muốn chạy trốn? – Yaelle nhàn nhạt hỏi han.

- Một lời khó nói hết, tóm lại hiện tại tôi không thể gặp Niếp Ngân.

Ánh mắt Thượng Quan Tuyền dần ảm đạm. Cô không thể gặp Niếp Ngân không phải vì sợ mất mạng, mà là sợ... trong lòng cô sẽ mất đi sự tôn trọng đối với anh ta.

Dù sao... anh ta cũng là hung thủ giết chết cha nuôi, không phải sao?

Thượng Quan Tuyền cảm hận chính bản thân mình, dù đã biết rõ chân tướng nhưng vẫn không thể nhẫn tâm xuống tay giết chết Niếp Ngân. Mà chính Lãnh Thiên Dục cũng đã từng dự đoán như vậy...

Nhìn vẻ mặt bi thương của Thượng Quan Tuyền, Yelle cũng không tiện hỏi nhiều. Cô biết nhất định đã có chuyện xảy ra, mà chuyện đó có liên quan đến chủ thượng.

Cô thở dài một hơi, nói: “Tôi biết chủ thượng ra lệnh cho cô cướp con Chip trong tay Lãnh Thiên Dục, đây là thời gian và địa điểm giao dịch của bọn họ. Đi hay không đi là tùy cô, nhưng phải nhớ kỹ, cô phải lựa chọn cuộc sống cho chính mình”.

Nói xong, Yelle lấy một tờ giấy nhỏ đưa cho Thượng Quan Tuyền.

Thượng Quan Tuyền nhìn vào địa chỉ ghi trong tờ giấy, ánh mắt hơi đờ đẫn, nhưng ngay sau đó cô như nhớ ra điều gì, lập tức kéo tay Yelle.

- Sao vậy? – Yelle thấy kì lạ.

Thượng Quan Tuyền kéo kéo áo, để lộ hình xăm trên vai mình, sau đó hỏi: “Trước kia cô từng thấy hình xăm này chưa?”

Ánh mắt Yelle hiện lên tia nghi hoặc, cô nhíu mày lại rồi nhìn chăm chú hình xăm được vẽ rất sống động trên vai Thượng Quan Tuyền, chậm rãi lắc đầu: “Chưa từng thấy qua! À, đợi chút...”

Trong mắt cô đột nhiên lóe sáng, Thượng Quan Tuyền cũng lập tức quay đầu lại: “Cô nghĩ ra cái gì rồi phải không?”

Yelle suy nghĩ một chút rồi nói: “Hình xăm này không phải là Euryale sao?”

137. Chương 137

CHƯƠNG 137: NHỮNG LỜI NÓI CỦA YELLE

Phát hiện này của Yelle khiến Thượng Quan Tuyền rất ngạc nhiên.

- Euryale?

Cô thì thầm lặp lại cái tên đó, hình như là tiếng Hy Lạp, nhưng hiểu biết của Thượng Quan Tuyền về nền văn minh của Hy Lạp thì chẳng có mấy.

Yelle nhìn dáng vẻ mờ mịt của Thượng Quan Tuyền, có lòng tốt giải thích: “Euryale là một trong ba nữ thần tóc rắn của thần thoại Hy Lạp, ngoài ra còn có Medusa và Stheno. Họ được người đời sau gọi là Gorgon, đều tượng trưng cho những ý nghĩa rất đặc biệt”.

- Nữ thần tóc rắn trong thần thoại Hy Lạp tôi chỉ biết Medusa, hóa ra còn có Euryale và Stheno nữa.

Thượng Quan Tuyền đưa tay nhẹ nhàng chạm vào hình xăm trên bả vai. Dù không nhìn nhưng thông qua đầu ngón tay cô cũng có thể cảm nhận được loại cảm giác mạnh mẽ.

Yelle gật đầu: “Tôi thấy hình xăm trên người cô có ý nghĩa cường điệu”.

- Ý nghĩa? – Thượng Quan Tuyền khó hiểu hỏi lại.

- Đúng vậy, Medusa là hoàng hậu, tượng trưng cho quyền thế; Stheno biểu hiện cho năng lực; còn Euryale trên người cô trông về phía xa xa, rõ ràng là tượng trưng cho... hy vọng! – Yelle giải thích.

Thượng Quan Tuyền nghe xong lại càng thêm nghi hoặc. Sau đó cô hỏi: “Vậy ba hình xăm này có liên quan gì đến tổ chức?”

Yelle cũng mờ mịt, cô không nghĩ ra điểm này.

- Tuy tôi không biết có chuyện gì đã xảy ra nhưng nếu chủ thượng đã chọn cô tức là vị trí của cô trong lòng ngài ấy là không hề nhỏ, tôi không hiểu tại sao cô lại cự tuyệt? – Yelle hỏi Thượng Quan Tuyền.

Thượng Quan Tuyền cười khổ.

- Trước giờ tôi luôn cho rằng mình rất hiểu Niếp Ngân và tổ chức, nhưng hôm nay mới phát hiện ra bao nhiêu điều xa lạ. Với cái vị trí đầy quyền lực này, tôi chưa bao giờ có ý nghĩ muốn đạt được cả.

Yaelle nghe vậy, đôi mắt màu lam nhìn chằm chằm vào cô. Lúc lâu sau mới thở dài một hơi: “Kì thật cô có nghĩ tới hay không thì với chính bản thân mình cô cũng đều thấy xa lạ cả”.

Ánh mắt Thượng Quan Tuyền hơi ngẩn ra, lập tức hỏi lại: “Tại sao cô lại nói vậy?”

Yaelle mỉm cười, tay đặt lên vị trí trái tim: “Cô phải hỏi lòng mình, xem tại sao lại không muốn ngồi lên vị trí đó”.

- Tôi... – Thượng Quan Tuyền muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

Yaelle lắc đầu, nói một câu: “Thật ra, cô đã yêu Lãnh Thiên Dục, không phải sao?”

- Không, tôi không có... – Thượng Quan Tuyền theo phản xạ có điều kiện vội vàng phủ nhận, ánh mắt cũng hiện rõ tia bối rối.

- Không cần phải vội phủ nhận như vậy, tôi chỉ giúp cô nhìn rõ tấm lòng của mình mà thôi! – Yaelle ngắt lời Thượng Quan Tuyền. Đây gọi là người trong cuộc thì u mê, phản ứng vừa rồi của Thượng Quan Tuyền đã là câu trả lời chính xác nhất rồi.

- Nếu không phải cô động lòng với anh ta thì dựa vào bản lĩnh của cô, dù có là người khó đối phó đến mấy cô cũng nghĩ ra cách đối phó, nhưng mỗi khi đối mặt với anh ta cô đều thất bại.

- Đó là bởi vì... bởi vì Lãnh Thiên Dục thật sự rất khó đối phó! – Thượng Quan Tuyền lo lắng đáp trả.

- Đừng tự lừa mình nữa, Thượng Quan Tuyền, nếu không như vậy, tại sao cô không ngoan ngoãn tiếp nhận vị trí chủ thượng đã sắp xếp? Bởi vì cô biết một khi trở thành người đứng đầu tổ chức BABY-M thì sẽ phải độc thân cả đời này, cô được phép yêu, nhưng... tuyệt đối không được kết hôn! – Yaelle nhìn Thượng Quan Tuyền, nói từng câu từng chữ.

- Đủ rồi, đừng nói nữa.

Thượng Quan Tuyền lấy tay che hai tai lại, ra sức lắc đầu. Cô không muốn nghe Yaelle nói tiếp, tuy những lời cô ấy nói đều là sự thật.

Yaelle bất đắc dĩ lắc đầu. Lúc lâu sau cô mới mở miệng nói: “Thượng Quan Tuyền, tôi với cô lớn lên cùng nhau từ nhỏ, tuy không phải là bạn thân nhưng có thể nói là tương đối hiểu biết lẫn nhau. Năng lực của cô cao hơn hẳn các đặc công khác nhưng điểm yếu trí mạng của cô đó là cô có quá nhiều tình cảm, điều này khiến cô trở thành một người bình thường như bao người khác”.

Thượng Quan Tuyền không nói gì nữa, câu nói này của Yaelle như chiếc búa đập thẳng vào nội tâm cô. Thật ra thì làm sao cô có thể không biết bản thân còn bị ràng buộc về tình cảm nhiều đến mức nào chứ.

Khẽ thở dài một hơi, cô cúi đầu nhìn tờ giấy trong tay mình. Thôi, không nghĩ nhiều nữa, việc quan trọng trước mắt không phải là con chip này sao?

Theo như nội dung cuộc nói chuyện giữa Niếp Ngân và giáo phụ Nhân Cách của Mafia, khi bọn họ đoạt được con chip thì nhất định sẽ mượn nó để đả kích Lãnh Thiên Dục. Nhưng nếu Lãnh Thiên Dục lấy được con chip này thì Niếp Ngân cũng phải chịu đả kích trí mệnh...

Yaelle nhún vai: “Không cần phải cảm kích như vậy, tôi chỉ là trả lại ân tình của cô mà thôi”. Nói xong, cô nhún ga, lái xe đi.

Thượng Quan Tuyền ngồi trên xe, trong lòng cảm thấy ảm áp. Cô chưa từng nghĩ đến sẽ có một ngày cô có thể yên ổn ở cùng một chỗ với Yaelle như thế này. Trước kia mỗi khi hai người gặp nhau, chỉ chưa đầy năm phút đồng hồ thì kiểu gì cũng sẽ có “chiến tranh” xảy ra.

Tình cảm của con người... thật kì diệu, không phải sao?

Mà tình cảm của cô với Niếp Ngân, với tổ chức, với cả... Lãnh Thiên Dục nữa, rốt cuộc là gì?

138. Chương 138

CHƯƠNG 138: GIAO DỊCH

Bầu trời lúc này âm u đến đáng sợ, dường như đang chuẩn bị mưa, mây đen giăng kín bầu trời. Tại một nơi ở vùng ngoại ô, trong một nhà máy bỏ hoang, cây cối hai bên đường lắc lư trong gió.

Tuy sắc trời tối như vậy nhưng ai cũng biết, trời mới chỉ âm u mà thôi, muốn mưa... thì hơi khó!

Không bao lâu sau, một đoàn xe thương vụ chậm rãi dừng lại trước cổng nhà máy, cửa xe mở ra, sau đó khoảng hơn hai mươi người mặc quần áo đen đứng nghiêm trang ở hai bên. Hai người trong số đó chạy lại gần một chiếc xe, cung kính cúi người mở cửa xe ra.

- Lão đại, mời ngài!

Lãnh Thiên Dục hơi cúi người, đưa chân bước ra ngoài. Bộ vest màu đen càng tôn lên dáng vẻ của hắn, tư thái đầy ngạo nghễ, lạnh lùng và tàn độc, khuôn mặt anh tuấn tĩnh lặng, sự mãnh liệt toát ra từ vàng trán khiến người khác không thể bỏ qua.

Màu đen là màu của sự nguy hiểm, nổi bật giữa nền trời đang u ám, nhưng từ con người hắn toát lên sự tự tin và khí thế, bộ quần áo màu đen trên người hắn lúc này lại càng thêm thâm thúy mà mạnh mẽ khiến người ta không thể rời ánh mắt.

- Phong... – Lãnh Thiên Dục gọi.

- Lão đại! – Phong lập tức tiến lên, hơi cúi người xuống.

- Người tới chưa?

- Rồi ạ, ông ta đã ở bên trong, nhưng... – Phong hơi dừng lại.

Lãnh Thiên Dục thâm thúy nhích mày, lạnh lùng liếc qua Phong rồi lại đưa mắt nhìn về phía xa xa.

- Nhưng gì?”

Phong hơi ngẩng đầu, nói: “Người đó muốn một mình ngài vào giao dịch, còn muốn chúng ta đảm bảo sự an toàn của ông ta”.

Đôi môi mỏng lạnh lẽo của Lãnh Thiên Dục khẽ cong lên: “Hôm nay, tôi chỉ gặp một người”.

Nói xong, hắn duỗi tay ra...

Phong lập tức hiểu ý, vỗ tay hai cái. Ngay sau đó, một người từ phía sau đưa một chiếc vali đen lên.

- Lão đại, đã chuẩn bị cả rồi! – Phong đưa vali cho Lãnh Thiên Dục, cung kính nói.

Lãnh Thiên Dục nhìn vali, gật đầu sau đó một mình đi về phía trước.

- Lão đại! – Phong gọi.

- Không có mệnh lệnh của tôi, không ai được tự ý hành động.

- Vâng.

Cánh cổng sắt đã bị gỉ từ từ mở ra, bên trong đậm mùi dầu mỡ của máy móc.

Lãnh Thiên Dục bước vào, cổng chậm chậm đóng lại.

Hắn bình tĩnh nhìn tình hình xung quanh, thấy nơi này rất lớn, ước chừng khoảng ba tầng, bên trong đều là những máy móc dụng cụ đã bị bỏ đi, còn có cả cầu thang xoáy tròn cũ nát. Nơi này hẳn là đã bị vứt bỏ đã lâu, hoang tàn vắng vẻ.

Lãnh Thiên Dục không sốt ruột tìm em trai của thượng sư mà chỉ lạnh lùng đứng yên, hết sức nhẫn nại.

Quả nhiên, không bao lâu sau, tại cầu thang xoáy tròn truyền đến tiếng bước chân, Nghe thì có thể thấy người này cực kì cẩn thận nhưng vẫn mang theo tia khiếp sợ.

- Xuất hiện đi, không phải ông muốn giao dịch với tôi sao? – Lãnh Thiên Dục nói, vẻ mặt toát lên sự không kiên nhẫn và khinh thường.

Rốt cuộc em trai của thượng sư cũng đã xuất hiện, diện mạo cực kì bỉ ổi, ông ta lăm la lăm lét nhìn Lãnh Thiên Dục. Sau đó lập tức tươi cười, tuy nhiên nụ cười này còn khó coi hơn là khóc.

- Ngài lão đại quả nhiên là giữ lời.

Thấy xung quanh an toàn, ông ta mới ngênh ngang đi ra, giọng nói xun xoe khó nghe.

- Đồ đâu? – Lãnh Thiên Dục chẳng muốn dông dài nhiều, dứt khoát hỏi.

Người vì lợi ích mà có thể giết hại anh trai mình khiến Lãnh Thiên Dục rất khinh thường.

Ánh mắt của em trai thượng sư toát lên sự tham lam nhưng vẫn cực kì cẩn thận. Ông ta không trực tiếp trả lời câu hỏi của Lãnh Thiên Dục mà hỏi lại: “Tôi muốn nhìn thấy tiền trước”.

Ông ta biết người đàn ông đứng trước mặt mình vô cùng hiểm ác, đứng đầu Mafia, một tay che trời. Cò kè mặc cả với người như vậy là tự tìm đường chết, nhưng ông ta không sợ, vì trong tay ông ta có thứ Lãnh Thiên Dục muốn.

Lãnh Thiên Dục thấy ông ta hỏi vậy, đôi mắt chim ưng nheo lại đầy nguy hiểm, trong mắt toát ra sự mạnh mẽ và tàn độc khiến em trai thượng sư không rét mà run.

Dù ông ta đang run rẩy cả người, cảm giác lạnh lẽo từ sống lưng lan tràn khắp toàn thân nhưng vẫn cố gắng đứng thẳng, nhìn Lãnh Thiên Dục, mạnh mẽ nói một câu: “Không đồng ý sao? Đường đường là lão đại thì không nên lật lọng chứ...”

Bốp!

Ông ta còn chưa nói xong, Lãnh Thiên Dục đã quăng chiếc vali trong tay xuống đất.

- Đây là của ông, đưa đồ cho tôi.

Thanh âm của Lãnh Thiên Dục đã trở nên cực kì mất kiên nhẫn, nếu không phải do bắt buộc thì hẳn nhất định đã rút súng ra giải quyết từ lâu rồi.

Nhưng... dù sao đây cũng là nguyện vọng của cha, hẳn không muốn lại sinh ra chuyện phiền phức gì.

Em trai của thượng sư vừa thấy chiếc vali, đôi mắt lập tức sáng lên, nhưng để phòng ngừa hậu họa, ông ta bí quá hóa liều.

- Tôi muốn lão đại tự mở nó ra. Đừng trách tôi, ngài lão đại à, dù sao bên ngoài đều là người của ngài, tôi không muốn bỏ mạng sớm như vậy! – Ông ta lấy ra một khẩu súng, nhắm thẳng về phía Lãnh Thiên Dục.

Lãnh Thiên Dục cong môi cười đầy lạnh lẽo, nhưng đáy mắt toát ra sự sắc bén như lưỡi dao khiến người ta không dám động vào. Hắn chậm rãi tiến lên, mỗi bước tiến của hắn là từng ấy bước lùi của em trai thượng sư, ông ta như con thú bị thương đang run rẩy.

- Lá gan của ông... so với anh trai mình thì cũng không nhỏ chút nào! – Giọng điệu rét lạnh đầy khinh thường và trào phúng của Lãnh Thiên Dục vang lên.

Nói xong, hắn cầm vali lên, mở ra...

Từng xấp từng xấp đồ la được xếp ngay ngắn trong vali, tản ra sự mê hoặc của đồng tiền.

- Thấy chưa? – Lãnh Thiên Dục lấy một xấp tiền ra rồi nói.

- Đương nhiên rồi, đương nhiên rồi! – Em trai thượng sư tươi cười, nhìn thấy xấp tiền mà thèm muốn nhổ rãi, nhiều tiền như vậy thì sống đến mấy đời cũng chả hết.

Lãnh Thiên Dục khinh thường nhìn bộ dạng tham lam của ông ta, bóng dáng cao lớn đột ngột tiến lại gần, không để ý đến khẩu súng đang chĩa về phía mình...

- Con chip! – Hắn duỗi tay ra, lạnh nhạt nói.

Em trai thượng sư rùng mình một cái, tay cũng run run...

- Con chip tôi sẽ giao cho ngài, nhưng mà... ngài bảo đảm an toàn cho tôi như thế nào?

- Hừ!

Đôi mắt sâu thẳm của Lãnh Thiên Dục đột nhiên như phủ đầy mây đen, sau đó hắn nhìn ông ta bằng ánh mắt đầy sắc bén...

- Nếu tôi muốn giết ông thì căn bản là ông chẳng có cơ hội đứng trước mặt tôi đâu.

- Nhưng... bên ngoài toàn là người của ngài...

- Nói nhảm ít thôi, giết ông lại làm bẩn tay tôi. Yên tâm đi, tôi chẳng có hứng thú với cái mạng của ông! – Lãnh Thiên Dục lạnh lẽo cắt ngang lời ông ta.

- Được, được, ngài lão đại đã nói vậy thì tôi yên tâm! – Mặt mày em trai thượng sư hớn hở, vừa dứt lời, ông tay cho tay vào túi lấy rồi một cái hộp rất đẹp...

Chiếc hộp từ từ được mở ra, con chip cực kì bé hiện ra trước mắt Lãnh Thiên Dục.

- Tôi nghĩ con chip này đối với ngài lão đại là quá quen thuộc rồi, là thật hay giả chỉ cần liếc mắt cũng có thể thấy được! – Ông ta nói.

Lãnh Thiên Dục chỉ cần nhìn qua cũng biết con chip này nhất định là thật, đây đúng là tâm huyết bao năm của cha hắn.

Em trai thượng sư cẩn thận đóng nắp hộp lại, đưa cho Lãnh Thiên Dục...

- Nếu ngài lão đại nói lời giữ lời vậy thì tôi giao con chip... A...

Ông ta còn chưa nói hết, vẻ mặt vốn cười đầy bỉ ổi bỗng thay đổi. Từ trán ông ta chảy ra một dòng máu đỏ, theo vạt áo chảy dần xuống. Ngay sau đó, ông ta ngã xuống đất.

Sự việc trong nháy mắt đã đột nhiên thay đổi...

Trong mắt Lãnh Thiên Dục hiện lên tia kinh ngạc, rõ ràng là người này đã sử dụng súng giảm thanh, một phát bắn trí mạng. Hắn không nghĩ nhiều nữa, lập tức muốn tiến lên cướp con chip trong tay em trai thượng sư, nhưng...

Vút! Ngay lúc Lãnh Thiên Dục vừa định cúi người xuống thì một con dao sắc bén đột nhiên phi thẳng về phía hắn.

Lãnh Thiên Dục vội xoay người tránh được, khi hắn thấy con dao này hướng đến con chip liền vội vã xông lên...

Bàn tay to nắm chặt lấy con dao...

Con dao đang được phi đến với một lực rất mạnh đột nhiên bị chặn đứng phát ra tiếng “Phập”.

- Niếp Ngân, rốt cuộc chúng ta cũng gặp nhau rồi.

Lãnh Thiên Dục chậm rãi nghiêng nghiêng người, bên môi cong lên nụ cười lạnh lẽo nhưng đáy mắt đầy sắc bén khiến người ta không rét mà run...

Ầm ầm... Bầu trời vang lên tiếng sấm rền, từng tiếng từng tiếng như đâm thẳng vào lòng người.

Tầm mắt lại càng trở nên u ám, rõ ràng là ban ngày nhưng những đám mây đen che kín bầu trời khiến cảnh vật như bị mơ hồ đi.

Nhưng...

Lãnh Thiên Dục vĩnh viễn không quên được khuôn mặt của Niếp Ngân.

Còn Niếp Ngân cũng vĩnh viễn không quên đôi mắt chim ưng lạnh lẽo của Lãnh Thiên Dục.

Niep Ngân mặc bộ đồ đen đứng khoanh tay, hàng lông mày kiếm, mắt sáng, khí chất tinh anh, tuy đối mặt với Lãnh Thiên Dục lạnh lùng nhưng anh ta vẫn toát lên vẻ tao nhã của vương tử và sự bình tĩnh.

Đôi mắt tối đen sâu không thấy đáy như một hồ nước tĩnh lặng đối mặt với đôi mắt đen sắc bén của Niep Ngân đầy kiêu ngạo và chín chắn, thật không gì sánh nổi.

Hai người đàn ông, một lạnh lẽo lạnh nhạt, một chín chắn ôn hòa.

Hai người đàn ông cực kì xuất sắc đứng ở cùng một nơi tạo nên cảm giác kích thích thị giác. Lãnh Thiên Dục và Niep Ngân chỉ đứng yên nhìn nhau, đôi mắt đánh giá đối phương...

Tính cách khác biệt, diện mạo cũng chẳng giống nhau...

Nhưng lại chung một mục đích...

- Muốn con chip sao? Để xem anh có bản lĩnh đó không! – Lãnh Thiên Dục bỏ con dao ra, giơ chiếc hộp nhỏ trong tay ra, lạnh lẽo tuyên chiến với Niep Ngân.

Niep Ngân không vội ra tay, bên môi cong lên nụ cười đầy trào phúng, nói từng câu từng chữ: “Tôi có bản lĩnh hay không chính cậu là người rõ ràng hơn cả, đừng quên, năm đó cha mẹ cậu là do tôi bắt đi”.

Trên mặt Lãnh Thiên Dục đột nhiên biến hóa, từng hình ảnh trong mùa thu mười năm về trước như hiện lên ngay trước mắt hắn, bàn tay to đột nhiên nắm chặt lại...

- Niep Ngân, xem ra món nợ này hôm nay chúng ta phải tính toán một chút rồi...

Niep Ngân lạnh lùng cười: “Mười năm nay những người đáng chết cũng đã bị giết cả rồi, cậu hẳn là phải rất kiên nhẫn đi khắp thế giới để tìm tôi. Được, nếu hôm nay tôi đã đến đây thì cũng tiện tay đưa cậu đi gặp cha mẹ luôn”.

- Lá gan cũng to đấy! Được, vậy hôm nay tôi cũng muốn thỉnh giáo ngài chủ thượng đã huấn luyện Tuyền từ nhỏ xem rốt cuộc bản lĩnh đến đâu! – Lãnh Thiên Dục cố ý nói ra tên Thượng Quan Tuyền.

Ai ngờ...

Ngay khi cái tên đó được bật ra từ miệng Lãnh Thiên Dục, sắc mặt Niep Ngân đột nhiên thay đổi...

- Tuyền?

Giọng nói của anh ta đột nhiên trở nên rét lạnh: “Là người đàn ông đã tàn nhẫn cướp đoạt đêm đầu tiên của cô ấy, cậu có tư cách gì gọi cô ấy như vậy?”

Cảm giác lạnh như băng dần ngưng tụ trong mắt Lãnh Thiên Dục...

- Cô ấy là người của tôi, xưng hô thế nào là việc của tôi!

Một câu nói lạnh lùng mà bá đạo vang lên, giống như là đang tuyên bố một sự thật!

- Người của cậu? À... quên nói cho cậu biết, Thượng Quan Tuyền sắp trở thành người đứng đầu của tổ chức BABY-M rồi, người của cậu... chỉ có thể trung thành cả đời này với một mình tôi.

- Cái gì? – Ánh mắt Lãnh Thiên Dục đột nhiên trở nên sắc lạnh. Khốn nạn thật!

139. Chương 139

CHƯƠNG 139: TRANH ĐẤU

Bầu không khí ngày càng trở nên căng thẳng và sắc mùi nguy hiểm. Ngay sau đó, Lãnh Thiên Dục rút ra một khẩu súng...

Pằng!

Viên đạn xé gió bay thẳng về phía Niep Ngân. Niep Ngân nhanh chóng xoay người tránh viên đạn, sau đó núp sau mấy chiếc máy móc cũ đã gỉ sét để tấn công.

Anh ta cũng nhanh chóng rút súng ra nhắm vào Lãnh Thiên Dục, Lãnh Thiên Dục lắc người trốn sau một chiếc máy khác, sau đó chạy về phía cầu thang xoay bằng tốc độ nhanh nhất....

Pằng, pằng, pằng... Súng của Niếp Ngân chẳng phải khẩu súng bình thường mà là loại súng đã được cải tiến, cực kì nhẹ nhưng lực bắn thì siêu mạnh, từng phát đạn bay thẳng tắp về phía Lãnh Thiên Dục.

Lợi dụng các loại máy móc ngổn ngang để né mình, Lãnh Thiên Dục nhanh chóng lách người tránh làn đạn đang bay tới rồi cũng nhanh chóng chĩa súng bắn vào Niếp Ngân.

Niếp Ngân không né tránh chút nào, chỉ chuyển vị trí khẩu súng...

Một tiếng “Bùm” vang lên, sau đó một chiếc thùng sắt đột nhiên nổ tung lên.

Lợi dụng cơ hội này, Lãnh Thiên Dục dẫm chân lên một chiếc máy, nhảy lên, nhằm thẳng về phía Niếp Ngân đang đứng, chân phải đạp mạnh xuống, cơ thể to lớn mạnh mẽ xông lên, tay trái cầm súng xoay lại đầy dứt khoát, hướng người về phía Niếp Ngân, lực vừa mạnh lại vừa nhanh.

Niếp Ngân lập tức nghiêng đầu, sau đó bàn tay cầm súng vung lên, khẩu súng bị văng ra tận xa.

Anh ta né tránh đòn tấn công của Lãnh Thiên Dục, rồi nhanh chóng xoay người lại, chân trái trụ vững, phần hông và vai hơi nghiêng về bên phải, khuỷu tay trái vung lên đánh về phía Lãnh Thiên Dục đang xông tới.

Tiếng đánh nhau bên trong khiến những người ở bên ngoài cảnh giác, có mấy người không kìm chế được, chạy đến gần Phong...

- Chấp pháp Phong, hình như bên trong có tiếng đánh nhau!

Phong đứng khoanh tay, bộ quần áo màu đen trên người cũng lạnh lùng y như vẻ mặt của anh ta lúc này, đôi mắt hiện lên những tia sáng khiến người ta không thể khinh thường.

Anh ta nhìn chăm chăm vào chiếc cổng lớn, bộ dạng dăm chiêu.

- Thừa... – Một thuộc hạ không kiên nhẫn lại lên tiếng.

- Tôi nghe thấy rồi! – Phong không kiên nhẫn cắt ngang lời anh ta.

- Chúng ta có nên xông vào không? – Các thuộc hạ khác cũng không kìm nén được nữa, nhao nhao cả lên, đồng thời rút súng bên người ra, chỉ chờ Phong ra lệnh là lập tức xông vào hỗ trợ.

- Chẳng lẽ mấy anh quên lời lão đại nói rồi sao? Không có mệnh lệnh của ngài ấy thì không kẻ nào được phép hành động thiếu suy nghĩ! – Phong nổi giận, gầm lên một tiếng, đôi mắt lạnh lẽo đảo qua từng gương mặt đang nóng lòng của các thuộc hạ.

- Nhưng, bên trong... – Một thuộc hạ chau mày nói.

- Câm miệng! Tôi tự biết! – Thanh âm của Phong cực kì lạnh nhạt.

Tất cả các thuộc hạ câm như hến, chuẩn bị tản đi.

Nhưng, đúng lúc này...

Pằng, pằng, pằng...

Một tràng súng mãnh liệt đột nhiên vang lên, mọi người cả kinh, lập tức núp phía sau xe, có mấy người không tránh kịp bị trúng đạn ngã xuống.

Bốn phía vang lên tiếng súng bắn rợp trời, thuộc hạ của Lãnh Thiên Dục lập tức chuẩn bị tinh thần đáp trả. Bên ngoài, hai phe quyết sống mái với nhau. Còn bên trong, Lãnh Thiên Dục và Niếp Ngân cũng đang kịch liệt đọ sức.

Bầu không khí càng ngày càng nặng nề khiến người ta không rét mà run, từng cơn gió thổi qua lại càng khiến cho nơi này thêm hoang vu lạnh lẽo.

Hai người đàn ông ở bên trong không khó để nghe thấy tiếng bắn nhau kịch liệt ở bên ngoài...

- Niếp Ngân, những người bên ngoài là do anh đưa đến để tăng thêm dũng khí ỉn à?

Đôi mắt Lãnh Thiên Dục đã sớm tràn đầy sự lạnh lẽo và u ám, nhất là khi nghe được tiếng súng bên ngoài, khóe môi cương nghị của hắn khẽ nhếch lên nụ cười lạnh.

Niếp Ngân giơ chân phải lên, người hơi nghiêng đi tránh được một chiêu tàn độc của Lãnh Thiên Dục. Anh ta hừ lạnh một tiếng, nói: “Lãnh Thiên Dục, muốn đối phó với cậu đầu chỉ có mình tôi, xem ra hôm nay không chỉ có tôi muốn tới xem náo nhiệt, hóa ra còn có người nóng vội hơn cả tôi, muốn nhanh chóng diệt trừ cậu”.

- Tôi thì lại muốn xem rốt cuộc các người có mục đích gì đây!

Từ trước đến nay Lãnh Thiên Dục đâu phải là người dễ bị uy hiếp, những tình huống kiểu này suốt mười năm nay hắn đã trải qua vô số lần, người bình thường chẳng thể chịu đựng nổi, chuyện sống hay chết hắn chẳng để ý nhiều nữa.

Hắn vừa dứt lời, cả người nhanh chóng vọt lên trước, hơi nghiêng về bên trái, chân phải quét về phía Niếp Ngân, sau đó tung một chiêu...

Niếp Ngân nhanh chóng lách người, tay trái giơ lên ngăn lại một quyền mạnh mẽ kia, chân trước đạp mạnh xuống đất, mượn lực để chống đỡ cơ thể. Sau đó, chỉ trong nháy mắt, anh ta đem trọng tâm cơ thể dồn về phía sau, lui mấy bước rồi nhanh chóng nhảy lên, phản kích Lãnh Thiên Dục.

Lãnh Thiên Dục giơ tay lên đập vào cổ tay Niếp Ngân, dùng lực ngăn cản lực của Niếp Ngân...

Vì cả hai người từ nhỏ đã trải qua những huấn luyện nghiêm khắc nên dù có tranh đấu quyết liệt cũng không phân được thắng thua. Thời gian trôi qua từng giây từng phút, hai người vẫn đấu với nhau như vậy, không ai có lợi thế hơn cả, mà bên ngoài vẫn vang lên tiếng súng ngày càng kịch liệt.

Đang giao đấu với nhau, cả Lãnh Thiên Dục và Niếp Ngân đồng thời nhặt khẩu súng dưới đất lên, bóp cò...

Pằng! Âm thanh lạnh lẽo vang lên, hai viên đạn nhắm thẳng về phía đối phương.

Kỹ thuật bắn súng của cả hai người đều cực kì chuẩn xác, đều nhắm thẳng vào những vị trí cực kì hiểm của người kia. Hai viên đạn được bắn ra lại va chạm vào nhau trong không trung... khiến chúng bị lệch hướng bay...

Niếp Ngân nhanh chóng xoay người tránh viên đạn, Lãnh Thiên Dục cũng linh hoạt lách người thoát khỏi, viên đạn bay thẳng vào một cái ống phía sau Lãnh Thiên Dục...

Xì...! Một âm thanh rất nhỏ vang lên trong không khí.

Thì ra Niếp Ngân đã bắn trúng vào ống dẫn khí than, tuy nhà máy đã bị bỏ hoang nhưng rõ ràng là người ta đã hoàn toàn quên cái ống dẫn khí than này, giờ nó lại đang phát huy giá trị của bản thân nó.

Ống dẫn bị vỡ, khí than thoát ra ngoài, hai người đàn ông vốn đang tranh đấu lại chẳng hề hay biết.

Nguy hiểm đang dần bủa vây lấy hai người, may mà viên đạn không làm thủng lỗ quá lớn, nếu không nhất định sẽ khiến nơi này nổ tung.

Từng làn khói bắt đầu xuất hiện lơ lửng trong bầu không khí, nhưng do nơi này quá rộng nên trước mắt hai người không cảm nhận được gì, nhưng...

Thời gian càng trôi đi, khí than phun ra ngày càng nhiều, dần dần tràn ngập khắp mọi nơi.

Trên trán Lãnh Thiên Dục và Niếp Ngân cũng bắt đầu lấm tấm mồ hôi lạnh, hô hấp dần rối loạn...

Một là vì thời gian hai người đấu với nhau quá dài, hai là hai người đã bắt đầu hít vào một lượng khí than không nhỏ...

Chết tiệt! Lãnh Thiên Dục khẽ rủa thầm một tiếng, rõ ràng là hắn đã cảm nhận được sự khác thường trong không khí.

Vì diện tích quá lớn nên bây giờ hai người bọn họ mới có phản ứng.

- Ông trời quả thật là có lòng thương đối với hai kẻ oan gia chúng ta, theo tình hình lúc này thì chúng ta có vẻ sẽ chết cùng nhau đấy! – Niếp Ngân cười lạnh, hô hấp của anh ta cũng bắt đầu trở nên dồn dập, dần xuất hiện cảm giác chóng mặt.

Lãnh Thiên Dục cũng chẳng khá hơn là bao, hần cảm thấy hít thở ngày càng khó khăn, muốn tấn công nhưng chẳng còn mấy sức lực, cơ thể to lớn hơi dựa vào mấy móc lạnh lẽo bên cạnh.

Chiếc hộp gỗ đựng con chip rơi xuống, Lãnh Thiên Dục nhìn thấy mà Niếp Ngân cũng biết, hai người cố nén cảm giác choáng váng, cố động dậy người để lấy lại con chip...

Nhưng khí than trong không khí ngày càng dày đặc, khi hai người cùng cố gắng cúi xuống lấy con chip thì rốt cuộc cả Lãnh Thiên Dục và Niếp Ngân không thể chống cự nổi nữa...

Hai cơ thể to lớn lao đảo...

- Ừm...

Niếp Ngân vùng vẫy tay chân, nhưng khi anh ta càng giãy giụa thì lượng khí than hít vào lại càng nhiều, tầm mắt của anh ta bắt đầu mờ nhòe, ý thức ngày càng mơ hồ...

- Vô dụng thôi, anh... vùng vẫy như vậy thì cũng là sớm đưa tiễn bản thân...

Lãnh Thiên Dục cũng bắt đầu mơ hồ, tuy nhiên ý chí của hần lại cực kì kiên cường...

Khi hai người sắp mất đi ý thức thì chợt thấy trong không khí mờ mờ ảo ảo xuất hiện một bóng dáng mảnh khảnh. Hai người cố mở to mắt ra xem là ai nhưng chẳng còn chút sức lực nào.

Người tới là Thượng Quan Tuyền, cô chậm rãi bước lên phía trước, khi nhìn rõ hai người đàn ông, trên mặt lộ ra sự đau lòng...

Chiếc hộp gỗ tinh xảo ở ngay dưới chân, cô không do dự cầm lên cất đi.

Địa điểm giao dịch lần này quá quen thuộc với cô nên cô biết có cửa sau, vậy nên mới có thể tự nhiên đi vào như vậy. Nhưng không ngờ sau khi vào cô mới phát hiện ra hai người đánh nhau đã khiến ống dẫn khí than bị vỡ.

- Chủ thượng...

Thượng Quan Tuyền nhìn Niếp Ngân, lắc lắc người anh ta rồi lại lập tức đưa mắt sang Lãnh Thiên Dục ở bên kia.

- Đây, Lãnh Thiên Dục, tỉnh lại đi! – Thượng Quan Tuyền vội chạy tới, dùng sức đẩy đẩy người Lãnh Thiên Dục.

Không biết vì sao nhưng khi cô thấy Lãnh Thiên Dục đang dần mất đi ý thức, trong lòng lại cảm thấy đau đớn.

Nhìn tình trạng của hai người, Thượng Quan Tuyền biết nếu lúc này không đưa bọn họ ra ngoài thì tính mạng của họ sẽ gặp nguy hiểm. Thật đúng là...

Thượng Quan Tuyền không khó để nghe thấy tiếng đánh nhau và đạn bắn ở bên ngoài. Cô chẳng nghĩ nhiều nữa, cũng chẳng quan tâm rốt cuộc đối phương là ai, cô lập tức mở cửa sau ra, sau đó lao vào đưa Lãnh Thiên Dục và Niếp Ngân ra ngoài...

Rốt cuộc cũng đưa được hai người ra ngoài, cô thở hắt hắt, cố gắng hấp thụ bầu không khí trong lành bên ngoài.

Hai người này thật đúng là...

Cô không ngờ mình lại khỏe như lực sĩ vậy, có thể khiêng hai người đàn ông cao lớn này ra ngoài.

Thượng Quan Tuyền vừa thở hắt hắt vừa nhìn Niếp Ngân và Lãnh Thiên Dục đang nằm dưới đất. Mí mắt của hai người dần động đậy và mở ra, có thể thấy con ngươi đang dần chuyển động...

May quá, hai người vẫn chưa hoàn toàn mất đi ý thức, chỉ là cơ thể vô lực không nhúc nhích được mà thôi, lúc này điều quan trọng là phải mau chóng đưa hai người đi chữa trị.

Thượng Quan Tuyền không có nhiều thời gian suy nghĩ, cô vừa định hành động thì nghe thấy những tiếng bước chân dồn dập. Cô cảnh giác đứng dậy...

- Lão đại...

Tiếng của Phong từ xa vọng đến, giọng nói đầy lo lắng.

Ánh mắt Thượng Quan Tuyền lập tức đầy cảnh giác, đưa tay chậm rãi sờ lên khẩu súng lục trên người mình.

Quả nhiên ngay sau đó, Phong xuất hiện ở cửa. Khi anh ta thấy hai người nằm dưới đất ở cách đó không xa, đôi mắt thoáng sững sờ nhưng nhanh chóng được che đi, lập tức chạy tới...

- Lão đại...

- Niếp Ngân?

Khi Phong vừa chạy đến gần hai người, còn chưa kịp hành động gì đã cảm thấy hơi kì lạ...

Anh ta vừa định quay đầu lại thì đã bị một khẩu súng chặn ở sau gáy!

- Khôn ngoan thì không nên cử động! – Thượng Quan Tuyền bình tĩnh nói với Phong.

- Thì ra là cô! – Phong không cần xoay người cũng nghe ra giọng nói của cô – Cô muốn thế nào?

- Rất đơn giản, tôi chỉ muốn đưa Niếp Ngân rời khỏi nơi này! – Thượng Quan Tuyền nói.

Phong lạnh lùng cười, dường như đang nghe được chuyện rất nực cười.

- Nơi này đều có người của chúng tôi, cô cho rằng hôm nay có thể thoát được sao?

- Anh lo quá nhiều rồi, trước tiên hãy quan tâm đến cái đầu của anh đi đã! – Đôi mắt trong veo của Thượng Quan Tuyền hiện lên tia tàn độc.

Ngay lúc Phong định mở miệng nói gì thì lại có từng đợt âm thanh ồn ào truyền đến. Ngay sau đó, hai người mặc áo đen, máu me be bét chạy vào.

Khi họ nhìn thấy tình cảnh trước mặt, gương mặt đầy vẻ sững sờ...

[/color]

Khi họ nhìn thấy tình cảnh trước mặt, gương mặt đầy vẻ sững sờ...

140. Chương 140

CHƯƠNG 140: CANH GÁC Ở SÂN BAY

- Đã xảy ra chuyện gì? – Phong hơi nghiêng nghiêng đầu, tuy bị súng chĩa vào sau gáy nhưng anh ta vẫn đầy bình tĩnh.

Hai người vừa chạy vào lo lắng nói: “Chấp pháp Phong, người của đối phương tới ngày càng nhiều, chúng tôi sắp không trụ nổi nữa, mau rút lui thôi”.

Sắc mặt Phong đột nhiên trở nên khó coi...

Thượng Quan Tuyền cười lạnh một tiếng: “Xem ra ngay cả tính mạng của các anh cũng khó bảo toàn, không phải sao?”

Phong phẫn hận nheo mắt lại!

Thượng Quan Tuyền lạnh lùng đưa mắt nhìn hai người vừa vào, ra lệnh: “Hai anh... đỡ người này ra xe cho tôi. Nhắc nhở các anh chút, đừng có giở trò gì với tôi, nếu không ngài lão đại kính yêu và cả chấp pháp Phong cũng sẽ có chuyện đấy”.

Hai người mặc áo đen ngấn ra, nhìn Lãnh Thiên Dục đang nằm dưới đất rồi lại nhìn khẩu súng đang nhắm thẳng vào Phong, chỉ có thể bất đắc dĩ nghe theo mệnh lệnh của Thượng Quan Tuyền.

Thượng Quan Tuyền cắn chặt môi, đưa mắt nhìn về phía Lãnh Thiên Dục, khi cô thấy hắn đang cố gắng mở mắt, trái tim lại đột nhiên đau xót!

Nhưng cô nhất định phải đưa Niếp Ngân đi, cô biết nếu Niếp Ngân còn ở đây sẽ bị người của Mafia đưa đi. Theo tính cách của Lãnh Thiên Dục thì nhất định sẽ không để yên cho Niếp Ngân.

Tuy cô biết Niếp Ngân chính là hung thủ đã giết cha nuôi nhưng cô không thể trở mắt nhìn anh ta đi vào đường chết được.

Thấy hai người mặc áo đen đưa Niếp Ngân vào xe, Thượng Quan Tuyền chậm rãi lùi người về phía xe, khẩu súng vẫn nhắm vào Phong.

- Chấp pháp Phong...

Phong giơ một tay lên ngăn cản...

- Cứ để bọn họ đi, hiện tại phải cứu được lão đại trước đã.

- Vâng.

Thượng Quan Tuyền lên xe, nhìn thoáng qua Lãnh Thiên Dục, ánh mắt đầy khác thường. Rồi cô nhanh chóng khởi động xe phóng đi.

- Rút lui!

Phong công Lãnh Thiên Dục lên, quyết đoán ra mệnh lệnh.

Khi bọn họ ra đến cửa, Phong nhặt khẩu súng dưới đất lên, nã đạn về phía nhà máy...

Bùm! Tiếng nổ lớn vang lên, ngay sau đó toàn bộ nhà máy nổ tung!

- A...

Trong nháy mắt, ngọn lửa dữ dội bùng lên, lan ra bốn phía, rất nhiều người đang mãi chém giết bên trong bị vùi trong biển lửa.

Đám người nhanh chóng lên xe, rời khỏi hiện trường.

- Truyền mệnh lệnh, đặc biệt chú ý tới toàn bộ hành vi của Thượng Quan Tuyền và Niếp Ngân, nếu có động tĩnh gì lập tức phải báo cáo! – Phong lạnh lẽo ra mệnh lệnh cho thuộc hạ.

- Vâng.

Sân bay quốc tế Athen

Không khí ở sân bay quốc tế Athen rất náo nhiệt.

Xe buýt chậm rãi dừng ở cửa Tây của sân bay*, một cô gái bước xuống.

* Sân bay quốc tế của Hy Lạp chia thành hai trạm chính, cửa Đông và cửa Tây. Cửa Tây là cho những hoạt động quốc tế, còn cửa Đông chuyên cho hoạt động quốc nội.

Cô gái có làn da trắng trẻo, chiếc mũi xinh xắn, đôi môi anh đào hé mở, trên đầu đội một chiếc mũ lưỡi trai, ăn mặc khá thoải mái, dáng người đẹp miễn bàn, nhất là chiếc quần jeans bao lấy đôi chân dài quyến rũ của cô, chiếc cổ dài và trắng, trên tay đeo mấy chiếc vòng hình dây xích, là một cô nàng ngổ ngáo điển hình.

Cô gái này không phải ai khác, chính là Thượng Quan Tuyền sau khi đã cải trang.

Hôm nay cô muốn rời khỏi Hy Lạp, đồng thời cũng mang con chip quý giá đi theo.

Khi Thượng Quan Tuyền bước vào sảnh sân bay, cô liền cảm thấy rất rõ ràng một loại cảm giác căng thẳng. Có lẽ những du khách bình thường khác không nhận ra nhưng cô bẩm sinh là người nhạy cảm, dễ dàng nhận ra được bầu không khí này.

Cô rất tự nhiên nhìn toàn bộ khung cảnh bên trong sảnh sân bay, rốt cuộc cũng phát hiện ra ba người mặc cảnh phục đứng ở khu kiểm tra, thỉnh thoảng lại quan sát các du khách xung quanh, bên trong cũng có rất nhiều cảnh sát đi qua đi lại tuần tra.

Thượng Quan Tuyền cười lạnh trong lòng, cô không khó để biết đây nhất định là do Lãnh Thiên Dục lợi dụng thế lực của mình, khiến cảnh sát địa phương phải tăng cường phòng tra.

Từ sau ngày hôm đó, Thượng Quan Tuyền bí mật đưa Niếp Ngân về biệt thự. Cô biết chỉ cần Niếp Ngân về đó thì nhất định sẽ có bác sĩ chữa trị cho anh ta rồi lặng lẽ rời đi.

Trong những ngày tiếp theo, cô biết có rất nhiều người dồn sự chú ý vào cô, vì con chip tự động biến mất, mà động cơ của cô là rõ ràng nhất.

Thượng Quan Tuyền tìm một ghế trống để ngồi xuống, thời gian còn khoảng gần một tiếng nữa. Nhìn qua thì cô cực kì nhàn nhã xem tạp chí nhưng thật ra đang rất cảnh giác quan sát từng động thái trong sân bay.

Rất nhanh sau đó, cô phát hiện ra ngoài cảnh sát còn có rất nhiều người khác cũng chú ý đến các du khách.

Nhóm người này là do ai phái tới?

Thượng Quan Tuyền nghi hoặc, rõ ràng không phải người của tổ chức, vì nếu là tác phong của người trong tổ chức thì cô chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhìn ra ngay, nhưng nhóm người này... không phải!

Xem ra cũng không phải là người của Lãnh Thiên Dục.

Vậy... còn có người nào chú ý đến cô nữa?

Thượng Quan Tuyền nhanh chóng suy nghĩ...

Mục đích của nhóm người này chỉ có hai, một là con chip quan trọng trong tay cô, thứ hai là... muốn tính mạng của cô!

Rốt cuộc còn có người nào đang ẩn giấu trong bóng tối nữa?

Nghĩ tới đây, ánh mắt Thượng Quan Tuyền đột nhiên sáng lóe lên... chẳng lẽ là bọn chúng?

Thượng Quan Tuyền lập tức nghĩ đến hai người trong phòng sách của Niếp Ngân đêm đó.

Chính là giáo phụ Nhân Cách của Mafia và Sax Ân!

Dĩ tâm của bọn họ chính là muốn đạt được con chip đỉnh cao công nghệ này, chỉ cần có được nó là có thể nắm trong tay nguồn công nghệ kỹ thuật tiên tiến nhất trên thế giới. Vậy thì bọn họ không chỉ có thể đả kích tới Lãnh thị mà còn có thể làm lung lay địa vị và quyền thế của Lãnh Thiên Dục trong tổ chức Mafia nữa.

Có lẽ bọn họ chưa muốn tính mạng của Lãnh Thiên Dục ngay, nhưng âm mưu của bọn họ so với việc giết Lãnh Thiên Dục còn tàn nhẫn hơn!

Trong thế giới hắc đạo, chuyện người lừa ta gạt Thượng Quan Tuyền đã nhìn thấu từ lâu, cô sớm đã vô cảm nhưng không biết tại sao, khi nghĩ đến việc Lãnh Thiên Dục sẽ bị tổn hại, trong lòng cô lại dâng lên nỗi đau đớn.

Nhất là khi cô đưa Niếp Ngân đi vào hôm đó, cô luôn có cảm giác Lãnh Thiên Dục vẫn luôn nhìn cô, nhìn thấu mọi suy nghĩ trong lòng cô.

Loại cảm giác này khiến cô cực kì không thoải mái.

Nhưng cô không thể không lấy đi con chip, vì nếu cô không lấy con chip đi, dựa vào tình cảnh ngày hôm đó thì con chip này nhất định sẽ rơi vào tay Phong. Người này... Thượng Quan Tuyền cảm thấy rất nghi hoặc, vừa tốt vừa xấu khiến cô rất khó đánh giá.

Nếu anh ta đưa con chip cho Lãnh Thiên Dục thì Niếp Ngân cũng sẽ phải chịu đả kích, điều này... Thượng Quan Tuyền cũng không muốn thấy.

Nhìn những người khả nghi trong sân bay, Thượng Quan Tuyền càng thêm khẳng định suy nghĩ của mình là chính xác. Thật ra mục đích giáo phụ Nhân Cách phái bọn họ đến đây là rất rõ ràng, ông ta muốn giết người diệt khẩu, nguyên nhân là... đêm hôm đó cô đã nghe lén bọn họ nói chuyện, cũng biết rõ thân phận của bọn họ.

Thượng Quan Tuyền vươn vai, duỗi cái lưng mỏi, nhìn liếc qua đám người đó, trong lòng không khỏi cười thầm. Trên thế giới này chỉ có một mình Lãnh Thiên Dục chỉ cần liếc mắt cũng có thể nhận ra kỹ thuật cải trang của cô mà thôi.

Cô không tin mình đã cải trang thành như vậy rồi mà bọn họ còn có thể nhận ra cô được nữa.

Thượng Quan Tuyền rất thoải mái, đem gương trong túi ra soi, cô cong môi cười đầy thỏa mãn.

Thủ tục kiểm tra của sân bay cực kì phức tạp và phiền phức.

Thượng Quan Tuyền chẳng có hành lý cồng kềnh gì, trên người chỉ có một chiếc túi xách to, đương nhiên còn có đồng trang sức vòng cổ các loại khiến nhân viên kiểm an hoa cả mắt.

- Thưa cô, xin cô xuất trình chứng minh thư và hộ chiếu, cảm ơn! – Nhân viên kiểm an mỉm cười nhìn Thượng Quan Tuyền, nói.

Đôi mắt Thượng Quan Tuyền lóe sáng, không khó để biết nhóm người kia đã bắt đầu lại gần cửa kiểm an, kiểm tra từng du khách một.

Thượng Quan Tuyền chỉ mỉm cười giao “chứng minh thư” của mình ra.

Đương nhiên đây chỉ là chứng minh thư giả, loại hàng nhái này cũng không đơn giản gì, cô phải phá giải hàng phòng mật trong công tác thống kê của nhân viên quốc gia, tùy ý chọn đại một người để mình ngụy trang thành, cái kiểu nửa giả nửa thật này ngay cả dụng cụ tinh vi cũng khó có thể tra ra được.

- Cô Long Tĩnh phải không! – Nhân viên kiểm an nhìn chứng minh thư, sau đó xác nhận lại.

- Đúng vậy, tôi là Long Tĩnh.

Thượng Quan Tuyền cố ý cất tiếng lạnh lạnh, lần này cô cải trang thành một người Nhật Bản, cô cũng chẳng biết cô gái Long Tĩnh này có tính cách thế nào nhưng qua điều tra sơ bộ, cô biết đây là một nhiếp ảnh gia nên trong túi xách cô được nhét đầy các loại máy ảnh chuyên nghiệp.

- Mời cô đứng sang một bên, để túi xách lên đây! – Nhân viên kiểm an nói với Thượng Quan Tuyền.

Thượng Quan Tuyền nghênh ngang đứng ở một bên, để mặc các loại máy móc kiểm tra. Một nhân viên kiểm an tiến lên, trong tay cầm một thanh kim loại dò xét trước người Thượng Quan Tuyền, từ đầu đến chân không bỏ sót chỗ nào, sau đó đeo găng tay trực tiếp sờ tới sờ lui trên người cô.

- Này, các người làm gì vậy?

Khi Thượng Quan Tuyền thấy nhân viên kiểm an lấy máy ảnh trong túi xách của mình ra, cô lập tức kêu lên, cố ý khoa trương la hét ầm ĩ.

- Xin lỗi cô, đây là công việc của chúng tôi! – Nhân viên kiểm an xoa xoa lỗ tai bị Thượng Quan Tuyền hét to mà đau nhức, không vui lên tiếng.

- Mất các anh mù à? Đây là loại máy ảnh chuyên nghiệp, nhờ các anh làm hỏng thì có đền được không? Hơn nữa cái này nhìn cũng biết là máy ảnh, còn muốn kiểm tra gì nữa? – Thượng Quan Tuyền cất cao giọng, cố ý cao ngạo và tức giận hét lên.

- Rất xin lỗi, chúng tôi nhận được lệnh từ bên trên, phải tiến hành kiểm tra cẩn thận, dù là máy ảnh cũng không thể bỏ qua! – Nhân viên kiểm an rõ ràng đã bị Thượng Quan Tuyền làm ất hết kiên nhẫn, giọng điệu đầy không vui.

Nói xong, anh ta mở từng bộ phận của máy ảnh ra kiểm tra.

- Sao? Có tìm ra được gì không? – Thượng Quan Tuyền nhất quyết không tha, ánh mắt đầy cao ngạo, trông thế nào cũng không thấy đáng vẻ của một cô gái gì cả.

Nhân viên kiểm an không nói gì, bọn họ chẳng muốn đáp lời với một người như vậy.

- Sao? Sao không nói gì thế, thái độ của anh kiểu gì vậy? Tôi cảnh cáo các anh, không xin lỗi tôi thì tôi sẽ đi báo lên cấp trên các anh! – Hai tay Thượng Quan Tuyền chống nạnh, lớn tiếng kêu lên.

Khi cô nhìn thấy đáng vẻ không kiên nhẫn của mấy người theo dõi, trong lòng thầm cười trộm, dụng ý của cô chính là như vậy, làm loạn lên khiến bọn họ không hoài nghi gì nữa.

Con chip đúng là được giấu trong túi, nhưng không bị máy móc phát hiện là do cô đã xử lý lại một chút, mỗi loại máy móc đều có sơ hở, cô chỉ cần lợi dụng điểm này là xong.

Thấy bộ dạng vô lễ của cái cô gái tên Long Tĩnh này, mấy nhân viên kiểm an cũng muốn đùa giỡn ngang ngược một chút nhưng thấy vẻ mặt không kiên nhẫn của các du khách ở phía sau, bọn họ chỉ có thể nhượng bộ, để cô đi vào trong.

Thượng Quan Tuyền đi vào trong, ngoảnh mặt lại nhìn qua tấm kính thủy tinh, mỉm cười...

Tạm biệt Hy Lạp, tạm biệt đám người gốc gác!

141. Chương 141

CHƯƠNG 141: CHỖ AN THÂN

Gió thổi nhẹ nhàng, đêm lạnh, ánh trăng nhàn nhạt chiếu xuống, đồng thời cũng chiếu vào người đàn ông lạnh lùng ngồi trên ghế sofa.

- Phong, xác định con chip không có trong tay Niếp Ngân sao? – Vẻ mặt Lãnh Thiên Dục đầy cương nghị, không nhìn ra biểu cảm gì, giọng điệu lại đầy lạnh lẽo.

- Lão đại, hôm đó chỉ có Thượng Quan Tuyền xuất hiện ở hiện trường, tôi cho rằng Thượng Quan Tuyền đã lấy con chip nhưng không giao cho Niếp Ngân! – Phong hơi nhíu mày lại đáp lời.

Lãnh Thiên Dục trầm tư, hẳn không phải không biết, nếu Niếp Ngân đã có con chip trong tay thì nhất định phải có động tĩnh mới đúng.

Hắn chậm rãi đứng lên, đến gần cửa sổ. Chiếc rèm mềm nhẹ theo làn gió thoảng qua như múa bên cửa sổ càng khiến trong lòng Lãnh Thiên Dục thêm lo lắng.

- Nhóm người ngày hôm đó đã tra ra chưa? – Hắn lại hỏi.

- Chuyện này... Chẳng lẽ không phải người của Niếp Ngân sao? – Phong nghi hoặc hỏi lại.

Lãnh Thiên Dục hừ lạnh một tiếng: “Tuy tôi với anh ta như nước và lửa nhưng anh ta là người làm việc quang minh chính đại, nhóm người đó tuyệt đối không phải người của anh ta”.

Phong nghe xong, lập tức quỳ một gối xuống: “Xin lão đại trừng phạt, thuộc hạ làm việc không tốt, chưa tra ra được thân phận của nhóm người đó”.

Lãnh Thiên Dục xoay người nhìn Phong, đôi mắt chim ưng hơi nheo lại, hắn không trả lời Phong ngay mà chỉ nhìn anh ta. Một lúc lâu sau mới chậm rãi lên tiếng: “Phong, cậu đi theo tôi nhiều năm như vậy, những chuyện nên học nên nhìn cũng đủ rồi”.

Phong đột nhiên ngẩng đầu lên!

- Lão đại, tôi chưa hiểu ý tứ của ngài, dù có đi theo ngài cả đời thì Phong cũng không bằng một nửa của ngài!

Nhìn nét mặt lo lắng của Phong, Lãnh Thiên Dục không nhanh không chậm nói: “Gần đây tôi nghĩ khá nhiều, nếu có một ngày tôi gặp phải chuyện ngoài ý muốn, người có đủ tư cách ngồi lên vị trí lão đại cũng chỉ có mình cậu”.

Phong vừa nghe vậy, cả người run lên, lập tức kinh hãi nói: “Tôi không dám”.

- Có gì không dám?

Lãnh Thiên Dục cười lạnh: “Năng lực không phải một sớm một chiều là có thể có được, nhưng muốn ngồi lên vị trí này nhất định phải có sự kiên định, cậu nói phải không?”

- Lão đại nói phải! – Phong lập tức đáp lời.

Lãnh Thiên Dục không nói gì nữa, liếc mắt đảo qua khuôn mặt Phong. Hắn xoay người lại: “Trong tứ đại chấp pháp, cậu là người tôi tin tưởng nhất. Lôi là trợ thủ không thể thiếu trên thương trường của tôi, còn Vân và Vũ tuổi còn trẻ, cần phải bồi dưỡng thêm. Cho nên Phong à, hy vọng cậu không để cho tôi phải thất vọng”.

Phong ngẩng đầu nhìn bóng lưng cao ngạo của Lãnh Thiên Dục, cung kính đáp: “Vâng, Phong nhất định sẽ không khiến lão đại thất vọng”.

- Được rồi.

Cửa kính thủy tinh phản chiếu đôi mắt thâm trầm và uy nghiêm của Lãnh Thiên Dục: “Sáng sớm mai chúng ta về nước, tăng số người tìm Thượng Quan Tuyền lên”.

- Vâng! – Phong lập tức đáp lời.

Lãnh Thiên Dục không nói gì thêm, nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ, trái tim hắn dần dâng lên cảm giác đau xót.

Hắn biết hôm đó cả hắn và Niếp Ngân đều hít phải khí than, tuy lúc ý thức hắn dần trở nên mơ hồ nhưng hắn vẫn nhớ rõ Thượng Quan Tuyền đã cứu Niếp Ngân đi!

Thượng Quan Tuyền, chẳng lẽ trong lòng em, người đàn ông đó quan trọng đến vậy sao? Quan trọng đến mức dù anh ta có giết cha nuôi của em, em cũng không quan tâm sao? Còn liều lĩnh cướp con chip để giúp anh ta?

Bàn tay to của hắn đột nhiên đập mạnh lên cửa sổ?

Lãnh Thiên Dục cắn chặt răng, cô gái đáng ghét! Hiện tại quanh quẩn trong đầu hắn toàn là nụ cười xinh đẹp của cô!

Nhưng... cô lại đem tất cả cho Niếp Ngân!

Thượng Quan Tuyền!

Dù em có đi đâu tôi cũng sẽ tìm ra em, bởi vì...

Em nợ tôi một lời giải thích!

Cũng trong đêm tối, một chiếc xe chậm rãi tiến vào một biệt thự. Nơi đây cực kì tao nhã, bốn phía còn tỏa ra mùi thơm của rừng trúc.

Không bao lâu sau, chiếc xe dừng lại, một bóng dáng nhỏ nhắn bước ra, nhìn ánh đèn bên trong biệt thự, trong lòng tràn ngập cảm giác ấm áp.

Cô hít sâu một hơi, đi tới cổng, bấm chuông.

Không lâu sau, cánh cổng từ từ mở ra, một khuôn mặt anh tuấn dịu dàng xuất hiện.

- Tiểu Tuyền?

Về mặt người đàn ông từ nghi hoặc lập tức chuyển sang vui mừng, giọng nói trầm thấp lộ vẻ khó tin: “Đúng là em rồi, Tiểu Tuyền”.

Thượng Quan Tuyền lười biếng dựa đầu vào cửa, toàn thân mệt mỏi, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp đầy đáng thương và tội nghiệp. Cô nói: “Anh Thiên Hi, em không có nơi nào để đi cả. Anh cho em ở nhờ một đêm, được không?”

- Đương nhiên là được, vào đi, rất hoan nghênh em. Đừng nói một đêm, em muốn ở cả đời cũng được! Mau vào đi!

Lãnh Thiên Hi nhìn dáng vẻ mệt mỏi của Thượng Quan Tuyền, đáy mắt đầy đau lòng. Anh không nói gì nhiều, vươn tay kéo Thượng Quan Tuyền đi vào.

Cánh cổng lớn đóng lại phía sau, thân thể nhỏ nhắn của cô đột nhiên run lên...

- Tiểu Tuyền!

Lãnh Thiên Hi lập tức kinh hãi, ngay sau đó ôm cả người cô vào lòng, rồi bế cô lên.

- Anh Thiên Hi, cảm ơn anh! – Thượng Quan Tuyền yếu ớt lên tiếng.

Vừa mới về nước, ngày nào cô cũng phải tránh né mấy người truy đuổi. Cô khẳng định nhóm người này do giáo phụ Nhân Cách phái tới, khiến cô vì trốn mấy người đó mà kiệt quệ.

Vì thế cô mới nghĩ tới Lãnh Thiên Hi, nơi này cực kì bí ẩn, vì con chip nên cô cần phải tìm một nơi an toàn.

Đương nhiên những điều này không thể nói với Thiên Hi. Tuy cô cảm thấy hơi có lỗi nhưng cũng chẳng còn cách nào.

142. Chương 142

CHƯƠNG 142: NHÀ CỦA LÃNH THIÊN HI

Thượng Quan Tuyền ăn ngấu nghiến hết sạch bát đồ ăn trên bàn, sau đó thoải mái vỗ vỗ bụng, cả người đã có tinh thần hơn, không tái nhợt như trước nữa.

Lãnh Thiên Hi đưa tay vuốt vuốt tóc, nhìn bộ dạng Thượng Quan Tuyền như vậy, lâu sau mới trầm thấp mở miệng nói: “Đúng là thật đáng thương, em vừa mới theo dân tị nạn trốn đến à?”

Sao lại có thể để bụng đói đến mức đó chứ?

Nghĩ đến bộ dạng muốn ngất xỉu lúc mới vào cửa của Thượng Quan Tuyền, đến bây giờ trong lòng anh vẫn còn thấy sợ hãi.

Thượng Quan Tuyền cầm bát canh lên, tham lam húp nốt, cũng không ngẩng đầu lên nói: “Tình cảnh của em so với dân tị nạn còn thê thảm hơn”. Nói xong, cô uống một hớp canh lớn, tán thưởng: “Anh Thiên Hi, không nghề tay nghề nấu ăn của anh tốt như vậy, món ăn nào cũng ngon cả”.

- Cuộc sống của con người vốn chẳng dễ chịu gì, đương nhiên cần phải tạo cảm giác thoải mái cho bản thân rồi! – Lãnh Thiên Hi trả lời, sau đó rút một tờ khăn giấy ra, nhẹ nhàng lau miệng cho Thượng Quan Tuyền.

- Thiếu gia nhà giàu như anh cũng cảm thấy không dễ chịu, vậy thì người khác phải sống thế nào chứ? – Tinh thần Thượng Quan Tuyền rất tốt, để mặc anh lau miệng ỉnh.

Cảm giác khi ở cùng Lãnh Thiên Hi rất tốt, đó là một loại cảm giác nhẹ nhàng. Tuy anh sống trong nhà giàu có nhưng chẳng hề kênh kiệu mà lại rất dịu dàng ôn nhã, khiến Thượng Quan Tuyền cảm thấy cực kì thoải mái.

- Được rồi, cô bé, anh đã chuẩn bị phòng cho em rồi, cứ yên tâm ở lại đây đi! – Lãnh Thiên Hi vươn tay vuốt nhẹ đầu như đang trấn an cô.

Thượng Quan Tuyền sau khi nghe xong, ánh mắt hơi mất tự nhiên, sau đó nói: “Tại sao anh lại như vậy?”

- Cái gì?

Lãnh Thiên Hi hơi không hiểu câu nói của Thượng Quan Tuyền nhưng rất nhanh sau đó đã nghe ra hàm ý của cô, anh dịu dàng cười: “Anh còn có thể làm thế nào nữa, chẳng lẽ giao em cho anh cả à?”

Thượng Quan Tuyền cắn cắn môi, đôi mắt trong veo lướt qua tia bi thương, cô hồ hững nói: “Anh đã biết rõ mọi chuyện, chẳng lẽ không quan tâm con chip đang ở đâu sao?”

- Quan tâm, đương nhiên là quan tâm rồi.

Lãnh Thiên Hi mở miệng nói: “Con chip này là tâm huyết nhiều năm của cha anh, cũng là điều duy nhất anh và anh cả có thể làm để hoàn thành tâm nguyện của cha. Cách nghĩ của anh và anh cả đều giống nhau, không muốn phải đổ máu để đạt được con chip này”.

- Hiện tại có tổng cộng ba thế lực đang truy tìm em, mục đích chính là vì con chip này. Bọn họ cho rằng em đã lấy con chip đi! – Thượng Quan Tuyền đi thẳng vào vấn đề.

- Ba thế lực? Ngoài Niếp Ngân và anh cả ra còn có ai nữa? – Ánh mắt Lãnh Thiên Hi ánh lên tia cảnh giác.

Thượng Quan Tuyền vừa định nói gì nhưng lại lập tức lắc đầu cười khổ. Dù sao muốn nói ra đối phương cũng cần có căn cứ chính xác, lúc này cô chỉ có thể liều lĩnh phán đoán mà thôi, đối phương chỉ cần phủ định thì cô cũng chẳng thể làm gì.

- Thôi, đây là chuyện của em, em sẽ tự giải quyết! – Cô điềm đạm lên tiếng.

Lãnh Thiên Hi nắm chặt hai vai Thượng Quan Tuyền lại, ánh mắt đầy chân thành tha thiết: “Tuyền Tuyền, vậy anh hỏi em, hôm đó em có lấy con chip đi không? Chỉ cần em nói không, anh nhất định sẽ tin em”.

Cảm giác chân thành tha thiết đập thẳng vào mắt cô, xuyên vào trong lòng cô. Cô giật mình, hít sâu một hơi. Thật lâu sau, Thượng Quan Tuyền ngẩng đầu nhìn Lãnh Thiên Hi, nói: “Xin lỗi, anh Thiên Hi, chính em đã lấy con chip đi”.

- Thật là em lấy sao? – Lãnh Thiên Hi hỏi lại.

- Đúng vậy! – Thượng Quan Tuyền gật đầu, cô không muốn giấu diếm chuyện này với Lãnh Thiên Hi, nhưng...

- Anh Thiên Hi, em biết con chip này rất quan trọng với cả anh và anh trai anh, nhưng nó cũng rất quan trọng với em. Em đã để con chip ở nơi rất an toàn, cho nên trong khoảng thời gian này dù có thế nào em cũng không giao con chip ra, hy vọng anh hiểu cho em.

- Sao vậy? Tiểu Tuyền, rốt cuộc em gặp phải chuyện gì rồi? – So với con chip, Lãnh Thiên Hi càng lo lắng đến an nguy của Thượng Quan Tuyền hơn.

- Anh Thiên Hi, em lấy tính mạng của mình ra đảm bảo, hãy cho em thời gian. Vì em có chuyện quan trọng cần phải tìm hiểu, sau một thời gian em nhất định sẽ trả lại con chip, được không? – Thượng Quan Tuyền khẩn cầu.

- Tiểu Tuyền! – Lãnh Thiên Hi vỗ nhẹ vào lưng cô, khuôn mặt anh tuấn đầy tình cảm, anh không muốn ép buộc cô gì cả, nhưng khi thấy bộ dạng này của cô anh lại cực kỳ đau lòng.

- Anh luôn coi em là em gái, cho nên rốt cuộc có chuyện gì xảy ra thì hãy nói cho anh được không? Nếu con chip thật sự trong tay em, anh tuyệt đối yên tâm, nhưng anh chỉ sợ lại có chuyện ngoài ý muốn xảy ra với em.

Thượng Quan Tuyền gật đầu, trong lòng cảm thấy ấm áp, đôi mắt cô dần ngân ngấn nước. Cô khịt mũi, nén những giọt nước mắt chực trào ra, trên mặt lộ ra nụ cười sáng lạn:

- Anh Thiên Hi, chỉ cần anh tin tưởng em là được rồi. Còn nữa, mong anh quan tâm đến Vận Nhi thay em, cô ấy là người đơn thuần lại tốt bụng, em không muốn để cô ấy bị tổ chức hay Mafia làm ảnh hưởng.

- Yên tâm đi, anh sẽ quan tâm đến Vận Nhi! – Lãnh Thiên Hi thực lòng hứa.

Thượng Quan Tuyền hơi thả lỏng, cô nhìn khuôn mặt anh tuấn dịu dàng của Lãnh Thiên Hi, cảm thán: “Anh và anh trai anh đều có khuôn mặt gần giống nhau nhưng tại sao tính cách lại khác biệt nhiều như vậy chứ? Anh ta thì lạnh lùng như vậy...”

Lãnh Thiên Hi cười cười, lắc đầu. Anh không trực tiếp trả lời vấn đề này của cô mà lại nói: “Thật ra anh thấy, tuy nói là anh cả tìm em là vì con chip nhưng đây cũng không phải là mục đích chính”.

- Anh ta còn muốn gì nữa? Em chỉ lấy con chip đi thôi mà, có lấy gì của anh ta nữa đâu?

Thượng Quan Tuyền thấy Lãnh Thiên Hi nói vậy, cảm thấy rất nghi hoặc. Chẳng lẽ Lãnh Thiên Dục còn muốn vu oan cho cô sao?

Lãnh Thiên Hi nghe vậy, dở khóc dở cười, đôi khi anh rất nghi ngờ tại sao cô bé này lại có thể trở thành một đặc công ưu tú được chứ, tại sao lại có thể không nhảy bén đến vậy?

- Em nghĩ kĩ lại xem đã lấy cái gì của anh trai anh đi! – Anh bị sự ngây ngốc của cô làm cho chết cười rồi.

Ai mà biết được, Thượng Quan Tuyền lại nghiêm túc ngẫm nghĩ, hàng lông mày hơi nhíu lại đầy suy tư, nhưng khổ nỗi nghĩ mãi cũng chẳng nhớ ra được cái gì.

- Em thật sự không lấy gì của anh ta nữa cả.

Nói xong, cô hơi xịu mặt xuống: “Lãnh Thiên Dục cũng thật quá đê tiện đấy. Cái gì không thấy là đổ lên đầu em, em là đặc công, không phải kẻ trộm”.

Lãnh Thiên Hi cảm thấy trên trán đang toát đầy mồ hôi lạnh, anh cảm thấy hơi hơi thương cho anh trai mình rồi.

- Anh thấy em là kẻ trộm lơ mơ nhất trên thế giới này đó.

- Em không hiểu anh đang nói gì! – Thượng Quan Tuyền càng thêm lơ mơ - Vậy anh nói đi, em lấy trộm cái gì của anh trai anh rồi hả?

Lãnh Thiên Hi cong môi cười, ánh mắt cũng lấp lánh ý cười, nói từng câu từng chữ: “Em trộm... trái tim của anh trai anh”.

Hả?

Thượng Quan Tuyền cảm thấy tim mình đang đập thình thịch!

- Cái... cái gì... Trái tim của anh ta ư? Em không có... – Về mặt cô hơi mất tự nhiên, ánh mắt cũng bắt đầu trở nên né tránh.

Thật sự là không hiểu anh Thiên Hi đang nói gì nữa.

- Không có sao? Nhưng theo anh thấy, anh cả gần đây khác hẳn ngày trước! – Lãnh Thiên Hi cố ý trêu chọc nói.

- Đó là chuyện của anh ta, chẳng liên quan gì đến em... – Thượng Quan Tuyền cắn cắn môi, dấu răng lơ mơ lưu lại trên đôi môi anh đào.

- Anh rất hiểu anh trai mình, anh ấy chưa từng để ý một cô gái nào như vậy cả! – Lãnh Thiên Hi không tin trong lòng Thượng Quan Tuyền không có cảm giác gì.

Dựa vào dự cảm của anh, hai người này nhất định là cảm mến nhau rồi.

- Hừ, anh ta để ý đến người khác kìa.

Thượng Quan Tuyền lập tức nhớ lại cảnh tượng ở Hy Lạp lúc đó, cô gái xinh đẹp kia nũng nịu kéo tay Lãnh Thiên Dục, đến giờ mỗi lần nhớ lại cô vẫn cảm thấy đau xót trong lòng.

Những lời này của cô vừa nói ra đã khiến Lãnh Thiên Hi thấy lơ mơ. Sao từ miệng của cô, anh cả lại trở thành người quá quắt như vậy chứ? Anh biết bên cạnh anh cả không thiếu phụ nữ nhưng anh khẳng định chưa từng có người phụ nữ nào khiến anh cả quan tâm đến mức như vậy.

- Hai người có hiểu lầm gì nhau không? – Sau một lúc lâu, Lãnh Thiên Hi hỏi.

- Hiểu lầm gì chứ, chính em tận mắt thấy mà. Lãnh Thiên Dục giống như lợn giống vậy, dù có đến Hy Lạp cũng không thiếu tình nhân.

Thượng Quan Tuyền giận dữ nói, bàn tay nắm chặt lại, nếu Lãnh Thiên Dục mà ở đây, cô có thể bóp chết hắn cũng được.

- Hả? – Lãnh Thiên Hi càng thêm mông lung.

Cô ấy đang nói gì vậy?

Chuyện này tuyệt đối không bao giờ xảy ra, anh cả luôn coi phụ nữ là chuyện phiền phức, tuyệt đối không có khả năng anh ấy đến Hy Lạp để gặp người phụ nữ khác, đương nhiên là không tính Thượng Quan Tuyền.

- Còn nói cái gì mà cực kì hiểu anh trai chứ! – Thượng Quan Tuyền nhìn vẻ mặt mờ mịt của Lãnh Thiên Hi, lẩm bẩm nói.

- Thôi quên đi, chẳng cần biết quan hệ lằng nhằng của Lãnh Thiên Dục làm gì, em đi ngủ.

Nói xong, cô đứng dậy đi về phòng ngủ, trong lòng cảm thấy bức bối, bỏ lại sau lưng vẻ mặt ngơ ngác của Lãnh Thiên Hi.

Đêm dần khuya, bốn phía yên tĩnh.

Thượng Quan Tuyền chẳng hề buồn ngủ, trong phòng có rất nhiều cửa sổ, những cơn gió nhẹ nhàng thổi vào từng góc trong căn phòng khiến những tấm rèm bay lên bay xuống, mùi hương hoa thanh nhã cũng theo làn gió đêm thoảng vào bên trong khiến khung cảnh hết sức lãng mạn.

Không biết đã ngồi yên lặng bao lâu, rốt cuộc cô cũng đứng dậy...

Thượng Quan Tuyền rón rén mở cửa phòng đi ra, xung quanh rất yên tĩnh, xem ra Lãnh Thiên Hi đã ngủ rồi. Cô lại trở về phòng, lấy chiếc hộp gỗ tinh xảo trong túi xách ra, nhẹ nhàng đi ra ngoài.

Chùm đèn thủy tinh trong phòng khách tản ra những tia sáng êm dịu càng làm tăng thêm sự tao nhã. Dưới ánh đèn mờ mờ, Thượng Quan Tuyền dễ dàng đến được phòng sách của Lãnh Thiên Hi.

Sau khi xác định không có gì bất thường, cô nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào phòng sách.

Cô quét mắt nhìn quanh phòng một lượt, sau đó tầm mắt dừng lại ở góc tường, bên cạnh có bộ ghế sofa bằng da, bên môi cô dần cong lên nụ cười...

Thượng Quan Tuyền lập tức đi về phía đó, đẩy chiếc ghế sofa ra một chút rồi ấn vào một cái nút trong góc tường...

Bức tường mở ra một khoảng trống nhỏ bên trong, cô cất chiếc hộp gỗ vào trong đó rồi đóng lại, kéo sofa về vị trí cũ, coi như không có chuyện gì xảy ra.

Để con chip ở đây là an toàn nhất!

Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Thượng Quan Tuyền dần nặng nề, cô biết những ngày tiếp theo bản thân mình sẽ không được yên ổn.

Sau khi về phòng, cô lấy giấy ra viết vài chữ: “Anh Thiên Hi, em đi đây. Cảm ơn sự tin tưởng của anh. Hãy bảo trọng!”

Cô nhẹ nhàng đặt tờ giấy lên bàn, sau đó đi ra khỏi biệt thự của Lãnh Thiên Hi.

Ánh trăng trên cao chiếu xuống khiến căn biệt thự như được bao phủ bởi một vầng sáng mờ mờ. Sau khi rời khỏi nơi ấm áp này, Thượng Quan Tuyền biết mình sẽ gặp phải những chuyện gì, đám người đó chắc chắn sẽ truy tìm cô bằng được, nhất là giáo phụ Nhân Cách.

Thầm thở dài một hơi, Thượng Quan Tuyền lắc đầu, bước nhanh trong đêm.

143. Chương 143

CHƯƠNG 143: TỐI TẬN NƠI ĐỂ TÌM NGƯỜI

Sau khi cô nhi viện Mary được Lãnh thị đầu tư xây dựng mới thì hoàn toàn khác trước.

Chính vì như vậy nên Bùi Vận Nhi lúc này hoàn toàn thoải mái, nhìn khuôn mặt vui cười của bọn trẻ, cô cảm thấy thật hạnh phúc.

Vào buổi sáng, những tia nắng chiếu xuống những cây cổ thụ, từng vạt nắng len lỏi trên con đường mòn, có đường như còn có thể nghe được tiếng ngậm nga khe khẽ của mấy đứa trẻ.

Nơi này hoàn toàn tĩnh lặng khiến Bùi Vận Nhi cực kì thích thú, rừng tre trúc trải dài, xanh um tươi mát khiến cô có cảm giác nhẹ lòng.

Trong không gian xanh um của lá cây, vườn hoa trong cô nhi viện tỏa ra những sắc màu rực rỡ hòa cùng những tia nắng vàng, hương thơm nồng đậm lan khắp nơi, thấm sâu vào tận đáy lòng khiến tinh thần cực kì sảng khoái.

Cách đó không xa là một chiếc hồ nhỏ, mặt nước trong xanh, từng con sóng gợn lăn tăn trên mặt hồ, dường như có thể soi bóng mình dưới mặt nước trầm tĩnh đó.

Toàn bộ khung cảnh này khiến ngay cả chim chóc lẫn con người đều có cảm giác vui mừng, giống như tất cả những tạp niệm đều được gột rửa sạch, chỉ còn lại sự thanh thuần ở nơi đây.

Bùi Vận Nhi hít sâu một hơi, trong không khí tràn ngập mùi hương của trúc, cảm giác thật sự rất tốt, nếu Tiểu Tuyền có ở đây thì hẳn là cô ấy sẽ rất thích.

Nhưng khi cô còn đang vờn vai thì cách đó không xa có một chiếc xe dừng lại khiến cô phải chú ý.

Chiếc xe Bugatti màu đen xa hoa đã nói lên thân phận tôn quý của chủ nhân nó. Cửa xe từ từ mở ra, đôi chân dài rắn chắc bước ra. Ngay sau đó, bóng hình cao lớn của Lãnh Thiên Dục chậm rãi bước xuống xe.

Bộ quần áo đen trên người khiến khuôn mặt hắc càng thêm vẻ lạnh nhạt cương nghị, chẳng có tia tình cảm nào. Sự lạnh lùng toát ra từ người hắc khiến người khác khó có thể tiếp cận, đôi mắt chim ưng lạnh lẽo nhìn về mặt kính ngọc của Bùi Vận Nhi, chẳng hề dao động.

Hắn bước lại gần Bùi Vận Nhi.

Bùi Vận Nhi cảm thấy trái tim mình bị dọa đến mức sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, cô nhìn người đàn ông lạnh lùng đi về phía mình, vô thức lui lại phía sau.

Thấy hành động của cô, Lãnh Thiên Dục nhíu mày, chỉ một động tác hết sức đơn giản nhưng lại càng làm tăng khí chất cương mãnh của hắn. Hắn dừng bước.

- Cô là Bùi Vận Nhi? – Hắn lạnh lùng mở miệng nói.

- À... đúng vậy! – Bùi Vận Nhi cẩn thận đáp lời – Xin hỏi anh là...

Cô lấy hết dũng khí nhìn từ trên xuống dưới người đàn ông cao lớn trước mặt, diện mạo của người này hơi giống anh Thiên Hi, nhưng lạnh lẽo hơn nhiều.

Vì Bùi Vận Nhi chưa từng gặp Lãnh Thiên Dục nên cô không biết anh ta là ai.

Lãnh Thiên Dục cũng chẳng muốn tự giới thiệu, hỏi một câu: “Thượng Quan Tuyền ở đâu?”

- Tiểu Tuyền?

Ánh mắt Bùi Vận Nhi đầy kinh ngạc. Ngay sau đó, cô dè dặt trả lời: “Lâu rồi tôi chưa gặp cô ấy”.

Đôi mắt chim ưng của Lãnh Thiên Dục hơi nheo lại, hắn nghe ra Bùi Vận Nhi đang nói thật. Sau một lúc lâu, hắn không nói gì nữa, xoay người quay về phía xe...

- Vị tiên sinh này... – Sắc mặt Bùi Vận Nhi cả kinh, lập tức gọi với lại – Xin anh dừng bước.

Lãnh Thiên Dục dừng bước, quay đầu lại nhưng không nói gì, chỉ lạnh lùng nhìn Bùi Vận Nhi.

- À...

Bùi Vận Nhi thấy mắt tự nhiên, cô cảm thấy một luồng gió lạnh lẽo đang tiến đến gần mình. Cô cố nén cảm giác kinh hãi, tiếp tục lên tiếng: “Nếu anh có tin tức của Tiểu Tuyền thì hãy nói cho tôi biết. Tôi... tôi rất lo lắng cho cô ấy”.

Thanh âm của cô càng ngày càng nhỏ, cổ họng cũng như nghẹn lại, có trời mới biết cô nhớ Tiểu Tuyền đến mức nào!

Lãnh Thiên Dục nhìn Bùi Vận Nhi, dường như nghe thấy tiếng ghen ngào của cô, hấn cất lời, giọng điệu vẫn hết sức lạnh lùng: “Tôi sẽ báo cho cô biết”. Nói xong, hấn sải bước về phía trước.

Ngay lúc cửa xe vừa mở ra...

- Anh cả!

Lãnh Thiên Dục quay đầu lại, khi thấy sau lưng Bùi Vận Nhi là Lãnh Thiên Hi, hấn đóng cửa xe lại, khoanh tay đứng nhìn.

- A?

Bùi Vận Nhi giật mình quay người nhìn Lãnh Thiên Hi rồi lại nhìn Lãnh Thiên Dục đang đứng trước xe, ngây ngẩn cả người. Thì ra hai người họ là anh em.

Lãnh Thiên Hi mỉm cười nắm lấy đầu vai mảnh khảnh của Bùi Vận Nhi, thấp giọng nói: “Anh ấy là anh trai anh, tổng giám đốc Lãnh Thiên Dục của Lãnh thị”.

Bùi Vận Nhi nghe xong liền mỉm cười, tiến lại gần Lãnh Thiên Dục...

- Thì ra là Lãnh tiên sinh, cô nhi viện Mary có thể ổn định như vậy, thật sự là rất cảm ơn anh! – Cô cảm kích nói.

- Người cô cần cảm ơn không phải tôi mà là Thiên Hi!

Lãnh Thiên Hi nở nụ cười: “Còn một người nữa, đó chính là Thượng Quan Tuyền”.

- Tiểu Tuyền? – Bùi Vận Nhi mơ hồ, nhưng cô vẫn mỉm cười – Đúng vậy, Tiểu Tuyền vì cô nhi viện mà đã phải tốn rất nhiều tâm huyết.

Lãnh Thiên Dục hừ lạnh một tiếng: “Đúng là... tốn rất nhiều tâm huyết”. Một câu nói đầy hàm ý.

Bùi Vận Nhi không biết đến giao dịch giữa Thượng Quan Tuyền và Lãnh Thiên Dục nên đương nhiên không hiểu hàm nghĩa trong lời nói của hấn.

- Vận Nhi, vừa rồi mấy đứa trẻ tìm em đấy, mau vào xem đi! – Lãnh Thiên Hi bước lên trước, mỉm cười nói với cô, mỗi động tác đều lộ ra sự yêu chiều.

- Vâng!

Cô cười nhìn Lãnh Thiên Hi, rồi quay sang nói với Lãnh Thiên Dục: “Lãnh tiên sinh, tôi đi trước, hai người cứ nói chuyện đi”.

Lãnh Thiên Dục thản nhiên gật đầu, mãi đến khi bóng cô khuất dần, hấn mới mở miệng: “Em... thích cô ấy?”

Lãnh Thiên Hi cười thần thần bí bí, không đáp ngay mà hỏi ngược lại: “Chẳng lẽ anh vẫn cho rằng em thích Tiểu Tuyền à?”

Câu nói của anh khiến Lãnh Thiên Dục lườm một cái.

- Anh tuyệt đối sẽ không bao giờ đồng ý nếu em và Thượng Quan Tuyền có chuyện gì, nhưng vừa rồi đã khẳng định được em có ý với cô gái kia rồi.

Lãnh Thiên Hi không nhịn được cười, xem ra anh cả và Tiểu Tuyền cũng chẳng khác gì nhau cả, chẳng rõ tình cảm của bản thân gì hết.

- Anh cả, anh đến đây vì muốn tìm Tiểu Tuyền? – Anh biết rõ rồi mà còn cố hỏi.

- Cô ấy lấy con chip của Lãnh thị, tại sao lại không đi tìm chứ? – Lãnh Thiên Dục lạnh lùng đáp.

144. Chương 144

CHƯƠNG 144: VÔ TÌNH GẶP MẶT

Lãnh Thiên Hi nghe vậy, cố ý làm ra vẻ thù hằn nói: “Đúng vậy, thật không ngờ cô ấy lại có thể làm như vậy. Anh cả, vậy anh chỉ cần phái người tới đây tìm là được rồi, sao phải đích thân tới làm gì?”

Nói xong, anh đi về bãi cỏ phía xa xa, cúi người nhìn chăm chú một lượt chiếc xe: “Ôi, cũng chẳng đưa theo vệ sĩ đi cùng, anh cả, anh tự mình lái xe đến đây à?”

Lãnh Thiên Dục dằn lòng, nhìn Lãnh Thiên Hi tự biên tự diễn một hồi, sau đó nhàn nhã khoanh hai tay trước ngực, thân thể cao lớn dựa vào thân xe.

- Rốt cuộc em muốn nói gì?

Lãnh Thiên Hi không khó để cảm nhận đôi mắt của anh cả đang bắn những tia lạnh lẽo về phía mình, anh nhún vai nói: “Rõ ràng là anh rất để ý đến cô ấy, sao cứ phải bày ra vẻ lạnh lẽo như băng vậy chứ?”

Lãnh Thiên Dục không nói gì, chỉ nhíu mày nhìn em trai mình, sao lại giống Thanh nhi thế không biết, ăn nói chẳng có đầu có đuôi gì cả.

- Chẳng lẽ em nói sai rồi à? – Lãnh Thiên Hi bắt đầu dĩ lắc đầu, vỗ vỗ vai Lãnh Thiên Dục.

- Anh, nếu theo tác phong như mọi khi của anh thì đã sai người đi san bằng chỗ này từ lâu rồi, làm gì có chuyện đích thân tới đây chứ?

- Đạo đức của anh chưa suy đồi đến mức đó, dù sao đây cũng là cô nhi viện! – Lãnh Thiên Dục cố nén giận, lên tiếng giải thích.

Lãnh Thiên Hi nhếch môi: “Thật không? Hay là...”

Trong mắt anh lộ ra tia chế nhạo, tiếp tục nói: “Anh bận tâm đến cảm nhận của Thượng Quan Tuyền chứ gì! Anh biết Thượng Quan Tuyền rất coi trọng nơi này, cũng biết cô ấy không hy vọng Vận Nhi và bọn trẻ phải chịu thiệt thòi nên anh mới tự mình đến đây, thậm chí còn không mang theo vệ sĩ hay tài xế gì cả”.

Lãnh Thiên Dục nghe vậy, đôi mắt lạnh lẽo thoáng qua tia giạt mình. Hắn lập tức nhíu mày, thấp giọng quát: “Thiên Hi, hôm nay em lắm lời quá đấy”.

Nói xong, hắn không kiên nhẫn nữa, mở cửa xe ra...

- Có tinh lực như vậy thì quay về giúp đỡ Lãnh thị đi, cứ đứng đây nói hươu nói vượn cái gì! – Nói xong, Lãnh Thiên Dục khởi động xe, rời khỏi đây.

Lãnh Thiên Hi vẫn đứng yên, bên môi nở nụ cười khổ. Thật đúng là một đôi oan gia, không biết khi nào mới nên chuyện đây.

Tay Thượng Quan Tuyền cầm đủ loại bánh ngọt đi đến cô nhi viện Mary. Cô ăn mặc rất thoải mái, đầu đội mũ lưỡi trai đính tán, đôi mắt trong veo được che khuất bằng một cặp kính râm.

Hôm nay cô quyết định ghé thăm cô nhi viện một chuyến. Trước khi đi cô đã quan sát rất kỹ, xác định không có người nào theo dõi mình.

Thiên Hi nói cho cô biết cô nhi viện Mary đã được trùng tu xong, đoạn đường đó cũng rất yên tĩnh. Nghĩ tới đây, Thượng Quan Tuyền hơi cảm kích Lãnh Thiên Dục, dù sao đây cũng là cách của hắn để đảm bảo an toàn cho cô nhi viện.

Lâu rồi không được gặp Vận Nhi và bọn trẻ, Thượng Quan Tuyền mỉm cười thật sâu, vẻ mặt cực kì vui thích. Cô nhìn đường phía trước, xem ra không lâu nữa sẽ tới nơi rồi.

Nhưng ngay lúc nụ cười trên môi cô còn chưa tắt, một chiếc xe đột nhiên phanh kít trước mặt, chặn đường cô lại.

Kít... Âm thanh vang lên ngay bên tai cô.

- A... – Thượng Quan Tuyền kinh ngạc, bánh ngọt trong tay cũng bị bay văng ra ngoài.

- Đây, lái xe kiểu gì vậy? Đồ đểu, xuống xe cho tôi.

Khi thấy những chiếc bánh ngọt bị rơi xuống đất, Thượng Quan Tuyền liền tức giận, lập tức lại gần đập đập vào cửa kính xe.

Muốn cô tức chết phải không? Đây rõ ràng là cố ý mà, đường rộng rãi thoáng đảng thế này, sao lại cứ phải chặn đường cô chứ? Có cái xe xịn thì muốn làm gì cũng được chắc?

Cửa kính xe chậm rãi hạ xuống...

Khuôn mặt anh tuấn lạnh lùng quen thuộc hiện ra trước mắt Thượng Quan Tuyền, đôi mắt đó như một lưỡi dao sắc bén khiến người ta không rét mà run.

Thượng Quan Tuyền nhắt thời trừng lớn hai mắt, hô hấp cũng bắt đầu trở nên dồn dập!

Lãnh Thiên Dục!

Trong xe chính là Lãnh Thiên Dục!

Cô ngơ ngẩn đứng yên, cảm thấy cảm giác lạnh lẽo đang lan tràn khắp toàn thân, giống như cô gặp phải ma quỷ giữa ban ngày ban mặt vậy, vẻ mặt đầy kinh hãi.

- Lên xe! - Giọng điệu của Lãnh Thiên Dục như đến từ địa ngục, bầu không khí âm áp cũng nhanh chóng bị hạ nhiệt độ.

Thượng Quan Tuyền thở dồn dập, sau đó cô nhanh chân bỏ chạy...

Thấy bóng dáng Thượng Quan Tuyền cuống quýt bỏ chạy, Lãnh Thiên Dục khẽ nhếch môi, đóng cửa kính xe lại, từ từ khởi động xe.

Thượng Quan Tuyền ra sức chạy về phía trước, lúc cô quay đầu lại mới kinh hãi phát hiện ra, xe của Lãnh Thiên Dục đang chậm rãi theo sát phía sau cô, dáng vẻ ung dung như đang chơi trò mèo vờn chuột.

Chết tiệt thật!

Thượng Quan Tuyền chửi thầm, muốn chạy thật nhanh để cắt đuôi chiếc xe đằng sau.

Nhưng mà...

Dù sao thì tốc độ của người chạy thì làm sao địch nổi với tốc độ của một chiếc xe? Cô chỉ có hai chân, dù chạy nhanh đến mấy, trốn vào mấy góc ngách thì xe của Lãnh Thiên Dục kiểu gì cũng xuất hiện phía sau cô.

Chiếc xe cứ không nhanh không chậm theo sát phía sau, chẳng vượt lên trên cũng chẳng bỏ cách cô quá xa.

Thượng Quan Tuyền sắp phát điên rồi! Cô vốn ình đã luyện tập tính nhẫn nại cực kì tốt rồi, nhưng từ sau khi gặp Lãnh Thiên Dục cô mới phát hiện ra mình đã gặp được đối thủ.

Thật là mệt chết đi được! Cô đành dừng lại bên đường, cúi người thở hổn hển, nhìn chiếc xe đang lại gần mình, trên mặt lại hiện lên sự bất an.

Xe dừng lại trước mặt cô...

Lãnh Thiên Dục bước xuống xe, đi tới trước mặt Thượng Quan Tuyền, bóng dáng cao lớn của hắn đứng trước mặt cô, che khuất ánh mặt trời. Cô cảm thấy trên đầu mình đang tràn ngập hơi thở đầy nguy hiểm. Hắn từ trên cao nhìn xuống cô, trong mắt hiện lên tia phức tạp.

Thượng Quan Tuyền không khó để cảm nhận được áp lực từ trên đầu. Cô ngẩng đầu lên, nhìn vẻ mặt lạnh lẽo của Lãnh Thiên Dục, bất đắc dĩ khoát khoát tay lên tiếng: “Có đuổi theo tôi cũng vô dụng thôi, con chip không ở chỗ tôi”.

Lãnh Thiên Dục nghe xong chẳng có phản ứng gì, cực kì lạnh nhạt nói một câu: “Cả tôi và Niếp Ngân đều mê man... tại sao em lại chỉ cứu anh ta?”

145. Chương 145

CHƯƠNG 145: KÌ PHÙNG ĐỊCH THỦ LẠI GẶP NHAU

Những lời này của Lãnh Thiên Dục như một khối băng lạnh lẽo đánh thẳng về phía Thượng Quan Tuyền khiến cả người cô run lên.

- Anh... anh vừa nói gì cơ?

Cô nghi ngờ hỏi một câu, không phải hấn muốn lấy con chip à? Sao tự dưng lại phun ra một câu hỏi kiểu gì vậy?

Nhìn vẻ mặt khó hiểu của cô, sắc mặt Lãnh Thiên Dục đột nhiên trở nên khó coi. Chết tiệt thật! Cô gái này chẳng hề biết mình làm sai điều gì, còn bày ra vẻ mặt cực kỳ vô tội nhìn hấn nữa chứ?

- Em là người phụ nữ của tôi mà dám ở ngay trước mặt tôi đi cứu người đàn ông khác? – Hấn thấp giọng gào lên, trong mắt hừng hực lửa giận như muốn thiêu đốt Thượng Quan Tuyền.

- Ai là người phụ nữ của anh hả? Tôi cứu anh ấy liên quan gì đến anh?

Thượng Quan Tuyền cũng bắt đầu nổi cáu, cô đứng bật dậy lập tức quát lên. Hấn dựa vào cái gì mà gào lên với cô thế chứ, đúng là đồ đáng ghét!

Sắc mặt Lãnh Thiên Dục nhanh chóng biến thành xanh mét, hấn không nói gì nước, sải bước lên, bàn tay to như sắt nắm chặt cổ tay Thượng Quan Tuyền.

- Lên xe! – Nói xong, hấn lôi cô về phía xe.

- Bỏ ra, anh làm tôi đau.

Thượng Quan Tuyền kinh hãi nhìn thấy có rất nhiều người xung quanh để bắt đầu chú ý đến hai người họ khiến cô càng thấy không thoải mái. Cô ra sức đâm vào cánh tay Lãnh Thiên Dục nhưng không thoát ra nổi.

- Còn không ngoan ngoãn thì tôi sẽ càng làm em đau.

Lãnh Thiên Dục hết sức lạnh lùng, hơi thở bắt đầu rối loạn. Hấn không hiểu tại sao mỗi lần gặp Thượng Quan Tuyền, sự tự chủ và khống chế hấn luôn tự hào lại chẳng mấy chốc bay lên tận chín tầng mây.

- Dựa vào cái gì mà tôi phải nghe lời anh, bỏ tay ra.

Thượng Quan Tuyền không muốn lên xe của hấn chút nào. Đùa gì chứ, dù cô có muốn cùng đi với hấn thì cũng không phải lúc này. Giờ Lãnh Thiên Dục đáng sợ chẳng khác gì Diêm Vương cả, ý tứ của hấn cô đã hiểu rõ, hấn đến không phải vì con chip mà là vì hôm đó cô đã cứu Niếp Ngân. Nếu vì như vậy mà hấn tức giận thì đi cùng hấn chẳng có kết quả tốt đẹp gì.

- Ngậm miệng! – Lãnh Thiên Dục mở mạnh cửa xe ra...

Hai người không hề để ý ở cách đó không xa có một chiếc xe thương vụ xa hoa đang đỗ lại.

Bên trong xe là đôi mắt đang bùng cháy lửa giận, nhìn chằm chằm vào hai người.

Khuôn mặt anh tuấn như điêu khắc lúc này đầy âm trầm, phẳng phất như từng cơn mây đen bao phủ khắp gương mặt. Sự u ám khiến người khác không thể thở nổi.

- Buông cô ấy ra!

Cửa xe vừa bị đóng rầm một cái, thanh âm trầm thấp và tao nhã cũng theo đó vang lên.

Lãnh Thiên Dục và Thượng Quan Tuyền đồng thời quay đầu lại nhìn người vừa lên tiếng.

Niếp Ngân!

Thượng Quan Tuyền lập tức trừng lớn hai mắt.

Hôm nay là ngày gì vậy, tại sao lại gặp cả hai người đàn ông khiến cô phải đau đầu? Mà lại còn gần chỗ của cô nhi viện Mary nữa!

Khoan đã... gần chỗ của cô nhi viện?

Thượng Quan Tuyền cảm thấy choáng váng đầu óc, Lãnh Thiên Dục ở gần chỗ của cô nhi viện có thể giải thích được, dù sao hắn cũng là nhà đầu tư, nhưng còn Niếp Ngân...

Tại sao anh lại ở đây?

Chẳng lẽ anh biết cô và cô nhi viện có quan hệ với nhau? Hay... ngay từ đầu anh đã biết rõ rồi?

Nghĩ tới đây, Thượng Quan Tuyền cảm thấy da đầu truyền đến từng trận tê rần, máu bắt đầu chảy ngược.

Niếp Ngân đến khiến lòng cô vang lên hồi chuông cảnh báo!

Nhưng một tay cô bị Lãnh Thiên Dục bóp chặt cũng khiến cô không rét mà run.

- Bỏ tay ra, buông ra.

Thượng Quan Tuyền vô thức hung hăng cắn mạnh vào tay Lãnh Thiên Dục. Ánh mắt Lãnh Thiên Dục đầy căng thẳng, buông lỏng tay ra...

Ngay sau đó, Thượng Quan Tuyền nhanh chóng thoát khỏi phạm vi lạnh lẽo của Lãnh Thiên Dục, nhưng khổ nỗi cô lại phát hiện mình đang đến gần Niếp Ngân.

Sắc mặt Lãnh Thiên Dục lập tức thay đổi, còn Niếp Ngân khẽ nhếch môi cười, sải bước lên ôm Thượng Quan Tuyền vào lòng...

- Chủ thượng... – Thượng Quan Tuyền cảm thấy trời đất như đảo điên rồi, vừa mới thoát khỏi một khối băng lạnh thì lại nhảy vào hố lửa.

Lãnh Thiên Dục đứng yên nhìn Niếp Ngân ôm Thượng Quan Tuyền, đôi mắt thâm thúy đầy lạnh lẽo...

- Tuyền! – Hần thấp giọng gọi, tiếng nói trầm thấp đầy từ tính khiến người ta không khỏi run rẩy.

Nghe âm thanh quen thuộc mà đầy nguy hiểm, cơ thể nhỏ nhắn của Thượng Quan Tuyền cứng đờ lại, cô dường như đang nghe được tiếng gọi từ địa ngục.

Hôm nay cô không biết liệu mình có thể thoát khỏi hai người đàn ông này không nữa. Tuy hiện tại cô không muốn nhìn thấy Niếp Ngân, nhưng mà... nếu bị Lãnh Thiên Dục bắt đi thì cũng chẳng khác nhau là mấy!

Trực giác của Niếp Ngân cực kì nhạy bén!

Anh ta lập tức cảm thấy cô gái trong lòng cứng đờ người...

Đôi mắt anh ta bắn ra những tia nguy hiểm, nhất là khi nghe Lãnh Thiên Dục gọi Thượng Quan Tuyền như vậy.

Bộ quần áo đen trên người Lãnh Thiên Dục càng làm tôn lên dáng vẻ cao quý, đôi mắt lạnh lùng, khí thế bùng bùng, từ người hắn toát ra khí khái thâm thúy khiến người ta không thể rời ánh mắt.

Còn Niếp Ngân hôm nay mặc một bộ quần áo đơn giản, quần đen áo sơ mi trắng, anh ta có khí chất của một vương tử, vừa tao nhã lại vừa bình tĩnh và ung dung, toát ra sức quyến rũ mê người.

Một đen, một trắng.

Hai người đàn ông cực kì xuất sắc đứng cùng một nơi, hai màu trắng đen rõ ràng tạo cảm giác kích thích thị giác mãnh liệt khiến người qua đường phải dừng lại xem có chuyện gì. Mà ở giữa hai người đàn ông là Thượng Quan Tuyền xinh đẹp, hình ảnh dịu dàng của cô làm tăng thêm sắc ấm và vẻ hài hòa cho bức tranh vốn đã rất đẹp này.

Những người đi đường dừng lại nhìn ngó xung quanh, tìm máy quay... chắc là diễn viên đang đóng phim rồi!

Lãnh Thiên Dục và Niếp Ngân chỉ đứng yên lặng, đôi mắt thâm đánh giá đối phương...

Tính cách khác biệt, diện mạo cũng chẳng giống nhau...

Nhưng hai người đàn ông xuất sắc ưu tú này lại cùng hướng về một cô gái...

- Tuyền!

Niép Ngân thấp giọng lên tiếng, nụ cười tao nhã lộ lúm đồng tiền bên má. Khi anh ta thấy ánh mắt lạnh lẽo của Lãnh Thiên Dục, đôi môi khẽ cong lên, thâm tình nhìn Thượng Quan Tuyền trong lòng rồi nói: “Ra ngoài lâu như vậy, đến lúc về rồi”.

Thượng Quan Tuyền lắc đầu cũng không được mà gật đầu cũng chẳng xong, cô cảm thấy mình ở thế tiến thoái lưỡng nan.

Niép Ngân giữ chặt đầu vai Thượng Quan Tuyền, tiếp tục nói: “Nhiệm vụ của em hoàn thành rồi, không cần gặp mặt nữa. Quan hệ của hai người đến đây đã kết thúc rồi”.

Thượng Quan Tuyền cảm thấy trái tim đang đập rộn ràng, cô vô thức gật gật đầu...

Thấy cảnh này, Lãnh Thiên Dục bất mãn nhíu chặt mày lại, cả người toát ra tia hung ác nhưng tràn đầy lo lắng... Gì? Cô đồng ý không gặp nữa sao?

- Haha! – Khóe môi cương nghị của Lãnh Thiên Dục nhếch lên ý cười, nhưng ý cười còn chưa tràn đầy đáy mắt đã toát ra sự rét lạnh...

- Quan hệ của tôi và Tuyền cực kì phức tạp, nếu muốn kết thúc... là chuyện vô cùng khó!

Hắn nhấn mạnh hai chữ “quan hệ”, đầy ngụ ý lườm cô... Quan hệ thân mật giữa thể xác không kẻ nào có thể thay thế được.

Nghe ra ẩn ý trong lời nói của hắn, Thượng Quan Tuyền run lên, khuôn mặt nhỏ nhắn vốn đang tái nhợt giờ lại càng thêm trắng xanh.

Chết tiệt thật! Cái tên đáng ghét này đang nói gì vậy? Chẳng lẽ hắn nhất định muốn nói những lời quá quát trước mặt Niép Ngân sao?

Niép Ngân cũng cảm nhận được sự căng thẳng của cô, càng thêm ôm chặt cô hơn...

- Tuyền...

Anh ta khẽ giơ tay lên, tài xế lập tức đưa một chiếc áo khoác lên. Anh ta nhẹ nhàng choàng áo lên vai Thượng Quan Tuyền, đôi mắt mang theo sự trách cứ và không đồng ý nhưng lời nói lại tràn đầy yêu chiều: “Sao ăn mặc phong phanh vậy, giờ nhiệt độ xuống thấp rồi, cẩn thận không cảm lạnh”.

Thượng Quan Tuyền liền cảm thấy tủi thân, người đàn ông này hóa ra vẫn còn quan tâm đến cô sao? Nhưng mà... tại sao lại giết cha nuôi? Tại sao lại ích kỷ lừa gạt cô như thế?

Quanh quẩn trong hơi thở cô toàn là mùi hương nam tính dễ chịu khiến anh ta khiến đầu mũi cô đau xót.

Thấy hai người tình tứ ngọt ngào thân mật như thế, Lãnh Thiên Dục càng thấy chướng mắt. Hắn hận không thể đoạt lại cô, độc chiếm cô...

Mà hắn luôn nghĩ gì làm nấy... Hắn sải bước dài lên phía trước, đôi mắt thâm thúy lóe ra những tia sáng, trực tiếp chụp lấy cổ tay mảnh khảnh của cô...

Nhìn vào đôi mắt đầy nguy hiểm và tràn đầy ham muốn chiếm hữu của Lãnh Thiên Dục, đáy mắt Niép Ngân dần trở nên sắc lạnh.

- Lãnh tiên sinh!

Anh ta nhanh chóng bước lên, che chắn trước người Thượng Quan Tuyền, giơ tay về phía tay Lãnh Thiên Dục đang cầm tay Thượng Quan Tuyền: “Cám ơn anh đã thay tôi tìm được Tuyền”.

Nói xong, Niép Ngân tươi cười, vẻ mặt hết sức ôn hòa, giọng nói cũng trầm thấp bình tĩnh.

Dù sao cũng đang ở trên đường, xung quanh có rất nhiều người đang đứng xem náo nhiệt. Nếu muốn ra tay thì ở đây hiển nhiên là chẳng có lợi gì.

Đạo lý này...

Niếp Ngân hiểu, mà Lãnh Thiên Dục cũng biết rõ. Nếu không dựa theo tính cách của hắn thì hắn nhất định sẽ không chút do dự mà cướp Thượng Quan Tuyền về, mạnh mẽ đưa cô đi.

Niếp Ngân nắm chặt tay Thượng Quan Tuyền...

Lãnh Thiên Dục bình tĩnh nhìn hai người đang nắm tay nhau, lại liếc nhìn ánh mắt đang né tránh của Thượng Quan Tuyền, giọng điệu lạnh lẽo như gió thổi mùa đông: “Tôi thấy Niếp tiên sinh hiểu lắm rồi, hôm nay tôi không định giao cô ấy cho anh”.

Hai tay hắn nắm chặt lại, trong lòng hắn càng thêm khẳng định sự kiên định của mình...

Lãnh Thiên Dục vừa nói đã khiến Niếp Ngân ý thức được nguy cơ...

Trực giác nhạy cảm nói cho anh ta biết phải nhanh chóng đưa Thượng Quan Tuyền rời khỏi người đàn ông đầy nguy hiểm này.

Anh ta không buông tay ra, chỉ bình tĩnh cười: “Lãnh tiên sinh thật biết nói đùa. Từ nhỏ đến lớn Tuyền chỉ có một ngôi nhà duy nhất, dù ở đâu cũng vậy thôi. Tuyền đã ở bên ngoài lâu như vậy, hắn là rất mệt mỏi, vậy chúng tôi đi trước, tạm biệt!”

Nghe giọng vẻ đang chào hỏi rất tử tế nhưng lại ẩn chứa sự tuyên bố rõ ràng. Khuôn mặt tuấn tú vẫn giữ nụ cười ôn hòa khiến người ta không thể nhìn ra anh ta đang suy nghĩ gì.

Đôi mắt chim ưng của Lãnh Thiên Dục nheo lại đầy nguy hiểm, hắn cảm thấy mình đang bị kích thích...

Vốn là một người đàn ông vô cùng tự tin, đối với sự khiêu chiến này hắn đương nhiên không thể bỏ qua... hắn thích cảm giác cạnh tranh, như vậy lúc thắng lợi mới có cảm giác thành công mỹ mãn.

- Tuyền... – Lãnh Thiên Dục khẽ gọi, trong mắt ánh lên tia thương tiếc nhưng cũng đầy ái muội – Nhớ chăm sóc mình cho tốt.

Trên mặt Niếp Ngân vẫn giữ nụ cười tao nhã nhưng anh ta biết Lãnh Thiên Dục không bao giờ buông tay dễ dàng như vậy.

- Lãnh tiên sinh, hẹn gặp lại! – Anh ta ôm Thượng Quan Tuyền xoay người rời đi, để lại Lãnh Thiên Dục lạnh lùng phía sau.

- À... đúng rồi.

Lãnh Thiên Dục bỗng gọi với lại, dường như đột nhiên nhớ ra chuyện gì: “Suýt nữa thì quên mất, Tuyền, lần chúng ta đi du lịch ở Hy Lạp, em đánh rơi cái này ở trên giường...”

Hắn cho tay vào túi quần, chậm rãi rút ra một đồ vật...

146. Chương 146

CHƯƠNG 146: TRỐN

Nhưng... những lời này lại hù dọa khiến Thượng Quan Tuyền kinh hãi.

Cô nhìn đồ trong tay Lãnh Thiên Dục... là một chiếc vòng chân!

Cô biết hàm ý của Lãnh Thiên Dục không phải chiếc vòng này mà là câu nói ở trước...

Lúc đi du lịch ở Hy Lạp, rơi ở trên giường...

Hồ hấp của Thượng Quan Tuyền dần trở nên hỗn loạn, cô hiểu Lãnh Thiên Dục muốn nói cho Niếp Ngân biết hai người đã quan hệ với nhau lúc ở Hy Lạp.

Cô không nín nhịn được nữa, cả người không ngừng run lên...

Cô cảm thấy bóng tối đang che hai mắt cô lại...

Nhìn ánh mắt kinh hoàng của Thượng Quan Tuyền, Niếp Ngân đau lòng siết chặt eo cô, đôi mắt thâm thúy khiến người ta không biết anh ta đang nghĩ gì.

Anh ta cúi đầu nhìn cô gái trong lòng, mỉm cười dịu dàng: “Tuyền, sao lại sơ ý như vậy, vật quan trọng như vậy lại vứt bừa bãi”.

Giọng điệu đầy yêu thương, giống như một ông chồng đang cưng chiều vợ mình.

Sau đó, anh ta lạnh lùng nhìn Lãnh Thiên Dục: “Lãnh tiên sinh, cảm ơn lòng tốt của anh. Thứ này tôi sẽ cầm giúp Tuyền”.

- Được!

Lãnh Thiên Dục bước lên phía trước một bước, nhìn ánh mắt Niếp Ngân đầy cảnh giác. Hắn đưa chiếc vòng cho Niếp Ngân, mà Thượng Quan Tuyền vì hắn đang tiến lại gần cũng cứng đờ cả người lại.

Sau đó, giọng nói đầy ma mị của hắn vang lên: “Nhưng đáng tiếc...”. Lãnh Thiên Dục nhìn Niếp Ngân và Thượng Quan Tuyền, bên môi cong lên nụ cười lạnh lẽo.

- Đồ thì anh có thể mang đi, nhưng Tuyền phải về cùng tôi, bởi vì... tôi không cho phép người phụ nữ đang mang thai đứa con của Lãnh gia đi lung tung ở ngoài.

Cái gì?

Rõ ràng những lời này không chỉ chấn kinh đến Thượng Quan Tuyền mà cũng ảnh hưởng đến sự bình tĩnh của Niếp Ngân.

Cánh tay đang ôm Thượng Quan Tuyền của anh ta đột nhiên căng lên...

Đôi mắt tao nhã hiện lên tia nghi hoặc...

- Lãnh Thiên Dục, anh nói bậy bạ cái gì thế? – Thượng Quan Tuyền đầy ngạc nhiên, thân thể cũng vì lời vừa rồi của hắn mà run rẩy.

Người đàn ông này nói bậy gì thế? Con của Lãnh gia? Hắn đang mơ đấy à?

Thấy phản ứng của hai người, Lãnh Thiên Dục cong môi cười đầy châm chọc. Hắn tiến sát lại gần Thượng Quan Tuyền, đôi mắt thâm thúy không chớp nhìn cô, dùng giọng nói chỉ đủ để ba người nghe thấy: “Em quên bốn ngày đánh cược ở Hy Lạp của chúng ta rồi à?”

Tuy hắn đang nhìn Thượng Quan Tuyền nhưng thật ra lại đang nói cho Niếp Ngân nghe. Hắn muốn cho anh ta biết người phụ nữ này anh ta không thể nắm giữ được nữa.

Một câu nói lập tức dội thẳng vào tim Thượng Quan Tuyền!

Cô biết rõ những lời này của Lãnh Thiên Dục đã đẩy cô vào tình thế dù có trăm cái miệng cũng không giải thích nổi. Dù cô có mang thai con của Lãnh Thiên Dục hay không không quan trọng, quan trọng là... hắn đã thành công trong việc để Niếp Ngân biết cô đã lén lút đánh cược với Lãnh Thiên Dục ở sau lưng tổ chức.

Cô cảm giác như trước mắt đang xuất hiện những vòng xoáy đen ngòm đáng sợ, cảm giác bất lực vây lấy cô, dù thế nào cũng không thể kháng cự nổi, chỉ có thể bị hút vào vòng xoáy đó, để mặc nó cắn nuốt...

Dù cô có vùng vẫy thế nào thì vòng xoáy đen ngòm đó vẫn bao vây lấy cô, càng ngày càng tiến đến gần cô hơn...

Đôi môi khê cong lên nụ cười nhạt đầy đau đớn, ý cười lạnh nhuộm đầy nơi đáy mắt, cảm giác trống rỗng khiến trái tim người khác cũng cảm nhận được sự tuyệt vọng trong lòng cô...

Niếp Ngân bước lên một bước, tuy trên mặt đang nở nụ cười tươi cho người khác xem nhưng giọng nói lại hết sức lạnh lẽo. Anh ta nhìn Lãnh Thiên Dục, thấp giọng nói: “Lãnh Thiên Dục, đừng có mà ăn nói hàm hồ như thế”.

- Hàm hồ?

Lãnh Thiên Dục nhú mảy cười, nhưng nụ cười lại đặc biệt lạnh lẽo và sắc bén. Hắn giống như một người bạn thân thiết, cúi xuống nói từng câu từng chữ bên tai Niếp Ngân: “Anh hẳn là biết giữa tôi và cô ấy đã có chuyện gì. Anh là đàn ông, hôm đó trong điện thoại chắc chắn không thể không biết chúng tôi đang làm gì”.

Nói xong, Lãnh Thiên Dục đứng thẳng người lên, đôi mắt ngoan độc lộ vẻ bí hiểm... Hắn không tin Niếp Ngân còn có thể giả vờ ngu ngốc được nữa. Là đàn ông thì không thể không hiểu hàm ý trong lời nói của hắn!

Quả nhiên, ánh mắt Niếp Ngân đột nhiên trở nên lạnh lùng, bàn tay nắm chặt lại...

Thượng Quan Tuyền cảm thấy mình sắp ngất đến nơi rồi... mà bên cạnh lại là một vách núi sâu đen nữa.

Đúng lúc này, một chiếc xe dừng lại xem náo nhiệt ngay bên cạnh cô, chủ xe có vẻ như đang khá vội nhưng vẫn muốn hóng xem ba người này có chuyện gì.

Mắt Thượng Quan Tuyền sáng lên, cô không nói gì nữa, bất ngờ thoát khỏi cánh tay của Niếp Ngân. Sau đó cực kì nhanh chạy về phía chiếc xe, kéo chủ xe ra bên ngoài!

- Này này này, cô... cô... – Chủ xe còn chưa rõ tình hình đã trở mắt nhìn Thượng Quan Tuyền ngồi vào xe của mình.

Lãnh Thiên Dục và Niếp Ngân ngạc nhiên. Hai người nhanh chóng phản ứng lại, nhưng vừa muốn tiến lên thì Thượng Quan Tuyền đột nhiên nhấn ga, phóng xe như điên lao đi.

Chết tiệt!

Lãnh Thiên Dục không nghĩ nhiều nữa, lập tức quay lại xe của mình, phóng đuổi theo cô. Mắt Niếp Ngân cũng trở nên cực kì khó coi, ra hiệu tài xế của mình ra ngoài, tự anh ta lái xe theo sát phía sau.

- Này, mấy người... xe của tôi, xe của tôi! – Người chủ xe kia cực kì kích động, khi anh ta thấy Niếp Ngân chuẩn bị rời đi liền chạy lên, nhất quyết kêu gào.

- Trả xe cho tôi, trả xe...

Anh ta còn chưa nói xong, tài xế của Niếp Ngân đã lấy ra một tờ chi phiếu mệnh giá lớn đưa cho anh ta. Trên đó có chữ kí của Niếp Ngân.

- Số tiền này đủ rồi chứ hả? – Người tài xế lạnh nhạt nói.

Chủ xe giật lấy tờ chi phiếu, nhưng khi anh ta nhìn thấy một chuỗi dài những con số không trên đó thì mặt mày lập tức hớn hở, cúi đầu cảm ơn lia lịa.

- Haha, đủ rồi, đủ rồi! – Số tiền trên tờ chi phiếu này đủ mua đến cả mấy cái xe ấy chứ!

147. Chương 147

CHƯƠNG 147: BỊ THƯƠNG RƠI XUỐNG BIỂN

Luồn lách qua những con ngõ nhỏ lại phóng thẳng trên đường cái rộng lớn, Thượng Quan Tuyền điều khiển xe như một chú cá cực kì điêu nghệ, trong khi đó xe của Lãnh Thiên Dục và Niếp Ngân cũng theo sát phía sau, một bước không rời.

Khi xe của Thượng Quan Tuyền rẽ vào một con ngõ nhỏ, cô nhấn mạnh chân ga, chiếc xe đâm vào mấy cây gậy bằng trúc được đặt ở bên đường. Gậy đổ xuống phát ra những âm thanh lộp bộp. Xe của Lãnh Thiên Dục và Niếp Ngân đang đi sát phía sau.

Kít...

Lãnh Thiên Dục phanh gấp xe lại, tránh những cây gậy trúc đổ lên xe. Ngay sau đó hắn bẻ tay lái, quay xe đi hướng ngược lại, trong khi xe của Niếp Ngân vẫn tiến lên phía trước.

Thượng Quan Tuyền rẽ xe ra đường lớn, cô cảnh giác nhìn qua gương chiếu hậu thì thấy xe của Niếp Ngân đang đuổi theo phía sau, cô lại nhấn mạnh ga tăng tốc.

Khoan đã, sao lại không thấy xe của Lãnh Thiên Dục?

Thượng Quan Tuyền đang nghĩ ngợi thì thấy một chiếc xe Bugatti từ con ngõ nhỏ bên cạnh lao ra, chặn ngay trước đầu xe cô...

Kít...Thượng Quan Tuyền lập tức phanh xe lại. Bánh xe bị phanh gấp ma sát với mặt đường tạo ra những tiếng kêu chói tai. Thấy xe của Niếp Ngân đang tới gần, cô lập tức bẻ tay lái, cẩn rằng nhấn ga lái xe đi.

Xe của cô chuyển hướng, rất nhanh chóng đã vượt qua được xe của Lãnh Thiên Dục đang cản đường...

Cả ba chiếc xe truy đuổi trên đường phố khiến giao thông bị hỗn loạn, rất nhiều chiếc xe khác phải dừng lại, trong nháy mắt cả con đường vang lên những âm thanh ầm ĩ, chữ bới loạn xạ.

- Chết tiệt! – Lãnh Thiên Dục hung hăng đập vào vô lăng, nhấn mạnh ga, vượt qua xe của Niếp Ngân, xe của hắn dần tiếp cận sát xe của Thượng Quan Tuyền...

Hắn cố gắng phóng lên, mở cửa kính xe hét lớn...

- Dừng xe lại cho tôi! – Hắn tức giận gào lên, cô gái này không muốn sống nữa à, ngoan ngoãn đi cùng hắn khó đến vậy sao?

Thượng Quan Tuyền chẳng rảnh rồi để quan tâm đến sự lo lắng ẩn giấu sau vẻ mặt bùng bùng lửa giận của hắn, lúc này cô chỉ muốn thoát khỏi hai người đàn ông đó mà thôi.

Cô lại vượt lên xe của Lãnh Thiên Dục, phóng bạt mạng trên đường...

Xe của Niếp Ngân vừa định tiến lên thì bị xe của Lãnh Thiên Dục chặn lại...

- Đủ rồi, đừng đuổi nữa, nếu không cô ấy sẽ xảy ra chuyện mất! – Lãnh Thiên Dục chặn xe của Niếp Ngân lại, lớn tiếng hét lên.

Niếp Ngân cảm thấy lửa giận bùng bùng trong lòng khi nghe những lời này của Lãnh Thiên Dục. Anh ta bẻ tay lái, tránh xe của Lãnh Thiên Dục, giọng nói cực kì lạnh lùng vang lên: “Anh không có quyền ra lệnh cho tôi”.

Nói xong, anh ta nhấn mạnh ga, phóng thẳng lên phía trước.

Ánh mắt Lãnh Thiên Dục cũng đầy phẫn nộ... hắn đạp mạnh chân ga, theo sát phía sau.

Thượng Quan Tuyền phóng ở đằng trước biết rõ nếu không nghĩ ra biện pháp khác thì sớm muộn gì cũng bị đuổi kịp. Qua một lúc điều khiển xe, cô nhận ra tính năng và tốc độ của chiếc xe này không thể độ nổi với xe của Lãnh Thiên Dục và Niếp Ngân.

Dù sao thì đây cũng chỉ là một chiếc xe bình thường mà thôi, làm sao so được với siêu xe của hai người đàn ông kia chứ.

Xe chạy trên đường cao tốc, một bên là núi còn bên kia là biển. Từ trên cao nhìn xuống, bờ biển như vây quanh lấy con đường nhưng trên đường cao tốc lúc này không có nhiều xe lắm nên mặt đường hết sức thông thoáng.

Thượng Quan Tuyền nhìn qua gương chiếu hậu thấy hai chiếc xe đang theo sát phía sau mình. Cô nhấn mạnh chân ga, tăng tốc tối đa!

Đúng lúc này, một chiếc xe thể thao màu đen đột nhiên lao ra, nhằm thẳng hướng xe của Thượng Quan Tuyền...

- A... – Thượng Quan Tuyền bị bất ngờ, lúc cô nhận ra được điều này thì đã bị chiếc xe đột nhiên lao ra kia phóng lại gần xe mình. Ngay sau đó, cô vô thức bẻ mạnh tay lái về bên trái...

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, chiếc xe thể thao kia đột nhiên lao ra, còn Thượng Quan Tuyền vì muốn tránh va chạm nên xe của cô lập tức lao vào hàng rào chắn...

Kít...

Kít...

Xe của Lãnh Thiên Dục và của Niếp Ngân đồng thời dừng lại!

- Không – Niếp Ngân kinh sợ trợn mắt nhìn cảnh tượng đang xảy ra, thất thanh hét lớn.

Nhưng rõ ràng sự tình chẳng thể cứu vãn được nữa. Hàng rào chắn không chịu nổi va đập quá mạnh nên bị vỡ, xe của Thượng Quan Tuyền cũng bị mất lực cản nên điên cuồng lao đi rồi rơi thẳng xuống biển.

- Tuyền... – Lãnh Thiên Dục thấy vậy, đôi mắt luôn lạnh lẽo lúc này tràn đầy đau xót, hắn cảm thấy mình không thể hít thở được nữa.

Ngay sau đó, hắn mở mạnh cửa xe ra, điên cuồng chạy đến chỗ xe của Thượng Quan Tuyền vừa rơi xuống...

Nhưng hắn lại không hề hay biết, có một khẩu súng đang thò ra từ chiếc xe thể thao kia. Sau đó, tiếng súng vang lên...

Pằng một tiếng, Lãnh Thiên Dục bị trúng đạn!

Tiếng súng lập tức khiến Niếp Ngân chú ý!

- Ừm... – Lãnh Thiên Dục lấy tay che miệng vết thương lại. Lúc này hắn chẳng quan tâm đến máu đang chảy ròng ròng trên người mình, chỉ đưa mắt nhìn xuống biển sâu... Thượng Quan Tuyền, dù thế nào hắn cũng phải cứu cô!

Ngay sau đó, Lãnh Thiên Dục nhảy xuống biển!

Nước biển xanh như nhấn chìm bóng dáng của hắn...

Niếp Ngân cũng chẳng để ý nhiều nữa, anh ta cũng nhảy xuống theo, không phải vì ai khác mà cũng chính vì Thượng Quan Tuyền đang ở dưới đó.

Chiếc xe thể thao kia không rời đi ngay, cửa kính xe chậm rãi hạ xuống lộ ra khuôn mặt giả tạo và nụ cười lạnh lẽo của Sax Ân. Ngay sau đó, anh ta vuốt ve khẩu súng ống.

Thời gian trôi qua đã được một lúc lâu, mãi đến khi... Niếp Ngân toàn thân ướt sũng xuất hiện trên đường cao tốc.

Anh ta đã tìm rất lâu, mãi mới thấy xe của Thượng Quan Tuyền. Nhưng điều khiến anh ta hoảng sợ là trong xe không hề có ai. Nhìn đi nhìn lại mới thấy cửa kính xe đã bị đập vỡ, rõ ràng là Thượng Quan Tuyền đã được Lãnh Thiên Dục cứu lên rồi!

Lãnh Thiên Dục đang bị thương mà lại có thể nhanh chóng cứu được Thượng Quan Tuyền như vậy!

Niếp Ngân suy sụp chống tay lên thành xe, khi anh ta nhìn rõ chủ nhân của chiếc xe thể thao kia là Sax Ân, trong mắt tràn ngập hận thù...

Anh ta bước lên vài bước, mở mạnh cửa xe rồi lôi Sax Ân ra ngoài, đẩy Sax Ân ngã xuống đất, từng nắm đấm mạnh mẽ trút xuống như mưa...

Ba vệ sĩ của Sax Ân nhao lên muốn bảo vệ chủ nhân nhưng đều bị Niếp Ngân điên cuồng đấm đá, không thể động đậy!

- Đồ điên, ai cho phép anh làm vậy? – Niếp Ngân gào lên, ra sức đánh Sax Ân.

- Đánh đi, cứ đánh đi! Haha, dù sao thì người cần chết cũng đã chết rồi! – Sax Ân điên cuồng cười lớn, không hề có ý định đánh trả lại.

Niếp Ngân càng ra tay mạnh mẽ hơn, khuôn mặt anh tuấn lạnh lẽo đến mức có thể giết người. Anh ta túm lấy cổ áo Sax Ân, gần từng tiếng, đập tắt vọng tưởng của Sax Ân: “Anh cho rằng Lãnh Thiên Dục đã chết rồi sao? Anh thật sự cho rằng hắn ta có thể chết được sao? Đồ ngu!”

- Cái gì? – Sax Ân nghe Niếp Ngân nói vậy liền kinh sợ, toàn thân run lên.

Trong mắt Niếp Ngân lóe lên những tia thù hận, dường như muốn đâm nát mặt Sax Ân ra.

- Tôi cảnh cáo anh, tốt nhất nên cầu trời khấn phật cho Thượng Quan Tuyền còn sống, nếu không đừng nói là Lãnh Thiên Dục, ngay cả tôi cũng không tha cho anh đâu. Tôi... nhất định sẽ hủy diệt anh!

148. Chương 148

HỒI 10: TRÒ ĐÙA CỦA TẠO HÓA

CHƯƠNG 1: BỆNH VIỆN WARD

Tạo hóa quả là một bậc thầy về phép thuật

Khoảnh khắc đau lòng nhất, trở trêu nhất không phải là lúc nhận ra tình yêu đã mất đi mà là khi ta vẫn đang bồi hồi thương nhớ

Còn chưa kịp nhận ra đã biến mất rồi

Có trốn tránh cũng chẳng thể thoát được

Đối mặt chưa chắc đã là chuyện khổ tâm nhất

Cô đơn một mình chưa chắc đã không hay

Có được cũng chẳng biết giữ được bao lâu

Mất đi không có nghĩa là không thể có lại được

Ta có thể tìm lý do để đau lòng khổ sở, cũng có thể tìm lý do để bản thân vui vẻ...

Bệnh viện Ward

Bệnh viện này là do Lãnh Thiên Hi đầu tư, tọa lạc ở trung tâm thành phố, nằm ngay tại con phố phồn hoa nhất. Diện tích rộng lớn và phong cách thiết kế xa hoa khiến người khác phải tặc lưỡi, là bệnh viện danh tiếng hàng đầu trong giới thượng lưu.

Bệnh viện Ward là bệnh viện đa khoa, trong đó nổi tiếng nhất là khoa não. Nơi đây tập hợp các chuyên gia y học hàng đầu của các quốc gia vậy nên những người tới khám bệnh chữa trị đều là những người giàu có, thậm chí còn có cả Thủ tướng.

Lúc này, trong phòng cấp cứu của bệnh viện Ward, các bác sĩ y tá ra ra vào vào bận rộn, ngoài hành lang là một người đàn ông cao lớn. Toàn thân người này ướt đẫm, nghiêng người dựa vào ghế, thân thể hơi suy yếu nhưng đôi mắt như biển sâu vẫn không hề lơ lửng, nhìn chăm chăm về phía cửa phòng cấp cứu.

Lúc này có hai y tá trẻ tuổi tới, một y tá nhẹ nhàng vỗ vai người đàn ông, nhẹ nhàng nói: “Tiên sinh, mời anh theo tôi đi khám. Anh xem, bộ dạng của anh rất suy yếu, trên người... còn đang chảy nhiều máu, cứ để như vậy rất nguy hiểm”.

Lúc trước có rất nhiều y tá và cả bác sĩ cũng tới khuyên, nhưng người này chẳng hề cảm kích cũng chẳng để ý đến lời nói của ai. Nhưng nhìn thấy bộ dạng thảm hại đó, các y tá và bác sĩ vẫn hết sức lo lắng. Nhất là khi nghĩ đến cảnh người này toàn thân đầy máu ôm một cô gái điên cuồng chạy vào bệnh viện, ánh mắt lạnh lẽo dường như muốn đóng băng luôn cả bệnh viện.

Bọn họ không biết rốt cuộc người này là ai nhưng vẻ ngoài anh tuấn khiến rất nhiều y tá và bác sĩ chú ý, vậy nên cũng nhiều người tới gần khuyên nhủ.

Người đàn ông này không phải ai khác, chính là người đã bị trúng đạn mà vẫn nhảy xuống biển cứu Thượng Quan Tuyền – Lãnh Thiên Dục!

Hắn nghe y tá nói vậy nhưng đầu cũng chẳng thêm cử động, ánh mắt vẫn dán vào cửa phòng cấp cứu nhưng cũng mở miệng, giọng điệu ra lệnh lạnh lẽo khiến mọi người đều sợ hãi: “Đưa những bác sĩ giỏi nhất vào đó cứu chữa cho cô ấy, nghe rõ chưa?”

Các y tá ngẩn người. Rốt cuộc người này là ai mà khẩu khí lớn như vậy, nhưng xem ra không phải hắn đang nói đùa.

Đúng lúc này...

“Anh...”

Lãnh Thiên Hi vội vàng tiến về phía hành lang, khuôn mặt anh tuần lúc này đầy vẻ lo lắng. Khi anh thấy Lãnh Thiên Dục liền gọi lớn tiếng.

Theo sau anh còn có Bùi Vận Nhi sắc mặt trắng bệch. Cô đi theo sau Lãnh Thiên Hi, vừa đi vừa run rẩy.

“Bác sĩ Thiên Hi...”. Các y tá nhao nhao kêu lên.

Tuy Lãnh Thiên Hi là nhà đầu tư của bệnh viện này nhưng bởi vì anh cũng là bác sĩ chuyên khoa thần kinh nổi tiếng thế giới nên mọi người trong bệnh viện đều gọi anh là bác sĩ Thiên Hi.

“Ừ”. Lãnh Thiên Hi hơi gật đầu. Sau đó đi đến bên người Lãnh Thiên Dục. Diễn đàn Lê Quý Đôn

“Anh, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra? Sao Tiểu Tuyền lại rơi xuống biển?”. Anh lo lắng hỏi han.

Vừa mới đến trưa anh đã nhận được điện thoại của anh cả. Vì lúc ấy đang ở cô nhi viện nên Bùi Vận Nhi cũng biết chuyện. Hai người vội vàng chạy tới bệnh viện luôn.

Sắc mặt Lãnh Thiên Dục hơi tái nhợt nhưng hắn vẫn nhìn vào cửa phòng cấp cứu, nói: “Đừng nói đến chuyện đó nữa, Tuyền đã vào đó lâu rồi, anh lo không biết cô ấy có chuyện gì không, em vào xem thử đi”.

Lãnh Thiên Hi nhìn đồng hồ trên tay rồi quay sang y tá.

“Cô gái ngã xuống biển đã ở trong phòng cấp cứu bao lâu rồi?”

Y tá lập tức đáp: “Khoảng hai tiếng rồi”.

Lãnh Thiên Hi nghe xong, hai hàng lông mày nhíu chặt lại...

“Anh Thiên Hi, Tiểu Tuyền... cậu ấy có sao không?”. Bùi Vận Nhi cảm thấy trái tim mình đau nghẹn lại, sao thời gian cấp cứu lại lâu như vậy rồi chứ?

“Yên tâm đi, Tiểu Tuyền sẽ không sao đâu”. Lãnh Thiên Hi cầm đôi tay lạnh lẽo của Bùi Vận Nhi lên, kiên định đáp. Diễn đàn Lê Quý Đôn

Lúc này trợ lý của anh cũng tới, nhanh chóng thay áo blouse trắng cho anh.

“Thiên Hi...”. Lãnh Thiên Dục thấp giọng gọi.

Lãnh Thiên Hi nhìn về phía anh trai nhưng lại kinh ngạc phát hiện ra bộ dạng của Lãnh Thiên Dục, lập tức tiến lên...

“Anh, anh bị thương à?”

Ánh mắt Lãnh Thiên Hi lại càng thêm lo lắng. Vì Lãnh Thiên Dục mặc bộ vest tối màu, quần áo ướt nhẹp lấm loang vết máu, nếu không nhìn kĩ thì sẽ không phát hiện ra điều bất thường.

Lãnh Thiên Dục cắt ngang lời em trai, giọng nói hơi vô lực: “Anh không sao, Thiên Hi, nhất định phải cứu cô ấy”.

“Anh, anh yên tâm, dù thế nào em cũng không để Tiểu Tuyền gặp chuyện gì đâu”. Nói xong, anh tiến lên nhẹ nhàng cởi áo vest ngoài của Lãnh Thiên Dục ra...

“Bị bắn? Anh...”.

Lãnh Thiên Hi thấp giọng kêu lên, trong ánh mắt tràn ngập sự đau lòng và kinh hãi. Dù cách một lớp áo sơ mi nhưng anh không khó tưởng tượng được vết thương nặng đến mức nào. Rõ ràng là bị đạn bắn, vị trí vết thương cũng rất nguy hiểm...

Lãnh Thiên Dục muốn ngăn cản nhưng do mất máu quá nhiều nên thân thể chẳng còn sức lực mấy.

149. Chương 149

HỒI 10 - CHƯƠNG 2: BÁC SĨ MỒ CHÍNH

“Mấy người còn đứng đó làm gì? Anh ấy bị thương nghiêm trọng như vậy mà sao lại để anh ấy ở đây?”

Lãnh Thiên Hi tức giận, quay sang gầm lên với mấy y tá ở xung quanh, sự phẫn nộ dường như muốn nổ tung cả bệnh viện.

Đây là lần đầu tiên trong đời anh tức giận đến vậy!

“Xin lỗi, chúng tôi đã...”

“Đủ rồi, mau lấy viên đạn trên người bệnh nhân ra, xử lý vết thương”. Lãnh Thiên Hi lớn tiếng cắt ngang lời y tá, quyết đoán ra mệnh lệnh.

“Vâng, vâng”. Nhân viên y tá lập tức tiến lên.

Lúc này bọn họ mới biết hóa ra người đàn ông đó chính là anh trai của bác sĩ Thiên Hi.

Nhưng Lãnh Thiên Dục lại lấy một tay gạt hết mấy nhân viên y tá ĐLQĐđang định tiến lên giúp mình...

“Anh...”. Lãnh Thiên Hi gấp gáp đến mức từng giọt mồ hôi trên trán đã chảy xuống.

“Anh muốn tận mắt thấy cô ấy không sao...”. Tuy cơ thể Lãnh Thiên Dục suy yếu nhưng giọng nói vẫn đầy quyền uy, không cho phép người khác cự tuyệt.

“Anh...”

Lãnh Thiên Hi vừa định nói gì thêm thì cửa phòng cấp cứu được đẩy ra.

Tất cả mọi người đều hướng về phía đó.

Lãnh Thiên Dục lập tức loạng choạng đứng dậy...

“Bác sĩ, sao rồi?”

Lãnh Thiên Hi và Bùi Vận Nhi cũng lập tức tiến lên.

Trên mặt người bác sĩ kia lộ ra tia khó xử. Anh ta nhìn Lãnh Thiên Dục rồi lại nhìn sang Lãnh Thiên Hi, thăm thỏ dài một hơi nói: “Người bệnh tạm thời đã ổn, nhưng mà...”

“Nhưng cái gì, nói mau”. Lãnh Thiên Dục không kiên nhẫn quát lên.

“Anh, bình tĩnh đã...”. Lãnh Thiên Hi lập tức ngăn lời Lãnh Thiên Dục, sau đó nhìn về phía bác sĩ nói: “Adam, anh nói cụ thể hơn đi”.

“Được rồi”. Vị bác sĩ cũng bị vẻ lạnh lẽo trên người Lãnh Thiên Dục dọa cho sợ. Anh ta hắng giọng một cái rồi nói:

“Do xe rơi xuống biển nên não trái của người bệnh có hiện tượng xuất huyết máu, nghiêm trọng hơn là não còn bị tổn thương. Tôi lo não sẽ bị tụ huyết nên người bệnh cần phải được phẫu thuật để làm giảm sức ép cho não, cũng giải quyết tình trạng xuất huyết não”.

Bùi Vận Nhi nghe vậy liền lấy tay che miệng lại. Cô cố nén cảm giác muốn òa khóc, thân thể nhỏ nhắn không ngừng run rẩy. Tiểu Tuyền, Tiểu Tuyền của cô sao có thể lại bị như vậy chứ? Là ai đã khiến Tiểu Tuyền bị như vậy? Tại sao lại rơi xuống biển?

Cô càng nghĩ càng thấy đau lòng.

“Tỷ lệ thành công của cuộc phẫu thuật là bao nhiêu?”. Lãnh Thiên Dục buộc mình phải tỉnh táo lại, bàn tay nắm chặt lại như muốn chống đỡ cú sốc.

Vị bác sĩ lắc đầu: “Nếu cục máu đông trong não bệnh nhân chỉ tụ lại ở một điểm thì tỷ lệ thành công là rất lớn. Nhưng... qua kiểm tra ban đầu thì thấy máu lại chảy rất nhiều, tản ra nhiều nơi, lại thêm não bị chịu tổn thương nghiêm trọng, tỷ lệ thành công là rất nhỏ”.

“Sao có thể vậy chứ?”. Thân thể cao lớn của Lãnh Thiên Dục hơi run lên, bàn tay chống lên tường.

Bùi Vận Nhi cũng ngồi sụp xuống ghế, hô hấp trở nên dồn dập, vẻ mặt trắng nhợt.

Sắc mặt Lãnh Thiên Hi cũng hết sức nặng nề. Anh cũng là bác sĩ, anh hiểu rất rõ tình hình của Thượng Quan Tuyền. Nhưng ngay lập tức, anh nói với vị bác sĩ kia: “Adam, đưa bản chụp CT não của bệnh nhân cho tôi xem”.
Diễn Đan Lê Quý Đôn

“Đây”. Vị bác sĩ đưa báo cáo cho Lãnh Thiên Hi.

Lãnh Thiên Hi chăm chú nhìn bản báo cáo. Một lúc lâu sau, anh đóng tài liệu lại, nhìn trợ lý của mình rồi nói: “Lập tức chuẩn bị dụng cụ phẫu thuật cho tôi. Tôi muốn làm bác sĩ mổ chính. Adam...”. Lãnh Thiên Hi đưa mắt nhìn sang vị bác sĩ kia: “Lập tức đưa người bệnh đến phòng mổ, chuẩn bị phẫu thuật”.

“Nhưng... tỷ lệ thành công rất nhỏ...”. Vị bác sĩ kia hơi lo lắng.

“Tôi biết”.

Lãnh Thiên Hi bình tĩnh đáp lời, hi anh xem bản báo cáo đã biết điều này. Nhưng... anh vẫn muốn cố gắng hết sức, vì nếu lùi lại ngày phẫu thuật thì khả năng Thượng Quan Tuyền tỉnh lại sẽ càng nhỏ hơn!

“Thiên Hi...”. Lãnh Thiên Dục lên tiếng.

“Anh!”. Lãnh Thiên Hi lập tức tiến lên đỡ lấy Lãnh Thiên Dục.

“Nhất định phải cứu sống cô ấy, nhất định phải làm được”. Lãnh Thiên Dục biết em trai mình là chuyên gia trong lĩnh vực này nên cũng cực kỳ tin tưởng giao Thượng Quan Tuyền cho Lãnh Thiên Hi.

“Anh cứ yên tâm đi”.

Lãnh Thiên Hi hứa, sau đó lại nói tiếp: “Em sẽ bảo bác sĩ xử lý vết thương cho anh. Anh, em nghỉ Thượng Quan Tuyền sau khi tỉnh lại sẽ không muốn thấy bộ dạng này của anh đâu”.

Rốt cuộc Lãnh Thiên Dục cũng gật gật đầu.

“Vận Nhi...”. Lãnh Thiên Hi quay sang nhìn Bùi Vận Nhi.
Diễn Đan Lê Quý Đôn

“Anh Thiên Hi, anh nhất định phải giúp Thượng Quan Tuyền, em có rất nhiều chuyện muốn nói với cậu ấy”. Rốt cuộc nước mắt của Bùi Vận Nhi cũng chảy xuống, cô lắc lắc tay Lãnh Thiên Hi nói.

“Yên tâm, cứ giao cho anh”. Lãnh Thiên Hi vỗ bả vai Bùi Vận Nhi: “Thay anh để ý đến anh ấy”.

Bùi Vận Nhi gật đầu. Qua ngày hôm nay cô không còn sợ người đàn ông lạnh lùng kia nữa, bởi vì dù là ai đi nữa cũng đều có thể nhìn ra hẩn quan tâm lo lắng cho Tiểu Tuyền đến mức nào.

Cô rất mừng cho Tiểu Tuyền, lúc này cô chỉ cầu trời khấn phật cho Tiểu Tuyền bình an qua cuộc phẫu thuật.

Lãnh Thiên Hi thay quần áo phẫu thuật, đi vào phòng mổ. Về tự tin và kiên cường mới vừa rồi còn trên mặt giờ đã chuyển sang nặng nề.

Não bị xuất huyết không nói, lại còn thêm bị tổn thương, nghiêm trọng hơn nữa là có hiện tượng máu đông lại thành từng cục. Anh biết rất rõ trong quá trình phẫu thuật, dù chỉ một sai sót rất nhỏ thôi cũng sẽ khiến não của Thượng Quan Tuyền gặp vấn đề, có thể dẫn đến chảy máu toàn não, tồi tệ hơn thế là... chết não!

Lãnh Thiên Hi hít sâu một hơi, ca phẫu thuật này... chỉ có thể thành công, không được phép thất bại.

150. Chương 150

HỒI 10 - CHƯƠNG 3: NGƯỜI ĐẸP LÚC NGỦ

Bệnh viện Ward buổi sáng sớm tràn ngập hương hoa, mùi hương thơm ngát nhẹ nhàng phảng phất vào lòng người. Bùi Vận Nhi cầm một bó hoa tươi đi vào phòng, nhẹ nhàng cắm vào bình thủy tinh bên giường bệnh, những bông hoa sắc màu rực rỡ bên bình thủy tinh sáng bóng càng khiến nó thêm đẹp.

Lãnh Thiên Dục nằm trên giường bệnh, đôi mắt nhắm lại che đi vẻ lạnh lẽo thường ngày. Lúc này, khuôn mặt anh tuấn như điêu khắc cũng được thả lỏng, cả người không còn toát ra vẻ nguy hiểm khiến người khác phải sợ hãi nữa.

Hôm qua sau hơn mười tiếng phẫu thuật, rốt cuộc Thượng Quan Tuyền cũng qua được cơn nguy hiểm. Lãnh Thiên Dục chờ đến khi cuộc phẫu thuật thành công mới mê man ngủ thiếp đi.

Bùi Vận Nhi nhẹ nhàng ngồi trên ghế sofa, nhìn Lãnh Thiên Dục đang nằm trên giường bệnh với vẻ dăm chiêu.

Người này và anh Thiên Hi có hình dáng khá giống nhau nhưng tính cách lại hoàn toàn khác biệt!

Hắn vừa lạnh lùng vừa cứng rắn khiến người khác khó có thể tiếp cận, nghe nói trên thương trường là một người có cách hành xử cực kì quyết đoán và lạnh lùng. Nhưng ở hắn có tất cả những điều mà bao người đàn ông khác mơ ước, dù lúc này hắn nằm yên không nhúc nhích trên giường bệnh thì các y tá và bác sĩ trẻ tuổi vẫn luôn kiểm soát để đến nhìn hắn.

Xem ra hắn cực kì quan tâm đến Tiểu Tuyền. Người đàn ông lạnh lùng này lại có thể lo lắng và phần nộ đến mức đấy thì có thể thấy Tiểu Tuyền có một vị trí mà không ai có thể thay thế được trong lòng hắn. Nhưng mà...

Tiểu Tuyền ở cùng hắn sẽ thật sự hạnh phúc sao? Người đàn ông ưu tú như vậy liệu có một ngày sẽ thay lòng đổi dạ, yêu người phụ nữ khác không?

Bùi Vận Nhi nghĩ đi nghĩ lại, nghĩ về Lãnh Thiên Dục rồi lại đến Thượng Quan Tuyền, từ Thượng Quan Tuyền lại nghĩ đến Lãnh Thiên Hi, mãi sau mới nghĩ đến bản thân mình!

Cô khẽ thở dài một hơi. Anh Thiên Hi... sao cô lại nghĩ về anh chứ?

Bùi Vận Nhi đang phiền muộn thì âm thanh nho nhỏ phát ra từ giường bệnh thu hút sự chú ý của cô.

“Ừm...”. Lãnh Thiên Dục khẽ mấp máy môi, chỗ bị thương truyền đến cảm giác đau nhói.

“Lãnh tiên sinh, anh tỉnh rồi sao?”

Bùi Vận Nhi vui mừng chạy đến bên cạnh Lãnh Thiên Dục. Khi cô thấy hắn mở mắt liền ấn nút trên đầu giường.

“Tôi ngủ bao lâu rồi?”. Lãnh Thiên Dục nhíu nhíu mày, sau đó muốn ngồi dậy.

“Anh ngủ khoảng sáu tiếng rồi”. Bùi Vận Nhi vừa suy nghĩ vừa đỡ hắn dậy.

“Vất vả cho cô rồi”. Lãnh Thiên Dục nhàn nhạt nói: “Thượng Quan Tuyền... cô ấy tỉnh chưa?”

Bùi Vận Nhi thở dài một hơi nói: “Chưa, anh Thiên Hi nói Tiểu Tuyền sẽ không tỉnh lại nhanh như vậy đâu”.

Lãnh Thiên Dục khẽ nhíu hàng lông mày cương nghị. Sau đó hắn rút ống kim đang truyền nước trên tay ra, bước xuống giường...

“Lãnh tiên sinh, anh muốn làm gì? Không được như vậy đâu...”. Bùi Vận Nhi vừa thấy tình huống như vậy liền lên tiếng ngăn cản, giữ chặt Lãnh Thiên Dục lại.

“Bỏ ra”. Lãnh Thiên Dục lạnh lẽo ra lệnh, cánh tay vung lên... chạm vào vết thương khiến hắn đau nhói.

“A...”. Dù sao Bùi Vận Nhi cũng chỉ là một cô gái yếu đuối, làm sao có thể chịu được lực đẩy của Lãnh Thiên Dục. Tuy hắn đang bị thương nhưng dù như vậy thì sức mạnh của hắn cũng quá lớn so với đáng người mảnh mai của cô.

Cô đột nhiên bị đẩy ra rồi ngã nhào xuống giường, tay vẫn còn đang nắm lấy một góc áo của Lãnh Thiên Dục. Lãnh Thiên Dục không ngờ áo mình bị cô nắm, lúc đẩy cô lại khiến cả người hắn cũng ngã xuống theo...

Thân thể cao lớn bỗng nằm đè lên thân thể nhỏ nhắn của Bùi Vận Nhi...

“Lãnh tiên sinh...”. Bùi Vận Nhi cảm thấy mình đang bị đè nặng, hơi thở dần ông bao vây lấy cô, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức đỏ bừng lên. Cô lập tức trở nên căng thẳng: “Xin lỗi, xin lỗi Lãnh tiên sinh, tôi không cố ý”.

Mặt Lãnh Thiên Dục vẫn hết sức lạnh lùng, vừa định đứng lên...

“Anh...”. Đúng lúc này, Lãnh Thiên Hi đẩy cửa đi vào, không ngờ lại thấy tình cảnh này...

“Anh, Vận Nhi, hai người...”. Ánh mắt anh lập tức trở nên ảm đạm, giọng nói cũng tràn đầy kinh ngạc và mất mát.

“Anh Thiên Hi?”. Bùi Vận Nhi lập tức sững sờ.

Lãnh Thiên Dục không khó để phát hiện ra tia ảm đạm trong mắt Lãnh Thiên Hi. Ngay sau đó, hắn không nhanh không chậm đứng dậy, xoa xoa miệng vết thương đang đau, đi đến bên cạnh em trai.

“Cô gái của em cũng ngốc quá đấy. Yên tâm đi, anh chẳng có hứng thú với cô ấy đâu”. Lãnh Thiên Dục thấp giọng nói bên tai Lãnh Thiên Hi, đây là lần đầu tiên hắn giải thích hành động của mình.

Hả?

Mặt Lãnh Thiên Hi lập tức trở nên mất tự nhiên, xấu hổ cười cười, đồng thời cũng thấy kinh ngạc khi vừa rồi bản thân lại thấy ghen tuông.

“Đứng đó làm gì? Đưa anh đi gặp Tuyền”. Tay Lãnh Thiên Dục vỗ vỗ vai Lãnh Thiên Hi.

“Nhưng vết thương của anh...”.

“Chưa chết được, anh đã trải qua không biết bao nhiêu vết thương còn nguy hiểm hơn thế này rồi”. Lãnh Thiên Dục nhếch đôi môi mỏng lên nói.

Lãnh Thiên Hi cười cười lắc đầu.

Tia nắng nhẹ nhàng chiếu vào cửa sổ sát đất trong phòng bệnh tư nhân, từng vệt nắng trải trên tấm thảm trải sàn khiến căn phòng bệnh thêm phần ấm áp. Ngay cả Thượng Quan Tuyền đang nằm trên giường bệnh cũng được ánh nắng chiếu vào, càng thêm phần xinh đẹp.

Lúc Lãnh Thiên Dục thấy cô nằm trên giường bệnh như vậy, vẻ lạnh lùng trên mặt dần tan đi. Hắn bước lên phía trước, nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh.

Bên giường bệnh đặt một bình hoa nhiều sắc màu. Những bông hoa càng làm tôn lên vẻ đẹp tự nhiên của Thượng Quan Tuyền, khuôn mặt cô như được ánh bình minh chiếu rọi.

Cô lẳng lẳng nằm ở đó, đôi mắt khép lại, hàng lông mi dài cong cong như cánh bướm, hàng lông mày phẳng phất như được phủ một lớp sương, chiếc miệng nhỏ nhắn xinh xắn như cánh hoa đào. Ánh mặt trời chiếu xuống khiến thân thể Thượng Quan Tuyền như được bao quanh bởi một vầng sáng nhạt, như một tiên nữ không dính chút bụi trần.

Cô giống như đóa hoa sen cao quý, yên lặng nằm trên mặt nước, tách biệt bản thân với những cám dỗ phù phiếm bên ngoài.

Lãnh Thiên Dục ngơ ngẩn nhìn Thượng Quan Tuyền đang ngủ say, sắc mặt càng thêm phức tạp. Hắn khẽ chau mày, vươn tay chạm vào mái tóc đen của cô, vuốt ve gò má cô. Mỗi động tác đều tràn đầy dịu dàng

và thương tiếc mà Lãnh Thiên Hi chưa từng được nhìn thấy.

151. Chương 151

HỒI 10 - CHƯƠNG 4: HÔN MÊ CHƯA TỈNH

Bóng đêm phủ xuống, đèn đường được bật lên, những ánh đèn nê ông lóe sáng càng khiến cảnh vật trở nên lung linh hơn. Trong thư phòng, ngọn đèn thủy tinh tản ra ánh sáng nhu hòa khiến khuôn mặt anh tuấn của Niếp Ngân mờ mờ ảo ảo.

“Chủ thượng...”. Mạt Đức gõ cửa đi vào, hơi cúi người xuống chào.

“Tra được chưa?”. Thân thể cao lớn của Niếp Ngân dựa vào thành ghế, giọng điệu hết sức bình tĩnh, không phát hiện ra chút lo lắng nào.

“Chủ thượng, Thượng Quan Tuyền được Lãnh Thiên Dục đưa đi nhưng hai người đều bị thương nặng, trước mắt đang ở bệnh viện Ward”. Mạt Đức nói tình hình cho Niếp Ngân.

Làn khói mờ mờ của điều xì gà khê lượn lơ rồi tản ra... ánh mắt Niếp Ngân đầy vẻ đăm chiêu.

“Chủ thượng...”. Mạt Đức thấy Niếp Ngân không nói gì, lên tiếng gọi.

“Tra được tình trạng vết thương của Thượng Quan Tuyền chưa?”. Đầu mày Niếp Ngân vô thức hơi nhíu lại.

“Dạ rồi. Theo điều tra, Thượng Quan Tuyền bị thương ở đầu, bác sĩ mổ chính là em trai của Lãnh Thiên Dục, Lãnh Thiên Hi. Nhưng tình hình cụ thể ra sao thì không tìm hiểu được vì Lãnh Thiên Dục đã phái rất nhiều vệ sĩ trông coi trong bệnh viện”. Mạt Đức nói.

Niếp Ngân gật đầu, trong mắt hoàn toàn là sự đau lòng.

Mạt Đức không khó để nhìn ra sự lo lắng trong mắt Niếp Ngân. Sau đó, anh ta đề nghị: “Chủ thượng, chúng ta có cần đưa Thượng Quan Tuyền về không?”

Thật ra muốn tránh các vệ sĩ của Lãnh Thiên Dục là điều rất dễ với Mạt Đức, nhưng điều quan trọng là phải được chủ thượng cho phép.

Niếp Ngân đi đến bên cửa sổ sát đất, ánh trăng chiếu những tia sáng lên hàng lông mày đang nhíu chặt của hắn, đôi mắt cũng dần trở nên phức tạp...

“Không cần”. Lúc lâu sau, hắn mới mở miệng nói.

Trong mắt Mạt Đức hiện lên tia khó hiểu: “Chủ thượng, tại sao lại không cần?”

Nhìn cảnh đêm ngoài cửa sổ, ánh mắt Niếp Ngân cũng trở nên sâu xa và đau buồn.

“Trước mắt việc quan trọng là chữa trị vết thương cho Thượng Quan Tuyền, mà bệnh viện Ward là bệnh viện tốt nhất, để Thượng Quan Tuyền ở đó cũng tốt”.

“Chẳng lẽ chủ thượng cứ để Thượng Quan Tuyền ở bên ngoài như vậy sao?”. Mạt Đức lên tiếng hỏi.

Niếp Ngân nghe vậy liền quay người lại, ánh mắt sắc bén nhìn thẳng vào Mạt Đức...

Mạt Đức thoáng sợ hãi, lập tức quỳ một gối xuống đất: “Chủ thượng, thuộc hạ đã nhiều lời rồi”.

Trong lòng anh ta ngẫm ảo não, tại sao lại phạm vào tội kị của chủ thượng như vậy chứ? Tâm tư của chủ thượng anh ta đâu thể đoán được. Diễn-Đàn-Lê-Quý-Đôn

Niếp Ngân nhìn Mạt Đức, thấy anh ta ý thức được mình đã lỡ lời thì không truy cứu nữa, gằn từng tiếng ra lệnh: “Anh nhớ cho kỹ, cứ để Thượng Quan Tuyền nằm viện nhưng phải chú ý thật kỹ. Sau khi cô ấy tỉnh lại thì lập tức báo cáo với tôi, không được hành động thiếu suy nghĩ”.

Mặt Đức che tia nghi hoặc trong mắt, lập tức đáp lời: “Vâng, chủ thượng”.

“Anh...”.

Lãnh Thiên Hi vào phòng bệnh của Thượng Quan Tuyền để tiến hành kiểm tra thì thấy Lãnh Thiên Dục vẫn ngồi ở bên giường.

Một tay của Lãnh Thiên Dục vẫn nắm chặt tay Thượng Quan Tuyền, không vì người khác bước vào mà buông ra.

“Thiên Hi, cô ấy ngủ lâu như vậy rồi, khi nào mới tỉnh lại?”

Lãnh Thiên Dục tuy đang hỏi Lãnh Thiên Hi nhưng đôi mắt thâm thúy tối đen vẫn nhìn chăm chăm vào Thượng Quan Tuyền. Diễm đàn Lê Quý Đôn

Lãnh Thiên Hi thấy anh trai mình như vậy, chỉ có thể bất đắc dĩ cười cười. Vậy mà còn không thừa nhận trong lòng mình không có cô ấy, mới có một hôm chưa tỉnh thôi mà đã khẩn trương thành cái dạng như thế rồi.

Nhưng mà đây là lần đầu tiên anh thấy anh cả lại khẩn trương vì một cô gái như vậy!

“Anh, sốt ruột à?”. Lãnh Thiên Hi kéo một cái ghế rồi ngồi xuống, uể oải lên tiếng, ánh mắt đầy chế nhạo.

Lãnh Thiên Dục ngẩng đầu lườm Lãnh Thiên Hi, cất tiếng: “Đương nhiên là sốt ruột rồi, cô gái chết tiệt này còn chưa tỉnh ngày nào thì lại càng khó tìm con chip thêm một ngày này”.

Lãnh Thiên Hi chẳng tin lời Lãnh Thiên Dục, tuy ngoài mặt anh có vẻ lười biếng nhưng lập tức lại nói trúng tim đen hắn: “Anh, anh là người rõ ràng hơn ai hết, nếu con chip thật sự ở trong tay Thượng Quan Tuyền thì an toàn nhất, không phải sao?”

“Bớt nói nhảm đi”. Lãnh Thiên Dục nhú mày, sao gần đây em trai hắn hay nói nhảm thế.

“Em là bác sĩ của Thượng Quan Tuyền, chẳng lẽ không biết khi nào cô ấy tỉnh lại sao?”

Sự nhần nại của Lãnh Thiên Dục chẳng còn là bao.

“Được được, thua anh rồi”.

Lãnh Thiên Hi giơ hai tay đầu hàng rồi nói: “Anh, Tiểu Tuyền không phải bị thương ở chỗ khác mà là ở đầu đó. Lại còn trải qua cuộc phẫu thuật nguy hiểm như vậy, ngủ trong vài ngày cũng là chuyện bình thường thôi. Não của con người vốn cực kì phức tạp, em cũng chẳng phải thần y, sao có thể đoán được chính xác Tiểu Tuyền sẽ tỉnh lại lúc nào chứ?” Diễm đàn Lê Quý Đôn.

Lãnh Thiên Dục nghe Lãnh Thiên Hi nói vậy, vẻ mặt càng thêm nặng nề. Hắn hơi chần chừ hỏi: “Cô ấy... liệu có tỉnh lại được không?”

“Gi...”. Lần đầu tiên Lãnh Thiên Hi thấy vẻ mặt và giọng điệu như vậy của Lãnh Thiên Dục, không nhìn được mà cong môi cười. Nhưng khi thấy ánh mắt cảnh cáo của Lãnh Thiên Dục, anh cố nín cười, hắng giọng một cái rồi nói: “Anh, anh lo Tiểu Tuyền sẽ trở thành người thực vật à? Thôi xin anh, không phải anh đang đóng phim đâu, ít nhất anh cũng phải tin tưởng năng lực của em trai mình chứ”.

Ánh mắt Lãnh Thiên Dục hiện lên tia mắt tự nhiên, nhất là lại bị Lãnh Thiên Hi trêu chọc như vậy. Hắn lạnh nhạt nói: “Anh phát hiện gần đây em nói mấy thứ chả ra sao nhiều quá đấy”.

“Chả ra sao thì ít nhất cũng nói được những suy nghĩ trong lòng ra. Ai như anh, lúc nào cũng kiêu lời, như vậy thì làm sao mà được chứ? Con gái là phải dễ dàng...”.

Lãnh Thiên Hi đang thao thao bất tuyệt nhưng chợt nhìn thấy ánh mắt sắp giết người của Lãnh Thiên Dục liền nhanh trí dừng lại...

“Được rồi, được rồi, em không nói nữa, được chưa?”. Anh giơ hai tay lên, cười cười: “Nhưng mà anh à... hôm nay Tiểu Tuyền chắc chắn chưa tỉnh lại đâu, anh định vẫn cứ ngồi ở đây à?”

152. Chương 152

HỒI 10 - CHƯƠNG 5: BÙI VẬN NHI NÓI CHUYỆN VỚI LÃNH THIÊN DỤC

“Nhiều chuyện! Đi kiểm tra mấy phòng bệnh khác đi”. Lãnh Thiên Dục không trực tiếp trả lời câu hỏi, lạnh lùng ra lệnh đuổi khách.

Lãnh Thiên Hi vừa cười vừa đứng lên, vươn vai một cái, ra vẻ đau khổ lắm: “Cũng nhờ phúc của hai người, nếu không em chả cần phải ở lại trực đêm làm gì. Đúng là chẳng có lương tâm gì cả, một chút tình cảm cũng chẳng có”.

Lãnh Thiên Dục nhìn bộ dạng đang ra vẻ của Lãnh Thiên Hi, khóe môi cương nghị hơi cong lên cười. Sau đó hắn chỉ bắt đầu đi lác lác đầu.

“À, anh, để em xem vết thương của anh đã”.

Lãnh Thiên Hi vẫn chưa quên vết thương đầy nguy hiểm của Lãnh Thiên Dục. Anh rất phục anh trai mình, chẳng lẽ người làm bằng sắt sao? Bị thương nghiêm trọng như thế mà chỉ ngủ có mấy tiếng ngắn ngủi đã rút kim truyền nước ra, chạy ngay đến phòng của Thượng Quan Tuyền rồi. Diendan

Lãnh Thiên Hi rất lo vết thương của anh trai sẽ bị nhiễm trùng.

“Em lè mề quá đấy, anh nói rồi, vết thương tí tẹo ấy có chết người đâu cơ chứ”.

Quả nhiên Lãnh Thiên Dục từ chối ngay. Hắn đương nhiên biết sự quan tâm của em trai mình, nhưng vết thương này với hắn quả thật chẳng đáng để nói đến. Suốt mười năm qua hắn đã phải chịu những thương tổn còn đau xót hơn thế này gấp nhiều lần.

“Anh dưỡng bình quá đấy, xem ra sau này Tiểu Tuyền phải chịu khổ rồi”.

Lãnh Thiên Hi biết tính tình của anh trai nên cũng không muốn miễn cưỡng thêm. Quan trọng hơn là nhìn sắc mặt của anh ấy thì xem ra vết thương không bị làm sao.

Anh cả luôn là một tấm gương khiến anh và em gái Thanh Nhi kính trọng. Trong mắt hai người, anh cả không khác gì một chiến thần cả, dường như chẳng có khó khăn nào có thể làm khó được anh ấy.

Chỉ mong chiến thần này không bị “tử nạn” trước tình yêu. Có điều, cảm giác trong lòng của Lãnh Thiên Dục thế nào anh không hoàn toàn nắm chắc cho lắm. Dù sao anh cả cũng phải nhanh tay nắm bắt lấy tình yêu đi thôi.

Lãnh Thiên Dục nghe vậy, vừa định hạ lệnh đuổi khách lần hai thì tiếng gõ cửa nhẹ nhàng vang lên, sau đó Bùi Vận Nhi bước vào phòng.

“Vận Nhi, muộn thế này rồi sao em lại đến đây? Vừa rồi em còn chưa nghỉ ngơi đủ mà!”.

Lãnh Thiên Hi thấy Bùi Vận Nhi đến thì lập tức tiến lên, dịu dàng hỏi han.

Lúc này anh đã đưa cô về cô nhi viện Mary để cô có thể nghỉ ngơi thêm.

Thấy sự quan tâm của Lãnh Thiên Hi, Bùi Vận Nhi nhẹ nhàng cười. Sau đó cô đưa mắt nhìn Thượng Quan Tuyền vẫn đang hôn mê bất tỉnh, khẽ than nhẹ một tiếng: “Hiện giờ Tiểu Tuyền như vậy, em không ngủ nổi. Cho nên em muốn đến xem cậu ấy tỉnh lại chưa, không ngủ...”.

Cô không nói được tiếp nữa, nhất là khi nhìn thấy đôi mắt nhắm chặt của Thượng Quan Tuyền, giọng cô như nghẹn lại ở cổ họng.

“Vận Nhi, yên tâm đi, Tiểu Tuyền sẽ không sao đâu. Vì cuộc phẫu thuật thành công nên cô ấy chắc chắn sẽ tỉnh lại”. Lãnh Thiên Hi nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của Bùi Vận Nhi, giọng điệu cũng trở nên cực kỳ đau lòng. diendan

Bùi Vận Nhi cố nén khóc, cười cười gạt đầu. Làm sao cô có thể không tin anh Thiên Hi chứ?

“Anh Thiên Hi, em có chuyện muốn nói với Lãnh tiên sinh...”. Bùi Vận Nhi nhìn Lãnh Thiên Dục đang ngồi bên giường Thượng Quan Tuyền, nói.

Lãnh Thiên Hi hơi giật mình, nhìn anh cả rồi lại nhìn Vận Nhi, sau đó lập tức cười: “Được, khi nào em nói chuyện xong thì đến phòng nghỉ của anh nhé”.

Bùi Vân Nhi hơi đỏ mặt, gât đầu.

“Không ngờ tình bạn giữa hai người lại sâu đậm đến vậy”. Lúc Bùi Vận Nhi ngồi xuống, Lãnh Thiên Dục có vẻ đăm chiêu lên tiếng.

Cô là một người thông minh, chỉ một câu đã nói rõ hết tình hình trước mắt.

Hắn vẫn cho rằng Bùi Vân Nhi là một cô gái nhút nhát, không ngờ hôm nay cô ấy lại chủ động như vậy.

Lãnh Thiên Dục nhíu mày, ánh mắt đầy vẻ khó hiểu. Ánh mắt hắn vừa thoáng hiện vẻ không vui thì lại thấy Bùi Vận Nhi kéo tay Thương Quan Tuyền đặt vào bàn tay to của hắn.

Bùi Vân Nhi nhẹ nhàng cười nhìn Lãnh Thiên Dục, ánh mắt cực kì kiên định và dũng cảm.

Lãnh Thiên Dục không khó để cảm nhận trái tim mình đang run rẩy. Nhưng ngay sau đó, hần hơi cảnh giác, hỏi lại: “Sao cô biết sau khi rời khỏi cô nhi viện thì cô ấy lại không được vui vẻ? Chẳng lẽ...”

Bùi Vận Nhi không chút giấu giếm trước nghi vấn của Lãnh Thiên Dục. Sau đó, cô đưa mắt nhìn Thượng Quan Tuyên, trong mắt tràn đầy tình cảm thương xót.

“Nhưng Tiểu Tuyền sợ tôi lo lắng, sợ tổ chức gây bất lợi cho tôi nên dù tôi biết mọi chuyện nhưng vẫn giấu không cho cậu ấy biết, cũng không muốn Tiểu Tuyền phải lo lắng thêm”.

HỒI 10 - CHƯƠNG 6: KHÔNG YÊU THÌ LÀM SAO CÓ HÂN

“Nói như vậy thì cô cũng biết hung thủ giết cha mình rồi sao?”. Lãnh Thiên Dục trực tiếp hỏi.

“Vì hôm cha bị giết, tôi đang trốn ở một góc xa, tận mắt chứng kiến toàn bộ sự việc”.

Sau khi nói những lời này ra, cả người cô hơi run lên.

Lãnh Thiên Dục không hề biết chuyện này, ánh mắt sắc bén của hắn thoáng sững sờ. lát sau, hắn mở miệng nói: “Nhưng nhiều năm qua cô vẫn không nói với Thượng Quan Tuyền?” *Diễn đàn Lê Quý Đôn*

Bùi Vận Nhi cười: “Tôi không muốn Tiểu Tuyền tự trách bản thân. Tôi biết nếu Tiểu Tuyền biết chuyện này sẽ nghĩ mọi chuyện là do cậu ấy gây ra. Còn nữa, nếu cậu ấy biết Niếp Ngân là hung thủ thì sẽ rất khó xử, thậm chí còn đau khổ nữa. Vì Tiểu Tuyền... vẫn luôn cho rằng cậu ấy yêu Niếp Ngân!”

Bàn tay Lãnh Thiên Dục đột nhiên nắm chặt lại. Không biết tại sao nhưng sau khi nghe Bùi Vận Nhi nói thẳng ra những suy nghĩ trong lòng Thượng Quan Tuyền, lòng hắn như rơi bời, chẳng biết là đau khổ, cay đắng hay chua xót nữa.

Quả nhiên là cô ấy yêu người đàn ông kia!

Cảm giác ghen tuông dâng lên khắp lồng ngực hắn.

Bùi Vận Nhi không khó phát hiện ra sự ghen tuông trong ánh mắt Lãnh Thiên Dục, cô nhẹ nhàng cười rồi nói tiếp: “Thật ra Tiểu Tuyền rất đơn thuần, cậu ấy căn bản là không rõ ràng tình cảm của bản thân”.

Lãnh Thiên Dục nghe vậy liền nhíu mày nhìn Bùi Vận Nhi, không hiểu rõ ý của cô.

Bùi Vận Nhi dịu dàng nhìn Thượng Quan Tuyền, ánh mắt đầy yêu thương: “Tuy Tiểu Tuyền luôn che giấu thân phận trước mặt tôi nhưng mỗi lần nhắc tới người nhận nuôi mình năm đó, cậu ấy sẽ kể về Niếp Ngân. Không khó để nhìn ra sự khát khao của cậu ấy với người đàn ông này. Nhưng... trong mắt cậu ấy đó chỉ là một loại kính yêu và tôn trọng chứ không phải tình yêu. Chỉ là cậu ấy không biết điều đó thôi”.

Nói xong, cô lại nhìn vào đôi mắt lạnh lẽo của Lãnh Thiên Dục rồi tiếp lời: “Mãi đến khi cậu ấy gặp anh...”.

“Gặp tôi?”. Lãnh Thiên Dục hơi khó hiểu hỏi lại.

“Đúng, gặp anh!”. Bùi Vận Nhi nhẹ nhàng cười: “Anh biết không, với sự hiểu biết của tôi về Tiểu Tuyền thì cậu ấy là một người cực kì bình tĩnh và kiên nhẫn. Dù lúc nhắc tới Niếp Ngân thì thái độ của cậu ấy vẫn hết sức bình thường. Nhưng từ sau khi gặp anh, nhiều khi cậu ấy lại vô ý oán trách anh trước mặt tôi, nói anh đáng giận đến mức nào, cũng thường hay trầm tư suy nghĩ nữa. Về mặt ấy tôi chưa từng thấy. Chính anh là người khiến cậu ấy có thể cười to, khóc lớn, thậm chí... mất đi sự bình tĩnh và kiên nhẫn vốn có”.

Lãnh Thiên Dục không khỏi cười khổ một cái: “Vậy có thể thấy cô ấy rất hận tôi”.

Sao lại có thể không hận được chứ? Chẳng phải chính hắn là người khiến nhiệm vụ của cô cứ thất bại liên tiếp sao? Thậm chí hắn còn hung hãn cướp đi đêm đầu tiên của cô!

Cô hận hắn là lẽ dĩ nhiên, không phải sao?

Đến bây giờ hắn vẫn nhớ rõ cái đêm hôm đó, thậm chí còn nhớ những giọt nước mắt bất lực của cô. Đêm đó hắn điên rồi, tại sao năng lực tự chủ vốn rất tốt mà lại có thể hành hạ cô như thế, một lần rồi lại một lần, mãi đến khi cô không chịu nổi, ngắt đi hắn mới buông tha cho cô. Đường như hắn muốn đem toàn bộ tinh lực phát tiết lên người cô vậy!

Nhưng... hắn chưa từng hối hận khi làm vậy. Dù thời gian có quay ngược lại thì hắn vẫn sẽ lựa chọn như vậy!

Bùi Vận Nhi than nhẹ một tiếng. Cô không trực tiếp phủ nhận lời hắn nói, chỉ hỏi ngược lại: “Lãnh tiên sinh, nếu Tiểu Tuyền chỉ hận anh thì anh sẽ buông tha cho cậu ấy sao?” *Diễn đàn Lê Quý Đôn*

“Buông tha cho cô ấy?”

Lãnh Thiên Dục lặp lại những lời của Bùi Vận Nhi, đôi mắt thâm thúy đầy phức tạp nhìn Thượng Quan Tuyền đang nằm trên giường. Nhưng chỉ trong chớp mắt, ánh mắt đó hoàn toàn thay đổi...

Đôi mắt sâu thẳm, tràn đầy sự nguy hiểm và khí phách!

“Đúng, anh sẽ buông tha cho cậu ấy sao?”. Bùi Vận Nhi dò hỏi một lần nữa.

Lãnh Thiên Dục nhếch môi mỏng, nụ cười đầy lạnh lẽo khiến người ta không rét mà run...

Hắn đưa mắt sang Bùi Vận Nhi, nhìn cô rồi gần từng tiếng một: “Cô sai rồi, tôi tuyệt đối sẽ không buông tha cho cô ấy. Cả đời này cô ấy chỉ có thể là người phụ nữ của Lãnh Thiên Dục tôi, đừng mơ tưởng sẽ chạy thoát!”

Bùi Vận Nhi thấy ánh mắt dần lạnh lẽo của Lãnh Thiên Dục, cũng không khỏi cảm thấy lạnh sống lưng. Cô biết rõ đây là một người đàn ông nguy hiểm, hắn giống như một con báo dũng mãnh nhưng lại vẫn có sự dịu dàng, tuyệt đối tuân theo quy tắc của bản thân và không bao giờ làm trái suy nghĩ của mình.

Nghe hắn nói vậy, Bùi Vận Nhi biết rõ quyết tâm của người đàn ông này lớn đến mức nào. Cô biết dù có thế nào thì người đàn ông này cũng sẽ che chở bảo vệ cho Tiểu Tuyền, hắn sẽ không để cô ấy bị thương. Tuy thân phận của hai người cực kì đặc biệt, tình yêu của hai người chắc chắn không được thuận lợi như của những người bình thường khác nhưng cô tin người đàn ông trước mặt mình có năng lực giải quyết mọi vấn đề.

Vậy thì cô cũng yên tâm rồi!

Nghĩ tới đây, Bùi Vận Nhi cười rồi đứng dậy, nhẹ nhàng nói một câu: “Lãnh tiên sinh, không biết anh đã nghe câu này chưa, trên đời này chẳng bao giờ tự nhiên lại sinh ra thù hận, không yêu thì sao lại hận?”

Nói xong, cô mỉm cười, nhìn Thượng Quan Tuyền và Lãnh Thiên Dục rồi rời khỏi phòng bệnh. Diễn-đàn-Lê-Quý-Đôn

“Không yêu thì làm sao lại hận?”. Lãnh Thiên Dục thì thầm những lời này, bàn tay to nhẹ nhàng vuốt ve gò má Thượng Quan Tuyền. Đôi mắt vốn lạnh lùng khi nhìn cô lại được thay thế bằng sự dịu dàng mà ngay cả hắn cũng khó phát hiện ra.

“Tuyền, em... yêu tôi sao?”. Hắn cúi người xuống. Không biết tại sao hắn lại hỏi một câu như vậy, như đang hỏi cô mà cũng như đang hỏi chính bản thân hắn. Giọng nói nhẹ nhàng tình cảm, sự lạnh lùng hoàn toàn tan biến, chỉ còn thâm tình lưu lại.

Lãnh Thiên Dục nhẹ nhàng nắm lấy tay cô, cúi người xuống, hôn lên trán cô.

154. Chương 154

HỒI 10 - CHƯƠNG 7: TÂM SỰ CỦA VẬN NHI

Bóng đêm dần buông xuống, bầu không khí có phần nặng nề, nhưng chẳng được bao lâu, bên ngoài nổi lên từng cơn gió mạnh. Một tia chớp lóe sáng giữa bầu trời đêm, theo sau đó là tiếng sấm vang ầm ầm.

Xem ra là trời sắp mưa, Bùi Vận Nhi nhanh chóng đi qua dãy hành lang trong bệnh viện để đến phòng nghỉ của Lãnh Thiên Hi. Cô muốn nhanh chóng được nghe giọng của anh Thiên Hi, muốn đến đó nhanh một chút, nếu không trời mà mưa to thì sẽ khó khăn.

Bùi Vận Nhi vừa đi vừa ngẩng đầu nhìn cây cối đang lay động trước gió ngoài cửa sổ. Hành lang vừa yên tĩnh vừa dài, những tia chớp không ngừng lóe lên trong đêm tối. Không biết tại sao nhưng Bùi Vận Nhi lập tức nghĩ tới những bộ phim kinh dị, nhất là đây còn là bệnh viện nữa!

Nghĩ tới đây, thân thể nhỏ xinh của cô đột nhiên rùng mình một cái, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú đầy hoảng sợ, cô càng bước đi nhanh hơn.

Lúc này...

Một tia chớp dài chợt lóe lên đường như muốn đốt cháy cả bầu trời.

Bùi Vận Nhi mở to hai mắt, sau đó theo bản năng che tai lại, cả người càng thêm run rẩy... Cô nhớ tới cảnh tượng kinh hoàng kia!!!

Ầm, ầm. Tiếng sấm rền trời vang lên, mang theo một sự bức bách đâm thẳng vào lòng Bùi Vận Nhi.

Bùi Vận Nhi sợ tới mức suýt nữa thì ngã xuống. Hành lang vắng vẻ như dài đến vô tận...

Đúng lúc này, một giọng nói của đàn ông trầm thấp vang lên bên tai: “Vận Nhi!”

“A!”

Vì Bùi Vận Nhi đang vô cùng hoảng sợ và căng thẳng nên khi Lãnh Thiên Hi bất ngờ gọi một tiếng lại càng khiến lòng cô thêm kinh hãi. Lãnh Thiên Hi còn chưa nói xong, Bùi Vận Nhi đã sợ hãi hét toáng lên. Ngay sau đó, cô cảm thấy dưới chân có cảm giác khác lạ, đột nhiên bị vẹo xuống!

Ông trời ơi! Ai tới cứu cô đi, đúng lúc này mà cô lại bị treo chân!Diễn-Đàn-Lê-QuýĐôn

“Vận Nhi, là anh, đừng sợ”. Lãnh Thiên Hi vừa thấy Bùi Vận Nhi đang bất lực và hoảng sợ như vậy, đôi mắt lập tức cả kinh. Anh không nói gì nữa, lập tức sải bước tiến lên, đỡ lấy vai cô nhẹ giọng nói.

“Thiên Hi... anh Thiên Hi?”. Bùi Vận Nhi đang kinh hồn bạt vía ngẩng đầu lên. Cô được một đôi cánh tay quen thuộc ôm chặt lấy, lúc này mới có phản ứng.

“Anh Thiên Hi, đúng là anh rồi! Thật tốt quá, thật tốt quá...”

Bùi Vận Nhi như chết đuối vớ được cọc, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô áp sát vào vòm ngực ấm áp của anh, những giọt nước mắt liên tiếp tuôn ra.

Lúc này cô cảm thấy không còn nơi nào an toàn hơn so với cảm giác được anh Thiên Hi ôm vào trong ngực.

“Được rồi, Vận Nhi, đừng sợ, có anh ở đây, đừng sợ!”

Lãnh Thiên Hi cảm thấy sâu trong trái tim mình đang tan chảy ra, cũng thấm đẫm cảm giác đau đớn. Nhất là khi nhìn thấy dáng vẻ vô cùng yếu đuối như lúc này của Bùi Vận Nhi, anh lại càng thấy đau lòng khôn xiết.

Bùi Vận Nhi vô lực gật đầu, sắc mặt trắng xanh, mắt cá chân đau đớn khiến trên trán cô toát đầy mồ hôi lạnh.

“Vận Nhi?”

Dường như Lãnh Thiên Hi nhận ra điều gì đó, trong mắt thoáng qua tia tình cảm và thương tiếc đến bản thân anh cũng không phát hiện ra. Bàn tay nhẹ nhàng lau đi những giọt mồ hôi trên trán Vận Nhi. Anh bế cô lên, đi về phía phòng nghỉ của mình. DiễnĐàn LêQuýĐôn

Gió thổi mạnh nhưng những tia chớp không còn xuất hiện nhiều nữa, những hạt mưa tí tách rơi xuống, từng giọt như hạt đậu đập vào mặt kính cửa sổ sát đất, dường như cũng đang đánh mạnh vào lòng Bùi Vận Nhi.

“Vận Nhi, uống chút nước ấm đi, em sẽ thấy khá hơn một chút”. Lãnh Thiên Hi cầm một cốc nước trái cây đưa cho Bùi Vận Nhi, nhẹ giọng nói.

“Cảm ơn anh Thiên Hi”.

Bùi Vận Nhi co người ngồi trên sofa, tuy cô cầm lấy cốc nước trái cây nhưng ánh mắt vẫn ngập tràn cảm giác sợ hãi nhìn ra những hạt mưa ngoài cửa sổ.

“Vận Nhi?”

Lãnh Thiên Hi phát hiện Bùi Vận Nhi hơi khác thường. Anh nhẹ nhàng ngồi xuống cạnh cô, bàn tay dịu dàng vòng qua ôm lấy vai cô, thấp giọng gọi.

“Vâng?”

Bùi Vận Nhi theo bản năng quay đầu lại trả lời, nhưng cô không ngờ khuôn mặt anh tuấn của Lãnh Thiên Hi lại ở ngay sát mình như thế, đôi môi đỏ hồng hơi run run của cô khẽ chạm vào môi anh.

A?

“Anh Thiên Hi, em xin lỗi”.

Khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú của cô đột nhiên đỏ lên, ánh mắt càng thêm mất tự nhiên.

Cô nắm chặt lấy cốc nước trái cây trong tay.

Đôi mắt đầy thâm trầm của Lãnh Thiên Hi dần lan tràn sự mãnh liệt, như con thú đang săn mồi. Từ cổ họng anh truyền đến một tiếng cười nhẹ, bàn tay siết chặt eo cô, anh cúi đầu xuống nhẹ giọng nói bên tai cô: “Không sao, anh... rất thích hương vị của em”.

Bùi Vận Nhi nghe xong đột nhiên ngẩng đầu lên. Cô cắn cắn cánh môi, đôi mắt trong veo cũng tràn đầy nghi hoặc. Anh Thiên Hi nói vậy... là có ý gì?

Ý của anh là thích hay không thích?

Bùi Vận Nhi cảm thấy trái tim mình đang không ngừng nhảy nhót như một chú thỏ nhỏ, mặt cô càng đỏ lên.

“Vừa rồi bị trẹo chân à? Để anh xem!”. Lãnh Thiên Hi mỉm cười, véo nhẹ mũi cô, động tác đầy yêu chiều.

“À, không sao đâu”.

Bùi Vận Nhi cảm thấy tim mình sắp nhảy ra khỏi lồng ngực rồi. Bàn tay nhỏ bé dè dặt lên ngực, cô buộc mình phải bình tĩnh.

Khi cô thấy Lãnh Thiên Hi định giơ tay cầm lấy chân mình, cô nhất thời nóng vội đứng lên. Diễm Đan Lê Quý Đôn.

“Anh Thiên Hi, em thật sự không sao đâu, không tin thì em đi lại cho anh xem!”

Bùi Vận Nhi cảm thấy rất xấu hổ. Vì muốn chứng minh mình có thể đi nên cô bước mạnh một bước về phía trước.

“Ưm!”

Đau quá! Thật sự là đau quá!

Đau đến mức cô không kìm chế được nữa, nước mắt chảy ra.

Đúng lúc này, cánh tay mạnh mẽ từ đằng sau vòng qua ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của cô, khiến cô dựa sát vào người anh.

“Anh Thiên Hi!”. Cô xấu hổ đến mức chỉ muốn tìm một cái lỗ nào để chui xuống.

“Đừng động đấy”.

Lãnh Thiên Hi đau lòng ôm cô ngồi xuống mép ghế. Sau đó ngồi xổm xuống, cẩn thận quan sát chân cô.

Chết tiệt thật!

Bàn tay anh đột nhiên nắm chặt lại!

Trái tim đau đốn như muốn căng lên!

Vừa rồi tại sao lại không phát hiện cô bị thương nghiêm trọng đến mức này chứ?

“Ngồi ở đây, ngoan ngoãn đừng động đấy”.

Lãnh Thiên Hi ra lệnh cho cô rồi xoay người bước ra khỏi phòng. Không bao lâu sau anh quay lại, trong tay bê một cái chậu.

Anh muốn...

Ánh mắt Bùi Vận Nhi đầy nghi hoặc. Còn Lãnh Thiên Hi lại ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng lấy một chiếc khăn mặt đắp lên vùng mắt cá chân của cô. Diễm Đan Lê Quý Đôn

Cảm giác lạnh toát bất ngờ ập đến khiến cả người cô co rụt lại.

“Đau không?”

Lãnh Thiên Hi nhìn cô, đôi mắt thâm thúy lúc này ẩn chứa sự dịu dàng. Vẻ mặt của anh rất hòa nhã khiến cô chăm chú ngắm nhìn.

“Bị trẹo chân thì 24 tiếng đầu đắp nước lạnh, 24 tiếng sau đổi sang nước nóng là sẽ ổn thôi”.

Trái tim Bùi Vận Nhi khẽ run lên, cảm giác như có một dòng nước ấm áp nhẹ nhàng chảy vào nơi mềm mại trong tim cô. Bàn tay Lãnh Thiên Hi nhẹ nhàng xoa bóp vùng chân bị thương của cô.

Không biết vì sao, cô cảm thấy không thể nhìn thẳng vào anh được nữa.

Cô cúi đầu xuống, không biết tại sao cứ vịn xoắn mấy ngón tay, nhẹ giọng nói: “Cám ơn anh, anh Thiên Hi”.

Đêm nay cô thật sự rất vui, vì cô phát hiện thì ra anh Thiên Hi rất quan tâm đến cô!

Lãnh Thiên Hi nghe vậy, đôi mắt lóe lên tia tình cảm dịu dàng.

“Sửng đở lên rồi này!”

Anh nở nụ cười đẹp như hoa, bàn tay nhẹ nhàng xoa xoa mắt cá chân cho cô.

Ngọn đèn ấm áp bao phủ lấy khuôn mặt anh tuấn của anh tạo ra những sắc thái tình cảm vô cùng sinh động.

Khi thấy anh đang xoa bóp chân ình, cô thấy rất ngượng ngùng...

“Có làm đau em không?”. Lãnh Thiên Hi nhẹ nhàng hỏi.

“Không...”. Bùi Vận Nhi dịu dàng đáp lại. Chính xác là chẳng còn đau nữa, vì có anh Thiên Hi nên cô cảm thấy không hề đau chút nào.

“Vận Nhi”

Lãnh Thiên Hi vừa giúp cô xoa bóp vừa nhìn cô, ánh mắt hơi phức tạp. Anh nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh cô.

“Dạ?”

Bùi Vận Nhi cảm thấy vây quanh hơi thở của mình toàn là hơi thở đàn ông dễ chịu của Lãnh Thiên Hi.

Lãnh Thiên Hi nhìn mưa ngoài cửa sổ, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của Bùi Vận Nhi, hỏi: “Em rất sợ thời tiết kiểu này à?”

Đúng, vừa rồi anh đã tận mắt nhìn thấy cảm giác sợ hãi sâu trong mắt Vận Nhi, loại cảm giác sợ hãi này vượt qua khỏi phạm vi tâm lý bình thường.

Ánh mắt Bùi Vận Nhi dần trở nên ảm đạm, đôi mắt rưng rưng có phần mờ lung, hàng lông mi khẽ chớp nhẹ.

“Thật ra... Lúc cha em qua đời, trời cũng mưa to như thế này”.

Vì thế nên cô kể mọi chuyện cho Lãnh Thiên Hi nghe, từ chuyện cô tận mắt chứng kiến cảnh cha bị giết hại đến chuyện đã sớm biết thân phận của Thượng Quan Tuyền. Cô không muốn giấu giếm anh chuyện gì!

Lãnh Thiên Hi nghe xong, cảm thấy trái tim như bị bóp nghẹn lại, đau đớn dữ dội. Sau đó anh nén cảm giác muốn khóc, ôm chặt Bùi Vận Nhi vào trong ngực.

“Vận Nhi, mọi chuyện đều đã qua rồi. Em yên tâm, về sau anh nhất định sẽ ở bên cạnh em, nhất định không khiến em phải sợ hãi nữa”. Anh kiên định nói.

“Thật không?”. Bùi Vận Nhi hơi vui mừng, hỏi lại. Âm thanh sợ hãi như một chú mèo nhỏ vang lên.

“Thật!”

Lãnh Thiên Hi thâm tình nhìn cô, khóe miệng nở nụ cười dịu dàng.

Ngón tay anh nhẹ nhàng chạm vào hàng lông mày lá liễu tinh tế của Vận Nhi, mơn trớn quanh đôi mắt to của cô, lại lướt qua chiếc mũi cao, sau cùng chạm vào đôi môi đỏ mềm...

Mùi hương thơm ngát nhẹ nhàng trên người cô dần len lỏi vào mũi anh, sau đó lan tràn trong lồng ngực, khuếch tán đến mọi nơi trong cơ thể anh. Toàn thân anh đều bị mùi hương của cô khơi lên hứng thú, đồng thời cũng kích thích đến bản tính nguyên thủy nhất của đàn ông.

Ngon đèn trên tường tản ra ánh sáng màu tím nhè nhẹ, bao trùm lên khắp căn phòng.

Dưới đêm mưa, trong một căn phòng như vậy lại càng thêm phần lãng mạn.

“Anh Thiên Hi...”

Lúc Bùi Vận Nhi phát hiện mình bị Lãnh Thiên Hi ôm vào phòng ngủ, cô càng thêm căng thẳng. Không biết tại sao, cô cảm thấy tim mình đang đập rất nhanh.

Đầu cô tựa sát vào vòm ngực rộng lớn của Lãnh Thiên Hi, nghe được tiếng tim đập mạnh mẽ và trầm ổn của anh bên tai, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ như quả hồng chín.

Anh Thiên Hi nhất định là rèn luyện bản thân rất kỹ càng!

Lãnh Thiên Hi nhẹ nhàng đặt Bùi Vận Nhi lên giường. Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú đang đỏ ửng của cô, anh mỉm cười cúi đầu xuống, lại hôn lên đôi môi non mềm của cô, mê muội nhấp nhấp từng sự ngọt ngào trong đó.

“Ừm... anh Thiên Hi...”. Bùi Vận Nhi bị sự thâm trầm trong đáy mắt Lãnh Thiên Hi dọa, cảm giác bất an và xao động trong lòng khiến cô theo bản năng lắc đầu kháng cự.

Nhưng tay Lãnh Thiên Hi nhanh chóng giữ chặt đầu cô, nhân lúc cô mở miệng, đầu lưỡi ẩm áp lại xâm nhập vào khoang miệng anh đào nhỏ nhắn, đùa giỡn với chiếc lưỡi thơm tho của cô, hút lấy hương thơm ngọt ngào trong miệng cô, khiến cô chỉ có bất lực khẽ rên rỉ.

Bùi Vận Nhi cố mở miệng lên tiếng: “Anh Thiên Hi, đừng như vậy...”. Nhưng sự cầu xin của cô chỉ càng khiến Lãnh Thiên Hi thêm mãnh liệt mà thôi.

Bàn tay Lãnh Thiên Hi đặt lên người cô, cảm giác mềm mại dưới lòng bàn tay vượt xa sự dự đoán của anh.

Khi anh ngẩng đầu lên, ánh mắt đã dần thay đổi, sự thương tiếc đầy dịu dàng trong đó đã hoàn toàn biến thành cảm giác muốn chiếm hữu...

Bàn tay to chậm rãi lướt trên người cô, đến chỗ nào đều khiến quần áo trên người cô xộc xệch...

“Anh Thiên Hi...”

Toàn thân Bùi Vận Nhi đỏ ửng lên, cô mất tự nhiên vặn vẹo thân thể, vừa sợ hãi vừa chống đỡ cảm giác rung động đến từ những đầu ngón tay thon dài của Lãnh Thiên Hi đang mơn trớn trên từng tắc da thịt của cô.

“Vận Nhi...”. Bụng dưới Lãnh Thiên Hi truyền đến một cảm giác nóng bỏng, anh thấy phản ứng ngô nghê của cô, khóe miệng lại cong lên cười.

Thân thể cô thật quá đẹp, làn da vừa trắng lại vừa hồng, bầu ngực tròn đầy, nụ hoa ngạo nghễ, phần eo không chút mỡ thừa, dưới nữa...

Anh chưa bao giờ có cảm giác mãnh liệt muốn chiếm hữu một người nào như thế!

Lãnh Thiên Hi lập tức cúi đầu hôn cô lần nữa, ra sức triền miên, khiêu khích cô.

Dần dần, cơ thể đang căng cứng của Bùi Vận Nhi cũng được thả lỏng, sắc mặt cô ửng hồng, đôi tay trắng trẻo không tự chủ được ôm lấy cổ anh, ý loạn tình mê đáp lại anh.

Đôi môi Lãnh Thiên Hi như châm lên từng ngọn lửa nóng bỏng trên người Bùi Vận Nhi. Bàn tay nhẹ nhàng vuốt cái mông trắng nõn của cô, nhẹ nhàng vuốt ve, thanh âm trầm thấp vang lên: “Vận Nhi, anh muốn em, em là của anh...”

Anh cảm thấy cả người như căng ra, ý nghĩ muốn có được cô càng ngày càng mãnh liệt.

“Anh Thiên Hi...”. Động tác của Lãnh Thiên Hi khiến Bùi Vận Nhi như bưng tỉnh. Khi cô nhìn vào đôi mắt đang đỏ lên vì dục vọng của Lãnh Thiên Hi thì lập tức hiểu hàm ý trong lời nói của anh.

Đôi môi cô cùng cả người khẽ run lên, vừa hồi hộp vừa ngỡ ngàng... Nhưng trong lòng lại có chút chờ mong!

Anh là người cô yêu, không phải sao?

“Anh Thiên Hi... Vận Nhi rất thích anh...”. Bùi Vận Nhi cúi đầu lên tiếng. Cô khẽ mở đôi mắt mê ly, đôi mắt như được giăng một lớp sương mù, cực kì hấp dẫn và quyến rũ.

Nghe âm thanh bất lực mà dịu dàng của Bùi Vận Nhi, Lãnh Thiên Hi đột nhiên tỉnh lại!

Chết tiệt thật! Vận Nhi thuần khiết như vậy, tại sao anh lại giống như cầm thú muốn chiếm hữu cô cơ chứ?

Anh lập tức buông Bùi Vận Nhi ra, đôi mắt thâm thúy lúc này tràn đầy ảo não và áy náy.

“Vận Nhi, vừa rồi... Là anh Thiên Hi không tốt, xin lỗi...”. Anh cố nén dục vọng trong người, lấy chăn đắp lên người Bùi Vận Nhi.

“Anh Thiên Hi, anh...”. Bùi Vận Nhi không ngờ Lãnh Thiên Hi lại nói như vậy, chẳng lẽ anh không thích cô sao?

Bàn tay cô nắm chặt lấy một góc chăn, hàm răng trắng cắn vào cánh môi đỏ bầm.

“Xin lỗi em, hy vọng chuyện vừa rồi không làm em sợ! Đêm nay em cứ ở đây nghỉ ngơi cho tốt, anh sang phòng khác”.

Nói xong, Lãnh Thiên Hi nhanh chóng sửa sang lại quần áo đã hỗn độn rồi bước nhanh ra khỏi phòng ngủ. Anh sợ mình sẽ không kìm chế nổi nữa, sợ sẽ làm tổn thương đến người con gái anh yêu.

Sau khi cửa phòng đóng lại, đôi tay đang nắm chặt chiếc chăn của Bùi Vận Nhi vô lực rũ xuống, chiếc chăn cũng bị rơi ra. Tại sao anh Thiên Hi lại không chạm vào cô? Chẳng lẽ từ trước đến giờ chỉ có mình cô tình nguyện thôi sao?

156. Chương 156

HỒI 10 - CHƯƠNG 9: TÔI KHÔNG BIẾT ANH

Sáng sớm, những giọt nước long lanh vẫn đọng trên từng kẽ lá, vườn hoa trong bệnh viện tỏa ra hương thơm ngát nhẹ nhàng, trên những bông hoa vẫn còn đọng lại những giọt nước mưa càng tăng thêm vẻ kiều diễm. Bên cạnh vườn hoa là một chiếc hồ nhỏ, mặt nước xanh biếc như được bao phủ bởi một làn khói mỏng mờ mịt tựa như ảo ảnh, trong hồ, những con cá đang tung tăng bơi lội.

Tiếng hót líu lo của những chú chim như đánh thức Thượng Quan Tuyền đang hôn mê bất tỉnh. Đầu ngón tay cô khẽ run lên, sau đó trên màn hình đo điện tâm đồ bắt đầu xuất hiện những đường cong lên xuống, phát ra âm thanh báo títtít.

Lãnh Thiên Dục đột nhiên mở hai mắt. Hắn vẫn luôn túc trực bên giường bệnh của cô, mệt thì lại nhắm mắt dưỡng thần một lúc. Khi hắn thấy âm báo títtít của máy móc, đôi mắt vốn lạnh lùng đột nhiên sáng lên! Diễn đàn Lê Quý Đôn

“Tuyền!”. Giọng nói trầm thấp tràn đầy từ tính của hắn nhẹ nhàng gọi tên Thượng Quan Tuyền. Hắn không hề biết rằng ngữ điệu của mình lúc này tràn đầy sự khẩn trương và thân thiết.

Ánh mặt trời dần xuyên qua những đám mây, chiếu những tia nắng vàng nhẹ nhàng...

Lúc này, giữa trán Thượng Quan Tuyền hơi động đậy, mí mắt cũng nhẹ nhàng run lên.

“Tuyền, tỉnh lại đi!”

Lãnh Thiên Dục tràn đầy hy vọng, cảm giác này trước nay hắn chưa từng có. Bàn tay hắn khẽ vỗ nhẹ lên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Thượng Quan Tuyền gọi cô.

“Ưm...”

Hàng lông mi dài như cánh ve nhẹ nhàng run run lên, Thượng Quan Tuyền chậm rãi mở mắt ra. Đôi mắt mông lung dường như mới từ thế giới bên kia trở về.

Thân thể cao to của Lãnh Thiên Dục đột nhiên bật dậy!

“Tuyền, rốt cuộc em cũng tỉnh rồi!”

Giọng nói khàn khàn của hắn vang lên, giọng điệu giống như lời của người yêu đang nói với nhau. Sau đó hắn ấn nút trên đầu giường.

Thượng Quan Tuyền ngơ ngẩn mở tròn mắt, đôi mắt to trong veo, lúc này cô giống như một đứa trẻ ngây thơ. Cô hơi cựa quậy, quay đầu nhìn bốn phía, vừa tò mò và khó hiểu quan sát mọi thứ.

“Nơi này... là ở đâu?”. Cô vô lực mở miệng hỏi, thanh âm tràn ngập sự sợ hãi và bất an.

Khuôn mặt vốn cương nghị của Lãnh Thiên Dục trong lúc lơ đãng liền mỉm cười, hắn ấn nút trên chiếc điều khiển, đầu giường từ từ được nâng lên, đến độ vừa phải thì dừng lại.

“Đây là bệnh viện, em đã ngủ mê man mấy ngày rồi”. Hắn trả lời câu hỏi của cô.

Thượng Quan Tuyền nhú chặt mày. Sau đó cô nhắm mắt lại như muốn nhớ lại điều gì. lát sau cô mở mắt ra, đôi mắt hoàn toàn mờ mịt.

“Um...”. Thượng Quan Tuyền giơ tay vỗ vỗ vào đầu mình!

Đau quá!

Lãnh Thiên Dục kéo tay cô lại, nắm chặt trong lòng bàn tay mình.

“Đầu bị đau à? Vết thương của em chưa hoàn toàn khôi phục nên đau cũng là chuyện bình thường thôi. Đừng chạm vào đó”. Hắn cẩn thận dặn dò, giọng nói vốn lạnh lùng giờ tràn ngập tình cảm. Diễm Đan Lê Quý Đôn

“Vết thương?”. Ánh mắt Thượng Quan Tuyền càng thêm mờ mịt: “Sao tôi lại ở đây? Còn nữa, sao tôi lại bị thương?”

Ánh mắt Lãnh Thiên Dục dần trở nên âm trầm. Nghĩ đến cảnh mấy hôm trước cô rơi xuống biển, đến giờ trái tim hắn vẫn còn đau xót!

Một cô gái nhỏ nhắn như vậy sao phải trải qua tình huống kinh khủng đến thế chứ?

“Xe của em bị rơi xuống biển nên đầu em bị thương, phải vào viện”.

Thượng Quan Tuyền nửa hiểu nửa không gật gật đầu. Lúc cô còn muốn hỏi gì thêm thì cửa phòng bệnh lập tức được mở ra.

“Tiểu Tuyền!”

Lãnh Thiên Hi sải bước đi vào. Khi anh thấy Thượng Quan Tuyền mở to mắt tò mò nhìn mình, nét mặt biểu lộ sự vui mừng: “Rốt cuộc em cũng tỉnh rồi!”

Nói xong, anh kéo ghế qua, ngồi xuống chuẩn bị kiểm tra cho cô.

Ai ngờ, lúc Lãnh Thiên Hi kéo tay Thượng Quan Tuyền...

“A!”. Thượng Quan Tuyền đột nhiên kêu lên một tiếng đầy sợ hãi rồi nhìn Lãnh Thiên Hi đầy cảnh giác.

“Tiểu Tuyền?”

Ánh mắt Lãnh Thiên Hi hết sức ngạc nhiên, phản ứng khác thường của Thượng Quan Tuyền lập tức như hồi chuông cảnh báo vang lên trong lòng anh.

Lãnh Thiên Dục đứng ở bên cạnh cũng phát hiện có điều khác lạ, khuôn mặt anh tuấn cũng hiện lên sự kinh ngạc. Nhưng hắn không nghĩ nhiều, chỉ nhẹ nhàng tiến lên, đưa tay cẩn thận vuốt ve má Thượng Quan Tuyền.

“Tuyền, Thiên Hi chỉ muốn kiểm tra cho em một chút thôi, đừng sợ, ngoan!”. Giọng nói vừa mạnh mẽ và tràn ngập sự yêu chiều vang lên.

Thượng Quan Tuyền nhú mày, câu nói trấn an của Lãnh Thiên Dục không khiến cô có cảm giác an toàn, ngược lại càng thêm mờ mịt!

“Đừng động vào tôi! Anh là ai?”

Thượng Quan Tuyền lập tức tránh né bàn tay của Lãnh Thiên Dục, đôi mắt trong trẻo cũng vì sợ hãi mà trừng lớn, giọng nói cực kì bất lực và kinh hãi, bàn tay cũng nắm chặt ga trải giường.

Cái gì?Diễn Đàn Lê Quý Đôn

Lãnh Thiên Dục và Lãnh Thiên Hi như bị sét đánh ngang tai. Bàn tay của Lãnh Thiên Dục lơ lửng trong không trung..

“Chết tiệt, em nói lại cho tôi xem!”. Lát sau, Lãnh Thiên Dục phẫn nộ gào lên. Sắc mặt hắn trở nên cực kì khó coi, đôi mắt chim ưng tràn đầy sự nguy hiểm.

Thượng Quan Tuyền bị vẻ sắc bén và lạnh lẽo của người đàn ông này dọa, cả người cô run lên, lùi về phía đầu giường!

“Anh! Anh bình tĩnh đi!”. Lãnh Thiên Hi cố gắng trấn an cơn giận của anh trai, đồng thời cũng buộc bản thân phải tỉnh táo lại.

“Tiểu Tuyền...”. Lãnh Thiên Hi cẩn thận tiến đến gần Thượng Quan Tuyền, giọng nói mềm nhẹ và dịu dàng: “Em nhìn kỹ lại xem, anh là ai?”

Thượng Quan Tuyền cố gắng nuốt nước miếng, cô sợ hãi nhìn thoáng qua Lãnh Thiên Dục ở phía sau rồi quay sang nhìn Lãnh Thiên Hi. Thật lâu sau, hai đầu mày cô nhú chặt vào nhau: “Tôi không biết anh. Các anh... rốt cuộc là ai?”

157. Chương 157

HỒI 10 - CHƯƠNG 10: NHÌN RÕ XEM TÔI LÀ AI

Một câu nói của Thượng Quan Tuyền như sét đánh giữa trời quang khiến Lãnh Thiên Dục và Lãnh Thiên Hi ngẩn người ra. Phòng bệnh cực kì yên ắng, tĩnh lặng đến mức dường như đến cả cây kim rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy tiếng.

Đôi mắt Lãnh Thiên Dục mờ lung, mà mắt của Lãnh Thiên Hi cũng mờ mịt cả.

Lát sau...

Lãnh Thiên Dục đi đến trước mặt Thượng Quan Tuyền, ổn định lại tâm trạng rồi cúi người xuống...

Thượng Quan Tuyền theo bản năng muốn trốn tránh, đôi mắt to trong trẻo tràn ngập sự sợ hãi. Nhưng ngay sau đó, cả người cô bị Lãnh Thiên Dục kéo lại về phía hắn.

“Tuyền!”

Lãnh Thiên Dục trầm thấp mở miệng nói. Có trời mới biết lúc này trong lòng hắn sợ hãi và căng thẳng đến mức nào. Cảm giác vừa phải nhẫn nại vừa sợ mất đi này hắn chưa từng trải qua bao giờ.

“Nhìn rõ xem, tôi là ai?”

Thượng Quan Tuyền nhìn Lãnh Thiên Dục, càng nhìn càng thấy mờ lung.

“Thật xin lỗi, tôi thật sự không biết anh”.

Chết tiệt!

Rầm!

Một tiếng động mạnh mẽ vang lên, bàn tay to của Lãnh Thiên Dục nắm mạnh lên chiếc bàn bên cạnh đầu giường khiến nó rung lên.

“A”. Ngay sau đó, tiếng hét sợ hãi của Thượng Quan Tuyền cũng vang lên.

“Anh!”

Lãnh Thiên Hi thấy anh cả đang tức giận, lập tức muốn tiến lên ngăn cản nhưng ngay sau đó đã bị Lãnh Thiên Dục đẩy ra.

“Em... nhìn kỹ xem tôi là ai! Em không biết tôi, khôn nạn, em dám không biết tôi?”

Hai tay Lãnh Thiên Dục siết chặt hai vai Thượng Quan Tuyền, đôi mắt nheo lại đầy nguy hiểm nhìn cô, giống như con chim ưng đang bay lượn trên bầu trời, đầy mạnh mẽ và bá đạo...

Nhìn vào đôi mắt lạnh lẽo và mãnh liệt của Lãnh Thiên Dục, Thượng Quan Tuyền càng thêm sợ hãi. Đôi mắt đẹp của cô mở to, cả người run lên.

“Anh, anh buông cô ấy ra đã, anh dọa cô ấy sợ rồi”.

Lãnh Thiên Hi thấy tình hình của Thượng Quan Tuyền khác lạ, lập tức tiến lên giữ chặt Lãnh Thiên Dục, kiên định nói.

Lãnh Thiên Dục đột nhiên buông cô ra. Khi thấy đầu vai cô bị lực từ tay hắn siết lại đến đỏ cả lên, một tia ảo não thoáng qua trong đôi mắt hắn. Nhưng vừa thấy bộ dạng sợ hãi của cô, sắc mặt hắn càng thêm xanh mét.

Lãnh Thiên Hi thấy tình hình như vậy, nhíu mày lại. Anh cũng điều chỉnh lại tâm trạng, ngồi xuống bên cạnh Thượng Quan Tuyền, dùng giọng điệu nhẹ nhàng để trấn an cô.

“Em không cần phải sợ hãi, anh là bác sĩ của em, tên là Thiên Hi. Em có thể nói cho anh biết tên của em không?”

Thượng Quan Tuyền nghe những lời nói nhẹ nhàng của Lãnh Thiên Hi dần không còn thấy sợ hãi nữa. Cô chớp chớp đôi môi anh đào, dường như muốn nói gì đó nhưng lại ngần ra...

“Tại sao... Tên tôi... Tên tôi...”. Cô thì thào lên tiếng, ánh mắt ngày càng mê man, hàng lông mày nhíu chặt lại.

“Tôi là ai? Tại sao? Tại sao tôi không nhớ mình là ai?”

Thanh âm của cô đầy mờ mịt và nức nở, ánh mắt như đang cầu cứu nhìn Lãnh Thiên Hi, như một đứa trẻ bị lạc đường đang khóc nức nở.

“Thiên Hi, sao có thể như vậy?”. Lãnh Thiên Hi đau lòng nhìn Thượng Quan Tuyền, hỏi Lãnh Thiên Hi.

Lãnh Thiên Hi giơ tay lên ý bảo anh trai không nên gấp gáp. Anh quay sang Thượng Quan Tuyền, nhẹ giọng an ủi: “Được rồi, giờ anh nói cho em nhé, em tên là Thượng Quan Tuyền, nhớ chưa?”

“Thượng Quan Tuyền?”

Thượng Quan Tuyền mờ mịt lặp lại cái tên Lãnh Thiên Hi vừa nói. Sau đó nhìn vào đôi mắt đang cổ vũ cô của Lãnh Thiên Hi, gật đầu một cái.

“Được rồi, Tiểu Tuyền, em thử nhớ kỹ lại xem có nghĩ ra chuyện trước kia không? Nhớ xem tại sao em lại rơi xuống biển!”. Lãnh Thiên Hi nhẹ nhàng hướng dẫn cô, trên trán cũng toát đầy mồ hôi.

Lãnh Thiên Dục ở bên cạnh cũng căng thẳng nhìn cô.

Thượng Quan Tuyền nhẹ nhàng cắn môi, nhìn vào đôi mắt đang rất chuyên tâm của cô có thể thấy cô đang cố nhớ lại, nhưng...

“Đầu tôi đau quá”.

Cô đột nhiên lấy hai tay ôm chặt đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp cũng tràn đầy sự đau đớn và bất lực: “Tại sao tôi lại không nhớ ra, tại sao?”

“Được rồi, Tiểu Tuyền, tạm thời đừng suy nghĩ gì nữa”. Lãnh Thiên Hi vội vàng an ủi.

Nhìn ánh mắt mờ mịt không biết phải làm sao của Thượng Quan Tuyền, Lãnh Thiên Hi thở dài một hơi, ánh mắt đầy phức tạp nhìn Lãnh Thiên Dục.

“Sao cô ấy lại như vậy? Chẳng phải phẫu thuật rất thành công sao?”. Diễm Đan Lê Quý Đôn. Lãnh Thiên Dục cố đè thấp giọng nói của mình xuống nhưng không kiềm chế được cảm giác bất an trong lòng.

“Anh, nhìn tình hình của Tiểu Tuyền thì cô ấy bị chứng mất trí nhớ tạm thời. Nhưng rốt cuộc là do vết thương hay tâm lý gây ra thì cần phải kiểm tra toàn diện mới biết được”. Lãnh Thiên Hi nhẹ giọng nói.

Lãnh Thiên Dục bất đắc dĩ gật đầu. Hắn cố gắng không chế bản thân không được dọa đến cô, có trời biết lúc này hắn muốn ôm cô vào lòng đến mức nào!

Đúng lúc này, một bóng dáng nhỏ nhắn như bướm bướm xông vào phòng bệnh. Là Bùi Vận Nhi!

“Tiểu Tuyền, cậu tỉnh rồi?”. Vừa nghe tin Thượng Quan Tuyền đã tỉnh, cô rất vui mừng, chạy một mạch đến đây.

Ánh mắt Lãnh Thiên Dục và Lãnh Thiên Hi đồng thời sáng lên, hai người đem tất cả hy vọng gửi vào Bùi Vận Nhi.

“Vận Nhi, lại đây”. Lãnh Thiên Hi tiến lên cầm chặt tay Bùi Vận Nhi, kéo cô tới bên giường Thượng Quan Tuyền.

“Sao vậy?”. Bùi Vận Nhi cảm thấy không khí là lạ bên trong phòng bệnh.

Lãnh Thiên Hi không giải thích gì nhiều, anh nhìn về phía Thượng Quan Tuyền, nhẹ giọng hỏi: “Tiểu Tuyền, em xem, cô ấy là ai?”

Thượng Quan Tuyền nhìn Bùi Vận Nhi.

“Này, anh làm sao vậy?”. Bùi Vận Nhi cảm thấy cực kì buồn cười: “Em với Tiểu Tuyền từ nhỏ đã là bạn của nhau, sao cậu ấy lại không nhận ra em chứ”.

Nói xong, cô ngồi xuống cạnh Thượng Quan Tuyền, bàn tay nhẹ nhàng kéo tay Thượng Quan Tuyền, trên mặt nở nụ cười tươi.

“Tiểu Tuyền, cậu biết không, cậu hôn mê mấy ngày rồi, nếu cậu không tỉnh lại thì tớ cũng không biết phải làm thế nào nữa. May mắn là cậu tỉnh lại rồi, cảm ơn trời đất”.

158. Chương 158

HỒI 10 - CHƯƠNG 11: ĐƯA CÔ VỀ NHÀ

Lãnh Thiên Dục và Lãnh Thiên Hi chăm chú quan sát phản ứng của Thượng Quan Tuyền.

Lúc Bùi Vận Nhi nói xong, thấy Thượng Quan Tuyền đang ngơ ngẩn, cô cũng phát hiện điều khác thường. Tiểu Tuyền của cô không nên lạnh nhạt như vậy chứ.

“Tiểu Tuyền, cậu sao vậy? Ngủ nhiều quá nên u mê à?”. Bùi Vận Nhi thân thiết lắc lắc người Thượng Quan Tuyền, giọng điệu rất thoải mái.

Thượng Quan Tuyền sững sờ nhìn Bùi Vận Nhi, đôi mắt trong trẻo chớp chớp vài cái. Lâu sau cô mới nhẹ nhàng cất tiếng hỏi Bùi Vận Nhi: “Cô là ai?”

Lời cô vừa dứt, trong mắt Lãnh Thiên Dục và Lãnh Thiên Hi đều hiện lên tia tuyệt vọng. Bùi Vận Nhi cũng hít vào từng hơi lạnh...

“Tiểu Tuyền, tớ là Vận Nhi đây, cậu đừng làm tớ sợ”. Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô như căng ra, ánh mắt cũng cực kì bối rối.

Trời ạ! Có chuyện gì vậy? Người bạn tốt nhất của cô sao lại không nhận ra cô?

“Thật xin lỗi, tôi không quen cô”. Thượng Quan Tuyền nhắc lại một lần nữa, ánh mắt và vẻ mặt cũng hiện lên sự áy náy.

Bùi Vận Nhi đứng bật dậy, lấy tay che miệng lại...

“Làm sao có thể?”

Thanh âm của cô nghẹn ngào, sau đó nhìn Lãnh Thiên Hi: “Anh Thiên Hi, sao Tiểu Tuyền lại không nhớ mọi chuyện? Sao có thể như vậy?”

Lãnh Thiên Hi an ủi ôm lấy hai vai Bùi Vận Nhi: “Đừng lo lắng, anh nghĩ tình trạng của Tiểu Tuyền chỉ là tạm thời mà thôi. Giờ anh sẽ lập tức đi chuẩn bị tiến hành kiểm tra toàn diện cho cô ấy”.

Bùi Vận Nhi lập tức gật gật đầu. Diễn-đàn-Lê- Quý-Đôn

Gương mặt cương nghị của Lãnh Thiên Dục cũng hiện lên vẻ bất đắc dĩ.

Sau cuộc kiểm tra, Bùi Vận Nhi và Thượng Quan Tuyền về phòng còn Lãnh Thiên Dục và Lãnh Thiên Hi ở lại phòng của bác sĩ.

“Thiên Hi, kết quả kiểm tra thế nào?”. Lãnh Thiên Dục ngồi xuống ghế, giọng điệu đầy lo lắng hỏi han.

Lãnh Thiên Hi xem toàn bộ kết quả, lắc đầu nói: “Căn cứ vào kết quả kiểm tra, việc Tiểu Tuyền mất trí nhớ không phải do vấn đề bệnh lý. Vì cuộc phẫu thuật đã loại bỏ hoàn toàn các khối máu đông nên chắc chắn không ảnh hưởng gì tới não bộ cả”.

Lãnh Thiên Dục nhíu mày lại.

“Vậy nên chỉ có một cách giải thích duy nhất là do tâm lý tạo ra. A Ken, anh nói quan điểm của mình đi”. Lãnh Thiên Hi đưa mắt nhìn một người bác sĩ khác.

Anh ta là bác sĩ khoa tâm lý, là một trong những chuyên gia hàng đầu trên thế giới trong lĩnh vực tâm lý.

A Ken nhún vai, đan hai tay vào nhau rồi nói: “Chúng ta đều biết nguyên nhân gây ra mất trí nhớ rất phức tạp, có thể mất trí nhớ một phần hoặc mất trí nhớ toàn bộ, có thể do tự bản thân người bệnh muốn quên đi hoặc do hoàn cảnh thay đổi đột ngột gây sốc tâm lý. Qua cuộc kiểm tra cho thấy, cô Thượng Quan hoàn toàn không nhớ gì về cuộc sống trước kia của mình, khả năng cao là mất toàn bộ trí nhớ. Nếu loại trừ khả năng do não có vấn đề thì có thể khẳng định là do yếu tố tâm lý của cô ấy gây ra”.

“Yếu tố tâm lý?”. Lãnh Thiên Dục không hiểu, hỏi lại.

“Đúng”. A Ken đáp lại: “Có lẽ do những chuyện trước kia khiến người bệnh sinh ra cảm giác chán nản. Cảm giác này quá lớn truyền đến hệ thống thần kinh của não bộ, lại thêm việc cô ấy bị rơi xuống biển, bị thương nghiêm trọng nên việc quên đi những chuyện trước kia và những người có liên quan cũng là điều bình thường”.

“Chẳng lẽ không thể kiểm tra chính xác được sao?”. Lãnh Thiên Dục hỏi A Ken.

A Ken lắc đầu: “Đối với chứng mất trí nhớ, trên quốc tế cũng không thể kiểm tra chính xác được. Chỉ có thông qua biểu hiện lâm sàng của bệnh nhân để phán đoán. Phương thức trị liệu cũng chọn cách can thiệp bằng tâm lý. Các bác sĩ vừa phải tìm ra áp lực của người bệnh, vừa phải lắng nghe, tiến hành thôi miên để trị liệu hoặc dùng các công cụ hỗ trợ khác, dẫn người bệnh từ từ tìm lại hồi ức của mình”.

Sắc mặt Lãnh Thiên Dục càng ngày càng nặng nề, đôi mắt âm trầm cũng tràn đầy lo lắng.

Rời khỏi phòng bác sĩ, Lãnh Thiên Dục nhìn Lãnh Thiên Hi, nói: “Thiên Hi, dù sao cũng không thể ở bệnh viện lâu dài được. Nếu được thì anh muốn đưa cô ấy đi”.Diễn-đàn-Lê- Quý-Đôn

Lãnh Thiên Hi khó hiểu hỏi lại: “Đưa đi? Anh, chẳng lẽ anh muốn để Tiểu Tuyền về cô nhi viện?”

“Không”. Lãnh Thiên Dục lắc đầu phủ nhận: “Cô ấy phải ở bên cạnh anh, anh muốn đưa cô ấy về nhà”.

“Về nhà?”

Lãnh Thiên Hi hết sức ngạc nhiên. Nhưng chỉ trong nháy mắt, anh lập tức bày ra vẻ mặt ngăm hiều: “Anh, anh chưa bao giờ đưa phụ nữ về nhà!”

Lãnh Thiên Dục thấy vẻ mặt cười đùa của Lãnh Thiên Hi, lập tức trừng mắt lên rồi nói: “Em đừng quên, con chip đang ở trong tay cô ấy”.

Nói xong, hấn chẳng thèm quay đầu lại, bước đi thẳng.

Lãnh Thiên Hi kêu lên: “Thật sự là vì con chip sao?”

Đúng là kì lạ! Trong lòng anh thâm cười, nếu anh cả chỉ vì con chip thì hoàn toàn có thể đưa Thượng Quan Tuyền đến ở một biệt thự nào đó, tại sao lại cứ phải về biệt thự của Lãnh gia chứ?

Xem ra Thượng Quan Tuyền mất trí nhớ cũng đúng lúc đó. Như vậy cũng tốt, hai người có thể bắt đầu lại lần nữa, đỡ phải lần lần chuyện thân phận. Tuy là người làm bác sĩ, Lãnh Thiên Hi có đủ y đức nhưng anh thật sự tin rằng việc Tiểu Tuyền mất trí nhớ ngược lại còn tốt hơn.

“Đứng đó ngây ngốc làm gì nữa? Còn không đi mau?”. Lãnh Thiên Dục thấy Lãnh Thiên Hi mãi không đuổi theo mình, quay người lại quát lên.

Thật là!

Lãnh Thiên Hi bắt đắc dĩ lắc đầu. Anh phát hiện từ sau khi Tiểu Tuyền gặp chuyện không may, tính tình của anh cả trở nên gấp gáp hơn trước rất nhiều!Diễn Đàn-Lê-Quý Đôn

Nghĩ tới đây, anh đang định đi thì có mấy y tá vội vã chạy về phía anh...

“Bác sĩ Thiên Hi, còn một báo cáo của cô Thượng Quan nữa”.

Lãnh Thiên Hi xoay người nhận bản báo cáo, nhẹ nhàng cười: “Cám ơn cô”.

“Không có gì ạ”. Cô y tá đỏ mặt, chạy đi.

Đối với tình huống này, Lãnh Thiên Hi đã quen rồi. Anh mở báo cáo ra xem... Ngay sau đó, khuôn mặt anh tuấn tràn đầy kinh ngạc.

159. Chương 159

Chương 12: Mang Thai

“Anh, chờ đã”. Khi Lãnh Thiên Hi xem bản báo cáo, vội vàng gọi Lãnh Thiên Dục dừng lại, đồng thời anh cũng bước lên phía trước.

“Sao vậy? Đây cũng là báo cáo kiểm tra của Tuyền à?”. Lãnh Thiên Dục không khó để phát hiện ra sự kinh ngạc trên mặt Lãnh Thiên Hi.

Về mặt Lãnh Thiên Hi càng thêm nặng nề. Anh đưa bản báo cáo cho Lãnh Thiên Dục rồi nói một câu: “Anh, Tiểu Tuyền cô ấy... mang thai rồi!”

Trên mặt Lãnh Thiên Dục hoàn toàn không nhìn ra biểu cảm gì, hấn chỉ yên lặng nhìn chăm chăm vào bản báo cáo, trên đó viết rõ ràng rằng cô đã mang thai!

“Thiên Hi, chuyện này tạm thời đừng nói cho Tuyền biết vội”. Hấn lạnh nhạt ra lệnh.

Lãnh Thiên Hi hơi khó hiểu nhưng cũng lập tức gật đầu. Sau đó, anh cất giọng đầy phẫn nộ: “Chết tiệt, nếu để em biết thằng nào khôn nạn như vậy thì em nhất định sẽ không bỏ qua cho thằng đó”.

Anh nhớ tới tình cảnh khi lần đầu tiên và lần thứ hai gặp Thượng Quan Tuyền, nhất là lần gặp thứ hai, cô tủi thân khóc lớn, chẳng lẽ bị ức hiếp?

Chết tiệt, vậy mà anh lại không nhận ra!

Nghĩ tới đây, Lãnh Thiên Hi càng thêm tự trách bản thân.

Lãnh Thiên Dục nghe Lãnh Thiên Hi nói một câu như vậy, đôi mắt đen vốn tĩnh lặng hiện lên tia không vui. Hắn lạnh lùng nói: “Em muốn thay Thượng Quan Tuyền dạy dỗ người đàn ông đó?”

“Đúng! Tuy thân phận của Tiểu Tuyền rất đặc biệt nhưng cô ấy cực kì đơn thuần, nhất định là bị ép buộc hoặc là dụ dỗ. Khốn nạn thật!”

Lãnh Thiên Hi không hề để ý đến sắc mặt đang ngày càng khó coi của Lãnh Thiên Dục, tiếp tục nói: “Anh, anh có biết ai đã bắt nạt Tiểu Tuyền không? Đúng là đáng chết mà...”

Lãnh Thiên Dục không đợi Lãnh Thiên Hi nói xong, bàn tay túm lấy cổ áo anh...

“Anh, anh làm gì vậy...”. Lãnh Thiên Hi kinh ngạc lên tiếng. Anh cả muốn làm gì vậy, đây là bệnh viện mà, chẳng lẽ người bác sĩ như anh lại bị bẽ mặt đến thế này à?

Ánh mắt Lãnh Thiên Dục lạnh như băng, càng nắm chặt cổ áo em trai hơn: “Không phải em muốn dạy dỗ anh sao?”

Hả???

Lãnh Thiên Hi hoàn toàn ngạc nhiên, ngơ ngẩn nhìn Lãnh Thiên Dục. Sau một lúc lâu, anh mới kinh ngạc nói: “Anh, anh vừa bảo...”

Sắc mặt Lãnh Thiên Dục hết sức lạnh lẽo, quát lên: “Em nghe kĩ đây, Thượng Quan Tuyền mang thai con của anh”.

Nói xong, hắn buông cổ áo Lãnh Thiên Hi ra, không thèm quay đầu lại nữa mà đi thẳng về phía phòng bệnh của cô... Nhưng không ai biết khi hắn quay đầu lại, khóe miệng cương nghị lại từ từ cong lên nụ cười.

Lãnh Thiên Hi đứng ngây ngốc ở đó, chưa thể tiêu hóa ngay được lời nói của Lãnh Thiên Dục!

Tốc độ của anh cả cũng thần tốc quá đấy, anh thật sự không thể ngờ...

Nghĩ đi nghĩ lại, Lãnh Thiên Hi liền mỉm cười rất tươi...

Xem ra những ngày náo nhiệt còn dài lắm. Anh thật sự không thể tưởng tượng nổi anh cả khi vào vai một ông chồng và một ông bố sẽ như thế nào nữa. Thật là muốn mau chóng được chứng kiến cảnh đó mà!

Lúc Lãnh Thiên Dục và Lãnh Thiên Hi đẩy cửa phòng bệnh đi vào thì thấy một hình ảnh cực kì thoải mái và ấm áp!

Hai cô gái đều đang nở nụ cười tươi, vui vẻ nói chuyện với nhau.

Lúc hai người đàn ông đi vào, Thượng Quan Tuyền chỉ nhìn thoáng qua sau đó lại nhìn Bùi Vận Nhi, giọng điệu rất vui vẻ: “Vậ à? Thì ra tụi trẻ lại nhớ tổ thế. Chờ tở xuất viện nhất định sẽ đến thăm bọn chúng”.

Bùi Vận Nhi cười gật đầu: “Cậu đến thì bọn nhỏ sẽ rất vui mừng cho xem. Bọn chúng nhất định sẽ vừa chạy vừa í ới gọi “Chị Tuyền, chị Tuyền”.

Thượng Quan Tuyền như một đứa trẻ, lấy tay che miệng cười: “Vận Nhi, cậu thật sự là bạn tốt nhất của tở sao?”

“Đương nhiên rồi, cậu xem này...”

Bùi Vận Nhi vội lấy ví của mình ra, sau đó đưa một tấm ảnh cho Thượng Quan Tuyền: “Cậu xem đi, chúng mình còn chụp ảnh chung với nhau nữa này”.

“Thật không? Đưa tở xem”.

Thượng Quan Tuyền vui thích nhìn bức ảnh, lại ngẩn ngía hồi lâu. Khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ dường như tìm được cảm giác an toàn, cực kì phần chấn...

“Cậu đúng là bạn tốt của tở rồi”.

Trong bức hình là ảnh Thượng Quan Tuyền chụp chung với Bùi Vận Nhi lúc đi mua sắm.

“Đương nhiên rồi, đồ ngốc ạ”. Bùi Vận Nhi cũng rất thích thú, kéo tay cô nói.

Lãnh Thiên Hi thấy vậy, vui vẻ đi lên phía trước: “Hai người đang nói chuyện gì vậy? Sao trông có vẻ thích thú thế?”

Thượng Quan Tuyền nhìn Lãnh Thiên Hi rồi lại nhìn người đàn ông lạnh lùng phía sau, trong mắt lóe lên tia sợ hãi. Cô không nói gì thêm.

“Tiểu Tuyền, đây là anh Thiên Hi. Cậu chưa nhớ ra cũng không sao, nhưng anh ấy là người rất tốt đấy”. Bùi Vận Nhi vội vàng giải thích với Thượng Quan Tuyền.

Có thể là do có bức ảnh chụp, thêm cô gái kia cùng tuổi với mình, lại thân thiết như vậy nên Thượng Quan Tuyền cực kì tin tưởng lời Bùi Vận Nhi nói.

“Tớ biết, anh ấy là bác sĩ của tớ”. Thượng Quan Tuyền nhẹ giọng nói.

Bùi Vận Nhi cười cười, nhẹ nhàng giải thích với Thượng Quan Tuyền: “Anh Thiên Hi không chỉ là bác sĩ mà còn là bạn tốt của cậu nữa đó. Ba người chúng ta ngày trước rất vui vẻ”.

“Vậy à?”

Đôi mắt Thượng Quan Tuyền mở to tràn đầy tò mò và nghi ngờ, cô nhìn Bùi Vận Nhi rồi lại nhìn Lãnh Thiên Hi.

“Đúng đó... trước kia chúng ta thường xuyên đi chơi cùng nhau!”. Lãnh Thiên Hi mỉm cười đáp lời.

Rõ ràng vẻ mặt ấy của anh đã lấy được sự tin tưởng của Thượng Quan Tuyền. Cô cũng mỉm cười đáp lại anh.

Cảnh tượng này khiến Lãnh Thiên Dục cực kì không vui. Hắn hận không thể ném hai con người kia ra ngoài cửa sổ!

Cô gái đáng ghét kia, sao lại coi hắn như người tàng hình thế chứ!

Lúc này, Lãnh Thiên Hi chỉ vào Lãnh Thiên Dục đang đứng sau mình, nhẹ giọng nói với Thượng Quan Tuyền: “Anh ấy là Lãnh Thiên Dục, anh trai của anh, hai người trước kia cũng quen biết nhau!”

Thượng Quan Tuyền nghiêng đầu nhìn gương mặt âm trầm của Lãnh Thiên Dục, rồi cẩn thận nhìn về phía Bùi Vận Nhi: “Anh ấy... cũng là bạn tốt của tớ sao?”

160. Chương 160

Chương 13: Vị Hôn Phu

Bùi Vận Nhi thấy Thượng Quan Tuyền hỏi vậy, ánh mắt hơi do dự, cô ấp úng trả lời: “Anh ấy... là...”

Nói thật thì cô cũng không biết lý giải quan hệ của hai người như thế nào cho phải!

“Anh là vị hôn phu của em”. Lãnh Thiên Dục khoanh hai tay lại, thoải mái đáp lời.

Hả???

Không chỉ Bùi Vận Nhi mà ngay cả Lãnh Thiên Hi cũng sửng sốt!

Đây là chuyện gì vậy?

Thượng Quan Tuyền cũng sửng sốt, ánh mắt cực kì hoang mang nhìn Lãnh Thiên Dục, dường như muốn kiểm nghiệm lại những lời này.

Lãnh Thiên Dục đi lên phía trước, ngồi xuống cạnh Thượng Quan Tuyền, đôi môi mỏng tà mị nhếch lên nụ cười, hết sức quyến rũ.

“Nói cách khác, em là vợ chưa cưới của anh”.

Nói xong, hắn giơ tay lên nhẹ nhàng vuốt tóc cô an ủi, mỗi động tác đều tràn ngập sự mến yêu.

Thượng Quan Tuyền vẫn ngơ ngẩn, đôi mắt mở to nhìn Lãnh Thiên Dục đang tươi cười. Ánh mặt trời đang chiếu vào phòng, chiếu lên khuôn mặt không chút son phấn của cô, những tia nắng vàng chiếu lên làn da trắng mịn như ngọc của cô.

Sau một lúc lâu, cô nhìn Bùi Vận Nhi: “Vận Nhi, cậu là bạn tốt của tớ, anh ấy thật sự là vị hôn phu của tớ sao?”

Sao cô lại có hôn ước với người đàn ông này?

Bùi Vận Nhi cắn cắn môi, cô không biết phải trả lời như nào. Cô vốn là người đơn thuần, không quen nói dối, rõ ràng những lời nói và cử chỉ ngoài ý muốn của Lãnh Thiên Dục khiến cô rất bối rối, không biết phải làm sao.

Lúc này, Lãnh Thiên Hi mới phản ứng lại, lập tức cười cười đáp: “Đúng vậy, trước khi em gặp chuyện không may, hai người là một đôi rất đẹp. Tháng trước hai người đã đính hôn với nhau rồi”.

Vì hạnh phúc của anh trai, anh bắt chấp tất cả!

Anh nói dối không chớp mắt, chẳng e ngại gì!

“Thật không?”. Thượng Quan Tuyền lại hỏi Bùi Vận Nhi.

“Hả... đương nhiên rồi, hai người đính hôn rồi”. Bùi Vận Nhi cũng lập tức đáp lời.

Người đàn ông này muốn Tiểu Tuyền ở lại bên cạnh anh ta sao? Nhìn dáng vẻ khấn trương của hắn, cô cũng yên tâm lấp liếm cho hắn.

“Giờ đã tin chưa?”

Lãnh Thiên Dục dù hơi buồn khi cô không tin hắn nhưng... hắn đã muốn có thứ gì thì nhất định sẽ phải có được, dù có phải dùng thủ đoạn gì đi nữa!

Dù sau khi cô nhớ lại có hận hắn thì hắn cũng mặc kệ!

Thượng Quan Tuyền nhíu mày lại, đôi mắt to tròn không hề chớp nhìn Lãnh Thiên Dục: “Chúng ta thật sự yêu nhau rất sâu đậm sao?”

Lãnh Thiên Dục không ngờ cô sẽ hỏi vậy, đôi mắt đen thoáng giật mình rồi kiên định nói: “Đương nhiên rồi, nếu không chúng ta đã chẳng đính hôn với nhau”.

Lời giải thích của hắn không đủ để dập tắt nghi vấn của Thượng Quan Tuyền, cô suy nghĩ một lúc rồi nói: “Nếu đúng là như vậy thì tôi phải nhớ rõ anh mới đúng, tại sao lại quên anh được? Tôi nghĩ tình cảm của hai chúng ta không sâu đậm như lời anh nói”.

Lời của cô vừa nói ra đã khiến sắc mặt Lãnh Thiên Dục đột nhiên lạnh đi, hai hàng lông mày cũng hơi nhíu lại.

Thượng Quan Tuyền không khó để cảm nhận được hơi thở ngang tàng và nguy hiểm trên người hắn, thân thể nhỏ xinh lập tức lùi lại: “Tôi nói không sai mà, nếu anh là vị hôn phu của tôi thật, vậy thì ảnh chụp chung của chúng ta đâu?”. Cô cứng đầu lên tiếng.

Thượng Quan Tuyền co rụt người lại, cô đưa ánh mắt cầu cứu nhìn Bùi Vận Nhi và Lãnh Thiên Hi.

“À... Tiểu Tuyền à, là thế này, bình thường anh ấy rất bận bịu nên hai người chưa có thời gian chụp ảnh. Đúng rồi, anh với Vận Nhi còn có việc phải giải quyết, hai người cứ từ từ nói chuyện”.

Lãnh Thiên Hi vội vàng lên tiếng rồi cũng nhân cơ hội tạo không gian riêng cho hai người.

Bùi Vận Nhi hơi khó hiểu nhìn Lãnh Thiên Hi, nhưng ngay sau đó đã bị anh kéo ra khỏi phòng bệnh.

“Vận Nhi, Vận Nhi...”. Thượng Quan Tuyền bắt lực gọi Bùi Vận Nhi. Nhưng cửa phòng đã bị Lãnh Thiên Hi đóng lại...

Cô cắn cắn môi, lưu lại trên cánh môi dấu răng mờ mờ...

Phòng bệnh cực kì yên tĩnh. Cô hơi mất tự nhiên nhìn sang phía khác, không dám nhìn Lãnh Thiên Dục.

“Tuyền...”

Thân thể to lớn của Lãnh Thiên Dục vươn lên phía trước, bàn tay dịu dàng vuốt ve khuôn mặt cô: “Em sắp làm vợ anh, đừng sợ anh”.

Giọng điệu của hắn tuy hơi lạnh lùng và đầy cảm giác ra lệnh nhưng vẫn có tia tình cảm và sự dè dặt trong đó.

“Tôi, tôi không biết có nên tin không...”

Thượng Quan Tuyền khẽ nheo mắt, bàn tay to của người đàn ông lưu lại sự ấm áp trên khuôn mặt cô khiến trái tim cô đập rộn lên.

Người đàn ông này... thật sự rất bá đạo.

Đôi môi mỏng của Lãnh Thiên Dục khẽ cong lên cười. Dường như hắn đang nuông chiều hoặc đang trêu chọc cô. Đôi môi mỏng dán vào tai cô, lời tuyên bố trầm thấp vang lên.

“Đương nhiên là em phải tin rồi. Em là người của anh, trước kia là như vậy, bây giờ cũng thế, tương lai cũng không thay đổi. Cả đời này em chỉ có thể thuộc về anh”.

Thượng Quan Tuyền hơi ngẩn ra, nhìn vào đôi mắt thâm trầm của Lãnh Thiên Dục, đôi mắt sâu thẳm khiến cô cảm giác như mình đang đi lạc trong đó.

Nhìn bộ dạng sững sờ của cô, Lãnh Thiên Dục từ từ cúi người xuống: “Nhớ chưa?”. Hắn mở miệng thấp giọng hỏi, lời nói trầm thấp nhưng tảng đá nặng nề đè vào lòng người.

Môi hắn càng tiến sát gần mặt cô, chỉ còn cách vài cm, hơi thở mãnh liệt và ám muội mơn trớn lên đôi môi cô, như gần như xa...

“Ừm”. Đôi môi anh đào của Thượng Quan Tuyền chậm rãi hé ra, giọng điệu hoàn toàn phục tùng khiến người khác phải yêu thương. Đôi mắt to đen tròn của cô đẹp như một hồ nước hơi né tránh hắn.

“Ngoan...”

Lãnh Thiên Dục thỏa mãn hơi cong môi lên cười. Giọng nói khàn khàn của hắn khẽ cất lên, như vang vào lòng người. Lời nói nhẹ nhàng như lời thủ thỉ của người yêu, nhẹ nhàng quét qua người cô. Những ngón tay của hắn dịu dàng vuốt ve gò má ửng hồng như đóa sen của cô, như đang tuyên cáo quyền sở hữu.

161. Chương 161

Chương 14: Không Muốn Về Nhà

Những giọt sương còn đọng lại trên lá cỏ, cơn gió nhẹ khẽ thổi qua làm mùi hoa nhẹ nhàng quanh quẩn trong không khí, dường như làm tan đi cái nặng nề trong bệnh viện, chỉ còn lại cảm giác căng tràn sức sống.

Sáng sớm, ánh mặt trời chiếu xuống, cực kì thích hợp cho những người bệnh muốn đi sưởi nắng.

Thượng Quan Tuyền ngồi trên xe lăn, tia nắng nhẹ nhàng chiếu lên gương mặt trắng nõn của cô, dù bị bệnh thì cô vẫn rất xinh đẹp khiến người khác phải chú ý. Làn gió thổi qua nhẹ nhàng làm tung bay mấy lọn tóc đen nhánh, đem mùi hương trên người cô tản ra, len lỏi vào hơi thở của Lãnh Thiên Dục đang giúp cô đẩy xe lăn đi dạo bộ.

Lãnh Thiên Dục chậm rãi giúp Thượng Quan Tuyền, thân hình cao lớn bao phủ lấy cô gái nhỏ nhắn ngồi trên xe lăn trên bãi cỏ. Phía sau họ có mấy người vệ sĩ với khuôn mặt nghiêm nghị đi theo bảo vệ.

Đi tới dưới một gốc cây to, Lãnh Thiên Dục dừng lại, tới trước mặt Thượng Quan Tuyền.

“Tuyền, lạnh không?”. Giọng nói trầm thấp tràn ngập tình cảm thân thiết.

Đôi mắt to đen láy của Thượng Quan Tuyền nhìn Lãnh Thiên Dục, tuy cô không bài xích hắn nhưng vẫn có cảm giác xa lạ.

Cô khẽ lắc đầu, sau đó đưa ánh mắt nhìn ra chỗ khác...

Lãnh Thiên Dục không khó để phát hiện cảm giác xa lạ và cảnh giác của cô với hắn. Sắc mặt hắn trở nên khó coi, sau đó lại cố điều chỉnh tâm trạng mình lại, ngón tay dài khẽ nắm lấy bàn tay cô.

Thượng Quan Tuyền hơi run lên...

“Tuyền, em đang nhìn gì vậy?”. Hắn nhẹ giọng hỏi.

Thượng Quan Tuyền hơi sợ hãi đáp: “Vận Nhi, sao Vận Nhi không tới? Còn bác sĩ Thiên Hi nữa...”

“Tuyền!”

Đáy mắt Lãnh Thiên Dục đột nhiên tối sầm xuống, hắn thấp giọng cắt ngang lời Thượng Quan Tuyền, cất tiếng nhắc nhở mà cũng như đang tuyên cáo: “Em phải nhớ kỹ, sau này người ở cùng với em là anh, không phải Vận Nhi cũng không phải Thiên Hi, hai người họ có cuộc sống riêng của mình, hiểu chưa?”

Có lẽ những lời này của Lãnh Thiên Dục nói hơi nghiêm khắc nên Thượng Quan Tuyền sau khi nghe xong, ánh mắt lại càng thêm sợ hãi, hàm răng cắn lên cánh môi biểu hiện sự sợ hãi và bất lực trong lòng cô.

Lát sau, cô mới run run đáp lời: “Hiểu rồi...”

“Ngoan”. Lãnh Thiên Dục thu hết vẻ hoảng sợ của cô vào trong mắt, trong lòng tuy đang phần nộ nhưng hắn cố gắng cưỡng chế bản thân.

Hắn không rõ vì sao bản thân lại cứ phải cố chấp như vậy, cố chấp muốn giữ cô ở bên cạnh, thậm chí không từ thủ đoạn nào... Giờ hắn đang nghi ngờ chính bản thân mình, liệu có phải lúc trước hắn có ý muốn khiến cô mang thai con của hắn hay không?

Không hiểu rõ suy nghĩ của bản thân, hắn thẫn thờ dài một hơi. Lúc này đưa cô về nhà là tốt nhất!

“Tuyền, anh đỡ em dậy đi dạo bộ nhé”. Hắn cúi người xuống, nhẹ giọng nói bên tai cô.

“Không cần!”. Thượng Quan Tuyền không nghĩ ngợi gì, lập tức từ chối.

“Nghe lời đi! Đi dạo bộ giúp em bình phục nhanh hơn, chúng ta có thể sớm xuất viện”. Lãnh Thiên Dục cảm thấy mình giống như bậc làm cha làm mẹ đang dỗ dành con nhỏ vậy.

“Không cần”. Thượng Quan Tuyền nhú mày, bàn tay nắm chặt lấy tay vịn của xe lăn, kiên quyết đáp.

Ánh mắt Lãnh Thiên Dục trở nên lạnh lùng, hắn nhìn chằm chằm vào đôi mắt Thượng Quan Tuyền. Lát sau, hắn buộc cô phải ngẩng đầu lên nhìn hắn, giọng điệu đáng sợ vang lên: “Tại sao?”

Lời nói lạnh lùng vừa cất lên đã khiến Thượng Quan Tuyền hơi run lên. Cô không trả lời, chỉ xoay đầu đi nhìn ra chỗ khác.

“Em không muốn theo anh về nhà?”

Lãnh Thiên Dục không có ý dừng lại, càng không định buông tha cho cô, buộc cô phải nhìn hắn, dứt khoát hỏi.

Nhưng Thượng Quan Tuyền chỉ ngẩng mặt lên nhìn hắn như đúng ý hắn, đôi mắt trong veo không có ý định thỏa hiệp. Cô không phủ định cũng chẳng khẳng định, không nói một câu nào.

Lãnh Thiên Dục nhú chặt mày lại. Cô gái chết tiệt, tại sao lúc này hắn lại không đoán được suy nghĩ của cô chứ?

Trong lòng hắn dần dâng lên cảm giác mờ mịt không biết phải làm sao, lớn như vậy rồi nhưng hắn chưa từng có cảm giác này.

Đúng lúc này, Thượng Quan Tuyền đưa mắt nhìn ra xa, ánh mắt đột nhiên thay đổi hẳn. Khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra nụ cười khoe lúm đồng tiền...

“Bác sĩ Thiên Hi!”. Cô nhẹ nhàng gọi, thậm chí còn sợ anh không thấy mình liền giơ tay lên vẫy vẫy.

“Thượng Quan Tuyền!”

Lãnh Thiên Dục đột nhiên đứng thẳng lên, toàn thân toát ra vẻ lạnh như băng. Hắn không nhin được nữa, gầm một tiếng như vang vọng khắp cả bệnh viện!

“Anh...”

Lãnh Thiên Hi không biết đã có chuyện gì xảy ra, vội vàng đi lên phía trước. Khi anh thấy ánh mắt Thượng Quan Tuyền đầy hoảng sợ liền tiến lên nhẹ giọng an ủi: “Tiểu Tuyền, đừng sợ, nói cho anh biết đã có chuyện gì”.

Giọng điệu anh hết sức nhẹ nhàng, an ủi cô khiến sự hoảng sợ trong mắt Thượng Quan Tuyền dần tản đi, được thay thế bằng sự tủi thân và khó hiểu.

“Bác sĩ Thiên Hi, em không muốn xuất viện”. Cô từ từ đứng dậy, bàn tay nhỏ nắm chặt lấy ống tay áo màu trắng của Lãnh Thiên Hi, giọng điệu đầy đáng thương tội nghiệp.

Thấy vậy, sắc mặt Lãnh Thiên Dục càng thêm xanh mét, giờ ngay cả tâm giết người hắn cũng có.

Lãnh Thiên Hi phát hiện hai người có gì khác lạ, bất đắc dĩ lắc đầu, đưa tay lên vỗ nhẹ vai Thượng Quan Tuyền, kiên nhẫn hỏi han: “Vậy em cho anh biết tại sao em không muốn xuất viện?”

Thượng Quan Tuyền cẩn thận nhìn về phía gương mặt xanh mét của Lãnh Thiên Dục, sau đó lấy hết dũng khí đáp lời: “Em sợ không được gặp anh và Vận Nhi, cũng không muốn cùng anh ta về nhà, chỗ đó em không quen...”

Thanh âm của cô càng ngày càng nhỏ, ánh mắt cũng dần ảm đạm và mờ mịt, nắm chặt lấy tay Lãnh Thiên Hi không hề thả lỏng. Cô như một đứa trẻ bị lạc đường khiến người ta phải đau lòng.

162. Chương 162

Chương 15: Quá Mức Khẩn Trương

Lãnh Thiên Hi nghe vậy liền mỉm cười, nhẹ nhàng đỡ Thượng Quan Tuyền ngồi xuống một chiếc ghế dưới gốc cây rồi nói: “Tiểu Tuyền, chỗ đó sao lại xa lạ với em được. Ở đó có anh cả, em biết chứ? Anh ấy rất yêu thương em”.

Lãnh Thiên Hi hoàn toàn cảm nhận được rõ tình cảm của anh trai mình. Nếu không phải vì tình yêu thì làm sao anh cả lại cho phép cô mang thai cốt nhục của Lãnh gia được chứ.

Trong mắt anh ấy, phụ nữ chỉ là công cụ để phát tiết, không đủ tư cách sinh con cho Lãnh gia. Nhưng... qua chuyện lần này, anh hoàn toàn có thể hiểu suy nghĩ trong lòng anh cả, hướng chỉ anh cả còn định đưa Thượng Quan Tuyền về biệt thự của Lãnh gia để ở!

“Không phải, anh ta hung hãn lắm! Em không cần!”. Thượng Quan Tuyền hết sức trẻ con, cái kính lên tiếng.

“Tiểu Tuyền!”. Lãnh Thiên Hi kiên nhẫn an ủi: “Anh ấy không hung hãn đâu, là sốt ruột đấy. Em nghĩ mà xem, nếu người em yêu đột nhiên bị mất trí nhớ, đến cả em cũng không nhớ ra thì em sẽ thế nào?”

Thượng Quan Tuyền khẽ đảo con ngươi, thì thầm nói: “Em sẽ đau lòng!”

Lãnh Thiên Hi cười nói: “Đúng vậy, cho nên anh ấy sốt ruột quá, thậm chí muốn phát điên thì cũng là điều bình thường thôi, tất cả là do anh ấy quá quan tâm đến em mà”.

Thượng Quan Tuyền nghe vậy liền ngẩng đầu lên, nhìn bóng dáng cao lớn cách đó không xa. Khi cô phát hiện ra ánh mắt thâm thúy sâu như biển kia đang nhìn mình thì lại vội vàng cúi đầu xuống.

“Nhưng... nếu em xuất viện thì sẽ không được gặp Vận Nhi, cũng không thấy anh nữa”. Cô vẫn do dự.

“Sao lại thế chứ? Chỗ đó cũng là nhà của anh, nếu có thời gian anh sẽ về thăm em. Còn nữa, anh sẽ đưa Vận Nhi đến cùng”. Thanh âm của Lãnh Thiên Hi vừa trầm thấp vừa nhẹ nhàng khiến người khác tin tưởng.

“Thật không?”. Thượng Quan Tuyền vừa nghe xong, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức sáng bừng lên, ánh mắt cũng lấp lánh.

“Thật! Anh nói được là làm được”. Lãnh Thiên Hi cười, hứa với cô.

Lúc này Thượng Quan Tuyền mới yên tâm.

“Anh...”. Lãnh Thiên Hi đi đến bên cạnh Lãnh Thiên Dục: “Nói chuyện một chút được không?”

Lãnh Thiên Dục nhìn Lãnh Thiên Hi rồi lại nhìn Thượng Quan Tuyền, hẩn cúi người xuống, sự lạnh lẽo trong mắt dần tan biến...

“Tuyền, ngồi đây chờ anh, đừng đi lung tung, biết chưa?”. Hẩn giơ tay vuốt nhẹ mái tóc mềm mại của cô rồi nói.

Thượng Quan Tuyền cắn môi gật gật đầu.

Thấy cô gật đầu đồng ý, Lãnh Thiên Dục hơi cong môi cười hài lòng. Sau đó hẩn đứng lên, đưa mắt nhìn mấy người vệ sĩ.

“Phong!”. Hẩn thấp giọng gọi.

Phong lập tức bước lên: “Lão đại!”

“Để ý cô ấy”. Lãnh Thiên Dục ra lệnh.

“Vâng”.

Lãnh Thiên Dục và Lãnh Thiên Hi đi đến chỗ xa xa...

“Anh, anh đừng quá mức khấn trương như vậy. Anh phải khiến Tiểu Tuyền cảm thấy thoải mái, như vậy mới giúp bệnh tình của cô ấy bình phục nhanh chóng được”. Lãnh Thiên Hi đứng ở góc độ của một bác sĩ chuyên nghiệp nói với Lãnh Thiên Dục.

Lãnh Thiên Dục nhìn Thượng Quan Tuyền ngồi cách đó không xa, khuôn mặt cương nghị không nhìn ra hẩn đang nghĩ gì. Lát sau, hẩn nói: “Tình trạng của cô ấy nhanh nhất là bao giờ có thể hồi phục?”

Hẩn không thể không thừa nhận bản thân sắp bị sự sợ hãi và bất lực của Thượng Quan Tuyền hành hạ đến phát điên rồi.

“Anh...”

Lãnh Thiên Hi cười: “Tình trạng của Tiểu Tuyền không gấp được, theo góc độ của y học mà nói thì không thể đưa ra thời gian chính xác có thể hồi phục được”.

“Chẳng lẽ cô ấy cứ mất trí nhớ như vậy sao?”. Giọng nói của Lãnh Thiên Dục ẩn chứa tia không vui.

Lãnh Thiên Hi than nhẹ một tiếng, đắm chiều nhìn Lãnh Thiên Dục, nói một câu: “Anh, thật ra anh không để ý đến việc Tiểu Tuyền mất trí nhớ mà để ý đến... sự e ngại của cô ấy! Đây mới là nguyên nhân khiến anh phiền não!”

Ánh mắt Lãnh Thiên Dục thoáng qua tia giật mình, lập tức nhú mày nói: “Anh nói rồi, chỉ vì con chip thôi”.

“À...”

Lãnh Thiên Hi ra vẻ thoải mái, nhún vai: “Nếu vậy thì anh cũng nên cố kìm chế bớt tính nóng nảy đi. Anh biết không, một người bị mất trí nhớ thì sẽ cố gắng muốn tìm kiếm cảm giác an toàn từ người khác hoặc một đồ vật nào đó và sinh ra cảm giác muốn ý lại. Đó cũng là nguyên nhân cô ấy không muốn xuất viện, mà lúc này cô ấy giống như một đứa trẻ vậy, thông qua cách làm nũng hoặc bú bình để bày tỏ ý nghĩ của bản thân”.

Lãnh Thiên Dục nghe vậy, đôi mày nhú lại như đang suy nghĩ.

“Anh, anh có nghĩ tới điều này không, tình trạng của Tiểu Tuyền lúc này ngược lại như một loại giải thoát cho cô ấy. Cô ấy không cần phải làm điều mình không thích, quên đi toàn bộ mọi chuyện, không phải nếm mùi đau khổ cũng là một chuyện tốt. Quan trọng là... có thể có người sẽ khiến cô ấy được vui vẻ trong khoảng thời gian này”. Lãnh Thiên Hi nhìn Lãnh Thiên Dục rồi nói những lời đầy ý tứ.

Nhìn hai người nói chuyện, Thượng Quan Tuyền ở cách đó không xa nhàm chán đùa nghịch ngón tay mình. Một cơn gió thổi qua khiến chiếc chăn mỏng trên người cô rơi xuống...

Cô vừa định cúi xuống nhặt lên thì Phong bước lên, nhẹ nhàng nhặt chiếc chăn rồi choàng lên người cô.

“Cám ơn anh”. Thượng Quan Tuyền cười với Phong rồi nói: “Thật ra tôi cũng không lạnh”.

Ánh mắt Phong hiện lên tia khác thường, anh ta lập tức mỉm cười: “Cô Thượng Quan không lạnh thì tốt rồi, nếu không lão đại sẽ lo lắng”.

“Lão đại?”. Thượng Quan Tuyền khó hiểu nhìn Phong: “Xưng hô kì lạ thế! Sao anh lại gọi anh ấy như thế?”

Phong nhìn Thượng Quan Tuyền một lúc lâu rồi mới mở miệng nói: “Cô Thượng Quan thật sự không có ấn tượng gì sao?”

Thượng Quan Tuyền mờ mịt lắc đầu, lập tức hỏi lại: “Trước kia chúng ta có quen nhau sao?”

Phong thu lại ý cười, lên tiếng: “Cũng có thể gọi là quen, trước kia chúng ta từng giao đấu với nhau”.

163. Chương 163

Chương 16: Phong Nhắc Nhở

“Từng giao đấu?”

Những lời này của Phong càng khiến Thượng Quan Tuyền thêm khó hiểu. Cô giơ tay lên nhìn, đôi mắt đẹp nhìn hết sức chăm chú, sau đó nhìn Phong: “Ý anh là tôi và anh đã từng đánh nhau?”

Ánh mắt Phong hiện lên tia nghi hoặc nhưng ngay sau đó, anh ta cong môi cười cười: “Đúng, thân thủ của cô Thượng Quan rất xuất sắc nên đã chiếm được thể thượng phong”.

“Vậy... sao tôi lại chẳng có ấn tượng gì cả nhỉ?”

Thượng Quan Tuyền nghe vậy càng thêm hoang mang, cô cố gắng muốn nhớ lại điều gì đó, ánh mắt cũng hết sức tập trung.

Phong thấy vẻ mặt Thượng Quan Tuyền như vậy, nhẹ giọng cẩn thận hỏi: “Cô Thượng Quan có nhớ ra gì không?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thượng Quan Tuyền dần lộ ra tia khó xử...

“Không, mỗi khi tôi muốn nhớ ra điều gì thì đầu lại đau nhói lên”. Cô nhíu mày nói.

“Được rồi, nếu trước kia chúng ta từng giao đấu với nhau vậy thì anh nhất định biết chuyện trước kia của tôi. Rốt cuộc tôi là người thế nào?”. Thượng Quan Tuyền lại hỏi.

Phong vừa định trả lời...

“Tiểu Tuyền...”. Thanh âm nhẹ nhàng của Bùi Vận Nhi vang lên. Trên tay cô cầm một chiếc bình giữ nhiệt, đi về phía Thượng Quan Tuyền.

“Vận Nhi!”. Thượng Quan Tuyền vừa thấy Vận Nhi liền vui mừng gọi.

Lúc này, Lãnh Thiên Dục và Lãnh Thiên Hi cũng đi về phía cô.

“Vận Nhi...”. Lãnh Thiên Hi nhẹ giọng gọi.

Trên mặt Bùi Vận Nhi hơi mất tự nhiên. Từ sau đêm đó cô không dám nhìn thẳng vào ánh mắt Lãnh Thiên Hi. Cô không biết trong lòng anh đang nghĩ gì, cô sợ mình sẽ như một con bướm bướm bay lạc trong đôi mắt thâm trầm ấy, mãi không thể thoát ra được.

Cô mỉm cười, đi đến bên cạnh Lãnh Thiên Dục rồi nói: “Lãnh tiên sinh, đây là canh Tiểu Tuyền thích uống nhất! Cậu ấy xuất viện rồi anh cũng nhớ cho cậu ấy uống...”

Lãnh Thiên Dục cầm bình giữ nhiệt gật gật đầu, cũng phát hiện ra Lãnh Thiên Hi và Bùi Vận Nhi có điều khác lạ. Hắn tiến lên đến cạnh Thượng Quan Tuyền, nhẹ giọng nói: “Tuyền, Vận Nhi làm canh cho em uống, chúng ta về phòng nhé”.

Thượng Quan Tuyền giữ chặt tay Bùi Vận Nhi, nhẹ nhàng nói: “Vận Nhi, cảm ơn cậu...”

“Tiểu Tuyền, còn nói cảm ơn tớ sẽ giận đấy”. Bùi Vận Nhi cố ý hù dọa cô.

Thượng Quan Tuyền che miệng cô, toàn thân được thả lỏng rất nhiều.

“Vận Nhi, sắc mặt cậu hôm nay không tốt lắm”. Cô phát hiện vẻ mặt không tự nhiên của Bùi Vận Nhi.

“À... tớ...”

“Tuyền, đi thôi, chúng ta về phòng. Thiên Hi có chuyện muốn nói với Vận Nhi”. Lãnh Thiên Dục tiến lên, băng quơ cắt ngang lời Bùi Vận Nhi.

Thượng Quan Tuyền ngẩng đầu lên, hung hăng trừng mắt với Lãnh Thiên Dục nhưng chỉ có thể để mặc hắn đưa cô đi!

Đúng là đồ đáng ghét! Tự cuồng tự đại!. Cô thâm mắng trong lòng.

Đợi hai người đã đi xa, Bùi Vận Nhi ngẩng đầu nhìn Lãnh Thiên Hi, lại phát hiện anh cũng đang nhìn mình liền vội vàng cúi đầu xuống.

“Anh Thiên Hi, em... em có việc phải đi trước, hẹn gặp lại!”. Thanh âm của cô rất nhẹ nhàng, vừa xấu hổ vừa mất tự nhiên. Sau khi nói xong, cô quay người định rời đi!

“Vận Nhi...”. Lãnh Thiên Hi giữ chặt tay cô lại, sau đó thân thể cao lớn chặn trước mặt cô.

Bùi Vận Nhi không dám nhìn anh, chỉ liếm môi rồi thấp giọng nói: “Anh Thiên Hi còn có chuyện gì sao?”

“Nhìn anh”. Lãnh Thiên Hi vẫn nhẹ nhàng như trước, ra lệnh; “Vận Nhi, anh muốn em nhìn anh”.

“Anh Thiên Hi...”

Bùi Vận Nhi không thể không ngẩng đầu lên, không ngờ tầm mắt lại rơi vào đôi mắt sâu thẳm của anh. Ngay sau đó, cô càng thêm luống cuống.

“Vận Nhi, đừng trốn tránh anh, được không?”. Lãnh Thiên Hi hơi uy hiếp, ánh mắt cực kỳ kiên định.

“Em không...”

Bùi Vận Nhi nhẹ giọng lên tiếng. Thật ra cô rất muốn hỏi tại sao đêm đó anh lại buông cô ra, chẳng lẽ trong lòng anh chỉ coi cô như một người em gái thôi sao?

Nhưng cô không dám hỏi. Cô tình nguyện ôm tia ảo tưởng đối với anh Thiên Hi, cô sợ anh Thiên Hi không thích cô.

“Cô bé ngốc...”. Lãnh Thiên Hi than nhẹ một tiếng, sau đó ôm cô vào lòng, động tác dịu dàng như đối với người yêu.

Cảm giác mềm mại trong lòng khiến anh nhớ tới đêm đó. Anh thừa nhận Vận Nhi rất có sức ảnh hưởng đối với anh, nhưng...

Cô đơn thuần như vậy, mềm mại như đóa hoa sen còn đọng sương sớm khiến người khác phải yêu mến như vậy, làm sao anh lại có thể như loài cầm thú cưỡng ép cô được?

Bùi Vận Nhi chìm trong hơi thở đàn ông dễ chịu của anh. Anh Thiên Hi, người đàn ông này sẽ thuộc về cô sao?

Cô nhẹ nhàng nhắm mắt lại, không muốn nghĩ thêm nữa, tình nguyện ở trong lòng anh như vậy...

Trong phòng bệnh...

“Ày...”

Thượng Quan Tuyền ngó ra ngoài cửa sổ nhìn cảnh tượng ngoài bãi cỏ, nặng nề thở dài một tiếng, sau đó quay sang nhìn Lãnh Thiên Dục nói: “Này, anh có biết bác sĩ Thiên Hi và Vận Nhi có chuyện gì không?”

Lãnh Thiên Dục đang ngồi trên sofa nghe vậy, ánh mắt lướt qua tia không vui. Hắn không trả lời câu hỏi của Thượng Quan Tuyền mà phun ra hai từ: “Lại đây”.

“Còn lâu”. Thượng Quan Tuyền rõ ràng cảm nhận được ánh mắt không vui của Lãnh Thiên Dục, theo bản năng phản kháng.

“Lại đây”. Lãnh Thiên Dục lặp lại một lần nữa, thậm chí ngữ điệu cũng chẳng hề tăng thêm, dứt khoát ra lệnh.

Thượng Quan Tuyền cắn cắn môi, suy nghĩ một lát rồi vẫn đi tới cạnh hắn. Không biết tại sao nhưng cô vẫn hơi sợ hắn. Đối mặt với hắn khiến tim cô đập nhanh lên, chân như mềm nhũn ra.

164. Chương 164

Chương 17: Bức Hôn

Bàn tay to kéo cô ôm vào lòng, đôi mắt Lãnh Thiên Dục như lưỡi kiếm nhìn thẳng về phía Thượng Quan Tuyền: “Vừa gọi anh là gì?”

Thượng Quan Tuyền hơi run sợ, lập tức nghĩ đến xưng hô của cô với hắn vừa rồi. Nhưng trước uy lực của hắn, cô lại không dám thừa nhận, vì thế đôi đồng tử đảo tròn mấy cái rồi nói: “Quên rồi”.

Lãnh Thiên Dục làm sao lại không biết tâm tư của cô chứ. Hắn nheo mắt lại đầy nguy hiểm, ánh mắt khiến người khác phải sợ hãi, áp sát vào gần mặt cô.

“Em quên quan hệ của hai chúng ta rồi à?”

Thượng Quan Tuyền cup mắt xuống, hàng lông mi dài hơi run lên, mười ngón tay xoắn xuýt vào nhau. Cô thì thầm nói: “Thì là quan hệ hôn phu hôn thê, có quên đâu chứ”.

Lãnh Thiên Dục dường như bị vẻ đáng yêu của cô chọc cười, từ cổ họng truyền đến tiếng cười trầm thấp. Hắn nhẹ nhàng vuốt mái tóc mềm mại của cô, cúi đầu xuống, hơi thở đàn ông nóng bỏng phả vào tai cô, quanh quẩn bên vành tai mãi mãi...

“Cho nên về sau em chỉ có thể gọi anh là “Dục”. Trước kia em cũng rất thích gọi anh như vậy”. Hắn cố ý hướng dẫn cô, không biết tại sao hắn chỉ muốn nghe cô gọi hắn như vậy, cảm giác rất thân thiết.

Thượng Quan Tuyền cảm thấy tim như đập rộn lên, hắn càng lần đến gần cô càng khiến khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ bừng lên...

“Là lạ thế nào ấy”. Cô hơi vịn vào người, muốn tránh khỏi hơi thở nam tính khiến tim đang đập rộn lên kia.

“Ngoan, gọi thử đi”.

Thanh âm của Lãnh Thiên Dục đột nhiên trở nên khác thường, tràn đầy sự hấp dẫn, bàn tay vuốt dọc theo những đường cong mê người của cô tới vòng eo thon gọn, ánh mắt âm trầm sâu thẳm.

Thượng Quan Tuyền rõ ràng có thể cảm nhận được nhiệt độ nóng bỏng bên eo mình. Cô hơi xấu hổ, thì thầm một tiếng: “Dục...”

Lãnh Thiên Dục thỏa mãn cong môi cười. Hắn chưa từng nghĩ một Thượng Quan Tuyền luôn xù lông đầu với hắn lại có một vẻ ngoan ngoãn dịu dàng như vậy. Từ miệng cô gọi tên hắn khiến trái tim hắn cũng đập rộn lên.

Dường như cô đã len lỏi vào nơi sâu nhất trong trái tim hắn. Nhìn đôi mắt trong veo như nước của cô, lòng hắn lại dâng lên cảm giác đau lòng và thương tiếc.

Thượng Quan Tuyền để mặc Lãnh Thiên Dục ôm mình trong lòng. Cô lẳng lặng lắng nghe tiếng tim đập trầm ồm của hắn. Lúc này, Thượng Quan Tuyền cảm thấy cô và người đàn ông này rất gần gũi với nhau.

Cô nhẹ nhàng ngẩng đầu lên, vươn những ngón tay trắng mịn ra, cẩn thận vuốt gương mặt cương nghị của hân...

Người đàn ông này tuy lạnh lùng và bá đạo nhưng đằng sau vẻ nôm nóng đó là tình cảm hết sức dịu dàng, khiến trái tim cô run lên từng hồi.

Cảm giác ngứa ngáy truyền đến từ đầu ngón tay cô đang vuốt gương mặt mình khiến Lãnh Thiên Dục thấy rất thoải mái. Hân cười nhẹ, bàn tay to nhẹ nhàng đặt lên chiếc cổ trắng nõn của cô, kéo tay cô lại, hôn vào những ngón tay thon gọn của cô khiến cô bật cười...

“Đừng, buồn lắm!”

“Cô bé, em quyến rũ anh trước...”

Lãnh Thiên Dục còn chưa dứt lời, đôi môi nóng bỏng đã hôn lên cổ cô, hít một hơi toàn là mùi hương thanh nhã trên người cô.

“Dục, đừng...”

Thượng Quan Tuyền hờn dỗi né tránh, dần dần cô dường như đã quên đi cảm giác sợ hãi với người đàn ông này.

“Tuyền, Tuyền của anh...”

Ánh mắt Lãnh Thiên Dục trở nên sâu thẳm, cảm giác mềm mại trong lòng khiến hân không tự chủ được nữa. Nhưng hân biết... hiện giờ chưa phải lúc!

“Cô bé, nếu có thể thì anh muốn em ngay lúc này”. Hân thì cầm lên đầu cô, cố gắng áp chế dục vọng, nhẹ giọng nói.

Một câu nói bất ngờ vang lên khiến trái tim Thượng Quan Tuyền như nổ tung... Cô cảm thấy trái tim mình đang run rẩy, mặt nóng bừng lên...

“Em không muốn bị gả cho sắc lang”. Cô kháng nghị nói.

Lãnh Thiên Dục nhún mày cười, lập tức hơi đẩy cô ra...

“Không lấy chồng sao?”

Thượng Quan Tuyền ngẩng đầu lên: “Không lấy!”

“Thật sự không lấy?”. Lãnh Thiên Dục cố ý uy hiếp.

“Thật sự không lấy!”. Thượng Quan Tuyền cũng thấy vô cùng thích thú độ với hân.

Lãnh Thiên Dục cong đôi môi lạnh lùng lên, hân rất thoải mái lên tiếng: “Em sẽ phải hối hận đấy”.

Thượng Quan Tuyền còn chưa phản ứng kịp đã thấy ngón tay của Lãnh Thiên Dục cù náy cô...

“Á... đừng, buồn!”. Cô lập tức phản ứng lại, cả người cố tránh né.

“Vậy em có lấy chồng không?”. Lãnh Thiên Dục như hóa thành một tú bà đang bức hôn, tiếp tục “bức cung”.

Thượng Quan Tuyền cười đến nỗi khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng cả lên, cô giơ tay đầu hàng: “Xin anh đấy, buồn lắm...”.

“Còn chưa trả lời câu hỏi của anh à?”. Lúc này, Lãnh Thiên Dục giống như một đứa trẻ to xác, ra sức cù cô.

“Gả, gả, em gả...”. Thượng Quan Tuyền cười đến mức sắc súa. Cô sợ nhất là bị người khác cù nên lúc này điều kiện gì cũng đồng ý hết.

Nhưng Lãnh Thiên Dục vẫn chưa định tha cho cô, tiếp tục ép hỏi: “Nói cho anh biết, em gả cho ai?”

“Anh, anh”. Thượng Quan Tuyền cười đến mức muốn tắt thở luôn rồi.

“Anh là ai?”

“Dục, Dục...”

Lãnh Thiên Dục nghe vậy mới cực kì thỏa mãn dừng lại. Sự thay đổi kì lạ trong tâm tư đều giấu sau đôi mắt sâu thẳm ấy.

“Không cho phép em đổi ý, nếu không anh sẽ khiến em phải hối hận”.

Thượng Quan Tuyền vô lực ngồi trên đùi hắn, cả người mềm nhũn dựa vào lồng ngực hắn. Cô không nhìn vào ánh mắt sâu thẳm kia nên không hiểu rõ hàm nghĩa trong lời nói của hắn.

“Nhất định là trước kia em thường xuyên bị anh bắt nạt”. Cô ôm lấy gáy hắn, giọng điệu đầy bất mãn.

Nhất định là thế rồi! Nhất định cô bị hắn bắt nạt!

“Cứ cho là vậy đi”. Trong mắt Lãnh Thiên Dục lóe lên tia đùa giỡn. Nếu mấy loại vận động trên giường được coi là bắt nạt thì đúng là hắn thường xuyên bắt nạt cô thật, thậm chí...

Hắn cong môi cười, bàn tay từ từ đặt lên bụng cô, ánh mắt đầy tình cảm chan hòa...

165. Chương 165

Chương 18: Sự Ý Lại Nho Nhỏ

Lúc Lãnh Thiên Dục thấy kết quả kiểm tra đó, hắn khẳng định đứa con Thượng Quan Tuyền đang mang thai là thời điểm bốn ngày giao dịch của hai người ở Hy Lạp!

Nghĩ tới đây, Lãnh Thiên Dục đột nhiên cảm thấy trong lòng dâng lên cảm giác hạnh phúc!

Nhưng... hiện tại hắn chưa muốn nói chuyện này cho Thượng Quan Tuyền biết. Rõ ràng là lúc này cô chẳng có phản ứng gì cả, hắn rất lo cô nhóc này mất hứng lại đi phá thai thì xong.

Nếu trước đây thì hắn nhất định không lo lắng, nhưng lúc này dù sao cô cũng đang mất trí nhớ, đang trong giai đoạn thiếu cảm giác an toàn. Nếu cô biết mình đang mang thai thì không biết sẽ bị kích động đến mức nào, Lãnh Thiên Dục không dám nghĩ đến!

Theo như lời Lãnh Thiên Hi nói, Thượng Quan Tuyền mất trí nhớ nên dễ sinh ra cảm giác ỷ lại. Bởi vậy hắn muốn cố gắng tạo cảm giác an toàn cho cô, để cô có thể dựa vào hắn.

Nhưng tâm tư này của hắn Thượng Quan Tuyền tất nhiên không biết. Cô thoải mái dễ chịu dựa vào ngực Lãnh Thiên Dục, duỗi lưng ra, sau đó ngáp một cái không khác gì đứa trẻ.

“Mệt à? Em muốn ngủ một lát không?”. Lãnh Thiên Dục chau mày hỏi.

“Ừm!”. Thượng Quan Tuyền lười biếng tựa đầu vào ngực hắn. Cô cảm thấy trong người hơi là là, chẳng muốn động đậy.

Lãnh Thiên Dục bế cô lên, nhẹ nhàng đặt lên giường, đắp chăn cho cô rồi nhẹ giọng nói: “Nghỉ ngơi một chút đi”.

Tay Thượng Quan Tuyền ở trong chăn thò ra nắm chặt lấy một góc áo Lãnh Thiên Dục.

“Anh phải ra ngoài làm việc à?”. Cô mở to đôi mắt trong veo, rầu rĩ hỏi.

Hắn là hắn rất bận bịu, nếu không sẽ không có nhiều vệ sĩ đi theo hắn như vậy.

Lãnh Thiên Dục không khó để nghe ra ý tứ của cô, hắn vỗ nhẹ lên đầu cô rồi ngồi xuống bên cạnh, đôi mắt thâm thúy nhìn vào khuôn mặt tuyệt mỹ của cô.

“Anh sẽ ở bên cạnh em”. Thanh âm của hắn tràn đầy từ tính, giọng điệu giống như đang hứa hẹn.

Thượng Quan Tuyền đang bị mất trí nhớ khiến hắn lo lắng và thấy... động lòng!

Động lòng?

Lãnh Thiên Dục nghĩ tới đây liền ngẩn ra. Chẳng lẽ hắn lại giống như Lãnh Thiên Hi và Cung Quý Dương nói, ngay từ đầu đã bị cô gái này cuốn hút sao?

Hắn không dám khẳng định, nhưng hắn thừa nhận hứng thú của hắn với cô ngày càng tăng lên, nhưng không ngờ sẽ lại vì thế mà tâm trạng cũng... lên xuống thất thường.

Nghe những lời này của Lãnh Thiên Dục, Thượng Quan Tuyền mỉm cười, sau đó yên tâm nhắm mắt lại.

Thấy bộ dạng như một đứa trẻ con tìm được nơi an toàn của cô, Lãnh Thiên Dục khẽ cười, ngón tay thon dài vuốt tóc cô nhẹ nhẹ, từng cái từng cái như vỗ về cô vào giấc ngủ.

Nhưng lúc này Thượng Quan Tuyền lại mở mắt ra... đôi mắt trong trẻo như làn nước chiếu thẳng vào lòng Lãnh Thiên Dục.

Hắn nhếch môi, cảm giác như có một dòng nước ấm đang lặng lẽ chảy vào trái tim băng giá của mình: “Sao vậy?”

“Biệt thự Lãnh gia như thế nào? Không phải là rất lạnh lẽo giống y như anh chứ?”. Hai mắt Thượng Quan Tuyền tràn đầy nghi hoặc.

Hắn không nhanh không chậm cúi người xuống, bóp nhẹ chiếc mũi thon của cô, giọng điệu đầy yêu chiều: “Trong mắt em, anh lạnh lùng lắm hả?”

“Đâu phải chỉ có lạnh thôi đâu”. Thượng Quan Tuyền cười: “Mà là lạnh như băng ý chứ”.

Cho nên mới có nhiều người sợ hắn như vậy, đúng không?

“Anh là khối băng đang bị em làm tan chảy...”. Lãnh Thiên Dục theo bản năng lên tiếng, sau đó hôn lên đôi môi nhỏ nhắn của cô... đầu lưỡi bá đạo luồn vào khoang miệng cô.

Thượng Quan Tuyền lại nghe thấy âm thanh rộn ràng trong lồng ngực mình.

Mãi mới lưu luyến buông cô ra, hắn hài lòng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng của cô, không quên trả lời câu hỏi vừa rồi: “Em hi vọng biệt thự Lãnh gia sẽ như thế nào?”

Thượng Quan Tuyền khẽ nở một nụ cười như đóa hoa tươi, con ngươi trong mắt đảo tròn suy nghĩ...

“Ừm... nơi đó hẳn là rất rất đẹp, trong vườn hoa trồng rất nhiều hoa tử vi. Mỗi khi có cơn gió nhẹ thổi qua, những đóa hoa màu tím nhạt đọng đưa trong gió, từng cánh hoa nhẹ nhàng rơi xuống hồ nước, mọi nơi đều tràn ngập hương thơm thanh nhã...”

Đôi mắt trong như làn nước của cô hiện lên từng hình ảnh đầy khao khát, giống như một khe suối nhỏ trong veo, từng cánh hoa bay bay trong gió...

Lãnh Thiên Dục yên tĩnh nhìn ngắm nụ cười của Thượng Quan Tuyền. Hắn cảm thấy như có một cảm giác yên bình nhẹ nhàng bao phủ lấy cô, đôi mắt của cô nhìn về nơi xa xa, tưởng tượng những điều tuyệt đẹp, hết sức kì ảo và tinh khiết.

“Yên tâm đi, biệt thự Lãnh gia giống hệt như trong tưởng tượng của em vậy”. Hắn nhìn cô, những đợt sóng ấm áp len lỏi trong ánh mắt trù mẩn ấy.

Hoa tử vi! Tuy hắn chẳng có hứng thú với mấy loại hoa cỏ gì nhưng khi nghe cô vẽ nên một bức tranh đẹp như vậy, hắn biết rõ cô rất thích loài hoa này. Vậy thì hắn sẽ sai người lập tức trồng hoa tử vi trong vườn, dùng tốc độ nhanh nhất để tạo nên một khung cảnh giống trong tưởng tượng của cô.

“Anh nói thật không? Trong biệt thự của Lãnh gia có hoa tử vi thật à?”

Thượng Quan Tuyền vui mừng hỏi lại. Thật ra cô cũng chỉ nghe Vận Nhi nói trong cô nhi viện có trồng hoa tử vi thôi, không ngờ trong biệt thự của Lãnh gia cũng có.

“Thật!”. Lãnh Thiên Dục yêu chiều vuốt cái mũi của cô, hứa hẹn.

Thượng Quan Tuyền tươi cười, cảm giác như từng đám mây trắng trôi nhẹ trên bầu trời xanh.

Không khí trong phòng đang vô cùng thân thiết và ấm áp thì có vài tiếng gõ cửa vang lên...

“Vào đi”. Lãnh Thiên Dục quét mắt về phía cửa, giọng nói khôi phục lại sự lạnh lùng và trầm thấp.

Phong đẩy cửa đi vào, nhìn Thượng Quan Tuyền rồi lại nhìn Lãnh Thiên Dục. Sau đó hơi hạ thấp người xuống nói: “Lão đại, có người muốn được gặp cô Thượng Quan”.

Lãnh Thiên Dục hơi nhíu mày: “Ai?”

Thượng Quan Tuyền cũng ngồi dậy, tò mò nghiêng đầu nhìn ra cửa.

Phong hơi mất tự nhiên, đáp lời: “Là Niếp Ngân!”

“Niếp Ngân?”

Lãnh Thiên Dục vừa nghe cái tên này, khuôn mặt anh tuấn như được điêu khắc đột nhiên tràn đầy vẻ lạnh lẽo và nguy hiểm. Hắn chậm rãi đứng dậy, giọng điệu bức người: “Anh ta quả nhiên là bạo gan đấy”.

166. Chương 166

Chương 19: Niếp Ngân Tới Chơi

Thấy vẻ mặt vốn đang bình tĩnh lại đột nhiên tràn đầy lạnh lẽo và nguy hiểm của Lãnh Thiên Dục, Thượng Quan Tuyền cảm thấy rất kì lạ. Cô nhìn Phong rồi lại nhìn Lãnh Thiên Dục, hỏi: “Dục, là ai vậy?”

Lãnh Thiên Dục thấy Thượng Quan Tuyền tò mò, không biết nên trả lời thế nào. Từ sâu trong tiềm thức hắn đã cực kì ghét việc hai người gặp nhau rồi.

“Lão đại, có cho phép anh ta...”. Phong lại hỏi.

“Nói với anh ta Tuyền không muốn gặp”. Lãnh Thiên Dục lạnh lùng dứt khoát ra lệnh.

“Vâng”. Phong xoay người ra ngoài.

Nhưng những lời này lại khiến Thượng Quan Tuyền bất mãn. Cô hơi nhíu mày, khó hiểu hỏi: “Dục, sao anh không hỏi ý kiến em? Tại sao lại thay em ra lệnh như vậy?”

Cô thật sự không rõ tại sao chỉ trong nháy mắt mà sắc mặt hắn lại khó coi đến vậy, càng không lý giải nổi hành vi độc tài chuyên chế vừa rồi.

Lãnh Thiên Dục nghe vậy, cong môi cười, đôi mắt càng thêm sâu thẳm, khóe miệng ẩn chứa nụ cười lạnh: “Tuyền, em là người của anh nên phải nghe lời anh. Một cô gái ngoan mới được đàn ông yêu thương, hiểu chưa?”

Thượng Quan Tuyền nhíu mày nhìn Lãnh Thiên Dục, ánh mắt càng thêm bất mãn. Lát sau, cô xoay đầu ra chỗ khác, không thèm nhìn hắn nữa...

“Sao vậy?”

Lãnh Thiên Dục thấy cô như vậy, sắc mặt lại càng thêm lạnh lẽo hơn. Ngón tay hắn giơ lên xoay khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lại...

Cho dù cô có bị mất trí nhớ thì Niếp Ngân vẫn xen giữa hai người sao?

Chết tiệt!

Nghĩ vậy, một tay của Lãnh Thiên Dục nắm chặt lại!

Có lẽ là từ người hắn tỏa ra hơi lạnh khiến Thượng Quan Tuyền không thoải mái. Cô hơi co người lại, lập tức rầu rĩ lên tiếng: “Em muốn tìm Vận Nhi, Vận Nhi ở đâu?”

Cô theo bản năng muốn tìm kiếm một cảm giác an toàn!

“Em...”

Lãnh Thiên Dục hận không thể bóp nát khuôn mặt tuyệt mỹ như con búp bê bằng thủy tinh của cô. Tại sao? Tại sao hắn cố gắng như vậy mà cô vẫn e ngại hắn?

“Em sợ anh à?”. Hắn lạnh giọng hỏi, bàn tay đang nắm cầm cô không khống chế được, tăng thêm lực.

“A, đau quá...”

Thượng Quan Tuyền thất thanh kêu lên. Ngay sau đó, đôi mắt trong suốt như thủy tinh rưng rưng nước mắt, hàng lông mi dài run lên như chiếc lá mùa thu bất lực run rẩy trước cơn gió. Sau đó từng giọt nước mắt như hạt trân châu rơi xuống khuôn mặt xinh đẹp...

“Không cho phép khóc”. Lãnh Thiên Dục đột nhiên buông tay ra, tuy hắt hơi hổi hận vừa rồi đã làm cô đau nhưng...

Khi hắt thấy Thượng Quan Tuyền dùng ánh mắt cự tuyệt để nhìn hắt, lửa giận trong lòng hắt lại bùng lên.

“Em không thích anh, em ghét anh, em không muốn gặp anh!”

Thượng Quan Tuyền lấy hết dũng khí hét lên, vừa hét vừa lấy gối trên giường bệnh hung hăng ném vào người hắt. Đôi mắt ngấn nước nhìn thẳng vào mắt hắt.

Cô thật sự rất ghét người đàn ông này, tại sao cứ không cho phép làm cái này, không được quyền làm cái kia, chẳng lẽ hắt là Thượng Đế sao? Dù là Thượng Đế cũng chẳng chuyên chế đến vậy!

Đôi mắt Lãnh Thiên Dục đột nhiên trở nên vô cùng đáng sợ và lạnh lẽo...

“Tuyền, rút lại những lời em vừa nói ngay”. Hắt ra lệnh, giọng nói trầm thấp như đá tảng, nặng nề áp bức vào lòng người.

“Không!”

Thượng Quan Tuyền khẳng khái không làm theo ý hắt, ánh mắt càng trở nên nghiêm nghị. Tuy trong lòng cô đang sợ muốn chết nhưng những lời ra lệnh của hắt khiến cô buộc mình phải kiên định hơn.

Lãnh Thiên Dục không nói gì nữa, vừa định giữ tay cô thì...

Ngoài cửa truyền đến tiếng cười trầm thấp, không khó để phát hiện ra tiếng cười này tràn đầy lạnh lẽo và trào phúng.

Lãnh Thiên Dục và Thượng Quan Tuyền quay đầu nhìn...

Thân hình cao lớn của Niếp Ngân đứng dựa vào cửa không nhúc nhích, bày ra vẻ mặt đang xem kịch vui nhìn hai người.

Lãnh Thiên Dục ngạo nghễ đứng thẳng lưng lên, đôi mắt lạnh lẽo như lưỡi dao sắc bén quét lên người khách không mời mà đến này. Toàn thân toát ra vẻ kiêu ngạo và nguy hiểm, trên môi hắt cong lên nụ cười lạnh...

“Không hổ là thủ lĩnh của đặc công, dù ở ngoài có bao nhiêu vệ sĩ thì cũng chẳng giữ được chân anh”.

Niếp Ngân chậm rãi bước lên phía trước, dường như không hề quan tâm đến sự lạnh lẽo của Lãnh Thiên Dục. Hắt cười một cách tao nhã, mỗi động tác đều tràn đầy sức hấp dẫn.

“Thật xin lỗi, khiến anh phải thất vọng rồi”. Đáy mắt hắt lướt qua tia thâm thúy rồi nói tiếp: “Nhưng tôi muốn nhắc anh, đây là bệnh viện, anh cần gì phải sắp xếp nhiều vệ sĩ vậy chứ. Tôi chỉ dùng danh nghĩa người nhà tới thăm bệnh nhân, dù kẻ nào cũng không được phép cản tôi”.

Nói xong, hắt quay sang nhìn Thượng Quan Tuyền, đôi mắt vốn lạnh lẽo đột nhiên trở nên ôn nhu...

“Tuyền, giờ em thấy thế nào rồi? Vết thương còn đau không?”

Thượng Quan Tuyền nghe vậy, cả người như cứng đờ ra. Cô ngơ ngẩn nhìn người đàn ông mới đến, lúc thì nhú mày suy nghĩ sâu xa, khi lại mờ mờ mịt mịt. Một lát sau, cô chẳng biết phải làm thế nào.

Không biết tại sao, khi thấy phản ứng của Thượng Quan Tuyền như vậy, trong lòng Lãnh Thiên Dục lập tức vang lên hồi chuông cảnh báo. Hắt không nghĩ ngợi gì nữa, lập tức tiến lên...

“Niếp Ngân, rốt cuộc anh có ý gì?”. Thân thể to lớn của hắt đột nhiên đi lên, cản trở sự trao đổi ánh mắt giữa hai người.

“Tôi cảnh cáo anh, đây là bệnh viện, tôi không muốn đánh nhau với anh ở đây”.

“Ý của anh vừa hay cũng là ý của tôi”.

Niép Ngân yên lặng cười lạnh, khuôn mặt không nhìn ra hấn đang nghĩ gì, chỉ lạnh lùng nhíu mày nhìn Lãnh Thiên Dục, trong nháy mắt liền trở nên lạnh lẽo: “Tôi ngược lại muốn biết ý của anh là gì đấy? Anh đừng quên, Tuyền là thuộc hạ của tôi, từ nhỏ đến lớn đã là vậy rồi, cô ấy không thể chối bỏ thân phận của mình được”.

“Thuộc hạ của anh?”. Lãnh Thiên Dục lạnh giọng hỏi lại, ánh mắt trầm xuống, hiện lên sát ý: “Anh muốn nói như vậy thì phải xem Tuyền có nhớ không đã”.

Ngụ ý của Lãnh Thiên Dục cực kì rõ ràng, đó chính là Thượng Quan Tuyền căn bản không nhớ rõ hấn ta thì hấn ta có làm gì cũng chỉ là uống phí sức lực mà thôi.

Niép Ngân nhếch môi cười: “Lãnh tiên sinh lo nhiều quá rồi, tôi thấy, đối xử với bệnh nhân thì tính nhân nại của tôi tuyệt đối lớn hơn anh”.

Nói xong, hấn đi vòng qua người Lãnh Thiên Dục, tới gần bên Thượng Quan Tuyền, thấy cô đang dùng ánh mắt tò mò nhìn hấn liền ngồi xuống bên giường.

Dường như Thượng Quan Tuyền không hề có cảm giác bài xích hay e ngại với Niép Ngân, từ đầu đến cuối chỉ dùng ánh mắt tò mò nhìn hấn.

Niép Ngân nở nụ cười dịu dàng, nhẹ giọng nói: “Tuyền, khiến em chịu khổ rồi”.

Giọng điệu ôn hòa và nhẹ nhàng của hấn khiến Thượng Quan Tuyền khẽ run lên, cô nhẹ giọng hỏi: “Chúng ta... từng gặp nhau chưa? Sao tôi thấy anh quen thế nhỉ”.

Nói xong, cô dùng ánh mắt như đã suy nghĩ mà mãi không ra nhìn Niép Ngân!

Niép Ngân mỉm cười, xoa đầu Thượng Quan Tuyền, nhẹ giọng nói: “Tuyền, đương nhiên là em thấy quen rồi. Chúng ta ở cùng với nhau mười hai năm... không ai có thể thay đổi được điều đó”. Lời nói của hấn cũng đầy ngụ ý.

Lãnh Thiên Dục đứng bên cạnh trong nháy mắt liền trở nên lạnh lẽo hơn... hấn có thể nghe ra ý tứ trong lời nói của Niép Ngân!

Bàn tay nắm chặt lại thành nắm đấm, nếu như có thể thì hấn chỉ muốn vung tay lên đấm vào mặt của Niép Ngân một cái. Nhưng dù sao đây cũng là nơi công cộng, hai người đánh nhau thì chẳng ai có lợi, nhất là Thượng Quan Tuyền đang ở đây!

Thượng Quan Tuyền nghe Niép Ngân nói vậy, cái miệng nhỏ nhắn cũng há to vì kinh ngạc...

“Mười hai năm sao? Tôi và anh ở cùng nhau những mười hai năm sao?”. Có hơi khó tin hỏi lại.

“Lâu sao? Tuyền, em là người quan trọng nhất với tôi, vậy nên em phải nhanh chóng nhớ lại mọi chuyện trước kia”. Trong lời nói của Niép Ngân hàm chứa sự đau lòng và tình cảm bao dung đối với cô.

Lúc này Niép Ngân không hề giống như một thủ lĩnh của tổ chức giết người, chỉ là một người đàn ông cực kì tao nhã và dịu dàng!

Thượng Quan Tuyền đắm chiêu nhìn Niép Ngân, khi thấy vẻ mặt tươi cười của hấn, dường như có điều gì lóe lên trong đầu cô nhưng lại biến đi rất nhanh...

“Trước kia tôi là người thế nào? Còn nữa, tại sao tôi lại ở cùng anh những mười hai năm? Vận Nhi nói tôi lớn lên ở cô nhi viện mà”. Cô liên tiếp đặt ra rất nhiều câu hỏi.

Niép Ngân cười, vừa định trả lời...

“Tuyền, không phải vừa rồi em nói muốn nghỉ ngơi sao? Ngoan, ngủ đi, được không?”. Lãnh Thiên Dục đột nhiên cắt ngang lời Niép Ngân, ánh mắt nhìn thẳng vào Thượng Quan Tuyền, vừa cường chế nhưng lại dịu dàng.

Hấn không muốn cho Tuyền tiếp xúc với người đàn ông này, dù chỉ một lúc thôi cũng không muốn!

Niếp Ngân dường như cũng nhận ra tâm tư này của Lãnh Thiên Dục, khóe môi hần cong lên nụ cười đầy thâm ý.

“Hiện tại em không muốn ngủ chút nào, mà bạn em còn đang đến thăm em nữa”. Đáy mắt Thượng Quan Tuyền hiện lên tia không vui, cô tức giận trừng mắt với Lãnh Thiên Dục, kháng cự nói.

“Anh ta không phải bạn em”. Lãnh Thiên Dục nhìn Thượng Quan Tuyền, nói từng câu từng chữ.

Thượng Quan Tuyền không nói nữa, thở mạnh nhìn Lãnh Thiên Dục không hề chớp mắt, dường như muốn đối kháng với hắn.

“Hừ! Đồ tự đại, em ghét nhất là đồ tự đại!”. Lát sau, cô không nhịn được nữa, tức giận đi xuống giường, chạy ra khỏi phòng bệnh...

“Tuyền!”

Cả Lãnh Thiên Dục và Niếp Ngân đều kinh hãi. Sau đó hai người cùng đuổi theo cô...

“Niếp Ngân”.

Hai người đang chạy ra phía cửa thì Lãnh Thiên Dục không nhịn được nữa, túm lấy áo Niếp Ngân rồi ấn hắn vào tường...

“Anh tới đây làm gì? Chết tiệt, anh tới đây làm cái gì? Tôi cảnh cáo anh, không cho phép tiếp cận Tuyền, nếu không tôi sẽ không để tâm đến chuyện đánh anh ở ngay trong bệnh viện đâu”.

Giọng nói của hắn cực kì lạnh lẽo, đôi mắt toát ra lửa giận dường như có thể giết chết đối phương.

Nhưng Niếp Ngân chẳng hề tức giận, vẫn cười rất tao nhã, ánh mắt rất bình tĩnh và ung dung. Hắn nhìn bàn tay to đang nắm áo mình, mở miệng nói: “Lãnh Thiên Dục, tôi phát hiện... anh chẳng bình tĩnh được như trước nữa”.

Nói xong, ánh mắt hắn lóe lên tia sắc bén, bàn tay đẩy tay Lãnh Thiên Dục ra, gần từng tiếng lạnh lẽo: “Anh... vẫn là Lãnh Thiên Dục sao?”

Nói xong, hắn cất tiếng cười ha hả đầy trào phúng.

“Anh... cảm ơn cho tôi”. Lãnh Thiên Dục giơ tay lên định nắm.

“Anh...”

Đúng lúc này, Lãnh Thiên Hi đẩy cửa đi vào, lập tức ngăn cản hành vi điên cuồng của Lãnh Thiên Dục sau đó tách hai người ra.

Phía sau anh là Bùi Vận Nhi, cô đang cầm tay Thượng Quan Tuyền, khiếp đảm nhìn cảnh tượng trong phòng, nhất là khi cô nhìn thấy Niếp Ngân!

“Các anh đang làm gì vậy? Đây là bệnh viện đó!”

Lãnh Thiên Hi quát lên. Tuy anh biết người trước mặt mình là Niếp Ngân, chính là người năm đó đã bắt cha mẹ anh, nhưng...

Anh vẫn muốn bảo vệ hình tượng của một bác sĩ! Tuy đây là việc anh không hề muốn làm lúc này một chút nào!

Lãnh Thiên Dục hung hăng trừng mắt với Niếp Ngân một cái rồi đi đến bên cạnh Thượng Quan Tuyền, lập tức áp chế lửa giận trong lòng...

“Tuyền, vừa rồi em chạy đi như vậy rất nguy hiểm có biết không, về sau không cho phép như vậy nữa”. Hắn đột nhiên nhớ tới tình cảnh nguy hiểm của Thượng Quan Tuyền hôm đó.

167. Chương 167

Chương 20: Ghen Tuông

Thượng Quan Tuyền không hề để ý tới Lãnh Thiên Dục, đưa mắt nhìn sang Bùi Vận Nhi...

Bùi Vận Nhi vỗ nhẹ lên tay cô, mỉm cười đầy ngọt ngào, nhẹ giọng nói: “Tiểu Tuyền, chúng ta đến chỗ giường bệnh nhé”.

Thượng Quan Tuyền gật đầu, cực kì tin tưởng Bùi Vận Nhi, cô ngoan ngoãn nằm lên giường.

Niép Ngân cũng nhẹ nhàng tiến lên, vẻ mặt mới vừa rồi còn lạnh lẽo giờ đột nhiên thay đổi hẳn, nhìn Thượng Quan Tuyền nói lời xin lỗi: “Tuyền, vừa rồi khiến em sợ hãi, xin lỗi em”.

Thành ý của hắn khiến Thượng Quan Tuyền mỉm cười, hơi xấu hổ nói: “Thật ra tôi cũng ngại lắm, anh tốt như vậy mà tôi lại chẳng nhớ ra anh là ai”.

Niép Ngân nhếch môi cười: “Cô bé ngốc, em cứ bình tĩnh. Anh là Niép Ngân, em chỉ cần nhớ kỹ cái tên này là được”.

“Niép Ngân... Niép Ngân...”

Thượng Quan Tuyền thì thầm lặp lại cái tên này, đôi mắt không hề chớp nhìn vào đôi mắt thâm trầm của Niép Ngân, có khoảnh khắc cô tưởng rằng mình như đang đi lạc trong đó.

“Tiểu Tuyền...”

Bùi Vận Nhi nhẹ nhàng gọi một tiếng, sau đó cẩn thận hỏi: “Cậu... có nhớ ra gì không?”

Nói xong, cô nhìn về phía Niép Ngân... Người này là Niép Ngân sao? Là người đã đưa Thượng Quan Tuyền đi? Là người đã huấn luyện Thượng Quan Tuyền thành một sát thủ đặc công? Nhưng...

Tại sao trên người hắn không có sát khí? Hắn tao nhã như một bậc vương tử, lúc này trên người hắn tản ra khí chất của một người đàn ông chín chắn và hấp dẫn.

Hắn... thật sự là người đã giết cha cô sao?

Trong nháy mắt, sắc mặt Bùi Vận Nhi dần tràn đầy hoài nghi.

Nhìn hắn thế này thật không giống một sát thủ lạnh lẽo vô tình chút nào, ánh mắt hắn rất đằm đuối... chẳng lẽ hắn đối với Tiểu Tuyền...?

Thượng Quan Tuyền thấy Bùi Vận Nhi hỏi vậy, ánh mắt đầy mờ mịt, cô bất đắc dĩ lắc đầu, vẻ mặt uể oải.

“Được rồi, Tuyền, không nghĩ ra cũng không sao, đừng làm khó mình”.

Niép Ngân dịu dàng cười, trong mắt toàn là sự thương tiếc đối với Thượng Quan Tuyền. Ngay sau đó, hắn đưa mắt nhìn Bùi Vận Nhi.

“Vận Nhi phải không, cô là người bạn tốt nhất của Tuyền, cho nên nhờ cô quan tâm đến cô ấy”.

Sắc mặt Bùi Vận Nhi hoàn toàn cả kinh. Tại sao hắn lại biết? Chẳng lẽ Niép Ngân đã sớm biết quan hệ giữa cô và Tiểu Tuyền?

Người đàn ông này... quả nhiên không hề đơn giản.

Niép Ngân nói xong, vừa định đứng thẳng người lên thì Thượng Quan Tuyền lại hỏi: “Niép Ngân, anh phải đi sao?”

Giọng điệu của cô tràn đầy sự nuôi tiếc. Không biết tại sao cô lại cảm thấy người đàn ông này rất quen thuộc.

Thấy Thượng Quan Tuyền như vậy, Lãnh Thiên Dục càng thấy tức giận. Hắn nắm chặt tay lại, ánh mắt lạnh lẽo khác thường, người phụ nữ của hắn lại lưu luyến Niép Ngân ư? Cho dù cô có mất trí nhớ vẫn như vậy sao?

Lãnh Thiên Hi không khó để phát hiện ra bầu không khí quái dị trong phòng bệnh. Anh hơi nhíu mày nhưng cũng không nói gì, chỉ quan sát mọi chuyện.

“Tiểu Tuyền...”

Bùi Vận Nhi không khó để nhận ra sự ghen tuông trên mặt Lãnh Thiên Dục, cô bất an nhìn về phía Thượng Quan Tuyền hỏi: “Cậu... nhớ gì về anh ta sao?”. Cô lại nhìn Niếp Ngân.

Thượng Quan Tuyền nhẹ nhàng lắc đầu nói: “Tuy tớ không nhớ rõ nhưng tớ cảm thấy rất quen thuộc. Đúng rồi, Niếp Ngân nói tớ sống cùng anh ấy những mười hai năm, có đúng không thế?”

Thái độ của Niếp Ngân khiến Thượng Quan Tuyền hơi tin tưởng, nhưng người cô tin tưởng nhất vẫn là Bùi Vận Nhi, vậy nên cô mới hỏi cô ấy.

“Hả...”

Trên mặt Bùi Vận Nhi hiện ra sự lúng túng, sau đó nhìn Lãnh Thiên Hi và Lãnh Thiên Dục. Thật ra cô rất muốn giúp Lãnh Thiên Dục nhưng... cô không thể nói dối Thượng Quan Tuyền được, đành bất đắc dĩ nói: “Đúng, hai người đã ở cùng nhau mười hai năm...”

Sự thật này không thể che giấu được!

“Thật à? Vậy tốt quá!”

Thượng Quan Tuyền thấy Bùi Vận Nhi nói vậy, sắc mặt nhất thời trở nên vui vẻ. Cô giữ chặt tay Niếp Ngân, ngẩng đầu hỏi: “Vậy hẳn là anh biết rất rõ con người trước kia của tôi?”

Niếp Ngân gật đầu nói: “Đương nhiên rồi, mọi chuyện về em tôi đều biết”.

Thượng Quan Tuyền mỉm cười, sau đó nghiêng đầu nhìn Lãnh Thiên Dục rồi lại nhìn Niếp Ngân: “Vậy anh cũng là bạn tốt của Dục đúng không? Bởi vì anh là người quen của tôi, mà anh ấy lại là vị hôn phu của tôi nên mọi người đều là bạn tốt của nhau phải không?”

Lãnh Thiên Dục sầm mặt nhìn Thượng Quan Tuyền đang kéo tay Niếp Ngân, áp chế cảm giác tức giận đang bùng bùng trong lòng...

Niếp Ngân thấy Thượng Quan Tuyền hỏi vậy thì hơi giật mình...

“Vị hôn phu?”. Hắn cười lạnh hỏi lại, sau đó dùng ánh mắt trào phúng nhìn Lãnh Thiên Dục.

“Sao vậy?”. Thượng Quan Tuyền chần chừ hỏi lại.

Lãnh Thiên Dục cũng lạnh lẽo nhìn lại Niếp Ngân, không hề nhượng bộ.

Niếp Ngân khẽ nhếch môi, ánh mắt cũng đầy vẻ phức tạp...

“Không có gì...”

Hắn lại nhìn Thượng Quan Tuyền rồi nói: “Anh ta đúng là vị hôn phu của em, bọn tôi cũng là... bạn tốt của nhau”.

Những lời này của hắn khiến Thượng Quan Tuyền rất hài lòng. Khuôn mặt nhỏ nhắn hơi thả lỏng, hoàn toàn không phát hiện ra giữa hai người đàn ông đã bắt đầu cuộc chiến tranh ngầm với nhau.

Lãnh Thiên Hi, Bùi Vận Nhi và ngay cả Lãnh Thiên Dục nghe vậy cũng hết sức kinh ngạc. Tại sao hắn lại có lòng tốt giúp lấp liếm như vậy? Theo lý thuyết mà nói thì hắn nên vạch trần mọi chuyện mới đúng chứ!

Lát sau, vẻ nghiêm trọng trên mặt Lãnh Thiên Hi dần tắt đi, anh vỗ nhẹ lên vai Lãnh Thiên Dục rồi nói: “Anh, đi ra ngoài một lát đi, em có chuyện muốn nói với anh”.

Hờ hờ, NN đã sớm biết về Vận Nhi và cô nhi viện, thế mà cứ tỉnh bơ như không

Thật không hiểu nổi NN có ý gì khi lại che giấu lời nói dối cho LTD nhỉ?

168. Chương 168

Chương 21: Quyết Định Nhớ Lại

Lãnh Thiên Dục u ám nhìn Thượng Quan Tuyền đang nở nụ cười tươi khoe lúm đồng tiền, tuy trong lòng không muốn đi nhưng vẫn xoay người đi ra ngoài.

Hai người đứng ở ngoài hành lang, Lãnh Thiên Hi nhẹ nhàng đóng cửa phòng bệnh lại...

“Anh, anh không thể hạn chế tư tưởng và hành động của Tiểu Tuyền như vậy được, điều đó không tốt cho bệnh tình của cô ấy”.

Chỉ qua quãng thời gian ngắn vừa rồi, anh hoàn toàn có thể nhìn ra tâm lý muốn độc chiếm Tiểu Tuyền của anh cả. Anh có thể hiểu rằng bất cứ người đàn ông nào cũng có tâm lý này nhưng tính cách anh trai anh hiểu rất rõ. Anh ấy vốn là người tính tình cứng rắn, mạnh mẽ và cũng rất cố chấp. Anh ấy là người có thể hô phong hoán vũ, một tay che trời vậy nên ham muốn chiếm hữu và bản tính bá đạo vốn có so với những người đàn ông khác là mãnh liệt hơn rất nhiều.

Anh cả không cho phép người khác phản bội anh ấy, thậm chí cũng không cho đối phương có cơ hội phản bội lại mình!

“Anh chỉ không muốn thấy Thượng Quan Tuyền gặp nguy hiểm, lại càng không muốn tên Niếp Ngân kia có cơ hội để lợi dụng”.

Bàn tay rắn chắc của Lãnh Thiên Dục nắm chặt lấy song cửa sổ ở bên cạnh, bóng dáng cao lớn lạnh lùng chỉ đứng đó thôi cũng khiến người khác phải cảm thấy áp lực.

Lãnh Thiên Hi bất đắc dĩ lắc đầu. Anh đi lên phía trước, uể oải dựa người vào thành tường rồi quay đầu nhìn Lãnh Thiên Dục, nói một câu đầy ý tứ sâu xa: “Anh, hiện giờ Tiểu Tuyền cũng giống như một đứa trẻ nhỏ, cô ấy bị mất trí nhớ nên thiếu cảm giác an toàn và tin tưởng người khác. Thậm chí tính cách và hành vi cũng không giống như trước kia. Trước kia cô ấy rất kiên cường và bình tĩnh, nhưng bây giờ cô ấy rất dễ khóc, thậm chí còn trở nên nhút nhát”.

Lãnh Thiên Dục nghe vậy liền trầm tư suy nghĩ. Rõ ràng là từ sau khi Thượng Quan Tuyền bị mất trí nhớ, cô đã thay đổi hoàn toàn. Giống như hôm nay vậy, cô chỉ có thể bắt lực rơi nước mắt, còn có thể giống một đứa trẻ con tranh luận với hần.

Nhưng hần lại phát hiện ra rằng dù cô như vậy thì trái tim hần vẫn rung động!

Rung động sao? Lãnh Thiên Dục phát hiện gần đây cảm giác của hần chính là như vậy!

“Anh, có lẽ nhờ Niếp Ngân, Tiểu Tuyền sẽ có thể khôi phục lại trí nhớ”. Sắc mặt Lãnh Thiên Hi đầy phức tạp, anh lên tiếng nói.

“Thiên Hi, em có biết mình đang nói cái gì không vậy?”. Lãnh Thiên Dục đứng thẳng lưng lên, ánh mắt lạnh lẽo nhìn em trai mình, giọng điệu cũng trở nên cực kì không vui.

Lãnh Thiên Hi thở dài một hơi, sao anh lại không biết suy nghĩ trong lòng anh cả cơ chứ?

“Anh, em biết Niếp Ngân có ân oán với Lãnh gia chúng ta, nhưng... Chúng ta không thể xem nhẹ phản ứng của Tiểu Tuyền. Anh cũng thấy đấy, khi cô ấy thấy Niếp Ngân đã sinh ra cảm giác quen thuộc, đây rõ ràng là một biến chuyển rất tốt”.

“Anh không cho rằng đó là chuyện tốt, ánh mắt Niếp Ngân cực kì rõ ràng, anh ta chỉ đến vì con chip mà thôi”. Lãnh Thiên Dục lạnh lẽo lên tiếng.

Tuy miệng nói vậy nhưng... hần không phải kẻ mù, có thể nhìn ra sự dịu dàng trong đáy mắt Niếp Ngân!

Chết tiệt thật!

Nghĩ tới đây, Lãnh Thiên Dục hận không thể vung tay đâm vào mặt hần ta!

Lãnh Thiên Hi bất đắc dĩ cười cười: “Thật ra dù mục đích của anh ta là gì đi chăng nữa thì rõ ràng tình hình hiện tại rất bất lợi cho anh. Lúc này Tiểu Tuyền chỉ muốn tiếp xúc với những người có thái độ ôn hòa, còn anh nghiêm khắc như cha mẹ người ta vậy. Nếu anh cứ tiếp tục như vậy thì chẳng khác nào tự tay giao Tiểu Tuyền cho Niếp Ngân”.

“Anh không tin. Nếu không có Niếp Ngân thì cứ để Thượng Quan Tuyền mất trí nhớ như vậy đi!”. Từ tận đáy lòng hắn đã rất chán ghét Niếp Ngân rồi, giờ lại bảo để anh ta giúp Thượng Quan Tuyền khôi phục trí nhớ á? Còn lâu!

“Thật ra...”. Lãnh Thiên Hi nhìn Lãnh Thiên Dục đầy dăm chiêu rồi nói: “Đứng trên lập trường của một người bạn thì em không hy vọng Tiểu Tuyền sẽ khôi phục trí nhớ, bởi vì có thể quên đi những chuyện đau khổ không phải là chuyện không tốt. Cô ấy có thể tự do tự tại, làm những điều mình thích, không phải chịu sự trói buộc của người khác. Nhưng, đứng trên lập trường của một bác sĩ, em không có quyền cướp đi trí nhớ của cô ấy. Không riêng gì em, ngay cả anh cũng không có cái quyền đó. Chúng ta không thể chi phối toàn bộ tư tưởng của Tiểu Tuyền được, như vậy là không công bằng với cô ấy”.

Lãnh Thiên Dục chậm rãi xoay người lại, nhìn Lãnh Thiên Hi...

“Em muốn nói gì?”. Hắn hỏi một cách dứt khoát.

Lãnh Thiên Hi hơi mím môi lại, giống như bất đắc dĩ mà cũng giống như đang hạ quyết tâm rồi nói: “Tiểu Tuyền nên tự lựa chọn, chúng ta cũng chỉ có thể để tự cô ấy quyết định có muốn nhớ lại hay không... Không thể bắt ép cô ấy được”.

“Tự cô ấy quyết định?”. Lãnh Thiên Dục theo bản năng lặp lại câu nói, đôi mày kiếm không biết từ lúc nào đã nhíu chặt lại.

Lãnh Thiên Hi thầm thở dài một hơi, vẻ phức tạp trong mắt cũng chậm chậm tản đi. Anh vỗ vai anh cả rồi nói: “Anh, anh cứ suy nghĩ đi”.

Nói xong, anh đi vào phòng bệnh.

Lúc Lãnh Thiên Hi đẩy cửa vào, những tràng cười trong phòng bệnh truyền ra khiến Lãnh Thiên Dục đứng ở ngoài nghe thấy. Sắc mặt hắn càng trầm xuống, đôi mắt cũng chìm trong suy tư.

Thật lâu sau, đôi mắt đen dần ánh lên tia kiên định. Sau đó, hắn sải bước vào phòng bệnh.

“Anh...”. Lãnh Thiên Hi thấy Lãnh Thiên Dục đi vào, biết anh trai đã quyết định rồi.

Anh nhẹ nhàng đi lên phía trước, tới bên cạnh Thượng Quan Tuyền...

“Tiểu Tuyền!”. Lãnh Thiên Hi nhẹ nhàng gọi cô.

Bên môi Thượng Quan Tuyền vẫn nở nụ cười tươi, cô ngẩng đầu nhìn Lãnh Thiên Hi: “Sao vậy? Anh có chuyện gì muốn nói với em à?”

Niếp Ngân và Bùi Vận Nhi cũng nhìn Lãnh Thiên Hi.

“Đúng, Tiểu Tuyền, giờ anh muốn em đưa ra một quyết định”. Anh nhìn Thượng Quan Tuyền, ánh mắt đầy quyết đoán.

“Quyết định? Quyết định gì?”. Thượng Quan Tuyền cười, nhưng đáy mắt ánh lên tia nghi ngờ.

Cô không hiểu tại sao sắc mặt của bác sĩ Thiên Hi lại nghiêm túc như vậy.

“Tiểu Tuyền, anh hỏi em, nếu sau khi khôi phục lại trí nhớ em phát hiện đó là những chuyện không vui, thậm chí còn khiến em hoang mang thì em có còn muốn nhớ lại mọi chuyện không?”. Lãnh Thiên Hi dứt khoát hỏi.

“Những chuyện không vui? Chẳng lẽ...”

Trong mắt Thượng Quan Tuyền dần ánh lên tia suy ngẫm, giọng nói cũng như chiếc lá rụng đang nhẹ nhàng rơi trên mặt nước, vừa dịu dàng vừa êm tai.

Lát sau, cô dần giãn đôi mày đang nhíu lại, đưa mắt nhìn Bùi Vận Nhi đang ở bên cạnh, hỏi: “Vận Nhi, trước kia tớ không được vui vẻ sao? Còn nữa... trước kia tớ là người thế nào?”

Bùi Vận Nhi hơi ngẩn ra, vừa định nói gì đó thì Lãnh Thiên Hi lại mở miệng: “Tiểu Tuyền, đừng hỏi ai khác về con người trước kia của em nữa, anh chỉ muốn nghe quyết định của em”.

“Quyết định của em”. Ánh mắt Thượng Quan Tuyền dần trở nên mờ mịt, dường như không biết nên trả lời thế nào.

Lãnh Thiên Hi buộc Thượng Quan Tuyền phải nhìn vào hai mắt mình, kiên định nói: “Đúng, chính em phải là người quyết định. Trí nhớ là của em, chỉ có em mới có quyền chi phối nó. Em muốn quên đi mọi thứ, làm lại từ đầu hay muốn nhớ lại mọi chuyện, tất cả là do em quyết định”.

“Anh Thiên Hi...”

Bùi Vận Nhi vội ngăn cản: “Đừng tàn nhẫn như vậy, không phải Tiểu Tuyền bây giờ rất tốt sao? Tại sao lại muốn cậu ấy nhớ lại?”

Cô phản đối việc Tiểu Tuyền khôi phục lại trí nhớ. Bởi vì nếu cô ấy nhớ ra mọi chuyện thì chỉ có thể hoang mang đau buồn. Cô không muốn trở mắt nhìn Tiểu Tuyền bất lực như vậy. Lúc này cô ấy vô tư, chẳng lo nghĩ gì, không có gánh nặng trách nhiệm trên vai, như vậy không phải rất tốt sao?

Niếp Ngân thấy Lãnh Thiên Hi nói vậy, khuôn mặt anh tuấn cũng hiện lên tia kinh ngạc, ánh mắt như đang suy nghĩ. Nhưng hắn lập tức mỉm cười, nhìn Thượng Quan Tuyền nói: “Tuyền, bác sĩ Thiên Hi nói đúng, em phải tự đưa ra quyết định”.

Ánh mắt Thượng Quan Tuyền đầy mờ mịt không biết phải làm sao, lúc này cô theo bản năng đưa mắt nhìn về phía bóng dáng cao lớn cách đó không xa...

Không biết tại sao nhưng lúc này cô cảm thấy ý kiến của người đàn ông kia rất quan trọng!

Lãnh Thiên Dục không khó để phát hiện ra Thượng Quan Tuyền đang nhìn về phía hắn. Sự lạnh lẽo trên mắt dần tản đi, hắn hơi nhếch môi lên, ánh mắt mang đầy ý cười.

Hắn nhẹ nhàng bước lên...

“Yên tâm, dù em có muốn nhớ lại hay không thì quan hệ của chúng ta sẽ vĩnh viễn không thay đổi”. Lãnh Thiên Dục nói một câu đầy ngụ ý.

Trong lòng Thượng Quan Tuyền không hiểu vì sao lại như quay cuồng cả lên. Cô mở to mắt nhưng không nhìn vào đôi mắt âm trầm đó.

“Không được, tôi phản đối”. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Bùi Vận Nhi đầy căng thẳng, bàn tay cô nắm chặt tay Thượng Quan Tuyền...

“Tiểu Tuyền, hãy tin tớ, đừng nhớ lại chuyện trước kia, cậu nhất định sẽ hối hận, tin tớ đi”.

“Vận Nhi, cậu...” Thượng Quan Tuyền bị lời nói của Bùi Vận Nhi hù dọa, khuôn mặt nhỏ nhắn càng thêm bất lực và mơ hồ.

Lãnh Thiên Hi sao lại không hiểu suy nghĩ trong lòng Bùi Vận Nhi chứ, nhưng...

“Vận Nhi!”. Anh nhẹ giọng ngăn cản Bùi Vận Nhi: “Em phải biết rằng chúng ta không ai có quyền cướp đi trí nhớ của một người. Nếu Tiểu Tuyền tình nguyện không muốn nhớ lại thì chúng ta sẽ vui. Nhưng là bạn tốt của Tiểu Tuyền, sao em lại không tôn trọng sự lựa chọn của cô ấy được chứ?”

Ánh mắt Bùi Vận Nhi dần ảm đạm. Thật ra cô cũng biết đạo lý này, nhưng trong lòng lại không muốn. Là bạn tốt của Thượng Quan Tuyền, sao cô có thể không tôn trọng quyết định của cô ấy chứ?

Lời nói của Lãnh Thiên Hi khiến Thượng Quan Tuyền phải suy nghĩ. Cô không nói gì nữa, chỉ yên tĩnh ngồi đó, cánh tay nhẹ nhàng ôm lấy hai chân, cả người đổ rạp về phía trước, đôi mắt trong veo không gợn chút sóng...

Cả phòng bệnh rất yên tĩnh, ánh mắt trời xuyên qua cửa sổ thủy tinh bao phủ lên người Thượng Quan Tuyền, lúc này trông cô như mơ như thực.

Dường như đã qua rất lâu, khi một tia nắng vàng chiếu rọi vào đôi mắt Thượng Quan Tuyền, rốt cuộc cô cũng ngẩng đầu lên, nhìn mọi người xung quanh rồi nhìn vào Lãnh Thiên Hi.

“Bác sĩ Thiên Hi...”

Cô nhẹ giọng lên tiếng, giọng nói tuy có chút bất lực nhưng tràn đầy sự kiên định.

Lãnh Thiên Hi cười động viên cô, nhẹ giọng hỏi: “Tiểu Tuyền, anh biết em đã có quyết định rồi, nói cho anh biết đi”.

Về mặt Thượng Quan Tuyền dần nặng nề, cô thở dài một hơi. Dường như đã hạ quyết tâm, cô dứt khoát lên tiếng: “Em muốn nhớ lại! Em muốn biết mọi chuyện trước kia, dù là đau khổ hay không vui thì nó cũng là trí nhớ của em”.

“Tiểu Tuyền, cậu thật sự quyết định vậy sao?”

Đôi mắt Bùi Vận Nhi dần rung rung. Lúc cô nghe Thượng Quan Tuyền nói vậy, đáy mắt ánh lên tia tuyệt vọng và lo lắng.

Thượng Quan Tuyền nặng nề gật đầu một cái, lập tức nói một câu khiến mọi người đều kinh ngạc: “Em muốn nhớ lại tất cả vì em cảm thấy mình đã quên mất một người. Tuy hiện tại em không nhớ được người đó là ai nhưng em cảm thấy người này rất rất quan trọng trong cuộc đời của em”.

Cô cực kì kiên định lên tiếng!

“Người rất quan trọng?”. Lãnh Thiên Hi khó hiểu lặp lại, Bùi Vận Nhi cũng hết sức mờ mịt.

Không chỉ có hai người mà ngay cả Lãnh Thiên Dục và Niếp Ngân cũng sững sờ!

Rốt cuộc là ai mà quan trọng như vậy?

Quan trọng đến mức dù cô biết rõ khi nhớ lại sẽ đau khổ và không vui mà vẫn cố chấp muốn lấy lại trí nhớ?

Lãnh Thiên Dục và Niếp Ngân cùng đưa ánh mắt xa xăm nhìn về phía xa xa...

169. Chương 169

Chương 22: Cuộc Nói Chuyện Của Hai Người Đàn Ông

Quán cafe, bệnh viện Ward

Bản thân bệnh viện Ward là một bệnh viện rất danh tiếng nên không thể thiếu nơi uống cafe hết sức cao nhã. Tiếng nhạc du dương réo rất vang lên, trong đây gần như không có ai cả, chỉ có hai người đàn ông đang ngồi gần cửa sổ.

Đây là lần đầu tiên Lãnh Thiên Dục và Niếp Ngân cùng ngồi đối diện với nhau ở nơi công cộng thế này. Hai người không phải vì điều gì khác mà chính là muốn giúp Thượng Quan Tuyền mau chóng khôi phục lại trí nhớ.

Người nhân viên nhanh chóng đưa cafe thượng hạng lên, hơi cúi người đặt xuống trước mặt hai người đàn ông.

“Thật không thể ngờ rằng hai kẻ thù địch như anh và tôi lại có thể cùng ngồi đây uống cafe!”. Lãnh Thiên Dục chậm rãi khuấy cafe, đôi mắt rất bình tĩnh, giọng điệu cực kì lạnh nhạt.

“Người ta gọi đó là sự đời khó lường, là địch hay là bạn chẳng thể phân rõ ràng được”. Niếp Ngân nhẹ nhàng băng quơ nói một câu.

“Là địch thì tôi thừa nhận, nhưng là bạn? Hừ, cả tôi và anh đều chẳng bao giờ nghĩ vậy”. Ánh mắt Lãnh Thiên Dục dần lạnh đi, trào phúng nói một câu.

“Cũng giống nhau cả thôi, cả tôi và anh đều là người lạnh lùng không nhân tính, tàn nhẫn muốn giết chết đối phương”. Niếp Ngân cực kì tao nhã bưng tách cafe lên, nhẹ nhàng uống một ngụm rồi nói.

Những lời này của hắn chẳng khiến Lãnh Thiên Dục tức giận, khuôn mặt cương nghị chỉ chìm trong yên lặng.

“Trên đời này, kẻ muốn giết tôi không thiếu, người hận tôi lại càng nhiều đến vô kể. Cũng như tôi hận đến mức muốn giết chết anh để báo thù cho cha mẹ, nhưng mà tôi lại cực kì hứng thú với việc tại sao anh hận tôi đây”.

Niếp Ngân không khó để nghe ra ý tứ trong lời nói của Lãnh Thiên Dục, hắn mỉm cười: “Lãnh tiên sinh đừng quên tôi là một đặc công, giết anh chỉ là một trong rất nhiều nhiệm vụ mà thôi”.

“Vậy à? Tổ chức các anh thực hiện nhiệm vụ theo kiểu trao qua đổi lại cũng chẳng sao!

Nhưng mà...”

Lãnh Thiên Dục nhú mày, lạnh lẽo phóng ánh mắt về phía Niếp Ngân đang ngồi đối diện rồi nói: “Lòng hận thù của anh với tôi rõ ràng đã vượt qua phạm vi của nhiệm vụ. Cho nên tôi rất tò mò, rốt cuộc là vì chuyện gì mới khiến anh sống chết phải giết được tôi”.

Đáy mắt Niếp Ngân lóe lên tia khác thường, sau đó hắn chậm rãi mở miệng nói: “Lý do chỉ có vậy, Lãnh tiên sinh suy nghĩ nhiều rồi”.

Lãnh Thiên Dục nhếch môi cười lạnh lẽo, không nhanh không chậm lên tiếng: “Lý do để anh giết tôi thì có rất nhiều, nhưng trong đó có một lý do mà anh rõ nhất, cũng là lý do khiến anh khó chịu nhất”.

“Tôi không hiểu ý của Lãnh tiên sinh”. Nụ cười tao nhã của Niếp Ngân dần lạnh đi.

“Tôi thấy không phải Lãnh tiên sinh không rõ, mà là sợ phải thấy rõ”.

Lãnh Thiên Dục cười lạnh một tiếng, hắn không khó phát hiện ra khí lạnh đang tản ra từ người Niếp Ngân, tiếp tục nói: “Tôi nghĩ điều Lãnh tiên sinh không chịu được nhất là... tự tay dâng người con gái mà anh dồn bao tâm huyết để bồi dưỡng cho người đàn ông khác, tôi nói không sai chứ?”

Niếp Ngân nghe vậy, trên vầng trán nhả lại mấy nếp nhăn. Nhưng cũng chỉ thoáng qua mà thôi, ngay sau đó hắn dần thả lỏng, đem cảm xúc phức tạp che đi...

“Thượng Quan Tuyền là thuộc hạ tâm đắc nhất của tôi. Tôi muốn nhắc Lãnh tiên sinh một chút, lời nói dối của anh cũng hơi quá đáng đấy. Thượng Quan Tuyền chỉ là tạm thời mất trí nhớ mà thôi, tuy không biết anh nói anh là vị hôn phu của Tuyền là có ý gì, nhưng... chuyện gì cũng phải có chừng có mực thôi”.

“Cám ơn Lãnh tiên sinh đã nhắc nhở. Theo cách làm việc của tôi từ năm mười tám tuổi tới giờ, tôi chưa bao giờ giải thích cho ai cả. Vậy nên sau này Thượng Quan Tuyền sẽ phản ứng thế nào thì trong lòng tôi hiểu rõ nhất! Tôi không hiểu sao Lãnh tiên sinh lo lắng thế mà lại có thể lặp lại lời nói dối của tôi như vậy!”. Lãnh Thiên Dục gõ gõ ngón tay lên mặt bàn, vẻ mặt rất bình tĩnh.

Niếp Ngân nhú mày... đôi mắt đen nheo lại...

Lãnh Thiên Dục nhếch môi cười: “Anh đừng quên, Thượng Quan Tuyền sẽ tính toán với anh chuyện của Bùi Tùng!”

Lời nói của hắn khiến ánh mắt Niếp Ngân trầm xuống. Hắn lập tức cười lạnh nói: “Không hổ là ngài lão đại, chẳng thể qua mắt được anh chuyện gì”.

“Đâu có! Lãnh tiên sinh quá khen rồi, Lãnh mỗ cũng chỉ là người bình thường thôi, cũng có một cái đầu và hai con mắt thôi mà. Dù tôi có ba đầu sáu tay thì có những chuyện ở sau lưng làm sao tôi biết hết được, đúng không?”

Lãnh Thiên Dục nói một câu đầy hàm ý, đôi mắt chim ưng cũng hơi nheo lại, toát ra những tia lạnh như vũ khí hạt nhân khiến người khác sợ hãi.

“Nếu chúng ta đều đã biết rõ vậy thì tôi cũng chẳng cần phải vòng vo tam quốc làm gì. Cả tôi và anh đều biết con chip đang ở trong tay của Tuyền, muốn lấy được con chip thì phải khiến cô ấy khôi phục lại trí nhớ. Hơn nữa... tôi thấy Lãnh tiên sinh muốn mau chóng có được con chip kia, cho nên... tôi đây không thể rời khỏi Tuyền”. Niếp Ngân dứt khoát lên tiếng.

“Chẳng lẽ anh cho rằng chỉ cần Tuyền nhìn anh là sẽ nhớ ra mọi chuyện?”. Rõ ràng Lãnh Thiên Dục cực kì ghét mấy lời vừa rồi của Niếp Ngân.

“Ít nhất thì tôi khiến cô ấy có cảm giác quen thuộc”. Niếp Ngân châm chọc.

Bàn tay Lãnh Thiên Dục đột nhiên nắm chặt lại...

“Hy vọng anh sẽ tìm được một cách thích hợp. Nhưng tôi nhắc anh một câu, đừng hy vọng sẽ mang Tuyền đi, hôm nay cô ấy sẽ xuất viện, về ở tại biệt thự của Lãnh gia!”

“Tùy anh!”. Niếp Ngân chẳng hề ngăn cản, chỉ buông ra một câu như vậy.

Hai người đàn ông đều ưu tú và xuất sắc, tuy mỗi lời nói và việc làm đều có ngầm ý muốn hãm hại đối phương nhưng vì trường hợp đặc biệt nên có hận đến mức nghiêng răng nghiêng lợi thì cũng không ra tay đấu nhau.

Nhìn bộ dạng tràn đầy tự tin và tự đắc của Niếp Ngân, trong lòng Lãnh Thiên Dục dâng lên hồi chuông cảnh báo mãnh liệt. Hắn là đàn ông, đương nhiên có thể nhìn ra tâm lòng của Niếp Ngân với Thượng Quan Tuyền, mà Thượng Quan Tuyền cũng ý lại vào hắn. Chẳng lẽ người quan trọng nhất mà cô nhắc đến... là Niếp Ngân?

Nghĩ tới đây, Lãnh Thiên Dục cảm thấy trái tim đột nhiên đau xót!

170. Chương 170

HỒI 11: TRÁI TIM RUNG ĐỘNG

Chương 1: Biệt Thự Lãnh Gia

Người nào khiến trái tim tôi rung động, người nào khiến tôi phải đau lòng

Người nào khiến tôi muốn dựa vào lòng

Người nào quan tâm đến từng giấc mơ của tôi, ai nói tiếng lòng tôi cho người biết, người nào khiến tôi phải cảm động

Liệu có cần cô không, chẳng phải hỏi nhiều nữa

Cô vẫn hồn nhiên lắm, nguyện vì người cô yêu

Đúng, là cô, người con gái nắm giữ trái tim anh!

Cô sẵn sàng dâng hiến mọi thứ

Vì người cô yêu...

Biệt thự của Lãnh gia còn được gọi là biệt uyển Lãnh gia. Gọi là biệt uyển vì toàn bộ biệt thự được thiết kế theo phong cách Hy Lạp, có vườn hoa rộng lớn, những chiếc cột phong cách cổ điển thẳng tắp nhau, mỗi chiếc cột cao lớn có sắc màu trắng tinh khôi khiến người khác phải tán thưởng. Tỷ lệ cân xứng của những chiếc cột trong tòa biệt thự toát ra sự cao quý và cá tính càng khiến biệt uyển Lãnh gia như một tòa thành của một bậc vương tử, cao ngạo nhìn ra bốn hướng.

Tầm chạng vạng tối, xe chậm rãi tiến vào ngôi biệt thự. Thượng Quan Tuyền rất kinh ngạc, cô còn cho rằng mình đang tiến vào một tòa thành đẹp đẽ và cao quý, khắp nơi đều là sắc trắng tinh khôi khiến cảm xúc của cô như đang lơ lửng trên mấy tầng mây.

Lúc xe đi vào biệt thự, toàn bộ người làm đều đứng thành hai hàng, cung kính đón chào chủ nhân về nhà. Cơn gió thoảng qua khiến nơi này càng thêm vẻ xa hoa và tôn quý.

“Dục, đây là biệt thự Lãnh gia sao?”

Thượng Quan Tuyền cảm thấy mình như bị nơi này hấp dẫn. Nơi này quá đẹp, ánh chiều tà chiếu những tia nắng nhàn nhạt bao phủ lên không gian toàn sắc trắng rộng lớn, dường như khiến cô hít thở không thông.

Lãnh Thiên Dục nhẹ nhàng nắm lấy vai Thượng Quan Tuyền, trả lời câu hỏi của cô: “Đúng, đây là biệt thự Lãnh gia cũng là nơi em sống sau này, thích không?”

“Ừm! Nơi này đẹp quá...”

Thượng Quan Tuyền gật gật đầu, từ tận đáy lòng tán thưởng, khuôn mặt xinh xắn nở nụ cười tươi lộ lúm đồng tiền bên má giống như áng mây lững lờ trôi nơi chân trời xa xa khiến Lãnh Thiên Dục trong phút chốc thấy ngơ ngẩn.

Đúng lúc này, một người phụ nữ trung tuổi mỉm cười đầy thiện ý bước lên, giọng điệu cũng rất vui mừng: “Đại thiếu gia, cậu về rồi”.

Lãnh Thiên Dục vừa thấy bà, vẻ lạnh lẽo trên mặt cũng giảm bớt đi. Hắn bước lên phía trước, để cô đứng ở đó ngắm cảnh: “Dì Trần, lâu rồi không gặp, dì có khỏe không?”

“Sao có thể không khỏe được chứ? Cậu cũng thường xuyên không về, nhị thiếu gia cũng bận rộn chẳng thấy mặt mũi đâu, biệt thự Lãnh gia lâu lắm rồi chưa náo nhiệt như vậy”.

Dì Trần cố ra vẻ đang oán giận lên tiếng. Sau đó bà thấy cô gái thanh tú phía sau Lãnh Thiên Dục.

“Đại thiếu gia, cô gái này là...”. Dì Trần không nhịn được liền hỏi.

Cũng khó trách bà tò mò như vậy, tất cả mọi người trong biệt thự Lãnh gia đều biết cả đại thiếu gia và nhị thiếu gia chưa bao giờ đưa phụ nữ về nhà, nhưng hôm nay...

Lãnh Thiên Dục xoay người, giơ tay ra...

“Tuyền, lại đây!”

Giọng điệu đầy tình cảm của hắn khiến dì Trần vừa thấy kì quái lại vừa kinh ngạc. Bà nhìn chăm chú cô gái trước mặt mà đại thiếu gia đưa về.

Thượng Quan Tuyền nhìn bàn tay đang đưa ra trước mặt mình, trong lòng không biết tại sao lại như có dòng nước ấm róc rách chảy qua. Cô giơ tay lên nắm tay Lãnh Thiên Dục...

Bàn tay to đầy mạnh mẽ nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé của cô...

“Tuyền, ở biệt thự em có thể không biết nhiều người nhưng nhất định phải biết dì Trần. Dì là quản gia của Lãnh gia, đã làm việc ở đây được gần bốn mươi năm rồi!”. Trong lời nói của Lãnh Thiên Dục hàm chứa sự tôn trọng và kính yêu với dì Trần.

Thượng Quan Tuyền đi lên phía trước, nhìn dì Trần, khuôn mặt xinh xắn nở nụ cười tươi: “Dì Trần, chào dì, cháu là Thượng Quan Tuyền, rất vui được gặp dì”.

Dì Trần thấy cô gái này vừa xinh xắn vừa lễ phép như vậy, bà cười đến không khép miệng lại được. Bà cầm tay Thượng Quan Tuyền, trong mắt ngập tràn sự yêu mến: “Cô Thượng Quan, cô xinh đẹp quá. Đúng rồi...”

Bà cố ý ra vẻ thần bí, nói nhỏ vào tai Thượng Quan Tuyền: “Cô là người phụ nữ đầu tiên đại thiếu gia đưa về nhà”.

Thượng Quan Tuyền nghe xong, không biết tại sao mà khuôn mặt nhỏ nhắn lại đỏ bừng lên. Cô xấu hổ nhìn dì Trần, không biết phải nói gì.

“Cô Thượng Quan, hai người quen nhau như thế nào vậy? Cậu ấy chẳng nói gì cho tôi biết cả, thật là...”. Dì Trần như một người mẹ đang nhẹ giọng quở trách Lãnh Thiên Dục.

“Dạ? Như thế nào là như thế nào cơ?”

Thượng Quan Tuyền nghe dì Trần hỏi vậy, cả người hơi run lên, trong đầu hoàn toàn trống rỗng, cô bất lực nhìn Lãnh Thiên Dục. Đúng vậy, cô chưa từng hỏi hắn vấn đề này.

“Sao vậy?”. Dì Trần thấy Thượng Quan Tuyền hơi kì lạ, trong mắt ánh lên tia nghi hoặc.

“Dì Trần, hôm nay Tuyền vừa mới xuất viện cho nên giờ hắn là rất mệt rồi, về phòng trước đã”. Lãnh Thiên Dục kéo vai Thượng Quan Tuyền, trên môi nở nụ cười nói với dì Trần.

“Được, được, tôi đã cho người dọn phòng rồi, đi vào mau thôi”. Di Trần cũng tinh ý nên không hỏi nhiều nữa.

Biệt thự to như một cái mê cung, Thượng Quan Tuyền ngây ngốc để Lãnh Thiên Dục nắm tay mình, dường như sợ không cẩn thận cô sẽ đi lạc mất.

“Dục...”. Thượng Quan Tuyền nhìn quanh bốn phía, nhẹ giọng gọi.

“Ừ?”. Lãnh Thiên Dục cất tiếng trầm thấp: “Sao vậy?”

Thượng Quan Tuyền nhìn thấy có rất nhiều làm đi theo phía sau, trước mặt là Di Trần đang dẫn đường. Cô cắn cắn môi hỏi: “Ở đây có ai ở không?”

Ánh mắt Lãnh Thiên Dục hơi tối xuống nhưng vẫn trả lời: “Đây là nhà cũ của Lãnh gia. Anh, Thiên Hi và em gái của anh trước đều ở đây nhưng giờ thì phần lớn thời gian chỉ có mấy người làm ở. Anh bận nhiều việc nên thường không về, Thiên Hi cũng hay phải bay đi các nước nên chỉ ở biệt thự riêng của nó, còn em gái anh thì vừa mới tốt nghiệp đại học, đang đi du ngoạn mấy nơi trên thế giới”.

171. Chương 171

Chương 2: Vườn Hoa Tử Vi Lăng Mạn

Thượng Quan Tuyền nghe vậy, giật mình nhìn quanh một vòng...

“Biệt thự to như vậy mà chỉ có ba người các anh ở thôi à?”

Trời ơi! Biệt thự lớn như vậy mà chỉ có ba người, nếu ba người họ không muốn gặp nhau thì chắc chẳng bao giờ bắt gặp nhau trong ngôi nhà lớn đến vậy.

Về mặt Lãnh Thiên Dục dần nặng nề: “Còn có cha mẹ anh, nhưng... hai người qua đời rồi”.

Thượng Quan Tuyền cảm thấy lồng ngực tê rần: “Xin lỗi, em không cố ý nhắc tới...”.

“Không sao, chuyện qua lâu rồi”. Lãnh Thiên Dục siết chặt eo cô, hôn lên trán cô rồi nói.

“Vậy sau này anh không ở đây à? Nơi này lớn thế, em sợ...”. Thượng Quan Tuyền hơi nhú mày lại, nhẹ giọng thì thầm.

Lãnh Thiên Dục dường như bị vẻ mặt của cô chọc cười, hấn cúi đầu bật cười: “Sao lại thế chứ? Em là vợ sắp cưới của anh, chúng ta phải ở cùng một chỗ chứ”.

Thượng Quan Tuyền ngơ ngẩn ngẩn đầu nhìn Lãnh Thiên Dục, giữa trán nhú lại như đang suy nghĩ.

“Em đang nghĩ gì vậy?”. Lãnh Thiên Dục thấy vẻ mặt đăm chiêu của Thượng Quan Tuyền liền dừng bước. Hấn cúi người xuống, giọng nói nhẹ nhàng như đang xác định lại tình cảm...

“Hay là... em không muốn ở đây?”. Hấn thấp giọng hỏi.

Chỉ trong nháy mắt như vậy mà Lãnh Thiên Dục cảm thấy trong lòng mình đang rất căng thẳng!

Nhìn vào đôi mắt đen thâm thúy đó, Thượng Quan Tuyền cảm thấy trong đầu vẫn rất trống rỗng, dường như có gì đó lóe lên, cô muốn bắt lấy nhưng lại không thể.

“Không, không phải, em rất thích nơi này”. Cô thu lại mấy suy nghĩ vụn vặt, dù sao lúc này cô cũng chẳng biết nói gì.

Lãnh Thiên Dục mím môi lại, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve gò má nhẵn nhụi của cô, cất giọng đầy tình cảm: “Nếu nhớ ra điều gì phải nói cho anh biết, được không?”

“Vâng!”. Thượng Quan Tuyền hơi đỏ mặt gật đầu.

Trời ạ! Người đàn ông này chẳng kiêng dè mấy người làm ở trước mặt gì cả, bây giờ mọi người đều đang nhìn cô rồi! Ngại quá!

Màn đêm dần buông xuống, lớp sương đêm nhẹ nhàng bao phủ lấy biệt thự Lãnh gia. Thượng Quan Tuyền rảnh rỗi không có việc gì làm, vừa ăn xong cơm tối, nhân lúc Lãnh Thiên Dục nghe điện thoại công việc, cô nhin không được đi lòng vòng để làm quen với nơi đây.

Tuy căn biệt thự rất rộng lớn nhưng cô không sợ mình sẽ đi lạc., vì đi đến đâu cô cũng thấy có bóng dáng của người giúp việc trong nhà.

“Cô Thượng Quan”.

Thượng Quan Tuyền đang thán phục thiết kế xa hoa mỹ lệ của ngôi biệt thự thì dì Trần xuất hiện trước mặt cô, trong mắt bà mang theo ý cười, vẻ mặt hiền lành hòa nhã.

“Dì Trần!”. Thượng Quan Tuyền nhẹ nhàng gọi một tiếng, hơi mỉm cười.

“Sao rồi? Chưa quen à?”. Dì Trần rất vừa ý với Thượng Quan Tuyền, trong lòng thầm than sao trên đời lại có một cô gái xinh đẹp như vậy chứ.

“Thật ra thì... vẫn chưa quen lắm”. Thượng Quan Tuyền hơi xấu hổ, cười nói.

Dì Trần vỗ nhẹ lên tay cô, dịu dàng lên tiếng: “Dần dần rồi sẽ quen thôi. Tôi còn tưởng rằng đến lúc nhắm mắt xuôi tay cũng không đợi được đại thiếu gia đưa phụ nữ về nhà, không ngờ rốt cuộc cậu ấy cũng thông suốt rồi. Cám ơn trời đất, tôi nghĩ ông bà chủ ở trên trời nhìn thấy cũng sẽ yên lòng”.

Có lẽ dì Trần lâu lắm rồi không có dịp trò chuyện với ai, nhất là lại thấy Thượng Quan Tuyền dịu dàng thế này, bà liền tâm sự.

Thượng Quan Tuyền mỉm cười lắng nghe, không nói gì thêm. Không phải là cô không muốn nói mà thật ra là không biết phải nói gì.

“Thấy đại thiếu gia đưa cô về, tôi cũng yên tâm. Tôi còn tưởng cậu ấy đưa cái cô Phỉ Tô kia về chứ, làm tôi lo lắng suốt cả ngày”. Dì Trần vô tình lỡ miệng.

“Phỉ Tô? Cô ấy là ai...”. Thượng Quan Tuyền nghe vậy, lập tức hỏi lại.

Phỉ Tô? Cái tên này hình như đã nghe qua ở đâu rồi thì phải. Nhưng cô chẳng nhớ ra nổi, trừ việc cảm thấy nghe quen quen thì trong lòng còn dâng lên cảm giác hơi ghen ghen.

Đây rõ ràng là tên của con gái, cô ấy có quan hệ gì với Lãnh Thiên Dục?

Dì Trần cũng nhận ra mình đã lỡ miệng, cực kì nhanh trí nói lảng sang chuyện khác: “À, cái đó... không có gì đâu. À, đúng rồi, tôi còn mấy việc chưa làm xong nên phải đi đã nhé”. Nói xong, bà vội vã rời đi.

Ôi, có phải đã già nên lú lẫn rồi không, tại sao trước mặt cô Thượng Quan lại nhắc đến cô Phỉ Tô cơ chứ? Cái cô Phỉ Tô kia không hiểu kiểu gì cứ quẩn lấy đại thiếu gia, thậm chí còn chả ai mời mà cứ đến, chỉ mong trong thời gian này cô ấy đừng có tới đây.

Thượng Quan Tuyền nhún vai, tuy trong lòng giống như đang bị người nào đó nhéo vài cái nhưng... cô không muốn nghĩ quá nhiều. Lãnh Thiên Dục là vị hôn phu của cô, cô nên tin tưởng hẳn, không phải sao?

Nghĩ tới đây, tâm trạng của cô tốt lên nhiều. Hơn nữa, đúng lúc này lại có một cơn gió nhẹ thổi qua...

Một mùi hương thoang thoảng theo gió bay vào...

Thượng Quan Tuyền hơi ngẩn ra rồi lập tức đi theo mùi hương kia, dẫn đến vườn hoa...

“Oa... đẹp quá...”

Khi thấy cả một biển hoa màu tím, từng đóa hoa khẽ lay động trong cơn gió đêm, mỗi hơi thở của Thượng Quan Tuyền đều tràn ngập mùi hương hoa thơm ngát, hương thơm dịu nhẹ đó như len lỏi vào trong người cô khiến trái tim khẽ run lên.

Cả một vườn hoa lớn như vậy nhất định do nhiều người chăm sóc, những đóa hoa màu tím lãng mạn in bóng trên mặt nước gợn sóng trong chiếc hồ ở bên cạnh. Nhìn thấy cảnh này, Thượng Quan Tuyền cảm thấy cả người lâng lâng, cảm giác như đang được hòa vào với thiên nhiên.

Đây hẳn là hoa tử vi, không... chính xác phải nói là cây tử vi mới đúng. Nơi này là một rừng cây tử vi! Những chiếc lá rủ xuống khiến Thượng Quan Tuyền cảm thấy như mình đang bước vào thế giới của cổ tích.

172. Chương 172

Chương 3: Rơi Xuống Hồ

Thượng Quan Tuyền thích thú nhìn ngắm cảnh vật trước mặt. Thì ra Lãnh Thiên Dục không lừa cô, biệt thự Lãnh gia thật sự có cả một vườn hoa tử vi đẹp như vậy, không khác gì cảnh trên tiên giới.

Cô nhìn ngắm từng đóa hoa tử vi tím đang khẽ lay động trong gió, ánh mắt lấp lánh. Cô đi men theo con đường nhỏ trong vườn hoa, đến một gốc cây to... hình như thiếu cái gì đó?

Rốt cuộc là thiếu thứ gì?

Thượng Quan Tuyền cố gắng nghĩ nhớ lại, trong đầu liền hiện ra hình ảnh một chiếc xích đu!

Đúng, là một chiếc xích đu nhỏ được treo trên cây!

Từng mảnh ghép trí nhớ dần hiện lên rõ nét hơn, dường như là hình ảnh một chiếc xích đu đang đung đưa...

Lúc cô đang như đi vào cõi thần tiên thì bóng dáng cao lớn của Lãnh Thiên Dục xuất hiện ở lối vào vườn hoa. Vẻ mặt cương nghị của hắn hơi thoáng qua nét lo lắng, đôi mắt mang theo một sự ám ảnh nhìn chăm chú không rời vào bóng dáng xinh đẹp của cô.

Chắc cô chán quá mới đi ra đây chơi! Vừa rồi hắn nghe điện thoại, thoáng thấy cô một mình ngồi trên sofa nghịch nghịch mấy ngón tay. Ai ngờ cô bé này lại nhanh tay nhanh chân như vậy, hắn vừa xoay người đi được một lúc, quay ra đã chẳng thấy cô đâu làm hắn đi tìm khắp nơi.

Thì ra cô ở đây!

Lãnh Thiên Dục không bước lên trước vì... hắn thật sự không muốn phá vỡ khung cảnh tuyệt đẹp trước mắt này.

Lúc này Thượng Quan Tuyền đang mặc một bộ quần áo trắng bằng lụa, làn gió nhẹ nhàng thổi qua khiến tà áo cô bay bay, hòa cùng biển hoa màu tím cũng đang đung đưa trong gió. Cô hơi ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên trời, không biết đang nghĩ gì.

Cô cứ lẳng lặng đứng đó, ánh trăng mờ mờ trên cao chiếu xuống khiến cô như biến thành một nàng tiên siêu phàm thoát tục, vẻ đẹp của cô như không còn chân thực nữa.

Lãnh Thiên Dục cảm thấy trái tim mình đang dần tan chảy, một cảm giác lạ lùng không biết tên dần dần dâng lên trong lòng hắn. Hắn chưa từng thấy một Thượng Quan Tuyền yên lặng như vậy, cô như vậy khiến hắn càng khó nắm giữ, chỉ muốn nâng niu, che chở và yêu chiều cô.

Chẳng phải cô vẫn chỉ là một cô gái vẫn còn đang trong tuổi xuân pháp phối sao? Dù có thân phận là một đặc công đi chăng nữa thì cô lúc này vẫn không ngừng cuốn hút hắn...

Đây hẳn là lý do khiến hắn không thể buông tay cô ra được! Nhất là lúc này!

Xem ra cô rất thích nơi này. Lãnh Thiên Dục cảm thấy mình điên thật rồi, chỉ vì một câu nói của cô mà hắn đã thật sự trồng cả một vườn hoa tử vi rộng lớn!

Nhìn vẻ mặt tò mò thích thú của Thượng Quan Tuyền khi chạy lại gần hồ nước nhân tạo, chăm chú ngắm nhìn mặt nước hồ trong xanh gợn sóng lăn tăn, Lãnh Thiên Dục dựa người vào một cái cây, ung dung khoanh hai tay trước ngực, khóe miệng nở nụ cười...

Cô bé này chẳng khác nào một đứa trẻ con cả, thấy gì cũng đều tò mò ngạc nhiên! Thật không biết nếu cô biết mình đang mang thai thì sẽ có phản ứng thế nào nữa!

Nhưng Thượng Quan Tuyền đang ở phía xa không hề biết mỗi hành động của mình đều được Lãnh Thiên Dục thu hết vào trong mắt. Bên môi cô nở nụ cười mỉm, đôi mắt trong veo tò mò nhìn xuống mặt nước hồ...

Thật đẹp! Từng con sóng nhỏ lăn tăn trên mặt nước tạo cảm giác tự do thoải mái!

Thượng Quan Tuyền nhìn kỹ hơn... dường như cô đã phát hiện ra cả một châu lục mới. Cô vui mừng khi nhìn thấy những chú cá đang tung tăng bơi lội trong hồ, ánh trăng chiếu sáng khiến mặt hồ và những chú cá như ánh lên những tia sáng kì diệu, hấp dẫn ánh mắt cô!

Đây là cá gì vậy? Cô thì thầm tự hỏi, sau đó ngồi xổm xuống, muốn quan sát gần hơn những chú cá xinh đẹp này!

“Haha”. Cô vươn tay ra muốn chạm vào mấy chú cá, nhưng...

Nước hồ lạnh như băng dường như đã truyền đến cảm giác kích thích vào trong đầu cô...

Nước? Dường như có hình ảnh nào đó đang hiện lên trong đầu cô, đôi mắt hơi mờ mông lung...

Không, không phải nhìn thấy, mà là một loại cảm giác, một cảm giác khiến cô cực kì sợ hãi và bất lực...

Thượng Quan Tuyền lấy tay đập mạnh vào trán, cảm giác đau đớn đang chi phối cô... Cô đứng bật dậy, nhưng thể xác và tinh thần đang không ổn định nên cả người lảo đảo ngã xuống hồ...

“Tuyền...”. Lãnh Thiên Dục ở xa thấy Thượng Quan Tuyền như vậy, ánh mắt lập tức kinh hãi. Hắn lập tức chạy đến, không nói gì nhảy xuống hồ ngay.

“A... khụ khụ... cứu tôi...”. Thượng Quan Tuyền bị sặc nước, kinh hoàng hét lên, hồ nước sâu không thấy đáy khiến cô sinh ra một cảm giác sợ hãi tột cùng...

“Tuyền, đừng sợ...”. Lãnh Thiên Dục bơi tới bên người Thượng Quan Tuyền, ngay sau đó ôm cô lên bờ.

“Dục...”. Thượng Quan Tuyền ôm chặt lấy gáy Lãnh Thiên Dục, để hắn bế cô lên. Cả người cô ướt đầm nước, vừa lạnh vừa run, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng trắng xanh, rõ ràng cô vừa trải qua một sự khiếp sợ.

Lãnh Thiên Dục không nói gì nữa, bước nhanh vào biệt thự.

“Đại thiếu gia...”. Di Trần thấy cả người Lãnh Thiên Dục ướt đầm bế Thượng Quan Tuyền đi vào phòng khách, bà lập tức hoảng sợ...

“Sao lại như vậy? Chẳng lẽ cô Thượng Quan rơi xuống nước sao?”. Bà khẩn trương hỏi han.

“Di Trần, sai người làm nấu nước gừng đi. Còn nữa, sai người chuẩn bị bộ quần áo mới”. Lãnh Thiên Dục bình tĩnh ra lệnh.

“Được được, tôi lập tức đi chuẩn bị”. Di Trần không nói nhiều nữa, vội vàng sai người làm.

Lãnh Thiên Dục bế Thượng Quan Tuyền vào phòng ngủ, không nói gì nữa, đưa tay lên định cởi áo cô ra.

“Anh muốn làm gì...”. Thượng Quan Tuyền chưa hết hoảng sợ đã lại giật mình hét lên.

“Ngậm miệng lại”. Về mặt Lãnh Thiên Dục đầy âm trầm, hắn muốn nhanh chóng cởi quần áo đang ướt sũng của cô ra...

“Đừng...”. Thượng Quan Tuyền sợ hãi lùi người về phía sau.

“Em không lạnh à? Còn nữa... không có việc gì làm hay sao mà một mình chạy tới đó?”.

Lửa giận trong lòng Lãnh Thiên Dục lập tức dâng lên, hắn gầm lên, vang vọng cả căn phòng!

Có trời mới biết khi thấy cô bị ngã xuống hồ, trong lòng hắn đã sợ hãi đến mức nào. Trong khoảnh khắc ấy, trước mắt hắn lại hiện ra cảnh Thượng Quan Tuyền đâm xa vào rào chắn, lao xuống biển!

Thượng Quan Tuyền thích thú nhìn ngắm cảnh vật trước mặt. Thì ra Lãnh Thiên Dục không lừa cô, biệt thự Lãnh gia thật sự có cả một vườn hoa tử vi đẹp như vậy, không khác gì cảnh trên tiên giới.

Cô nhìn ngắm từng đóa hoa tử vi tím đang khẽ lay động trong gió, ánh mắt lấp lánh. Cô đi men theo con đường nhỏ trong vườn hoa, đến một gốc cây to... hình như thiếu cái gì đó?

Rất cuộc là thiếu thứ gì?

Thượng Quan Tuyền cố ngẫm nghĩ nhớ lại, trong đầu liền hiện ra hình ảnh một chiếc xích đu!

Đúng, là một chiếc xích đu nhỏ được treo trên cây!

Từng mảnh ghép trí nhớ dần hiện lên rõ nét hơn, dường như là hình ảnh một chiếc xích đu đang đung đưa...

Lúc cô đang như đi vào cõi thần tiên thì bóng dáng cao lớn của Lãnh Thiên Dục xuất hiện ở lối vào vườn hoa. Vẻ mặt cương nghị của hắn hơi thoáng qua nét lo lắng, đôi mắt mang theo một sự ảm áp nhìn chằm chằm không rời vào bóng dáng xinh đẹp của cô.

Chắc cô chán quá mới đi ra đây chơi! Vừa rồi hắn nghe điện thoại, thoáng thấy cô một mình ngồi trên sofa nghịch nghịch mấy ngón tay. Ai ngờ cô bé này lại nhanh tay nhanh chân như vậy, hắn vừa xoay người đi được một lúc, quay ra đã chẳng thấy cô đâu làm hắn đi tìm khắp nơi.

Thì ra cô ở đây!

Lãnh Thiên Dục không bước lên trước vì... hắn thật sự không muốn phá vỡ khung cảnh tuyệt đẹp trước mắt này.

Lúc này Thượng Quan Tuyền đang mặc một bộ quần áo trắng bằng lụa, làn gió nhẹ nhàng thổi qua khiến tà áo cô bay bay, hòa cùng biển hoa màu tím cũng đang đung đưa trong gió. Cô hơi ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên trời, không biết đang nghĩ gì.

Cô cứ lẳng lặng đứng đó, ánh trăng mờ mờ trên cao chiếu xuống khiến cô như biến thành một nàng tiên siêu phàm thoát tục, vẻ đẹp của cô như không còn chân thực nữa.

Lãnh Thiên Dục cảm thấy trái tim mình đang dần tan chảy, một cảm giác lạ lùng không biết tên dần dần dâng lên trong lòng hắn. Hắn chưa từng thấy một Thượng Quan Tuyền yên lặng như vậy, cô như vậy khiến hắn càng khó nắm giữ, chỉ muốn nâng niu, che chở và yêu chiều cô.

Chẳng phải cô vẫn chỉ là một cô gái vẫn còn đang trong tuổi xuân pháp phới sao? Dù có thân phận là một đặc công đi chăng nữa thì cô lúc này vẫn không ngừng cuốn hút hắn...

Đây hẳn là lý do khiến hắn không thể buông tay cô ra được! Nhất là lúc này!

Xem ra cô rất thích nơi này. Lãnh Thiên Dục cảm thấy mình điên thật rồi, chỉ vì một câu nói của cô mà hắn đã thật sự trồng cả một vườn hoa tử vi rộng lớn!

Nhìn vẻ mặt tò mò thích thú của Thượng Quan Tuyền khi chạy lại gần hồ nước nhân tạo, chăm chú ngắm nhìn mặt nước hồ trong xanh gợn sóng lăn tăn, Lãnh Thiên Dục dựa người vào một cái cây, ung dung khoanh hai tay trước ngực, khóe miệng nở nụ cười...

Cô bé này chẳng khác nào một đứa trẻ con cả, thấy gì cũng đều tò mò ngạc nhiên! Thật không biết nếu cô biết mình đang mang thai thì sẽ có phản ứng thế nào nữa!

Nhưng Thượng Quan Tuyền đang ở phía xa không hề biết mỗi hành động của mình đều được Lãnh Thiên Dục thu hết vào trong mắt. Bên môi cô nở nụ cười mỉm, đôi mắt trong veo tò mò nhìn xuống mặt nước hồ...

Thật đẹp! Từng con sóng nhỏ lăn tăn trên mặt nước tạo cảm giác tự do thoải mái!

Thượng Quan Tuyền nhìn kỹ hơn... dường như cô đã phát hiện ra cả một châu lục mới. Cô vui mừng khi nhìn thấy những chú cá đang tung tăng bơi lội trong hồ, ánh trăng chiếu sáng khiến mặt hồ và những chú cá như ánh lên những tia sáng kì diệu, hấp dẫn ánh mắt cô!

Đây là cá gì vậy? Cô thì thầm tự hỏi, sau đó ngồi xổm xuống, muốn quan sát gần hơn những chú cá xinh đẹp này!

“Haha”. Cô vươn tay ra muốn chạm vào mấy chú cá, nhưng...

Nước hồ lạnh như băng dường như đã truyền đến cảm giác kích thích vào trong đầu cô...

Nước? Dường như có hình ảnh nào đó đang hiện lên trong đầu cô, đôi mắt hơi mờ mịt lung...

Không, không phải nhìn thấy, mà là một loại cảm giác, một cảm giác khiến cô cực kì sợ hãi và bất lực...

Thượng Quan Tuyền lấy tay đập mạnh vào trán, cảm giác đau đớn đang chi phối cô... Cô đứng bật dậy, nhưng thể xác và tinh thần đang không ổn định nên cả người lảo đảo ngã xuống hồ...

“Tuyền...”. Lãnh Thiên Dục ở xa thấy Thượng Quan Tuyền như vậy, ánh mắt lập tức kinh hãi. Hắn lập tức chạy đến, không nói gì nhảy xuống hồ ngay.

“A... khụ khụ... cứu tôi...”. Thượng Quan Tuyền bị sặc nước, kinh hoàng hét lên, hồ nước sâu không thấy đáy khiến cô sinh ra một cảm giác sợ hãi tột cùng...

“Tuyền, đừng sợ...”. Lãnh Thiên Dục bơi tới bên người Thượng Quan Tuyền, ngay sau đó ôm cô lên bờ.

“Dục...”. Thượng Quan Tuyền ôm chặt lấy gáy Lãnh Thiên Dục, để hắn bế cô lên. Cả người cô ướt đầm nước, vừa lạnh vừa run, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng trắng xanh, rõ ràng cô vừa trải qua một sự khiếp sợ.

Lãnh Thiên Dục không nói gì nữa, bước nhanh vào biệt thự.

“Đại thiếu gia...”. Di Trần thấy cả người Lãnh Thiên Dục ướt đầm bế Thượng Quan Tuyền đi vào phòng khách, bà lập tức hoảng sợ...

“Sao lại như vậy? Chẳng lẽ cô Thượng Quan rơi xuống nước sao?”. Bà khẩn trương hỏi han.

“Di Trần, sai người làm nấu nước gừng đi. Còn nữa, sai người chuẩn bị bộ quần áo mới”. Lãnh Thiên Dục bình tĩnh ra lệnh.

“Được được, tôi lập tức đi chuẩn bị”. Di Trần không nói nhiều nữa, vội vàng sai người làm.

Lãnh Thiên Dục bế Thượng Quan Tuyền vào phòng ngủ, không nói gì nữa, đưa tay lên định cởi áo cô ra.

“Anh muốn làm gì...”. Thượng Quan Tuyền chưa hết hoảng sợ đã lại giật mình hét lên.

“Ngậm miệng lại”. Về mặt Lãnh Thiên Dục đầy âm trầm, hắn muốn nhanh chóng cởi quần áo đang ướt sũng của cô ra...

“Đừng...”. Thượng Quan Tuyền sợ hãi lùi người về phía sau.

“Em không lạnh à? Còn nữa... không có việc gì làm hay sao mà một mình chạy tới đó?”.

Lửa giận trong lòng Lãnh Thiên Dục lập tức dâng lên, hắn gầm lên, vang vọng cả căn phòng!

Có trời mới biết khi thấy cô bị ngã xuống hồ, trong lòng hắn đã sợ hãi đến mức nào. Trong khoảnh khắc ấy, trước mắt hắn lại hiện ra cảnh Thượng Quan Tuyền đâm xa vào rào chắn, lao xuống biển!

173. Chương 173

Chương 4: Thượng Quan Tuyền Sợ Hãi

Có lẽ loại cảm giác này là cảm giác sợ bị mất đi, lại giống như đang tự trách. Lãnh Thiên Dục như một con sư tử đang lên cơn giận khiến Thượng Quan Tuyền đang lạnh run người sợ đến mức chỉ có thể sùng sờ...

Ngay sau đó...

“Anh gào lên cái gì chứ... Em... Em đã rất sợ hãi mà anh còn gào lên... gào gì chứ...”.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thượng Quan Tuyền hơi nhăn lại, cô vừa kinh ngạc và sợ hãi, hai hàng nước mắt như những hạt trân châu rơi xuống, giọng nói đầy nước nở nghẹn ngào!

“Hu... hu...”. Thượng Quan Tuyền khóc lớn tiếng, cực kì tủi thân.

Lúc này, trước tình cảnh này... hung thần Lãnh Thiên Dục đứng trước Thượng Quan Tuyền đang bật khóc nức nở đầy bất lực, nhìn kiểu gì cũng giống như một con sói xám đang bắt nạt một chú cừu nhỏ đáng thương.

Thấy cô như vậy, ánh mắt Lãnh Thiên Dục lướt qua tia ân hận...

Sao hắn lại như vậy chứ?

Những giọt nước mắt của cô như thấm vào tận sâu trong tim hần...

“Được rồi, đừng khóc nữa...”.

Lãnh Thiên Dục khẽ thở dài, an ủi Thượng Quan Tuyền, đáy mắt cũng tràn ngập sự đau lòng. Bàn tay hần nhẹ nhàng vỗ lên bộ quần áo bằng lụa trắng đã ướt sũng, nhẹ giọng dỗ dành cô.

“Ngoan, anh giúp em thay quần áo ướt ra đây, nếu không sẽ cảm lạnh đấy!”

“Đừng động vào em...”. Thượng Quan Tuyền chẳng hề cảm kích chút nào, đẩy tay Lãnh Thiên Dục ra...

Trong mắt cô, hần lúc nào cũng quất mắng ầm ĩ cả lên, nhất là vừa rồi.

“Em không muốn ở đây với anh... Em muốn ở cùng Vận Nhi, em ghét anh...”. Cô ngẩng khuôn mặt đang ướt nhoe những giọt nước mắt long lanh như thủy tinh lên hét với Lãnh Thiên Dục.

“Tuyền...”.

Lãnh Thiên Dục nghe Thượng Quan Tuyền nói vậy, hần giơ tay khẽ vuốt ve gương mặt cô, nhẹ nhàng thay cô lau nước mắt.

“Đừng nói những lời khiến anh không vui, nghe chưa?”

Giọng điệu dịu dàng và thương tiếc nhưng không khó nghe ra sự mãnh liệt và nguy hiểm ẩn trong đó.

“Anh...”.

Thượng Quan Tuyền dường như cảm giác được mùi nguy hiểm quanh quẩn xung quanh mình, cô mở to đôi mắt đang rung rung, vừa tủi thân vừa ngang bướng nhìn Lãnh Thiên Dục.

“Vì sao em phải nghe lời anh, anh cho rằng mình là vị hôn phu của em là có thể bắt nạt em à?”

Cô không chịu nổi nữa, đứng bật lên, vừa khóc vừa hét lớn với Lãnh Thiên Dục.

Sắc mặt Lãnh Thiên Dục đột nhiên biến đổi, hần chậm rãi đứng lên...

Cốc! Cốc! Cốc!

Đúng lúc này, tiếng gõ cửa vang lên đúng lúc khiến bầu không khí trong phòng như dội đi một ít.

“Vào đi!”. Lãnh Thiên Dục tức giận quát lên.

“Ôi, tôi nói này đại thiếu gia, dì Trần này chưa già đến mức lãng tai đâu, cậu gào gì chứ?”. Dì Trần tự tay bê một bát canh gừng vào, cố tình oán trách Lãnh Thiên Dục.

Bà đã theo dõi đại thiếu gia từ khi còn bé cho đến lúc trưởng thành, vậy nên cả Lãnh gia chỉ có bà là có tư cách dám nói đùa với hần.

Dì Trần còn chưa đặt bát canh xuống đã thấy Thượng Quan Tuyền đang khóc nức nở, sắc mặt liền cả kinh...

“Sao lại khóc rồi, lại đây dì Trần xem nào!”. Bà lập tức bước nhanh lên phía trước.

Sự hiền lành và tốt bụng của dì Trần khiến Thượng Quan Tuyền sinh ra cảm giác thân thiết. Tuy hôm nay cô mới được gặp dì Trần nhưng cô cảm thấy dì Trần còn tốt gấp mấy lần so với Lãnh Thiên Dục, vậy nên cô nghe lời đi đến bên cạnh dì Trần.

“Xem cháu này, cả người ướt sũng rồi. Không sao, dì Trần đã chuẩn bị quần áo mới rồi, nhớ thay ra đây. Còn nữa... ai bắt nạt cháu, nói cho dì Trần nghe, dì Trần sẽ thay cháu trút giận”.

“Anh ta... chính là anh ta... Cháu... Cháu đã bị ngã xuống nước rồi... Anh ta còn quát cháu... còn uy hiếp cháu...”.

Thượng Quan Tuyền giơ một ngón tay nhợt nhạt lên chỉ thẳng vào Lãnh Thiên Dục, vừa ghen ngào vừa lên án, vẻ mặt như đang nén giận.

Dì Trần không khó để tưởng tượng ra bộ mặt Lãnh Thiên Dục đang tức giận lúc đó. Bình thường ngay cả lúc hấn không tức giận thì sự lạnh lẽo trên mặt cũng khiến người khác phải lùi bước, có thể thấy khi hấn tức giận lên thì đáng sợ đến thế nào. Bà lắc đầu, nói với Lãnh Thiên Dục.

“Ôi, đại thiếu gia à, cô Thượng Quan vốn đã kinh hoảng lắm rồi, cô ấy vừa xuất viện, chẳng lẽ cậu muốn cô ấy phải vào viện lần nữa à? Có gì cậu cứ quát cái thân già này đây, sao lại quát cô ấy chứ? Còn nữa...”

Bà đưa bộ quần áo cho Lãnh Thiên Dục, thấp giọng nói: “Trong biệt thự không có nhiều quần áo ngủ cho nữ nên tôi lấy áo sơ mi của đại thiếu gia cho cô ấy mặc tạm, lúc nào rảnh rảnh tôi sẽ đi mua thêm”.

“Được rồi, dì Trần, tôi biết rồi, bác cứ ra ngoài đi”. Lãnh Thiên Dục thấy dì Trần nói vậy, sự tức giận cũng tan thành mây khói cả rồi.

Dì Trần cười cười, đến bên cạnh Thượng Quan Tuyền, nhẹ giọng nói: “Đừng khóc nữa, dì Trần nấu xong nước gừng cho cháu rồi, nhất định phải uống hết đấy, nếu không sẽ bị cảm lạnh mất”.

“Vâng, cảm ơn dì Trần!”. Thượng Quan Tuyền thấy trong lòng dâng lên cảm giác ấm áp.

Dì Trần nhẹ nhàng đặt bát canh gừng lên bàn rồi đi ra khỏi phòng.

Lãnh Thiên Dục cầm lấy “bộ quần áo mặc đi ngủ” mà dì Trần chuẩn bị, thật ra là áo sơ mi của hấn. Dì Trần này thật là... có thể thấy bà đang tạo cơ hội cho hấn...

Khóe môi hấn hơi cong lên nụ cười, bất đắc dĩ lắc đầu, lập tức cầm chiếc áo đến bên cạnh Thượng Quan Tuyền...

Hấn vươn tay ra, ôm cả người cô vào lòng.

174. Chương 174

Chương 5: Lãnh Thiên Dục Giải Thích

“Được rồi, đừng khóc nữa, vừa rồi là anh không tốt, anh không nên quát em, nhưng mà...”

Giọng điệu hấn rất nhẹ nhàng, bàn tay khẽ xoa đầu Thượng Quan Tuyền: “Anh như vậy cũng là vì quá căng thẳng thôi. Em biết không, lúc em ngã xuống hồ, trước mắt anh lại hiện ra hình ảnh em đâm xe lao xuống biển, may mà...”

Lãnh Thiên Dục dừng lại, trước mắt hấn hiện ra tình cảnh hôm đó...

Khi hấn nhảy xuống biển, nhìn thấy khuôn mặt toàn máu của Thượng Quan Tuyền đang bị kẹt trong xe, chỉ còn lại hơi thở yếu ớt. Nếu không phải hấn sớm phát hiện ra, mau chóng đập vỡ cửa kính cứu cô ra ngoài thì có thể cả đời này hấn đã mất đi cô rồi...

Thượng Quan Tuyền cũng cảm nhận được Lãnh Thiên Dục đang ôm chặt mình vào lòng hơn, dường như hấn đang sợ sẽ không cẩn thận đánh mất cô...

Cô ngừng khóc, ngẩng đầu ngơ ngác nhìn Lãnh Thiên Dục...

“May gì? Chẳng lẽ là anh cứu em sao?”

“Lúc ấy em hôn mê bất tỉnh, không phải anh cứu em thì chẳng lẽ em cho rằng mình là siêu nhân à? Cho nên... anh là ân nhân cứu mạng của em, về sau không cho phép em nói chán ghét anh nữa”.

Lãnh Thiên Dục không thể không thừa nhận mình không phải cao thủ tình trường gì. Hấn chẳng biết dỗ dành con gái, chỉ có thể dùng phương thức “vừa dỗ vừa lừa” này.

Xem ra hấn phải học tập cái tên Cung Quý Dương kia một chút rồi!

“Em có nhờ anh cứu đâu...”

Thượng Quan Tuyền có thể cảm nhận được sự chân thành tha thiết trong mắt Lãnh Thiên Dục. Còn nữa... hơi thở dần ông vậy quanh khiến tim cô đập nhanh hơn, cô bối rối tránh né, cố ý thấp giọng nói đỡ cho bản thân.

“Tuyền...”

Lãnh Thiên Dục bị sự dễ thương này của cô chọc cười, hần nhẹ nhàng nâng cằm cô lên để cô nhìn vào hần.

“Quan hệ của chúng ta là hôn phu, hôn thê ân ái như thế, em nói xem, thấy em rơi xuống biển anh có thể không cứu sao?”

Khuôn mặt của Thượng Quan Tuyền đỏ ửng lên, trái tim vì những lời này lại đập càng rộn ràng. Ngay sau đó, cô quay mặt ra chỗ khác, cố ý không nhìn vào hần.

Ánh mắt người đàn ông này quá mức sắc bén và thâm thúy khiến cô có cảm giác như đang sa chân vào vũng bùn, không rút ra được.

Quan hệ ân ái... Mấy từ đó thật ái muội làm sao!

Ai ngờ Lãnh Thiên Dục không cho phép Thượng Quan Tuyền trốn tránh, lại trầm thấp mở miệng: “Được rồi, đừng giận đối nữa, mau thay quần áo ra”.

Nói xong, hần không đợi ý kiến của Thượng Quan Tuyền đã dứt khoát cởi mấy chiếc cúc trên chiếc váy bằng lụa...

Hả???

Bàn tay Thượng Quan Tuyền lập tức giữ lấy tay hần...

“Đưa quần áo cho em, tự em thay được”. Cô hơi ngượng ngừng nói.

Đùa cái gì thế, để hần thay quần áo cho cô sao?

“Em ngượng à?”. Lãnh Thiên Dục nhún mày cười, hần phát hiện lúc này Thượng Quan Tuyền rất đáng yêu.

“Hả... Ngượng gì chứ... Nhưng mà... Nhưng mà chúng ta dù sao cũng chưa kết hôn...”.

“Nhưng em đã là người của anh!”

Lãnh Thiên Dục ngắt lời Thượng Quan Tuyền, ánh mắt nhìn cô. Chiếc váy bị ướm sũng dán vào người cô khiến toàn bộ những đường cong duyên dáng hiện ra trước mắt hần. Hần hơi nhếch môi lên cười.

“A?”

Thượng Quan Tuyền hơi ngu ngơ, lúc cô thấy ánh mắt Lãnh Thiên Dục dần thay đổi thì lập tức bối rối nói: “Nhưng mà, nhưng mà em không nhớ gì hết...”.

Lãnh Thiên Dục giận quá hóa cười, hần chậm rãi cúi người xuống, đôi môi khê hôn lên vành tai mẫn cảm của cô, nói ra mấy từ làm lay động lý trí của cô: “Không sao, đêm nay anh sẽ khiến em nhớ lại...”.

Thượng Quan Tuyền hơi run lên, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng tới tận mang tai. Cô gơ bàn tay trắng như phấn đầm vào lồng ngực rắn chắc của Lãnh Thiên Dục: “Anh... đồ đáng ghét!”.

Ngay sau đó, tay cô bị Lãnh Thiên Dục cầm lấy, hần bế cả người cô lên đi vào phòng tắm...

“Này, anh muốn làm gì... buông em ra!”

Thượng Quan Tuyền cảm thấy tim mình sắp nhảy ra khỏi lồng ngực rồi. Cô vặn vẹo người muốn thoát khỏi hần nhưng cánh tay Lãnh Thiên Dục như chiếc kim sắt khóa chặt cô trong lòng hần.

Phòng tắm rất rộng, xa hoa đến mức có thể dọa người. Sự thiết kế toàn màu trắng làm nổi bật khí chất cao nhã.

“Dục, xin anh mà, anh ra ngoài trước đi... Em... thật sự chưa chuẩn bị tâm lý, xin anh đấy...”

Thượng Quan Tuyền thấy bồn tắm bốc lên mùi hương thơm ngát của sữa tắm, trong lòng cô rất hoảng hốt...

Cô thật sự không dám tưởng tượng mình lại cùng tắm chung với một người đàn ông...

Lãnh Thiên Dục chăm chú nhìn Thượng Quan Tuyền một lúc lâu, mãi sau mới phát hiện sự sợ hãi trong ánh cô. Hắn không ép buộc cô nữa, đem áo sơ mi đặt ở một chỗ rồi thấp giọng nói một câu đầy ngụ ý: “Tạm thời buông tha cho em”.

Nói xong, hắn quét một lượt thân thể lung linh của cô vào trong mắt rồi bước ra ngoài.

Nếu không phải sợ cô sẽ bị cảm lạnh thì hắn sẽ chẳng động lòng trắc ẩn mà buông tha cho cô!

Khi bóng dáng hắn khuất sau cánh cửa phòng tắm, Thượng Quan Tuyền mới thở dài một hơi nhẹ nhõm. Không gian trong phòng tắm rộng thê mà sao lúc hắn ở trong này lại thấy nhỏ thế nhỉ?

Thượng Quan Tuyền chậm rãi cởi chiếc váy ướt sũng trên người ra... chiếc gương trên tường soi chiếu dáng người tuyệt đẹp của cô...

Cô vô thức nhìn vào trong gương. Trong gương là dáng người tuyệt diệu của cô từ sau lưng, ánh mắt cô dần dần nhìn vào... thứ là lạ trên bả vai...

Ngón tay khẽ vuốt lên bả vai... trên làn da trắng như ngọc lại xuất hiện một hình xăm, nhìn mãi nhưng không tìm ra manh mối nào. Là cái gì vậy?

Cô chau mày lại, dường như có một sự mơ hồ nào đó về hình xăm này thoáng hiện ra trong đầu!

175. Chương 175

Chương 6: Chiếc Xích Đu Trong Trí Nhớ

Khi Thượng Quan Tuyền bước ra khỏi phòng tắm thì thấy Lãnh Thiên Dục đang dựa vào đầu giường. Hắn mặc một chiếc áo choàng tắm màu trắng, rõ ràng là đã tắm ở phòng khác rồi mới vào đây. Mái tóc ngắn còn hơi ướt khiến hắn không còn quá lạnh lùng, vạt áo choàng tắm hơi mở ra, có thể loáng thoáng thấy lồng ngực khêu gợi của hắn.

Khi hắn thấy Thượng Quan Tuyền bước ra thì bỏ tập tài liệu đang cầm trong tay xuống, dựa người vào đầu giường, ánh mắt thích thú nhìn cô. Tất cả sự nguy hiểm đều được ẩn giấu sau dáng vẻ lười biếng đó. Hắn giờ tay vẫy cô...

“Lại đây...”.

Ánh mắt Thượng Quan Tuyền hiện lên tia bối rối, cô khấn trương kéo kéo chiếc áo sơ mi đàn ông trên người. Vì Lãnh Thiên Dục có thân hình cao lớn nên chiếc áo sơ mi của hắn có thể che được cặp mông tròn trịa của cô, đôi chân thon dài hấp dẫn của cô hiện ra trong đáy mắt Lãnh Thiên Dục.

“Chuyện đó... em muốn sang phòng khác...”.

Giọng nói thanh nhẹ của cô lộ ra sự e ngại. Tuy cô thừa nhận đối với người đàn ông trước mắt, cô có một cảm giác rung động không tên nhưng... cô vẫn không thể quen với việc nằm ngủ cùng một giường với hắn.

Dù sao hiện tại cô không nhớ gì về người đàn ông này cả.

Nhưng Lãnh Thiên Dục không định trả lời cô cũng không muốn buông tha cho cô...

“Lại đây!”.

Hắn nhắc lại một lần, giọng điệu lộ ra sự nhẫn nại và cố chấp.

Thượng Quan Tuyền biết mình không lay chuyển được hắn, đành phải bước lại gần hắn. Vấn đề phòng ngủ cô cần phải thảo luận lại với hắn.

Lúc cô tới gần, Lãnh Thiên Dục giơ tay ra kéo cô khiến cả người cô ngã vào lòng hắn, mái tóc dài cũng theo đó xỏa tung ra.

“Em là người phụ nữ của anh, tại sao lại muốn tránh xa anh?”

Hắn vừa nhẹ giọng hỏi cô vừa hôn lên mái tóc mềm mại, hương thơm của cô lan tràn khắp lồng ngực hắn.

Lãnh Thiên Dục phát hiện mùi hương trên người cô lại có thể khiến hắn sinh ra cảm giác muốn dựa vào.

“Ừm... Em có tránh anh đâu...”.

Thượng Quan Tuyền không ngừng né người ra sau, đôi môi nóng bỏng của hắn khiến cô cảm thấy bất an. Cô lập tức lên tiếng: “À, đúng rồi, nước gừng dì Trần nấu em còn chưa uống, để em đi uống”.

Cô như một chú cá linh hoạt trốn khỏi lòng Lãnh Thiên Dục, nhanh chóng đi xuống giường, cầm bát nước gừng, nhắm mắt uống...

Lãnh Thiên Dục hơi nheo mắt lại, vẻ mặt hắn không nhìn ra đang vui hay không vui, đôi mắt sắc nhọn hòa lẫn với sự dịu dàng. Sau đó hắn bước xuống giường, đi tới bên cạnh Thượng Quan Tuyền...

Nhắm mắt uống một hơi hết bát nước gừng khiến Thượng Quan Tuyền bớt cảm giác căng thẳng trong lòng, không hề để ý thấy Lãnh Thiên Dục đang lại gần. Cô uống xong liền thở hổn hển, không biết vì vị cay nồng của bát nước hay chính bản thân cô đang căng thẳng nữa.

“Ngoan lắm, uống hết nước gừng rồi”. Âm thanh trầm thấp của Lãnh Thiên Dục truyền đến từ trên đầu Thượng Quan Tuyền.

Thượng Quan Tuyền còn chưa kịp thở xong đã cảm thấy bản thân đang bị kéo đi, cả người dựa vào vòm ngực ấm áp quen thuộc.

“Dục...”. Cô thì thầm gọi hắn, hơi vùng vẫy người. Cô không biết mình bị làm sao nữa, trái tim đang nhảy dựng lên, vừa thấy an toàn lại cũng vừa thấy bất an.

Lãnh Thiên Dục dường như có thể cảm nhận được cảm giác bất an trong lòng cô nên hắn không ép buộc cô nhiều. Hắn từ phía sau ôm cô vào lòng, hơi cúi nghiêng đầu xuống hôn nhẹ lên gương mặt cô. Đôi môi nóng bỏng lướt vào vành tai cô, dịu dàng như đang trấn an cảm giác lo sợ trong lòng cô lúc này.

“Dục, đừng, ngứa lắm...”.

Thượng Quan Tuyền nghiêng đầu cười muốn né tránh bờ môi hắn, ai ngờ Lãnh Thiên Dục lại há mồm ngậm lấy vành tai xinh xắn của cô...

Thượng Quan Tuyền thở gấp, trái tim đập thình thịch...

Cảm nhận được sự bối rối của cô, Lãnh Thiên Dục quyết định cho cô thêm thời gian thích ứng. Hắn dừng động tác lại, chỉ siết vòng tay ôm chặt cô hơn để cô dựa hẳn vào lòng hắn.

Thượng Quan Tuyền khẽ nhắm mắt, thở dài một hơi, hành động hồn nhiên như đang vừa lòng.

Hành động của hắn thật là mờ ám! Cô nhắm mắt nhớ lại, khóe môi liền mỉm cười!

“Lúc em đứng dưới gốc cây trong vườn hoa, nhìn lên trời làm gì đấy?” Lãnh Thiên Dục chậm rãi hỏi, nhẹ nhàng vuốt mái tóc dài của cô, hưởng thụ cảm giác mềm mại như tơ lụa dưới lòng bàn tay.

“Anh thấy à?”. Thượng Quan Tuyền nghiêng đầu nhẹ giọng hỏi.

“Ừ!”. Lãnh Thiên Dục thấp giọng đáp, ngay sau đó hắn quay người cô lại...

“Lúc đó em rất đẹp, như một nàng tiên vậy!”

Ngón tay thon dài vuốt ve từng đường cong tuyệt mỹ trên gương mặt cô, trượt đến đôi môi đỏ hồng, hưởng thụ cảm giác dịu dàng dưới đầu ngón tay.

Thượng Quan Tuyền không kim lòng được, ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt thâm thúy của Lãnh Thiên Dục, cô cảm thấy mặt đang nóng bừng lên.

“Tại em nhớ mang máng hình như từng thấy có một chiếc xích đu được treo dưới gốc cây tử vi”.

Đôi mắt cô mờ mờ đi như đang nhớ lại gì đó, phỉếm má hồng áp lên ngực Lãnh Thiên Dục, vừa lắng tai nghe nhịp tim trầm ổn của hắn vừa nhìn ra vầng trăng khuyết ngoài cửa sổ.

Im lặng một lúc, cô mới nói tiếp: “Hình như Vận Nhi đã từng nói ở cô nhi viện cũng có một chiếc xích đu như vậy...”.

Ánh trăng ngoài cửa sổ dường như trở nên mờ lung hơn, ánh vào đôi mắt cô khiến cô cảm thấy rất mờ mịt. Cô không biết chuyện này là do cô nhớ lại hay từng nghe người khác nhắc tới.

Thượng Quan Tuyền không dám giơ tay lên dụi mắt đành phải chớp chớp mắt mấy cái, không muốn để hấn phát hiện sự mỏng manh yếu đuối của cô.

Tuy thế nhưng Lãnh Thiên Dục vẫn có thể cảm nhận được sự buồn phiền trong lời nói của cô.

Hắn trầm mặc không lên tiếng, cũng không an ủi cô, chỉ yên lặng vỗ nhẹ lên đầu cô, lưng cô.

Ánh mắt sâu hun hút của hắn như đang đắm chiêu suy nghĩ...

176. Chương 176

Chương 7: Cả Thế Xác Và Tinh Thần Đều Phải Đạt Được[H]

Thật lâu sau, Thượng Quan Tuyền dường như cũng phát hiện được sự trầm mặc của Lãnh Thiên Dục, cô giấu đi sự buồn phiền trong lòng, nhẹ nhàng cười nói: “Anh không cần phải thương hại em...”.

“Có sao?”. Lãnh Thiên Dục nhún đôi mày rậm lại, nhìn cô đang nở nụ cười kiên cường, tâm trạng cũng trở nên tốt hơn.

“Chứ còn gì nữa! Lòng mi của anh này, ánh mắt của anh này, còn có cả...”.

Đôi mắt trong veo của Thượng Quan Tuyền lộ ra tia chế nhạo, cô vươn tay chạm vào khuôn mặt anh tuấn như điêu khắc của Lãnh Thiên Dục, nói tiếp: “Trên mặt anh đã viết rất rõ ràng mấy chữ ‘Anh rất thương hại em’ rồi”.

“Cô bé, em dám đùa giỡn anh à?”. Lãnh Thiên Dục khẽ cười, ngay sau đó bế cả người cô lên...

“A...”. Thượng Quan Tuyền thét lên một tiếng sợ hãi, cơ thể cô bị Lãnh Thiên Dục đặt lên giường, sau đó hấn cũng đè lên người cô.

Bốn mắt cứ nhìn nhau như vậy, dường như có một cảm giác chân tình kì diệu len lỏi giữa hai người...

“Dục...”.

Thượng Quan Tuyền nhìn vào đôi mắt thâm sâu nhưng lại có lúc hơi lơ đãng của Lãnh Thiên Dục, cô hơi sợ hãi rụt rè đưa tay lên vuốt mặt hấn, ngón tay mềm nhẹ lướt theo từng đường nét góc cạnh trên khuôn mặt anh tuấn.

“Sao anh lại đẹp trai thế chứ...”.

Cô cúi đầu thủ thủ. Người đàn ông như hấn hấn là không thiếu phụ nữ bên cạnh, Thượng Quan Tuyền lại lập tức nghĩ đến cái cô Phỉ Tô mà dì Trần nhắc tới...

Không biết vì sao khi nghĩ đến cái tên này, trong lòng cô có cảm giác như một thứ gì đó bị vỡ ra. Cô thật sự rất muốn hỏi hai người họ rốt cuộc có quan hệ gì.

Sự tiếp xúc nhẹ nhàng tình cảm của Thượng Quan Tuyền gợi lên cảm giác rung động sâu trong lòng Lãnh Thiên Dục. Hắn không kìm lòng được, cúi đầu xuống hôn lên đôi môi cô, lưu luyến triền miên...

“Dục... Đừng...”.

Cả người Thượng Quan Tuyền run lên, tiếng tim đập thành thịch như vang lên ngay bên tai cô, từng nhịp từng nhịp khiến cô có cảm giác sợ hãi.

Thân thể mềm mại kiêu diễm ở dưới thân khiến Lãnh Thiên Dục dần dâng lên dục vọng. Nụ hôn của hấn rời xuống dưới, hôn lên khắp người cô...

Khuôn mặt tuấn tú vùi vào cổ cô, hơi thở nóng bỏng phả vào tai cô, bàn tay không chịu yên cũng bắt đầu vuốt ve thân thể cô, khơi lên hứng thú của cô, bàn tay nóng bỏng phủ lên cặp mông tròn trịa...

Hơi thở dần ông mạnh mẽ bao vây lấy Thượng Quan Tuyền, dường như hẳn không có ý định dừng lại, cúc áo sơ mi trước ngực cô cũng được cởi bỏ từng nút từng nút một...

“Dục...”

Bàn tay Thượng Quan Tuyền lập tức chặn tay hắn, đôi mắt cô hơi mờ lung, nhàn nhạt cầu xin: “Đừng như vậy, em...”

“Sao lại quên anh?”

Hương thơm quen thuộc cùng cảm giác mềm mại ở dưới thân như khuấy đảo tư tưởng của Lãnh Thiên Dục. Hẳn khó có thể kìm chế nổi, thấp giọng hỏi, đôi mắt chim ưng nhìn thẳng vào mắt Thượng Quan Tuyền dần trở nên thâm trầm, bóng tối như lan tràn trong đôi mắt hắn...

Thanh âm trầm thấp nặng nề của hắn như một tảng đá vang lên, giọng nói nhuốm đầy khát vọng với cơ thể cô, nhưng... cũng chứa sự chân tình...

Không biết vì sao khi Thượng Quan Tuyền nghe thấy giọng hắn như vậy, trái tim cô như co rúm lại, sau đó cảm giác đau đớn lan tràn ra...

“Xin lỗi anh, Dục, em... Em thật sự muốn nhớ lại anh, nhưng...”

Đôi môi cô hơi run lên, hàng lông mi dài như cánh ve cũng run rẩy, khuôn mặt đầy áy náy như một đứa trẻ vừa làm sai chuyện gì.

Vì cô đang thở dồn dập nên cảnh xuân trước ngực cũng thấp thoáng ẩn hiện sau lớp áo. Lúc này, dáng vẻ của cô càng thêm hấp dẫn Lãnh Thiên Dục.

“Anh nói rồi, anh sẽ khiến em nhớ lại cảm giác này”. Đôi mắt Lãnh Thiên Dục dần thay đổi, ánh mắt thâm thúy tối tăm lóe sáng muốn chiếm hữu...

Mùi hương trên người cô như đang trêu chọc hắn, khuôn mặt và dáng người hoàn mỹ của cô đang ở ngay trước mắt hắn...

Yết hầu của Lãnh Thiên Dục động đậy vài cái, Thượng Quan Tuyền thấy ánh mắt hắn càng ngày càng sâu thẳm, trong lòng dâng lên cảm giác hốt hoảng bối rối: “Dục... Đừng ép em...”

Ngay sau đó, Lãnh Thiên Dục cúi xuống hôn mạnh mẽ lên đôi môi đỏ hồng của cô, đầu lưỡi bá đạo liếm vòng quanh cánh môi như đóa hoa, đem thân thể mềm mại của cô áp sát vào thân hình cao lớn rắn rỏi của hắn.

Đây là cảm giác gì?

Thật kì lạ... Nhưng cũng rất quen thuộc...

Thượng Quan Tuyền cảm thấy đầu như đang trống rỗng, cô cố gắng nhớ lại điều gì đó nhưng chỉ tốn công vô ích.

Đầu lưỡi của Lãnh Thiên Dục cuốn lấy chiếc lưỡi thơm tho của cô. Sự bị động của cô dâng lên trong lòng hắn cảm giác trống rỗng. Thượng Quan Tuyền không tự chủ được cũng muốn trêu đùa cùng hắn...

Cảm nhận được sự đáp lại của cô, hắn càng hôn cô mãnh liệt hơn. Hắn đang khát vọng, say mê hôn cô, cắn nuốt hết sự ngọt ngào trong cái miệng nhỏ nhắn của cô, cướp đi hơi thở của cô.

Một loại cảm giác tuyệt vời dần lan ra, hai đôi môi đang triển miên dầy đưa cùng nhau cũng sinh ra cảm giác kì diệu.

Bàn tay đang chống trước ngực hắn của Thượng Quan Tuyền dần ôm lấy cổ hắn. Cô như một chiếc bè gỗ trôi nổi, muốn bám chặt vào người hắn...

“Tuyền, em đang trêu chọc anh đấy...”

Lãnh Thiên Dục khó nhịn được rên lên một tiếng, bàn tay to lướt trên da thịt cô...

Cảm giác nóng bỏng truyền đến mang theo từng cảm giác tê dại, dường như có một luồng điện chạy vào cơ thể hắn.

“Em không phải.... Thượng Quan Tuyền cắn cắn cánh môi, người đàn ông trước mắt này khiến cô có cảm giác muốn chạy trốn.

“Đủ rồi, anh đừng như vậy... Chúng ta không thể...”. Cô cầu xin, không biết tại sao sâu trong lòng cô dâng lên cảm giác sợ hãi.

Lãnh Thiên Dục không cho cô cơ hội lùi bước, hắn muốn đoạt lấy cô, muốn hoàn toàn chiếm giữ được cô... không chỉ là thân thể cô, mà còn cả trái tim cô nữa!

Đúng, giờ khắc này, đây là suy nghĩ duy nhất trong đầu Lãnh Thiên Dục, mà hắn cũng chỉ muốn hành động theo suy nghĩ này mà thôi!

Lãnh Thiên Dục cúi người xuống, thanh âm khàn khàn đầy dục vọng vang lên bên tai cô: “Là em đã đốt lửa, em phải chịu trách nhiệm dập tắt...”.

Hơi thở nóng bỏng của hắn phả vào vành tai cô khiến cả người cô mềm nhũn đi!

Chiếc áo sơ mi được cởi ra, cả người Thượng Quan Tuyền không còn một mảnh vải che thân...

Thượng Quan Tuyền cảm thấy đang có từng đợt thay đổi đáng sợ diễn ra trong cơ thể cô. Cả người cô dâng lên một luồng nhiệt nóng như thiêu đốt cô, cả người cô nóng như một biển lửa...

Lãnh Thiên Dục thấy phản ứng của cô như vậy liền nhếch môi cười, sau đó hắn cúi người xuống, ngậm lấy nụ hoa ngọt ngào trên đỉnh đồi cao vút.

Thượng Quan Tuyền không nhận được vận vẹo cơ thể. Toàn thân cô run lên từng hồi, cô cắn môi để không phát ra âm thanh.

Cảm nhận được sự run rẩy của cô, Lãnh Thiên Dục đau lòng nói: “Ngoan, anh muốn nghe, em cứ phát ra tiếng đi. Không cần thấy quá áp lực đâu, em là của anh, toàn bộ đều là của anh...”.

Tiếng nói của cô vang lên như dòng rượu vang thượng hạng, say mê lòng người...

“Dục...”

Thượng Quan Tuyền vô thức ôm lấy cổ hắn, hô hấp toàn là hơi thở đàn ông ấm áp của hắn. Ánh mắt cô như mờ sương đi, hơi thở nóng bỏng này như dội vào đầu óc khiến cô lơ mơ nhớ lại điều gì đó...

“Nói, em cần tôi...”.

“Em là người phụ nữ của tôi, chỉ cần tôi muốn thì em phải đồng ý...”.

“Em đang sợ.. em sẽ yêu tôi!”

“Không! Tôi không yêu anh!”

“Muốn tôi yêu anh ư?”

“Vĩnh viễn không bao giờ có chuyện đó!”

Không biết tại sao lúc này trong đầu Thượng Quan Tuyền lập tức nhớ lại những mẫu đối thoại vụn vặt đó, hơi thở của người đàn ông vừa quen thuộc vừa xa lạ. Cảm giác này hình như là... Dục...

Nhưng tại sao cô lại nói vĩnh viễn sẽ không bao giờ yêu hắn?

“Tuyền... em là của anh, hãy đồng ý với anh, cả đời này ở bên cạnh anh...”.

Thấy Thượng Quan Tuyền như vậy, Lãnh Thiên Dục không kìm chế nổi liền lên tiếng, ánh mắt vốn lạnh lẽo lúc này toát lên tia tình cảm.

Hắn nhẹ nhàng mân mê từng tác da thịt trên người cô, ngón tay thon dài dâng lên cảm giác khác thường trong lòng cô...

“Dục...”. Sự tiếp xúc của hắn khiến cả người cô trở nên mềm nhũn, không còn sức lực.

“Nói, em muốn cả đời này ở bên cạnh anh”. Hấn ngẩng đầu lên, giọng điệu khàn khàn tràn ngập dự vọng và ham muốn chiếm hữu.

“Em...”

Ánh mắt Thượng Quan Tuyền lóe lên tia bất lực, cô không biết nên trả lời như thế nào, chỉ cảm thấy bản thân đang đắm chìm trong hơi thở của hắn.

Lãnh Thiên Dục cúi người xuống hôn lên chiếc cổ trắng nõn của cô: “Tuyền, ngoan, nói đi!”

“Em... Em sẽ ở lại bên cạnh anh... Cả đời này!”

Thượng Quan Tuyền cảm thấy trái tim mình lúc này như đang đi lạc. Tuy cô không biết tại sao Lãnh Thiên Dục lại bắt cô phải nói những lời này nhưng cô biết rất rõ, chính bản thân cô cũng có cảm giác quen thuộc.

“Ng ngoan, anh sẽ nhẹ nhàng...”. Giọng nói Lãnh Thiên Dục khàn khàn đầy hấp dẫn.

Không cho cô thời gian suy nghĩ gì nữa, cảm giác mềm mại trong lòng khiến hắn như muốn nổ tung lên...

Ngay sau đó, Lãnh Thiên Dục thúc mạnh eo lưng đâm xuyên qua người cô...

“Dục...”

Thân thể mềm mại của Thượng Quan Tuyền không nhịn được run rẩy kịch liệt, đôi mắt đẹp giờ cũng mờ mịt. Tại sao cảm giác này lại quen thuộc đến vậy?

Lãnh Thiên Dục thâm tình nói: “Tuyền, đem tất cả giao cho anh, tin tưởng anh”.

Bầu không khí trong phòng dần trở nên nồng đậm, Thượng Quan Tuyền không thể khống chế được tiếng rên rỉ bật ra từ cổ họng.

Lãnh Thiên Dục nhìn cô, thỏa mãn vùi mặt vào cổ cô, hít hà hương thơm trên người cô.

Hai con người như đắm chìm trong từng đợt sóng mạnh mẽ dâng lên.

Cứ vậy, từng hồi, từng hồi...

Thân thể cao lớn của đàn ông kết hợp hoàn hảo với thân hình mềm mại nhỏ nhắn của người phụ nữ, tiếng gầm trầm thấp của người đàn ông đan quện cùng tiếng nức nở của người phụ nữ.

Tình cảm vừa điên cuồng vừa mãnh liệt qua đi...

Thượng Quan Tuyền vô lực nằm sấp lên người Lãnh Thiên Dục, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng đầy mệt mỏi. Cuối cùng cô không chống được cảm giác mệt mỏi buồn ngủ ập đến, nhắm mắt ngủ say...

Thấy cô dựa vào mình ngủ say như vậy, Lãnh Thiên Dục cảm thấy rất ấm áp. Hắn vươn tay ra nhẹ nhàng lau đi những giọt mồ hôi trên trán cô...

Giống như một đôi yêu nhau thắm thiết, mỗi hành động đều tràn đầy tình cảm yêu chiều.

Cô gái này đối với hắn mà nói thật sự là một đóa hoa anh túc, khiến hắn phải mê muội rồi sao?

Lãnh Thiên Dục nhìn Thượng Quan Tuyền đầy đắm chìm, hắn không thể không thừa nhận loại cảm giác lúc ẩn lúc hiện trong lòng mình. Lúc trước hắn cho rằng đó chỉ là một loại hứng thú vì cô khác với những người khác, dám ngang nhiên khiêu khích hắn, vừa bình tĩnh nhưng cũng rất quyết đoán.

Nhưng sau khi có được cô hắn mới phát hiện là chưa đủ, thật sự là chưa đủ, hắn muốn có thêm nhiều hơn nữa, thân thể của cô, những khi cô khóc, những lúc cô cười, bộ dạng giận dữ của cô, khi cô hờn dỗi, thậm chí là... cả trái tim cô!

Chỉ khi có được trái tim cô Lãnh Thiên Dục mới cảm thấy trong lòng được cân bằng lại. Đúng, hắn không cho phép trong lòng người phụ nữ của hắn có người đàn ông khác!

Như Niếp Ngân chẳng hạn!

Liệu Niếp Ngân có phải người quan trọng mà cô từng nhắc tới hay không?

Nếu thật sự như vậy thì hắn sẽ bẻ gãy đôi cánh tự do của cô, giữ cô lại bên cạnh hắn, trong lòng cô chỉ có thể có một người là Lãnh Thiên Dục hắn mà thôi!

177. Chương 177

Chương 8: Thận Trọng Với Hình Xăm

Đưa mắt nhìn cô gái đang nằm trong lòng, ánh mắt Lãnh Thiên Dục lúc này đầy kiên định.

Cô bé này hắn là một muốn chết rồi, nhìn cô ngủ say như vậy cơ mà! Nhưng ngay sau đó, ánh mắt Lãnh Thiên Dục cũng hiện lên tia tự trách và ảo não...

Chết tiệt thật! Thế nào mà hắn lại quên mất!

Vừa rồi hắn đã làm gì với cô vậy? Vì cô dịu dàng mềm nhũn nằm dưới thân hắn khiến hắn không thể kìm chế được, ham muốn chiếm hữu cô cứ lớn dần trong đầu hắn khiến hắn muốn cô hết lần này đến lần khác...

Thượng Quan Tuyền đang có thai, làm sao có thể chịu đựng được sự đòi hỏi vô độ của hắn chứ?

Lúc này Lãnh Thiên Dục hận không thể tự tay giết chết chính mình!

Vì sức khỏe của cô, hắn nghĩ đến việc cho bác sĩ gia đình đến ở trong biệt thự, hàng ngày báo cáo tình trạng của cô cho hắn biết.

Nghĩ tới đây, Lãnh Thiên Dục cúi xuống khẽ hôn lên trán cô... xem ra sau này hắn bị cấm dục rồi! Hắn bắt đầu cười cười, nhưng trong mắt lại hiện lên sự hạnh phúc khó có thể phát hiện.

Cánh tay ôm chặt cô vào lòng, đặt cô nằm thoải mái lên giường...

“Ừm...”. Khi vừa được đặt người xuống giường, Thượng Quan Tuyền vô thức kêu nhẹ một tiếng. Rồi cô trở mình, coi chiếc gối trên đầu như cái gối ôm, ôm vào trong ngực.

“Cô bé ngốc, ngủ cũng giống như một đứa trẻ vậy!”. Lãnh Thiên Dục nở nụ cười, đưa tay lấy cái gối cô đang ôm trong ngực ra để sang một bên khiến lọn tóc đen dài đang xoa trên bờ vai cô hơi tung ra...

Bờ vai trắng mịn màng như ngọc được Lãnh Thiên Dục thu hết vào tầm mắt, hắn cũng nhìn thấy thứ kì lạ trên vai cô...

Đây là cái gì?

Khi thấy trên vai cô có một hình xăm, Lãnh Thiên Dục hơi nhíu mày lại, đôi mắt chim ưng sắc bén lóe lên tia nghi hoặc...

Đầu ngón tay khẽ xoa lên vai Thượng Quan Tuyền, hắn không biết hình xăm này rốt cuộc là như thế nào nhưng... sao trên người cô lại tự dưng xuất hiện một hình xăm?

Trước kia không hề có hình xăm này!

Ánh mắt Lãnh Thiên Dục càng thêm nặng nề, rõ ràng là hình xăm này được xăm rất tỉ mỉ.

Hắn suy nghĩ một lúc, có lẽ từ sau khi Thượng Quan Tuyền từ Hy Lạp trở về mới có hình xăm này.

Vậy thì rốt cuộc trong khoảng thời gian đó đã xảy ra chuyện gì?

Không biết tại sao, khi Lãnh Thiên Dục nhìn thấy hình xăm này thì trong lòng lại dâng lên sự đề phòng và cảm giác bất an.

Hắn cẩn thận quan sát hình xăm, tuy không thể nhìn rõ lắm tổng thể và màu sắc của hình xăm nhưng qua những đầu châm thì có thể thấy kỹ thuật xăm cực kì công phu và thành thực, càng nghiệm chứng sự hoài nghi trong lòng Lãnh Thiên Dục.

Hình xăm trên người Thượng Quan Tuyền không phải là hình xăm bình thường khác mà như là một loại dấu hiệu nào đó. Người khác không thể nhìn ra được tổng thể và những hoa văn trên hình xăm, rõ ràng là người xăm đã chọn công cụ và chất liệu rất đặc biệt, đây là thủ đoạn mà các tổ chức thường sử dụng.

Lãnh Thiên Dục liền nghĩ ngay tới Niếp Ngân!

Nếu thật sự là thế thì đây hẳn là dấu hiệu của tổ chức BABY-M. Có lẽ khi có điều gì đó xảy ra thì chính hình xăm trên đầu vai Thượng Quan Tuyền sẽ phát huy tác dụng nào đó. Mà người có thể xăm hình lên người cô cũng chỉ là Niếp Ngân!

Chỉ có hắc mới có loại hình xăm thế này!

Đây là lần đầu tiên Lãnh Thiên Dục thấy kiểu hình xăm thế này. Sở dĩ hắc biết hình xăm này kì lạ vì cha hắc là Lãnh Diệc Thiên, cũng là giáo phụ Lãnh Ứng đã từng nói với hắc. Lúc đó, Lãnh Diệc Thiên cũng bỏ công sức ra nghiên cứu kĩ thuật xăm trổ kiểu đó.

Bởi vì kĩ thuật xăm trổ này dường như đã biến mất.

Nhưng đáng tiếc rằng chưa kịp nghiên cứu rõ ràng thì ông đã bị người ám sát.

Lúc này, hình xăm kiểu này lại xuất hiện trên người Thượng Quan Tuyền, rốt cuộc là có ý nghĩa gì?

Lãnh Thiên Dục nghĩ mãi cũng không ra, mà lúc này Thượng Quan Tuyền lại đang mất trí nhớ khiến hắc không tìm ra chút manh mối nào.

Hắc vỗ nhẹ lên mái tóc cô, sự bình tĩnh trong mắt dần được thay thế bằng sự lo lắng và khấn trương đối với Thượng Quan Tuyền.

Đêm dài qua đi, mặt trời lên cao chiếu sáng khắp nơi, cơn gió nhẹ mang theo hương hoa thoang thoảng len lỏi vào hơi thở của Thượng Quan Tuyền khiến cô tỉnh lại...

Ưm... mệt quá, cả người cô như rã rời cả ra, cô cũng không biết mình đã ngủ bao lâu rồi.

Nhưng lúc cô nhạy cảm nghe được tiếng kéo khóa quần của Lãnh Thiên Dục, cô lập tức ngồi bật dậy...

“Dậy rồi à?”

Âm thanh trầm thấp của Lãnh Thiên Dục vang lên, sau đó hắc nhẹ nhàng hôn lên vầng trán vẫn đang nhắm lại của cô, nói: “Nếu mệt thì em cứ ngủ tiếp đi, dì Trần sẽ mang cơm trưa lên cho em sau”.

Thượng Quan Tuyền nghe vậy thì hơi kinh ngạc, cất cao giọng hỏi: “Giờ đã là giữa trưa rồi à?”

Lãnh Thiên Dục vuốt nhẹ chiếc mũi của cô, ánh mắt như đang cười đùa hỏi ngược lại cô: “Chẳng lẽ em cho rằng giờ vẫn còn là sáng sớm sao? Thấy em ngủ chết mê chết mệt như thế nên anh không nỡ đánh thức em”.

Nghe mấy lời ái muội của hắc, Thượng Quan Tuyền xấu hổ đến mức muốn chui vào một cái lỗ nào đó. Hắc đúng là đồ đáng ghét! Nhưng khi thấy Lãnh Thiên Dục đã mặc quần áo chỉnh tề, cô không nhịn được liền hỏi: “Anh chuẩn bị ra ngoài à?”

Cô biết Lãnh Thiên Dục bận rộn nhiều công việc nhưng trong lòng vẫn có cảm giác mát mát nho nhỏ...

Tuy cô che giấu rất nhanh nhưng Lãnh Thiên Dục cực kì nhạy cảm vẫn biết tất cả.

“Hôm nay có một cuộc họp quan trọng, anh sẽ nhanh chóng xử lý mọi chuyện rồi về với em”.

Lãnh Thiên Dục ngồi xuống bên giường thấp giọng nói, ngón tay thon dài khẽ vuốt ve gương mặt cô, tham lam hưởng thụ cảm giác dịu dàng.

“Em có bảo anh về sớm đâu...”. Thượng Quan Tuyền phát hiện tâm tư của bản thân bị hắc nhìn thấu, cô cố chấp lên tiếng.

“Là anh muốn về sớm với em, được chưa?”. Lãnh Thiên Dục ôm cô vào lòng, khẽ hôn lên tóc cô.

Thượng Quan Tuyền mỉm cười, khuôn mặt nhỏ nhắn áp sát vào lồng ngực ấm áp của hắc. Cô nghe thấy tiếng tim đập quen thuộc, cảm thấy Lãnh Thiên Dục còn chưa đi mà bản thân cô đã bắt đầu thấy nhớ rồi...

178. Chương 178

Chương 9: Sự Tinh Tế Của Người Đàn Ông

Ăn xong bữa trưa do dì Trần chuẩn bị, Thượng Quan Tuyền đi dạo một vòng biệt thự, cuối cùng chán quá lại đi đến vườn hoa tử vi.

Cơn gió mát vẫn nhẹ nhàng thổi qua, lãng mạn như tối qua vậy, cô lười biếng chớp chớp hàng lông mi dài, bước từng bước hưởng thụ mùi thơm ngát của hoa cỏ trong vườn.

Hình như vườn hoa hôm nay có điều gì khác so với hôm qua, nhưng cụ thể khác thế nào thì Thượng Quan Tuyền vẫn chưa nghĩ ra. Nhưng khi cô đến gốc cây tử vi hôm qua thì lập tức ngẩn người ra, quả thực không dám tin vào thứ mình đang thấy trước mắt...

Ngay dưới gốc cây tối hôm qua cô đứng có một cái xích đu đang treo lơ lửng. Chiếc xe đu đang đưa nhẹ nhàng trong cơn gió hòa cùng với những đóa hoa tử vi đang lay động.

“Chiếc xích đu này...”

Thượng Quan Tuyền từ từ lại gần, hơi thở càng dồn dập hơn, cô vươn tay ra nắm lấy sợi dây thừng.

Sao có thể chứ? Sao tự dưng lại xuất hiện một cái xích đu? Lại còn cực kì giống trong tưởng tượng của cô nữa...

Nghĩ tới đây, Thượng Quan Tuyền lập tức gọi người thợ làm vườn trong vườn hoa...

“Chú Phùng...”. Cô gọi người làm vườn đã làm việc lâu năm ở Lãnh gia.

“Cô Thượng Quan, có chuyện gì sao?”. Chú Phùng cười hề hề đi lại gần cô, giọng điệu đầy cung kính nhưng rõ ràng chú là một người cực kì rộng rãi và vui vẻ. Trong Lãnh gia, ngoài quản gia là dì Trần ra thì chú Phùng cũng là người rất được mọi người kính trọng.

Thượng Quan Tuyền không quen khi nghe người khác gọi mình như vậy, cô nhẹ nhàng cười nói: “Chú Phùng, từ sau chú dừng gọi cháu là “cô Thượng Quan” nữa, cháu không quen đâu”.

“Ôi, sao có thể không gọi thế chứ? Quy tắc của Lãnh gia là vậy mà, nếu cô Thượng Quan nghe không quen thì về sau tôi sẽ gọi là cô Tuyền vậy”.

Chú Phùng tuy là người vui vẻ nhưng cũng hết sức tuân thủ quy tắc, dù sao chú cũng chỉ là người làm, sao có thể phá vỡ quy định được chứ.

Thượng Quan Tuyền hơi mỉm cười, cô biết suy nghĩ trong lòng chú nên cũng không gượng ép. Cô nhẹ giọng nói: “Chú Phùng, sao lại có chiếc xích đu ở đây? Hôm qua cháu thấy không có mà”.

Chú Phùng nhìn chiếc xích đu, cười trả lời Thượng Quan Tuyền: “Chiếc xích đu này là đại thiếu gia tự mình làm từ lúc trời còn chưa sáng rõ cơ”.

“Gì ạ?”. Thượng Quan Tuyền cho rằng mình đang nghe lầm: “Chú Phùng, chú nói chiếc xích đu này là tự Dục làm sao?”

“Đúng thế, thật ra chúng tôi cũng quen rồi, bình thường đại thiếu gia vẫn tự mình làm mấy việc nặng, người làm chúng ta cũng không thấy kì lạ. Nhưng hôm nay thấy đại thiếu gia làm chiếc xích đu ột cô gái thì thật sự là lần đầu tiên đó”.

Thượng Quan Tuyền chờ người ra, khuôn mặt đầy vẻ khó tin...

“Haha, cô Tuyền, tuy thời gian tôi làm cho Lãnh gia không lâu bằng dì Trần nhưng cũng gần mười năm rồi. Theo tôi biết thì đại thiếu gia từ trước đến giờ chưa bao giờ quan tâm đến một cô gái nào như vậy đâu. Tâm ý của đại thiếu gia với cô Tuyền, người sáng suốt là có thể nhìn ra ngay”.

Chú Phùng nhiệt tình nói thêm, trong giọng nói đầy sự tán thưởng và tôn kính.

“Là anh ấy... tự làm?”. Giọng điệu Thượng Quan Tuyền có chút ghen ngào.

Dần dần, cô lại hơi tự trách bản thân. Là một vị hôn thê mà Thượng Quan Tuyền hoàn toàn không biết gì về hắn, cũng không biết hắn có thói quen tự mình làm việc nặng, còn vì cô mà làm một chiếc xích đu...

Trong lòng Thượng Quan Tuyền dâng lên cảm giác cảm động...

“Đúng vậy! Sáng nay cũng nhiều người làm nhìn thấy mà! Đại thiếu gia sai người chuẩn bị mấy nguyên vật liệu rồi tự mình làm. Sau khi làm xong cậu ấy còn cẩn thận kiểm tra kỹ lại một lần nữa. Sau khi xác định nó cực kì bền chắc mới yên tâm. Nghe dì Trần nói đại thiếu gia làm cái này, đến bữa sáng cũng không ăn!”

Chú Phùng vừa nói vừa đứng đưa chiếc xích đu!

Trong lòng Thượng Quan Tuyền đầy ngọt ngào...

Tối qua cô vô tình nhắc tới thôi mà hắn cũng quan tâm đến vậy!

Người đàn ông này!

Hai mắt Thượng Quan Tuyền hơi đỏ lên, trái tim như đang cuộn trào mãnh liệt.

Chỉ qua mấy ngày tiếp xúc, cô có thể thấy được sự kính sợ của mọi người với Lãnh Thiên Dục, dường như tất cả mọi người đều phải cúi đầu trước hắn. Nhưng cô thật không ngờ một “ngài lão đại” lạnh lùng như vậy lại có thể là một người đàn ông tinh tế như vậy.

Lúc này lòng cô như dâng lên từng đợt sóng, trong nháy mắt hóa thành một tình yêu nồng đậm, cam tâm tình nguyện...

Tình cảm con người thật là kì diệu. Chỉ vì một hành động nhỏ của đối phương cũng khiến cho cô cảm thấy rất vui thích.

Thượng Quan Tuyền mỉm cười, dù cô có mất trí nhớ thì lúc này cũng không còn thấy mờ mịt nữa.

“Đúng rồi, cô Tuyền, còn cái hồ nữa...” Chú Phùng lập tức nhớ ra điều gì đó, vội vàng chỉ ngón tay về phía cái hồ hôm qua Thượng Quan Tuyền ngã xuống.

“Cái hồ nhân tạo?”

Thượng Quan Tuyền nhìn về phía chú Phùng chỉ, ngạc nhiên phát hiện ra cái hồ đã hoàn toàn không còn ở đó.

“Chú Phùng, sao lại thế? Cái hồ đâu?”

Chú Phùng cười nói: “Sáng sớm đại thiếu gia đã sai người lấp cái hồ đi. Chắc là vì hôm qua cô Tuyền rơi xuống nước, cậu ấy sợ lại xảy ra chuyện nguy hiểm gì nữa nên mới thế”.

Trái tim Thượng Quan Tuyền run rẩy, Lãnh Thiên Dục, hắn... thật sự quan tâm đến cô!

“Cô Tuyền, cô thử ngồi lên chiếc xích đu này đi”. Chú Phùng vui vẻ giục cô ngồi lên xích đu.

Cũng khó trách chú Phùng lại nhiệt tình như vậy, vì mấy năm qua cả biệt thự Lãnh gia đều như chìm trong sự nghiêm túc và tĩnh lặng, chưa bao giờ xuất hiện thứ này.

Thượng Quan Tuyền mỉm cười ngồi lên, hai tay bám chắc lấy sợi dây thừng. Bay lên rồi lại hạ xuống, thân hình mảnh khảnh khẽ đung đưa trong gió, cảm giác đầy ngọt ngào. Cô như bay lên tận trời cao, tiếng cười vui vẻ vang vọng khắp vườn hoa tử vi...

179. Chương 179

Chương 10: Bao Dưỡng Phụ Nữ?

Sau mười hai giờ trưa, một chiếc xe chậm rãi dừng lại trước trụ sở của Lãnh thị...

Sau khi dừng xe, tài xế liền đi xuống mở cửa sau ra, cung kính nói: “Cô Tuyền, đã đến trụ sở của Lãnh thị rồi”.

Thượng Quan Tuyền bước xuống, ánh mặt trời chiếu xuống gương mặt trắng nõn tản ra sức hấp dẫn. Cô ngược nhìn tòa nhà cao chọc trời trước mắt, nhìn mãi nhìn mãi đến mức cổ cô tê mỏi cả rồi...

“Đây là nơi làm việc của Dục?”. Cô vô thức thấp giọng hỏi.

Trời ơi, cái tòa nhà này rốt cuộc có bao nhiêu tầng vậy. Nhìn thôi đã thấy choáng váng rồi, cả một tòa nhà bằng kính độc đáo đứng sừng sững ở trung tâm phồn hoa nhất, dù đi từ xa cũng có thể nhìn thấy.

“Đúng vậy, cô Tuyền, tôi đưa cô vào!”. Người vừa lên tiếng là tài xế tư nhân của Lãnh gia.

“À... không cần đâu, tôi tự đi vào được, anh về đi, cảm ơn anh”. Thượng Quan Tuyền nhẹ nhàng cười nói.

“Cô Tuyền, cô đừng khách khí, đây là việc của tôi mà. Vậy tôi về trước”. Người tài xế cung kính hơi cúi người xuống nói.

Thượng Quan Tuyền gật đầu...

Hôm nay lúc cô từ vườn hoa tử vi về biệt thự, dì Trần nói cho cô biết Lãnh Thiên Dục gọi điện về nhà sai người đưa cô đến Lãnh thị. Thượng Quan Tuyền không biết Lãnh Thiên Dục bảo cô đến đây là có mục đích gì nhưng... dù sao cô cũng muốn gặp hẳn.

Cô tươi cười dưới ánh mặt trời bước vào Lãnh thị...

Một cảm giác lạnh lạnh bao phủ khắp đại sảnh của Lãnh thị. Thiết kế toàn sắc trắng khiến Thượng Quan Tuyền cảm thấy khó thở... màu trắng vốn tạo ra một cảm giác trong sáng nhưng cả một tòa nhà lớn toàn màu trắng lại sinh ra cảm giác lạnh lẽo và nghiêm khắc.

Đại sảnh được lát bằng đá cẩm thạch, ánh đèn thủy tinh Italy xa hoa chiếu ra những tia sáng chói mắt, cũng khiến mọi thứ như trở nên lung linh hơn. Cô đứng trong đại sảnh, đáng vẻ cực kỳ nhàn nhã so với sự bận rộn ở nơi đây.

Cô nhìn xung quanh bốn phía rồi đi đến quầy tiếp tân ở một góc của đại sảnh...

“Xin chào cô!”. Thượng Quan Tuyền hơi mỉm cười.

Cô gái đứng ở quầy tiếp tân hơi ngẩn ra. Cùng là con gái mà cô dường như bị cô gái trước mặt này mê hoặc. Nhưng... dù sao cũng là một nhân viên được đào tạo nghiêm chỉnh của Lãnh thị, cô nhanh chóng nở nụ cười, nhẹ giọng nói: “Chào cô, xin hỏi cô tới công ty chúng tôi đã bàn việc hay tìm người?”

“Tìm người!”. Thượng Quan Tuyền nhẹ nhàng nói: “Xin hỏi phòng tổng giám đốc ở đâu?”

Hả...

Lời của cô vừa thốt ra, mấy cô gái trong quầy tiếp tân đều ngẩng đầu lên nhìn Thượng Quan Tuyền...

“Thưa cô, người cô tìm là tổng giám đốc của chúng tôi, Lãnh tiên sinh ạ?”. Cô gái kia cho rằng mình nghe nhầm, hỏi lại, ánh mắt cũng đánh giá Thượng Quan Tuyền một lượt.

“Đúng vậy”. Thượng Quan Tuyền mỉm cười đáp lời, tuy cô cảm thấy ánh mắt của cô gái kia rất kì lạ nhưng vẫn nở nụ cười.

“Xin hỏi cô có hẹn trước không? Nếu không hẹn trước thì Lãnh tiên sinh không gặp khách”. Cô gái kia hắng giọng.

Thượng Quan Tuyền hơi sợ, lập tức mất tự nhiên nói: “Tôi không có hẹn trước...”.

Cô gái kia bất đắc dĩ lắc đầu nói: “Thật xin lỗi, tôi không thể để cô vào”. Xem ra chỉ là một cô tình nhân chủ động đến xin phụ cấp mà thôi.

Thượng Quan Tuyền thất vọng, chuẩn bị đi về...

“Xin hỏi cô là cô Thượng Quan?”

Một giọng nói của nữ giới đầy chuyên nghiệp vang lên sau lưng cô.

Thượng Quan Tuyền nghi hoặc quay đầu lại, thấy một cô gái mặc đồ công sở mỉm cười nói với cô: “Lãnh tiên sinh bảo tôi đưa cô lên, cô Thượng Quan, mời đi bên này”.

Cô gái kia hơi nghiêng người, mỗi động tác đều lộ ra vẻ thông minh lanh lợi.

Mấy cô ở quầy tiếp tân đều kinh ngạc, ngay cả mấy nhân viên ở phòng khác thấy vậy cũng thấy rất kì lạ. Khi hai người bước vào thang máy của giám đốc, một nhân viên không nhịn được đi đến bên quầy tiếp tân hỏi han: “Này, cô gái kia là ai vậy? Chẳng lẽ là... tình nhân của Lãnh tiên sinh?”

Cô gái ở quầy tiếp tân nhún vai: “Có lẽ là thế. Xinh đẹp vậy mà, các cô không thấy sao, tổng giám đốc còn bảo thư kí xuống đón thì có thể thấy cô gái kia không hề tầm thường chút nào. Nói không chừng thì tổng giám đốc của chúng ta còn bao dưỡng phụ nữ ấy chứ!”

Mỗi người một câu, mồm năm miệng mười xôn xao bàn tán.

Sự lạnh lẽo trong phòng tổng giám đốc như xua đi cái nóng bức bên ngoài...

“Lôi, việc kia đã tra ra chưa?”. Chiếc áo sơ mi tối màu trên người Lãnh Thiên Dục càng khiến hắn thêm vẻ lạnh lẽo hơn. Cả người ngang tàng ngồi trên chiếc ghế tổng giám đốc lộ ra sự ngoan độc, cứng rắn và nguy hiểm.

Lôi, trợ lý hành chính đặc biệt của Lãnh thị đưa tập tài liệu trong tay ra, giọng nói hơi do dự: “Lãnh tiên sinh, theo điều tra thì thấy đặc công của tổ chức BABY-M không hề có hình xăm nào như thế. Vậy nên tôi nghi ngờ hình xăm này có phải là một loại truyền đạt tin tức bí mật nào không, hoặc là...”. Anh ta dừng lại một chút rồi nói: “Bọn họ nhằm vào hành động của một ai đó”.

Lãnh Thiên Dục nhìn tập tư liệu, hắn biết khó có thể tra ra được ý nghĩa của hình xăm này, mấy tư liệu hiện có cũng không thể chứng minh điều gì.

“Hình xăm này mười năm trước cũng từng xuất hiện, đã tra theo hướng này chưa?”

“Lãnh tiên sinh, tôi cũng tra thông tin theo hướng này như ngài nói. Nhưng sau khi Niếp Ngân lên làm chủ thượng thì thông tin về hình xăm này liền mất dấu, chúng ta muốn tra ra cũng rất khó”. Lôi giải thích.

Lãnh Thiên Dục đắm chiêu nhìn ra cửa sổ, ánh mắt rất thâm thúy. Hắn biết việc điều tra này rất khó, nhưng trước mắt hắn muốn phái Lôi điều tra chứ không muốn lấy thế lực của Mafia ra.

180. Chương 180

Chương 11: Không Tín Nhiệm

Thấy Lãnh Thiên Dục trầm mặc, Lôi đã tận tâm và trung thành đi theo hắn nhiều năm cũng thấy hơi lo lắng. Thật ra mấy năm trước anh ta cũng giúp đỡ Lãnh Thiên Dục xử lý chuyện bên Mafia nên cũng được nể trọng chút mùi vị, cũng biết được khi quyền lực và địa vị của một người lên tới đỉnh cao thì sẽ trở thành đối tượng để kẻ khác ám sát.

Anh ta biết rõ thực lực và năng lực của Lãnh tiên sinh, nhưng hôm nay...

“Lãnh tiên sinh, thật ra tôi có một câu không biết có nên nói hay không!”. Giọng nói trầm ổn của Lôi hơi do dự và lo lắng.

“Nói đi”. Lãnh Thiên Dục xoay người nhìn Lôi.

Lôi ngẩng đầu, ánh mắt đầy kiên định và tôn kính với Lãnh Thiên Dục, sau khi hít sâu một hơi, anh ta lên tiếng: “Lãnh tiên sinh, tôi biết ngài giữ cô Thượng Quan Tuyền ở bên cạnh, điều này khiến tôi rất lo lắng”.

Lãnh Thiên Dục biết ý của Lôi nên không giận gì, chỉ nhíu mày nhìn anh ta, dễ dàng nhìn thấu sự lo lắng của anh ta.

“Cậu sợ Thượng Quan Tuyền giả vờ mất trí nhớ, tìm cơ hội giết tôi?”

Lôi chấn động, nhìn Lãnh Thiên Dục, ánh mắt đầy kinh ngạc. Có lẽ anh ta không đoán được ánh mắt Lãnh Thiên Dục lại thâm thúy như vậy, như một tia X-quang nhìn thấu suy nghĩ trong lòng anh ta. Anh ta hơi cúi người xuống nói: “Lãnh tiên sinh nếu đã biết lo lắng trong lòng tôi thì xin ngài suy xét đề phòng”.

Lãnh tiên sinh là kẻ thù không đội trời chung của Niếp Ngân, điểm này anh ta biết rất rõ. Mà Niếp Ngân cũng nhất quyết tìm mọi cơ hội để giết Lãnh tiên sinh, điều này anh ta cũng quá rõ. Chính vì nguyên nhân này mà Lôi mới lo lắng việc Thượng Quan Tuyền giả vờ mất trí nhớ để khiến Lãnh tiên sinh thương cảm, nhân cơ hội đó xuống tay giết ngài ấy.

Vì Lôi là người bên cạnh Lãnh Thiên Dục nên anh ta biết hiện giờ con chip đang nằm trong tay Thượng Quan Tuyền, vậy thì cô chắc chắn sẽ giao cho Niếp Ngân. Mục tiêu tiếp theo của hai người đó sẽ là Lãnh Thiên Dục, vậy nên dùng thủ đoạn để đạt được mục đích cũng là điều bình thường.

Lãnh Thiên Dục hơi mím đôi môi mỏng lại. Hắn biết lo lắng của Lôi nên chỉ nhàn nhạt nói: “Chuyện này tôi có chủ ý riêng, nếu thật sự là trò đùa của Niếp Ngân thì tôi rất có hứng thú muốn đùa cùng hắn”.

“Lãnh tiên sinh...”.

“Được rồi, Lôi, còn chuyện gì khác không?”. Lãnh Thiên Dục khê khoát tay cắt ngang lời Lôi. Lòng trung thành của Lôi hắn hiểu rất rõ, những điều Lôi nói hắn cũng đã sớm nghĩ tới từ lâu.

Nhưng... khi hắn thấy dáng vẻ bất lực và mờ mịt của Thượng Quan Tuyền như vậy, hắn biết bản thân đã lựa chọn tin tưởng cô. Không phải vì gì khác, chỉ vì trực giác mách bảo hắn làm như vậy mà thôi...

Thật ra đến ngay cả bản thân hắn cũng thấy kì quái. Hắn là người không bao giờ dễ dàng đặt lòng tin vào người khác vậy mà lại cam tâm tình nguyện tin tưởng một người đã từng muốn giết chết mình.

Hắn muốn có cô, chiếm được cô một cách trọn vẹn, chỉ đơn giản là vậy!

Lôi cũng biết ý nên không nói nhiều nữa. Anh ta biết Lãnh tiên sinh làm việc có chừng mực, thái độ với phụ nữ luôn lạnh lùng, chỉ là lần này rõ ràng Lãnh tiên sinh đã nổi lên hứng thú với cô gái của Niếp Ngân, điều này cũng khó trách anh ta lo lắng.

Anh ta thầm thở dài một hơi, báo cáo mấy việc khác cho Lãnh Thiên Dục.

“Lãnh tiên sinh, về lần tụ họp sắp tới của tứ đại tài phiệt, tôi đã phái người chuẩn bị địa điểm thích hợp, đến lúc đó...”.

Lãnh Thiên Dục nghe vậy, khuôn mặt đang lạnh lẽo lộ ra tia êm dịu: “Sao? Lần này đến lượt Lãnh thị đứng ra làm chủ à?”

“Vâng, Lãnh tiên sinh”. Lôi nhẹ nhàng cười nói: “Cung tiên sinh rất vui tính, hôm qua ngài ấy tự mình gọi điện đến nói rằng cực kì chờ mong lần tụ họp này”.

Bên môi Lãnh Thiên Dục cong lên ý cười: “Cái tên đó rảnh rồi gồm nhỉ!”

Mấy cái hành động kì lạ chẳng đâu ra đâu của Cung Quý Dương hắn đã sớm quen rồi!

“Lôi, việc tụ họp lần này sẽ diễn ra ở biệt thự của Lãnh gia, vẫn quy tắc cũ, không cho phép truyền thông tham gia, cũng không mời các thương nhân khác đến”.

“Tôi rõ rồi”. Lôi đáp.

Hai người đang nói chuyện thì bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa cung kính...

“Vào đi”. Lãnh Thiên Dục trầm ỉn ra lệnh.

Thư kí tổng giám đốc đi vào, cung kính nói: “Lãnh tiên sinh, cô Thượng Quan đã đến”.

“Đưa cô ấy vào đi!”

“Vâng”.

Trong mắt Lôi ánh lên tia lo lắng, nhưng chỉ trong chớp mắt đã nhanh chóng che giấu đi.

Anh ta cung kính cúi thấp người xuống nói: “Lãnh tiên sinh, nếu không có việc gì thì tôi ra ngoài trước, về buổi tụ họp tôi sẽ sắp xếp ổn thỏa”.

Lãnh Thiên Dục gật đầu.

Lôi từ phòng tổng giám đốc đi ra, khi thấy Thượng Quan Tuyền đang bước theo sau thư kí thì anh ta bước lại gần cô, thấp giọng lên tiếng: “Thượng Quan Tuyền, tôi mặc kệ cô mất trí nhớ thật hay giả, nhưng nếu tôi biết cô giả trò đùa giỡn với Lãnh tiên sinh thì nhất định sẽ không bỏ qua cho cô và Niếp Ngân!”

Nói xong, anh ta dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn cô một cái rồi rời đi.

Thượng Quan Tuyền đứng ngây ngẩn cả ra... người này đang nói gì vậy? Cái gì mà giả trò? Chuyện này có quan hệ gì với Niếp Ngân?

Cô nhú mày lại, vừa định hỏi cho rõ thì nghe cô thư kí nhẹ giọng nói: “Cô Thượng Quan, Lãnh tiên sinh đang ở trong phòng, cô vào đi”.

Lời nói của cô thư kí khiến Thượng Quan Tuyền thu lại ý nghĩ vừa rồi. Cô mỉm cười, bước vào phòng.

Thấy bóng dáng nhỏ xinh của Thượng Quan Tuyền xuất hiện ở phía cửa, bộ mặt lạnh lùng của Lãnh Thiên Dục dần thay đổi...

“Lại đây”. Hắn bỏ tập tài liệu trong tay ra, giơ tay vẫy cô.

Thấy Lãnh Thiên Dục đang ngồi trên ghế tổng giám đốc, một cảm giác chân tình như đang đâm chồi nảy nở trong lòng Thượng Quan Tuyền. Người đàn ông này rốt cuộc có bao nhiêu mặt vậy? Lúc này hắn điển hình là một thương nhân thành công trên thương trường.

Cô mỉm cười, nhẹ nhàng đi lên phía trước, nắm lấy bàn tay to của Lãnh Thiên Dục, để mặc hắn kéo cô ôm vào trong lòng.

181. Chương 181

Chương 12: Thượng Quan Tuyền Rung Động

Thượng Quan Tuyền bị kéo ngồi hẳn lên đùi Lãnh Thiên Dục, sau đó cánh tay hắn siết chặt vòng eo nhỏ nhắn của cô...

“Dục, bỏ em ra, người khác vào sẽ thấy đó”.

Động tác thân thiết như vậy khiến cô cảm thấy rất xấu hổ, cô vịn vịn người muốn tránh ra.

Lãnh Thiên Dục bật cười, càng siết chặt eo cô hơn.

“Đây là phòng tổng giám đốc, nếu anh không cho phép thì ai dám vào?”

Nói xong, hắn cúi đầu xuống, sống mũi cao thẳng vùi vào mái tóc cô, tham lam hưởng thụ mùi hương thanh nhã khiến lòng hắn rung động.

Hắn bị điên rồi! Cho tới bây giờ cũng không bao giờ nghĩ rằng mùi hương trên cơ thể của một cô gái lại khiến hắn mê muội như vậy. Hôm nay hắn như bị ma xui quỷ khiến, trong đầu đều là bóng dáng của cô. Hắn luôn là một người bình tĩnh và tự chủ vậy mà trong cuộc họp hôm nay đầu óc cứ lơ đãng khiến những người khác nhìn hắn rất kì quái.

Có lẽ vì thế nên hắn mới bảo tài xế đón cô đến đây.

Thượng Quan Tuyền mỉm cười, rút người lại. Hơi thở đàn ông quen thuộc đến vậy khiến cô tự nhiên nghĩ tới tới hôm qua... khuôn mặt nhỏ nhắn liền đỏ ửng lên...

“Bảo em đến đây là để em nhìn thấy ngài tổng giám đốc nghiêm khắc lạnh lùng đến thế nào à?”. Cô ngửa đầu nhìn những đường nét góc cạnh trên gương mặt anh tuấn, cười đùa hỏi hắn.

Môi cô khẽ chạm vào mặt hắn khiến hắn không kìm lòng được, khẽ hôn lên mặt cô.

Cánh tay dài siết lại ôm Thượng Quan Tuyền chặt hơn, hai tay hắn ôm lấy thân thể mềm mại nhẹ nhàng của cô vào lòng. Bốn mắt nhìn nhau, sau đó hắn không chút do dự nào hôn lên đôi môi đỏ của cô một nụ hôn cuồng nhiệt.

“Ừm...”. Thượng Quan Tuyền hơi ngọ nguậy người một cái rồi cũng ngoan ngoãn ngồi im.

Qua mấy ngày ở chung, cô biết vẻ ngoài lạnh nhạt của Lãnh Thiên Dục khiến người khác không thể cự tuyệt. Cô còn phát hiện ra bản thân không hề bài xích nụ hôn của hắn, thậm chí còn muốn đắm chìm vào nụ hôn đó.

Một tay Lãnh Thiên Dục siết chặt eo cô, tay kia lướt trên thân thể mềm mại của cô, hắn hôn từng nụ hôn vụn vặt vào tai cô, nhẹ nhàng lên tiếng: “Em vẫn thấy anh lạnh lùng sao?”

Mấy hôm nay hắn thấy tâm trạng mình rất tốt, hơn nữa còn ngày càng say mê hương vị của cô, cho nên hắn sẽ nhất quyết không buông tha cho cô.

Thượng Quan Tuyền nhẹ nhàng cười, ngón tay thon dài xoa lên khuôn mặt cương nghị của hắn: “Thật ra bình thường anh cực kì đáng sợ, vừa hung dữ còn vừa lạnh lùng nữa, nhưng... em biết anh rất quan tâm tới em, cũng rất yêu thương em!”

Yêu thương?

Lãnh Thiên Dục nghe vậy hơi giật mình, trong lòng suy nghĩ cẩn thận về từ này...

Yêu thương.... hắn chưa bao giờ có những cử chỉ hay hành động nào như vậy đối với một cô gái cả. Nhưng hôm nay khi Thượng Quan Tuyền nói ra từ này, hắn lại cảm thấy rất đúng.

“Nói như vậy thì em tin vào quan hệ của hai chúng ta rồi hả?”. Lãnh Thiên Dục vô thức hỏi, bàn tay khẽ vuốt tóc cô, tận hưởng cảm giác thỏa mãn.

Thượng Quan Tuyền nhẹ nhàng vòng tay ra sau gáy hắn, vẽ mặt hạnh phúc, cô cười: “Đương nhiên là tin rồi, nhất là khi em biết anh vì em mà làm xích đu, còn sai người lắp hồ đi nữa. Em rất cảm động, Dục, anh thật tốt với em”.

Nói xong, cô hơi ngượng ngừng ngừng đầu lên, nhẹ nhàng hôn lên môi hắn.

Nụ hôn dịu dàng ấy như hòa tan cõi lòng lạnh như băng của Lãnh Thiên Dục...

182. Chương 182

Chương 13: Hành Động Săn Sóc Của Lãnh Thiên Dục

Thật lâu sau, Lãnh Thiên Dục mới cố gắng áp chế nhiệt độ nóng bỏng đang sôi trào trong người, kéo Thượng Quan Tuyền ra rồi nói: “Đi, anh đưa em đến một nơi”.

“Hả? Đi đâu?”. Thượng Quan Tuyền khó hiểu hỏi lại.

“Cứ đi thì biết, đi theo anh”. Lãnh Thiên Dục đứng dậy, gọi điện thoại sắp xếp một số chuyện rồi kéo Thượng Quan Tuyền ra khỏi phòng tổng giám đốc.

Cô thư kí tổng giám đốc nhìn thấy cảnh này, sự bình tĩnh trong mắt nhất thời biến mất, cô chỉ biết há hốc mồm kinh ngạc...

Đây là tổng giám đốc của Lãnh thị sao? Cái người mà bọn họ đều gọi sau lưng là “tảng băng họ Lãnh” sao? Sao mà... sao ngài ấy lại nắm tay một cô gái từ phòng tổng giám đốc đi ra vậy?

Đây quả là một tin tức kinh thiên động địa rồi!

Đây là một cửa hàng cực kì xa hoa lộng lẫy, chỉ chuyên phục vụ những người giàu có, các khách hàng VIP. Thiết kế xa hoa bên trong hấp dẫn ánh mắt ngay từ cái nhìn đầu tiên, cộng thêm các cô gái nhân viên phục vụ trên mặt luôn thường trực một nụ cười tươi như hoa...

“Lãnh tiên sinh, quần áo ở chỗ chúng tôi đều là loại thịnh hành nhất, hơn nữa đều là loại có số lượng hạn chế trên thế giới, tôi tin chắc rằng ngài sẽ rất hài lòng với cửa hàng chúng tôi!”

Lãnh Thiên Dục nghe vậy, khuôn mặt vẫn lạnh lùng chẳng thêm đáp lại. Hắn chỉ nhìn mỗi Thượng Quan Tuyền đang ở bên cạnh...

“Tuyền, em chọn mấy bộ quần áo mình thích đi”. Tuy những lời từ miệng hắn thốt ra có vẻ lạnh lùng và kiêu ngạo nhưng lúc này hắn giống hệt như một ông chồng đang đưa vợ đi mua sắm.

Thượng Quan Tuyền kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Lãnh Thiên Dục, hắn đưa cô đi mua quần áo?

Nhìn ánh mắt khó hiểu của cô, khóe môi Lãnh Thiên Dục gợi lên nụ cười. Hắn cúi người xuống, nhẹ giọng nói bên tai cô: “Dì Trần cứ nói mãi bên tai anh thôi, em không muốn để anh bị dì ấy mắng đấy chứ, mua nhiều một chút đi”.

Thượng Quan Tuyền không nhịn được cười thầm... người lạnh lẽo như hắn, ai lại dám mắng chứ?

Cô nhìn xung quanh cửa hàng, ánh mắt dần trở nên mơ màng...

“Dục...”. Cô nhẹ giọng gọi hắn.

“Sao thế?”. Lãnh Thiên Dục ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của cô, giọng điệu đầy quan tâm.

Thượng Quan Tuyền ngẩng đầu nói: “Anh giúp em chọn được không?”. Trong mắt cô ánh lên tia ý lại vào Lãnh Thiên Dục.

“Được, tất cả đều nghe theo ý em, cô bé ạ”.

Ánh mắt Lãnh Thiên Dục lấp lánh ý cười, hắn không hề do dự mà đáp ứng yêu cầu của cô ngay, nhưng lại không hề nhận ra hành động và thái độ của mình đã thay đổi lớn đến thế nào...

Ngay sau đó, hắn quay người lại, đôi mắt khôi phục lại sự lạnh lẽo vốn có...

“Cô...”. Lãnh Thiên Dục gọi một cô nhân viên đứng gần đó: “Lại đây!”

“Lãnh tiên sinh, ngài có gì dặn dò ạ?”. Cô nhân viên kia phần chấn bước lên, trong mắt toàn là sự sùng bái.

Lãnh Thiên Dục không vui chau mày lại, lạnh giọng nói: “Đem tất cả những bộ quần áo đẹp nhất, hợp với cô ấy nhất mang lên tầng”.

Nói xong, hắn ôm lấy vòng eo nhỏ của Thượng Quan Tuyền đi lên tầng để thử quần áo.

“Vâng, Lãnh tiên sinh”. Cô nhân viên hớn hờ trả lời.

Ngay sau đó, hàng loạt các cô nhân viên khác trong cửa hàng tụ tập lại một chỗ...

“Anh ấy là ai vậy? Đẹp trai quá!”

“Hình như... cô vừa gọi ngài ấy là Lãnh tiên sinh, Lãnh tiên sinh là ai vậy?”

Các đồng nghiệp mồm năm miệng mười hỏi han liên tiếp.

Cô nhân viên kia cực kỳ kiêu ngạo lên tiếng: “Lãnh tiên sinh mà các cô cũng không biết ư? Chính là Lãnh Thiên Dục, tổng giám đốc của Lãnh thị đó!”

“Cái gì? Là Lãnh Thiên Dục? Trời ơi!”. Một cô đồng nghiệp chấn kinh nhìn lên tầng...

“Sao có thể chứ? Lãnh Thiên Dục chưa bao giờ xuất đầu lộ diện công khai cả, giới truyền thông cũng không đăng ảnh chụp của ngài ấy, cô khoác lác vừa thôi, làm sao cô biết ngài ấy là Lãnh Thiên Dục chứ?”. Một cô đồng nghiệp khác nghi ngờ vặn lại.

“Thôi cho tôi xin, mấy người suốt ngày chỉ chú ý đến mấy kẻ có tiền thôi, tôi đương nhiên là có chứng cứ rõ ràng mới dám xưng hô như vậy chứ. Hơn nữa, vừa rồi ngài ấy cũng không phủ nhận, chẳng lẽ các cô còn chưa tin?”. Cô nhân viên kia cũng chẳng muốn giải thích nhiều nữa.

“Tin, tôi tin, tin chứ!”. Một cô nhân viên còn rất trẻ tuổi cất giọng đầy ái mộ: “Ngài ấy anh tuấn như thế, nhiều tiền như thế, đáng người còn siêu chuẩn như thế... Trời ơi, quả là cực phẩm. Nếu tôi có thể đứng bên

cạnh ngài ấy... À đúng rồi, chị Tiểu Yên...”. Cô nhân viên trẻ tuổi giữ chặt bả vai cô nhân viên tên Tiểu Yên rồi khẩn thiết thỉnh cầu: “Để em mang quần áo lên tầng cho ngài ấy được không, xin chị đấy”.

“Đúng là hy vọng hão huyền!”. Một cô nhân viên hừ lạnh nói: “Tôi rất kính trọng Lãnh tiên sinh, hơn nữa có thể nhìn được ngài ấy ở khoảng cách gần như vậy là mơ ước của tôi”.

“Thôi, các cô đừng tranh cãi nữa, nhìn thôi thì có ích gì, các cô không thấy cô gái xinh đẹp đi bên cạnh Lãnh Thiên Dục sao? Nhất định là tình nhân bí mật của ngài ấy rồi, vừa rồi ngài ấy nói chuyện với cô gái kia cũng rất dịu dàng”.

“Tình nhân bí mật? Tôi thấy giống như người được bao dưỡng thì có”. Cô nhân viên ghen tị lên tiếng nhưng cũng không dám sơ suất, chọn quần áo thích hợp cho Thượng Quan Tuyền rồi đi lên tầng.

“Lãnh tiên sinh, đây đều là những bộ quần áo rất đẹp, ngài xem thử đi...”. Cô nhân viên vừa nói vừa đưa mấy bộ quần áo ra. Cô ta còn cố ý sán lại gần Lãnh Thiên Dục, mượn cơ để thu hút sự chú ý của hắn.

Ai ngờ ánh mắt Lãnh Thiên Dục chẳng thèm nhìn cô ta, chỉ chọn một bộ rồi đứng dậy đi đến bên cạnh Thượng Quan Tuyền.

“Tuyền, thử bộ này xem”. Nói xong, hắn mở cửa phòng thay đồ ra, bên môi nở nụ cười yêu chiều.

“Anh hiểu tâm lý phụ nữ như vậy cơ à? Nhất định là thường xuyên dẫn phụ nữ đi mua quần áo rồi chứ gì?”.

183. Chương 183

Chương 14: Bộ Dạng Ăn Dấm Chua

Thượng Quan Tuyền nhận lấy đồ Lãnh Thiên Dục đưa, đây là một chiếc váy trắng có thiết kế đơn giản nhưng từ chất liệu cho đến đường may đều nói lên sự tôn quý và thượng đẳng của nó.

“Dục, nếu em mặc vào mà thấy kì quái hay xấu quá thì không được cười em đâu nhé... Nếu không em sẽ không để ý đến anh nữa đâu!”. Giọng điệu của cô vừa ngây thơ vừa như làm nũng.

“Sao lại thế chứ? Em đẹp như vậy, mặc gì vào cũng đẹp hết!”. Lãnh Thiên Dục thấy dáng vẻ ngây thơ của cô như vậy, trong lòng cũng mềm nhũn ra, cảm giác như có một dòng mật ngọt đang chảy vào tim hắn.

Hắn khẽ vén mấy sợi tóc lòa xòa của cô ra sau tai, động tác săn sóc tràn ngập tình cảm chan hòa...

“Hay là... em không tin vào mắt thẩm mỹ của anh”. Hắn nhíu mày cười, cất giọng đùa giỡn.

Thượng Quan Tuyền mỉm cười, khuôn mặt nhỏ nhắn vì bàn tay của hắn khẽ vuốt ve mà trở nên ửng đỏ. Cô cố ý trốn mắt nhìn hắn: “Hừ, em sẽ thử tin anh một lần, nếu thật sự không đẹp thì anh chết với em”.

Nói xong, cô cầm chiếc váy đi vào trong phòng thay đồ.

Lãnh Thiên Dục bật cười, trong mắt toàn là sự nuông chiều. Lúc này hắn không khác gì một người bạn trai của cô, tâm trạng cực kì tốt.

“Lãnh tiên sinh...”. Cô nhân viên kia ưỡn ẹo đi lên phía trước. Rốt cuộc cũng chờ được cô gái kia đi vào thay đồ, cơ hội này khó mà có được.

“Mời ngài ngồi, ngài xem còn có rất nhiều kiểu dáng khác nữa”.

Cô ta bày vẻ mặt nịnh bợ, đem bộ ngực đầy đặn chà sát lên cánh tay Lãnh Thiên Dục. Vẻ lạnh nhạt vừa rồi của hắn khiến cô ta có cảm giác thất bại, tuy cô ta chỉ là một người nhân viên phục vụ bình thường nhưng luôn kiêu ngạo về dáng người hoàn hảo của mình.

“Xuống dưới đi”. Lãnh Thiên Dục không vui nhíu chặt mày lại, người như cô ta khiến hắn cực kì chán ghét, giọng điệu lạnh lùng như lưỡi dao sắc bén vang lên, ra lệnh cho cô ta.

Hả? Cái gì?

“Lãnh tiên sinh, ngài...”

“Nghe không hiểu hả? Tôi bảo cô đi xuống dưới tầng đi”. Đôi mắt chim ưng của Lãnh Thiên Dục hơi nheo lại, bắn ra những tia sắc bén.

Ngoài Thượng Quan Tuyền ra, hẳn chẳng có mấy nhẵn nại với những người phụ nữ khác!

“Vâng, vâng, tôi hiểu rồi”. Cô nhân viên sợ hãi, thiếu chút nữa còn nghĩ rằng mình đang nhìn thấy Diêm La, lập tức run rẩy thất thểu đi xuống dưới tầng.

Lúc này Thượng Quan Tuyền cũng vừa thay chiếc váy xong bước ra nên cũng nhìn thấy bộ dạng sợ hãi của cô nhân viên.

“Cô ấy làm sao vậy?”. Thượng Quan Tuyền thấy kì lạ nên hỏi, vừa rồi không phải cô ấy còn tươi cười à?

“Không sao, cô ta phiền quá nên anh đuổi đi rồi”. Lãnh Thiên Dục nhàn nhạt nói. Khi hắn thấy Thượng Quan Tuyền đứng trước mặt mình, sự lạnh lẽo trong đáy mắt tan biến hết đi...

“Bộ váy này cực kì hợp với em”. Hắn tán thưởng từ tận đáy lòng, bàn tay ôm lấy eo cô, nhìn vào bộ dạng xinh đẹp của cô qua chiếc gương.

“Nhưng mà em cứ thấy là lạ làm sao ấy”. Thượng Quan Tuyền rất ít khi mặc váy nên không quen, bàn tay cô thậm chí còn không biết nên để vào đâu.

“Tuyền, tin anh đi, bây giờ em cực kì xinh đẹp”. Lãnh Thiên Dục cúi người thì thầm bên tai cô.

Thượng Quan Tuyền nhìn mình trong gương, không thể không thừa nhận mắt thẩm mỹ của Lãnh Thiên Dục. Chiếc váy hắn chọn cho cô hoàn toàn làm nổi bật sự xinh đẹp và hấp dẫn của cô.

Suốt cả một buổi chiều, Lãnh Thiên Dục chẳng ngại ngần gì cùng Thượng Quan Tuyền thử rất nhiều quần áo. Hắn cẩn thận chọn lựa, chẳng biết từ lúc nào mấy bộ quần áo đã chất đống như núi rồi.

“Dục, đống đồ này em mặc đến kiếp sau chắc cũng chưa hết! Không thử nữa đâu, mệt lắm!”. Thượng Quan Tuyền mệt đến mức không thở nổi, ngã người ngồi lên sofa, vừa nói vừa khoát khoát tay.

Hóa ra đi mua quần áo cũng là một loại chuyện giày vò con người ta đến thế!

Lời cô nói khiến Lãnh Thiên Dục hơi ngạc nhiên. Phụ nữ không phải rất thích đi mua sắm quần áo sao? Chỉ cần là phụ nữ, một khi vào nơi này là không biết trời đất gì nữa, không phải thế sao?

“Cô bé ngốc, mới có thể này mà đã đủ rồi à? Không phải phụ nữ rất thích đi mua quần áo sao?”

Lãnh Thiên Dục ôm lấy cô, nhìn thoáng qua đống đồ bên cạnh. Hắn muốn cho cô những thứ tốt nhất!

“Anh hiểu tâm lý phụ nữ như vậy cơ à? Nhất định là thường xuyên dẫn phụ nữ đi mua quần áo rồi chứ gì?”. Thượng Quan Tuyền nghe xong, tinh thần lập tức tỉnh táo trở lại, cô nghiêng khuôn mặt nhỏ nhắn lên chất vấn hắn.

Hắn là vậy rồi! Người đàn ông ưu tú như hắn sao không thể có phụ nữ bên cạnh được? Vậy cũng tốt, nhân cơ hội phải truy hỏi cho rõ ràng mới được.

Lãnh Thiên Dục nghe xong liền ngừng cười, yêu chiều véo nhẹ chiếc mũi của cô, cực kì kiên nhẫn trả lời câu hỏi: “Đâu có, đây là lần đầu tiên anh đưa phụ nữ đi mua quần áo”.

Nếu hành động này của hắn bị ba ông bạn tốt kia biết thì đúng là không biết sẽ thế nào nữa! Nhất là Cung Quý Dương, không biết cái mỏ nhọn của cậu ta sẽ miêu tả hắn sinh động đến mức nào nữa!

Thượng Quan Tuyền che miệng lại, trong lòng đang cực kì vui mừng. Tuy cô cực kì vừa lòng với câu trả lời vừa rồi nhưng vẫn muốn trêu chọc hắn, vì thế vẫn bày ra vẻ mặt giận dỗi, nói: “Anh lừa em! Nếu bình thường anh không hay đến cửa hàng này thì cái cô nhân viên vừa rồi sao lại nhận ra anh ngay từ lúc bước chân vào thế? Lại còn... không ngừng liếc mắt đưa tình với anh nữa chứ! Hừ!”

Lãnh Thiên Dục không khó nhận ra sự đùa giỡn trong đáy mắt cô, hắn càng ôm chặt cô hơn, hôn lên môi cô như đang trừng phạt rồi thấp giọng nói: “Cô bé, em thấy vị hôn phu của mình bị cô gái khác quấy rầy mà còn làm ra vẻ như không có chuyện gì à? Nếu còn lần sau nữa thì sẽ phạt nặng hơn đó”.

“Hừ! Lúc nào cũng uy hiếp người ta, đồ đáng ghét! Em nói sự thật thôi, cái cô nhân viên vừa rồi hẳn là thích anh lắm đấy!”. Thượng Quan Tuyền chu cái miệng nhỏ lên, vẻ mặt mất hứng.

Lãnh Thiên Dục mỉm cười, không nhịn được lại cúi đầu xuống hôn lên đôi môi kiều diễm của cô rồi nói: “Cho nên anh mới sợ cô bé của anh ghen, chẳng thường đuổi cô ta xuống tầng rồi còn gì, em không thấy à?”

“Đồ tự đại, em không ghen!”. Mặt Thượng Quan Tuyền đỏ bừng, cô giơ đôi tay trắng trẻo đâm vào lồng ngực hắn.

“Còn nói dối nữa à...”. Lãnh Thiên Dục hôn lên tay cô, trong mắt toàn là vẻ yêu chiều: “Tuyền, anh rất thích dáng vẻ này của em, thích dáng vẻ em ghen nữa...”

Nói xong, hắn cúi xuống hôn lên môi cô khiến Thượng Quan Tuyền lại lần nữa như hòa tan trong lòng hắn.

184. Chương 184

Chương 15: Phong Ba Từ Giới Truyền Thông

Vì Thượng Quan Tuyền đến ở nên biệt thự của Lãnh gia vốn tĩnh lặng giờ cũng trở nên vô cùng náo nhiệt. Lại thêm việc thường ngày Lãnh Thiên Dục rất che chở cho Thượng Quan Tuyền nên toàn bộ Lãnh gia từ trên xuống dưới đều kính trọng Thượng Quan Tuyền, coi cô là nàng dâu cả tương lai của Lãnh gia.

Tình cảm thật là kì lạ, nó như bồi đắp thêm sức mạnh cho con người, cũng có thể khiến cho người tính khí nóng nảy an tĩnh lại, càng khiến cho người lạnh lùng nghiêm khắc thêm dịu dàng hơn...

Tám giờ sáng, các nhân viên của Lãnh thị đều đến công ty làm việc, xếp hàng trước thang máy.

“À, đúng rồi, mọi người đọc báo hôm nay chưa, có tin tức cực kì chấn động đó”. Một cô nhân viên cực kì kích động thảo luận với mấy người đồng nghiệp.

“Ôi, tin tức lớn thế sao chúng tôi lại không biết chứ. Chình ình ngay trang đầu, giật tít đến như vậy cơ mà”. Một người khác lại lên tiếng.

“Đúng vậy, đúng vậy! Lúc tôi đến còn thấy rất nhiều phóng viên đã túc trực ở ngoài Lãnh thị rồi”.

Trong nháy mắt, mọi người đang đứng chờ thang máy đều xôn xao bàn luận về tin tức sáng nay.

Mới sáng sớm Lôi cũng đã tới công ty. Khi anh ta đứng chờ trước thang máy riêng biệt thì cũng nghe được mấy lời bàn luận bất nháo của mấy người kia, vẻ mặt trầm xuống, quát lớn tiếng: “Mấy người rảnh rồi gồm nhỉ, suốt ngày chỉ biết hóng hớt thông tin tào lao, không có việc gì làm à?”

Mấy người nhân viên đang xôn xao bàn luận chợt kinh hãi, ai cũng biết đây là trợ lý hành chính đặc biệt của tổng giám đốc. Anh ta rất am hiểu chuyện trên thương trường, thủ đoạn cũng cực kì ghê gớm, vẻ ngoài cũng lạnh như băng chẳng khác gì tổng giám đốc. Hơn nữa còn xuất thân từ Mafia, ai cũng phải kính sợ anh ta.

Thang máy riêng biệt lên thẳng phòng của tổng tài. Khi cửa thang máy mở ra, Lôi nhú mày lại, trong mắt toàn là sự lo lắng.

“Sanmi, Lãnh tiên sinh tới chưa?”. Anh ta hỏi trợ lý tổng giám đốc Sanmi.

Sanmi ngẩng mặt nở nụ cười đầy tiêu chuẩn: “Sáng sớm Lãnh tiên sinh đã tới văn phòng rồi”.

Lôi trầm thờ dài một hơi, lập tức cầm mấy tờ báo, tạp chí đi vào phòng tổng giám đốc.

Cốc, cốc cốc...

“Vào đi!”. Thanh âm trầm ổn lạnh lùng của Lãnh Thiên Dục vang lên.

“Lãnh tiên sinh...”. Lôi đi vào, vừa định nói gì nhưng lại thôi, vẻ mặt đầy do dự.

Lãnh Thiên Dục đang phê duyệt văn kiện, mãi không thấy Lôi lên tiếng liền ngẩng đầu lên nhìn anh ta...

“Ấp a ấp ứng không phải tác phong của cậu”. Hắn nhàn nhạt lên tiếng rồi lại cúi xuống đọc văn kiện.

Lôi đặt mấy tờ báo và tạp chí lên bàn Lãnh Thiên Dục... Dù là báo kinh tế, xã hội hay giải trí thì trên trang nhất đều có cùng một tin tức...

“Lãnh tiên sinh, ngài xem cái này chút đi...”.

Lãnh Thiên Dục ngẩng đầu lên nhìn...

“Vị tổng giám đốc thần bí công khai bộc lộ tình cảm với tình nhân bí mật!”, “Tổng giám đốc mặt lạnh dịu dàng đưa đệ nhất Lãnh phu nhân tương lai đi mua sắm xa xỉ”,...

Tin tức tràn ngập các trang báo đều liên quan đến việc hôm qua Lãnh Thiên Dục đưa Thượng Quan Tuyền đi dạo phố mua sắm. Tuy góc chụp không được rõ ràng nhưng đều khiến giới truyền thông được một phen kinh ngạc và nổi lên hứng thú. Nhất là có một bức ảnh chụp rất rõ cảnh Lãnh Thiên Dục đang cúi người hôn lên trán Thượng Quan Tuyền, bức ảnh này được lên hẳn bìa của một tờ tạp chí.

Lãnh Thiên Dục chỉ liếc mắt đảo qua một lượt rồi chỉ vào đồng báo...

“Mấy thứ này tôi xem rồi”.

Mặt Lôi hiện lên vẻ kinh ngạc, xem ra giới truyền thông có thể tạo nên cơn phong ba thế này cũng không tồi, nhưng anh ta không ngờ rằng Lãnh Thiên Dục đã sớm xem những tin tức này rồi.

Nhưng...

Lôi lại nhìn Lãnh Thiên Dục, dường như muốn cố gắng nhìn ra một chút biểu cảm trên gương mặt đang tĩnh lặng của hắn nhưng kết quả lại là sự thất vọng.

Ngài ấy không giận dữ, không choáng váng? Tất cả mọi người đều biết Lãnh Thiên Dục rất ít khi phối hợp với giới truyền thông, còn chưa bao giờ cho phép truyền thông công khai ảnh chụp của mình. Trong tứ đại tài phiệt thì chỉ có duy nhất Lãnh Thiên Dục không hợp tác với truyền thông, cũng là một vị tổng giám đốc khiến giới truyền thông phải đau đầu.

Có lẽ vì thế mà Lãnh Thiên Dục mới bị gọi là “Vị tổng giám đốc mặt lạnh”, “Tổng giám đốc thần bí”. Ai mà biết được hôm nay giới truyền thông lại đăng công khai ảnh chụp của hắn, nhưng hơn hết là đề cập đến chuyện riêng tư của hắn nữa!

“Lãnh tiên sinh, mấy tin tức này giới truyền thông quả thực bịa đặt quá rồi, tôi cho rằng nên can thiệp sớm”. Sắc mặt Lôi hết sức nặng nề, hỏi ý kiến Lãnh Thiên Dục.

Lãnh Thiên Dục quăng một tờ tạp chí lên bàn, sau đó bèn môi nở nụ cười lạnh, hắn dựa cả người vào chiếc ghế...

“Cứ để cho giới truyền thông đưa tin đi, mấy tin tức này chúng ta không cần phải đáp trả”. Hắn lên tiếng, giọng điệu cũng như gương mặt vẫn rất lạnh lẽo, không hề có chút độ ấm nào.

Cái gì?

Lôi kinh ngạc đến mức thiếu chút nữa thì ngã ngồi ra đất... Lãnh tiên sinh không để ý đến chuyện này? Dựa theo tác phong làm việc trước nay của ngài ấy thì đám truyền thông mà dám trắng trợn tô vẽ mọi chuyện như thế, ngài ấy sẽ sai người đi phá sập tòa soạn đó luôn rồi.

Nhưng mà bây giờ... Lãnh tiên sinh làm sao vậy?

“Lãnh tiên sinh, hiện giờ bên dưới Lãnh thị có rất nhiều phóng viên đang đứng, rõ ràng là bọn họ đến vì muốn dò tìm quan hệ giữa ngài và cô Thượng Quan, chẳng lẽ cứ để bọn họ viết loạn lên sao?”. Lôi thật sự không thể lý giải nổi tại sao Lãnh Thiên Dục lại có thể bình tĩnh như vậy.

Lãnh Thiên Dục nhướn đôi mày kiếm, mở miệng nói: “Mấy tin tức đó cũng đâu đề cập đến mấy chuyện kiêng kị gì đâu, mà quan hệ giữa tôi và Thượng Quan Tuyền đúng như bọn họ miêu tả, tất cả đều đã là sự thật thì cứ để mặc bọn họ thôi”.

“Thứ lỗi cho tôi cả gan, nói thật, tôi không thể tin tưởng mấy phóng viên này. Một khi bọn họ không moi ra được thông tin gì thì sẽ bịa chuyện để viết”. Lôi cực kì không đồng ý cách làm của Lãnh Thiên Dục, vì ngay từ đầu anh ta đã không tin Thượng Quan Tuyền.

Nhưng... Lôi thật sự không nghĩ ra tại sao Lãnh tiên sinh vốn luôn bình tĩnh và tự chủ lại hoàn toàn thay đổi sau khi gặp Thượng Quan Tuyền như vậy.

Lãnh Thiên Dục chậm rãi đứng dậy, tao nhã bước đến quầy bar bên cạnh, rót hai ly Vodka, đưa một ly cho Lôi, giọng nói lạnh nhạt nhưng khiến người khác phải khiếp sợ: “Truyền thông chỉ là công cụ cho chúng ta lợi dụng mà thôi, dùng thế nào thì phải xem tâm trạng của người sử dụng. Lôi, cậu nhớ kỹ lấy, bọn họ chỉ có quyền đưa tin về mấy chuyện giải trí vật vãn, nhưng... chuyện về thân phận của Thượng Quan Tuyền và tổ chức BABY-M thì tôi không hy vọng sẽ đọc được trên báo hay tạp chí”.

Lôi uống một hơi cạn ly Vodka, lập tức đáp: “Vâng, tôi biết phải làm thế nào”.

Lãnh Thiên Dục hài lòng vỗ vỗ vai Lôi rồi đi đến bên cửa sổ...

Ánh mắt hắn lúc này dần trở nên phức tạp và thâm thúy...

Đúng lúc này, điện thoại nội bộ vang lên giọng của thư kí tổng giám đốc...

“Lãnh tiên sinh, Cung Quý Dương tiên sinh của Cung thị, Hoàng Phủ tiên sinh của Hoàng Phủ và Lăng Thiếu Đường tiên sinh của Lăng thị đã kết nối video”.

Lãnh Thiên Dục xoay người lại, đôi môi mỏng lạnh lẽo dường như có chút gì đó hơi hòa hoãn, hắn mở miệng nói: “Kết nối đi”.

Vừa dứt lời, hắn ấn một nút vào chiếc điều khiển, bức tường thủy tinh trong nháy mắt biến thành một màn hình kết nối to... Đây là do Cung Quý Dương trong lúc cực kì nhàm chán phát minh ra, được trang bị trong văn phòng của bốn người bọn họ.

Hình ảnh đầu tiên hiện lên là khuôn mặt tươi cười của Cung Quý Dương...

“Đã lâu không gặp, tổng giám đốc mặt lạnh! Xem ra gần đây cậu cũng hạnh phúc quá nhỉ! Tổ còn đang nghĩ thì ra cách hành văn của giới truyền thông cũng chuyên nghiệp ghê, đọc xong mà hình dung được ra cậu một cách chuẩn xác luôn!”

Cung Quý Dương nói xong liền cười ha ha, có thể nhìn ra khung cảnh phía sau anh ta rất đẹp, xem ra là lại chạy đến một chỗ nào trên thế giới để nghỉ ngơi rồi.

Lãnh Thiên Dục dựa người vào ghế, nhàn hạ khoanh hai tay trước ngực, đôi mày rậm hơi nhướn lên.

“Quý Dương, tinh lực của cậu cũng dồi dào quá nhỉ, dù đang nghỉ phép đi chơi cũng chú ý đến tình hình của tổ, thật là cảm động đến rơi nước mắt rồi”.

Trên màn hình video, Cung Quý Dương nghe xong liền nở nụ cười xấu xa: “Nói chuyện chẳng có lương tâm gì cả. Ai mà chẳng hiếu kì chứ, đâu chỉ có mỗi tổ, hai tên kia cũng có khác gì đâu”.

Anh ta vừa dứt lời, Lăng Thiếu Đường và Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng xuất hiện trên màn hình. Màn hình to như vậy đều kết nối đến bốn vị tổng giám đốc.

“Tổ thấy gần đây các cậu hình như rất rảnh rỗi thì phải, lại đi chú ý đến mấy chuyện tào lao”. Giọng nói lạnh lùng của Lãnh Thiên Dục lộ ra tình cảm bạn bè thân thiết.

“Haha, Thiên Dục, sáng sớm nay tin tức đã bay ra khắp thế giới rồi, không biết cũng khó à!”. Lăng Thiếu Đường rõ ràng là đang ở nhà, anh ta nhàn nhã ngồi trên sofa, vẻ mặt vẫn hết sức quyến rũ và hấp dẫn.

“Đúng rồi đấy, thật không ngờ được cậu cũng chẳng kém cạnh gì, xem ra có thể so sánh với Quý Dương được rồi”.

Hoàng Phủ Ngạn Tước cố nín cười, cực kì tao nhã lên tiếng. Rõ ràng anh ta đang ở trong văn phòng, bên ngoài là cảnh đêm rực rỡ ánh đèn.

“Này, này... Hoàng Phủ, đừng có việc gì cũng lôi tổ vào nhé. Một vị tổng giám đốc quyến rũ như tổ đây làm gì có chuyện để mấy bức ảnh xấu hoắc đó lên báo, muốn chụp thì cũng phải chọn góc đẹp chứ. À... Thiên Dục, không ngờ đầu óc cậu cũng mở mang nhanh nhỉ, đã thu phục được Thượng Quan Tuyền rồi cơ à?”. Cung Quý Dương lại lên tiếng.

“Thiên Dục, Thượng Quan Tuyền là đặc công do Niếp Ngân bồi dưỡng, không ngờ khiêu thám mĩ của cậu cũng độc đáo quá đó. Tổ sợ ngày nào đấy cậu đang nằm ngủ rồi mất luôn cái đầu lúc nào không biết đấy”. Lăng Thiệu Đường tuy đang trêu chọc nhưng vẫn lộ ra sự quan tâm với Lãnh Thiên Dục.

Hoàng Phủ Ngạn Tước tao nhã phủ định lời Lăng Thiệu Đường, lắc đầu nói: “Cũng chưa chắc, tớ thấy cô bé kia cũng ngoan ngoãn nhanh nhẹn lắm đó, xem ra là bị cậu ăn đến mức không còn sót thứ gì rồi. Nhưng mà mấy cái danh xưng tình nhân bí mật gì đó nghe qua cũng không hay ho cho lắm”.

Nhìn ba người anh một câu, tôi một câu, Lãnh Thiên Dục vẫn ngồi đó, bên môi nở nụ cười, ý cười lấp lánh tận vào đáy mắt... Đúng là bạn bè tốt có khác, phương thức quan tâm của mấy người đó cũng chẳng giống ai!

“Được rồi được rồi, tạm dừng cho đương sự lên tiếng đi đã”. Cung Quý Dương lười biếng thay đổi dáng người, khoát tay nói.

“Nói gì?”. Đáy mắt Lãnh Thiên Dục đầy hứng thú.

“Đừng có giả vờ ngu ngơ nữa, nghe nói lần trước giao dịch con chip xảy ra chuyện? Còn... nghe nói cậu bị trúng đạn nữa!”. Lăng Thiệu Đường hỏi han.

“Ừ, một đám khách không mời xông đến! Trúng đạn là do tớ không đề phòng!”. Lãnh Thiên Dục trả lời ngắn gọn.

“Người của Niếp Ngân?”. Hoàng Phủ Ngạn Tước hỏi.

Lãnh Thiên Dục lắc đầu: “Không phải, tuy tớ cùng hấn ta như nước với lửa nhưng tương đối hiểu biết hấn. Hấn luôn làm việc quang minh chính đại, không sử dụng thủ đoạn kiểu đó”.

“Vậy cậu nghi ngờ...”. Cung Quý Dương chần chừ hỏi.

Đôi mắt như chim ưng của Lãnh Thiên Dục hơi nheo lại, đáy mắt lộ ra tia nguy hiểm...

“Hành vi của hấn ta rất mờ ám, xem ra người này đã không kìm chế nổi, tớ nghi ngờ người làm tớ trúng đạn là trong nội bộ gây ra”.

“Thiên Dục...”. Về mặt Lăng Thiệu Đường đầy lo lắng: “Chúng ta quen biết nhiều năm như vậy rồi, từ trước tới giờ chưa từng thấy cậu lại quan tâm đến một cô gái như thế, cô gái kia thật sự đáng để như vậy à?”

Sự lo lắng này không chỉ của riêng Lăng Thiệu Đường mà còn có cả Cung Quý Dương và Hoàng Phủ Ngạn Tước nữa. Nếu đối phương là một cô gái bình thường thì bọn họ sẽ vỗ tay khen ngợi, cũng chúc phúc cho hai người. Nhưng... dù sao Thượng Quan Tuyền cũng là một đặc công, là địch hay là bạn khó có thể phân định.

Lãnh Thiên Dục nghe vậy cũng có thể hiểu sự lo lắng của mấy người bạn tốt. Hấn mở miệng: “Biến một cô gái từ không đáng thành đáng không phải là chuyện quá khó”.

Cung Quý Dương sang sảng cười to: “Thật không ngờ kỹ thuật tán gái của cậu cũng dùng cả thủ đoạn nữa. Đây, hai người đừng quan tâm mù quáng nữa, tớ thấy cô nhóc kia không tồi đâu...”

Lãnh Thiên Dục nghe Cung Quý Dương nói vậy, mặt tái đi...

Quả nhiên...

“Cô nhóc?”. Lăng Thiệu Đường và Hoàng Phủ Ngạn Tước đồng thanh hét lên kinh hãi...

Ba người kia nghe xong, sắc mặt lập tức thay đổi...

Lăng Thiệu Đường chuồn đầu tiên.

Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng nổi gót, chuồn thứ hai.

Nói xong anh ta cũng vội vã chuồn luôn. (anh ta tức CQD :v)

185. Chương 185

Chương 16: Bắt Gian Tại Trận

Thấy hai người bạn hét lên một câu như muốn làm rung chuyển cả một tòa nhà, Lãnh Thiên Dục hận không thể giơ tay vào màn hình tóm lấy Cung Quý Dương rồi mở cửa sổ ra, ném cậu ta xuống từ độ cao cả trăm tầng xuống dưới!

Cung Quý Dương chẳng mảy may quan tâm đến bộ dạng muốn giết người của Lãnh Thiên Dục, cực kì tự đắc tiếp tục huyền thuyên: “Cô nhóc kia mới có mười tám tuổi thôi... Thiên Dục, năm nay cậu bao nhiêu rồi nhỉ?”. Nói xong, anh ta cất tiếng cười đầy quái dị, vẻ mặt xấu xa như đang khảo nghiệm sự nhẫn nại của Lãnh Thiên Dục.

Quả nhiên...

“Cung Quý Dương, cậu cố ý phải không, chết tiệt thật! Không phải bốn chúng ta bằng tuổi nhau sao, cậu lấy gì ra mà khích tớ?”

Lãnh Thiên Dục không nhịn được nữa, rốt cuộc cũng gầm lên...

Cung Quý Dương xoa xoa lỗ tai, bày ra vẻ mệt mỏi, vừa vắn vẹo vươn vai chân tay vừa cà lơ cà phất nói: “Tớ thấy nhất định là cậu nói dối tuổi rồi. Mọi người bây giờ đều bảo Thiên Dục cậu đang tàn phá cây non của tổ quốc kìa. Tớ thấy người đáng lo là cô bé kia ấy”.

Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe xong, bày ra vẻ tiếc nuối nói với Lãnh Thiên Dục: “Thiên Dục, cô gái kia trẻ tuổi như vậy... khả năng thụ thai là cao lắm đấy”.

Lời anh ta vừa dứt, cả ba người liền cất tiếng cười quái dị khiến người khác phải sởn gai ốc!

Mặt Lãnh Thiên Dục trở nên đen thui, hắn nghiêng răng nghiêng lợi nhìn mấy ông bạn tốt.

Lát sau, vẻ mặt hắn dần giãn ra. Hắn có ý muốn “giết người”, nhân nhả nói: “Lần tụ họp này đến phiên tớ đứng ra làm chủ! Các cậu nói xem tớ nên mời khách quý nào đến tham gia đây?”

Ba người kia nghe xong, sắc mặt lập tức thay đổi...

Thấy phản ứng của ba người như vậy, trong lòng Lãnh Thiên Dục cực kì vui sướng, hắn tiếp tục nói: “Thiếu Đường, dù cậu đã kết hôn sinh con nhưng mấy cô em yêu cậu say đắm sẽ không để ý lắm đâu. Quý Dương, cô gái Tử Tranh của cậu thế nào rồi? Đúng rồi, cậu đã kể tình sử phong lưu của mình cho cô ấy nghe chưa? À, Hoàng Phủ...”. Hắn dừng lại một chút...

“Thiên Dục, hình như tớ không có gì để cậu bắt thóp nhỉ?”. Hoàng Phủ Ngạn Tước vội cắt ngang lời Lãnh Thiên Dục, cẩn thận hỏi.

Lãnh Thiên Dục thầm thở dài một hơi, lời nói hàm chứa ý tứ sâu xa: “Ngạn Tước, cậu chạy đến chi nhánh làm việc hắn là để tránh việc kết hôn. Bác trai bác gái lâu rồi không gặp cậu, chắc nhớ cậu lắm đấy”.

Ý tứ trong lời hắn nói quá rõ ràng, quả nhiên Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe vậy, sắc mặt lập tức thay đổi...

“À... chuyện là... tớ đột nhiên nhớ ra Hình Nhi bảo tớ pha sữa cho con, thôi không nói chuyện nữa”. Lặng Thiếu Đường chuồn đầu tiên.

“Ừm, Thiên Dục này, bên tớ còn có cuộc họp quan trọng, không nói chuyện được nữa đâu”. Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng nổi gót, chuồn thứ hai.

Trên màn hình chỉ còn Cung Quý Dương trừng mắt với Lãnh Thiên Dục...

“Quý Dương, cậu có biết lúc này tớ muốn làm gì nhất không?”. Lãnh Thiên Dục cười cợt trước sự sợ hãi của Cung Quý Dương... Nếu thật sự có thể, hắn chỉ muốn ngay lập tức làm thịt cái tên đáng ghét này ra!

Cung Quý Dương khoát tay, ra vẻ tiếc nuối nói: “Hai người kia đi rồi, chả còn gì nói nữa... Thôi, tớ đi gặp Tử Tranh đây, gặp lại sau nhé”. Nói xong anh ta cũng vội vã chuồn luôn.

Lãnh Thiên Dục ngồi yên, vẻ mặt lạnh như băng dần hiện lên nụ cười ấm áp... đời người có tri kỷ, còn cầu mong gì nữa?

Hắn đang nghĩ ngợi thì tiếng chuông điện thoại vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ của hắn...

Lãnh Thiên Dục nhìn dây số trên màn hình... là biệt thự gọi tới? Không biết tại sao, trong lòng hắn liền dâng lên cảm giác bất an.

“Dì Trần, sao vậy?”. Hắn lạnh giọng hỏi.

“Đại thiếu gia, không hay rồi, cô Tuyền, cô ấy...”. Giọng nói đầy lo lắng của dì Trần truyền đến, dường như bà sắp khóc rồi.

Trong lòng Lãnh Thiên Dục lập tức kinh hãi, hỏi lại: “Tuyền làm sao? Xảy ra chuyện gì?”

“Không thấy cô Tuyền đâu cả”. Dì Trần lo lắng nói.

“Cái gì?”. Lãnh Thiên Dục cảm thấy trái tim bị chấn động mạnh...

“Tôi đi chuẩn bị trà bánh xong thì không thấy cô Tuyền đâu. Tôi đã sai người đi tìm khắp nơi nhưng không thấy cô ấy trong biệt thự...”. Dì Trần nghẹn ngào.

“Được rồi, tôi biết rồi, tôi sẽ về ngay”. Lãnh Thiên Dục cúp điện thoại, đôi mày rậm nhíu chặt lại đầy lo lắng...

Lãnh Thiên Dục lái xe như bay về biệt thự Lãnh gia, vẻ mặt đầy lo lắng. Nhưng khi hắn về đến biệt thự thì thấy khuôn mặt tươi cười của dì Trần...

“Dì Trần, Tuyền đâu? Tìm thấy chưa?”. Hiện giờ hắn chẳng quan tâm đến nét mặt của dì Trần, chỉ lo lắng cho an nguy của Thượng Quan Tuyền.

“Ôi, đại thiếu gia, cô Tuyền vừa về rồi. Thì ra cô ấy muốn ăn đậu đỏ ướp lạnh, làm tôi sợ muốn chết”. Dì Trần vội giải thích với Lãnh Thiên Dục.

Lãnh Thiên Dục nghe vậy cũng thở dài một hơi nhẹ nhõm, sau đó hắn hỏi: “Giờ cô ấy đang ở đâu?”

“À...”. Dì Trần ấp úng, ánh mắt cũng né tránh.

“Dì Trần”. Lãnh Thiên Dục uy nghiêm hỏi.

Dì Trần chỉ về phía nhà ăn: “Cô Tuyền ở trong phòng ăn... còn có... còn có Niếp tiên sinh!”

Lãnh Thiên Dục nghe vậy liền biến sắc, Niếp tiên sinh? Chẳng lẽ...

Ngay sau đó, hắn chẳng quan tâm dì Trần đang nói gì, lập tức sải bước về phía phòng ăn...

Quả nhiên, khi Lãnh Thiên Dục vào đến phòng ăn liền thấy Niếp Ngân đang tao nhã ngồi cạnh Thượng Quan Tuyền. Còn Thượng Quan Tuyền đang cực kỳ vui thích uống một bát nước, trên mặt nở nụ cười lộ lúm đồng tiền xinh xắn. Niếp Ngân thì dùng ánh mắt dịu dàng nhìn cô...

Chết tiệt!

Lãnh Thiên Dục nhìn thấy vậy, tức giận muốn phát điên lên, tay nắm chặt lại thành nắm đấm... Trong mắt hắn, cảnh tượng này chẳng khác nào đang bắt gian tại trận!

186. Chương 186

Chương 17: Sự Ghen Tuông Đáng Sợ

Sự lạnh lẽo toát ra từ người Lãnh Thiên Dục như đóng băng cả căn phòng vốn đang ngập tràn bầu không khí ấm áp. Đôi mắt sắc bén như lưỡi dao hừng hực lửa giận tràn đầy sự nguy hiểm...

“Tuyền!”

Lãnh Thiên Dục cất giọng đầy lạnh lùng, kết hợp với vẻ mặt lạnh lẽo như băng ngàn năm sinh ra một loại cường thế.

“Dục?”

Thượng Quan Tuyền thấy âm thanh quen thuộc liền quay đầu lúc. Khi cô thấy bóng hình cao lớn đang đứng trước cửa phòng ăn, đôi mắt tĩnh lặng của cô lập tức xao động như có những tia sáng trong suốt chiếu rọi vào.

“Anh về rồi, sao hôm nay về sớm thế?”. Cô vui vẻ đi đến trước mặt Lãnh Thiên Dục, bên môi nở nụ cười tươi mê người, nhẹ giọng hỏi.

Niép Ngân cũng xoay người lại, khuôn mặt anh tuần tảo nhả không nhìn ra biểu cảm gì, hần hơi nhếch môi lên, dựa người vào ghế, đôi mắt thâm thúy không chút hoảng loạn chống lại đôi mắt sắc bén đang nhìn chằm chằm vào mình.

“Niép Ngân, sao anh lại tới biệt thự Lãnh gia?”

Lãnh Thiên Dục không nghĩ ra mục đích thật sự của người đàn ông này khi đến đây. Chẳng lẽ hần ta công khai khiêu khích hay quá mức tự tin rồi hả?

Niép Ngân nhếch đôi môi mỏng, không nhanh không chậm mở miệng: “Tôi chỉ lo lắng cho tình hình của Tuyền mà thôi, hơn nữa, tôi cũng muốn đến thăm “người bạn tốt” của mình một chút”. Giọng điệu nhàn nhả cùng dáng vẻ tao nhả càng toát lên sức hấp dẫn của hần.

“Nơi này không chào đón anh, tôi thấy hôm nay anh cũng không định biến nơi này thành chiến trường”. Lãnh Thiên Dục không chút khách khí hạ lệnh đuổi khách, giọng nói hết sức lạnh lẽo đầy mạnh mẽ.

“Dục...”

Ánh mắt Thượng Quan Tuyền đang nghi hoặc nhìn hai người đàn ông. Cô hơi bất an vươn tay nắm lấy một góc áo của Lãnh Thiên Dục, giọng nói nhẹ nhàng như dòng nước chảy: “Sao anh lại nói như vậy với Niép Ngân? Hai người không phải bạn tốt à?”

Lãnh Thiên Dục nghe vậy liền cúi đầu nhìn vẻ mặt ngơ ngác của Thượng Quan Tuyền, đôi mắt sắc bén của hần nhìn thấu sự khó hiểu trong mắt cô.

“Em thay anh ta lên tiếng đấy à?”

Giọng nói trầm thấp của hần vang lên lộ ra sự tàn nhẫn khiến người khác không rét mà run, biểu cảm cũng trở nên cực kì nghiêm túc: “Vừa rồi dì Trần gọi điện thoại nói em không ở biệt thự, em đi đâu vậy? Nói mau!”

Hai chữ cuối cùng dường như là đang phát tiết cơn giận dữ trong lòng!

Vì tiếng gầm giận dữ của Lãnh Thiên Dục nên Thượng Quan Tuyền giật mình, đôi mắt to tròn ngập nước như đang nhìn một người xa lạ. Dần dần, khuôn mặt nhỏ nhắn mới vừa rồi còn tươi cười lộ lúm đồng tiền hai bên má giờ thay đổi hần...

Cô vừa định nói gì thì Niép Ngân đã tao nhả đứng lên, trầm thấp mở miệng nói: “Tuyền chỉ muốn ăn đậu đỏ ướp lạnh, đây là món ăn cô ấy thích ăn nhất trước kia. Nếu trong tiềm thức cô ấy nhớ rõ hương vị của món đó thì rõ ràng là rất có lợi cho việc khôi phục trí nhớ!”

Lãnh Thiên Dục cười lạnh một tiếng nói: “Vậy nên anh mới tránh được dì Trần, đưa cô ấy ra ngoài?”

Niép Ngân nghe vậy chỉ cười lắc đầu: “Anh là người rõ năng lực của tôi nhất, thoải mái bước vào một biệt thự đối với tôi mà nói chỉ là trò trẻ con!”

“Rốt cuộc mục đích tới đây của anh là gì?”. Lãnh Thiên Dục bình tĩnh, giọng điệu trở nên cực kì lạnh lùng.

“Lãnh Thiên Dục, anh đừng quên thỏa thuận của chúng ta. Trước mắt dù tôi có làm gì thì cũng đều là vì muốn Tuyền mau chóng khôi phục lại trí nhớ mà thôi”. Giọng điệu Niép Ngân tuy nhẹ nhàng nhưng không khó nghe ra hần đang cực kì kiên quyết.

Lãnh Thiên Dục lạnh lùng mím môi lại: “Tôi không cho rằng cách này của anh thích hợp với Tuyền, ngược lại còn khiến trí nhớ của cô ấy trở nên lẫn lộn”.

Niép Ngân nghe vậy, đưa hai tay lên xoa cằm rồi nói: “Tùy anh muốn nói thế nào thì nói, tôi chỉ đang thực hiện thỏa thuận giữa hai chúng ta mà thôi”.

“Tôi thấy tư tâm của anh còn lớn hơn thỏa thuận của chúng ta đấy. Tôi cũng không ngờ Niép tiên sinh lại giỏi chuyện bấp núc như vậy”.

Lãnh Thiên Dục đưa mắt nhìn bát canh đang bốc khói nghi ngút do Niép Ngân mang đến, cũng chính là bát canh vừa rồi Thượng Quan Tuyền bưng lên uống.

Niép Ngân không khó để nghe ra sự châm chọc trong lời nói của Lãnh Thiên Dục, giận quá hóa cười: “Người ta gọi đó là ‘Chẳng có việc gì khó – Chỉ sợ lòng không bền’. Bát canh này là thứ Tuyền thích uống nhất, nhìn thấy hoặc ăn thứ mình quen thuộc rõ ràng là có tác động tích cực đến trí nhớ của cô ấy, hơn nữa...”. Hắn cười, giọng điệu hết sức thản nhiên: “Bát canh này đúng là do chính tay tôi nấu”.

“Đúng đấy, Dục, tay nghề của Niép Ngân không tồi đâu. Anh ấy tới đây cũng vì muốn giúp em mà, anh đừng chưa nghe đầu đuôi đã giận đến tím mặt như thế có được không”.

Thượng Quan Tuyền nhũn mảy, sự bá đạo và cường ngạnh của Lãnh Thiên Dục khiến cô thấy không thoải mái.

Cô không hiểu nổi, chẳng phải hai người này là bạn tốt của nhau sao? Nhưng nhìn phản ứng của Lãnh Thiên Dục thì hai người lại giống như kẻ thù của nhau vậy?

“Xem ra em nói chuyện cùng anh ta rất vui nhỉ?”. Lãnh Thiên Dục nhìn Thượng Quan Tuyền, đôi mắt hung ác khẽ chớp lóe lên tia sáng khiến người khác khiếp sợ.

Thượng Quan Tuyền lại không hề cảm nhận được sự lạnh lẽo đang ngày càng dày đặc xung quanh Lãnh Thiên Dục, cô ngây ngô gật đầu nói: “Vâng, vừa rồi Niép Ngân có kể mấy chuyện trước kia cho em nghe!”

Sắc mặt Lãnh Thiên Dục như đánh lại...

“Thượng Quan Tuyền, em đừng quên, em là vị hôn thê của anh, dù em có muốn biết những chuyện trước kia thì cũng phải là do anh kể em nghe. Sao em lại vội vàng nghe chuyện của người đàn ông khác ở sau lưng anh?”

Đôi mắt chim ưng sắc bén của hắn nhìn chằm chằm vào Thượng Quan Tuyền, thanh âm lộ rõ sự tức giận, một cảm giác bức bách đánh thẳng về phía Thượng Quan Tuyền.

Hắn không biết bản thân đang bị làm sao nữa. Chỉ biết khi hắn thấy Thượng Quan Tuyền đang cười nói vui vẻ với Niép Ngân thì một cảm giác phẫn nộ và ghen tuông bùng bùng trong lòng hắn.

“Anh đang nói gì vậy? Niép Ngân không phải người đàn ông khác, anh ấy là người đã nuôi em từ nhỏ đến lớn, cũng là người thân cận nhất với em”.

Đôi mắt to trong veo của Thượng Quan Tuyền không hề sợ hãi đón nhận ánh mắt sắc bén của Lãnh Thiên Dục, giọng nói của cô cũng đầy bất mãn.

“Em nói lại một lần nữa xem nào”. Lãnh Thiên Dục tiến sát lại gần cô, sự lạnh lẽo bén nhọn dường như muốn đâm thủng cả người cô...

Lãnh Thiên Dục không thể ngờ Thượng Quan Tuyền lại có thể nói như vậy, những lời nói đó của cô như đang đổ thêm dầu vào ngọn lửa đang bùng bùng trong lòng hắn.

Người thân cận? Chẳng lẽ từ trong tiềm thức của cô... người quan trọng kia chính là Niép Ngân?

Không có khả năng đó, mà hắn cũng sẽ không cho chuyện đó xảy ra. Người phụ nữ của hắn chỉ có thể nghĩ đến hắn, dù cô yêu người đàn ông khác thì hắn cũng sẽ không từ một thủ đoạn nào để giữ cô lại bên người.

Lúc này, Niép Ngân cũng không nhận được nữa, hắn đứng dậy, vẻ mặt vốn tao nhã ung dung dần trở nên nặng nề...

“Lãnh Thiên Dục, anh đừng dọa đến cô ấy như vậy! Nếu không tôi sẽ đưa Tuyền đi!”. Ngờ khí của hắn đầy uy hiếp nhưng vẫn nồng đậm tình cảm tha thiết với Thượng Quan Tuyền.

Lúc này, Niếp Ngân hoàn toàn bộc lộ ra sự quan tâm và tình yêu của mình đối với Thượng Quan Tuyền trước mặt Lãnh Thiên Dục. Cùng là đàn ông, Lãnh Thiên Dục sao có thể không biết suy nghĩ trong lòng Niếp Ngân, còn Niếp Ngân cũng có thể thấy rõ sự thương yêu của Lãnh Thiên Dục với Thượng Quan Tuyền.

Nhưng... hai người dù thế nào cũng như nước với lửa, lại đều có một điểm chung duy nhất, đó chính là để đạt được mục đích thì sẽ không từ một thủ đoạn nào!

“Anh muốn đưa cô ấy đi? Mơ tưởng!”. Lãnh Thiên Dục nghe vậy lại càng thêm tức giận. Giờ phút này trong mắt hắn, lòng đỏ kị như đang thiêu đốt tất cả. Hắn giơ tay lên ôm chặt lấy Thượng Quan Tuyền vào lòng, trong mắt toát lên sự chiếm hữu...

“Lãnh Thiên Dục, anh muốn làm gì?”. Niếp Ngân cũng trở nên lạnh lẽo khác thường, ánh mắt sắc bén như lưỡi dao phóng thẳng về phía Lãnh Thiên Dục.

Lãnh Thiên Dục không để ý đến câu hỏi của Niếp Ngân, hắn cúi đầu nhìn vào đôi mắt đang kinh ngạc của Thượng Quan Tuyền, gần từng tiếng ra lệnh: “Theo anh về phòng!”

Nói xong, hắn quay đầu gọi ra ngoài: “Di Trần, thay tôi tiễn Niếp tiên sinh về”.

“Lãnh Thiên Dục, anh đừng quá đáng”. Niếp Ngân bước nhanh lên vài bước, bàn tay duỗi ra như muốn kéo Thượng Quan Tuyền về phía mình. Lãnh Thiên Dục chẳng nề hà gì, kéo Thượng Quan Tuyền về phía sau, hoàn toàn che khuất người cô...

“Dục, bỏ tay ra, em đau quá”. Thượng Quan Tuyền không biết tại sao Lãnh Thiên Dục lại như vậy, cô chỉ cảm thấy lúc này hắn khiến cô rất sợ hãi.

Lãnh Thiên Dục đã sớm bị ngọn lửa ghen tuông thiêu đốt lý trí, hắn cảm thấy trong lòng ngực đang bùng bùng lửa giận, khiến tất cả sự bình tĩnh và tự chủ của hắn tiêu tan hết...

Niếp Ngân cũng nhận ra sự nguy hiểm tản ra từ người Lãnh Thiên Dục, hắn không dám hành động thiếu suy nghĩ. Hắn sợ lúc hai người tranh chấp với nhau sẽ làm Thượng Quan Tuyền bị thương.

“Lãnh Thiên Dục, anh buông cô ấy ra đã, anh không thấy cô ấy kêu đau sao? Mau buông cô ấy ra”. Hắn chỉ có thể đứng đó cảnh cáo Lãnh Thiên Dục.

Niếp Ngân đang trong trạng thái lo lắng rõ ràng đã phạm phải một sai lầm chí mạng. Đó chính là... sự quan tâm của hắn đối với Thượng Quan Tuyền càng khiến Lãnh Thiên Dục giận sôi trào.

“Buông cô ấy ra?”. Quả nhiên, đáy mắt Lãnh Thiên Dục càng lóe lên những tia sáng khiếp người, giống như Diêm La đang đóng băng toàn bộ căn phòng.

“Niếp Ngân, tôi nói cho anh biết, Thượng Quan Tuyền là người của Lãnh Thiên Dục tôi, cũng là vợ sắp cưới của tôi, cả đời này tôi sẽ không buông cô ấy ra”.

Niếp Ngân nghe vậy, bàn tay đột ngột thu về. Nếu có thể thì hắn nhất định sẽ vung tay lên đấm Lãnh Thiên Dục rồi. Nhưng... chết tiệt thật, hắn sợ sẽ làm tổn thương đến Thượng Quan Tuyền!

“Lãnh Thiên Dục, anh nói những lời này vẫn còn quá sớm đấy, anh cho rằng có được thân thể của Tuyền là có được cô ấy một cách trọn vẹn sao? Tôi ngược lại muốn xem anh có thể nói dối bao lâu nữa đấy”.

“Nói dối? Nói dối cái gì?”. Thượng Quan Tuyền cảm thấy cuộc đối thoại giữa hai người càng ngày càng kì lạ, cô lập tức cảnh giác hỏi lại.

Nhưng Lãnh Thiên Dục không cho Niếp Ngân cơ hội nói tiếp, hắn không nói gì nhiều, lập tức lôi Thượng Quan Tuyền ra khỏi phòng ăn.

“Dục, anh muốn làm gì?”. Thượng Quan Tuyền cảm thấy cổ tay đau rát, bàn tay hắn như một kim sắt nắm chặt lấy cổ tay cô, bước chân của cô cũng không theo kịp bước chân của hắn.

“Theo anh về phòng, chẳng lẽ còn muốn cười đùa với người đàn ông khác trước mặt anh à?”. Lãnh Thiên Dục lạnh mặt, lý trí đã mất đi khiến hắn gào to lên, dường như vang vọng khắp cả căn biệt thự.

“Không... em không muốn...”. Thượng Quan Tuyền cảm thấy lúc này từng luồng khí nguy hiểm đang vây lấy cô. Cô sợ hãi mở to hai mắt, vừa lắc đầu vừa nhìn về phía Niếp Ngân.

Niếp Ngân cảm thấy tim mình như đang vỡ ra, hấn không do dự tiến nhanh về phía trước, nhưng lại bất đắc dĩ bị sắc mặt khó chịu của Lãnh Thiên Dục và dáng người cao lớn của hấn chặn trước mặt...

Rầm... Một tiếng động lớn vang lên, Lãnh Thiên Dục đá cửa phòng ngủ rồi đẩy mạnh Thượng Quan Tuyền vào trong...

“Lãnh Thiên Dục, thả em ra ngoài”. Cô rất sợ hãi, lập tức hét lên...

“Mơ tưởng, em ngoan ngoãn ở đây cho anh, nếu anh không cho phép thì em đừng mong ra khỏi đây”. Nói xong, hấn lập tức đóng cửa lại, sau đó quát xuống dưới tầng...

“Dì Trần, Dì Trần! Lập tức khóa cánh cửa này bằng mật mã cho tôi!”

Dì Trần nơm nớp lo sợ làm theo mệnh lệnh.

Thượng Quan Tuyền nghe xong, chỉ có bất lực đập vào cửa...

“Lãnh Thiên Dục, thả em ra, em hận anh!”. Giọng nói nức nở của cô đầy phẫn nộ.

“Hận anh? Được, cửa cũng đã khóa rồi, anh sẽ khóa em lại bên cạnh anh cả đời này”. Lãnh Thiên Dục gằn như điên cuồng gầm thét lên.

Niếp Ngân chạy lên tầng nghe vậy, sắc mặt xanh mét... hấn không nói gì nhiều, lập tức tiến lên vung tay đánh Lãnh Thiên Dục...

“Lãnh Thiên Dục, anh điên rồi. Cô ấy là con người, không phải thứ đồ chơi của anh, không phải là tượng gỗ anh muốn nhốt thì nhốt”.

Lãnh Thiên Dục đang lên cơn thịnh nộ không để phòng nên nhận một đấm của Niếp Ngân. Ai ngờ, hấn giận quá hóa cười, ánh mắt cực kì lạnh lẽo...

“Đúng, tôi muốn nhốt cô ấy lại. Tôi nói rồi, cô ấy là người phụ nữ của tôi, tôi thích làm thế nào thì sẽ làm như thế. Một đấm vừa rồi của anh tôi không trả lại, coi như là đáp lại công lao anh nuôi Tuyền từ nhỏ. Nhưng... tôi cảnh cáo anh, lần sau còn để tôi nhìn thấy anh ở đây thì đừng trách tôi không khách khí!”

Ánh mắt Niếp Ngân lúc này dường như có thể giết người, hấn muốn nói điều gì đó nhưng dì Trần đang vô cùng lo lắng liền tiến lên phía trước nói: “Niếp tiên sinh, tôi biết anh rất quan tâm đến cô Tuyền, nhưng hai người cứ tranh cãi âm ỉ như vậy thì chẳng có ý nghĩa gì, chỉ càng khiến cô Tuyền thêm mờ mịt và bất lực mà thôi! Cho nên Niếp tiên sinh à, cậu về trước đi. Cậu yên tâm, đại thiếu gia sẽ không làm cô Tuyền tổn thương đâu, thật ra thì cậu ấy cũng giống như cậu mà thôi!”

Dì Trần nói một câu đã làm rõ suy nghĩ trong lòng hai người đàn ông.

Niếp Ngân cố gắng áp chế lửa giận trong lòng, lạnh lẽo nhìn Lãnh Thiên Dục, giọng điệu cũng bình thản: “Lãnh Thiên Dục, nếu không phải vì em trai anh đã cứu Tuyền thì tôi tuyệt đối không để cô ấy ở đây. Cho nên tôi hi vọng cô ấy được vui vẻ khi ở đây. Còn nữa, tôi sẽ còn đến biệt thự của Lãnh gia để giúp Tuyền khôi phục trí nhớ, nếu anh không muốn thấy Tuyền đau khổ thì tốt nhất là tạm đem ân oán giữa hai chúng ta ra sau đi”.

Nói xong, hấn hướng ánh mắt phức tạp về phía phòng ngủ rồi rời khỏi biệt thự Lãnh gia.

Tất cả đã yên tĩnh trở lại, chỉ còn loáng thoáng tiếng khóc nức nở của Thượng Quan Tuyền.

Dì Trần thăm thở dài, nhẹ nhàng đi đến trước mặt Lãnh Thiên Dục, nhìn phòng ngủ rồi lại nhìn hấn, nói: “Đại thiếu gia, thứ lỗi cho tôi nói thẳng, hành động vừa rồi của cậu thật sự rất quá đáng với cô Tuyền rồi”.

Lãnh Thiên Dục không nói gì, vẻ mặt âm trầm đấm mạnh vào bức tường trên hành lang.

Ánh đèn thủy tinh xa hoa chiếu xuống khiến gương mặt hấn lúc sáng lúc tối, không khó để nhìn ra sự ảo não trong ánh mắt hấn.

“Dì Trần, dì cứ đi ra ngoài trước đi”. Lát sau, hấn nhàn nhạt nói, sự lạnh lẽo dần tản đi, chỉ còn lại vẻ đăm chiêu.

Dì Trần nhìn vẻ mặt mệt mỏi của Lãnh Thiên Dục, lòng bà cũng rất đau. Bà nhẹ nhàng vỗ lên bả vai rắn chắc của hấn, nhẹ giọng nói: “Đại thiếu gia, tôi đã chăm sóc cậu từ nhỏ, nhưng hôm nay cậu như vậy tôi chưa từng thấy bao giờ. Thật ra yêu một người không khó, khó ở chỗ làm thế nào để biểu đạt tình yêu của mình!”

Nói xong, bà lắc đầu rời đi.

Yêu?

Câu nói của dì Trần như một quả bom nổ đùng bên tai Lãnh Thiên Dục. Hấn đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn về phía phòng ngủ.

Đúng vậy, hôm nay hấn bị làm sao vậy? Trước kia dù đối mặt với Niếp Ngân hấn cũng chưa bao giờ mất hết lý trí như vậy...

Hấn lắc đầu, suy nghĩ trong đầu cũng không rõ ràng, bên tai là tiếng khóc trầm thấp của Thượng Quan Tuyền, trái tim hấn nhói lên.

Lãnh Thiên Dục đứng thẳng người lên, vẻ mặt khôi phục lại sự bình tĩnh.

Hấn mở mật mã, thông thả đi vào phòng. Khi hấn thấy Thượng Quan Tuyền đang cuộn người bên cạnh cửa sổ, trái tim đau đớn như bị mũi dao đâm xuyên, nhất là khi thấy trên mặt cô còn vương những giọt nước mắt như những viên thủy tinh long lanh...

“Tuyền...”. Lãnh Thiên Dục thấp giọng khẽ gọi, sau đó nhẹ nhàng bước lên phía trước, đi tới gần cô. Hấn cúi người xuống, đối mặt với cô..

Thượng Quan Tuyền giận dữ không nhìn hấn. Đôi mắt to ngập nước cũng vì những hành động vừa rồi của Lãnh Thiên Dục mà vẫn những tia máu đỏ... Cô không muốn nhìn thấy người đàn ông này, hấn rất đáng giận, cũng rất đáng sợ!

Lãnh Thiên Dục hơi buồn cười nhìn hành động trẻ con của Thượng Quan Tuyền, hấn giơ tay ra nắm lấy cằm cô: “Đừng khóc nữa, nghe lời...”. Hấn than nhẹ một tiếng, giọng nói trầm ổn và gọi cảm vang lên. Giọng nói trầm thấp ấy như một loại rượu thượng hạng vừa an ủi vừa làm say lòng người.

Thượng Quan Tuyền đang giận dữ không thèm nhìn mặt hấn, cô đưa mắt nhìn sang chỗ khác, không nói chuyện với hấn, những giọt nước mắt cũng không chảy ra nữa...

Nhìn dáng vẻ này của cô, trái tim Lãnh Thiên Dục càng thêm trầm xuống, cảm giác gấp gáp sợ mất đi dâng lên trong lòng hấn. Hận hấn sao? Vậy thì cứ hận đi, dù cô hận hấn thì hấn vẫn sẽ giữ cô lại bên cạnh!

Nghĩ tới đây, hấn hơi mím môi lại, cánh tay duỗi ra kéo Thượng Quan Tuyền ôm vào lòng.

Xem ra vừa rồi đã dọa cô sợ rồi, lúc này hấn rất để ý đến phản ứng của cô...

“Tuyền...”. Lãnh Thiên Dục ôm chặt lấy Thượng Quan Tuyền, bàn tay dịu dàng vỗ lên mái tóc mềm mại của cô, động tác như đang an ủi người yêu: “Vừa rồi anh hung dữ quá đã dọa đến em rồi, tha thứ cho anh được không?”

Đây là lần đầu tiên hấn cam tâm tình nguyện nói chuyện với một cô gái như vậy!

“Không...”. Thanh âm của Thượng Quan Tuyền nghẹn ngào, cô nức nở đáp lại.

“Anh đang nghĩ xem phải làm thế nào mới khiến vị hôn thê của anh vui vẻ lại đây...”. Lãnh Thiên Dục mỉm cười nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang rất tủi thân của Thượng Quan Tuyền.

Hấn nhẹ nhàng nâng cổ tay cô lên, nhìn thấy vết ửng đỏ do hấn gây ra, đáy mắt tràn ngập sự thương tiếc và đau lòng.

Hấn đưa bàn tay trắng nõn của Thượng Quan Tuyền lên môi, nhẹ nhàng tinh tế hôn lên da thịt mềm mại của cô. Mỗi động tác đều giống như biểu hiện của những người yêu nhau.

Thượng Quan Tuyền dần nín khóc, cô hơi sững sờ nhìn hành động của Lãnh Thiên Dục. Từ cổ tay truyền đến cảm giác tê ngứa khiến cô sinh ra một loại ảo giác, hẳn rồi cuộc là người đàn ông như thế nào? Lạnh lẽo khiến người ta sợ hãi, tàn nhẫn khiến người ta phải hận, bá đạo khiến người ta muốn chạy trốn, lại dịu dàng khiến người ta... phải yêu thương...

Lãnh Thiên Dục ngẩng đầu, đôi mắt thâm thúy nhìn vào đôi mắt trong veo rưng rưng của cô. Vẻ bất lực và yếu ớt của cô như đang buộc chặt lấy trái tim hắn. Hắn không kìm lòng được liền cúi đầu xuống, hôn lên hàng mi còn đọng nước mắt của cô, thì thầm nói bên tai cô:

“Tuyền, trong lòng em, người quan trọng kia rồi cuộc là ai?”

Câu nói của hắn rất nhẹ nhàng, như một câu hỏi cũng như một tiếng thì thầm thở dài, lại cũng giống như lời thủ thỉ dịu dàng của những đôi yêu nhau. Hơi thở đàn ông quanh quẩn bên cô... khiến cô ngẩn người ra...

187. Chương 187

Chương 18: Nổi Lên Sát Ý

Bên trong tổ chức Mafia

Trong đại điện, Lãnh Thiên Dục lạnh lùng ngồi ngay ngắn trên ghế, vẻ mặt hắn hết sức lạnh lẽo, đôi mắt thâm thúy không nhìn ra hắn đang có suy nghĩ gì.

Ngồi ở hai bên là các giáo phụ của các gia tộc khác nhau, khi bọn họ nghe tin Lãnh Thiên Dục bị thương rơi xuống biển thì nhao nhao cả lên, tụ tập hết về đây.

“Thấy ngài lão đại bình yên vô sự, chúng tôi yên tâm rồi”. Một giáo phụ vừa cười vừa nói một câu đầy hàm ý.

“Đúng, thật không nghĩ ra kẻ nào lại to gan lớn mật đến thế, dám ngang nhiên đánh lén lão đại. À đúng rồi, lão đại có chút mạnh mẽ nào về chuyện này chưa?”

Bên môi Lãnh Thiên Dục từ từ cong lên một nụ cười lạnh, hắn không đáp lại ngay, chỉ giơ tay lên một cái. Phong ở phía sau lập tức đặt một viên đạn vào tay hắn.

Bàn tay to từ từ nắm chặt lại, ánh mắt bắn ra những tia nguy hiểm. Hắn nhìn giáo phụ Nhân Cách đang ngồi ngay ngắn ở một bên, nhàn nhạt nói: “Giáo phụ Nhân Cách, ông là giáo phụ đứng đầu gia tộc đức cao vọng trọng, không biết có ý kiến gì về chuyện này không?”

Ánh mắt của giáo phụ Nhân Cách vẫn rất trầm tĩnh. Ông ta thông thả lên tiếng: “Lão đại, tôi cho rằng kẻ có thể làm ra chuyện này nhất định là người của tổ chức BABY-M. Hôm đó Niếp Ngân cũng có mặt ở hiện trường, anh ta hoàn toàn có khả năng bắn lén lão đại!”

Vẻ mặt Lãnh Thiên Dục vẫn như cũ, hắn gật gật đầu, hơi xoay tròn viên đạn trong tay, dường như có thể ngửi được mùi máu tươi từ đó.

“Phân tích của giáo phụ Nhân Cách rất có lý, chỉ là tôi vẫn chưa hiểu lắm, nếu là Niếp Ngân làm thì tại sao lại có thể sơ suất để lại cho tôi viên đạn này làm mạnh mẽ được chứ?”

Nói xong, Lãnh Thiên Dục vung tung lên, ném viên đạn lên mặt bàn, viên đạn lăn đến đứng trước mặt giáo phụ Nhân Cách.

Trong mắt giáo phụ Nhân Cách lóe lên tia run sợ, viên đạn kia như một con mắt hung tợn đang nhìn chăm chăm ông ta, nó như đang nở nụ cười ác độc của ma quỷ để câu hồn khiến trong lòng ông ta vang lên hồi chuông cảnh báo mãnh liệt.

“Viên đạn này...”. Ông ta cầm lấy viên đạn, không biết nên nói gì.

Lãnh Thiên Dục chậm rãi đứng dậy, tao nhã bước lại gần giáo phụ Nhân Cách, bàn tay dè lên vai ông ta.

“Nếu tôi nhớ không nhầm thì loại đạn này đúng là Niếp Ngân đã từng sử dụng. Nhưng... trí nhớ của tôi cũng không tồi đâu, tôi vẫn nhớ lệnh công tử cũng rất có hứng thú với loại đạn này...”

“Lão đại!”. Sắc mặt giáo phụ Nhân Cách lập tức cả kinh, ông ta vội đứng lên: “Ngài hiểu lầm rồi”.

“Đừng hoảng, giáo phụ Nhân Cách, tôi chỉ là đang... nói đùa thôi mà”. Lãnh Thiên Dục vỗ vỗ lên vai ông ta, ý bảo ngồi xuống.

Đôi môi mỏng cong lên nụ cười tàn nhẫn, giọng điệu tuy thông thả nhưng vẫn toát lên sự lạnh lẽo khiến người ta không rét mà run.

Hiểu lầm? Hiểu lầm à?

Hình như ông ta đã quên mất một điều rằng tất cả vũ khí được tổ chức Mafia sử dụng đều do Cung thị cung cấp. Nói cách khác, chỉ cần Lãnh Thiên Dục muốn tra ra loại đạn nào do gia tộc nào dùng thì chỉ cần gọi một cuộc điện thoại cho Cung Quý Dương là xong.

Đêm không còn yên tĩnh nữa, ít nhất là trong thư phòng lúc này, bầu không khí quỷ dị đang ngưng đọng...

Bốp! Một tiếng động mạnh vang lên, vẻ mặt của giáo phụ Nhân Cách đầy phẫn nộ, đập mạnh tay lên bàn.

“Cha!”. Sax Ân thấy cha đang giận đến tím mặt, lập tức nói: “Cha, là con làm việc lỗ mãng quá!”

Vẻ mặt của giáo phụ Nhân Cách méo mó cả đi, giọng nói khàn khàn tràn ngập sự lo lắng của ông ta vang lên: “Con hồ đồ quá rồi, dám ngang nhiên đánh lén Lãnh Thiên Dục. Con biết không, giờ hắn ta không chết, bước tiếp theo nhất định sẽ không tha cho con đâu”.

“Cha, lúc đó Lãnh Thiên Dục hoàn toàn không để ý đến người nổ súng, hắn chỉ tập trung toàn bộ sự chú ý vào cô gái kia”. Sax Ân bối rối lên tiếng.

Sớm biết có ngày hôm đó thì hắn ta đã luyện bắn súng cho chuẩn hơn rồi. Hắn ta không ngờ rằng Lãnh Thiên Dục lại có khả năng lớn đến vậy, vừa bị thương vừa nhảy xuống biển cứu người mà vẫn không chết!

“Không để ý? Con đánh giá bản thân quá cao rồi phải không? Ta nói cho con biết, nếu Lãnh Thiên Dục không muốn tra ra chuyện này thì hôm nay trên đại diện hắn ta sẽ không thăm dò như thế. Lãnh Thiên Dục là người có thù tất sẽ báo, con cho rằng hắn ta dễ dàng bỏ qua chuyện đó thế sao?”. Sắc mặt giáo phụ Nhân Cách ngày càng nặng nề hơn.

“Vậy giờ phải làm sao? Nếu Lãnh Thiên Dục muốn tra ra thì nhất định sẽ thông qua chiếc xe ngày hôm đó để tìm ra manh mối. Con cũng không ngờ mình lại sơ suất như vậy...”. Sax Ân bối rối cầu xin sự giúp đỡ từ cha.

Giáo phụ Nhân Cách trầm tư một lúc lâu, sau đó lo lắng nói: “Thật ra chuyện ta lo lắng nhất chính là vận mệnh của gia tộc chúng ta. Con có bao giờ nghĩ đến hành vi lỗ mãng của con sẽ hủy diệt cả gia tộc hay không?”

“Cha, con biết sai rồi, lúc đó con chỉ muốn giết chết Lãnh Thiên Dục, không ngờ rằng sự việc lại phát triển đến nước này...”. Vẻ mặt Sax Ân càng thêm hoảng loạn.

Giáo phụ Nhân Cách giơ tay cắt ngang lời hắn nói, thầm thở dài một hơi: “Hiện tại người làm ta lo lắng nhất chính là Thượng Quan Tuyền. Ta nghĩ hôm đó con cũng muốn một mũi tên trúng hai đích, giết chết cô ta luôn nhưng không ngờ cô ta mạng lớn lại không chết, giờ lại còn ở bên cạnh Lãnh Thiên Dục. Tuy hiện giờ cô ta mất trí nhớ nhưng ai biết lúc nào cô ta sẽ nhớ lại mọi chuyện. Dù sao hôm đó trong biệt thự của Niếp Ngân, cô ta cũng thấy cả ta và con rồi”.

Nếu Thượng Quan Tuyền thật sự nhớ lại mọi chuyện trước kia và nói với Lãnh Thiên Dục thì bao nhiêu tâm huyết nhiều năm qua của bọn hắn sẽ tan thành mây khói chỉ trong chốc lát. Tuy ông ta rất có uy tín và chỗ đứng vững chắc trong tổ chức Mafia nhưng Lãnh Thiên Dục sẽ làm ra những chuyện gì, ông ta không thể đoán trước được.

“Cha, con thấy nhất định phải giết Thượng Quan Tuyền”. Sax Ân cũng hiểu rõ điều đó, dù sao Lãnh Thiên Dục cũng không phải là một người dễ đối phó.

“Giết thì nhất định phải giết, nhưng... nếu Lãnh Thiên Dục vẫn còn sống, hắn ta nhất định sẽ ra tay bắt chúng ta trước, hắn ta nhất định phải... Chỉ có như vậy thì gia tộc chúng ta mới yên ổn được”. Khuôn mặt hiền hậu của giáo phụ Nhân Cách đột nhiên tràn đầy sự lạnh lẽo và tàn nhẫn.

“Cha, cha muốn làm thế nào?”. Sax Ân nghe vậy thấy rất khó hiểu.

Giáo phụ Nhân Cách từ từ xoay người lại, trong mắt tràn ngập sự ngoan độc, ông ta nhìn con trai, nói từng câu từng chữ: “Không phải ta muốn làm thế nào, mà là con muốn làm thế nào!”

188. Chương 188

Chương 19: Không Cho Rời Nửa Bước

Sáng sớm, lúc Thượng Quan Tuyền đang uể oải đi vào nhà ăn thì lại ngạc nhiên phát hiện ra Lãnh Thiên Dục đang nhàn nhã ngồi đọc báo, hình như đang chờ cô ăn sáng.

“Dậy rồi à? Hôm nay dì Trần làm món em thích nhất đấy”. Khi hắn thấy Thượng Quan Tuyền đi vào nhà ăn liền đặt tờ báo xuống rồi nói.

Thượng Quan Tuyền ngồi xuống, nghi hoặc nhìn Lãnh Thiên Dục: “Hôm nay anh không đi làm à?”

“Có đi chứ, anh đang chờ em!”. Lãnh Thiên Dục trả lời ngắn gọn.

“Chờ em?”. Thượng Quan Tuyền nghe vậy thấy rất kì lạ, ánh mắt tràn ngập nghi hoặc và khó hiểu: “Chờ em làm gì?”

Lãnh Thiên Dục hơi nhếch môi lên cười, bình tĩnh đáp: “Anh đã nghĩ rồi, từ nay về sau em phải ở bên cạnh anh, không được rời nửa bước”.

“Cái gì?”. Thượng Quan Tuyền đứng bật dậy, dường như đang nghe được một tin tức chấn động. Đôi mắt trong veo không ngừng chớp nhìn Lãnh Thiên Dục, dường như đang cố tìm ra ý đùa giỡn trong ánh mắt hắn.

Lãnh Thiên Dục vẫn thản nhiên như không, khoanh hai tay trước ngực, đôi mắt chim ưng đầy kiên định. Hắn không nói đùa, hôm qua Niếp Ngân đã nói sẽ còn đến biệt thự Lãnh gia nữa, hắn tuyệt đối sẽ không cho phép chuyện như hôm qua xảy ra một lần nữa.

“Anh đang hạn chế tự do của em!”. Sắc mặt Thượng Quan Tuyền trở nên rất khó coi, cô bất mãn nhíu mày lại kháng nghị.

Lãnh Thiên Dục nghe vậy, vươn tay ra kéo cô ngồi lên đùi hắn, ôm cô vào lòng, tao nhã cầm một miếng bánh ngọt đưa lên miệng cô.

“Tuyền, em phải hiểu rằng anh chỉ đang lo lắng cho an nguy của em mà thôi”.

Thật ra những lời này của hắn không giả dối chút nào. Ngoài việc hắn muốn Thượng Quan Tuyền không gặp Niếp Ngân ra thì còn muốn cô thoát khỏi những kẻ có tâm địa đen tối đang rình rập quanh biệt thự Lãnh gia. Hắn không thể yên lòng khi cứ để cô ở đây một mình.

“Anh nói dối! Em không cần nghe anh giải thích! Anh chính là vì ham muốn của bản thân!”. Thượng Quan Tuyền giận dữ, quay đầu ra chỗ khác.

Lãnh Thiên Dục đặt miếng bánh trong tay xuống, bàn tay kia siết chặt vòng eo nhỏ nhắn của cô, giọng điệu tràn ngập sự ái muội: “Ham muốn của bản thân? Cứ coi như là vì ham muốn của anh đi, tóm lại về sau em không được rời khỏi mắt anh nửa bước, nếu không...”. Hơi thở ấm áp của hắn phả vào tai cô, giọng nói nhẹ nhàng như chiếc bàn chải quét nhẹ lên vành tai mẫn cảm của cô.

“Nếu không thì sao?”. Thượng Quan Tuyền hơi run lên, cô cảm thấy mình sắp đắm chìm trong hơi thở của hắn rồi.

Lãnh Thiên Dục mỉm cười, cúi người xuống nhẹ giọng nói một câu bên tai cô: “Nếu không... anh sẽ đau lòng!”

Nói xong, mắt hắn lóe lên ý cười. Hắn lại cầm miếng bánh lên đút cho cô ăn.

“Đau lòng?”. Thượng Quan Tuyền cảm thấy trái tim mình vang lên một tiếng “Thịch”. Cô ngẩng đầu nhìn vào mắt Lãnh Thiên Dục... hắn không nói đùa!

Nhưng mà đau lòng ư? Sao hấn lại đau lòng?

Nhìn vào đôi mắt mờ mịt của Thượng Quan Tuyền, từ họng Lãnh Thiên Dục bật ra tiếng cười trầm thấp. Hấn cúi đầu xuống, khẽ chạm chóp mũi của mình vào mũi cô, động tác vô cùng thân mật và ấm áp.

“Vì anh muốn chỉ có anh mới được thấy hai lúm đồng tiền xinh xắn của em, ngửi mùi hương thanh nhã của em. Thứ lỗi cho sự ích kỷ và bá đạo này, nhưng đó chính là anh, là Lãnh Thiên Dục!”. Nói xong, hấn hôn lên môi cô, tham lam hưởng thụ cảm giác mềm mại trong lòng...

Một tay Thượng Quan Tuyền đè lên ngực, trống ngực đang đập rộn ràng, cô sợ tim mình sẽ nhảy ra ngoài mắt.

Lưu luyến buông cô ra, hấn hài lòng nhìn khuôn mặt xinh đẹp đỏ ửng của cô. Lãnh Thiên Dục cảm thấy lúc này hấn đang có một cảm giác thỏa mãn chưa từng có...

Thượng Quan Tuyền dựa vào ngực hấn, khẽ nhắm mắt lại điều hòa hơi thở. Tại sao cô lại ngày càng quyến luyến người đàn ông này chứ? Hơi thở của hấn cũng ngày càng quen thuộc với cô!

Lát sau, cô ngẩng đầu lên, nhìn Lãnh Thiên Dục nói: “Dục...”.

Lãnh Thiên Dục nhìn bộ dáng muốn nói lại thôi của cô, vươn tay ra véo nhẹ chóp mũi cô rồi hỏi: “Sao thế?”

Hàng lông mày đẹp của Thượng Quan Tuyền hơi nhướn lên, trong mắt cũng có một tia nghi hoặc: “Trước kia... em là một đặc công thật à?”

Lãnh Thiên Dục không thấy kì quái chút nào, hỏi ngược lại: “Niếp Ngân kể với em à?”

Thượng Quan Tuyền thở dài một hơi rồi nói: “Thật ra anh ấy cũng không nói nhiều lắm, chỉ muốn động viên để em tự nhớ lại. Nhưng em vẫn hỏi mãi anh ấy mới nói thân phận trước kia của em!”

Lãnh Thiên Dục nghe vậy liền gật đầu. Nếu đã như vậy thì hấn cũng không muốn lừa gạt cô làm gì.

“Đúng vậy, trước kia em là một đặc công, còn Niếp Ngân là chủ thượng, người bồi dưỡng em”.

“Em thật sự là một đặc công? Nói vậy thì em từng giết nhiều người lắm sao?”. Thượng Quan Tuyền cảm thấy trong đầu đang hiện lên từng hình ảnh mơ hồ, đầu cũng đau đớn.

“Em chỉ chấp hành nhiệm vụ thôi”. Lãnh Thiên Dục khẽ vuốt ve mặt cô, giọng điệu hết sức bình tĩnh.

Thượng Quan Tuyền thở dài, nhìn vào ánh mắt thâm thúy của Lãnh Thiên Dục. Lát sau, cô dường như đã hạ một quyết tâm rất lớn rồi hỏi tiếp: “Vậy anh có nằm trong phạm vi nhiệm vụ em phải chấp hành không?”

Ánh mắt Lãnh Thiên Dục dần trở nên phức tạp, nhất là khi thấy sự đau buồn ẩn sâu trong mắt Thượng Quan Tuyền, hấn cảm thấy tim mình cũng đang đau nhói.

“Đúng, nhiệm vụ trước khi em bị mất trí nhớ là... giết chết vị lão đại là anh”.

Thượng Quan Tuyền ngẩn người ra, đôi mắt trong veo vì kinh ngạc mà mở to!

“Sao có thể? Sao lại như vậy?”. Cô nhẹ giọng thì thầm, cảm giác bất lực tràn ngập sự đau lòng.

Lãnh Thiên Dục nhẹ nhàng hôn lên trán cô, an ủi: “Cũng chỉ là thân bất do kỷ mà thôi”.

189. Chương 189

Chương 20: Cam Tâm Tình Nguyên Sa Vào

Thượng Quan Tuyền lắc đầu bất lực, sau đó cô gơ hai tay lên nhìn, đôi mắt đầy mong lung.

“Em không thể ngờ mình lại là một sát thủ, sao lại như thế chứ?”. Sau đó, cô hỏi Lãnh Thiên Dục, ánh mắt tràn đầy nghi hoặc: “Em không thấy mình khác mọi người ở điểm nào hết”.

Lãnh Thiên Dục biết đây là hiện thực mà cô nhất định phải đối mặt, hấn lấy một chiếc bình bằng gốm sứ ở bên cạnh, nhẹ giọng nói: “Đây là một chiếc bình bằng gốm sứ, người bình thường thì không thể dùng tay bóp vỡ nó được, em thử làm xem!”

“Bóp vỡ chiếc bình gốm sứ?”

Thượng Quan Tuyền nhìn chiếc bình trước mặt, do dự cầm lấy. Ngón tay mảnh khảnh chạm vào mặt gốm sứ bóng loáng, cảm giác lạnh lẽo ở đầu ngón tay khiến cô run lên.

Lãnh Thiên Dục không nói gì nữa, chỉ yên lặng nhìn biểu hiện của cô, trong mắt lóe lên tia đau đớn.

Thượng Quan Tuyền cầm chắc chiếc bình gốm sứ trong tay, nhắm mắt lại, hít sâu một hơi rồi dùng lực bóp mạnh. Chỉ trong nháy mắt, đầu cô đau nhói lên, dường như có những hình ảnh mơ hồ nào đó xuất hiện trong đầu cô.

Ngón tay cô vô thức càng nắm chặt lại, đột nhiên cô cảm thấy trong lòng bàn tay là những mảnh vỡ...

“A”. Thượng Quan Tuyền kinh ngạc kêu lên một tiếng, cô mở tay ra, chiếc bình gốm sứ giờ chỉ còn là những mảnh vỡ lớn nhỏ trong tay cô.

“Sao có thể như vậy?”. Thấy vậy, Thượng Quan Tuyền như đang nhìn thấy ma quỷ, cô đứng bật dậy nhìn tay mình, hoàn toàn không thể tin nổi!

Về mặt Lãnh Thiên Dục đầy phức tạp nhìn những mảnh vỡ vụn, tuy trí nhớ bị mất đi nhưng bản năng thì vẫn còn đó. lát sau, hấn ngẩng đầu nhìn Thượng Quan Tuyền, nói một câu chẳng khác nào đang khùng bố Thượng Quan Tuyền:

“Đây chỉ là một chiếc bình gốm sứ mà thôi. Dưới sự bồi dưỡng của Niếp Ngân, thân thể của em rất tốt. Một chiếc bình này đã là gì, dù là xương người em cũng có thể bẻ gãy được”.

“Không!”. Thượng Quan Tuyền hoảng sợ không ngừng lùi về phía sau. Cô ra sức lắc đầu: “Không, em không phải, sao em lại có thể như vậy? Mà, cả Niếp Ngân và anh đều nói em là đặc công, sao em lại có thể giết người được? Em không tin!”

Lúc này Lãnh Thiên Dục rất muốn ôm cô vào lòng, hấn không muốn nhìn thấy vẻ mặt đầy đau đớn của cô. Nhưng nếu không cho cô biết những điều này thì sẽ càng khiến cô thêm mờ mịt và bất lực hơn.

Vì thế, hấn nhàn nhạt mở miệng nói: “Trước kia em rất am hiểu về thuật dịch dung, ám khí chí mạng của em là cỏ bốn lá”.

“Cỏ bốn lá? Cỏ bốn lá là cái gì?”. Thượng Quan Tuyền cảm thấy đầu mình như đang bị bóp ra, cô thất thanh hỏi.

Lãnh Thiên Dục chỉ vào chiếc vòng cổ của cô: “Chiếc vòng cổ em thường hay đeo, bên ngoài là đồ trang sức rất đẹp nhưng thật là đó lại là một loại ám khí khiến người khác sợ hãi, đó chính là cỏ bốn lá, chỉ một đòn là khiến đối phương mất mạng!”

Thượng Quan Tuyền run rẩy, cô vô thức đưa tay sờ lên chiếc vòng trên cổ, thì ra nó là một ám khí!

“Tuyền, anh hy vọng em có thể tự nhiên nhớ ra chứ không phải do người khác mạnh mẽ tác động vào. Đây cũng là ý của cả anh và Niếp Ngân!”. Lãnh Thiên Dục nói lời từ tận đáy lòng.

Thượng Quan Tuyền chậm rãi điều chỉnh lại hô hấp, một lúc sau, cô đã khôi phục lại sự bình tĩnh. Cô nhìn Lãnh Thiên Dục, trong mắt toàn là sự phức tạp.

“Nếu anh thật sự nằm trong phạm vi nhiệm vụ của em, vậy thì tại sao em lại không giết anh? Còn nữa, sao chúng ta lại có thể trở thành hôn phu hôn thê của nhau được?”

Lãnh Thiên Dục từ từ bước lên, đôi môi mỏng cũng cong lên nụ cười: “Em có rất nhiều cơ hội để giết anh, nhưng đáng tiếc rằng em lại không xuống tay”.

“Tại sao?”. Thượng Quan Tuyền vô thức hỏi lại.

Hắn khẽ vuốt mái tóc dài của cô, khuôn mặt tuần tú lúc này tràn đầy sự dịu dàng, dù là lừa gạt thì hắn cũng nhất định sẽ biến giả thành thật!

“Bởi vì em... yêu anh!”. Giọng nói trầm mạnh và cố chấp của hắn vang lên...

Thượng Quan Tuyền kinh hãi, cái miệng nhỏ nhắn cũng vì thế mà há to ra. lát sau, cô mới có phản ứng lại, vẻ mặt đầy mất tự nhiên.

“Anh... nói vậy... Em không có”. Cô sụp mắt xuống, hàng lông mi dài run rẩy cực kì xinh đẹp.

Trái tim vì lời hắn nói mà càng trở nên bối rối, bàn tay nhỏ bé cũng không biết nên đặt vào đâu...

“Phủ nhận nhanh như vậy sao? Vốn dĩ anh định để em tạm thời quên đi những chuyện trước kia, nhưng bây giờ anh muốn chính bản thân em một cách trọn vẹn nhất. Yêu anh, tiếp nhận anh là sự lựa chọn duy nhất của em”. Lãnh Thiên Dục không cho phép cô trốn tránh, ngón tay dài nâng cằm cô lên, buộc cô nhìn thẳng vào hắn.

“Anh... đồ chuyên chế...”. Đôi mắt đen láy của cô lóe lên những tia khác lạ, mái tóc dài rối tung càng làm nổi bật khí chất nhẹ nhàng của cô...

“Em sẽ phải quen thôi, vì em là người phụ nữ của anh...”. Nhìn thấy cô lúc này, trái tim Lãnh Thiên Dục cũng lúc lên lúc xuống.

Cái miệng nhỏ nhắn màu hồng phấn vì câu nói của hắn mà hơi chu ra... đôi mắt ngây thơ vô tội như một chú nai con đang ngượng ngùng toát lên sự mỹ lệ...

Bên tai cô vang lên tiếng cười trầm thấp của hắn...

“Cô bé đáng yêu...”.

Ngón tay hắn cuốn lấy một nhánh tóc dài của cô, cứ xoắn tóc cô vào đầu ngón tay mình, nhẹ nhàng như không muốn làm cô đau. Hắn cúi xuống hôn cô, đầu lưỡi nhanh chóng xâm nhập vào khoang miệng...

Hắn không muốn khống chế bản thân thêm nữa!

Cũng không thể khống chế ham muốn điên cuồng muốn chiếm hữu cô!

Cô là của hắn! Dù có thế nào cũng sẽ không thay đổi!

Thượng Quan Tuyền nhẹ nhàng nhắm mắt lại, thân thể nhạy cảm và non nớt vì nụ hôn bá đạo và dịu dàng của Lãnh Thiên Dục mà khẽ run lên...

“Dục...”.

Cảm giác kia đã rất quen thuộc, hắn như một con ngựa hoang thoát cương điên cuồng xông vào cô, cướp đi mọi lý trí của cô khiến cô chỉ có thể cam tâm tình nguyện đắm chìm cùng hắn.

190. Chương 190

Chương 21: Tuyệt Chiêu Làm Nũng

Thượng Quan Tuyền đã đứng trước cửa sổ sát đất nhìn xuống bên dưới khoảng chừng nửa tiếng đồng hồ rồi. Cô thấy quá nhàm chán, chỉ có thể nhìn ngắm cảnh vật bên dưới để giết thời gian. Cô nhẹ nhàng xoay người nhìn Lãnh Thiên Dục vẫn bận rộn từ sáng đến giờ, trong lòng rất bội phục tinh lực của hắn.

Từng xấp từng xấp văn kiện dày cộp chồng chất trên bàn khiến cô nhìn thôi cũng thấy đau đầu, càng không cần nói đến việc cẩn thận lật giở xem từng trang một. Xem ra làm tổng giám đốc cũng mệt mỏi quá!

“Dục...”. Thượng Quan Tuyền nhẹ giọng gọi.

“Ừ?”. Lãnh Thiên Dục không ngẩng đầu lên, từ họng bật ra tiếng trầm thấp.

“Em muốn uống đồ uống lạnh, em xuống tầng mua được không?”. Thượng Quan Tuyền nghiêng đầu hỏi hắn, nếu cứ ở đây nữa cô sẽ phát điên mất.

“Không được”. Lãnh Thiên Dục chẳng nghĩ ngợi gì lập tức từ chối: “Em muốn ăn gì thì anh sẽ bảo người mang lên, hoặc chờ anh giải quyết công việc xong thì cùng đi”.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thượng Quan Tuyền buồn thiu, cô bĩu môi rồi lại nhìn cảnh vật bên ngoài...

Chẳng bao lâu sau...

“Dục, tự dừng em nhớ ra có một chiếc váy rất đẹp ở cửa hàng lần trước chúng ta vào mà không lấy, giờ em muốn mua”.

“Không được!”

“Em xuống dưới tầng một tí thôi, không đi xa đâu!”

“Không được!”

“Em ra ban công đứng hóng gió một chút nhé!”

“Không được!”

“Hừ, Lãnh Thiên Dục, anh đáng ghét quá đấy! Không cho phép em làm cái này cái kia, em chết ngạt mất thôi!”. Thượng Quan Tuyền không nhịn được nữa, cất cao giọng nói.

Đúng là đồ ích kỉ! Hắn vui đầu vào công việc thì tất nhiên sẽ thấy thời gian qua nhanh, nhưng còn cô thì sao? Chẳng lẽ cứ ngồi im không nhúc nhích à? Ai mà chịu nổi!

Rốt cuộc Lãnh Thiên Dục cũng ngẩng đầu lên, liếc mắt nhìn vẻ mặt “oán hận” của Thượng Quan Tuyền, đáy mắt lóe lên ý cười...

“Tuyền, em nhất định phải ở bên cạnh anh, nếu không sẽ lại gặp nguy hiểm!”

“Mấy lời này em nghe đến cả trăm lần rồi!”. Thượng Quan Tuyền trừng mắt nhìn Lãnh Thiên Dục nói.

Lãnh Thiên Dục nghe vậy liền bật cười: “Cô bé, đừng nói quá lên thế”.

“Dục...”. Thượng Quan Tuyền nghĩ ra một cách. Cô nhẹ nhàng đi đến bên cạnh Lãnh Thiên Dục, vòng tay ôm lấy cổ hắn, cố ý kéo dài giọng ra, bộ dạng như một cô bé nhỏ đang làm nũng.

“Em chán thật đấy. Thế này đi, em hứa với anh tuyệt đối sẽ không bước chân ra khỏi Lãnh thị, coi như em đi kiểm tra các phòng nghiệp vụ trong công ty, xem bọn họ có lười biếng không, nhé?”

Lãnh Thiên Dục không nhịn được, cô bé này muốn rời khỏi đây liền nghĩ ra cách đóng giả làm “cơ quan tình báo” chắc! Chẳng nhẽ lại chán đến thế sao?

Thượng Quan Tuyền thấy Lãnh Thiên Dục không cự tuyệt ngay như lúc nãy lại càng thêm hy vọng. Cô lập tức quấn lấy người hắn, làm nũng ngồi trên đùi hắn, giống như một chú mèo con, vui khuôn mặt nhỏ nhắn vào ngực hắn.

“Dục...”. Hai tay cô vẫn ôm lấy cổ hắn, cô ngẩng đầu lên, đôi mắt như làn nước trong veo nhìn hắn: “Anh cho em ra ngoài một tí thôi, em bảo đảm sẽ không bước ra khỏi tòa cao ốc này đâu, đi mà...”.

Thượng Quan Tuyền bày ra vẻ đáng thương tội nghiệp xin hắn. Qua mấy ngày ở chung, cô phát hiện tuy ngoài mặt Lãnh Thiên Dục rất lạnh lùng nhưng cũng không phải không có cách đối phó. Nhất là lúc này, chỉ cần cô làm nũng với hắn thì hắn nhất định sẽ đáp ứng yêu cầu của cô.

Quả nhiên, Lãnh Thiên Dục thấy bộ dạng cô như vậy, nhú mày thấp giọng nói: “Em có thể ra ngoài một chút, nhưng không được lâu quá đâu”.

Thượng Quan Tuyền lập tức hớn hở nở nụ cười rạng rỡ, dường như được những tia nắng mặt trời chiếu vào càng thêm tươi sáng, cô biết ngay chiêu này sẽ có tác dụng mà!

“Em bảo đảm nửa tiếng nữa sẽ về!”

Lãnh Thiên Dục bất mãn nhú mày, không định thương lượng thêm: “Không được, lâu quá, chỉ cho em mười lăm phút thôi”.

Hắn khẽ cốc nhẹ lên đầu cô.

“Quý hạp hời...”. Thượng Quan Tuyền nhẹ giọng thì thầm, cái gì chứ, có mười lăm phút thôi á?

“Thế là nhiều nhất rồi đấy, nếu em không đồng ý thì cứ ở trong này tiếp đi”. Giọng nói đầy tính mệnh lệnh của Lãnh Thiên Dục vang lên, nhưng vẫn mang theo sự dịu dàng.

Hắn làm sao có thể không biết cô bé này chán đến mức nào chứ, nhưng vì an toàn của cô, hắn chỉ có thể làm vậy. Huống hồ giờ cô còn đang mang thai con hắn.

Cũng may là cô bé này không có phản ứng thai nghén rõ ràng nào, chỉ ham ăn và tham ngủ thôi. Xem ra phải chọn thời điểm thích hợp để nói cho cô biết, nếu không mấy tháng sau bụng cô to lên sẽ dọa đến cô mất.

Thượng Quan Tuyền thấy Lãnh Thiên Dục đã ra “tối hậu thư”, cô cũng biết đây là hạn độ lớn nhất của hắn rồi nên đứng lên, vẻ mặt không vui nói: “Hừ, mười lăm phút thì mười lăm phút, còn hơn là cứ ngọt ngọt ngời ngời đây”.

Lãnh Thiên Dục cố nén cười, dựa người vào ghế, đôi môi mỏng hơi nhếch lên cười: “Sắc mặt em cũng thay đổi như tốc độ lật sách nhỉ, lại đây đi!”

Hắn đuổi tay ra trước mặt cô... không cho phép cô từ chối!

Thượng Quan Tuyền bất mãn thì thầm nói: “Còn định làm gì nữa?”

Lãnh Thiên Dục chỉ chỉ vào môi mình, ra hiệu bằng mắt.

Thượng Quan Tuyền cảm thấy tim mình lại đập loạn xạ lên rồi. Cái tên xấu xa này lúc nào cũng muốn chiếm tiện nghi của cô! Cô nhẹ nhàng tiến lên, cúi người xuống, hôn chụt lên môi hắn một cái rồi lập tức đứng lên...

“Gì vậy?”. Rõ ràng Lãnh Thiên Dục rất không vừa ý với nụ hôn vừa rồi của cô.

“Hôn!”. Thượng Quan Tuyền che miệng cười, đôi mắt trong veo lóe lên tia cười đùa.

Lãnh Thiên Dục thu hết phản ứng của cô vào trong mắt, cánh tay dài đuổi ra, kéo cô vào lòng, hưởng thụ mùi hương thơm ngát trên người cô, bàn tay nâng cằm cô lên...

“Tuyền, cô bé của anh, để anh dạy em thế nào mới gọi là hôn”. Nói xong, hắn lập tức cúi xuống phủ lên đôi môi anh đào đang run rẩy của cô!

191. Chương 191

HỒI 11 - CHƯƠNG 22: CÁM DỠ CHÍ MẠNG CỦA PHỈ TÔ

Lãnh Thiên Dục hôn ngẫu nhiên như một con sói đang đói khát, đầu lưỡi tiến quân thần tốc, hơi thở nóng bỏng tràn ngập khoang miệng cô, cướp đi hơi thở của cô, cũng cướp đi lý trí của cô...

Lúc cô chuẩn bị không thể hít thở được nữa thì hắn mới buông cô ra, hài lòng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của cô, nhẹ giọng nói: “Đi đi!”

Thượng Quan Tuyền cảm thấy trái tim mình vẫn còn đang đắm chìm trong hơi thở đàn ông của hắn, sau đó cô ba chân bốn cẳng chạy nhanh ra khỏi phòng tổng giám đốc.

Thượng Quan Tuyền được thỏa ước nguyện, đi ra ngoài chưa được bao lâu thì bên ngoài phòng tổng giám đốc lại vang lên những tiếng nói ồn ào...

“cô Phỉ Tô, cô Phỉ Tô, cô không thể vào được. cô không có hẹn trước với tổng giám đốc, cô Phỉ Tô...”.

Thư kí tổng giám đốc muốn ngăn cản nhưng không thể, cửa phòng tổng giám đốc đang đóng chặt bị một cô gái đẩy ra. cô ta ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt sắc bén lạnh như lưỡi dao của Lãnh Thiên Dục.

“Tổng tài, cô Phỉ Tô...”.

“Em muốn gặp anh”.

Phỉ Tô không để cô thư kí nói xong đã chẳng kiên dè gì mà ngắt lời. Tính tình của cô ta vốn ngỗ ngược, kết hợp với vẻ ngoài lạnh lùng lại càng tăng thêm phần nguy hiểm, đôi mắt xinh đẹp lóe lên tia kiêu ngạo.

Lúc biết Lãnh Thiên Dục đang giữ một cô gái ở bên cạnh thì cô ta chẳng thể giả vờ hiền lành nhu mì nổi nữa. đã nhiều năm như vậy rồi, cô ta vẫn cố gắng che giấu bản tính thật sự của mình trước mặt hắn, nhưng xem ra cô ta sai lầm rồi.

Lãnh Thiên Dục lạnh lùng nhìn cô ta rồi lại nhìn cô thư kí, giọng điệu hết sức lạnh lẽo: “Cứ để cô ta vào, cô đi ra ngoài làm việc đi”.

Nghe hắn nói vậy, khuôn mặt xinh đẹp của Phỉ Tô liền nở nụ cười đầy gợi cảm. cô ta là thiên kim tiểu thư của giáo phụ William nên đương nhiên có đầy đủ tư cách để làm người yêu của hắn. cô ta không tin cái cô Thượng Quan Tuyền gì đó có sức hấp dẫn đến mức khiến một con người máu lạnh như hắn phải say mê.

cô ta đã yêu người đàn ông này từ lâu lắm rồi, cô ta cũng tin hắn không thể không biết điều này!

Lãnh Thiên Dục vẫn rất ung dung, bỏ tập văn kiện trong tay ra, nhàn nhã nhìn cô ta.

Là thiên kim tiểu thư của một giáo phụ, những người đàn ông khác thấy cô ta thì như ong nhìn thấy mật ngọt, đúng là tre già măng mọc, sinh ra đã là một cô công chúa kiêu ngạo, đi đến đâu cũng tỏa sáng. Từ nhỏ đến lớn được người khác che chở nuông chiều, cô ta luôn tự coi mình là nhất.

“Anh thật sự giữ cô gái kia ở lại bên cạnh?”. Phỉ Tô đi thẳng vào vấn đề, đôi mắt màu lam sắc bén cũng vì lo lắng mà càng trở nên thâm thúy.

Lãnh Thiên Dục dựa người vào ghế, giọng nói lạnh nhạt nhưng vẫn đầy quyền uy: “Phỉ Tô, cô đến văn phòng tìm tôi là phá vỡ quy tắc rồi”.

“Em mặc kệ, dù anh định xử lý thế nào em cũng không quan tâm”.

Khuôn mặt Phỉ Tô đầy vẻ căm phẫn, khuôn mặt kiêu diễm tràn đầy sự tức giận: “Tại sao cô ta có thể ở bên cạnh anh? Người phải ở bên cạnh anh là em chứ không phải cô ta, chẳng lẽ anh không biết cha em luôn hy vọng hai chúng ta sẽ nên chuyện sao?”

Khi cô ta nghe tin thì cảm thấy toàn thân run lên. cô ta quá hiểu Lãnh Thiên Dục, cô ta biết bên cạnh hắn có rất nhiều phụ nữ nhưng cô ta cũng quá rõ hắn chỉ coi những người đó là công cụ phát tiết mà thôi, chưa bao giờ khác, lại càng không có chuyện giữ một cô gái lại bên cạnh. Chẳng nhẽ cái cô Thượng Quan Tuyền này đặc biệt đến thế sao?

Trước mấy lời chả ra sao của cô ta, Lãnh Thiên Dục không vui nhú mày lại. đang ở trong công ty, hắn cực kì không thích mấy người không có hẹn trước mà lại khiếm nhã quấy rầy, ngay cả đối phương là thiên kim tiểu thư của giáo phụ thì cũng thế mà thôi. Nể mặt giáo phụ William, hắn có thể bỏ qua việc cô ta náo loạn trong biệt thự của hắn, nhưng... tuyệt đối không được phép làm loạn ở văn phòng!

“Lợi dụng quan hệ hôn nhân để giành được quyền lợi và thế lực rõ ràng không phải tác phong của giáo phụ William. cô là con gái ông ta, hành vi của cô hôm nay tôi không truy cứu. Tôi không có hứng thú với cô, đi ra ngoài”. Mỗi lời nói của Lãnh Thiên Dục đều không để lại đường lui cho ai bao giờ.

“không có hứng thú?”. Những lời này đối với một Phỉ Tô kiêu ngạo thật quá nhục nhã!

cô thầm mèn người đàn ông này nhiều năm như vậy, trước mặt hắn luôn cẩn thận giữ hình tượng dịu dàng, vậy mà hắn lại không hề có hứng thú với cô ư, sao có thể vậy chứ? Là một người kiêu ngạo, cô ta tuyệt đối không dễ dàng bỏ qua chuyện này như vậy.

Chỉ trong chớp mắt, Phỉ Tô liền ngẩng đầu lên, thậm chí hít sâu một hơi, buộc bản thân phải tỉnh táo lại. Sau đó khuôn mặt xinh đẹp nở nụ cười tươi đầy quyến rũ, cô ta từ từ đi lên phía trước, vòng qua bàn làm việc, đi đến bên cạnh Lãnh Thiên Dục...

“Em sẽ chứng minh anh rất có hứng thú với em!”

Thanh âm của Phỉ Tô cực kì mềm nhẹ và hấp dẫn: “Dục, anh biết không? Vì để có được tình yêu của anh, em luôn giữ tâm thân trong sạch, chính là vì em yêu anh...”.

Bàn tay của cô ta dần sờ lên ngực hần, động tình lên tiếng.

Ngay sau đó, Lãnh Thiên Dục đứng lên, lạnh lùng hất tay cô ta ra, ánh mắt lạnh lẽo đến mức có thể giết người: “Tôi cảnh cáo cô, chữ Dục này không phải cô muốn gọi là có thể gọi, đem cái tâm thân ngọc ngà của cô cho thằng khác đi”.

“không...”.

Ánh mắt Phỉ Tô trở nên hoang mang, vội vã đứng dậy: “Hôm nay em nhất quyết không đi, vì em phải làm người phụ nữ của anh, muốn trở thành người phụ nữ của ngài lão đại!”

nói xong, cô ta liều lĩnh cởi bỏ chiếc váy vốn đã ít vải đến đáng thương trên người ra...

Mấy lọn tóc xoăn màu vàng kim khê đung đưa, từng đường cong mỹ lệ hiện ra, dáng người đầy đặn đầy mê hoặc trong nháy mắt đều lộ rõ trước mặt người đàn ông.

Phỉ Tô đã sớm chuẩn bị mọi thứ, cô ta quyết tâm muốn quyến rũ hần.

“Phỉ Tô, cô cho rằng như vậy thì có thể trở thành người phụ nữ của tôi?”

Lãnh Thiên Dục nhướn đôi mày kiếm như đang rất có hứng thú, bờ môi mỏng lạnh lẽo nhếch lên...

Phỉ Tô thấy Lãnh Thiên Dục không có ý cự tuyệt, bờ môi khêu gợi lập tức nở nụ cười hấp dẫn. cô ta không muốn che giấu gì nữa, cô ta vốn là một người cực kì nhiệt tình, rõ ràng không giống với những cô gái châu Á thích làm bộ rụt rè.

“Đúng, chỉ cần có thể trở thành người phụ nữ của lão đại, Phỉ Tô tình nguyện làm mọi thứ!”

Phỉ Tô nhẹ nhàng bước lên, dính chặt người vào thân thể cường tráng của hần, bàn tay ôm lấy cổ hần: “Chỉ cần ngài lão đại tự kiểm nghiệm thì sẽ biết những lời của em có thật hay không”.

Lãnh Thiên Dục nghe vậy, bờ môi cong lên nụ cười lạnh. hần giơ tay lên như đang khê khàng vuốt mấy lọn tóc vàng, giọng điệu lãnh lẽo khiến người khác không rét mà run.

“Phỉ Tô, cô có biết mình đang tự rước họa vào thân không, hả?”

Phỉ Tô hoàn toàn bị tình yêu mù quáng làm đầu óc mê loạn, cô ta nghe thấy vậy liền mừng thầm trong lòng, cho rằng mình đã thành công khơi lên hứng thú của Lãnh Thiên Dục.

cô ta nở nụ cười đầy mê hoặc, hai tay ôm lấy người hần, càng áp sát dáng người chữ S hoàn hảo vào hần hơn khiến Lãnh Thiên Dục nhìn không sót cảnh xuân sắc trước mắt.

“Là phúc hay họa không thử làm sao mà biết được...”. Phỉ Tô vươn tay ra, chậm rãi lôi kéo Lãnh Thiên Dục, giọng điệu đầy gợi tình.

“Vậy cô muốn thế nào?”

Lãnh Thiên Dục từ từ cúi người xuống, vây lấy cả người Phỉ Tô. hần nhìn từ trên cao xuống, vẫn hết sức ung dung kích động cô ta. Đôi mắt xanh thăm thẳm tràn đầy khí phách và rét lạnh nhìn thẳng vào cô ta.

“Chẳng lẽ một người con gái không mảnh vải che thân không hấp dẫn được anh sao?”

Phỉ Tô ép bản thân phải thật dịu dàng, ăn nói khép nép, bày ra vẻ diễm đạm đáng yêu.

một lọn tóc xoăn vàng rủ xuống nơi đầy đà của cô ta, hết sức gợi cảm.

Đàn ông thì chẳng bao giờ cự tuyệt món ngon dâng lên tận miệng, nhất là một người đàn ông độc thân anh tuấn như hần! cô ta không tin mình không đủ khả năng để quyến rũ hần. Dù chỉ một lần cũng được...

Lãnh Thiên Dục nở nụ cười, tuy nhiên nụ cười này so với khi không cười còn lạnh lẽo hơn: “Phỉ Tô, trong mắt tôi...”.

Giọng nói của hắn hết sức nhàn nhã, sau đó vẻ mặt lạnh lùng xẹt qua tia tàn độc, hắn vươn tay ra nắm chặt tóc cô ta khiến cô ta phải ngửa đầu lên nhìn hắn rồi chậm rãi phun ra mấy từ tàn khốc:

“Thân thể trần như nhộng của cô chẳng khác mấy người để tôi phát tiết đâu. Cho nên, nhân lúc tôi vẫn còn nhẫn nại thì lập tức lăn ra khỏi đây, nếu không dù có là giáo phụ William đi nữa thì tôi cũng không biết mình sẽ có thể làm ra những loại chuyện gì đâu”.

“không thể... không có khả năng...”. Sắc mặt Phỉ Tô lập tức trắng xanh cả lại...

Thượng Quan Tuyền cầm cốc trà sữa đi vào thang máy riêng của tổng tài. cô vẫn không nhận được phải ra ngoài dạo chơi một lúc, quá thời gian mất năm phút. Vì sợ Lãnh Thiên Dục giận nên cô cố ý mua trà sữa để hối lộ hắn.

Nghĩ đến dáng vẻ sắp phát điên của Lãnh Thiên Dục khi thấy cô về muộn, cô không nhận được, nở nụ cười tươi rói. Lúc đi qua bàn làm việc của thư kí Sanmi, cô liền đưa cốc trà sữa trong tay ra nói: “Sanmi, tôi có mua trà sữa cho cô này”.

“cô Thượng Quan?”

Khi Sanmi thấy Thượng Quan Tuyền đang đứng ngay trước mặt mình, cô liền đứng bật dậy, vẻ mặt cực kì luống cuống!

Trời ơi! Làm sao bây giờ? Cái cô Phỉ Tô kia vẫn còn đang ở trong phòng tổng giám đốc, nếu bị cô Thượng Quan bắt gặp thì chẳng phải sẽ phiền phức sao? Nhưng cô không thể cứ ngang nhiên gọi điện báo cho tổng giám đốc, phải làm sao bây giờ? Làm thế nào bây giờ?

Thượng Quan Tuyền kì quái nhìn vẻ mặt hoảng sợ của Sanmi, cô quan tâm hỏi han: “cô làm sao thế? không khỏe ở chỗ nào à?”

Sanmi thấy Thượng Quan Tuyền hỏi vậy, mắt bỗng sáng lên. Ngay sau đó, cô cố bày ra vẻ khó chịu một mồi nói: “Vâng, cô Thượng Quan, tôi thấy không thoải mái lắm, bây giờ chẳng còn chút sức lực nào, cô dìu tôi đến phòng y tế được không?”

cô vừa nói vừa than thầm trong lòng...

Trời ạ, làm thư kí cũng chẳng dễ dàng gì!

không chỉ mỗi ngày đều phải lo lắng cẩn thận để không phạm phải sai lầm gì, giờ còn phải kiêm luôn cả mấy chuyện này nữa. thật ra cô biết cái cô Thượng Quan này rất quan trọng với tổng giám đốc, là một thư kí có kinh nghiệm nhiều năm, cô chưa từng thấy ngài tổng giám đốc đưa một cô gái nào tới văn phòng cả.

Tất nhiên là ngoại trừ cô Thượng Quan! Sáng hôm nay, lúc tổng tài nắm tay cô ấy vào thang máy riêng, tất cả các nhân viên trên dưới trong công ty đều xôn xao bàn luận.

Ai mà biết được cái cô Phỉ Tô kia lại không sợ chết mà xông vào phòng tổng giám đốc. Nhìn vào mắt Phỉ Tô, Sanmi không khó để nhận ra tình cảm đặc biệt của cô ta với tổng giám đốc. Nếu thật sự hai cô gái này mà gặp nhau thì chắc thiên hạ đại loạn mất.

Thượng Quan Tuyền nghe vậy lập tức thấy lolắ, hỏi: “cô không khỏe à, được, để tôi đưa cô đến phòng y tế”.

Sanmi nghe vậy liền thở dài một hơi nhẹ nhõm, cô vừa định gật đầu thì thấy Thượng Quan Tuyền đến trước cửa phòng tổng giám đốc.

“cô Thượng Quan, cô đi đâu vậy? không phải cô bảo đưa tôi đến phòng y tế sao?”. cô vội vã tiến lên chặn Thượng Quan Tuyền lại.

“Để tôi vào nói với Dục một tiếng rồi đưa cô đi”. Thượng Quan Tuyền mỉm cười nói.

“không được, cô không thể vào”. Sanmi vô thức thốt ra lời, ngay sau đó chặn trước người Thượng Quan Tuyền.

Thượng Quan Tuyền bị che chắn trước mặt, ánh mắt dần hoài nghi: “Sanmi, cô... vừa rồi không phải cô bảo không còn sức lực sao?”

“À...”. Sanmi ảo não chau mày lại, không biết phải nói thế nào.

“Sao không cho tôi vào phòng?”. Thượng Quan Tuyền cảnh giác hỏi lại.

—

Rồi xong

Phỉ Tô mặt dày đã lên sàn phá đám bầu không khí mới vừa được ngọt ngào tí của 2 anh chị

Phen này là mệt rồi

192. Chương 192

HỒI 11 - CHƯƠNG 23: TIỀM THỨC CỦA THƯỢNG QUAN TUYỀN

Thượng Quan Tuyền càng ngày càng cảm thấy kỳ lạ, cô không nói gì nữa, dứt khoát bước về phía phòng tổng giám đốc...

Sanmi kinh hãi, lập tức bước theo sau.

Cửa phòng tổng giám đốc không đóng chặt mà chỉ khép hờ, qua khe hở dường như có thể nhìn thấy toàn bộ khung cảnh bên trong...

Thượng Quan Tuyền vừa định đẩy cửa đi vào thì nghe được tiếng nói nhỏ nhẹ của một cô gái từ trong phòng truyền ra. Vì căn phòng quá lớn nên cô không nghe được rõ ràng... cô nhìn qua khe hở vào bên trong...

Lúc này, cả người Thượng Quan Tuyền sững sờ cả ra. cô thấy Lãnh Thiên Dục đang dựa vào bàn làm việc còn một cô gái trần như nhộng thì dựa vào người hắn. Lãnh Thiên Dục đang cúi người xuống, không biết đang nói gì, động tác vô cùng thân mật và mờ ám...

Chỉ trong nháy mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ của Thượng Quan Tuyền trở nên trắng xanh cả lại. cô cảm thấy cả người đang run lên bần bật, đôi mắt vừa kinh ngạc vừa chần chừ.

“Ừm...”. cô dè dặt tay lên trán, cảnh tượng trước mặt dường như là một lưới kiếm sắc bén đâm thẳng vào não cô. một hình ảnh mơ hồ hiện ra trong đầu, hình như có một cô gái đang ngồi trên đùi Lãnh Thiên Dục, hành động vô cùng thân thiết...

“cô Thượng Quan...”. Sanmi lập tức đỡ lấy người cô, căng thẳng lên tiếng.

Thượng Quan Tuyền nhẹ nhàng túm chặt lấy quần áo mình, ngăn Sanmi định tiến lên. Ánh mắt cô lại chăm chú nhìn cảnh tượng trong phòng, trái tim giống như bị một con dao sắc bén đâm vào, không ngừng rỉ máu, đau đến mức cô không thể hít thở nổi...

Tại sao hắn lại như vậy? Chưa gì đã vội vã khoe trước mặt cô hắn có nhiều phụ nữ đến mức nào? cô gái kia chắc chắn là rất đẹp, dù không nhìn thấy rõ ràng nhưng dáng người ấy quá hoàn hảo...

Hơn nữa... Thượng Quan Tuyền còn đau xót phát hiện ra, từ sau lần Lãnh Thiên Dục quan hệ với cô thì đêm nào hắn cũng ở trong thư phòng xử lý công việc đến tận khuya. Cho dù hắn có về phòng thì cũng nhất quyết không động vào cô nữa. Chẳng lẽ... hắn không chịu nổi cô nữa rồi ư?

Thượng Quan Tuyền cảm thấy trái tim như nghẹn lại. Lúc này, cô thấy Lãnh Thiên Dục đứng thẳng lên, nhờ thế cũng nhìn rõ cô gái như cây leo đang quấn trên người hắn...

cô không nhìn nổi nữa, thu hồi tầm mắt...

Nhưng ngay sau đó, giọng nói chói tai của cô gái trong phòng truyền ra...

“Lãnh Thiên Dục, anh đừng tự lừa gạt chính mình nữa. Anh cần bản là không hề thích Thượng Quan Tuyền, anh chỉ muốn con chip mà thôi. Em biết cô ta đang giữ con chip nên anh mới giữ cô ta lại bên người, không phải sao?”

Thượng Quan Tuyền nghe vậy liền kinh hãi. Con chip? Con chip nào?

cô dường như đã không còn nghe được tiếng gầm lạnh lùng của Lãnh Thiên Dục và tiếng cầu khẩn của cô gái kia nữa... bên tai chỉ vang vọng mỗi câu nói kia...

hắn không yêu cô, hắn chỉ muốn con chip?

Cốc trà sữa trong tay Thượng Quan Tuyền rơi xuống, cô giơ tay lên bịt tai lại, cả người không ngừng run rẩy... cửa phòng tổng giám đốc đột nhiên bị bật mở ra...

“Tuyền?”. Lãnh Thiên Dục đang lên cơn thịnh nộ nhưng khi thấy khuôn mặt trắng xanh của Thượng Quan Tuyền ở ngoài cửa, hắn lập tức cả kinh. Hắn thật sự không ngờ cô lại nhìn thấy cảnh tượng này.

Phỉ Tô cũng xoay người lại, khi cô ta thấy Thượng Quan Tuyền thì bên môi cong lên nụ cười châm chọc. cô ta chẳng kiêng dè gì thân thể đang trần như nhộng của mình, chậm rãi mặc quần áo vào...

Hừ! Nếu đã không chiếm được vậy thì sẽ phải khiến cô ta hiểu lầm. cô bé, cô vẫn còn non kém lắm!

Ánh mắt kinh ngạc của Lãnh Thiên Dục đã kiểm nghiệm lại mọi suy nghĩ trong lòng Thượng Quan Tuyền... Quả nhiên là vậy! Ánh mắt cô dần ảm đạm xuống, giọng nói bất lực: “Xin lỗi... Tôi... Tôi không cố ý nhìn... Xin lỗi...”.

nói xong, cô xoay người chạy về phía thang máy!

cô biết bản thân không có dũng khí để đối mặt với chuyện này. cô sợ, cô sợ những lời của cô gái kia là thật, cũng sợ Lãnh Thiên Dục không yêu cô...

cô đau lòng nhận ra mình đã yêu người đàn ông máu lạnh đó. Dù hắn có lạnh lùng tàn nhẫn đến mức nào thì cô vẫn yêu hắn. Nhưng... sao hắn lại đối xử với cô như thế?

“Tuyền...”. Lãnh Thiên Dục thấy Thượng Quan Tuyền bỏ chạy, ánh mắt càng đau lòng. Hắn quay lại người lại, ngữ điệu như từ địa phủ vọng đến nói với Phỉ Tô: “Trước khi tôi quay lại thì tốt nhất cô nên ngoan ngoãn cút ngay. Nếu không... tôi sẽ gửi cho giáo phụ William một thi thể”. nói xong, hắn lập tức lao ra ngoài...

Phỉ Tô ngã vật xuống thảm trải sàn, khuôn mặt ngổ ngược lúc này đầy đau đớn và ghen tị... Thượng Quan Tuyền, tại sao? Tại sao cô lại cướp Lãnh Thiên Dục của tôi?

“Tuyền... dừng lại!”. Lãnh Thiên Dục thấy Thượng Quan Tuyền chạy vào thang máy, khuôn mặt đầy lo lắng. Nhưng khi hắn chạy đến trước thang máy thì cánh cửa thang máy lại lạnh lùng đóng lại ngay trước mắt hắn...

“Chết tiệt!”. Lãnh Thiên Dục đâm mạnh vào cửa thang máy, hắn lo lắng nhìn từng con số nhấp nháy trên thang máy, lập tức cầm điện thoại gọi...

“Lôi, Thượng Quan Tuyền đang chạy xuống tầng một, cậu lập tức ngăn cô ấy lại cho tôi, không cho phép cô ấy rời khỏi tòa nhà này nửa bước”. Dường như hắn đang gầm lên với chiếc điện thoại.

“Vâng, Lãnh tiên sinh!”

Thượng Quan Tuyền không biết cô đi ra khỏi thang máy như thế nào, cô chỉ biết lúc Lãnh Thiên Dục đuổi tới, cửa thang máy đã đóng lại. cô không muốn nhìn thấy hắn, cũng không muốn nghe hắn giải thích bất cứ điều gì.

Các nhân viên dưới đại sảnh đều nhìn cô, có hâm mộ, có chút sợ hãi, còn có ghen tị...

Trong lòng bọn họ, cô là tình nhân được tổng giám đốc yêu chiều nhất.

Lúc Thượng Quan Tuyền vừa định bước ra khỏi tòa nhà thì Lôi lạnh lùng đứng chắn trước mặt cô...

“cô Thượng Quan, xin quay lại cùng tôi, Lãnh tiên sinh muốn gặp cô”.

“Tránh ra!”. Thượng Quan Tuyền lạnh lùng nhìn Lôi, ánh mắt dần lóe lên tia lạnh lùng và tàn nhẫn.

Lôi cũng phát hiện ra sự thay đổi trong ánh mắt của Thượng Quan Tuyền, trong lòng ngẫm nghĩ. Nhưng anh ta vẫn cất giọng đầy trầm ổn: “Xin lỗi, tổng giám đốc vừa ra lệnh không cho phép cô rời khỏi đây nửa bước”.

Thượng Quan Tuyền cười lạnh một tiếng, một cảm giác quen thuộc ập thẳng vào đại não của cô. cô lên tiếng: “Muốn ngăn tôi lại ư? Vậy phải xem anh có bản lĩnh này không đã”.

193. Chương 193

Chương 28

Lãnh Thiên Dục than nhẹ một tiếng: “cô bé, em đang nói dối”. nói xong, hất hôn lên chiếc cổ trắng nõn của cô: “Tuyền, em đang ghen!”

Thượng Quan Tuyền kinh hãi, cô vừa định nói gì thì ngón tay Lãnh Thiên Dục đã nhẹ nhàng xoa lên đôi môi mềm mại của cô, ngón tay mang theo sự dịu dàng nhẹ nhàng...

“Tuyền, cô bé của anh, em biết không, bộ dạng ghen tuông của em khiến trái tim anh như rung động...”

hắn vô thức thì thầm, vừa dứt lời, hắn cúi xuống mạnh mẽ hôn lên môi cô, nuốt hết hương thơm của cô vào miệng...

“Vận Nhi, cậu nói xem rốt cuộc Lãnh Thiên Dục là người như thế nào?”. Thượng Quan Tuyền ngồi trên chiếc xích đu, nhẹ nhàng đung đưa, đôi mắt lộ ra sự nghi hoặc.

Giờ là chạng vạng tối, mặt trời ngả về tây, ánh chiều tà có màu như loại rượu vang thơm ngon nhẹ nhàng phủ xuống vườn hoa tử vi, ánh nắng màu tím nhạt tạo ra sự nhẹ nhàng.

Bùi Vận Nhi ngồi dưới gốc cây, dựa vào thân cây tử vi, từng đóa hoa tử vi khẽ lung lay trong gió, vài cánh hoa rụng xuống chao đảo trên mái tóc dài của Thượng Quan Tuyền.

“Ừm...”. Bùi Vận Nhi nghiêng đầu suy nghĩ câu hỏi vừa rồi của Thượng Quan Tuyền, lát sau cố gắng đầu lên nói: “Lãnh tiên sinh là người cực kì phức tạp, phức tạp đến mức người khác chẳng thể nhìn thấu được suy nghĩ của anh ta. Nhưng anh ấy lại vì cậu mới trồng cả vườn cây tử vi rộng thế này, còn làm xích đu, lấp hồ nhân tạo, xem ra trong lòng anh ấy, cậu là người rất đặc biệt!”

Thượng Quan Tuyền ngẩng đầu nhìn vườn hoa tử vi lãng mạn, hàng lông mày hơi nhíu lại: “Vận Nhi, cậu nói vườn hoa tử vi là mới trồng?”

Bùi Vận Nhi che miệng cười: “Đương nhiên rồi, cậu xem đi...”. cô nhặt một viên đá, đào xuống đất...

“Đất ở đây đều là đất mới, tớ là người chuyên trồng hoa cỏ, chỉ cần liếc mắt một cái là nhìn ra ngay. Mà anh Thiên Hi cũng nói trước kia biệt thự Lãnh gia không có vườn hoa tử vi thế này!”

Thượng Quan Tuyền nghe vậy, trong lòng đầy ảm áp, cảm giác ảm áp dần lan ra, tràn ngập đôi mắt cô, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô hơi đỏ lên. cô tựa đầu vào dây treo xích đu, dường như có thể ngửi được mùi hương nam tính dễ chịu trên người Lãnh Thiên Dục...

“không ngờ anh ấy lại chu đáo đến thế...”. cô nhẹ nhàng thì thầm, sự chân tình tràn ngập đôi mắt.

“Tiểu Tuyền...”. Bùi Vận Nhi thấy cô như vậy, hơi do dự đứng dậy, khẽ gọi.

“Hà? Sao thế?”. Thượng Quan Tuyền nghe Bùi Vận Nhi gọi, vội vàng giấu sự chân tình đi, nhìn Bùi Vận Nhi lo lắng hỏi.

“Tiểu Tuyền, chúng ta là bạn tốt nhất của nhau, cho nên cậu hãy nói thật với tớ, cậu...”. Bùi Vận Nhi dừng lại một chút, hít sâu một hơi rồi tiếp tục nói: “không phải cậu yêu Lãnh Thiên Dục chứ?”

thật ra bây giờ cô đang cực kì rối loạn. cô hy vọng Tiểu Tuyền và Lãnh Thiên Dục yêu nhau, vì dường như cô có thể nhìn ra sự khấn trương của Lãnh Thiên Dục với Tiểu Tuyền. Nhưng cô cũng hơi lo lắng, dù sao thân phận của Lãnh Thiên Dục cũng cực kì phức tạp, Tiểu Tuyền ở cùng với anh ta đâu được an toàn và vui vẻ.

“Vận Nhi, cậu đang nói gì vậy?”. Thượng Quan Tuyền nghe vậy, trong lòng lập tức run lên. Cô lập tức lên tiếng, cố che giấu sự khấn trương.

Bùi Vận Nhi bước lên phía trước, bàn tay nhẹ nhàng giữ lấy dây treo xích đu, nói: “Tiểu Tuyền, cậu nói cho tớ biết đi, thật ra tớ rất tò mò đấy! không phải cậu yêu anh ta rồi đấy chứ?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thượng Quan Tuyền càng thêm đỏ ửng, đôi mắt trong veo hơi né tránh: “thật ra...”. cô mấp máy đôi môi anh đào, trong đầu hiện ra bóng dáng cao lớn anh tuấn của Lãnh Thiên Dục, trái tim lại rung động từng hồi.

“thật ra tớ cũng không biết mình có yêu anh ấy không nữa. Chỉ là mỗi khi nhìn thấy anh ấy, trong lòng tớ cảm thấy cực kì vững vàng và an toàn. Thấy anh ấy ở cùng với người phụ nữ khác, tớ sẽ cực kì ghen tị. Tuy nhiên khi anh ấy lạnh lùng, thậm chí là tàn nhẫn, nhưng từ trong tiềm thức tớ cảm nhận được rằng anh ấy sẽ không làm tổn thương tớ. Tớ cũng cực kì thích sự dịu dàng của anh ấy, cũng thích được anh ấy ôm vào lòng, ngửi mùi hương trên người anh ấy...”.

cô càng nói, khuôn mặt lại càng đỏ lên, trong mắt cũng lan tràn tình cảm yêu thương...

Bùi Vận Nhi ngẩn người, xem ra Tiểu Tuyền đã yêu Lãnh Thiên Dục rồi, nhưng mà... nếu cậu ấy không phục lại trí nhớ thì sẽ như thế nào?

“Vận Nhi...”. Thượng Quan Tuyền nhẹ giọng gọi, trong mắt toàn là tâm sự của một cô gái: “Trước khi tớ mất trí nhớ, có phải tớ và Lãnh Thiên Dục rất yêu nhau không? Vậy nên bọn tớ mới đính hôn với nhau?”

Cái này...??

Bùi Vận Nhi nghẹn họng, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô hơi mất tự nhiên, dường như đang tìm ra một lý do thích hợp để nói.

“Vận Nhi, cậu làm sao vậy?”. Thượng Quan Tuyền thấy vẻ mặt kì lạ của Bùi Vận Nhi, quan tâm hỏi han.

“À, không có gì. Tiểu Tuyền, cậu vừa mới bình phục, chúng ta mau về phòng đi. Anh Thiên Hi nói không cho cậu ngồi ở nơi có nhiều gió quá đâu”. Bùi Vận Nhi không biết nói dối vậy nên cũng không thể tìm ra một lý do để giải thích cho Thượng Quan Tuyền.

Trước sự né tránh của cô, đôi mắt Thượng Quan Tuyền hiện lên tia cảnh giác, cô dừng hẳn xích đu lại.

“Vận Nhi, ở đây làm gì có gió”. cô nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Bùi Vận Nhi: “Cậu đang trốn tránh câu hỏi vừa rồi của tớ? Vận Nhi, cậu là bạn tốt của tớ, đừng lừa dối tớ”.

“Tiểu Tuyền, không phải bây giờ cậu sống rất tốt sao? Tại sao cứ muốn biết những chuyện trước kia?”. Bùi Vận Nhi sốt ruột hỏi.

Thượng Quan Tuyền đau lòng lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Vận Nhi, tớ không thể chỉ có một nửa trí nhớ được, như vậy tớ sẽ cảm thấy bản thân không trọn vẹn, cũng không thấy an toàn. Cậu nói cho tớ biết đi, cậu là người tớ tin tưởng nhất mà!”

Bùi Vận Nhi cảm thấy mình đang bị Thượng Quan Tuyền dồn vào trong góc, cô không muốn nói, cũng không biết nên nói thế nào. Nhưng... là một người bạn tốt, cô không thể nhẫn tâm trước lời nói khấn thiết của Thượng Quan Tuyền như vậy.

“Tiểu Tuyền...”. cô hít sâu một hơi, đôi mắt thanh tú nhìn Thượng Quan Tuyền đầy tình cảm: “Lãnh tiên sinh rất quan tâm đến cậu, cậu nên tin tưởng anh ấy chứ? Cậu là vị hôn thê của anh ấy, cũng chính anh ấy thừa nhận điều đó, điều này chứng minh anh ấy rất yêu cậu!”

Do dự một lúc, Bùi Vận Nhi vẫn không nói sự thật. thật ra cô rất muốn giải thích rõ tình hình hiện tại, nhưng cô thật sự không rõ Lãnh Thiên Dục nói mình là vị hôn phu của Tiểu Tuyền là do thật sự yêu Tiểu Tuyền hay... còn có mục đích khác?

Có lẽ Thượng Quan Tuyền bẩm sinh đã là người hay cảm, lại trải qua đặc huấn nên nhìn thấy vẻ mặt né tránh của Bùi Vận Nhi, cô lập tức nghiêng...

“Vận Nhi, cậu không biết nói dối. Bởi vì mỗi lần cậu nói dối, cậu đều không dám nhìn thẳng vào mắt tớ. Tại sao? Tại sao cậu không nói thật cho tớ biết? Tớ biết trước khi tớ bị mất trí nhớ, anh ấy là đối tượng tớ phải giết chết, nhưng về sau thật sự bọn tớ yêu nhau sao?”. cô đứng dậy hỏi.

“Tớ không biết, tớ thật sự không biết. Tiểu Tuyền, cậu đừng ép tớ, cậu nên tin tưởng Lãnh tiên sinh!”. Bùi Vận Nhi ra sức lắc đầu, vẻ mặt đầy mâu thuẫn và đau lòng.

Thượng Quan Tuyền nghe vậy, đôi mắt trong veo buồn rầu như một đóa hoa tuyết trắng, cô ngồi xuống xích đu, giọng nói mờ mịt và yếu ớt: “thật ra tớ không tin vào bản thân mình. Bởi vì từ trong tiềm thức của tớ, tớ cảm thấy mình đã quên đi một người đàn ông, anh ấy là người rất quan trọng trong cuộc đời tớ, nhưng bây giờ tớ không thể nhớ nổi, không thể nhớ ra dù chỉ một chút...”.

Giọng nói của cô có vẻ bất lực, ánh mắt mờ mịt nhìn về phía xa xăm khiến Bùi Vận Nhi càng thêm đau lòng.

“Tiểu Tuyền, sao cậu phải hành hạ bản thân như vậy? cô có nghĩ tới chuyện nếu cậu nhớ ra mọi chuyện trước kia thì trong lòng sẽ càng thêm mâu thuẫn và đau đớn không?”. Bùi Vận Nhi đi lên phía trước, nhẹ nhàng nắm vai cô nói.

Thượng Quan Tuyền ngẩng đầu nhìn Bùi Vận Nhi: “Vận Nhi, cậu là bạn tốt nhất của tớ, hãy nói cho tớ biết đi, người đàn ông đó là ai? Anh ấy rốt cuộc là ai? Anh ấy... là Lãnh Thiên Dục sao? Hay là một người khác?”

Bùi Vận Nhi biết nếu không nói rõ thì trong lòng cậu ấy sẽ thấy rất khó chịu. Nhưng nói cho cậu ấy? Phải nói thế nào đây?

“Tiểu Tuyền, cậu nghe tớ nói xong thì hãy cẩn thận suy nghĩ lại, được không?”. cô mở miệng, muốn nói sự thật cho Thượng Quan Tuyền nghe.

Thượng Quan Tuyền nặng nề gật đầu, trái tim đập thình thịch.

Bùi Vận Nhi hít sâu một hơi rồi nói: “thật ra trước khi cậu mất trí nhớ, cậu luôn giấu diếm thân phận của mình với tớ. Bởi vậy nên mỗi khi cậu tâm sự với tớ cũng không nói quá nhiều chuyện. Nhưng có một lần, trông cậu cực kỳ buồn, cậu nói trong lòng cậu có một người đàn ông nhưng không thể nào đến gần. Cậu nói hai người không thể ở bên nhau nhưng không thể nào quên được anh ta, cũng vì sự tồn tại của anh ta mà quãng thời gian kể khi cậu được nhận nuôi không còn cô độc nữa”.

Thượng Quan Tuyền nghe vậy, hô hấp có phần dồn dập, cô hỏi: “Quãng thời gian kể khi cô được nhận nuôi không còn cô độc nữa? Chẳng lẽ người tớ yêu thật sự là...”.

Bùi Vận Nhi nhíu mày lại, do dự lên tiếng: “Tớ không biết đó có phải là người đàn ông quan trọng mà cậu đang nhắc tới không. Nhưng tớ nhớ có một lần cậu bị sốt, lúc tớ đắp khăn lạnh cho cậu thì cậu thì thào gọi tên Niếp Ngân”.

Thượng Quan Tuyền sững sờ... cô hoàn toàn ngạc nhiên và thấy mờ mịt...

thật lâu sau, cô mới kéo chút lý trí trở về, nhìn Bùi Vận Nhi hỏi: “Vận Nhi, ý cậu là người trước kia tớ yêu là cha nuôi của tớ, cũng chính là... Niếp Ngân?”

Về mặt Bùi Vận Nhi đầy phức tạp, cô nhẹ giọng nói: “Tiểu Tuyền, thật ra tớ cảm thấy cậu có thói quen ỷ lại vào Niếp Ngân, đối với anh ta, cậu luôn khát khao và chờ mong, có lẽ đây không phải là tình yêu...”.

“Vận Nhi, vậy tại sao tớ lại ở cạnh Lãnh Thiên Dục? Còn nữa, hôn ước là sao?”. Thượng Quan Tuyền đứng dậy, giọng nói đầy nặng nề ngắt lời Bùi Vận Nhi, ánh mắt đầy sắc bén nhìn cô.

Bùi Vận Nhi hơi run lên... cô nuốt nuốt nước miếng, muốn trốn tránh nhưng không thể!

thật lâu sau, cô nhắm mắt lại, khó khăn lên tiếng: “Chuyện của cậu và Lãnh tiên sinh tớ không biết nhiều lắm, nhưng mà...”. cô không biết nên mở miệng thế nào.

“Nhưng sao? Vận Nhi, cậu nói đi”. Thượng Quan Tuyền tới gần cô, dồn hỏi, thái độ đầy lo lắng.

Bùi Vận Nhi nắm chặt tay lại...

“Cậu và Lãnh Thiên Dục không có hôn ước, anh ấy cũng không phải vị hôn phu của cậu”. Rồi cuộc cô cũng đã nói ra sự thật. Trước khi thế của Thượng Quan Tuyền, cô không thể nói dối được nữa!

Thượng Quan Tuyền nghe vậy, cả người run lên. Ngay sau đó, cô ngồi phịch xuống đất...

“Quả nhiên, anh ta lừa tớ. Anh ta vì con chip, vì muốn đạt được mục đích nên mới nói dối... Niếp Ngân, thì ra người tớ yêu là.. Niếp Ngân?”. cô bất lực thì thào, bàn tay dè dặt lên trái tim. thật sự là đau quá, dường như có hàng ngàn hàng vạn mũi nhọn đang đâm vào tim cô!

Bùi Vận Nhi nghe xong lập tức lo lắng. cô ngồi xổm trước mặt Thượng Quan Tuyền, vỗ nhẹ lên vai cô: “Tiểu Tuyền, cậu hãy suy nghĩ cẩn thận lại đi. Tuy cậu đã quên người đàn ông kia nhưng cảm giác thì không thể đánh lừa được. Chẳng lẽ cậu không có cảm giác quen thuộc với Lãnh Thiên Dục sao? Chẳng lẽ người đàn ông quan trọng kia thật sự là Niếp Ngân chứ không phải Lãnh Thiên Dục sao? Cậu phải là người rõ ràng nhất chứ!”

“Cậu muốn tớ phải rõ ràng thế nào đây? Vận Nhi, nếu trước kia tớ và Lãnh Thiên Dục yêu nhau thì tại sao lại không kể với cậu mà lại nhắc tới Niếp Ngân? Lãnh Thiên Dục, từ đầu đến cuối đều là anh ta lừa gạt tớ, anh ta... căn bản là không thích tớ”.

Thượng Quan Tuyền bất lực gào to lên, cảm giác đau đớn trong lòng cùng sự giận dữ hóa thành những giọt nước mắt, từng giọt từng giọt nhỏ xuống mặt đất...

“Tiểu Tuyền, cậu đừng kích động như vậy...”. Bùi Vận Nhi đột nhiên đứng dậy. Nhưng ngay sau đó, cô lại rên lên một tiếng đầy đau đớn...

“Ưm...”. cô đột nhiên ngã xuống đất.

Thượng Quan Tuyền run lên, lập tức tiến lên đỡ cô dậy, hét lớn: “Vận Nhi, Vận Nhi... cậu làm sao vậy?”

Khi cô gơ tay lên... cả bàn tay đầy máu tươi...

194. Chương 194

HỒI 11 - CHƯƠNG 29: TÌNH CẢM MẬP MỜ

“A... Vận Nhi...”. Thượng Quan Tuyền hoàn toàn kinh hãi, đôi mắt đầy lo lắng: “Người đâu... người đâu...”.

“Tiểu Tuyền, tớ... tớ không sao...”.

Bùi Vận Nhi cố nén đau đớn, trên trán lấm tấm mồ hôi, cô cảm thấy trên vai đau nhói, máu không ngừng chảy ra.

“Tại sao lại như thế?”

Thượng Quan Tuyền nhìn bả vai đang không ngừng chảy máu của Bùi Vận Nhi, trái tim như muốn vỡ tung ra. Ngay sau đó, cô ngẩng đầu lên nhìn một lượt, tầm mắt dừng ở một bóng đèn cách đó không xa...

Tức thì, ánh mắt cô trở nên sắc bén lạ thường...

“A...”.

Đúng lúc này, dì Trần và mấy người làm nghe tiếng gọi cũng chạy tới. Thấy Bùi Vận Nhi đang không ngừng chảy máu, bọn họ sợ tới mức hét ầm lên.

“Dì Trần, mau đưa Vận Nhi vào trong, cậu ấy bị thương rồi”. Thượng Quan Tuyền quyết đoán, bình tĩnh ra mệnh lệnh. Sau đó cô lập tức nhìn về phía bóng đèn, đứng bật dậy đuổi theo.

“cô Tuyền...”. Mấy người làm hô to.

“Tiểu Tuyền...”. Bùi Vận Nhi cũng vô lực lên tiếng.

Khi Thượng Quan Tuyền từ vườn hoa tử lâm đuổ ra thì không thấy bóng đen kia đâu nữa. Cô đứng yên tại chỗ, tuy không thấy bóng đen kia nhưng trực giác mách bảo cô rằng quanh đây có người.

Rốt cuộc người này là ai? Sao có thể vào biệt thự Lãnh gia để bắn người? Đối tượng ám sát của người này chính là cô, nhưng không ngờ lúc hấn nổi súng thì Bùi Vận Nhi lại đột nhiên đứng lên, bởi vậy đạn mới xuyên qua vai Bùi Vận Nhi rồi xuyên thẳng vào thân cây...

Chết tiệt!

Thượng Quan Tuyền cảm thấy cực kì tức giận, tại sao, tại sao người bị thương lại là Vận Nhi?

cô đang nghĩ ngợi thì chợt cảm thấy phía sau có một luồng gió mạnh ập tới. cô đột nhiên quay người lại, thấy bóng đen kia đang lao thẳng về phía mình, trong tay hấn cầm một khẩu súng!

Thượng Quan Tuyền cả kinh. cô không né tránh mà xông lên cực nhanh, đột nhiên lộn người một cái, ra tay đầy mạnh mẽ và ác độc vào đúng điểm yếu.

Bóng đen kia không ngờ cô lại ra tay như vậy, khẩu súng trong tay rơi xuống. Khuôn mặt hấn ta đầy kinh ngạc, nhưng lập tức lấy lại tinh thần, nhanh chóng ngăn đòn tấn công tiếp theo của Thượng Quan Tuyền rồi lập tức xoay người né tránh...

Chết tiệt! Tên đó dám nổ súng làm Vận Nhi bị thương!

Đôi mắt Thượng Quan Tuyền hừng hực lửa giận. Cảm giác giết chóc quen thuộc dần không chế tư tưởng của cô, toàn thân toát ra sự nguy hiểm và tàn ác...

cô hơi nghiêng người rồi đột nhiên bắt lấy chân của bóng đen kia, cố gắng vặn ngược lại. Ngay sau đó tung một cú đá vào bụng hấn. Sắc mặt bóng đen kia thay đổi hoàn toàn, mồ hôi trên trán chảy ròng ròng xuống.

Mỗi chiêu ra đòn của Thượng Quan Tuyền vừa nhanh vừa chuẩn đánh vào người hấn. sự đau đớn như thủy triều ập đến khiến bóng đen ngã rạp xuống đất. cô bước một bước lên, ánh mắt sắc bén đầy tàn nhẫn của một đặc công...

cô túm lấy tóc của bóng đen kia, giọng nói lạnh lẽo cất lên: “Rốt cuộc ngươi là ai? nói mau!”

Bóng đen kia không hề trả lời, hấn ngẩng đầu lên, trong tay áo bắn ra một cây ngân châm vào Thượng Quan Tuyền...

Thượng Quan Tuyền kinh hãi lập tức né tránh. Ngay sau đó, cô túm lấy ống tay áo hấn, dùng lực kéo ra ngoài! Nhưng ngay lúc cô định lột áo ngoài của bóng đen kia thì đột nhiên cảm thấy choáng váng, cô quỵ một gối xuống đất!

Ngay sau đó, Thượng Quan Tuyền cảm thấy bụng đau dữ dội khiến cô co rúm người lại. Từ trước đến giờ cô chưa bao giờ cảm thấy đau như vậy, cả người mất hết sức lực...

“Ừm...”. cô xoay người, lấy tay che miệng lại, suýt nữa thì nôn khan!

Sao có thể như vậy? cô bị làm sao thế này?

Thượng Quan Tuyền còn chưa kịp định thần thì bóng đen kia đột nhiên tiến lên, một tay đập mạnh tay lên bả vai cô, tay kia cầm súng dí vào trán cô...

cô rên lên một tiếng, vai cô đau nhức như muốn vỡ ra, cô muốn vùng vẫy nhưng trong người đang khó chịu nên nhất thời không thể làm được gì...

“Tôi cũng chỉ nghe theo mệnh lệnh bên trên mà thôi, muốn trách thì trách cô biết nhiều chuyện quá, xuống địa ngục mà giải oan đi!”. Bóng đen hung tợn nói xong, lên cò súng...

Thượng Quan Tuyền tuyệt vọng nhắm mắt lại. cô đang chờ đợi tiếng súng nổ thì lại nghe thấy một tiếng kêu rên vang lên, ngay sau đó, một thứ gì đó ngã rầm xuống đất!

Bàn tay đang siết chặt vai cô buông lỏng ra, cảm giác đau đớn cũng biến mất... cô thở hổn hển mở mắt ra nhìn, kinh ngạc phát hiện ra bóng đen kia đã ngã xuống đất, ở chỗ bên cạnh là một cục đá to!

Ai lại có thể ra tay như vậy? Chỉ một cục đá mà có thể bắn trúng điểm yếu khiến một người ngã đi?

cô ngẩng đầu nhìn lại, thấy bóng dáng cao lớn của Niếp Ngân đang đi về phía mình, vừa đi vừa phủi bụi trong lòng bàn tay.

Niếp Ngân? Sao có thể thần không biết, quỷ không hay mà đến biệt thự Lãnh gia lần nữa? Thượng Quan Tuyền cũng đứng yên một chỗ.

Niếp Ngân vẫn hết sức tao nhã bước đến bên Thượng Quan Tuyền, nhìn vẻ mặt trắng xanh của cô, hần lên tiếng, giọng nói trầm thấp: “Tuyền, thân thủ của em kém đi rồi”.

Lời vừa dứt, hần giơ tay ra, giọng nói tuy nghiêm túc nhưng vẫn hàm chứa sự quan tâm.

Thượng Quan Tuyền ngơ ngẩn nhìn người đàn ông trước mặt, nhìn vẻ mặt anh tuấn ung dung đó, bên tai cô lại vang lên những lời vừa rồi của Vận Nhi...

“Bởi vì sự tồn tại của anh ta mà quãng thời gian sau khi được nhận nuôi không còn cô độc nữa...”

“Tớ nhớ có lần cậu bị sốt, lúc tớ đắp khăn lạnh cho cậu thì cậu thì thảo gọi tên Niếp Ngân...”.

Bên tai vang lên những lời nói của Bùi Vận Nhi, Thượng Quan Tuyền như đang đi lạc giữa chốn mông lung... cô yêu Niếp Ngân sao? Người này chính là cha nuôi của cô, cũng là người cô yêu...?

Nhìn khuôn mặt nhăn nhó của Thượng Quan Tuyền, đôi mắt cô lóe lên tia nghi hoặc, Niếp Ngân thấy rất kì lạ. hần hơi cúi người xuống, giơ tay ra, nhẹ nhàng kéo cô dậy...

“Tuyền, sao vậy?”. hần thân thiết hỏi han, trong mắt tràn ngập sự thương tiếc, may mà vừa rồi hần tới kịp, nếu không...

“Niếp Ngân... Em...”. Thượng Quan Tuyền rất muốn hỏi mọi chuyện nhưng cô không biết nên hỏi như thế nào. Đôi môi anh đào hơi mấp máy, vừa định nói gì lại thôi. cô cảm thấy choáng váng, sau đó, cả người nhũn ra...

“Tuyền...”. Niếp Ngân lập tức ôm lấy Thượng Quan Tuyền vào lòng, ánh mắt đầy đau lòng. cô làm sao vậy? Vẻ mặt trắng xanh, tái nhợt...

Cảnh tượng này hoàn toàn rơi vào trong mắt Lãnh Thiên Dục, phía sau hần là mấy người vệ sĩ.

“Niếp Ngân, buông cô ấy ra!”

Thấy cảnh này, lửa giận trong lòng Lãnh Thiên Dục lại dâng trào, đôi mắt lạnh lùng khiến người ta phải sợ hãi. hần bước lên trên, giơ tay ra muốn kéo Thượng Quan Tuyền về phía mình...

Niếp Ngân xoay người, che chắn Thượng Quan Tuyền trong ngực. Sau đó chặn tay Lãnh Thiên Dục...

“Lãnh tiên sinh...”. Mấy người vệ sĩ thấy vậy lập tức tiến lên.

“Lui ra cho tôi”. Lãnh Thiên Dục quát một tiếng, mấy người vệ sĩ đưa mắt nhìn nhau rồi lui ra sau.

Niếp Ngân một tay ôm Thượng Quan Tuyền, tay kia buông tay Lãnh Thiên Dục ra túm lấy áo hần, đôi mắt bùng bùng lửa giận...

“Lãnh Thiên Dục, tôi đã cho rằng anh sẽ quan tâm đến Tuyền, tiếc là tôi sai rồi. Vừa rồi anh ở đâu? Chết tiệt, nói ra xem nào! Khi Tuyền suýt mất mạng thì anh đang ở đâu? Tại sao không ở bên cô ấy?”

Những câu hỏi liên tiếp cùng lửa giận sục sôi hướng thẳng về phía Lãnh Thiên Dục, một Niếp Ngân luôn tao nhã trầm ổn giờ hoàn toàn bị hành vi của Lãnh Thiên Dục chọc giận!

“Niếp Ngân...”. Thượng Quan Tuyền đang nép trong ngực hần muốn kéo tay Niếp Ngân ra. Đáng tiếc giờ cô chẳng còn chút sức lực nào, chỉ có thể vô lực lắc đầu.

Ánh mắt Lãnh Thiên Dục lướt qua tia kính hải, hần không đẩy tay Niếp Ngân ra mà nhìn vào khuôn mặt nhỏ nhắn trắng xanh của Thượng Quan Tuyền, đôi mắt lạnh lùng hơi nheo lại, dường như trái tim hần đang bị ai đó bóp nghẹn lại.

Lúc dì Trần và mấy người làm đỡ Bùi Vận Nhi đang chảy đầy máu vào trong biệt thự, lòng Lãnh Thiên Dục nóng như lửa đốt. hần dường như đã lật tung cả biệt thự Lãnh gia, mãi mới chạy được đến đây, nhưng không ngờ là vẫn chậm một bước.

Làn khói mù lạnh lẽo lan tràn khắp mặt Lãnh Thiên Dục, hần cường chế từng cơn sóng đang mãnh liệt dâng lên trong lòng, thờ liếc bóng đen đang hôn mê bất tỉnh trên mặt đất, giọng nói lạnh lẽo và tàn nhẫn: “Tra tấn hần cho tôi, đánh đến khi nào khai ra thì thôi!”

“Vâng, Lãnh tiên sinh!”. Mấy người vệ sĩ kéo bóng đen kia đi.

Bầu không khí dần thay đổi, sự lạnh lẽo trong mắt Lãnh Thiên Dục được chuyển thành ghentung...
Bầu không khí dần thay đổi, sự lạnh lẽo trong mắt Lãnh Thiên Dục được chuyển thành ghentung...

“Niếp Ngân, càng ngày anh càng rảnh rỗi nhỉ”. Lúc nói chuyện, hàng lông mày hần nhíu chặt lại. Phải nhìn cảnh tượng chướng mắt này, hần hận không thể lập tức tiến lên kéo Thượng Quan Tuyền về mình!

Lửa giận trong mắt Niếp Ngân dần được che đi... đôi mắt khôi phục lại sự bình tĩnh. hần hé đôi môi mỏng, bàn tay siết chặt vòng eo nhỏ nhắn của Thượng Quan Tuyền, nhẹ nhàng bằng giọng nói:

“Tuyền là người quan trọng nhất với tôi, dù cô ấy có ở đâu thì tôi đều cố gắng bảo vệ tốt cho cô ấy!”

“Niếp Ngân...”. Thượng Quan Tuyền đột nhiên run lên nhìn khuôn mặt anh tuấn của Niếp Ngân... Người quan trọng nhất? Chẳng lẽ anh thật sự là...

Nhìn bộ dạng hai người nồng tình mật ý, Lãnh Thiên Dục càng thêm tức giận. hần không muốn quá quan tâm đến chuyện Niếp Ngân tự tiện xông vào biệt thự Lãnh gia, quát một tiếng chói tai: “Tuyền, lại đây cho anh!”

Nghe âm thanh lạnh lẽo quen thuộc kia, cảnh người Thượng Quan Tuyền run lên bần bật. Cô muốn thoát khỏi sự lạnh lẽo đang tỏa ra từ người Lãnh Thiên Dục...

Niếp Ngân rõ ràng cũng nhận thấy sự căng thẳng của Thượng Quan Tuyền, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng xanh của cô, hần quyết định sẽ không ẩn nhẫn nữa.

“Lãnh Thiên Dục, hôm nay xảy ra chuyện như vậy, tôi không thể giao Tuyền cho anh được nữa. Tôi sẽ đưa cô ấy đi”. Giọng điệu đầy kiên định, không hề nhượng bộ.

“Đúng là nực cười! Niếp Ngân, Tuyền là người phụ nữ của Lãnh Thiên Dục tôi, anh muốn đưa người của tôi đi ư? Hoang tưởng!”

Lãnh Thiên Dục lập tức bác bỏ, không hề muốn thương lượng gì thêm. hần nhìn Thượng Quan Tuyền, cường chế cơn giận sắp bộc phát: “Tuyền, anh nói lại lần nữa, lại đây với anh!”

“Em...”. Thượng Quan Tuyền cảm thấy mình sắp ngất đi, cảm giác mê man và bất lực đang không chế cô.

Niếp Ngân quyết tâm muốn đưa Thượng Quan Tuyền đi, kiên định nói: “Lãnh Thiên Dục, chẳng lẽ anh muốn nhìn thấy thi thể của Tuyền mới bằng lòng buông tay sao?”

Cảnh tượng hôm nay khiến hần cực kỳ sợ hãi. hần không ngờ Lãnh Thiên Dục lại không lo cho an toàn của Tuyền như vậy. Nếu sớm biết thì hần tuyệt đối không đau lòng để Tuyền ở lại đây.

“Việc hôm nay chỉ là ngoài ý muốn, anh yên tâm, từ nay về sau tôi sẽ đảm bảo tuyệt đối sự an toàn của Tuyền”. Lãnh Thiên Dục phá lệ, đưa ra lời bảo đảm và hứa hẹn với người khác. Đây là việc hần chưa bao giờ làm, hơn nữa lại còn đối với Niếp Ngân.

Niếp Ngân nghe vậy, đôi mắt cũng ánh lên tia kinh ngạc... Lãnh Thiên Dục, người này chưa bao giờ đi giải thích hành vi của mình cả.

Thượng Quan Tuyền thực sự không còn hơi sức đâu để chú ý đến hai người đàn ông đang tranh chấp với nhau, cô cố nén cảm giác choáng váng và muốn nôn, đôi môi anh đào hơi mấp máy: “Mấy anh... đừng tranh cãi nữa, Dục...”.

cô nhìn Lãnh Thiên Dục, ánh mắt đầy lo lắng: “Vận Nhi sao rồi? Cậu ấy bị thương... Em thấy... cậu ấy chảy nhiều máu lắm... đều là tại em, tất cả đều là tại em”.

Thượng Quan Tuyền nói xong, cảm giác đau đớn và áy náy dâng trào trong lòng. Đầu ngón tay cô vẫn còn dính máu của Vận Nhi, màu đỏ của máu như một móng vuốt của ma quỷ đang dày xéo trái tim cô, sự dày vò đau đớn đến chết lặng...

“Tuyền, chuyện này là ngoài ý muốn thôi, đừng sợ, Vận Nhi không sao hết!”. Niếp Ngân nhẹ nhàng an ủi cô, giọng nói trầm thấp không hề lạnh lẽo như lúc trước, giọng điệu yêu chiều như đang an ủi một cô gái nhỏ.

Thượng Quan Tuyền nghe vậy lại đưa mắt nhìn Lãnh Thiên Dục, hẳn là người biết rõ tình hình của Vận Nhi nhất ở đây.

“Dục, anh nói đi, Vận Nhi sao rồi?”. Đôi mắt trong veo của cô dần mờ mịt nhìn đôi mắt lạnh lẽo của Lãnh Thiên Dục.

“Nếu em quan tâm đến vết thương của Vận Nhi thì ngoan ngoãn trở về với anh!”. Lãnh Thiên Dục vẫn rất lạnh lẽo.

“Lãnh Thiên Dục, anh quá đáng rồi đấy!”. Niếp Ngân đột nhiên thay đổi sắc mặt.

“Quá đáng? Niếp Ngân, tôi là người thế nào anh rõ nhất!”. Về mặt Lãnh Thiên Dục vẫn như cũ, không hề có chút thay đổi nào, giọng nói vô cùng ung dung.

Nhưng ngay lúc này, Thượng Quan Tuyền lại nở nụ cười lạnh, đôi mắt đầy bi thương và bất đắc dĩ...

Niếp Ngân và Lãnh Thiên Dục kinh hãi nhìn Thượng Quan Tuyền...

Tuy sắc mặt Thượng Quan Tuyền đã tái nhợt nhưng ánh mắt lại cực kỳ sắc bén nhìn Lãnh Thiên Dục, cô thoát khỏi cánh tay ôm của Niếp Ngân, từ từ nhìn về phía người đàn ông lạnh lùng kia.

“Lãnh Thiên Dục, quả không hổ là lão đại hiểu sâu lòng người, luôn luôn uy hiếp tôi. Tôi đúng là kẻ ngốc mới cho rằng mọi chuyện đều như anh nói, nhưng thật đáng tiếc... rốt cuộc tôi đã biết tất cả đều xuất phát từ tư tâm của anh, vì tư lợi cho bản thân mà anh mới nói dối mình là vị hôn phu của tôi...”.

Những lời nói ấy của cô như đập thẳng vào Lãnh Thiên Dục, đôi mắt lạnh lùng không thua gì hắn. Sau đó, cô nhìn Niếp Ngân...

“Còn anh nữa! Anh đã biết rõ mọi chuyện mà lại cùng anh ta lừa tôi? Tôi hận các anh, hận các anh!”

Thượng Quan Tuyền điên cuồng gào lớn lên, nước mắt như những hạt trân châu lăn dài, thân thể nhỏ xinh cũng vô lực run rẩy, cô giống như chiếc lá mùa thu mong manh khiến trái tim hai người đàn ông thất lại.

“Tuyền...”. Niếp Ngân cảm thấy rất đau xót, lập tức sải bước tiến lên...

Nhưng ngay sau đó, cơ thể cao lớn của Lãnh Thiên Dục đã chặn lại trước mặt Niếp Ngân, hắn giơ tay kéo Thượng Quan Tuyền vào lòng, về mặt lạnh lùng nhìn Niếp Ngân, rồi lại quay đầu nhìn Thượng Quan Tuyền: “Em cứ việc hận, nhưng anh nói cho em biết, em là người phụ nữ của anh, sự thật này vĩnh viễn không bao giờ thay đổi”.

“Được, tôi về với anh. Nhưng... anh nhớ kỹ cho, tôi ở lại bên anh không phải vì yêu anh... mà là vì Vận Nhi...”. Lời nói của Thượng Quan Tuyền đứt quãng, mồ hôi chảy đầy trán, cô cảm thấy người đang nhẹ bẫng đi...

“Em...”. Chính tai Lãnh Thiên Dục nghe những lời này của Thượng Quan Tuyền, từ nơi sâu nhất trong lòng hắn cảm thấy lạnh lẽo...

“Lãnh Thiên Dục, đừng nói nữa, Tuyền đang có vấn đề...”. Niếp Ngân nhìn vẻ mặt của Thượng Quan Tuyền, hẳn không quan tâm được gì nữa, lập tức lớn tiếng nói.

Cùng lúc đó, Lãnh Thiên Dục cũng phát hiện ra điều này. Hắn không nói gì nữa, bế Thượng Quan Tuyền đi về biệt thự...

“Di Trần, di Trần...”. Vừa vào phòng khách, giọng nói lo lắng của Lãnh Thiên Dục vang vọng khắp nơi.

“Đại thiếu gia! Ôi... cô Tuyền làm sao vậy?”. Di Trần nhìn sắc mặt tái nhợt của Thượng Quan Tuyền, thất kinh hồi lại.

“Di Trần, mau gọi điện thoại cho bác sĩ Lorene đến biệt thự, nhanh lên!”

Lãnh Thiên Dục nói xong liền ôm Thượng Quan Tuyền đi lên phòng ngủ. Niếp Ngân cũng đi theo sau. Lúc này, cả hai người đàn ông đều không còn quan tâm đến ân oán cá nhân nữa, hai trái tim đều đang đặt cả vào Thượng Quan Tuyền.

không bao lâu sau, bác sĩ Lorene vội vã đến biệt thự, lập tức vào khám cho Thượng Quan Tuyền.

“Lãnh Thiên Dục, sao Tuyền lại như vậy? Anh nói rõ ràng cho tôi!”

Đứng ở ngoài phòng ngủ, Niếp Ngân tức giận nói với Lãnh Thiên Dục.

“Đây là chuyện giữa tôi và Tuyền, anh không có quyền biết”. Ngữ điệu và vẻ mặt của Lãnh Thiên Dục đều hết sức lạnh lẽo, nhưng sâu trong đôi mắt hắc có thể nhìn thấy sự đau lòng.

Niếp Ngân không để ý đến lời nói vừa rồi, cười lạnh: “Được, tôi cũng chẳng cần biết nữa, hôm nay tôi nhất định phải đưa Tuyền đi! Tôi không thể trở mặt nhìn cô ấy ở bên cạnh anh phải chịu tổn thương một lần nữa!”

Lãnh Thiên Dục đột nhiên quay đầu nhìn Niếp Ngân, ánh mắt và giọng điệu đều hết sức nặng nề, hắc gằn từng tiếng một: “Anh không thể đưa cô ấy đi”.

Sắc mặt Lãnh Thiên Dục âm trầm, giọng điệu bức bách lòng người, nhưng giọng nói lại thấp thoáng sự chờ mong mà chính hắn cũng không phát hiện ra: “Dựa vào việc cô ấy đã mang thai đứa con của Lãnh Thiên Dục tôi!”

“Cái gì?”. Niếp Ngân lập tức trở nên kinh hãi, lửa giận bùng bùng lan tràn khắp khuôn mặt anh tuấn: “Lãnh Thiên Dục, đồ cầm thú, sao anh có thể làm ra chuyện như vậy với Tuyền chứ?”

nói xong, hắn tung nắm đấm thẳng về phía Lãnh Thiên Dục...

Ai ngờ Lãnh Thiên Dục cũng không lảng tránh, đứng đó như đã chuẩn bị sẵn tinh thần tiếp nhận cú đấm của Niếp Ngân...

Niếp Ngân nắm chặt tay thành nắm đấm, chặt đến mức gân xanh đã nổi cả lên. Ngay sau đó, hắn thay đổi phương hướng... vốn muốn đấm vào mặt Lãnh Thiên Dục nhưng cuối cùng lại đấm vào bụng hắn.

“Ưm...”. Lãnh Thiên Dục khẽ kêu một tiếng đau đớn. Sức lực của Niếp Ngân hắn biết rất rõ, mỗi lần hai người đánh nhau bất phân thắng bại, hắn lui về phía sau hai bước, tay nắm chặt lấy lan can!

sự phẫn nộ của Niếp Ngân dường như có thể thiêu đốt cả căn biệt thự rộng lớn, hắn tiến lên, túm lấy áo Lãnh Thiên Dục, gào to lên: “Chết tiệt, Lãnh Thiên Dục, anh điên rồi, tại sao không đánh trả, tại sao?”

195. Chương 195

HỒI 11 - CHƯƠNG 30: QUYẾT ĐỊNH CỦA THƯỢNG QUAN TUYỀN

Lãnh Thiên Dục cũng không hề né tránh, cứ tùy ý đến Niếp Ngân túm cổ áo mình. Nghe câu hỏi của Niếp Ngân, Lãnh Thiên Dục nheo mắt lại đầy nguy hiểm, trong mắt ánh lên tia sắc bén, hắn mở miệng nói: “Niếp Ngân, cú đấm vừa rồi coi như tôi trả lại việc anh cứu Tuyền vừa rồi! Cho nên tôi sẽ không đánh trả lại”.

“Anh định làm gì? Lãnh Thiên Dục, rốt cuộc trong lòng anh Tuyền là gì? Anh biết rõ cô ấy... mang thai, vậy mà còn không thận trọng, chết tiệt!”. Niếp Ngân khó khăn cất tiếng, hắn cũng không thể tin đây là sự thật!

Tuyền của hắn lại mang thai con của Lãnh Thiên Dục?

“Về chuyện này tôi nhất định sẽ điều tra rõ ràng. Về chuyện đi hay ở của Tuyền, tôi nghĩ hiện tại tôi là mới là người có quyền quyết định, tôi tuyệt đối không cho phép dòng dõi của Lãnh gia lại lưu lạc ở bên ngoài”.

Tuy vẻ mặt Lãnh Thiên Dục hết sức ung dung, ánh mắt bình tĩnh nhưng trong lúc vô ý, đôi mắt vẫn ánh lên tia tình cảm phức tạp.

Niép Ngân nắm chặt tay vào lan can, sắc mặt kích động dần tan ra, thay vào đó là sự bình tĩnh và lạnh nhạt. hần chậm rãi mở miệng, như đang nói với Lãnh Thiên Dục hoặc cũng như đang nói với chính bản thân mình: “Nếu không phải do tôi thì hiện tại Tuyền cũng sẽ không như thế này. Tôi vĩnh viễn không thể bù đắp lại những thiệt thòi đau đớn cho cô ấy, vậy nên tôi không muốn miễn cưỡng Tuyền. Tôi sẽ tự mình hỏi ý kiến cô ấy, dù cô ấy chọn đi hay ở tôi cũng sẽ tôn trọng”.

Lãnh Thiên Dục nghe vậy, đôi mắt lạnh lẽo ánh lên tia ngạc nhiên. một Niép Ngân ẩn nhẫn như vậy là lần đầu tiên Lãnh Thiên Dục thấy, cùng đối thủ không đội trời chung của mình nói chuyện như vậy cũng là lần đầu tiên. Lâu sau, hần mới mở miệng: “Là một chủ thượng, anh còn phải khống chế tình cảm của mình nhiều”. Ngữ điệu lạnh nhạt đầy hàm ý.

Niép Ngân quay đầu nhìn Lãnh Thiên Dục, ánh mắt đầy kiên định: “Đối với Tuyền, tuy không muốn ẩn nhẫn nhưng tôi cũng không thể không ẩn nhẫn. Là một chủ thượng, có được quyền lực cao nhất nhưng tôi không thể giữ được tình yêu của mình. Lãnh Thiên Dục, anh quá giỏi trong việc che giấu tình cảm thật sự của bản thân mà thiên về biểu đạt qua hành động. không ngại nói cho anh biết, tôi yêu Tuyền, bởi vì không thể có được cô ấy nên tôi chỉ có thể lựa chọn cách bảo vệ cô ấy. Dù là phải dùng thủ đoạn thế nào, dù có phải mất đi tính mạng thì tôi cũng nhất định phải đảm bảo sự an toàn cho Tuyền!”

Lãnh Thiên Dục hơi giật mình, nhìn vẻ mặt kiên định của Niép Ngân, hần biết anh ta nói thật.

Được một lúc, bác sĩ Lorene đi ra khỏi phòng ngủ, ông đã kiểm tra cẩn thận cho Thượng Quan Tuyền.

“Lorene, cô ấy thế nào rồi?”. Lãnh Thiên Dục thấy bác sĩ đi ra liền lập tức hỏi, sau lưng hần cũng là ánh mắt lo lắng của Niép Ngân.

Vị bác sĩ đẩy gọng kính, sau đó cười nói: “Lãnh tiên sinh, cô Thượng Quan không có gì đáng lo ngại. Thai nhi cũng phát triển rất tốt, cô ấy bệnh như vậy là do thiếu máu, chỉ cần chú ý bổ sung dưỡng chất vào thức ăn hàng ngày là được, cô ấy sẽ nhanh chóng bình phục thôi”.

Lãnh Thiên Dục nghe vậy, sự căng thẳng vẫn treo lơ lửng trong tim rồi cuộc cũng được hạ xuống.

“Cám ơn bác sĩ! Dì Trần... dì tiễn bác sĩ Lorene ra ngoài đi”.

Bác sĩ Lorene hơi cúi người đi theo dì Trần.

Những tia nắng nhẹ nhàng hắt vào từng góc ngách trong căn phòng, Thượng Quan Tuyền lơ mơ tỉnh lại, đôi mắt trong veo trống rỗng ngơ ngác hiện lên tia nghi hoặc, từ người cô tỏa ra hương thơm thanh mát, lan ra khắp cả căn phòng.

“Tuyền, em tỉnh rồi?”. Giọng nói của đàn ông thân thiết nhẹ nhàng vang lên bên tai cô, dường như là lời gọi dịu dàng của người yêu.

Hàng lông mi dài của Thượng Quan Tuyền hơi run lên, khi cô nhìn thấy Niép Ngân ngồi trên đầu giường, ánh mắt lại vô thức đảo quanh căn phòng tìm kiếm một bóng hình khác nhưng lại không thấy.

“Niép Ngân... em làm sao vậy?”. cô chống tay muốn ngồi dậy. Ngay sau đó, Niép Ngân đỡ người cô, để cô tựa vào đầu giường.

Niép Ngân đau lòng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, bàn tay nhẹ nhàng vuốt mái tóc dài, cố nén cảm giác đau đớn trong lòng rồi nói: “Đồng cốt, em làm mẹ rồi, về sau không được đánh nhau với người khác nữa. Nếu vừa rồi anh đến sớm một chút nữa thì em cũng không ra nông nỗi này”.

Thượng Quan Tuyền nghe vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn càng thêm trắng xanh, cả người cô như bị sấm đánh bên tai run lên bần bật, đôi mắt ánh lên tia khó hiểu.

“Cái gì? Anh vừa nói gì cơ?”. cô hơi run run hỏi.

“Tuyền, em mang thai rồi!”. Niếp Ngân dứt khoát nói cho cô biết. Tuy trong lòng hấn đau đớn như dao cắt nhưng... hấn vẫn cứng rắn nói cho cô biết.

Thượng Quan Tuyền ngẩn ngơ, không hề nhúc nhích nằm một chỗ, trong mắt hoàn toàn là sự kinh ngạc. Mang thai? cô mang thai rồi ư? Chuyện này... làm sao có thể?

cô nhẹ nhàng đặt tay lên bụng, đôi mắt mờ mịt không biết phải làm sao.

“Niếp Ngân, đứa trẻ này...”.

Niếp Ngân hiểu cô muốn hỏi gì, đau xót trả lời: “Đứa trẻ là con của Lãnh Thiên Dục. Lúc em mất trí nhớ thì anh ta cũng biết em đang mang thai!”

“nói vậy là trước khi em mất trí nhớ đã mang thai rồi ư? Niếp Ngân...”. cô đưa mắt nhìn Niếp Ngân, khi nghe tin này, cô cảm thấy bất lực hơn là vui mừng: “Em... em...”.

Thượng Quan Tuyền nhũu chặt mày lại, trong đầu đột nhiên hiện lên một điều gì đó...

“Tôi với em đánh cược với nhau!”

“Cái gì?”

“Bốn ngày này chúng ta sẽ không dùng biện pháp phòng tránh nào, nếu em mang thai con của tôi thì về sau sẽ phải cam tâm tình nguyện làm người phụ nữ của tôi”.

...

“Vậy em ước nguyện giúp tôi đi!”

“Anh có mong muốn gì?”

“Mong muốn... em mang thai con của tôi!”

Thượng Quan Tuyền đột nhiên ôm lấy đầu...Đầu đau quá, dường như muốn vỡ tung ra. Đoạn đối thoại kia như vang vọng bên tai cô, là giọng nói của ai? Lãnh Thiên Dục sao? Hay là... Niếp Ngân?

sự mờ mịt và hoảng loạn khiến cô sắp điên lên mất rồi!

Niếp Ngân thấy rất đau xót, nhẹ nhàng ôm cô vào lòng. hấn làm sao có thể không hiểu cảm xúc trong lòng cô lúc này chứ. cô chỉ là một cô gái mới mười tám tuổi, sao có thể chuẩn bị tâm lý để làm một người mẹ được?

“Tuyền, mọi chuyện đều do em quyết định. Em muốn ở lại bên cạnh Lãnh Thiên Dục hay đi theo anh? Dù em quyết định thế nào anh cũng sẽ tôn trọng em”.

Thượng Quan Tuyền cảm thấy như có một dòng nước ấm chảy vào trong lòng, từ từ xua đi cái giá lạnh trong cô. cô yên lặng nép người vào ngực Niếp Ngân, tự nhiên lại nhớ tới hơi thở đầy mạnh mẽ và lạnh lùng của Lãnh Thiên Dục...

Trái tim bỗng trở nên đau đớn, cô cảm giác như trời đang đùa giỡn với cô, không chỉ lấy mất trí nhớ của cô mà lại còn bắt cô phải mang thai.

“Niếp Ngân...”. một lát sau, cô chậm rãi mở miệng rồi ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt đang cố giấu sự đau xót của Niếp Ngân. Tuy chỉ là thoáng qua nhưng Thượng Quan Tuyền vẫn nhìn thấy sự đau đớn đó, cô chậm rãi đưa tay lên chạm vào khuôn mặt anh tuần đó, khó hiểu hỏi:

“Tại sao anh lại tốt với em như vậy? Anh biết rõ em mang thai con của anh ta...”.

Niếp Ngân hơi cong môi nở nụ cười khổ, đôi mắt thâm thúy nhìn vào đôi mắt trong veo của cô, nhẹ giọng nói: “Bởi vì em là Tuyền, cho nên dù em có thế nào thì trong lòng anh em vẫn là người quan trọng nhất”.

không biết tại sao nhưng trong lòng Thượng Quan Tuyền lại dâng lên cảm giác bi thương. Đôi mắt cô rưng rưng, tuy cô không biết tại sao mình lại như vậy nhưng không làm thế nào để xua đi cảm xúc phức tạp trong lòng.

“Niếp Ngân, cảm ơn sự quan tâm của anh. Nhưng... em không thể đi theo anh!”. cô nhìn vào mắt hắn, đôi mắt như càng thêm tối tăm...

Vận Nhi là người cô lo lắng nhất. cô ở đây mới có thể biết được tình hình của Vận Nhi.

Nhưng... sâu trong thâm tâm cô dường như còn có một nguyên nhân quan trọng khác, nhưng rốt cuộc là nguyên nhân gì thì Thượng Quan Tuyền cũng không biết.

Niếp Ngân nhìn ánh mắt kiên định của Thượng Quan Tuyền, thật lâu sau, hắn mới ôm chặt cô vào lòng. Thượng Quan Tuyền bị ôm chặt không phát hiện ra mắt Niếp Ngân dần đỏ lên.

“Tuyền, em phải nhớ cho kỹ, dù ở đâu và bất cứ lúc nào anh cũng sẽ cố gắng bảo vệ cho em. Có lẽ trước đây em rất hận anh nhưng rồi sẽ có một ngày em hiểu rõ dụng tâm của anh. Cho nên...”hắn cường chế cảm giác mất mát đau khổ đang dâng lên trong lòng, nhẹ nhàng siết chặt Thượng Quan Tuyền vào lòng...

“Cho nên, Tuyền à, anh tuyệt đối sẽ không để cho bất kì ai làm hại em, chỉ cần em vui vẻ, dù em quyết định thế nào cũng được”.

“Niếp Ngân...”. Thượng Quan Tuyền cảm thấy ghen ngào, tại sao trái tim cô lại đau đớn đến vậy?

Niếp Ngân cố nén cảm giác đau đớn đến mức gần như tê liệt trong lòng, cố nở nụ cười gượng ép, bàn tay nhẹ nhàng vuốt mái tóc dài của cô... rốt cuộc cô vẫn rời xa hắn sao? cô có biết lúc này trái tim hắn đang bị dày vò đến mức nào không?

Nếu thật sự được thì hắn rất muốn giữ chặt cô lại bên mình. Nhưng điều này là không thể, hắn biết ngay từ ngày hắn yêu cô, hắn vì cô chuẩn bị tất cả mọi thứ, hắn điên cuồng xăm hình lên vai cô... không biết chuyện này có khiến cô hận hắn hay không, nhưng chỉ cần tránh được những mối nguy hiểm về sau cho cô thì hắn sẽ nguyện ý làm vậy!

Thượng Quan Tuyền đang định nói gì đó thì đột nhiên nghe thấy tiếng mở cửa. Cửa phòng mở ra, luồng hơi lạnh lẽo tản vào bên trong, Lãnh Thiên Dục đứng ngay ở cửa.

Thấy bóng hình quen thuộc, ánh mắt Thượng Quan Tuyền muốn né tránh đi nhưng cô vẫn nhìn về mặt lạnh lẽo đó.

Lãnh Thiên Dục không nói không rằng, chỉ lạnh lùng nhìn chằm chằm Thượng Quan Tuyền như muốn nhìn thấu tâm tư cô. Lát sau, hắn cong khóe môi cường nghị lên, đôi mắt yên tĩnh không nhìn ra hắn đang suy nghĩ gì.

“Niếp Ngân, tôi nghĩ Tuyền đã quyết định rồi!”

Ý tứ của hắn cực kì rõ ràng, đó chính là đang hạ lệnh đuổi khách. Vừa rồi hắn cực kì nhẫn nại đứng ngoài cửa, nghe thấy giọng nói mềm nhẹ của Thượng Quan Tuyền với Niếp Ngân, Lãnh Thiên Dục dường như muốn phát điên lên!

Niếp Ngân sao lại không nghe ra hàm ý của Lãnh Thiên Dục chứ. hắn nhẹ nhàng buông Thượng Quan Tuyền ra, mỗi động tác đều tràn ngập sự thương tiếc và mến yêu.

“Tuyền, chăm sóc bản thân thật tốt, nếu không anh sẽ lo lắng đấy”.

“Vâng”. Thượng Quan Tuyền gật đầu, bàn tay vô thức nắm lấy một góc áo hắn, cô cảm thấy như mình giống như đang bị người cha vuốt bả.

Tuyền... Niếp Ngân gào hét trong lòng. hắn cúi thấy người xuống, nhẹ nhàng hôn lên trán cô. Nhắm mắt lại, hắn đè ép cảm giác đau đớn trong lòng xuống.

Sắc mặt Lãnh Thiên Dục đang đứng ở cửa đột nhiên trở nên rất khó coi, bàn tay nắm chặt lại...

Niếp Ngân nhìn Thượng Quan Tuyền lần nữa rồi đứng lên đi ra cửa. Khi đi tới trước mặt Lãnh Thiên Dục, hắn băng quơ nói một câu: “Chăm sóc tốt cho cô ấy”. nói xong liền bước ra khỏi phòng.

“Niếp Ngân...”. Đúng lúc này, Thượng Quan Tuyền bỗng gọi hắn lại.

Niếp Ngân đột nhiên run lên, sau đó quay đầu lại...

Ánh mắt Lãnh Thiên Dục cũng trở nên cực kì căng thẳng, hần nhúu mày nhìn Thượng Quan Tuyền.

“Niếp Ngân, anh hãy nói cho em biết. thật sự trước kia... em yêu anh sao?”. Khúc mắc này vẫn quanh quẩn trong đầu cô. cô mơ màng, cô sợ, cô không biết người đàn ông quan trọng kia rốt cuộc là ai.

Niếp Ngân đứng yên, chỉ trong chớp mắt, ánh mắt hần đầy phức tạp, nhưng cũng nhanh chóng chuyển thành sự kiên định và bi thương. hần hít một hơi thật sâu, sau đó nói một từ...

“không!”

nói xong, hần mở cửa ra, bóng dáng khuất dần.

Thượng Quan Tuyền ôm lấy chân, mái tóc đơ dài như thác nước xỏa xuống bờ vai làm nổi bật dáng hình nhỏ xinh và bất lực của cô. cô còn quá trẻ để có thể hoàn toàn tiếp nhận chuyện mình sắp làm mẹ.

196. Chương 196

HỒI 11 - CHƯƠNG 31: MẮT ĐI LÝ TRÍ MÀ ĐOẠT LẤY (1)

Thượng Quan Tuyền lẳng lặng ngồi trên giường, đôi mắt mờ mịt khiến người khác phải đau lòng. Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng xanh dường như vẫn còn lưu lại vài giọt nước mắt, cô hoàn toàn yên lặng trong thế giới của bản thân, mãi đến khi một tiếng “Rầm” vang lên kéo suy nghĩ của cô trở về với hiện thực.

“Rầm”. Lãnh Thiên Dục hung hăng đóng sập cửa phòng. Sau đó, hần bước nhanh lên, nắm lấy cằm Thượng Quan Tuyền...

“Tuyền, em đừng khiêu chiến tính nhẫn nại của anh. Trong lòng em chỉ có thể có một mình anh, hiểu không?”

Thượng Quan Tuyền ngẩng đầu nhìn Lãnh Thiên Dục, dường như không hề để tâm đến lửa giận trong đôi mắt ấy, cô lạnh nhạt hỏi: “Vận Nhi sao rồi?”. Giọng điệu lộ ra sự xa lánh và lạnh nhạt.

Cảm giác xa lánh và lạnh nhạt của cô khiến hần cực kì không thoải mái!

Đôi mắt Lãnh Thiên Dục bùng bùng lửa giận... Lát sau, đôi mắt hần lóe lên tia kỳ lạ, hần dồn cơ vào đầu giường, hai tay siết chặt người cô, bóng dáng cao lớn phủ lên thân hình nhỏ nhắn khiến cô cảm thấy cực kì áp lực.

hần từ từ cong đôi môi mỏng lên, đôi mắt tối tối như một xoáy nước khiến người ta bị hút vào trong đó, hần cất giọng: “Em muốn biết Vận Nhi thế nào à? Được, anh muốn em nói yêu anh trước đã”.

“Lãnh Thiên Dục, anh...”. Thượng Quan Tuyền đột nhiên trừng mắt nhìn hần, ngay sau đó, đôi môi hồng của cô bị Lãnh Thiên Dục ngậm lấy.

Nụ hôn điên cuồng đầy khí phách và sự ghentuong nồng đậm, dường như muốn cắn nuốt Thượng Quan Tuyền... Hơi thở đàn ông quen thuộc dần cướp đi lý trí của cô.

“Ừm... buông ra...”. Tay Thượng Quan Tuyền chống trước ngực Lãnh Thiên Dục nhưng lại bị hần túm lấy chế trụ trên đỉnh đầu...

hần rời khỏi đôi môi cô, nhìn khuôn mặt đỏ ửng mới hài lòng cười.

“Tuyền, nói yêu anh đi, anh muốn nghe!”. hần không biết bản thân đang bị làm sao nữa, chỉ là vừa rồi câu hỏi của Thượng Quan Tuyền với Niếp Ngân đã khiến hần như phát điên lên.

Lúc này hần rất muốn nghe câu “Em yêu anh” được cô dịu dàng nói ra. hần điên rồi sao? Đúng vậy, hần thừa nhận bản thân điên rồi!

“không, tôi không cần phải nói”. Thượng Quan Tuyền thất vọng khi vừa rồi lại đắm chìm cùng hần như vậy. Người đàn ông này muốn làm gì đây? rõ ràng hần không thích cô nhưng lại buộc cô phải nói ra những như vậy là sao?

Lãnh Thiên Dục áp người xuống: “không cần phải nói ư? Tuyền, em không phủ nhận em yêu anh?”

Phát hiện này khiến tâm tình của hắn trở nên rất tốt, làn khói mù phủ khắp gương mặt như được tản đi.

“Anh...”. Thượng Quan Tuyền cũng phát hiện ra, tức giận quay mặt đi, không nói gì nữa.

“Tuyền, em chọn ở lại vì em yêu anh. Em là người phụ nữ của anh, là cô dâu nhỏ của anh”. Lãnh Thiên Dục vươn ngón tay thon dài vuốt ve má trơn mịn của cô, thì thầm nói ra tình cảm trong lòng cô.

Thượng Quan Tuyền hất tay Lãnh Thiên Dục ra, sau đó cất giọng lạnh nhạt: “Anh đừng quên, tôi ở lại cũng chỉ vì Vận Nhi”.

Lãnh Thiên Dục nheo đôi mắt chim ưng lại, đặt tay lên bụng cô: “Vì Vận Nhi? Chẳng lẽ không phải vì con anh?”

“Lãnh Thiên Dục, anh còn dám nói nữa à? Tại sao? Tại sao anh lại như vậy? Tại sao anh lại khiến tôi mang thai con của anh?”. Thượng Quan Tuyền vừa quát vừa đâm vào ngực Lãnh Thiên Dục...

Lãnh Thiên Dục không hề né tránh mà lại càng áp sát người xuống, dịu dàng hưởng thụ thân hình mềm mại của cô, mùi hương thơm ngát của cô, thì thầm lên tiếng: “Bởi vì... anh không kim lòng được”.

Thượng Quan Tuyền cảm thấy trái tim mình đập liên hồi, sự dịu dàng trên khuôn mặt hắn khiến cô có cảm giác như mình đang nhìn nhầm.

“Lãnh Thiên Dục, đồ ích kỷ...”. cô thì thầm. Tuy cô không biết tại sao khi nghe những lời vừa rồi, trong lòng lại cảm thấy vui sướng. Nhưng... chính loại cảm giác mờ mịt trong lòng cô lúc này lại khiến cô cảm thấy cực kỳ lo sợ.

“Ích kỷ?”. Lãnh Thiên Dục nghe vậy, hơi cong môi cười: “Tuyền, thật ra trước khi em mất trinh, trái tim em đã yêu anh rồi. Nếu không sao có thể cam tâm tình nguyện mang thai con anh chứ?”

Giọng nói của hắn đầy mạnh mẽ và hấp dẫn...

“không...”. Thượng Quan Tuyền cảm thấy tâm tư của mình đều bị người đàn ông này nhìn thấu. Đôi mắt hắn như tia X-quang có thể nhìn ra mọi suy nghĩ trong lòng cô... đây là chuyện cực kỳ đáng sợ!

“Tôi không cam tâm tình nguyện, không phải thế!”. cô thất thanh hét lên, tại sao hắn lại muốn bức cô như vậy?

Lãnh Thiên Dục nghe vậy, bàn tay siết chặt lấy eo cô, giam cô trước ngực, đôi mắt hung ác nhìn Thượng Quan Tuyền rồi nói: “không cam tâm tình nguyện? Anh nói cho em biết, tại sao đêm hôm trước em lại ở dưới thân anh thở gấp, trong miệng bật ra tiếng rên rỉ động tình? Em yêu anh, ngay từ đầu người em yêu chỉ có mình Lãnh Thiên Dục anh?”

“Đủ rồi! Anh đừng nói nữa!”

Thượng Quan Tuyền bịt hai tai lại, ra sức lắc đầu. cô như đang mất đi lý trí, lập tức gào lên: “không phải, không phải, tôi không cam tâm tình nguyện, tôi không thích anh, tôi lại càng không muốn mang thai con của anh, không muốn”.

Lãnh Thiên Dục bỗng đứng lên, khoe miệng giât giât, sắc mặt vừa dịu đi được đôi chút giờ lại khiến người ta cực kỳ sợ hãi...

“Tuyền, anh cho em một cơ hội cuối cùng, thụt lại những lời em vừa nói, nói yêu anh!”.

“Tôi không thích anh, không yêu, không yêu! Lãnh Thiên Dục, tôi hận anh!”

Thượng Quan Tuyền như đang muốn trốn tránh cảm xúc trong lòng, không hề nghĩ ngợi đáp lời. Tại sao hắn lại muốn đoạt lấy trái tim cô? Tình yêu phải công bằng, cô không muốn biến bản thân thành đứa ngốc...

Về mặt Lãnh Thiên Dục lúc này như giăng đầy mây đen...

Sắc mặt hắn càng ngày càng khó coi...

hắn nắm chặt lấy cổ cô, nhìn chằm chằm Thượng Quan Tuyền.

Thượng Quan Tuyền lạnh lùng quay mặt đi, không muốn nhìn hắn!

Lửa giận lại bùng bùng sôi trào trong lồng ngực.

Lãnh Thiên Dục cầm lấy điều khiển từ xa, khóa cửa phòng lại. Sau đó hắn ném chiếc điều khiển đi.

Thượng Quan Tuyền tỉnh táo lại, trong mắt công gặp tràn sự kinh hãi: “Anh muốn làm gì?”

Lãnh Thiên Dục cong môi nở nụ cười lạnh lẽo: “Em sợ rồi à?”

“Tôi không sợ”. cô vẫn còn ngang bướng.

“Cả người em đều run lên đây này...”. hắn khẽ thì thầm vào tai cô, giọng điệu tuy nhẹ nhưng có thể rõ ràng cảm nhận được sự tức giận của hắn.

Hơi thở thô cát của Lãnh Thiên Dục khiến cô run rẩy cả người. Thượng Quan Tuyền chống hai tay trước ngực hắn, không ngừng lùi người về phía sau.

“Anh tránh xa...”.

Lãnh Thiên Dục cười đầy lạnh lẽo, cúi xuống ngậm lấy vành tai mẫn cảm của cô, cất giọng đầy mờ ám: “Tránh ra? Đây là biệt thự Lãnh gia, em bảo anh tránh đi đâu? Đừng quên, hiện giờ em cũng đang nằm trên giường của anh”.

“Lãnh Thiên Dục, chẳng lẽ anh chỉ biết dùng mấy thủ đoạn hạ lưu thế này thôi sao?”. Lúc này Thượng Quan Tuyền chẳng để ý gì nữa, tình tình quật cường khiến cô muốn đối đầu gay gắt với hắn.

Lãnh Thiên Dục đứng chờ cả người lại, hắn rời khỏi tai cô, đôi mắt sâu thẳm nhìn vào cô...

Đột nhiên, trái tim hắn như căng lên...

Sắc mặt hắn càng thêm lạnh lẽo, trong mắt cũng mang theo ý cười lạnh: “Lúc này em mới giống trước kia, quật cường không chịu cúi đầu, em như vậy thì anh phải đối phó như thế nào đây?”. Sắc mặt hắn rất âm trầm, giọng điệu cũng bức người.

Thượng Quan Tuyền ớn lạnh: “Lãnh Thiên Dục, đây là bản tính của anh sao? không chiếm được thì phải cưỡng ép?”

Đôi môi mỏng của Lãnh Thiên Dục phun ra mấy từ lạnh lẽo, hắn hơi nheo mắt lại: “Cưỡng ép là như nào? Anh muốn bằng mọi giá phải có được thân thể của em, có được trái tim của em, buộc em phải yêu anh, buộc em phải sinh con cho anh, buộc em là người của anh, đây chính là đạo lý”.

hắn tức giận, hắn phẫn nộ, thái độ của cô khiến hắn muốn nổi trận lôi đình!

Thượng Quan Tuyền thờ ơ nhìn hắn, nói từng câu từng chữ: “Anh, đừng, nghĩ, muốn, là, được! Tôi tuyệt đối không sinh con cho anh!”

không biết vì sao khi nói xong câu đó, trái tim cô lại thấy đau đớn!

“thì ra đây mới là suy nghĩ thực sự của em!”

Lãnh Thiên Dục cảm thấy trái tim mình bị vỡ nát rồi, ánh mắt hắn lóe lên những tia lạnh lẽo: “Em là người con gái khiến tôi thương tiếc nhất, đáng tiếc là em lại chẳng thêm quan tâm. Được, vậy thì anh cũng chẳng cần phải quý trọng em làm gì nữa!”

Thượng Quan Tuyền nghe vậy, cả người run lên: “không! Lãnh Thiên Dục, anh... Anh muốn làm gì?”

Lãnh Thiên Dục áp sát lại gần cô, bàn tay giữ chặt lấy gáy cô khiến Thượng Quan Tuyền không thể không nhìn thẳng vào đôi mắt lạnh lẽo ấy. cô quật cường trừng mắt nhìn hắn.

hắn chậm rãi mở miệng, ánh mắt tối tăm: “Tuyền, dù anh không thiếu phụ nữ nhưng anh chỉ muốn yêu thương một người duy nhất là em. Đáng tiếc... em lại không ngoan ngoãn...”. Ngực khí của hắn pha lẫn chút mất mát và đau lòng!

Trái tim Thượng Quan Tuyền run lên, suýt nữa đã bị hắn làm ê muội. không, hắn đang nói dối!

Lãnh Thiên Dục đang bùng bùng lửa giận không cho Thượng Quan Tuyền chút thời gian nào, hắn thô lỗ hôn lên đôi môi hồng của cô, thân người cao lớn đè nặng lên người cô.

Thượng Quan Tuyền mở to hai mắt, không ngừng chống lại nụ hôn của hắn. cô muốn trốn tránh nhưng lại không thể, càng đáng sợ hơn là, trong khi vùng vẫy, cô nhạy bén cảm nhận được thứ kiêu ngạo của Lãnh Thiên Dục đang nóng như lửa đốt đè lên bụng cô.

Lúc này cô lại càng thêm hoảng loạn, gò má ửng đỏ, dường như sự nóng bỏng của hắn có thể thiêu đốt cô!

“Sự vùng vẫy của em càng kích thích ham muốn chiếm hữu của anh mà thôi”. Lãnh Thiên Dục khó nhịn được, kêu lên một tiếng, bàn tay trượt trên da thịt cô...

Trong đầu hắn luôn có suy nghĩ buộc bản thân phải tránh xa thân thể của cô ra, không ngừng kìm nén dục vọng to lớn của mình. Hắn không biết tại sao lại mê muội cơ thể của cô như vậy, dù hắn đã phát tiết với vô số người phụ nữ nhưng chưa có một ai lại khiến hắn có hứng thú đến vậy.

Ai ngờ cô gái này lại chẳng hề động lòng chút nào, còn muốn bỏ con của hắn sao?

Thượng Quan Tuyền giật mình, cô cố gắng vận hết sức lực, đẩy Lãnh Thiên Dục ra: “không!”

cô lao đảo cầm điều khiển chạy về phía cửa, đang định mở khóa thì cánh tay Lãnh Thiên Dục đã siết chặt lấy phần eo của cô...

Thượng Quan Tuyền kinh hãi, không ngừng vùng vẫy, từng giọt nước mắt cũng rơi xuống cánh tay rắn chắc của hắn.

Lãnh Thiên Dục cúi người xuống nói bên tai cô, giọng nói khàn khàn đầy dục vọng: “Tuyền, quá muộn rồi... Hôm nay dù em có khóc thì cũng không ai cứu được em đâu”. Hơi thở nóng bỏng của hắn quanh quẩn bên tai cô khiến cả người cô như mềm nhũn cả đi.

Thượng Quan Tuyền run rẩy: “Lãnh Thiên Dục, sớm biết vậy thì ngay từ đầu tôi sẽ không chọn ở lại bên cạnh anh”.

Nghe vậy, ánh mắt Lãnh Thiên Dục càng thêm lạnh lẽo... Sau đó, hắn vùi đầu vào cổ cô: “Em cho rằng anh sẽ tặng em cho Niếp Ngân sao? Anh nói cho em biết, kiếp này em chỉ có thể yêu một người đàn ông duy nhất là anh, những người khác đừng có mơ tưởng đến”. Hắn lạnh lùng nói, giọng điệu tràn ngập sự cảnh cáo.

nói xong, bàn tay đang đặt trên eo cô di chuyển lên trước ngực, nắm chặt lại, hoàn toàn muốn chiếm lấy.

“A...”. Thượng Quan Tuyền kinh hãi thở gấp, sau đó cô hoảng hốt cắn vào tay hắn...

Lãnh Thiên Dục không hề phản kháng gì, chỉ để mặc cô cắn vào tay mình!

Thượng Quan Tuyền nhìn thoáng qua vào đáy mắt đang lên cơn điên cuồng của hắn, trái tim như bị rơi xuống vực sâu đen thẳm. cô bất lực rồi, rốt cuộc cô cũng biết Lãnh Thiên Dục là một con sư tử nguy hiểm, dù cho có dịu dàng thế nào nhưng khi bị trêu tức thì vẫn khiến người khác không rét mà run!

Lãnh Thiên Dục càng siết chặt tay lại, ôm chặt cô vào lòng. Hắn cực kỳ thành thạo cởi quần áo ra...

Khi thân hình cao lớn rắn chắc của hắn hiện ra trước mặt cô, Thượng Quan Tuyền cảm thấy cổ họng bị nghẹn lại. cô lùi người ra sau, sắc mặt tái nhợt tránh né sự áp sát của hắn...

HỒI 11 - CHƯƠNG 31: MẤT ĐI LÝ TRÍ MÀ ĐOẠT LẤY (2) [H]

Lãnh Thiên Dục cong môi cười đầy lạnh lẽo, ánh mắt toát lên ham muốn chiếm hữu. Lúc này hắn hoàn toàn như một con sư tử đầy nguy hiểm, mỗi bước tiến lên đều như mang theo sự tàn nhẫn khiến người khác khiếp sợ.

Thượng Quan Tuyền cảm thấy lúc này mình chẳng khác nào con thú nhỏ sa chân vào bẫy.

Nhìn hắn đang từng bước lại gần giống như những hòn đá vô hình đâm vào tim cô. Hai tay cô ôm chặt lấy ngực, cố đè ép cảm giác đau đớn và sợ hãi trong lòng...

Lãnh Thiên Dục tiến lên một bước, dễ dàng không chế được cô. Tuy hắn đang tức giận nhưng vẫn không chế lực khiến cô không bị đau!

“Lãnh Thiên Dục, đồ hạ lưu, anh không phải là người! Đừng động vào tôi, đừng!”

Thượng Quan Tuyền vừa kêu lên vừa lùi ra phía sau. Nhưng lúc này cô có muốn lùi cũng chẳng còn đường lùi nữa, cô đã hoàn toàn rơi vào trạng thái bị động. Hành động của hắn như con dao sắc nhọn đâm vào tim cô, cô không biết tại sao trái tim lại đau đớn đến vậy, tuyệt vọng đến thế.

Thượng Quan Tuyền khóc đến khàn cả giọng, nhưng Lãnh Thiên Dục vẫn ngoảnh mặt làm ngơ...

“Em cứ khóc to nữa lên, ở đây cách âm tốt lắm, cho em có gào rách cổ họng thì cũng không ai nghe thấy đâu”. Đôi mắt hắn nhuộm đầy dục vọng.

Thượng Quan Tuyền vừa tức vừa lúng túng, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng lại càng thêm mê người.

Quần áo trên người cô vì giằng co cũng xộc xệch, cảnh xuân tươi đẹp bên trong nhũn nhụi.

Lúc này Thượng Quan Tuyền còn cho rằng mình đang nhìn thấy ma quỷ, vừa lạnh lẽo vừa tàn nhẫn. Sắc mặt cô càng thêm trắng xanh, máu như đang chảy ngược trong người, dần dần khiến cả người cô mềm nhũn.

“Niếp Ngân... Niếp Ngân...”. cô vô thức thì thầm tên Niếp Ngân.

Từ trong tiềm thức, cô muốn tìm đến một nơi an toàn. Nhưng... không phải hắn nói sẽ vĩnh viễn bảo vệ cho cô sao? Tại sao bây giờ Niếp Ngân lại không xuất hiện?

“Niếp Ngân?”

Dù cô đang thì thầm nhưng Lãnh Thiên Dục vẫn nghe thấy. Chỉ trong nháy mắt, sắc mặt hắn càng thêm lạnh lẽo, tất cả lý trí đã mất hết, hoàn toàn không còn sót lại chút nào. Lúc này hắn chỉ còn lửa giận đang bùng bùng trong ngực, còn cả dục vọng nữa...

Đôi mắt chim ưng càng thêm nghiêm lại, đôi chân dài của hắn chế trụ chân cô, bàn tay nắm chặt lấy bầu ngực cô!

Roẹt... Tiếng quần áo bị xé vang lên.

Những mảnh vải vụn bị xé rơi bừa bãi xuống đất...

Lúc này, Thượng Quan Tuyền cảm thấy hết sức đau lòng. Tại sao hắn có thể như vậy? Tại sao lại như thế? cô cảm thấy cả người lạnh toát, đôi gò bồng đảo trắng như tuyết mê người hoàn toàn lộ ra...

“Chết tiệt, em dám ở trước mặt anh gọi tên Niếp Ngân. Ngay từ lúc đầu, thân thể của em chỉ có thể do Lãnh Thiên Dục anh hưởng thụ, em muốn tìm Niếp Ngân à, kiếp sau đi!”

Sức tức giận như càng tăng thêm mãnh liệt, đôi mắt hắn nhìn cô cũng đã hoàn toàn thay đổi, sự phẫn nộ đã biến thành khát vọng của một người đàn ông với một người phụ nữ.

Bốp...

Lãnh Thiên Dục vừa dứt lời, Thượng Quan Tuyền vùng tay tát vào khuôn mặt anh tuấn của hắn, âm thanh vang dội...

Sự tủi thân và uất ức đang tràn ngập trong lòng cô, trái tim như bị ai đó bóp chặt lại! Đôi môi cô run run lên, cực kỳ phẫn nộ trừng mắt nhìn Lãnh Thiên Dục, không hề ý thức được hành động vừa rồi của mình đã đưa cô vào tình thế không thể trốn thoát.

Khi cái tát vừa vùng lên, Thượng Quan Tuyền lại cảm thấy đau đớn, trái tim càng như nghẹn lại đến không thở nổi.

cô không muốn... cô không hề muốn tát hắn. cô tin tưởng và dựa dẫm vào hắn như vậy, tại sao hôm nay hắn lại muốn phá bỏ mọi thứ?

Lúc này, Thượng Quan Tuyền hoàn toàn có thể cảm nhận được bầu không khí càng thêm lạnh đi.

Lãnh Thiên Dục lạnh lùng hất mấy sợi tóc lòa xòa trước trán, khuôn mặt như được giăng kính khói mù, đôi mắt đen dần thâm đậm sự ngoan độc...

Đôi mắt chim ưng nheo lại đầy thâm trầm, đôi môi mỏng cong lên nụ cười tàn khốc, hắn giữ chặt người cô lại: “Tuyền, em có biết em là người đầu tiên dám tát Lãnh Thiên Dục anh không?”

thì ra là vậy! thì ra trong lòng cô đã không chịu nổi hấn rồi! thật uổng công hấn đối xử tốt với cô, càng uổng phí tình cảm hấn dành cho cô...

Tình cảm ư? Haha, lúc này hấn lại thấy hận chính bản thân mình. Trái tim của người phụ nữ này hóa ra chưa từng dành cho hấn, tại sao hấn lại mê muội đến mức muốn giữ cô ở lại bên cạnh chứ?

Yết hầu chuyển động lên xuống, Lãnh Thiên Dục lạnh lùng bật cười, tiếng cười hết sức lạnh lẽo!

Thượng Quan Tuyền chưa từng thấy Lãnh Thiên Dục như biến thành một kẻ điên như vậy.

cô ngơ ngẩn nhìn hấn cười lạnh, đôi mắt đẹp đầy mơ màng. Vì sao cô lại thấy nụ cười của hấn hết sức trống rỗng, tại sao cô lại thấy nụ cười của hấn đầy đau khổ như vậy?

Trái tim lại đau nhói, như bị tiếng cười của hấn xé nát!

“Đừng, đừng cười nữa, Lãnh Thiên Dục, đừng cười nữa!”. Thượng Quan Tuyền che hai tai lại, cô không muốn nghe tiếng cười chói tai này, hấn như thế lại càng khiến trái tim cô đau nhói.

Tiếng cười dừng lại...

Trái tim Lãnh Thiên Dục cũng lạnh đi...

Nếu không có được thì hấn sẽ càng phải chiếm lấy...

Càng phản kháng thì hấn càng muốn chinh phục!

Về mặt hấn vẫn không hề thay đổi nhìn người phụ nữ trước mặt, đôi mắt đen vẫn lên những tia máu đỏ. hấn mạnh mẽ chà xát lên da thịt cô...

Thượng Quan Tuyền kinh hãi, lập tức muốn đẩy tay hấn ra nhưng lại bị hấn bắt lấy. hấn giữ chặt tay cô lại, bàn tay kia hoàn toàn lướt trên cơ thể cô.

Lòng bàn tay nóng như lửa của Lãnh Thiên Dục lướt đến đâu đều khiến cô cảm nhận được sự nóng bỏng đến đó. Nhưng động tác của hấn hết sức thô lỗ, ánh mắt không hề có một tia tình cảm nào, chỉ có sự lạnh lẽo mà thôi. cô chưa bao giờ chứng kiến ánh mắt lạnh như băng ấy của hấn.

Lãnh Thiên Dục cong đôi môi mỏng lên, giọng nói đầy sắc bén và tàn nhẫn: “Thượng Quan Tuyền, tôi đang yêu em đấy, không phải em nên cảm thấy khoan khoái mà kêu ra tiếng sao?”. hấn nhướn cao lông mày, đôi mắt vẫn máu tràn ngập sự lạnh lẽo!

Thượng Quan Tuyền cảm thấy nhục nhã, cô cắn chặt môi. Mãi đến máu tươi xộc vào trong miệng, cô nghiêng đầu đi, sự thê lương tràn ngập trong lòng...

Thấy cô không hề để ý đến mình, Lãnh Thiên Dục vẫn hết sức tĩnh lặng, dường như không hề có biểu hiện của sự phẫn nộ. Cơ thể cô do một tay hấn khai phá, cho nên hấn còn hiểu thân thể cô nhiều hơn cô. hấn như đang trêu ghẹo nụ hoa trước ngực, dưới sự trêu đùa của hấn, nụ hoa như nở rộ thành đóa mai mỹ lệ....

Lãnh Thiên Dục cong môi lên, không kìm lòng được liền cảm thán: “Chúng chỉ có thể nở rộ dưới bàn tay tôi...”.

Ánh mắt Thượng Quan Tuyền hoàn toàn trống rỗng nhìn ra bên ngoài. cô quá mệt mỏi rồi, cũng không muốn phản kháng gì nữa. cô biết mình càng phản kháng lại càng kích thích bản tính muốn đoạt lấy của hấn. cô chỉ có thể hy vọng cô không phản kháng thì sẽ làm giảm bớt lửa giận trong lòng hấn, khiến hấn không nổi cơn điên mà gây ra những hành động có thể sẽ làm hại đến đứa con trong bụng cô...

“không kêu phải không?”

Về mặt Lãnh Thiên Dục đầy tàn độc, lúc này hấn như biến thành ma quỷ, không hề quan tâm đến bất kỳ điều gì khác.

Bàn tay thuần thực xoa lên da thịt trắng nõn của cô, cơ thể cô dưới sự tiếp xúc của bàn tay hấn như được phủ một tầng ửng đỏ...

Toàn thân như có một luồng sóng nhiệt dâng trào, Thượng Quan Tuyền dần cảm thấy nhiệt độ từ lòng bàn tay hấn đang dần lan tràn vào cơ thể cô, hóa thành những ngọn lửa thiêu đốt cô...

Lãnh Thiên Dục cúi đầu ngậm lấy nụ hoa trên ngực cô. Thượng Quan Tuyền nhắm chặt mắt lại, hàng lông mi dài khẽ chớp cực kì mê người càng khiến hắn không thể tự chủ thêm!

cô cắn chặt môi không để bản thân kêu ra bất kì một tiếng động nào, nhưng toàn thân cô lại đang run lên, cô bắt đầu vận vẹo người.

Cảm nhận được sự run rẩy của cô, Lãnh Thiên Dục cất giọng lạnh lẽo nhưng ẩn giấu sự đau lòng: “Tuyền, tôi yêu thương em như vậy, tại sao em lại cứ muốn chống đối tôi? Trước khi mất trí nhớ cũng vậy, ngoan ngoãn ở bên tôi không phải tốt hơn sao?”

Hơi thở dần ông phả vào tai cô, giọng nói đó như loại rượu thuần khiết khiến người khác phải say mê.

Thượng Quan Tuyền từ từ mở mắt ra, lạnh lùng liếc nhìn hắn: “Tôi chán ghét sự đụng chạm của anh, cực kì ghét!”

không biết là do phần nộ hay do dục vọng đang dần được khơi lên, gò má của cô càng thêm ửng hồng như người say rượu, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng như đóa hoa đào càng động lòng người.

“Quả nhiên là em chẳng hề ngoan ngoãn chút nào!”

Lãnh Thiên Dục ra vẻ tiếc hận lắc đầu. Sau đó hắn lại mân mê da thịt cô, những ngón tay thuần thực khơi lên dục vọng trong cô, ánh mắt lóe lên tia thâm tình.

“Tuyền, nói yêu tôi, tôi sẽ yêu thương chăm sóc em thật tốt...”. Giọng nói của hắn khàn khàn đầy mê hoặc.

Người đàn ông này sao có thể lúc thì dịu dàng, lúc thì lại bá đạo như vậy?

sự xâm phạm của hắn khiến cơ thể cô mềm nhũn, không còn chút sức lực nào...

cô muốn khép hai chân mình lại nhưng không thể!

“A...”. Thượng Quan Tuyền không tự chủ được trên lên một tiếng. cô cắn răng nói: “Lãnh Thiên Dục, đồ ma quỷ... Ma quỷ!”

Lãnh Thiên Dục giận quá hóa cười: “Em đừng quên, em là người phụ nữ của ma quỷ...”.

“không, tôi không muốn! Ừm...”. Thượng Quan Tuyền không chịu nổi nữa, dù kiên cường lên tiếng như giọng nói cũng chẳng có mấy sức lực...

Lãnh Thiên Dục hơi nghiêng người hôn lên đôi môi mềm mại của cô. cô không kịp né tránh đã bị hắn tấn công, đầu lưỡi bá đạo như cắn nuốt đôi môi anh đào của cô...

Thượng Quan Tuyền cảm thấy lòng mình như đang bị hút vào, cảm giác bị thương đang nhả chìm lấy cô. Chính cô vẫn không thể chống lại người đàn ông này, không thể cự tuyệt lại hắn...

Lãnh Thiên Dục cất tiếng trầm thấp: “Tuyền, người phụ nữ tôi để tâm nhất, tôi muốn em, muốn em ở lại bên tôi, muốn em yêu tôi...”.

hắn vô thức thổ lộ lòng mình, lời nói nặng nề táng đè ép trái tim Thượng Quan Tuyền...

Trái tim cô run lên, đập thình thịch thình thịch. hắn để tâm đến cô, muốn cô yêu hắn, nhưng tại sao hắn lại đối xử với cô như vậy?

cô không biết trước khi mình bị mất trí nhớ thì có cảm giác gì khi đối mặt với Lãnh Thiên Dục, nhưng hiện tại cô cảm thấy rất đau lòng, rất chua xót...

Nghĩ tới đây, nước mắt Thượng Quan Tuyền như trào ra. Lãnh Thiên Dục đau lòng lau nước mắt cho cô: “Tuyền, đừng khóc, nhìn nước mắt của em, tôi đau lòng lắm...”.

Bụng hắn đang co rút lại, hắn đang bị dục vọng khống chế. hắn biết bản thân không thể chịu thêm nữa, thân thể mềm mại của Thượng Quan Tuyền ở ngay dưới thân, dù hắn biết bản thân không nên làm tổn thương cô. Nhưng... hắn biết lúc này hắn không thể khống chế được nữa...

Thượng Quan Tuyền cũng cảm nhận được điều này, cô kinh hãi kêu lên: “Đừng... Lãnh Thiên Dục...”.

Tiếng kêu của cô vừa dứt, Lãnh Thiên Dục liền thúc eo đâm vào người cô. hấn cố nén ý nghĩ muốn xông lên mạnh mẽ mà đau lòng nhẹ nhàng tiến vào cơ thể cô...

Thượng Quan Tuyền đang lo lắng sự điên cuồng của hấn đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn. cô nhìn sâu vào đôi mắt đang nhuốm đầy dục vọng của hấn...

“Lãnh Thiên Dục, anh...”.

Thượng Quan Tuyền cho rằng mình đang nằm mơ. Cơ thể mềm mại không nhận được run lên, đôi mắt đẹp cũng như được bao phủ một lớp sương mờ.

Lãnh Thiên Dục ôm cô nằm xuống giường. hấn cúi người xuống, đôi môi mỏng nhẹ nhàng hôn lên cái trán đang đầm mồ hôi của cô, dịu dàng thấp giọng nói: “Tuyền, xin lỗi em, tha thứ cho sự kiêu chể của anh, xin lỗi em...”.

âm thanh nhẹ nhàng vang lên bên tai, hấn chậm rãi luận động cơ thể. hấn rất cẩn thận, sợ làm đau cô. hấn cảm thấy có được cô quả thực rất ấm áp, rất ấm áp...

hấn không buông tha cho cô nhưng Thượng Quan Tuyền biết, hấn đã cẩn thận không chế lực. Tại sao? cô thật sự rất oán hận hấn, nhưng... lúc này, trái tim cô như đang tan ra, chìm nổi cùng hấn...

Nước mắt khe lặn dài, thời gian cứ dần dần trôi qua, cảm giác kích thích trong cơ thể cô cũng kéo dài, kéo dài...

Mình post luôn 2 phần ọi người đọc liền mạch

Cá nhân mình thấy chương này không chỉ ngược chị mà còn ngược cả anh nữa

Chị thì rối tung rối mù, một mặt tưởng người mình yêu là Niếp Ngân, nhưng mặt khác lại vẫn thấy đau lòng vì anh

Còn anh thì lại cho rằng chị không yêu mình, có lẽ anh sợ cái người quan trọng mà chị từng nhắc đến không phải là mình, cũng không dám đối mặt với nó nên mới thể Anh không biết cách thể hiện tình cảm của mình với chị, và có lẽ đến trước lúc này anh vẫn chưa nhận ra đó là tình yêu.

Mãi đến khi Niếp Ngân nói sẽ đưa chị đi, rồi chờ chị quyết định có ở lại bên mình không anh mới chắc chắn đó là tình yêu. Mà khổ cái anh vừa khẳng định được tình cảm của mình thì chị lại đang mâu thuẫn trong lòng, quá nhiều thông tin phải tiếp nhận nên thành ra hai người cứ giằng co nhau như vậy

Có lẽ đến tận chương này anh mới nhìn ra tình cảm của mình dành cho chị chứ không huyền hoặc bản thân chỉ là “do có hứng thú” với chị như trước

Mình cũng phân vân khá nhiều khi lựa chọn cách xưng hô giữa anh-chị ở mấy chương này

Lúc chị bắt gặp cảnh Phỉ Tô uốn éo trước người anh, lại nghe vụ con chip, chị tức giận nên xưng “tôi” với anh. Sau một hồi anh dỗ ngon dụ ngọt thì chị tin tưởng -> chuyển về chế độ “anh-em”

Nhưng đến nói chuyện với , chị đinh ninh rằng người mình yêu là NN, lại phát hiện ra anh nói dối -> tức giận -> xưng “tôi-anh”

Còn anh lúc đầu mình vẫn để xưng là “anh-em”, vì mình nghĩ lúc đó chưa có sự thay đổi đột biến trong nội tâm anh. Đến lúc anh nhận ra tình cảm lại nghe chị gọi tên NN, rồi bảo không muốn này nọ -> tức giận -> xưng “tôi-em”. Sau đó lại nhận ra bản thân không nỡ làm tổn thương chị -> xưng “anh-em”

Và đến cuối chương này thì mình nghĩ chị cũng cảm nhận được tình cảm thật sự của anh, cảm nhận được sự thay đổi nào đó trong trái tim mình, chương sau lại nghe anh thổ lộ -> cảm động -> lại “anh-em”

Nếu có chỗ nào không đồng tình thì mọi người t để mình sửa lại cho hợp lý nhé

197. Chương 197

CHƯƠNG 32: CHÂN THÀNH BÀY TỎ TÌNH YÊU (1)

Rốt cuộc mọi chuyện cũng yên ổn trở lại, Thượng Quan Tuyền vô lực nằm sấp trên giường, vùi sâu khuôn mặt nhỏ nhắn xuống gối, mượn đó để che giấu những giọt nước mắt đang không ngừng tuôn rơi. cô hận bản thân mình, hận bản thân vì vừa rồi còn hùa theo hắn...

Khuôn mặt cương nghị của Lãnh Thiên Dục hiện lên tia đau lòng. Hắn thương tiếc nâng khuôn mặt cô lên, dịu dàng hôn lên môi cô: “Tuyền, nhìn anh...”

Mồ hôi ướt đầm người hắn lại toát lên sự gợn cảm.

Thượng Quan Tuyền từ từ mở to mắt, ánh mắt hắn cực kì dịu dàng như dòng nước khiến cô đắm chìm trong đó. Lòng cô cũng đang nổi lên từng đợt sóng...

Lãnh Thiên Dục vuốt ve khuôn mặt cô: “Tuyền, nhìn anh, vừa rồi là vì anh yêu em...”

Nước mắt thấm ướt đôi mắt Thượng Quan Tuyền: “Tôi hận anh... Tại sao, tại sao anh lại làm tổn thương tôi...”. Thanh âm trầm đầy buồn bã khàn khàn vang lên khiến người ta phải thương tiếc.

Lòng ngực Lãnh Thiên Dục chấn động, hắn hơi buông cô ra, sau đó nhẹ nhàng kéo cô nằm lên ngực mình, hít sâu hơi thở thanh nhã của cô, thì thầm: “Em đẹp quá khiến anh không thể tự chủ...”

Lẳng nghe tiếng tim đập của hắn, âm thanh trầm thấp thì thào vang lên bên tai lại khiến tai Thượng Quan Tuyền đau nhức. cô vô lực ngẩng đầu, ánh mắt nghi hoặc: “Cho nên anh lựa chọn làm tổn thương tôi?”

Lãnh Thiên Dục xoay người ôm lấy cô, sự sắc bén không còn nữa, thay vào đó là sự nghiêm túc.

“Tuyền, em là người duy nhất khiến anh không thể kìm chế được bản thân. Anh yêu thương em, đau lòng vì em, thậm chí còn liều lĩnh muốn có được em, bởi vì...”. Hắn dừng lại một chút như đang điều chỉnh tâm tình hỗn loạn của bản thân.

“Vì sao?”. Thượng Quan Tuyền vô thức hỏi lại, không biết tại sao cô lại cảm thấy tim mình đang đập rất nhanh, dường như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Lãnh Thiên Dục hít sâu một hơi, nhìn Thượng Quan Tuyền không hề chớp mắt, ánh mắt càng thêm kiên định...

“Tất cả đều là vì anh yêu em!”. Ngữ điệu của hắn trầm thấp như đang tuyên bố bên tai cô.

Lãnh Thiên Dục không thể không thừa nhận bản thân đã yêu cô. Vì như vậy nên hắn mới có thể trở nên điên cuồng mà không thể điều khiển bản thân như thế.

Cái gì?

Thượng Quan Tuyền nghe xong hoàn toàn sững sờ... hắn yêu cô?

Chính mồm Lãnh Thiên Dục thừa nhận hắn yêu cô?

Hắn đối với cô như vậy không phải vì con chip mà là vì hắn yêu cô sao?

“Anh...”. Thượng Quan Tuyền hoàn toàn ngơ ngác. cô không biết có thể nói gì, chỉ ngơ ngẩn nhìn hắn, nhìn khuôn mặt anh tuấn của hắn, nhìn vào đôi mắt dịu dàng thâm tình của hắn...

Thấy phản ứng của cô như vậy, Lãnh Thiên Dục cực kì ảo não thở dài một tiếng. Hắn nâng cằm cô lên, nhẹ giọng nói: “cô bé, anh đang bày tỏ tình yêu với em, sao em lại chẳng có phản ứng gì thế?”

cô bé này chắc không phải bị hắn dọa rồi chứ? Phản ứng của cô cực kì làm tổn thương lòng tự trọng của đàn ông!

“Em không tin...”. Lâu sau, Thượng Quan Tuyền mới thì thầm nói ra những lời này. Nếu hắn thật sự yêu cô, vậy tại sao vừa rồi...

“Tuyền...”. Lãnh Thiên Dục nghe thanh âm bất lực của cô, hắn cảm thấy trái tim đau đớn.

hắn nhẹ nhàng hôn lên môi cô rồi nói: “Vừa rồi là anh mất đi lý trí, anh không thể chịu được khiem nói hận anh, anh cũng không chịu nổi khi em cứ nhớ mãi không quên Niếp Ngân. Anh yêu em, cho nên anh không thể mất đi em!”

Đây là lần đầu tiên trong đời Lãnh Thiên Dục nói những lời như vậy với một người phụ nữ. Trước giờ phụ nữ chỉ là công cụ để hắn phát tiết, đến bây giờ hắn mới cảm nhận được mùi vị giày vò của tình yêu.

“Anh... Anh yêu em từ lúc nào?”. Thượng Quan Tuyền cảm thấy trái tim đang run rẩy. cô sợ sệt hỏi, giọng điệu vẫn tràn đầy sự nghi ngờ.

Ngay từ khi còn nhỏ cô chỉ quen với mấy việc giết người, đối với mấy chuyện đối nhân xử thế thì hoàn toàn ngây thơ. Huống chi giờ cô lại đang hoang mang trước tình yêu.

Lãnh Thiên Dục nở nụ cười nhạt: “Có lẽ ngay lần đầu tiên thấy em, anh đã sa chân vào vùng bùn rồi”.

“Lần đầu tiên thấy em? Là lúc em ám sát anh à?”. Thượng Quan Tuyền không hiểu.

Lãnh Thiên Dục lắc đầu, đôi mắt hắn trở nên sâu xa mà u ám: “Mười năm trước, anh mười tám tuổi, còn em mới có tám tuổi thôi. Đôi mắt em trong veo như thủy tinh chiếu sâu vào tận trong tim anh”.

Thượng Quan Tuyền nghe vậy, kinh ngạc mở to hai mắt: “Anh... sao có thể yêu một cô bé tám tuổi chứ?”

Người đàn ông này sao lại kì quái vậy?

“Cho nên cái tên Quý Dương kia mới bảo anh là trâu già gặm cỏ non”. Lãnh Thiên Dục cảm thấy sự lạnh lẽo trong trái tim đang tan ra, tâm tình cũng trở nên rất tốt.

“Nhưng mà...”. hắn nở nụ cười thản nhiên: “Cỏ non là em chỉ có thể để con trâu già là anh gặm thôi”.

“Xi...”. Thượng Quan Tuyền không nhịn được bật cười ra tiếng. cô lập tức thay đổi nét mặt: “Anh cho rằng chỉ bằng mấy câu nói ngon ngọt của anh là em sẽ tha thứ cho anh à?”

Anh nói dối anh là vị hôn phu của em, sau đó hôm nay còn bắt ép em, chẳng lẽ anh không biết em đã có...”. cô nói một lèo, vẻ mặt ảm ức.

Thượng Quan Tuyền không hề biết lúc này cô đang yêu đến mức nào. Tuy cô rất muốn hận người đàn ông này nhưng lại phát hiện những lời nói vừa rồi của hắn khiến sự phẫn hận trong lòng cô biến mất...

Trong mắt Lãnh Thiên Dục lúc này, Thượng Quan Tuyền hết sức ngây thơ. Hắn yêu thương kéo cô vào lòng, bàn tay nhẹ nhàng đặt lên bụng cô, mỗi động tác đều tràn ngập sự áy náy và thương tiếc.

“Tuyền, xin lỗi em. Là anh không tốt, vừa rồi có làm đau em không, giờ em có thấy không thoải mái ở đâu không?”. Giọng nói của hắn đầy lo lắng và thân thiết.

Mặt Thượng Quan Tuyền đỏ đến mức có thể luộc chín một quả trứng chim, cô cúi đầu không nói gì, chỉ nhẹ nhàng lắc đầu.

Người đàn ông này thật quá xấu tính, sao lại có thể nói chuyện mờ ám như vậy chứ? Khiến cô muốn hận cũng không hận nổi!

11 - CHƯƠNG 32: CHÂN THÀNH BÀY TỎ TÌNH YÊU (2)

Lãnh Thiên Dục thấy sắc mặt Thượng Quan Tuyền ửng hồng, trái tim cũng khẽ rung động. Hắn ôm cô vào lòng, giọng nói êm ái vang lên bên tai cô...

“Tuyền, tha thứ cho anh, được không?”

“Còn lâu. Anh xấu xa như thế, lúc nào cũng bắt nạt em, vừa hung hăng vừa tự đại...”.

Thượng Quan Tuyền trừng mắt nhìn Lãnh Thiên Dục, bắt đầu lên án “hành vi phạm tội” của hắn!

Lãnh Thiên Dục mỉm cười, yêu chiều gõ nhẹ vào cái trán vẫn còn lấm tấm mồ hôi của cô. Hắn yên lặng lắng nghe sự lên án của cô, đợi cô nói xong mới cúi người xuống, vỗ nhẹ lên bụng cô rồi nói:

“Con à, mẹ không tha thứ cho bố rồi, làm sao bây giờ? Hay là con khuyên mẹ đi, được không?”

“Anh...”.

Thượng Quan Tuyền đỏ khốc đỏ cười, cô chợt nhìn thấy mặt này của Lãnh Thiên Dục.

Người đàn ông này luôn trầm ổn và tàn nhẫn, không ngờ hắn lại có một mặt như vậy.

Lãnh Thiên Dục nhìn Thượng Quan Tuyền, đôi mắt thâm thúy như đang mỉm cười. Đây là lần đầu tiên hắn có cảm giác kiêu ngạo thật sự khi sắp được làm bố.

“Em còn chưa nói sẽ sinh con cho anh! Vẫn còn đang suy xét đấy nhé!”. Thượng Quan Tuyền hơi nghiêng đầu, cố ý giận dỗi.

Cái gì?

Lãnh Thiên Dục nghe vậy, sắc mặt lập tức trở nên căng thẳng: “Tuyền, đừng suy xét nữa, cũng đừng bỏ con đi, được không?”. Ngực của hắn tràn đầy sự lo lắng và cảm giác sợ hãi không biết tên.

“Để em giống cái máy sinh con à?”. Thượng Quan Tuyền bĩu môi, tay nắm chặt một góc chăn, bất mãn kháng nghị.

“Tuyền...”.

Lãnh Thiên Dục cực kì dịu dàng kéo cô vào lòng, giọng nói nặng nề, vẻ mặt cũng hết sức nghiêm túc: “Đừng nghĩ thế, em là người phụ nữ quan trọng nhất của anh, cũng là nữ chủ nhân duy nhất của Lãnh gia!”

“Nữ chủ nhân của Lãnh gia?”. Thượng Quan Tuyền giật mình, lập tức ngẩng đầu nhìn Lãnh Thiên Dục, cô thấy vẻ mặt hắn đang cực kì nghiêm túc.

Lãnh Thiên Dục cúi đầu, hơi thở nóng bỏng phả vào tai cô, như len lỏi vào tận trong tim cô.

“Tuyền, từ trước tới nay anh không hề biết mùi vị của tình yêu ra sao. Sau khi gặp em anh mới biết em là người phụ nữ mà cả đời này anh sẽ yêu thương, cho nên anh muốn em trở thành nữ chủ nhân của Lãnh gia, trở thành cô dâu của Lãnh Thiên Dục anh”.

Thượng Quan Tuyền nhìn vào đôi mắt dịu dàng của Lãnh Thiên Dục, trái tim vì những lời vừa rồi lại càng đập rộn ràng... Trở thành cô dâu của anh? Chẳng lẽ hắn đang cầu hôn cô sao?

Người đàn ông này vừa bá đạo và tàn nhẫn, cho dù cầu hôn cũng như đang ra mệnh lệnh vậy!

Lãnh Thiên Dục thấy Thượng Quan Tuyền không nói gì, ánh mắt vốn đang bình tĩnh lại hiện lên tia bối rối và bất an. Từ nhỏ đến lớn hắn chưa từng phải trải qua giây phút vừa căng thẳng vừa hồi hộp thế này. Bàn tay nhẹ nhàng quơ quơ trước mặt cô, hắn thấy cô hơi né tránh liền nói đầy kiên định: “Tuyền, em đang trốn tránh cái gì? Chẳng lẽ em... không muốn?”

Ánh mắt Thượng Quan Tuyền lóe lên tia khác lạ, cô hơi rụt rè nhìn vào đôi mắt Lãnh Thiên Dục, thì thầm: “Dục... Em không biết hiện giờ có nên đồng ý với anh không. Bây giờ em còn chưa nhớ ra mọi chuyện trước kia, như vậy là không công bằng đối với cả anh và em”.

“Tuyền, nói yêu anh đi”. Lãnh Thiên Dục lập tức cắt ngang lời cô, ánh mắt sắc bén nhìn Thượng Quan Tuyền, dường như đang chờ đợi một lời hứa hẹn và khẳng định.

“Em...”. Thượng Quan Tuyền nắm chặt ga giường, đôi môi anh đào mấp máy, muốn nói lại thôi.

“Tuyền...”.

Lãnh Thiên Dục cảm thấy trống ngực đang đập dồn dập, dường như sắp rơi xuống vực sâu, hắn cố áp chế cảm giác đau lòng, nhẹ giọng hỏi: “Tuyền, trong lòng em, anh có phải người quan trọng nhất mà em từng nhắc tới không?”

Đây là lần đầu tiên hắn trực tiếp đối mặt với vấn đề này. Cho tới nay, hắn chỉ theo thói quen và tác phong làm việc xưa nay của mình, mạnh mẽ giữ cô lại bên cạnh, buộc cô phải tiếp nhận hắn, quen với sự tồn tại của hắn. Trước giờ hắn luôn dùng hành động cướp đoạt. Cho tới bây giờ hắn lại mong muốn có được cô, chưa bao giờ nghĩ đến suy nghĩ của người khác.

Nhưng Tuyền thì khác! Khi hấn nhận ra mình đã thật sự yêu cô, trái tim hấn cũng theo tâm trạng của cô mà lên xuống. hấn muốn cô được vui vẻ, dù hấn cố ép cô ở lại bên cạnh thì bây giờ hấn muốn biến nó thành sự cam tâm tình nguyện.

Mãi lâu sau, Thượng Quan Tuyền mới ngẩng đầu lên, đôi mắt to tròn nhìn Lãnh Thiên Dục, cất giọng đầy kiên định và chân thành: “Dục, em chưa thể trả lời ngay được. Vì em đang bị mất trí nhớ nên em không thể hoàn toàn thoải mái được. Em không biết cách yêu một người, cũng không biết hận một người thì sẽ như thế nào. Anh giải thích cho em đi, mọi chuyện em đều không hiểu...”.

Lãnh Thiên Dục nhìn Thượng Quan Tuyền không hề chớp mắt. Sau đó, hấn ôm chặt cô vào lòng, tì cằm lên đầu cô, nhẹ giọng nói: “Tuyền, anh sẽ không lấy đứa con để buộc em phải gả cho anh. Anh sẽ cho em thời gian, đợi đến ngày em hoàn toàn yêu anh!”

Thượng Quan Tuyền áp sát khuôn mặt nhỏ nhắn vào lồng ngực của hấn, cảm giác quen thuộc và ấm áp bao trùm lấy cô. Dần dần, đôi mắt cô rưng rưng nước mắt cảm động...

“Cám ơn anh, Dục...”. cô nhẹ nhàng ngẩng đầu lên, đôi môi mềm mại kiêu diễm hơi run run chạm vào đôi môi hấn.

Lãnh Thiên Dục cảm thấy trái tim mình cũng đau nhói vì sự mơ hồ và bất lực của cô. hấn hóa bị động thành chủ động, dịu dàng hôn đôi môi cô... Dần dần, dục vọng quen thuộc lại dâng lên trong lòng...

hấn đột nhiên đẩy cô ra, hít sâu một hơi. hấn chỉ còn biết cười khổ, xem ra năng lực tự chủ của hấn với cô gái này hoàn toàn bằng không. Dù sao Thượng Quan Tuyền mới chỉ là một cô gái mười tám tuổi, đối với chuyện mang thai còn hết sức mỏng lung, hấn sao có thể làm chuyện có lỗi với cô thêm nữa...

“Tuyền, tiểu yêu tinh, xem ra sau này vì em mà anh bị cấm dục rồi”. Nhìn bộ dạng ngơ ngác vô tội của cô, Lãnh Thiên Dục xoa nhẹ tay lên đầu cô rồi nói.

Thượng Quan Tuyền cúi đầu cười, chui cả người vào trong chăn, cảm giác ấm áp hạnh phúc lan tràn mọi nơi...

Hết hồi 11 ~

198. Chương 198

HỒI 12: KHÓ BÈ PHÂN BIỆT

CHƯƠNG 1: VỊ LÃO ĐẠI TÀN KHỐC

yêu

Khi chưa cảm nhận được rõ ràng thì tất cả đều hết sức mỏng lung, mờ mịt

Chỉ như ánh trăng in bóng trên mặt nước

Cũng như giọt sương đọng lại trên cánh hoa

Chờ đợi đến khi con tim cảm nhận được sự vui vẻ và mềm yếu

Là trống rỗng hay yên lặng, là chờ mong hay khẩn cầu

Cảm giác trong tim khó mà nắm bắt được

Có lẽ tình yêu cũng vậy đấy

Chờ nước cạn đi

Chờ sương tan ra

Tất cả đều khó nắm bắt như khói mờ mờ ảo ảo

Dần biến mất lúc nào không hay...

Trong đại diện của tổ chức Mafia

Sax Ân ngậm tăm, đang nghênh ngang đi vào trong đại diện thì một hàng vệ sĩ được huấn luyện nghiêm chỉnh đồng loạt xông ra, rút súng chĩa vào đầu hắn ta.

“Các người...”. hắn ta cũng hơi bối rối, chiết tăm trong mồm rơi ra.

“Sax Ân, sắp chết đến nơi rồi mà vẫn lạc quan vui vẻ quá nhỉ”. Giọng nói lạnh lẽo, nghiêm nghị đầy châm chọc đột nhiên vang vọng khắp đại diện.

Sax Ân kinh hãi, lập tức quay đầu lại nhìn... hắn ta thấy Lãnh Thiên Dục mặc một bộ đồ đen, toàn thân toát ra hơi thở nguy hiểm khiến người khác phải sợ hãi, lời nói lạnh lùng, ánh mắt như chim ưng cũng hết sức sắc bén.

Ở đằng sau Lãnh Thiên Dục là Phong, anh ta cũng mặc bộ đồ đen, vẻ mặt yên lặng không hề có biểu cảm gì.

“Lão đại!”. Tuy trong lòng đang cảm thấy vô cùng bất an nhưng Sax Ân cố kìm nén cảm xúc lại, ra vẻ điềm tĩnh lên tiếng: “Xem ra hôm nay lão đại gọi tôi tới đây là muốn định tội cho tôi rồi?”

Tuy ngoài miệng nói vậy nhưng trong lòng hắn ta đang vô cùng thấp thỏm. Hôm nay trên đường đến đây, hắn không hề cảm thấy có gì khác lạ cả. Hắn tin rằng mình không sơ suất để lại manh mối cho Lãnh Thiên Dục tóm được.

Nhưng... khi hắn nhìn lên người ngồi trên ghế cao nhất trong đại diện thì trong lòng lại đột nhiên ớn lạnh.

Lúc này, Phong tiến lên, lạnh lùng quát: “Sax Ân, đừng có mà vô lễ, ngài lão đại hết lần này tới lần khác bỏ qua cho ngươi mà ngươi còn không biết tốt xấu gì, tưởng giết người diệt khẩu là xong sao, đồ khốn”.

Sax Ân đứng yên, khi nghe Phong nói vậy thì sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi. Hắn biết có giải thích cũng chỉ là vô ích vì một khi Lãnh Thiên Dục đã nói như vậy thì cũng chứng minh rằng ngài ấy có đầy đủ chứng cứ đủ buộc tội.

“Mấy người lui ra đi”. một lát sau, Lãnh Thiên Dục lạnh lùng ra lệnh. Hắn ngồi yên trên ghế cao nhất, khuôn mặt anh tuấn như được điêu khắc hết sức tĩnh lặng, đôi mắt hơi nheo lại nhìn Sax Ân bằng một nửa con mắt...

Mấy người vệ sĩ nhanh chóng lui xuống... chỉ còn một mình Sax Ân đứng đơn độc giữa đại diện rộng lớn.

“Giỏi lắm, Sax Ân. Ta vốn cho rằng ngươi chỉ là kẻ đầu óc đơn giản, không ngờ lá gan lại to đến thế. Trước kia vì nể mặt giáo phụ Nhân Cách nên ta mới mắt nhắm mắt mở cho ngươi con đường sống. Chuyện khiến ta bị thương, Tuyền rơi xuống biển ta cũng đã không truy cứu rồi, đáng tiếc là, ta muốn bao che cho ngươi mà ngươi lại hết lần này đến lần khác làm cản”. Giọng nói của Lãnh Thiên Dục đầy lạnh lẽo.

“Tôi, tôi không hiểu ngài lão đại đang nói gì”. Sax Ân vẫn cố cãi. Hắn ta cảm thấy hai chân đang run lên bần bật. Quy định trong tổ chức Mafia hắn biết rất rõ, một khi bị lão đại định tội thì chỉ có con đường chết.

“Chắc, chắc...”. Lãnh Thiên Dục nghe vậy liền chộp lưỡi, ra vẻ tiếc nuối lắc đầu. Lãnh Thiên Dục đứng lên, chậm rãi bước xuống từng bậc cầu thang lại gần Sax Ân.

“Sax Ân, đường đường là người của tổ chức Mafia, dù có chết cũng phải chết cho kiêu ngạo. Nói thật là người chẳng khác gì mấy giáo phụ khác đâu, đã tâm lớn đầy mà não thì lại bé tí. Thật là đáng buồn, ngươi bị bán đứng mà còn không biết, có chết cũng chỉ có thể làm con quỷ chết oan mà thôi”. Lời nói lạnh lùng vang lên bên tai Sax Ân lộ rõ sự thâm trầm và nguy hiểm.

“Ngài, ngài đang nói gì vậy?”. Sax Ân tưởng rằng mình đang nghe lầm, ánh mắt đầy vẻ khó tin.

Lãnh Thiên Dục từ từ cúi xuống bên tai hắn ta, tàn nhẫn gần từng tiếng một: “Phong cách làm việc của người trong Mafia là tàn nhẫn và gộc ghê, cho dù thất thủ cũng sẽ tự sát. Người mà ngươi phải đến công viên lần trước để ám sát ta, dù có đánh gãy chân gãy tay cũng không mảy may; giày vò đến mức không còn ra dạng con người mà cũng không khai ra điều gì. Dù ta biết là ngươi làm nhưng cũng không thể định tội cho ngươi”.

Sax Ân run lên, lập tức nhìn Lãnh Thiên Dục, trong lòng hết sức khủng hoảng, thì ra ngài ấy biết rõ mọi chuyện.

“Nhưng mà...”. Lãnh Thiên Dục lại lên tiếng, ánh mắt sắc bén lạnh lẽo như băng nhìn thẳng vào Sax Ân: “Lần này người dùng sai người rồi. Thuộc hạ của người hình như chưa bao giờ bị tra tấn dã man đến vậy nên đã khai hết mọi chuyện rồi. Sax Ân, hẳn là người không ngờ được đúng không?”

“không thể, không có chuyện đó! Sao có thể...”. Sax Ân cảm thấy trước mắt như tối sầm lại, lập tức ngã ngồi xuống sàn đá cẩm thạch. Đó là người của cha hắn, sao có thể khai ra mọi chuyện chứ, đó không phải là tác phong làm việc của sát thủ Mafia.

Lãnh Thiên Dục khinh miệt nhìn bộ dạng của hắn ta, hờ hững nói: “Sax Ân, ta nói cho người biết, ta không hề thấy hứng thú với người, nhưng mà lại rất hứng thú với người muốn lấy con chip. Nếu muốn giữ lại mạng sống thì tốt nhất nên nhớ kỹ những lời này”.

“Ngài có ý gì?”. Sax Ân run rẩy nhìn Lãnh Thiên Dục.

Lãnh Thiên Dục từ từ cúi người xuống, khuôn mặt anh tuấn mà lạnh lùng tràn đầy sự mạnh mẽ. Hắn nhìn thẳng vào mắt Sax Ân, gần từng tiếng một: “Thuộc hạ của người dễ dàng khai ra như vậy, chắc bình thường người đối xử không tốt với bọn họ rồi...”.

Hắn dừng lại một chút, đôi môi mỏng lại lạnh lẽo nhếch lên: “Hay là người bị người khác bán đứng?”

Hô hấp của Sax Ân dần trở nên dồn dập, hắn cảm thấy không còn chút sức lực nào nữa...

Ánh mắt Lãnh Thiên Dục đầy sắc bén nhìn bộ dạng bất lực của Sax Ân, hoàn toàn thu hết phản ứng của hắn ta vào trong mắt. Lãnh Thiên Dục nở nụ cười của ma quỷ, giọng điệu nhẹ nhàng mà bức người:

“Sax Ân, người còn trẻ như vậy, một khi bị định tội thì không chỉ đơn giản là mất đi tài sản, quyền thế mà quan trọng hơn là sẽ sống không bằng chết! Ta cũng tiếc thay cho người”.

Sax Ân đột nhiên ngẩng đầu nhìn đôi mắt vô cùng thâm sâu của Lãnh Thiên Dục, chỉ trong nháy mắt đã hiểu ra ý tứ trong câu nói đó. Hắn đột nhiên ngửa đầu cười to, sau đó lạnh lùng nói:

“Lão đại, ngài nói nhiều như vậy chẳng qua là muốn tôi khai ra những gì tôi biết chứ gì. Nhưng mà... phải nói cho ngài biết rằng người đó cũng là người ngài không thể định tội được đâu. nói trắng ra là tôi chỉ là một công cụ mà thôi”.

“Ồ, thì ra người cũng thông minh đấy nhỉ! Nhưng Ta với người đó hoàn toàn khác nhau, bọn chúng chẳng qua chỉ coi người là một quân cờ trong tay, còn ta chỉ muốn thực hiện quyền hành của mình”. Lãnh Thiên Dục nhếch môi, lạnh lùng lên tiếng.

“không có khả năng...”. Sax Ân ra sức lắc đầu. Người đầu tiên hắn ta nghĩ tới chính là cha hắn. Nhưng sao ông có thể hãm hại chính con trai của mình được chứ?

Lãnh Thiên Dục cực kỳ kiên nhẫn, sắc mặt lạnh như băng không hề thấy chút tức giận nào, chỉ hờ hững nói: “Sax Ân, người nên biết là trong tổ chức Mafia thì chỉ cần vì lợi ích, cho dù là cha con cũng sẽ thành kẻ thù, đạo lý này người hẳn là biết rõ chứ”.

“Đừng nói nữa! Nếu bắt được thóp thì ngài muốn làm gì chả được! Toàn bộ đều là chủ ý của tôi, không liên quan đến ai khác”. Sax Ân cắn răng, lạnh lẽo lên tiếng.

Bốp, bốp, bốp!

Lãnh Thiên Dục vỗ tay, cực kỳ lạnh lùng và châm biếm. rõ ràng là đã mất hết kiên nhẫn. Sau đó Lãnh Thiên Dục đứng thẳng lên, từ trên cao nhìn xuống Sax Ân: “Nếu người muốn một mình đứng ra chịu tội thì ta sẽ giúp người. Người đâu?”

“Vâng”. Bốn người vệ sĩ lập tức đứng sau lưng Sax Ân...

Sax Ân cực kỳ kinh hoàng, hắn không biết cha hắn có biện pháp nào để cứu hắn nữa không nữa. Chẳng lẽ sẽ đúng như lời Lãnh Thiên Dục nói... không! không thể!

Lãnh Thiên Dục đi lên phía trước nhìn Sax Ân: “Tạm giữ lại trước đã. Ta nhắc ngươi một câu, giáo phụ Nhân Cách đã già rồi, ông ta hết thời lâu rồi, ngươi nên suy nghĩ cho cẩn thận vào, quyền lợi, tài phù và vận mệnh tương lai của gia tộc rốt cuộc là nằm trong tay ai?”

nói xong, hần lạnh lùng nhìn mấy người vệ sĩ, ra lệnh: “Đưa đi”.

“Vâng, lão đại”. Mấy người vệ sĩ cung kính đáp rồi lập tức chấp hành mệnh lệnh.

Sax Ân thở đứt quãng, muốn vùng vẫy nhưng không thể thoát ra nổi. Ngay khi sắp bị đưa ra khỏi đại điện, hần đột nhiên hét một tiếng chói tai...

“Lão đại...”.

“Chờ đã!”. Lãnh Thiên Dục cong môi cười đầy lạnh lẽo như đã sớm đoán ra chuyện này.

Mấy người vệ sĩ lập tức dừng bước.

Sax Ân chạy đến trước mặt Lãnh Thiên Dục, quỳ xuống...

Lãnh Thiên Dục cười lạnh: “Ngươi định làm gì?”

“Lão đại, tôi muốn biết liệu tôi có thể ngồi lên vị trí giáo phụ của gia tộc không?”. Sax Ân rốt cuộc cũng hạ quyết tâm, cất giọng hỏi.

hần ta đã suy nghĩ cẩn thận rồi, làm gì có ai cự tuyệt được sức hấp dẫn của quyền lực và sự giàu có chứ. Nếu Lãnh Thiên Dục đã nghi ngờ cha hần thì dù hần không nhận tội, Lãnh Thiên Dục cũng sẽ tìm ra chứng cứ khác. Lãnh Thiên Dục nói đúng, cha hần lớn tuổi rồi, thời huy hoàng đã qua rồi, mà hần thì vẫn còn trẻ, dựa vào cái gì lại bắt hần phải chịu tội thay mấy người đó chứ?

Lãnh Thiên Dục nghe vậy, ánh mắt lạnh như băng toát lên sự trào phúng và khinh thường. Giọng nói vẫn hung ác và tàn lạnh vang lên: “Còn phụ thuộc vào giá trị những thông tin người cung cấp”.

“Được, tôi nói, tôi sẽ nói tất cả mọi thứ, thật ra...”.

Sax Ân vừa định nói ra mọi chuyện thì một giọng nói già nua vang lên trong đại điện. Giáo phụ Nhân Cách và một vài thuộc hạ của ông ta đang đứng trước cửa.

“Các người chờ đây, không được phép bước vào đại điện nửa bước”. Giáo phụ Nhân Cách nói với mấy thuộc hạ.

Đây là quy tắc của Mafia.

“Giáo phụ Nhân Cách, hôm nay không mời mà ông lại tự đến, xem ra là vì chuyện của Sax Ân rồi”. Lãnh Thiên Dục cười lạnh, lão hồ ly này chọn đúng thời điểm thật đấy.

“Lão đại, chuyện con tôi gây ra đại họa tôi có nghe nói rồi. Về hành động lỗ mãng của nó, người làm cha như tôi thật không còn mặt mũi nào với gia tộc và ngài lão đại đây. Hãy để tôi thay Sax Ân nhận tội”. Giáo phụ Nhân Cách cung kính nói, vẻ mặt hiền lành như một người cha thật lòng muốn bảo vệ con trai mình.

“Bố...”. Sax Ân nhìn giáo phụ Nhân Cách, ánh mắt cực kì phức tạp.

Lãnh Thiên Dục thờnhìn thoáng qua giáo phụ Nhân Cách rồi hừ lạnh một tiếng, chậm rãi ngồi xuống ghế, vẻ mặt nghiêm nghị: “Hôm nay giáo phụ Nhân Cách đến đây là muốn xin tôi buông tha cho con ông? Ngài giáo phụ hần là người hiểu rõ quy tắc mới đúng”.

Lãnh Thiên Dục không tin lão hồ ly này dám cầu xin tha thứ cho con trai mình. Lão ta là người rõ hơn ai hết rằng nếu một khi phải cầu xin thì thế lực và phạm vi của gia tộc lão sẽ bị thu hẹp lại hơn nữa, quyền thế và địa vị của gia tộc cũng sẽ bị ảnh hưởng không hề nhỏ. Lão hồ ly này tâm kế sâu không lường được, làm gì có chuyện vì cứu con trai mình mà vứt bỏ hết công lao sự nghiệp cả đời lão được. Lãnh Thiên Dục không tin lão hồ ly này lại tốt đến thế.

“Đúng thế, đúng thế, quy tắc của tổ chức tôi đâu dám phạm vào. Con trai tôi làm sai, tôi tự biết tội của nó không thể tránh được cho nên hôm nay tôi cầu xin ngài lão đại, không cần phải khiến nó sống không bằng chết nữa, cứ để cho nó được ra đi. Đây là tâm nguyện lớn nhất của tôi!”.

“Bố...”. Sax Ân không thể tin được nhìn cha mình, toàn thân lạnh run lên...

199. Chương 199

HỒI 12 - CHƯƠNG 2: LÒNG DẠ AI SÂU HƠN?

Lãnh Thiên Dục hiểu quá rõ mọi chuyện, hờ hững nói: “Giáo phụ Nhân Cách quả nhiên là người đức cao vọng trọng, có thể vì đại nghĩa mà diệt thân khiến Lãnh mẫu phải khâm phục. Được, tôi rất muốn nghe xem giáo phụ Nhân Cách định xử lý con trai mình như thế nào?”

Ánh mắt giáo phụ Nhân Cách dần trở nên phức tạp và thoáng tia đau đớn, ông ta đi đến trước mặt Sax Ân, thâm thở dài một hơi rồi nhẹ giọng nói: “Con trai, đừng trách ta. Vì vận mệnh của gia tộc, ta chỉ có thể làm như vậy”.

nói xong, ông ta rút ra một khẩu súng chĩa vào người Sax Ân...

“Bố, bố muốn giết con...?”. Sax Ân kinh hãi nhìn giáo phụ Nhân Cách, vẻ mặt đầy phần nộ.

Lãnh Thiên Dục cười lạnh: “Giáo phụ Nhân Cách quả là người có tình thâm. Vì không muốn con trai phải đau khổ mà tình nguyện tự tay giết chết con trai mình!”

Bàn tay cầm súng của giáo phụ Nhân Cách bắt đầu run lên. Ông ta cố nén cảm giác đau đớn và sắp mắt con, ông ta chỉ có thể làm như vậy mới có thể giảm tổn thất đến mức thấp nhất.

“Bố, đừng...”. Sax Ân trừng đôi mắt đầy kinh sợ nhìn cha mình. Hắn thật sự không ngờ cha mình sẽ vì quyền thế của gia tộc mà tình nguyện hy sinh tính mạng của hắn.

Giáo phụ Nhân Cách từ từ đặt khẩu súng lên huyệt thái dương của Sax Ân, ông ta cúi người xuống, thấp giọng nói vào tai hắn: “Ta chỉ có thể dùng cách này để tiễn con. Nếu giao con cho Lãnh Thiên Dục thì con sẽ còn phải chịu đau khổ hơn nữa”. Nói xong, ánh mắt ông ta lóe lên tia khác thường.

“Bố, bố thực sự nhẫn tâm vậy sao?”. Sax Ân không thể ngờ cha mình lại ngoan độc đến vậy. Nhìn dáng vẻ kiên quyết của giáo phụ Nhân Cách, hắn cười lạnh một tiếng: “Được, nếu bố đã tuyệt tình như vậy thì đừng trách con”.

nói xong, Sax Ân đứng bật dậy khiến giáo phụ Nhân Cách không phản ứng kịp. Ông ta hơi thả lỏng tay cầm súng tạo cơ hội cho Sax Ân cướp lấy, sau đó hắn ta chĩa súng vào đầu giáo phụ Nhân Cách.

“Đừng có động đây, nếu không con sẽ nổ súng”. Đôi mắt Sax Ân đầy thù hận, hắn ta rống lên khắp đại điện.

“Sax Ân, đồ đại nghịch bất đạo, dám lấy cha mình ra làm lá chắn, chẳng lẽ ngươi cho rằng ngài lão đại là người vô hình à?”. Phong lạnh giọng quát to.

Sax Ân lạnh lùng cười, sau đó đưa mắt nhìn Lãnh Thiên Dục...

“Lão đại, tôi chỉ muốn bảo vệ tính mạng của mình thôi, chỉ cần có thể giữ được mạng sống thì tôi không để tâm đến bất kỳ chuyện gì hết”.

Lãnh Thiên Dục ngồi yên nhìn tình hình hỗn loạn trên đại điện, đôi môi mỏng hơi nhếch lên, lập tức nói một câu: “Cho dù tự tay giết chết cha mình cũng không sao à?”

Sax Ân hơi run lên, ánh mắt lóe lên tia do dự. Thật ra thì sao hắn lại không biết suy nghĩ của ngài lão đại chứ, cha hắn đã trở thành mục tiêu của ngài ấy, chẳng qua là ngài ấy chỉ đang mượn tay hắn để giết người mà thôi.

Nhưng ngay lúc Sax Ân còn đang do dự, giáo phụ Nhân Cách đột nhiên vùng lên, dường như muốn đoạt lại khẩu súng. Sax Ân bối rối, ngón tay đặt lên cò súng vừa động đây thì giáo phụ Nhân Cách lại đột nhiên đẩy tay hắn khiến khẩu súng chĩa thẳng về phía Lãnh Thiên Dục....

Lãnh Thiên Dục căng thẳng, đột nhiên đứng thẳng người lên...

Đúng lúc này, một tiếng “Pằng” vang lên, vang vọng khắp đại điện.

Toàn bộ như bị đóng băng lại. Sax Ân trừng mắt nhìn Phong đứng sau Lãnh Thiên Dục, ánh mắt đầy ai oán và phẫn nộ. Nhưng ngay sau đó, hắn ta đau đớn gơ gơ tay lên rồi lập tức tắt thở. Một viên đạn đã bay thẳng vào giữa trán Sax Ân khiến hắn chết ngay lập tức!

“Sax...”. Giáo phụ Nhân Cách hoàn toàn sững sờ, hô hấp dần trở nên dồn dập. thật lâu sau, ông ta chậm rãi ngồi sụp xuống, bàn tay run run vuốt mắt cho Sax Ân...

Lãnh Thiên Dục hơi nheo đôi mắt chim ưng lại, toàn thân toát ra khí lạnh nhưng không nói một câu nào, chỉ lạnh lùng nhìn thoáng qua Phong rồi bước ra khỏi đại điện.

Sắc mặt giáo phụ Nhân Cách dần thay đổi. Ông ta từ từ ngẩng đầu lên, nhìn Phong đầy hàm ý. Về mặt già nua lộ ra ý cười đầy hiểm ác.

Trong văn phòng, Lãnh Thiên Dục đứng bên cửa sổ, thân hình cao lớn che khuất ánh mặt trời tạo thành một cái bóng trải dài phía sau.

“Vừa rồi tình thế cấp bách, thuộc hạ nhất thời thất thủ, mong lão đại thứ tội”. Phong quỳ một gối xuống đất, về mặt cung kính.

“Phong, cậu theo tôi nhiều năm như vậy, tài bắn súng vẫn luôn luôn chuẩn xác. Hôm nay cũng vậy, chỉ một phát là trúng ngay giữa mi tâm”. Lãnh Thiên Dục chậm rãi quay người lại, ánh mắt sắc bén đầy lạnh lẽo, ngữ điệu trầm thấp đầy ngụ ý.

“Vừa rồi do tình huống nguy cấp, thuộc hạ thật sự không muốn thấy lão đại bị thương...”.

“Được rồi”. Lãnh Thiên Dục khẽ phất tay cắt ngang lời Phong. hắn chăm chú nhìn anh ta rồi chậm rãi mở miệng: “Cậu luôn là người trung thành và tận tâm, tôi hiểu ý của cậu. Lui ra đi!”

“Vâng”. Phong cung kính hạ thấp người rồi đi ra khỏi văn phòng.

Cửa kính thủy tinh phản chiếu lại đôi mắt lạnh lùng thâm sâu của Lãnh Thiên Dục.

200. Chương 200

HỒI 12 - CHƯƠNG 3: BỐI RỐI

Đây là một quán cafe chuyên tiếp đãi các khách VIP, những giai điệu tao nhã nhẹ nhàng quanh quẩn trong từng góc ngách của quán. Thượng Quan Tuyền lẳng lặng đi đến một chỗ ngồi gần cửa sổ trong góc quán. Ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ chiếu lên gương mặt trắng nõn mịn màng càng làm nổi bật lên vẻ đẹp của cô.

Lúc này, một cô phục vụ nhẹ nhàng lại gần, khẽ nói với Thượng Quan Tuyền vẫn đang ngơ ngẩn: “Thưa cô, chắc đây là lần đầu tiên cô đến quán cafe của chúng tôi?”

Thượng Quan Tuyền kéo lý trí trở lại, quay đầu nhìn cô phục vụ rồi cười: “Vâng!”

Trước nụ cười tươi như hoa của cô, cô phục vụ giật mình rồi khẽ cười: “Được, vậy mời cô đưa mã số hội viên để chúng tôi tiếp đón”.

“Mã số hội viên? Tôi không có...”. Thượng Quan Tuyền mờ mịt lắc đầu.

Chuyện này?

cô phục vụ khó xử: “thật xin lỗi cô, chỗ chúng tôi chỉ tiếp đãi hội viên, nếu cô không có mã số hội viên thì chúng tôi không thể phục vụ cô được...”.

cô phục vụ này đang nói thì một cô phục vụ khác lập tức đi lên, về mặt bối rối nhìn Thượng Quan Tuyền: “cô Thượng Quan, thật ngại quá, cô ấy là người mới tới nên không biết. Mong cô thứ lỗi”. nói xong, cô phục vụ mới tới kéo cô gái kia sang một bên, nhẹ giọng nói: “cô gái kia là người của Lãnh Thiên Dục tiên sinh, cô dám hỏi mã số hội viên của cô ấy, đúng là điên rồi”.

“Hả? Tôi không biết!”

cô phục vụ kia nghe xong thì mặt tái đi, cẩn thận nhìn Thượng Quan Tuyền rồi giật mình: “Ôi, tôi nhớ ra rồi, không phải là cô gái chụp ảnh cùng Lãnh Thiên Dục tiên sinh trên báo à? nói vậy thì quan hệ của hai người họ đúng là không đơn giản rồi”.

“Tôi thấy chắc chắn là Lãnh tiên sinh đang bao dưỡng tình nhân rồi. cô gái kia xinh đẹp như vậy, còn trẻ tuổi nữa...”. cô phục vụ nhìn Thượng Quan Tuyền bằng ánh mắt hâm mộ.

“Đúng thế, đúng thế, cô xem mặt cô ấy vẫn còn búng được ra sữa nữa kìa. Nếu không làm sao Lãnh tiên sinh bị cô ấy mê hoặc chứ. Qua mấy bài báo thì có thể thấy cô ấy là nhân vật nữ đầu tiên được công khai cùng Lãnh tiên sinh. À, vừa rồi Lãnh tiên sinh bảo cô gái ấy đợi ngài ấy ở đây, giọng điệu nhẹ nhàng lắm...”.

“thật là khiến người khác hâm mộ, Lãnh tiên sinh tài giỏi đẹp trai như vậy, là người đàn ông độc thân hoàng kim, không cần nói đến chuyện hàng đêm sinh ca cùng ngài ấy, dù chỉ là tình một đêm cũng sướng lắm rồi”.

“nói không chừng cái cô Thượng Quan kia cũng chỉ là tình nhân thôi”.

Hai cô phục vụ đang thì thầm nói chuyện to nhỏ với nhau thì một ánh mắt sắc bén và giọng nói lạnh lùng đột nhiên vang lên...

“cô ta á? Muốn làm người phụ nữ bên cạnh Lãnh Thiên Dục thì đúng là quá hoang tưởng rồi”. nói xong, sắc mặt cô ả kia cực kì khó coi, bước lại gần Thượng Quan Tuyền.

“Trời ơi, cô ấy...”.

“Hình như là cô Phỉ Tô...”.

Thượng Quan Tuyền đang nhàm chán nhìn ra dòng xe cộ đông đúc ngoài cửa sổ, mùi cafe nồng đậm thoang thoảng quanh mũi cô. Mãi đến khi Phỉ Tô lạnh lùng ngồi xuống trước mặt, mùi cafe thơm ngon lập tức bị mùi nước hoa đậm đặc trên người cô ta làm cho tiêu tan.

“cô là Thượng Quan Tuyền?”. Phỉ Tô mở miệng hỏi.

Thượng Quan Tuyền đang trầm tư suy nghĩ thì bỗng nghe thấy giọng nói này, cô giật mình, vội vã quay đầu lại nhìn... đôi mắt trong veo thoắt qua tia nghi hoặc.

Khi đôi mắt trong veo của Thượng Quan Tuyền quay ra nhìn, trong lòng Phỉ Tô đột nhiên chấn động, một hồi chuông cảnh báo vang lên trong lòng. cô gái này quả nhiên là cực kì xinh đẹp, từ người cô gái này tỏa ra khí chất rất tự nhiên, đây là lần đầu tiên cô ta gặp người dù không trang điểm phấn son mà vẫn xinh đẹp động lòng người đến vậy.

cô quả nhiên là có khí chất mê hoặc được Lãnh Thiên Dục. Nhưng... Lãnh Thiên Dục là của cô ta, cô ta tuyệt đối không cho người phụ nữ khác cướp đi. Vốn dĩ cô ta cũng định tìm cơ hội để lên mặt giáo huấn Thượng Quan Tuyền, không ngờ hôm nay lại gặp ở đây, quả là cơ hội khó có được.

“Là cô...”. Thượng Quan Tuyền lập tức nhớ ra cô gái ở trong văn phòng của Lãnh Thiên Dục hôm đó, trái tim bỗng nhói lên!

“Xem ra cô Thượng Quan vẫn nhớ rõ tôi, vậy thì ba mặt một lời luôn đi, cô muốn thế nào mới rời khỏi Dục?”. Lời lẽ của Phỉ Tô cực kì sắc bén.

Dục? Thượng Quan Tuyền nghe Phỉ Tô gọi Lãnh Thiên Dục như vậy, trong lòng cực kì không thoải mái. cô nhún mày lại, hồ hững nói: “Tôi không hiểu ý của cô”.

“không hiểu? Được, tôi không ngại nói cho cô biết, tôi và Dục đã quen nhau nhiều năm, Dục rất yêu thương tôi, mà cha tôi cũng có ý gả tôi cho Lãnh gia. Tôi khuyên cô nên thức thời rời khỏi Dục đi, cô muốn điều kiện gì cũng được!”. Phỉ Tô cực kì cao ngạo lên tiếng.

Thượng Quan Tuyền cảm thấy đầu óc trống rỗng, không biết nên đối mặt với chuyện này như thế nào. cô ngơ ngẩn nhìn Phỉ Tô, vô thức lặp lại lời của cô ta: “Gả cho Lãnh gia...”.

“Đúng, tôi mới là người thích nhất để làm người phụ nữ của Dục. cô nhóc, cô còn trẻ tuổi như vậy, tôi nghĩ cô tuyệt đối không cam tâm làm tình nhân của Dục đâu. Mau rời khỏi Dục đi, anh ấy không hợp với cô đâu”.

Phỉ Tô nhàn nhàn tự đắc uống một hộp cafe, trong mắt lóe lên tia thắng lợi. cô ta không ngờ cô gái này lại đơn thuần đến thế, đỡ lãng phí nước bọt của cô ta.

“không, tôi không phải tình nhân của Dục... Dục từng nói anh ấy muốn kết hôn với tôi...” Thượng Quan Tuyền lẩm nhẩm trong miệng. cô vốn là một người đơn thuần, làm sao có thể là đối thủ của một Phỉ Tô lão luyện được.

“Cái gì?”

Phỉ Tô nghe vậy thì sắc mặt lập tức kinh hãi nhưng nhanh chóng được che giấu đi: “Tôi nghĩ nhất định là Dục thương hại cô, an ủi cô nên mới nói vậy. cô Thượng Quan, Dục là người đàn ông ưu tú như vậy, phụ nữ bên cạnh anh ấy nhiều vô số, chỉ cần anh ấy ngoắc ngón tay một cái là có cả đồng phụ nữ trèo lên giường anh ấy. Tôi yêu anh ấy nên có thể chấp nhận chuyện này, còn cô liệu có được không?”

Tuy ngoài miệng Phỉ Tô nói vậy nhưng trong lòng đang nổi cơn sóng lớn. Lãnh Thiên Dục như vậy mà lại hứa hẹn sẽ kết hôn cùng cô gái này? Tin tức này với cô phải gọi là kinh thiên động địa, Lãnh Thiên Dục mà mọi người quen biết luôn khinh thường hôn nhân, vậy mà anh ấy lại cùng với cô gái này...

Ánh mắt Thượng Quan Tuyền dần ảm đạm. Lát sau, cô ngẩng đầu lên, kiên quyết nhìn về phía Phỉ Tô: “Tôi tin tưởng tình cảm Dục dành cho tôi là thật, nhưng cô gái khác... anh ấy sẽ không để ý tới”.

“À...”

Phỉ Tô cười lạnh lắc đầu: “cô đúng là cô bé cực kỳ đơn thuần, lời đàn ông nói mà cô cũng tin tưởng sao? thật đúng là...”

nói xong, cô ta chỉ lên màn hình LCD ở một góc quán, trên TV đang chiếu một bộ phim, nữ chính là diễn viên cực kỳ nổi tiếng.

Thượng Quan Tuyền nhìn theo hướng chỉ của Phỉ Tô, nghi ngờ hỏi: “cô có ý gì?”

“Nữ diễn viên đó đã từng lên giường với Dục, từ đó mới trở thành một nữ minh tinh”. Phỉ Tô nhìn lên TV, lạnh nhạt nói.

Trái tim đột nhiên đau xót, Thượng Quan Tuyền ngơ ngẩn nhìn nữ minh tinh xinh đẹp trên màn hình, cô không thể tưởng tượng nổi...

“Tại sao lại nói với tôi những điều này?”. cô vô lực hỏi lại.

Phỉ Tô nhàn nhã khoanh hai tay trước ngực, vẻ mặt đầy đắc ý khi giành được thắng lợi: “Tôi chỉ muốn nói cho cô biết người ở bên cạnh Dục thì phải chấp nhận những chuyện này. Đây chỉ là một trong rất nhiều người thôi, liệu cô có biết Dục đã từng quan hệ với bao nhiêu người không? Dục không bao giờ có kiên nhẫn với một người phụ nữ nào cả, anh ấy chỉ coi phụ nữ là công cụ phát tiết mà thôi”.

Hai tay Thượng Quan Tuyền nắm chặt lấy góc áo, hô hấp cũng trở nên dồn dập. cô như đang hạ quyết tâm, nói với Phỉ Tô:

“Vậy còn cô... cô có cùng Dục không?”. Lời vừa nói ra đã khiến cô thấy hối hận.

Chẳng phải cô nên tin tưởng Dục sao? cô gái này chỉ muốn phá vỡ quan hệ của hai người mà thôi!

Thấy bộ dạng muốn nói lại thôi của Thượng Quan Tuyền, Phỉ Tô cười đầy mờ ám: “cô muốn hỏi tôi đã từng lên giường với Dục không ý hả?”

Thượng Quan Tuyền đột nhiên ngẩng đầu lên...

Phỉ Tô cười lạnh, cô ta biết nên làm thế nào.

“không ngại nói cho cô biết, tôi đã từng ngủ với Dục. Tầm thân xử nữ của tôi cũng là dâng cho Dục. Anh ấy là một người có dục vọng cực kỳ mãnh liệt, chúng tôi gần như là hàng đêm sênhê. Dù cho sau khi cô xuất hiện thì Dục vẫn thường xuyên lên giường với tôi.

Nguyên nhân rất đơn giản, so với dáng người mảnh mai của cô thì vóc dáng đầy đặn của tôi hấp dẫn Dục hơn”.

Chỉ cần có thể đuổi cô gái này đi thì Phỉ Tô không tiếc lời nói dối.

Thượng Quan Tuyền nghe xong, trái tim lại càng thêm đau đớn. cô biết mình nên tin tưởng Dục nhưng sau khi nghe xong, cô vẫn không thể làm như không biết chuyện gì.

Phỉ Tô đắc ý cười thầm, tiếp tục nói: “Nếu Dục thật sự có hứng thú với cô thì hôm đã đã không để cô chứng kiến cảnh chúng tôi ân ái trong văn phòng như thế, cô biết chứ? Hôm đó Dục gọi tôi tới, anh ấy nói rất muốn tôi, muốn cơ thể của tôi. Anh ấy cực kỳ chán ghét cô nhưng lại không thể không giữ cô lại bên cạnh, nguyên nhân là gì thì tôi tin là cô thông minh như vậy, không thể không biết”.

Thượng Quan Tuyền cảm thấy như có một chậu nước lạnh dội xuống đầu cô... không thể, Dục đã từng nói anh yêu cô, không phải vì con chip gì đó...

cô đang mâu thuẫn thì lại nghe thấy tiếng cười của một cô gái khác, giọng nói êm tai, nhẹ nhàng nhưng tràn đầy ý châm chọc.

Thượng Quan Tuyền và Phỉ Tô kinh ngạc, cùng nhìn về phía tiếng cười phát ra. không biết từ lúc nào ở phía sau đã có một cô gái, cả người ăn mặc rất thoải mái, mái tóc dài đen buộc đuôi ngựa. cô gái quay lưng về phía hai người, nhàn nhã uống cafe.

“Ai...”.

cô gái kia than nhẹ một tiếng rồi lập tức lên tiếng: “Nếu thật sự tự tin có thể có được tình yêu của người đàn ông thì có gì phải đi nói chuyện dần mật với cô gái khác chứ? Hừ, vừa nghe là biết ngay cô đang nói dối, người đàn ông kia không hề thích cô! Ôi, cafe ở đây ngon quá”.

Phỉ Tô nghe vậy, sắc mặt lập tức trở nên khó coi, nỗi lòng của cô ta tự dưng bị một cô gái xalạ vạch trần, điều này khiến cô ta cực kỳ tức giận. cô ta đứng bật dậy, lạnh lùng quát cô gái kia: “Này, cô đang nói ai thế?”

cô gái kia quay người lại, nghiêng đầu, ánh mắt tinh nghịch nhìn Phỉ Tô. cô gái có khuôn mặt xinh xắn, nhưng con ngươi đảo liên tục trong đôi mắt to tròn cho thấy cô là một cô gái cực kỳ tinh quái.

“Tôi đang nói cô đấy. cô già vậy rồi mà còn đi tranh với một cô gái trẻ đẹp, đúng là khiến người khác khinh thường”. cô gái nói xong liền che miệng lại rồi cười lớn tiếng.

“cô... Phục vụ đâu...”.

Phỉ Tô gào lên gọi phục vụ: “Sao lại ột con nhóc vào đây thế này. Nó là hội viên à? Mau đuổi ra ngoài ngay cho tôi”.

Người phục vụ khó xử: “Ngại quá, cô Phỉ Tô, cô gái này... là hội viên ở đây”.

“đi đi, ở đây không có chuyện của cô, mau lui ra đi”. cô gái kia tươi cười nói với người phục vụ, mỗi động tác đều toát lên khí chất của con nhà khuê các.

Người phục vụ lui ra, cô gái kia ngênh ngang đi đến trước mặt hai người. cô gái nhìn sắc mặt xanh mét của Phỉ Tô, tiếp tục đùa dai, thè lưỡi ra...

“Ôi, giờ tôi mới biết cái gì gọi là lỗi thời đấy. Thời đại này rồi mà cô vẫn còn giở trò cũ rích đấy ra à? không lẽ tôi nói sai rồi? Nếu người đàn ông tên Dục kia thật sự yêu cô như cô nói thì việc gì cô phải khấn trương đến gặp cô gái này làm gì?”

“Đó là bởi vì... bởi vì tôi không muốn để cô ta quấy lấy Dục! Tôi không muốn thấy Dục bị cô ta mê hoặc!”. Phỉ Tô bị những lời kia làm cho nghẹn lời, cô ta cố về ra bình tĩnh lên tiếng.

201. Chương 201

12 - CHƯƠNG 4: MẶC CHO cô ĐÁNH, MẶC CHO cô MẮNG, MẶC CHO cô TIÊU HẾT TIỀN

“Hả? Bị cô ấy mê hoặc? không phải vừa rồi cô nói người đàn ông của cô cực kì chán ghét cô ấy à? Sao lại bị mê hoặc rồi? Ày, nhìn cô căng thẳng quá đấy... nói chuyện chả khớp nhau gì cả”. cô gái cắn cắn móng tay, vẻ mặt nghi ngờ hỏi lại.

“Nhóc con, cô là ai?”. Phỉ Tô then quá hóa giận, cầm ly cafe lên...

“A...”.

cô gái kia sợ hãi kêu lên một tiếng, lập tức muốn tránh đi, nhưng lúc này lại vang lên tiếng hét của Phỉ Tô...

Ngay lúc cô ta định cầm cốc cafe lên thì Thượng Quan Tuyền cực kì nhanh nhẹn cầm ly cafe hất thẳng lên người Phỉ Tô...

Cả cô gái và Phỉ Tô đều chết đứng tại chỗ, người phục vụ cũng sợ đến ngây người, mãi đến khi...

“Có chuyện gì? Tuyền...”. Lãnh Thiên Dục xuất hiện. Vừa bước chân vào đây hắn đã thấy tình huống này, lập tức sải bước đi lên.

cô gái kia phản ứng lại, khuôn mặt nhỏ nhắn nở nụ cười đầy sùng bái với Thượng Quan Tuyền...

“Ôi, thân thủ của chị giỏi quá, có thời gian dạy em nhé, được không? Nếu vậy thì em sẽ không bị cái tên trời đánh kia bắt nạt nữa!”

Lãnh Thiên Dục thấy vậy, trong lòng cũng hiểu bảy tám phần. hắn bước lên ôm Thượng Quan Tuyền vào lòng, ánh mắt sắc bén như dao nhìn thẳng về vẻ mặt đầy thảm hại của Phỉ Tô...

“cô ở đây làm gì? không phải tôi đã nói đừng để tôi thấy cô rồi cơ mà, sao lại tới đây quấy rầy Tuyền?”. Giọng nói lạnh lẽo vang lên, không khó để nghe ra hắn đang tức giận.

“Dục...”. Phỉ Tô đáng thương kêu lên.

“Cút!”. Lãnh Thiên Dục lạnh giọng quát.

Phỉ Tô then quá hóa giận, lập tức rời đi!

“Tuyền, em sao rồi? cô ta có làm gì em không?”. sự lạnh lẽo trong mắt Lãnh Thiên Dục dần tản đi, khi nhìn Thượng Quan Tuyền, đôi mắt hắn đầy tình cảm dịu dàng.

“Ày, anh còn muốn để cô ta làm gì chị nữa à? Chỉ mấy lời nói thôi đã khiến chị ngơ ngẩn ra rồi...”. cô gái kia nhàn nhã ngồi xuống ghế, chỉ tay vào hai người.

Lãnh Thiên Dục nhíu mày lại... đây là bạn của Tuyền sao?

“Dục, em... Em thấy không thoải mái, không muốn đi đâu nữa”. Thượng Quan Tuyền nói xong liền đẩy hắn ra rồi đi ra ngoài.

Lúc này cô cảm thấy trong lòng đang cực kì rối loạn, nhất là khi được Lãnh Thiên Dục ôm vào lòng, cô thật sự chỉ muốn bật khóc.

“Tuyền...”.

“Này, anh là Lãnh Thiên Dục?”. cô gái kia gọi Lãnh Thiên Dục lại.

“cô là ai? Sao lại ở đây với Tuyền?”. Ngờ ngác và vẻ mặt Lãnh Thiên Dục hết sức lạnh lùng.

cô gái khoát tay, cười cực kì quái dị: “Anh không cần quan tâm tôi là ai, tôi với anh làm một cuộc trao đổi, được không?”

“Xin lỗi, tôi không có hứng”. Lãnh Thiên Dục chẳng quan tâm cô gái kì lạ này đang nói gì. Khi thấy bóng dáng Thượng Quan Tuyền khuất dần, hắn lo lắng lập tức xoay người định đi.

“Nếu anh muốn chiấy giận dữ như vậy thì cứ đi đi”. cô gái kia chẳng hề sốt ruột, uể oải ngồi xuống ghế, nghịch nghịch thìa cafe.

Lãnh Thiên Dục đột nhiên quay đầu lại...

“Trao đổi gì?”. Lúc này chỉ cần đỡ được Tuyền thì hắn có thể làm bất cứ chuyện gì.

cô gái kia cười duyên một cái, lập tức đứng lên: “Chúng ta trao đổi tin tức”.

“cô có ý gì?”. Lãnh Thiên Dục nhú mày hỏi.

“Có phải ngày mai Hoàng Phủ Ngạn Tước sẽ tới đây tham gia tụ họp không?”. cô gái kia hỏi.

Lãnh Thiên Dục liền đánh giá cô gái này từ trên xuống dưới: “cô biết chuyện tụ họp của chúng tôi?”

Mỗi năm tứ đại tài phiệt đều có một buổi tụ họp nhưng người ngoài không biết thông tin cụ thể. Nhưng sao cô gái này lại biết? Nhìn qua thì có thể thấy cô gái này cũng không kém tuổi Tuyền là mấy.

cô gái kia bắt mắt nhú mày, nói: “Anh có nói không thì bảo, có muốn dỗ bạn gái không?”

“Đúng”. Lãnh Thiên Dục không hề nghĩ ngợi gilập tức đáp lời. hắn có thể cảm thấy cô gái này không phải là người xấu.

cô gái lập tức reo lên một tiếng, rồi lẩm nhẩm trong miệng: “Hoàng Phủ Ngạn Tước, lần này anh chết chắc rồi”. nói xong, cô nở nụ cười đầy ma quái.

“Tới lượt cô! Làm sao mới có thể làm Tuyền hết giận”. Lãnh Thiên Dục chẳng quan tâm mấy đến mấy lời vừa rồi, hắn chỉ muốn biết cách để khiến Tuyền vui vẻ thôi.

cô gái kia ngẩng đầu lên rồi nói nhanh: “Được, được, anh cứ mặc cho chị ấy đánh, mặc cho chị ấy mắng, mặc cho chị ấy cầm thẻ vàng của anh đi tiêu tiền là được”.

“Đơn giản như vậy thôi sao?”. Lãnh Thiên Dục cảm thấy mình đang bị lừa.

“Ôi, cứ tin tôi đi. Vừa nhìn là biết anh cực kỳ yêu chị ấy rồi, chỉ cần anh thành tâm làm như vậy thì chị ấy nhất định sẽ tha thứ cho anh, yêu còn chẳng đủ nữa là”. cô gái nhanh chóng cầm túi xách, dường như đang rất vội.

Lãnh Thiên Dục lặp lại, cứ mặc cho cô đánh, mặc cho cô mắng thì không có vấn đề gì, nhưng để Tuyền chỉ trong vòng một hôm mà tiêu hết tiền của hắn thì hơi khó!

“Lãnh Thiên Dục, cứ tin tôi đi, cố lên nhé! À, cảm ơn tin tức của anh”. cô gái ra vẻ trượng nghĩa kiễng chân lên vỗ mạnh lên vai Lãnh Thiên Dục rồi vội vàng quay người rời đi.

“Đợi đã...”. Lãnh Thiên Dục lạnh giọng lên tiếng: “cô là bạn của Ngạn Tước?”. Xem ra cô gái này không hề có ác ý gì, nếu thật sự là bạn của Ngạn Tước thì có thể mời cô đến làm khách tại biệt thự Lãnh gia!

cô gái cười đầy tinh quái: “Tôi á, cũng không hẳn là bạn của anh ta đâu. Ngày mai phiền anh chuyển lời đến anh ta giúp tôi, oan gia của anh ta đến rồi đây!”. nói xong, cô gái nhanh chóng rời khỏi quán cafe.

202. Chương 202

HỒI 12 - CHƯƠNG 5: THƯỢNG QUAN TUYỀN TRÚT GIẬN

Rốt cuộc Lãnh Thiên Dục cũng hiểu ra câu nói ngàn vạn lần không được chọc vào phụ nữ, nhất là khi phụ nữ đang ghen.

“Tuyền...”. hắn đuổi theo, nắm chặt lấy tay cô, tha thiết nói: “Vừa rồi là anh không tốt, để em ở đó phải chịu khổ như vậy. Thế này đi, em muốn làm gì cũng được, muốn đánh thì đánh, muốn mắng thì mắng, được không?”

Thượng Quan Tuyền dửng dưng chân, nhú mày nhìn Lãnh Thiên Dục, nhìn mặt cô thì có thể thấy lúc này cô đang rất tức giận.

“Anh biết cách dỗ dành phụ nữ quá nhỉ?”. cô cất giọng đầy châm chọc.

Lãnh Thiên Dục ngẹn lời...

“Cái này... là vừa rồi cô gái trong quán cafe bảo anh thế...”. hắn vội vàng muốn dỗ Thượng Quan Tuyền, không ngờ lại phản tác dụng thế.

Thấy dáng vẻ dè dặt cẩn thận của Lãnh Thiên Dục, cơn giận của Thượng Quan Tuyền nguôi ngoai hơn nửa. Người đàn ông lạnh lùng, tàn nhẫn như hắn chưa bao giờ lại có vẻ căng thẳng như vậy cả.

Nhưng mà, bộ dạng dễ dàng phụ nữ của hắn... quá vụng về!

Thượng Quan Tuyền cố ý lạnh mặt xuống nói: “cô ấy còn bảo anh cái gì nữa?”

Lãnh Thiên Dục thấy Thượng Quan Tuyền nguôi ngoai đi, vẻ mặt hắn cũng bớt căng thẳng. Hắn ôm cô vào lòng, dịu dàng nói: “cô ấy bảo hôm nay để em tiêu hết tiền trong thẻ của anh đi”.

Thượng Quan Tuyền ngẩng đầu nhìn Lãnh Thiên Dục, trong mắt lóe lên ý cười. cô lập tức thoát khỏi vòng tay của hắn...

“Được, đi thôi!”

Lãnh Thiên Dục đứng một chỗ, ánh mắt như đang mỉm cười nhìn Thượng Quan Tuyền đang tức giận đi đằng trước. Có thể có một người khiến hắn say mê như thế, lo lắng như thế thật sự là rất tốt, trong lòng hắn dâng lên cảm giác ấm áp ngọt ngào.

Phụ nữ đi dạo phố là chuyện đáng sợ nhất, nhất là khi đi dạo phố mà không hề có mục đích gì, chỉ muốn tiêu tiền thì lại càng đáng sợ hơn. Thượng Quan Tuyền thuộc về loại thứ hai.

Mặt trời đã lên cao đến đỉnh đầu tỏa ra nhiệt lượng khiến người khác thấy buồn bực.

“Lãnh, Lãnh tiên sinh...”. Thượng Quan Tuyền đã đi dạo phố khoảng bốn tiếng đồng hồ. Khi thấy cô đi vào một cửa hàng khác, hai người vệ sĩ của Lãnh Thiên Dục chán nản gọi hắn.

Hai người ít nhất phải xách đến hơn mười cái túi đủ loại lớn nhỏ, bước chân vốn luôn vững vàng giờ lại hơn lão đạo, sự bình tĩnh trầm ổn trên mặt giờ chẳng còn nữa.

Lãnh Thiên Dục quay đầu nhìn vệ sĩ phía sau, trong lòng thấy hơi áy náy. Bọn họ đều là những tinh anh trong giới Mafia vậy mà lại thành ra cái bộ dạng này, thật là lãng phí nhân tài.

Thấy hai người như đang rã rời hai cánh tay, hắn lạnh nhạt nói: “Cố chịu đựng cho tôi”.

Hai người vệ sĩ nghe vậy dường như là đang nghe thấy tin ngày tận thế đã đến.

Tất cả mọi người trong cửa hàng đều đưa mắt nhìn nhau, bọn họ chưa từng nhìn thấy cảnh tượng như vậy bao giờ. một cô gái xinh đẹp bước vào, phía sau là một người đàn ông cực kì điển trai, phong độ, cộng thêm hai người vệ sĩ túi lớn túi nhỏ đi phía sau...

Thượng Quan Tuyền dường như chẳng hề để tâm. cô vẫn tĩnh lặng, nhìn quanh một lượt bốn phía rồi hỏi: “Tất cả đồ ở đây đều là những mẫu mới hết à?”

một người phục vụ lập tức tươi cười trả lời: “Đúng vậy, cửa hàng chúng tôi đều bán những sản phẩm tốt nhất, không chỉ có quần áo, mà còn có giày dép, túi xách và các loại trang sức, tất cả đều là những kiểu dáng mới và đẹp nhất”.

Nghe những lời giới thiệu của cô phục vụ, hai người vệ sĩ như tóa thêm mồ hôi lạnh, vẻ mặt hoàn toàn kinh sợ. Bọn họ nhìn Lãnh Thiên Dục bằng ánh mắt cầu cứu, nhưng ánh mắt Lãnh Thiên Dục lại đầy ý cười, đứng nhìn Thượng Quan Tuyền.

Thượng Quan Tuyền sau khi nghe xong liền gật đầu nói: “Vậy cô đem tất cả những sản phẩm tốt nhất ra đây, mỗi loại một thứ, gói cẩn thận lại rồi đưa đến...”. cô đưa mắt nhìn Lãnh Thiên Dục.

Lãnh Thiên Dục cũng đã quen, nhìn thoáng qua hai người vệ sĩ, một người đặt mấy chiếc túi sang một bên, cầm danh thiếp ghi địa chỉ đưa cho người phục vụ.

“Gửi tất cả đến địa chỉ đó”. Thượng Quan Tuyền hồ hững nói.

Tất cả mọi người trong cửa hàng đều sững sờ. Bọn họ làm việc lâu như vậy nhưng chưa từng thấy có ai đi mua sắm như vậy. Họ đều nhìn Thượng Quan Tuyền, có ánh mắt ngờ vực, có ánh mắt hâm mộ, sùng bái...

“Thưa cô... cô... cô có muốn thử xem đồ trước không ạ...”. một người phục vụ cẩn thận lên tiếng hỏi. đi mua sắm như vậy thật quá kì lạ, chẳng lẽ cô gái này không cần xem hàng trước sao?

“không cần”. Thượng Quan Tuyền dứt khoát từ chối, chuyện đó không quan trọng, quan trọng là... phải tiêu hết tiền của cái tên kia!

cô khẽ nhìn lướt qua những ánh mắt tò mò, hơi mỉm cười rồi dựa người vào Lãnh Thiên Dục rất thân mật, nũng nịu nói: “Ông xã, anh trả tiền đi”.

“Được!”. Chỉ một tiếng ông xã đã khiến Lãnh Thiên Dục như mở cờ trong bụng. hần cong môi cười đầy yêu chiều, không hề thấy hần đang mất kiên nhẫn gì cả, đưa thẻ vàng cho người phục vụ.

Khi mấy người ra khỏi cửa hàng, mấy cô phục vụ tụ tập lại một chỗ, vẻ mặt đầy thần phục. Ngay sau đó tất cả đều hết sức vui mừng, không ngờ lại gặp được thần tài, xem ra hôm nay thành tích bán hàng của bọn họ quá tốt rồi...

“Này, mau mở danh thiếp kia ra xem phải gửi hàng đến đâu đi”. một cô phục vụ hỏi.

cô phục vụ kia nhìn xuống tờ danh thiếp rồi tròn mắt lên...

“Sao vậy?”. Những người khác cũng thấy rất ngạc nhiên, sau đó giật lấy tờ danh thiếp, nhìn xuống rồi cũng há hốc mồm!

Cao ốc của Lãnh thị...

203. Chương 203

HỒI 12 - CHƯƠNG 6: TẤT CẢ LÀ VÌ YÊU EM

Dòng nước ấm từ vòi hoa sen xối lên cơ thể đang mệt mỏi của Thượng Quan Tuyền, làn khói mờ mờ ảo ảo bao phủ lấy cả người cô. cô nhắm mắt lại, ngẩng cao đầu lên, giống như đang trong một lễ rửa tội, để dòng nước ấm áp xối lên người, bọt nước bắn tung tóe càng khiến cô thêm gợi cảm.

Hôm nay đáng ra cô phải rất tức giận mới đúng, nhưng...

Hình ảnh một Lãnh Thiên Dục dịu dàng cứ quanh quẩn trong đầu óc cô. một người đàn ông như hần có quy tắc rất rõ ràng, yêu là yêu, không thích là không thích, người tàn nhẫn, lạnh lùng như hần, làm sao có thể như lời Phỉ Tô nói được?

Dòng nước lăn dài từ đầu xuống đến chân, cô đứng trên nền đá cẩm thạch, cửa kính phòng tắm ở xung quanh mờ hơi nước khiến ánh mắt cô như trở nên mờ lung...

“Tuyền...”.

Có lẽ Thượng Quan Tuyền đã ở trong phòng tắm quá lâu nên Lãnh Thiên Dục lo lắng đẩy cửa vào, đập vào mắt hần là hình ảnh một cô gái xinh đẹp đang đứng tắm...

Khí nóng như lượn lờ xung quanh, mái tóc dài ướt nước của cô phủ trước ngực, làn da trắng nõn mềm mại, những đường cong hoàn hảo, bắp đùi thon dài rắn chắc, cảnh xuân lộ lộ trước mắt...

Cảnh đẹp trước mặt khiến tim Lãnh Thiên Dục đập thành thịch, đôi mắt chim ưng dần trở nên thâm trầm.

Thượng Quan Tuyền cũng đờ người ra... cô ngơ ngẩn nhìn người đàn ông tự dưng xông vào phòng tắm. Khi nhìn vào ánh mắt khác thường của hần thì cô mới cuống quýt lấy áo tắm che người lại...

Lãnh Thiên Dục nắm chặt tay thành nắm đấm, áp chế dục vọng đang dâng lên trong lòng, lập tức đóng cửa lại rồi đi ra ngoài.

hần nắm mạnh tay lên tường, trong đầu hiện lên cảnh đẹp hoàn mỹ vừa rồi. cô xinh đẹp như vậy đứng giữa làn khói mờ mờ ảo ảo khiến hần không thở nổi. Cửa kính phản chiếu lại hình ảnh một cô gái xinh đẹp và mong manh, dường như không cẩn thận thì cô sẽ biến mất. Hàng lông mày cô hơi nhíu lại như đang buồn buồn khiến người ta chỉ muốn ôm vào lòng mà yêu thương.

Nhưng... hần chỉ có thể ảo não mà bước ra ngoài. hần cảm thấy mình chẳng khác gì cảm thú, sao lúc này lại có thể sinh ra ý nghĩ như vậy với cô được chứ?

Thượng Quan Tuyền bước ra khỏi phòng tắm mà trong lòng vẫn thấp thỏm. cô cẩn thận nhìn Lãnh Thiên Dục rồi nhẹ nhàng đi tới trước bàn trang điểm chải đầu. cô không khó để nhìn ra hắn đang cố kìm nén bản thân mình, trong lòng lại thấy cảm động.

“Tuyền, hết giận chưa?”

Lãnh Thiên Dục đi đến sau lưng cô, cánh tay rắn chắc đặt trên đầu vai thon gầy của cô. Khuôn mặt tuần tú áp vào má cô, hành động cực kì mờ ám, hắn tham lam hít thở hương thơm thanh nhã trên người cô.

“Còn lâu mới hết giận”. Thượng Quan Tuyền bối rối đứng dậy, tránh xa khỏi hơi thở nóng bỏng của hắn. cô cố ý ra vẻ đang tức giận đáp lại, có trời mới biết lúc này tim cô đập nhanh đến cỡ nào.

cô nhẹ nhàng ngồi xuống giường, co người ôm lấy chân, thật không ngờ đi dạo phố cũng mệt như vậy. Ngay sau đó, bàn tay Lãnh Thiên Dục cũng nhẹ nhàng đặt lên chân cô, áp chế dục vọng trong lòng rồi xoa bóp bóp chân cho cô.

“Phải làm thế nào đây? Ông xã phải làm thế nào mới khiến em vui vẻ đây?”. Lãnh Thiên Dục dịu dàng lên tiếng, trong mắt ngập tràn sự quan tâm.

cô bé này đúng thật là ngốc quá, cô cho rằng chỉ đi dạo phố một ngày là có thể tiêu hết tiền của hắn sao? Nhưng mà một tiếng ông xã của cô khiến hắn cực kì thích. không biết tại sao, Lãnh Thiên Dục lại cực kì thích Thượng Quan Tuyền gọi hắn như vậy.

“Này... Lãnh Thiên Dục!”

Thượng Quan Tuyền đặt tay lên tay hắn, cô bất mãn nói: “Lúc đó em chỉ không muốn người khác hiểu lầm em là tình nhân của anh thôi. Anh đừng có mà tưởng bở, còn lâu em mới cần một ông xã như vậy, lúc nào cũng có phụ nữ vây quanh”.

nói xong cô vội vàng cup mắt xuống, không nhìn vào đôi mắt thâm thúy của Lãnh Thiên Dục, trái tim hình như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực rồi.

“Em nói dối...”. Lãnh Thiên Dục giận quá hóa cười, hắn bật tiếng cười trầm thấp rồi dướn người lên hôn lên đôi môi non mềm của cô...

Nụ hôn của hắn vẫn bá đạo và mạnh mẽ như trước, nhưng vẫn mang theo sự dịu dàng.

Lúc cô cảm thấy tràn ngập trong mũi mình là hơi thở của hắn thì hắn mới lưu luyến buông cô ra, qua hơi thở rối loạn của hắn thì không khó để nhận ra hắn đang cố kìm chế bản thân.

“Tuyền, tuy anh rất thích thấy em ghen nhưng có một số việc anh hy vọng em có thể hiểu rõ”. Lãnh Thiên Dục sau khi hít sâu một hơi liền đưa tay lên vuốt nhẹ lên tóc cô.

“Ai nói em ghen? Em chẳng quan tâm quan hệ của anh với mấy người phụ nữ khác”. Thượng Quan Tuyền giận dỗi nghiêng đầu ra chỗ khác.

Lãnh Thiên Dục cười lắc đầu, bàn tay nhẹ nhàng xoay đầu cô lại để cô nhìn thẳng vào đôi mắt hắn, giọng nói dịu nhẹ như đang thì thầm với người yêu: “Tuyền, em tin anh không?”

Ánh mắt của hắn đầy thâm thúy và cũng tràn ngập tình cảm dịu dàng...

Trái tim Thượng Quan Tuyền run lên, cô nên tin tưởng hắn, không phải sao. Nhưng...

“Em không biết, mấy lời anh nói khiến em thấy rất mờ mịt! Anh nói anh không có quan hệ gì với mấy người đó nhưng lại nói dối mình là vị hôn phu của em để lừa em ở bên cạnh anh...”. cô lên tiếng.

“Đó là vì anh yêu em”. Lãnh Thiên Dục không chút do dự thốt ra lời, đôi mắt đầy kiên định khiến người khác không thể nghi ngờ.

Câu này đầy kiên định khiến Thượng Quan Tuyền ngơ ngẩn nhìn hắn, nhất thời không biết nên nói gì.

Ánh mắt Lãnh Thiên Dục lướt qua tia đau lòng, ngón tay nhẹ nhàng vuốt nhẹ lên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của cô rồi tiếp tục lên tiếng: “Bên cạnh anh có rất nhiều phụ nữ nhưng người khiến anh lo lắng, căng thẳng thì chỉ có duy nhất một người mà thôi. Tuyền, anh yêu em nên không muốn khiến em phải đau

lòng. Em là người con gái mà cả đời Lãnh Thiên Dục này yêu thương nhất. Trong lòng anh đã sớm ngập tràn hình ảnh của em, làm sao có thể ở cùng những người phụ nữ khác được?”

Trái tim Thượng Quan Tuyền lại bắt đầu nhảy nhót, trong lòng luống cuống, cô không dám nhìn hấn.

“Nhưng Phỉ Tô nói... cô ấy và anh đã... à... cái đó...”. cô không biết phải nói thế nào, cứ ấp úng mãi...

204. Chương 204

HỒI 12 - CHƯƠNG 7: LÒNG DẠ NHAM HIỂM

“cô bé ngốc”. Lãnh Thiên Dục không khó để đoán ra Phỉ Tô đã nói gì với Thượng Quan Tuyền. hấn yêu mến cốc nhẹ lên đầu cô, giọng nói như đang trêu nhạo: “cô nhóc oan gia của Ngạn Tước còn nhìn ra cô ta đang nói dối, vậy mà em lại không biết”.

“Anh mới ngốc ý, không đúng, anh là đại ngốc mới đúng”. Thượng Quan Tuyền cảm thấy sự mờ mịt trong lòng như tan biến hết, cô nhận ra từ sâu trong thâm tâm cô vẫn luôn tin tưởng hấn.

Nhìn cô nở nụ cười rạng rỡ, Lãnh Thiên Dục cũng cực kì vui mừng, hấn cúi đầu cười, yêu chiều ôm cô vào lòng.

“Được, được, anh là đại ngốc!”. Đôi môi mỏng khêu gợi của hấn khẽ cắn vành tai mềm mại của cô, rồi bổ sung thêm một câu: “Đại ngốc yêu Ngốc, vậy Ngốc có yêu Đại ngốc không?”

“không! Đại ngốc ngốc ghê như thế...”. Mặt Thượng Quan Tuyền đỏ bừng, cô mỉm cười tránh né hơi thở của hấn.

“Ngốc nói dối, xem ra anh chỉ có thể bức cung thôi”. Lãnh Thiên Dục nói xong liền biến thành một con hổ đói muốn vồ mồi cù Thượng Quan Tuyền...

“A... đáng ghét, đường đường là lão đại mà đi bắt nạt một cô gái”. Thượng Quan Tuyền vừa né vừa cười lên án hấn.

“yêu hay không yêu?”

“không yêu...”.

“Em yêu hay không yêu...”.

“A... haha, Dục...”.

Đêm mùa hạ, biệt thự Lãnh gia tràn ngập tiếng cười vui vẻ...

Cũng tại một biệt thự khác, bầu không khí lại lạnh lẽo khiến người khác phải khiếp sợ.

“Niếp tiên sinh, anh đã biết rõ con chip đang trong tay Thượng Quan Tuyền, tại sao không đi lấy lại?”. Về mặt giáo phụ Nhân Cách đầy âm trầm, ông ta thấp giọng hỏi, trên mặt không hề có chút đau đớn nào vì tang thương.

“Tình huống hiện tại đã rơi vào bế tắc, Thượng Quan Tuyền bị mất trí nhớ, trước khi cô ấy khôi phục lại trí nhớ thì tôi không thể ra tay”. Niếp Ngân tao nhã ngồi trên sofa, nhìn về mặt tức giận của giáo phụ Nhân Cách rồi nói.

“Cái gì? Nếu cả đời cô ta không nhớ lại thì chẳng lẽ nhiệm vụ này sẽ không bao giờ hoàn thành được hay sao?”. Giáo phụ Nhân Cách như nghe được tin tức chấn động nhất trên đời, nhìn Niếp Ngân rồi chất vấn.

Niếp Ngân mỉm cười, băng quơ lên tiếng: “Ông sai rồi, giáo phụ Nhân Cách, không phải không bao giờ hoàn thành mà là vứt bỏ nhiệm vụ”.

“Cái gì?”. Về mặt giáo phụ Nhân Cách lúc này như nuốt phải một quả trứng chim: “Niếp... Niếp tiên sinh, anh đang nói đùa phải không?”

Niep Ngân chậm rãi đứng dậy, giọng điệu lạnh nhạt: “Nếu Thượng Quan Tuyền không thể khôi phục trí nhớ thì tôi sẽ tự động bỏ nhiệm vụ này”.

“Niep tiên sinh... trước nay anh chưa bao giờ như vậy... Sao lần này lại...”.

“Tôi sẽ bồi thường không thiếu một xu cho giáo phụ, nhưng với chuyện của tổ chức BABY-M, ông không có quyền can thiệp”. Niep Ngân lạnh lẽo cắt ngang lời giáo phụ Nhân Cách!

“Anh...”. Giáo phụ Nhân Cách phẫn nộ nhưng vẫn cố nín nhịn, ánh mắt ông ta dần chuyển sang tia khấn cầu.

“Niep tiên sinh, tôi không thể điều động thuộc hạ của mình đối đầu trực tiếp với Lãnh Thiên Dục. Trong tổ chức, uy tín của Lãnh Thiên Dục ngày càng cao, càng ngày càng có uy hiếp với tôi. Giờ Lãnh Thiên Dục đang tập trung vào tôi, nếu không thấy lấy được con chip thì tôi sẽ không hề có một chút lợi thế nào cả”.

Niep Ngân nghe vậy, chỉ cười lạnh: “Giáo phụ Nhân Cách, ông không ngu ngốc đến mức cho rằng chỉ một con chip nho nhỏ là có thể uy hiếp được Lãnh Thiên Dục đấy chứ? Tôi nghĩ cái ghế lão đại không phải ai ngồi vào cũng được đâu”.

“Niep Ngân, anh có ý gì?”. Khuôn mặt giáo phụ Nhân Cách trắng bệch, giọng điệu cũng trở nên tức giận.

Niep Ngân nhẹ nhàng quay người lại, đôi mắt thâm thúy đầy lạnh lẽo và châm chọc...

“Giáo phụ Nhân Cách, dã tâm của ông tôi không quan tâm. không ngại nhắc ông một câu, nếu ông muốn đối phó với Lãnh Thiên Dục thì tốt nhất là hãy khiến hắn ta biến mất hoàn toàn trên cõi đời này, nếu không... Chỉ cần hắn ta còn lại một hơi thở thì vận mệnh của cả ông và gia tộc ông sẽ khó tránh khỏi kiếp nạn”.

hắn gần từng câu từng chữ, giọng nói trầm thấp vang lên. nói xong, Niep Ngân liền rời đi.

Giáo phụ Nhân Cách ngồi sững sờ trên ghế sofa. Ông ta hoàn toàn hiểu những lời của Niep Ngân. Vì Lãnh Thiên Dục là một người trời sinh đã lạnh lẽo và tàn nhẫn, ông ta vĩnh viễn không thể quên cái ngày Lãnh Thiên Dục thăm sát các gia tộc, khôi phục lại tổ chức Mafia.

Tình cảnh đó khiến ông ta không thể hít thở nổi, ông ta tuyệt đối không để chuyện đó xảy ra với gia tộc mình.

Nghĩ tới đây, ông ta vội vã đứng dậy, cầm điện thoại, ấn một chuỗi số quen thuộc...

“Alo...”. Chỉ trong chốc lát, từ điện thoại truyền đến giọng nói trầm thấp, nặng nề như bàn thạch.

“Thời gian của chúng ta không còn nhiều, nếu không đối phó với Lãnh Thiên Dục thì hẳn nhất định sẽ gây bất lợi cho chúng ta”. Giáo phụ Nhân Cách đi thẳng vào vấn đề.

“Haha...”. Tiếng cười trầm thấp đầy châm chọc truyền đến bên tai giáo phụ: “Ông yên tâm đi, con trai ông vừa chết, Lãnh Thiên Dục tạm thời sẽ không động đến ông đâu, trừ khi hắn ta đã nắm được chứng cứ bất lợi của ông”.

“Nhất định là Lãnh Thiên Dục đã nhìn ra manh mối gì từ con trai tôi rồi, may mà lúc ấy tôi tới kịp, nếu không chẳng con tôi sẽ khai ra mọi chuyện”. Giáo phụ Nhân Cách tức giận lên tiếng.

“Quả nhiên, lòng dạ của giáo phụ cũng thật nham hiểm, biết tiến biết lùi. Nếu lúc đó Sax Ân không chết thì người chết chắc chắn là ông, xem ra điều này ngài giáo phụ hiểu rất rõ”. Điện thoại lại vang lên giọng nói lạnh lùng của một người đàn ông.

“Thù này tôi nhất định sẽ đòi Lãnh Thiên Dục trả lại”. Về mặt giáo phụ Nhân Cách đầy tàn độc khiến người khác phải sợ hãi. Ngay sau đó, ông ta nói thêm: “cô Thượng Quan Tuyền kia anh hãy chú ý kỹ, Niep Ngân nói vì cô ta mất trí nhớ nên sẽ bỏ nhiệm vụ đấy, cái tên Niep Ngân đó tôi cũng sẽ xử lý sau”.

“Ông muốn diệt trừ Niep Ngân? Vậy nghĩa là ông sẽ đối đầu với tất cả sát thủ của tổ chức BABY-M!”. Điện thoại truyền đến lời nhắc nhở của người đàn ông.

“Chỉ cần Lãnh Thiên Dục và Niep Ngân chết thì cả hai tổ chức đều như rắn mất đầu. Tôi không tin dựa vào uy tín của tôi mà lại không ổn định được hai tổ chức đó. Hơn nữa còn có anh làm trợ thủ đắc lực của tôi nữa, không phải sao? Haha...”. Giáo phụ Nhân Cách cất tiếng cười lạnh.

Điện thoại cũng vang lên tiếng cười lạnh của người đàn ông ở đầu bên kia, nhưng tiếng cười này lại đầy ý tứ sâu xa...

205. Chương 205

HỒI 12 - CHƯƠNG 8: TỨ ĐẠI TÀI PHIỆT TỰ HỢP Ở LÃNH GIA (1)

Biệt thự Lãnh gia dường như đã lâu lắm rồi chưa được náo nhiệt như thế này. Trời vừa sáng tinh mơ, những giọt sương vẫn còn đọng lại trên những đóa hoa tử vi, những tia nắng sớm dường như đã nhảy nhót khắp nơi.

Tất cả người làm trong biệt thự đều hết sức bận rộn. Mặt kính thủy tinh óng ánh tản ra những tia sáng lấp lánh, những chai rượu đỏ được vận chuyển từ Pháp tới mang theo sự lãng mạn nồng ấm của Provence...

Hôm nay là ngày tứ đại tài phiệt tự hợp, đây là một sự kiện hàng năm của bốn người bạn thân. Dù hôm nay có hội nghị, cuộc họp quan trọng nào đi nữa, hợp tác thương nghiệp giá trị đến mấy thì mỗi người dù ở đâu trên thế giới cũng sẽ tụ họp ngồi lại với nhau.

Tất cả mọi người đều hết sức khẩn trương và bận rộn, chỉ có một người rảnh rỗi, đó chính là Thượng Quan Tuyền. Lúc này cô đang ngồi trên xích đu, nhẹ nhàng đung đưa người theo làn gió. Quần áo trắng bằng lụa mỏng càng tôn lên sự xinh đẹp của cô. cô ngồi giữa biển hoa tử vi tràn ngập sắc tím lại càng thêm mỹ lệ.

Khóe môi ẩn hiện nụ cười, bàn tay nhẹ nhàng đặt lên bụng, cảm nhận sự vui thích trong lòng. cô nghĩ đến duyên phận của nam nữ quả thật là khó nói, từ hai người xa lạ lại quen biết nhau, hiểu nhau rồi yêu mến nhau, gần gũi nhau, chỉ mấy năm tìm hiểu là có thể kết duyên cả đời.

Thượng Quan Tuyền biết bản thân không thể xem nhẹ cảm giác yêu say đắm và ỷ lại đối với Lãnh Thiên Dục. Dù ở bên ngoài hần lạnh lùng, tàn nhẫn, nghiêm khắc đến thế nào, thì hần luôn bao dung và yêu thương cô. Đúng, mỗi khi nhìn vào ánh mắt dịu dàng, yêu thương của Lãnh Thiên Dục, cô cảm thấy trái tim đầy ấm áp...

“Tuyền...”

đang nghĩ ngợi thì giọng nói trầm thấp của Lãnh Thiên Dục vang lên. Sau đó, bóng người cao lớn dường như che khuất ánh mặt trời, dịu dàng nhìn Thượng Quan Tuyền.

Thượng Quan Tuyền ngẩng đầu lên, nhìn bóng dáng cao lớn của người đàn ông đang lại gần mình, ý cười trong mắt ngày càng rõ nét.

“Dục, mọi chuyện đã chuẩn bị xong chưa?”. cô mỉm cười, để hần ôm mình vào lòng, hai người cùng ngồi trên chiếc xích đu.

Dáng người cao lớn cùng thân hình nhỏ nhắn xinh đẹp, xung quanh là biển hoa tử vi lãng mạn tạo thành một khung cảnh cực kỳ đẹp.

“Dì Trần làm việc thì anh rất yên tâm, chỉ là...”. Ánh mắt Lãnh Thiên Dục đầy yêu chiều, khẽ vuốt ve gương mặt nhỏ nhắn của cô, hần cất giọng đầy thân thiết: “Chỉ là anh không muốn em mệt mỏi quá, lại quên mất tổ chức buổi tụ họp ở đây lại ảnh hưởng đến chuyện nghỉ ngơi của em, anh sợ em mệt”.

Giọng nói đầy dịu dàng, tình cảm và áy náy.

Thượng Quan Tuyền nhẹ nhàng cười, dựa đầu vào vai hần: “không đâu, anh quan tâm đến em thế, sao em lại mệt được. Ngược lại, giờ em là người nhàn rỗi nhất trong biệt thự, dì Trần cứ dặn em không được làm cái này, không được động vào cái kia...”.

Lãnh Thiên Dục yêu chiều vuốt nhẹ lên mũi cô, ánh mắt đầy tình cảm: “cô bé ngốc, giờ việc quan trọng nhất của em là không cần làm gì cả, chỉ cần bình an sinh con của hai chúng ta là được rồi! Giờ em có thấy chỗ nào không thoải mái không?”

nói xong, bàn tay to lớn của hần bao phủ lên bụng cô. Bàn tay này là bàn tay che mưa gọi gió, quyết định số phận của con người, vậy mà lại chưa từng cẩn thận và dịu dàng như vậy.

Thượng Quan Tuyền mỉm cười đầy hạnh phúc, cô cũng đặt tay lên tay hắn, nhẹ giọng nói: “không, nhưng thỉnh thoảng em lại thấy rất khó chịu, muốn nôn nhưng lại không nôn được...”

Lãnh Thiên Dục nở nụ cười ấm áp: “Đây là phản ứng bình thường khi có thai thôi, em chịu khó một chút. Nếu muốn ăn gì cứ nói với anh hay dì Trần nhé, biết chưa?”

Thượng Quan Tuyền dịu dàng gật đầu, nhìn vẻ mặt đầy khấn trương của hắn, trong lòng cô cực kì hạnh phúc. cô cảm thán một tiếng: “Dục, anh có thấy đây là chuyện rất kì lạ không? Con sẽ có khuôn mặt giống anh, tính cách cũng giống anh nữa...”

Lãnh Thiên Dục dịu dàng lắng nghe câu nói đầy tính trẻ con của Thượng Quan Tuyền, sau đó khuôn mặt tuấn tú của hắn vui vào tóc cô, hít sâu mùi hương thơm ngát của cô rồi lên tiếng: “Tuyền, cảm ơn em đã khiến anh được làm cha...”

hắn vốn có thói quen làm việc một mình, chưa bao giờ nghĩ rằng một người có trái tim sắt đá như mình lại bị một cô gái “trói chặt”. Nhưng hắn muốn để cô mang thai con của hắn, hắn yêu cô, điều này hắn hoàn toàn khẳng định. hắn cũng có thể cảm nhận được rằng cô cũng yêu hắn, chỉ là lần này hắn sẽ không ép cô phải nói ra nữa, hắn muốn để cô chủ động...

Còn cô thì biết rằng cả đời mình đã rơi vào “tay giặc” rồi...

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thượng Quan Tuyền dần đỏ ửng lên, áp mặt vào lồng ngực rắn chắc của hắn, lần đầu tiên cô có cảm giác an toàn.

Đúng lúc hai người đang nồng tình mật ý thì dì Trần lại phá vỡ sự yên lặng...

“Đại thiếu gia, à...”. Khi bà thấy hai người đang thân thiết như vậy thì trong lòng rất vui, bà cười nói: “Đại thiếu gia, đại thiếu phu nhân, nhị thiếu gia và Bùi tiểu thư đã về rồi”.

Từ sau khi biết Thượng Quan Tuyền mang thai, dì Trần và người làm trong biệt thự Lãnh gia đều sửa lại miệng. Bọn họ đã làm ở đây nhiều năm nhưng chưa từng thấy đại thiếu gia đưa về một người phụ nữ, quan trọng hơn là cô gái này lại đang mang thai con của đại thiếu gia. Là người nhạy bén, sao bọn họ lại có thể không phát hiện ra sự thay đổi kì lạ này chứ? Vì vậy tất cả mọi người đều nhất trí sửa lại miệng, gọi cô là đại thiếu phu nhân.

Nhưng bọn họ vẫn không hiểu tại sao đến giờ đại thiếu gia vẫn không tổ chức hôn lễ.

Thượng Quan Tuyền rõ ràng là không thích cách xưng hô này, nghe dì Trần gọi mình như vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ bừng lên, vội đứng lên nói lảng sang chuyện khác: “Dì Trần, Vận Nhi đã đến rồi, vết thương của cậu ấy đã khỏi chưa?”

Nhớ lại ngày hôm đó cô vẫn còn cảm thấy sợ hãi, rõ ràng tên kia muốn lấy mạng cô nhưng không ngờ Vận Nhi lại đỡ thay cho cô, cảm giác này khiến cô rất áy náy.

Lãnh Thiên Dục chậm rãi đứng lên, nắm chặt vai cô rồi lên tiếng an ủi...

“Vận Nhi có Thiên Hi quan tâm, nhất định là khỏe lại từ lâu rồi. Em cứ yên tâm đi! đi thôi, chúng ta đi thăm cô ấy!”

Thượng Quan Tuyền nở nụ cười vui vẻ, nắm tay Lãnh Thiên Dục đi ra khỏi vườn hoa tử vi.

HỒI 12 - CHƯƠNG 8: TỨ ĐẠI TÀI PHIỆT TỰ HỢP Ở LÃNH GIA (2)

Khi thấy Bùi Vận Nhi hoàn toàn khỏe mạnh đứng trước mặt mình, Thượng Quan Tuyền rốt cuộc cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Vận Nhi, tớ lo cho cậu lắm đấy... May mà còn có anh Thiên Hi”. Từ tận đáy lòng, cô rất cảm ơn Lãnh Thiên Hi đã lo lắng và chăm sóc cho người bạn thân của mình. cô còn cố ra vẻ đang oán trách

“Nhưng mà Vận Nhi này, cậu chẳng giống bạn tốt gì cả, vết thương đã lành mà chẳng nói gì cho tớ biết, làm tớ lo cho cậu lắm đấy”.

Bùi Vận Nhi xấu hổ, vừa định nói gì đó thì Lãnh Thiên Hi bước lên, cánh tay rắn chắc ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của Vận Nhi rồi cười nói: “Tiểu Tuyền, đừng trách Vận Nhi nữa, cô bé này ngày nào cũng nhắc đến em nhưng anh là bác sĩ nên không cho phép cô ấy đi ra ngoài lung tung!”

“Anh... hai người...”

Thượng Quan Tuyền không khó để nhìn ra tình cảm ái muội giữa hai người, cô vừa kinh ngạc vừa vui mừng, không ngờ rằng chỉ mới mấy ngày không gặp mà quan hệ của hai người này đã tiến triển như vậy...

Xem ra mấy ngày vừa rồi nhất định xảy ra rất nhiều chuyện hay rồi, đợi lúc nào phải “nghiêm hình bức cung” Vận Nhi mới được!

Lãnh Thiên Dục thấy hai người như vậy thì không hề thấy kì quái, lên tiếng nói với em trai, trong lời nói hàm chứa lời chúc mừng.

“Đối xử với cô ấy cho tốt vào!”

“Tuân lệnh”. Lãnh Thiên Hi đầy vui mừng đáp lại. Sau đó, ánh mắt nóng bỏng của anh nhìn Bùi Vận Nhi khiến khuôn mặt nhỏ nhắn của cô càng đỏ ửng lên.

Đúng lúc này...

“Đại thiếu gia, người làm vừa báo Hoàng Phủ tiên sinh, Cung tiên sinh và Lăng tiên sinh đã đến rồi”. Di Trần vội vàng chạy vào phòng khách rồi nói.

Lãnh Thiên Dục nhìn đồng hồ trên tay, gương mặt cương nghị hiện rõ nét dịu nhẹ, trong mắt ánh lên ý cười...

“không ngờ mấy tên này lại đến sớm thế!”

“Xem ra Lãnh gia lại được phen náo nhiệt rồi!”. Lãnh Thiên Hi cười nói.

không bao lâu sau, cánh cổng biệt thự Lãnh gia từ từ mở ra...

một đoàn xe limousine cực kì phong cách chạy thẳng vào biệt thự Lãnh gia, ở giữa hàng xe là ba chiếc xe cực kì nổi bật.

Chiếc xe Bentley đẳng cấp dưới ánh mắt trời lại càng thêm lấp lánh. Chiếc xe này cũng giống như chiếc Bugatti Veyron của Lãnh Thiên Dục, đều là hàng hiếm, có màu hồng ruby, viền xe được đính kim cương lộ rõ sự xa hoa. Những chiếc xe này là của Hoàng Phủ Ngạn Tước và Lăng Thiếu Đường, trên thế giới không có chiếc thứ ba.

Còn xe của Cung Quý Dương thì cực kì bắt mắt. Anh ta vốn là người thích tân tiến lại máy móc, tất nhiên sẽ rất kì công sửa sang cho xế hộp của mình. Chiếc xe cực kì nổi bật, đến nỗi có thể khiến những bậc tài năng trong giới thiết kế xe phải xấu hổ, ở phía trên còn đính một lá cờ thương hiệu của riêng anh ta.

Những chiếc xe khác đều đi theo để bảo vệ, cả phía trước và phía sau.

Đoàn xe hùng dũng tiến vào biệt thự, vào đến chỗ đỗ xe thì dừng lại.

Lãnh Thiên Dục nắm tay Thượng Quan Tuyền đứng ở một bên, đôi môi mỏng vốn lạnh lùng giờ lại đang nở nụ cười thần nhiên.

“Thiên Dục, người bạn yêu quý nhất của tôi...”

Cung Quý Dương đi đầu, hai cánh tay rắn chắc ôm chặt lấy Lãnh Thiên Dục. Sau đó anh ta nhìn Thượng Quan Tuyền, vừa định giơ tay ôm cô thì bị ánh mắt hung dữ của Lãnh Thiên Dục chiếu thẳng đến...

Cung Quý Dương ra vẻ bất đắc dĩ, nhún vai cười, vượt qua Thượng Quan Tuyền rồi lại giơ tay ôm Lãnh Thiên Hi ở bên cạnh...

“Tiểu tử, lâu rồi không gặp, không ngờ cậu cũng có phúc đấy nhỉ, hiểu biết hơn ông anh trai chẳng khác gì khúc gỗ kia rồi!”. Anh ta húng hắng lên tiếng.

Lãnh Thiên Dục bất đắc dĩ lắc đầu, cứ lúc nào gặp mặt cũng thấy cái bản mặt cười cợt của tên đó, dường như trên đời này chẳng có việc gì khiến cậu ta để tâm cả.

“Cung Quý Dương, dạo này cậu vô vị quá đấy, chẳng trách cô gái kia không chịu nổi”.

Hoàng Phủ Ngạn Tước tiến lên một bước, vỗ vai Cung Quý Dương rồi cất giọng chế nhạo.

Lăng Thiệu Đường ôm Kỳ Hinh, không nói gì, chỉ mỉm cười.

Thượng Quan Tuyền tò mò nhìn đám người trước mặt, trong đầu dường như hiện lên một điều gì đó nhưng cũng nhanh chóng biến mất, không hề để lại chút dấu vết nào.

Kỳ Hinh bước lên, khuôn mặt nhỏ nhắn dịu dàng nở nụ cười ấm áp, cô nhẹ nhàng cầm tay Thượng Quan Tuyền, nhẹ giọng nói: “Chúng ta lại gặp nhau rồi, thì ra cô là Thượng Quan Tuyền...”.

nói xong, cô lại nhìn Lãnh Thiên Dục, nở nụ cười đầy bí hiểm rồi nói với Thượng Quan Tuyền: “Xem ra ước nguyện của cô ở La Mã đã thành hiện thực rồi”.

Mấy câu nói của Kỳ Hinh khiến Thượng Quan Tuyền thấy rất mờ mịt. cô mơ màng nhìn Kỳ Hinh, tuy cô gái này nhìn hơi quen nhưng cô vẫn không nhớ ra nổi, chẳng lẽ trước kia hai người quen nhau sao?

“Ôi... khổ thân cô bé quá, cô thật sự không nhớ ra tôi là ai à? Mau nhìn kỹ đi nào, có thấy quen không?”. Cung Quý Dương bày ra vẻ mặt khoa trương hỏi Thượng Quan Tuyền.

Thượng Quan Tuyền nhìn vào đôi mắt tà mị của anh ta, dường như nhớ lại điều gì đó...

thật lâu sau, Thượng Quan Tuyền nhún mày, mờ mịt lắc đầu.

Lãnh Thiên Dục thấy bộ dạng khó xử của Thượng Quan Tuyền, dịu dàng ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của cô rồi lên tiếng: “Tuyền, không nhớ ra thì đừng cố ép bản thân nữa, đừng làm khổ chính mình”. Rồi hắn lập tức liếc mắt nhìn đám người Lăng Thiệu Đường...

“Mau vào trong đi, rượu ngon từ Pháp mới được chuyển về đó, chúng ta cùng uống vài chén”.

Nhìn cánh tay rắn chắc của Lãnh Thiên Dục đặt bên eo Thượng Quan Tuyền, ba người kia vốn kinh ngạc nhưng sau đó lập tức mỉm cười. Bọn họ chơi với nhau từ nhỏ nhưng đây là lần đầu tiên nhìn thấy cảnh này, xem ra người lạnh lùng như Lãnh Thiên Dục thật sự rất yêu thương cô gái này.

HỒI 12 - CHƯƠNG 8: TỬ ĐẠI TÀI PHIỆT TỰ HỢP Ở LÃNH GIA (3)

Vì là buổi tự hợp của những người bạn thân nên bình thường bốn người luôn mặc vest, đi giày da, thì hôm nay lại ăn mặc rất thoải mái. Ngay cả Lãnh Thiên Dục cũng không mặc đồ vest, bộ đồ bình thường hắn mặc trên người lại càng tôn lên khí chất anh tuấn, sự lạnh lẽo vốn có cũng không còn.

trên bàn ăn trong vườn hoa của biệt thự Lãnh gia bày rất nhiều món ăn mỹ vị. Chiếc khăn trải bàn màu trắng kết hợp cùng sắc tím của hoa tử vi xung quanh tạo ra một bầu không khí thanh nhã, mùi rượu nồng đậm thoang thoảng khắp mọi nơi...

Hoàng Phủ Ngạn Tước tao nhã lắc lắc ly rượu trong tay, đôi mắt đẹp lóe lên ý cười. Anh ta cực kì giống một bậc vương tử bước ra từ thế giới cổ tích. Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn Lãnh Thiên Dục, cố ý bày ra vẻ khó hiểu hỏi:

- Thiên Dục, tớ thấy hình như biệt thự Lãnh gia có gì khác khác ý. Nhưng rốt cuộc là khác ở chỗ nào nhỉ... thật kì lạ... Đúng rồi, Thiệu Đường, cậu nói thử xem?

Lăng Thiệu Đường cũng rất phối hợp với Hoàng Phủ Ngạn Tước, anh ta đặt ly rượu trong tay xuống, khuôn mặt điển trai thoáng qua sự chế nhạo. Anh ta ra vẻ đồng ý gật gù đầu, nhìn Lãnh Thiên Dục rồi nói:

- Đúng thế, Thiên Dục, sao tựưng tính tình của cậu thay đổi thế? Trước đây tớ làm gì thấy có cả vườn hoa tử vi thế này đâu.

Kỳ Hinh ngồi bên cạnh Lăng Thiệu Đường, nhìn ông xã đang trêu chọc bạn, trên khuôn mặt xinh đẹp của cô là nụ cười tươi rạn rỡ. cô biết sau khi mấy người này bàn chuyện công việc xong là sẽ quay ra trêu chọc nhau.

Khi thấy Thượng Quan Tuyền và Bùi Vận Nhi dùng ánh mắt hết sức kì quái nhìn năm người đàn ông, cô bật cười, dịu dàng lên tiếng:

- Tiểu Tuyền, Vận Nhi, hai người không cần phải ngạc nhiên thế đâu. Mấy người này chỉ cần tụ tập với nhau thì không chuyện gì là không thể xảy ra. Người ngoài không biết đều tò mò muốn tham dự buổi tụ họp, nhưng chẳng ai biết tất cả đều bị mấy người này lừa cả.

Thượng Quan Tuyền và Bùi Vận Nhi nhìn nhau, nhất là Thượng Quan Tuyền, cô mở to đôi mắt ngây thơ vô tội nhìn mấy người đàn ông trước mặt.

Lãnh Thiên Dục ngồi bên cạnh vẫn không hề thay đổi sắc mặt. Hắn cũng biết chỉ cần tụ tập với nhau thì chỉ có vài phút là nói chuyện công việc, còn lại là nói chuyện phiếm và trêu chọc lẫn nhau... Đây là tình bạn đặc biệt thân thiết của bọn họ.

Hắn nhếch môi cười, nói: “Mấy người các cậu mồm mép vừa thôi, đừng dọa đến Tuyền”.

Chỉ một câu nói ngắn gọn đã nói rõ sự thương yêu của hắn với Thượng Quan Tuyền.

Lãnh Thiên Dục vừa nói xong, Lãnh Thiên Hi liền cười trộm. Xem ra tình yêu khiến đầu óc anh trai anh có vấn đề gì, chẳng lẽ anh ấy không biết câu nói vừa rồi lại càng khơi lên hứng thú của ba người kia hay sao?

Quả nhiên, ba người kia vừa nghe vậy thì lập tức quay ra nhìn nhau rồi lại đồng loạt nhìn Lãnh Thiên Dục, sau đó quay sang nhìn Thượng Quan Tuyền...

Thượng Quan Tuyền bị mấy người nhìn chằm chằm thì thấy không được tự nhiên, cô theo bản năng nhích người lại gần Lãnh Thiên Dục, còn Lãnh Thiên Dục cũng giang tay ôm cô vào lòng.

- Tiểu Tuyền... - Cung Quý Dương mở miệng đầu tiên, không hề để tâm đến Lãnh Thiên Dục, tùy tiện gọi tên mụ của cô.

Thấy ánh mắt Lãnh Thiên Dục lạnh đi, anh ta còn cười ha ha, cầm ly rượu đưa đến trước mặt cô, sau đó nụ cười trên môi hoàn toàn tan biến, vẻ mặt đầy bi thương...

Thượng Quan Tuyền mở to mắt nhìn Cung Quý Dương, nét mặt người đàn ông này thay đổi nhanh thật, cứ như anh ta đang diễn kịch vậy...

- Tiểu Tuyền, sao cô lại quên tôi chứ? Đúng là buồn quá mà, ở Hy Lạp chúng ta thật sự rất vui vẻ đấy - Giọng nói trầm thấp ra vẻ tiếc hận của Cung Quý Dương vang lên.

Thượng Quan Tuyền vốn là người đơn thuần, không hiểu tính tình kỳ quái của Cung Quý Dương, cô mở to đôi mắt trong veo, ánh mắt hơi mờ mịt.

- Chúng ta từng gặp nhau ở Hy Lạp? Tại sao tôi lại gặp anh ở Hy Lạp?

Cung Quý Dương không ngờ Thượng Quan Tuyền lại hỏi vậy, anh ta nhất thời ghen hờn.

- Xì... - Hoàng Phủ Ngạn Tước bật cười.

Về mặt vốn âm trầm của Lãnh Thiên Dục cũng lóe lên tia phục thù. Hắn nhìn Thượng Quan Tuyền rồi cố ý cất cao giọng, thay Cung Quý Dương đáp lời cô:

- Tuyền, em gặp Quý Dương ở Hy Lạp là vì lúc đó cậu ta trộm con của vợ chồng Thiếu Đường và Kỳ Hinh. Lúc ấy chúng ta gặp cậu ta, khi đó cậu ta đang ôm Tiểu Lăng Triệt, ăn... ưm....

Lãnh Thiên Dục còn chưa nói hết câu đã bị Cung Quý Dương bịt chặt miệng lại...

Anh ta nở nụ cười kỳ quái, dùng ánh mắt cảnh cáo nhìn chằm chằm Lãnh Thiên Dục. Ý tứ của anh ta rất rõ ràng... nếu Lãnh Thiên Dục còn nói tiếp nữa thì nhất định sẽ chết trong tay anh ta!

Ai ngờ Lăng Thiếu Đường thính tai nghe thấy rõ từ cuối cùng Lãnh Thiên Dục đang nói dở, anh ta chỉ tay vào Cung Quý Dương rồi lớn tiếng nói:

- Quý Dương, bỏ Thiên Dục ra. Thiên Dục, cậu vừa nói “ăn?”. Ăn gì? Tên chết tiệt kia đưa con của tớ đi ăn cái gì?

Chết tiệt, anh ta còn chưa tính sổ vụ tên kia trộm con mình đi, chẳng lẽ vẫn còn có chuyện anh ta không biết?

Hoàng Phủ Ngạn Tước và Lãnh Thiên Hi cũng hết sức tò mò, hai người cực kì có hứng thú muốn biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Cung Quý Dương nhìn ánh mắt của mấy ông bạn đã biết bọn họ không hề có ý tốt gì. Anh ta không cam tâm tình nguyện buông tay ra, bộ dạng cực kì giống con lợn chết không sợ bị ném vào nồi nước sôi.

- Thiên Dục, nói mau đi, Quý Dương làm gì với con tớ? - Lãng Thiếu Đường lo lắng hỏi.

- Anh, anh đừng căng thẳng thế, Quý Dương thích Triệt nhi như vậy, sao có thể để con chịu khổ được - Kỳ Hinh cười dịu dàng.

Giọng nói nhẹ nhàng vang lên bên tai, Lãng Thiếu Đường liền quay đầu nhìn vợ mình. Anh ta ôm eo cô, ánh mắt đầy yêu thương...

- Em à, cái tên Quý Dương kia luôn bày ra mấy chuyện bất bình thường, tuy cậu ta ngoan ngoãn trả Triệt nhi cho chúng ta nhưng ai biết ở Hy Lạp đã xảy ra chuyện gì chứ.

HỒI 12 - CHƯƠNG 8: TỬ ĐẠI TÀI PHIỆT TỰ HỢP Ở LÃNH GIA (4)

- Anh đó... thật là! - Kỳ Hinh cười lắc đầu, giọng nói đầy tình cảm với Lãng Thiếu Đường.

Lãnh Thiên Dục buồn cười nhìn Cung Quý Dương, đôi môi mỏng nhếch lên, hắc nhìn Thượng Quan Tuyền, yêu chiều hỏi:

- Tuyền, em có muốn biết ở Hy Lạp, Cung Quý Dương thế nào không?

Thượng Quan Tuyền nhìn vẻ mặt tối đen của Cung Quý Dương, cô gật đầu: “Có”.

Cung Quý Dương lập tức vỗ bàn, đứng bật dậy...: “Thiên Dục, cậu trọng sắc khinh bạn quá đấy!”

- Đây không phải là trọng sắc khinh bạn, cái này gọi là ăn ngay nói thật mới đúng. Hơn nữa, Quý Dương à, rốt cuộc ở Hy Lạp cậu đã làm gì mà không dám nói ra? Làm gì phải phản ứng quá mức thế? - Hoàng Phủ Ngạn Tước tao nhả uống một hớp rượu rồi ung dung hỏi.

Lãnh Thiên Dục nhìn Lãng Thiếu Đường, sau đó thanh thoi lên tiếng: “thật ra Kỳ Hinh nói không sai, Quý Dương thật sự rất tốt với Triệt nhi. Hôm đó tớ thấy cậu ta còn tưởng mình gặp quỷ cơ, bộ dạng nghèo túng không ra hình người, quan trọng hơn là dẫn Triệt nhi đi ăn ké! Tớ thấy không phải Quý Dương muốn đưa Triệt nhi đi du lịch mà nhất định là muốn lấy Triệt nhi ra để mua vui, kiếm miếng cơm”.

- Ăn ké?

Ngoài Lãnh Thiên Dục và Cung Quý Dương không có phản ứng gì thì những người còn lại đều bị hai từ này làm cho sợ hãi, đồng thanh kêu lên.

- Cái tên đáng chết này....

Lãng Thiếu Đường không nói gì thêm, trực tiếp đi lên, hai tay túm lấy Cung Quý Dương...

- Đây, cậu đừng có mắc mưu ly gián của Thiên Dục. Lúc ấy tớ đánh cược với một cô gái, trên người quả thật là không có tiền, nếu không ăn chực thì còn làm thế nào được nữa. Tớ biết ngay là các cậu nghe xong sẽ cười nhạo nên tớ mới không nói ra. Hơn nữa cậu cho rằng tớ đem bán Triệt nhi thật hả?

- Đây, đừng có mà khoa trương nhé! Dám đưa con tớ đi ăn ké, không sợ bị truyền thông chụp được à? Chụp cậu thì không sao, dù sao tất cả mọi người đều biết da mặt cậu dày rồi, nhưng Triệt nhi của tớ thì làm sao, còn nhỏ như vậy đã bị thiệt thòi rồi. Thằng bé là người thừa kế sau này của Lãng thị đấy - Lãng Thiếu Đường chỉ muốn bóp nát xương cốt của cái tên Cung Quý Dương này ra.

- Đây, Lãng Thiếu Đường, đừng quá đáng thế chứ, gán tội cho tớ ghê quá đấy! - Cung Quý Dương vừa trốn tránh sự “đuổi giết” của Lãng Thiếu Đường vừa lớn tiếng kêu lên.

- Tên tiểu tử kia đứng lại mau. Tổ cho cậu hai sự lựa chọn, một là ngoan ngoãn để tổ ‘tẩn’ một trận, còn không thì về sau đừng có gặp Triệt nhi và Lạc nhi nữa, cậu chọn đi! – Lăng Thiểu Đường đứng lại, không đuổi theo nữa. Anh ta khoanh hai trước ngực, lớn tiếng nói với Cung Quý Dương.

Cung Quý Dương dừng bước, đứng cách xa Lăng Thiểu Đường rồi ngồi sụp xuống, ảo não vò đầu bứt tóc.

- Được rồi, được rồi, vậy tổ cho cậu đánh một trận là được chứ gì. Nhưng mà không cần phải đánh nhau ngay trước mặt mấy tên kia chứ... - Anh ta chỉ tay vào vẻ mặt đang vô cùng vui sướng khi người khác gặp họa của Lãnh Thiên Dục, lớn tiếng kêu – Tổ không muốn nhìn thấy vẻ mặt đắc ý, vênh vác của cái tên kia.

Lăng Thiểu Đường không tốt đến mức buông tha cho anh ta: “Được, ra đây, tổ đấm một phát rồi cho qua”. Anh ta sao có thể không biết tình cảm của Cung Quý Dương dành cho hai con của anh ta chứ.

Cung Quý Dương nhăn nhó mặt mày đi về phía Lăng Thiểu Đường nhưng vẫn liếc ánh mắt cầu cứu về Hoàng Phủ Ngạn Tước và Lãnh Thiên Hi ở bên cạnh đang ngồi xem náo nhiệt...

- Này, hai người kia nhìn cái gì mà nhìn, không định giúp tổ à? Tổ sắp bị ăn đòn rồi đây này!

Hoàng Phủ Ngạn Tước ra vẻ bất đắc dĩ khoanh hai tay lại, tao nhã mở miệng nói: “Cậu cũng vừa bảo là tổ thích xem chuyện náo nhiệt mà, người xem thì đương nhiên không thể động tay chân rồi, nếu không sẽ là người tham gia vào chuyện náo nhiệt mất, tính chất sự việc lúc đó lại thay đổi rồi”.

Lãnh Thiên Hi cũng cười cười: “Anh Quý Dương, thật ra em rất muốn nhìn thấy anh bị ăn đòn! Thôi anh hy sinh chút vậy!”

- Mấy người là đồ không có lương tâm! – Cung Quý Dương lại gần Lăng Thiểu Đường, nhìn vẻ mặt bí hiểm của anh ta thì cổ bầy ra vẻ đáng thương, tội nghiệp...

- Đường Đường.

Tiếng này vừa vang lên thực sự khiến Lăng Thiểu Đường muốn nôn ọe hết mọi thứ trong dạ dày ra.

Kỳ Hinh cũng ngạc nhiên nhìn Cung Quý Dương... thật đúng là thiên tài, sao cô lại không nghĩ ra cách xưng hô này chứ?

Lăng Thiểu Đường đập mạnh tay ra sau gáy, cổ nén cảm giác muốn ngất xỉu: “Đừng có gọi bằng cái tên buồn nôn thế nữa...”.

Anh ta còn chưa nói xong, Cung Quý Dương lập tức ôm chầm lấy thắt lưng anh ta...

- Đường Đường, cậu thực sự nở lòng nào đánh tổ thật à? Tổ biết sai rồi mà, chẳng lẽ cậu thật sự muốn vung nắm đấm rắn chắc, mạnh mẽ của cậu vào khuôn mặt anh tuấn mê người của tổ sao? Nếu khuôn mặt của tổ bị hủy hoại thì sẽ bám riết theo cậu cả đời này đấy....

- Cút ngay! – Lăng Thiểu Đường rút cuộc cũng không chịu nổi bộ dạng buồn nôn này của Cung Quý Dương, gầm lên. Cái tên đó có phải người không vậy? Da mặt cũng dày gớm... Anh ta thật sự có cảm giác mình đã kết nhầm bạn!

Lãnh Thiên Dục bất đắc dĩ lắc đầu, cái tên Thiểu Đường này chẳng đâu lại được tên yêu tinh Cung Quý Dương đó, mỗi lần Cung Quý Dương dùng cách này đều có thể thoát khỏi Lăng Thiểu Đường.

Thượng Quan Tuyền ngạc nhiên nhìn tình huống trước mặt, cô cười ngặt nghèo, hai người đàn ông kia thật sự là đùa nhau buồn cười quá. Khi cô thấy Lãnh Thiên Dục bất đắc dĩ lắc đầu thì thấy rất kì lạ, hình như hẳn rất hy vọng Cung Quý Dương bị Lăng Thiểu Đường đấm cho trận thì phải?

Cung Quý Dương thấy mình đã thành công thoát hiểm liền bước đến trước mặt Lãnh Thiên Dục...

- Chắc, thật không ngờ miệng lưỡi cậu cũng rộng quá nhỉ....

Anh ta nhìn Thượng Quan Tuyền rồi lập tức ngồi xuống cạnh cô, lên tiếng: “Này, Tiểu Tuyền, chồng cô bán đứng tôi, cô là vợ, có phải nên tự phạt mình một ly xin lỗi tôi không?”

Thượng Quan Tuyền nghe Cung Quý Dương nói vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn đơn thuần đỏ bừng tới tận mang tai...

HỒI 12 - CHƯƠNG 8: TỨ ĐẠI TÀI PHIỆT TỰ HỢP Ở LÃNH GIA (5)

Ngay sau đó, Lãnh Thiên Dục thản nhiên cầm ly rượu trong tay Cung Quý Dương, dứt khoát đập tắt ý định xấu xa trong đầu anh ta.

- hiện tại Tuyền không thể uống rượu.

Lời này của Lãnh Thiên Dục vừa thốt ra đã thu hút được ánh nhìn của Cung Quý Dương, Lăng Thiệu Đường và Hoàng Phủ Ngạn Tước.

Cung Quý Dương nở nụ cười mờ ám, đứng dậy đánh giá Thượng Quan Tuyền từ đầu đến chân, sau đó cười đầy xấu xa, lên tiếng đầy hàm ý:

- cô bé, không ngờ cô bé lại bị cái tên này ăn đến mức không còn sót lại một chút gì! Lúc ở Hy Lạp không phải tôi đã nhắc cô rồi à, dục vọng của Thiên Dục lớn lắm, cô phải sử dụng biện pháp phòng tránh chứ.

- Tôi....

Thượng Quan Tuyền không nói lại được với người đàn ông tà mị này, cô cắn môi, trong mắt đầy vẻ dăm chiêu, chẳng lẽ ở Hy Lạp cô đã mang thai rồi à? Nhưng cô đến Hy Lạp để làm gì?

Kỳ Hinh vui mừng, nói với Lãnh Thiên Dục: “Thiên Dục, thật à? Tiểu Tuyền mang thai rồi à?”

Lăng Thiệu Đường và Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng nhìn Lãnh Thiên Dục. Nếu đây là sự thật thì cái tên mặt lạnh này đã thay đổi quá nhiều rồi, không chỉ giữ một cô gái ở bên cạnh, mà còn...

Lãnh Thiên Dục cũng không định giấu diếm, hấn vòng tay ôm chặt lấy Thượng Quan Tuyền, trong giọng nói lạnh nhạt lộ rõ sự kiêu ngạo và bá đạo độc chiếm: “Đúng, Tuyền đã mang thai con của tớ”.

- Dục....

Thượng Quan Tuyền không ngờ ở trước mặt bao nhiêu người thế này mà Lãnh Thiên Dục lại tỉnh bơ nói như vậy, cô lại càng thêm xấu hổ. cô vui khuôn mặt nhỏ nhắn vào lồng ngực Lãnh Thiên Dục, hành động cực kì trẻ con và đáng yêu.

- Sợ gì chứ, em là người phụ nữ của Lãnh Thiên Dục anh, điều này mọi người đều biết cả. Em mang thai con của anh cũng là chuyện bình thường! - Lãnh Thiên Dục tuyên bố bên tai cô, giọng nói bá đạo tràn ngập sự yêu thương.

- Dục... - Thượng Quan Tuyền nhìn vào mắt hấn, trái tim như dâng đầy hạnh phúc.

Kỳ Hinh thấy tình cảm của hai người thân thiết như vậy thì rất vui mừng. không ngờ một Lãnh Thiên Dục lạnh lùng như vậy cũng có ngày bị một cô gái “trói chặt”. cô cố ý trêu chọc:

- không cần nghĩ cũng có thể đoán được, Thiên Dục nhất định là hết đe dọa rồi lại uy hiếp Tiểu Tuyền rồi. Điểm này giống hệt Thiệu Đường. Cho nên, Quý Dương và Ngạn Tước à, hai người đừng bắt chước bọn họ. Nhất là Thiên Hi đó, không được học theo anh trai cậu đâu... sẽ hù dọa đến cô bạn gái nhỏ của cậu đấy.

Bùi Vận Nhi đỏ mặt, ngược mắt lên nhìn, không ngờ lại nhìn ngay vào đôi mắt đầy dịu dàng của Thiên Hi, trái tim cô như đang nhảy múa, vội vàng cúi đầu xuống.

Lãnh Thiên Hi bật cười, không nói gì thêm, chỉ nắm chặt lấy tay Bùi Vận Nhi, ánh mắt đầy hạnh phúc.

Lăng Thiệu Đường cũng nắm tay Kỳ Hinh, cất giọng đầy trêu mếu: “Hinh nhi, em đúng là cô bé ngốc. Anh và Thiên Dục làm vậy chẳng qua là vì sợ người mình yêu sẽ rời khỏi mình nên mới nghĩ ra mọi cách như vậy. Vậy nên đây không phải chuyện xấu gì, biết chưa?”

Kỳ Hinh cười tươi, giơ tay vỗ nhẹ lên khuôn mặt tuấn tú của Lăng Thiệu Đường, gất giọng: “đã hiểu, đã hiểu, anh nói gì cũng đúng hết, được chưa? Em thấy bốn người chơi với nhau lâu như vậy, tính tình cũng giống nhau cả rồi”.

- Đây, bốn người gì chứ, đừng vợ đùa cả năm thế, nhất định cứ phải gộp tôi vào chung với mấy người này à? - Cung Quý Dương bất mãn kháng nghị.

- Sao cậu lại phải thất vọng thế? không ngờ đấy - Lãnh Thiên Dục uống một hớp rượu rồi bâng quơ lên tiếng.

- Tớ nói này Quý Dương, cậu cũng chậm chạp quá đấy. đã gặp lại Tử Tranh bao lâu rồi mà đến giờ chẳng nên trò trống gì, đây không phải phong cách của cậu - Lăng Thiếu Đường trêu chọc Cung Quý Dương, trong giọng nói không khó để nhận ra sự thân thiết.

Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng gật đầu nói: “Quý Dương, hiện giờ cậu với cô gái kia phát triển thế nào rồi?”. Dù gì cũng là bạn bè, nên quan tâm nhau một chút.

Thấy mọi người chuyển chủ đề sang Sầm Tử Tranh, vẻ mặt Cung Quý Dương dần nặng nề. Anh ta dựa người vào ghế, lạnh nhạt nói một câu: “Ôi, ngày nào chẳng đi theo cô ấy”.

- đi theo? - Cả mấy người đồng thanh kêu lên.

Những lời này từ trong miệng Cung Quý Dương nói ra quả thật khiến người khác phải kinh ngạc. Bốn người bọn họ có thể làm bạn bè thân thiết vì tính cách cũng tương đối giống nhau. Với những thứ mà họ muốn có được thì tuyệt đối sẽ không buông tay.

Vậy mà hôm nay Cung Quý Dương lại nói vậy, thật khiến mọi người quá sốc rồi.

- Cậu đâu phải người thế chứ, có thể nói là toàn bộ những khu vui chơi có tiếng trên thế giới đều nằm trong tay cậu. Đáng tiếc là bây giờ cô gái Tử Tranh của cậu chẳng còn yêu thương nhưng nhớ gì nữa, cậu đúng là có tính nhẫn nại thật đấy - Lăng Thiếu Đường lên tiếng.

- Với người phụ nữ mình yêu đương nhiên là phải kiên nhẫn rồi, Tử Tranh phải khác những người khác chứ!
- Về mặt Cung Quý Dương cực kì nghiêm túc, giọng nói cũng hàm chứa sự chân thành.

Lát sau, khuôn mặt anh tuấn của Cung Quý Dương khôi phục lại dáng vẻ cà lơ phất phơ thường ngày. Anh ta liếc nhìn Lãnh Thiên Dục một cái rồi thoải mái vươn vai đuổi cái lưng mỏi...

- Ôi, càng nghĩ càng thấy đau lòng, càng nói lại càng thấy buồn. Thiên Dục, mấy hôm nay tớ tình nguyện làm ‘chân sai vặt’ cho cậu, cho tớ an dưỡng ở biệt thự Lãnh gia mấy ngày đi.

- An dưỡng? - Lãnh Thiên Dục nhú mày, nhàn nhã đặt ly rượu trong tay xuống, nói tiếp - Đây là nhà tớ, không phải trại an dưỡng. Cậu thử hỏi mấy người kia xem có ai có hứng thú với cậu không đi!”

An dưỡng? Cái tên này muốn nghỉ ngơi dưỡng thần thật mới lạ ấy. Cái người chỉ sợ thiên hạ không loạn nhất định là thấy đang chán, muốn quấy rối rồi. hấn quả thật rất bội phục đồng tính lực chẳng bao giờ dùng hết của Cung Quý Dương.

HỒI 12 - CHƯƠNG 8: TỬ ĐẠI TÀI PHIỆT TỰ HỌP Ở LÃNH GIA (6)

- Này, Thiên Dục, cậu đừng tuyệt tình thế chứ. hiện giờ tớ đang trong tình trạng yếu đuối, là một người bạn, đáng ra cậu phải an ủi động viên tớ chứ?

Cung Quý Dương lại bày ra vẻ đáng thương, tội nghiệp, thậm chí còn dựa đầu vào vai Lãnh Thiên Dục.

- Mau lượn ngay ra chỗ khác!

Giọng nói lạnh lùng vang lên, Lãnh Thiên Dục không hề nề tình, nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước: “Ngạn Tước, mau kéo con bạch tuộc này khỏi người tớ đi”.

Hoàng Phủ Ngạn Tước lập tức giơ hai tay lên đầu hàng...

- Tớ không dám chọc vào tên đó đâu. Lần trước cậu ta ở biệt thự của tớ không chịu đi, kết quả là chỉ sau một đêm cậu ta nghiền cứu đạn được gì đó đã san bằng cả vườn hoa của tớ. Nhìn vào thôi đã đủ thấy kinh hãi rồi, lúc đó tớ còn tưởng có trộm vào nhà nữa chứ.

Cung Quý Dương nhe răng cười, lười biếng giải thích: “Cho nên sự thật đã chứng minh, tớ đã thành công nghiền cứu việc chế tạo đạn được! thật ra tớ đã thay đổi đi chút ít đấy, nếu thêm chút nguyên liệu nữa thì cả biệt thự của cậu đã tan thành mây khói rồi”.

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn Lãnh Thiên Dục bằng ánh mắt lực bất tòng tâm. Sau đó, Lãnh Thiên Dục lại đưa mắt nhìn Lăng Thiếu Đường...

- Đừng nhìn tớ làm gì, lần trước cậu ta đến, kết quả là trộm Triệt nhi đi. Lần này đánh chết tớ cũng không cho cậu ta bước vào Thanh Vân viên nữa bước.

- Làm gì phải đến mức nói quá lên là trộm thế, tớ chỉ muốn rủ Triệt nhi đi du lịch cùng thôi mà, có gì ngạc nhiên đâu! - Cung Quý Dương lại giải thích.

nói xong, anh ta nhìn Lãnh Thiên Dục, cười đầy xấu xa, sau đó nhìn Thượng Quan Tuyền...

- cô bạn nhỏ, cô không ngại tôi ở đây vài ngày chứ?

cô bạn nhỏ?

Thượng Quan Tuyền nghi ngờ nhìn quanh bốn phía...

- Nhìn đi đâu nữa, cô đó! - Cung Quý Dương có lòng tốt nhắc nhở một câu.

- Tôi? Sao anh lại gọi tôi là cô bạn nhỏ? - Thượng Quan Tuyền kinh ngạc chỉ vào mũi mình, sau đó ngạc nhiên nhìn Cung Quý Dương - Tôi đã mười tám tuổi rồi.

-Ồ ha, chỉ mới mười tám tuổi mà đã bị cái tên này làm hư rồi. cô bạn nhỏ, cậu ta hơn cô gần mười tuổi đó, nhất định là sẽ chết sớm hơn cô. Đến lúc đó cô vẫn còn trẻ mà lại phải thủ tiết thờ chồng, thật tiếc quá....

Lãnh Thiên Dục liếc mắt nhìn Cung Quý Dương, cái tên này lại bắt đầu chuyển sự chú ý sang Tuyền...

- Quý Dương, cậu có muốn tớ đá cậu một phát bay ra khỏi Lãnh gia không?

Cung Quý Dương bày ra vẻ mặt vô tội, nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước rồi nói: “Ngạn Tước, cậu nói một cách công bằng xem nào, cậu cho rằng tớ nói sai à?”

Hoàng Phủ Ngạn Tước ra vẻ đăm chiêu suy nghĩ một lúc, lát sau, anh ta nghiêm mặt lại nói: “Thiên Dục, thật ra đúng là cậu đang tàn phá cây non của tổ quốc mà, chẳng lẽ cậu không có cảm giác tội lỗi à?”

Lãnh Thiên Dục nghe vậy lại cười, đôi mắt thâm thúy ánh lên tia hứng thú. hắn nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước, nhẹ giọng nói: “Có cảm giác tội lỗi đâu chỉ có mình tớ đâu, Tuyền...”.

hắn nhìn Thượng Quan Tuyền rồi hỏi: “Em còn nhớ cô gái chúng ta gặp lúc ở quán café không?”

- cô gái?

Thượng Quan Tuyền đăm chiêu suy nghĩ, lát sau, cô mỉm cười: “Có nhớ, cô ấy thật sự rất đáng yêu...”.

Khi cô nhớ đến khuôn mặt tức giận của Phỉ Tô khi bị cô gái kia chọc, trong lòng rất vui mừng.

Lãnh Thiên Dục nhếch môi cười đầy hàm ý. Sau đó, hắn bâng quơ nói với Hoàng Phủ Ngạn Tước một câu: “Đúng rồi, người cô gái kia tìm là cậu đấy”.

- Tìm tớ? - Hoàng Phủ Ngạn Tước không hiểu gì, sao hôm nay Lãnh Thiên Dục nói chuyện chẳng đâu ra đâu thế, anh ta chẳng hiểu gì hết.

Ánh mắt Lãnh Thiên Dục lóe lên ý cười, hắn gật đầu rồi mở miệng: “Đúng, cô gái ấy nhờ tớ chuyển lời đến cậu, nói cái gì mà oan gia của cậu đến rồi”.

- Cái gì? - Hoàng Phủ Ngạn Tước đứng phắt dậy, vẻ mặt vốn tao nhã giờ đầy kinh hãi.

Sau đó, anh ta bước lên, vội vàng hỏi: “cô gái ấy trông như thế nào?”

Lãnh Thiên Dục mím môi cười...

- cô ấy nhỏ người, chắc cũng tầm tuổi của Tuyền thôi....

- A... - Lãnh Thiên Dục còn chưa nói hết câu thì vẻ mặt Hoàng Phủ Ngạn Tước lại càng không được tự nhiên, anh ta bất giác kêu lên một tiếng.

Lãnh Thiên Dục và Cung Quý Dương tò mò nhìn anh ta... Oan gia của Ngạn Tước? Oan gia gì thế?

Lãnh Thiên Dục nhìn vẻ mặt khác thường của Hoàng Phủ Ngạn Tước rồi đứng dậy, giơ tay lên mặt anh ta...

- Ngạn Tước, cậu đổ mồ hôi lạnh rồi này... - hấn giơ tay vỗ vỗ vào trán Hoàng Phủ Ngạn Tước, giọng nói chế giễu.

- Thiên Dục! - Hoàng Phủ Ngạn Tước kéo tay Lãnh Thiên Dục, giọng nói cực kì thành khẩn.

- Chúng ta là bạn tốt nhất mà!

Lãnh Thiên Dục nhú mày, từ chối đưa ra ý kiến.

- Chuyện là tớ rất muốn ở nhờ vài hôm ở biệt thự Lãnh gia, cậu là bạn tốt, đừng từ chối nhé! - Hoàng Phủ Ngạn Tước đưa ra yêu cầu.

- Này, Hoàng Phủ Ngạn Tước, làm việc phải có tôn ti trật tự nhé, rõ ràng tớ yêu cầu ở biệt thự Lãnh gia trước mà, làm gì có chuyện cậu lại chen vào? - Cung Quý Dương ngồi bên cạnh lập tức kháng nghị.

- Cung Quý Dương, cậu chỉ đang thất tình thôi mà, còn tớ là thất thân đấy. Cậu nói xem chuyện của ai cấp bách hơn?

Thất thân?

một câu nói của Hoàng Phủ Ngạn Tước khiến mọi người hoàn toàn kinh ngạc, dường như quên cả hít thở...

206. Chương 206

HỒI 12 - CHƯƠNG 9: MƠ HỒ NHỚ LẠI (1)

Lăng Thiều Đường nhú mày nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước. Đây là Ngạn Tước mà bọn họ quen biết sao? một người đàn ông có tiếng tao nhã sao lại bị một cô gái dọa cho sợ tới mức “hồn bay phách tán” rồi?

- Ngạn Tước, thân cậu mất đến không biết bao nhiêu lần rồi, sao đột nhiên hôm nay lại bày ra vẻ thuần khiết vậy? - Lăng Thiều Đường cảm thấy rất có hứng thú.

- Đúng vậy, Ngạn Tước, cậu đừng nói cho tớ biết cậu cũng học theo Thiên Dục, trâu già gặm cỏ non hả?

rõ ràng chuyện này khiến Cung Quý Dương cực kì thấy hứng thú, anh ta không chú ý vào chuyện có được ở trong Lãnh gia không nữa, vấn đề quan trọng nhất bây giờ là...

Oan gia kia là ai?

Sao cô ấy lại có năng lực như vậy?

Hoàng Phủ Ngạn Tước khó xử, vẻ mặt vô tội. Anh ta bắt đầu dĩ vãng một hơi dài...

- Mấy người phụ nữ trước là thất thân vì tớ, nhưng mà đối mặt với cô nhóc này thì nếu tớ không nhanh chân chạy thì sẽ bị cô bé ấy đùa giỡn đến chết thì thôi! Các cậu không biết đâu, cô bé kia cực kì giống tiểu yêu tinh hồi xa xưa ý, trong đầu lúc nào cũng có đầy ý đồ xấu xa, tớ chỉ sợ mình không cẩn thận sẽ chết trong tay cô nhóc đó thôi.

Lăng Thiều Đường, Cung Quý Dương và Lãnh Thiên Dục nhìn nhau, vẻ mặt lộ ra ý cười.

Xem ra “thần tình yêu” đã gõ cửa Hoàng Phủ Ngạn Tước rồi. Chẳng qua là... dựa theo cách nói của cậu ta, lại thêm bộ dạng kinh hãi thể này nữa thì nhất định phải ép cậu ta khai ra mọi chuyện mới được!

Đúng lúc này, di Trần đi tới, ghé tai nói nhỏ với Lãnh Thiên Dục. Sau đó, vẻ mặt Lãnh Thiên Dục dần trở nên lạnh lẽo...

- Dục... - Thượng Quan Tuyên nhạy cảm phát hiện ra sự thay đổi của Lãnh Thiên Dục. Vừa rồi hấn còn rất dịu dàng, vậy mà lúc này không biết đã có chuyện gì mà vẻ mặt lại thay đổi như vậy, toàn thân hấn như toát ra khí lạnh...

- Thiên Dục, có chuyện gì rồi à? - Ba người bạn cũng lên tiếng hỏi.

Lãnh Thiên Hi và Bùi Vận Nhi cũng cảm nhận được sự thay đổi...

Ánh mắt Lãnh Thiên Dục lạnh như băng, hắt lạnh nhạt lên tiếng: “Giáo phụ Nhân Cách tới đây”.

- Giáo phụ Nhân Cách? - Lăng Thiếu Đường nghe vậy, ánh mắt đầy nghi vấn.

- Là vị giáo phụ của gia tộc kia à?

- Đúng - Lãnh Thiên Dục trả lời dứt khoát. hắn vô thức ôm chặt Thượng Quan Tuyền vào lòng nhưng hắn cũng không biết tại sao bản thân lại có phản ứng như vậy.

- Giáo phụ Nhân Cách là vị giáo phụ có địa vị cao trong tổ chức Mafia, thật không biết hôm nay ông ta tới có mục đích gì? - Lăng Thiếu Đường cũng thấy rất khó hiểu.

Đôi mắt Lãnh Thiên Dục trầm xuống, khí lạnh toát ra từ người hắn ngày càng đậm đặc.

hắn nhếch mép cười...

- Nếu một người chỉ có thể sống trong sự lo lắng, chờ đợi ngày chết thì sẽ lộ ra bản tính của mình, tự động thay đổi tác phong ra tay.

hắn đang nói thì bóng dáng của giáo phụ Nhân Cách xuất hiện tại vườn hoa. Phía sau ông ta là mấy người vệ sĩ mặc quần áo đen, trong tay bọn họ như cầm một thứ gì đó.

Giáo phụ Nhân Cách đi bên phải, bên cạnh là Phong. Anh ta bước nhanh lên phía trước, nhìn Lãnh Thiên Dục rồi nói: “Lão đại, vì giáo phụ Nhân Cách thỉnh cầu nên tôi chỉ có thể bắt đặc dĩ dẫn đường cho ông ta, mong lão đại thứ tội”.

Về mặt Lãnh Thiên Dục không hề thay đổi nhìn Phong, sau đó nhìn giáo phụ Nhân Cách đã đi đến trước mặt mình, lạnh lùng nói: “Được rồi, nếu đã tới đây thì đều là khách”.

- Lão đại! - Giáo phụ Nhân Cách cung kính cúi người.

- Biết hôm nay là ngày tụ họp của tứ đại tài phiệt nên để bày tỏ thành ý của mình, tôi đã chuẩn bị quà ấy vị tổng giám đốc, mong các ngài vui lòng nhận cho.

Vừa dứt lời thì ông tay giơ tay lên ra hiệu, mấy người vệ sĩ nhanh chóng mở hộp ra, bên trong toàn là những thứ đồ quý hiếm trên thế giới, lóe ra ánh sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời.

- Giáo phụ khách khí quá, lần này chẳng qua là Lãnh mỗ và mấy người bạn ôn lại chuyện cũ với nhau thôi, không phải là bàn bạc chuyện gì quan trọng. Tôi nghĩ giáo phụ nên đem mấy thứ này về.

Lãnh Thiên Dục chỉ đơn giản liếc qua mấy thứ đồ lấp lánh, đôi mắt vẫn hết sức lạnh lẽo.

Mọi người đều chú ý đến Lãnh Thiên Dục và giáo phụ Nhân Cách nên không hề để ý đến vẻ mặt Thượng Quan Tuyền lúc này đang rất kì lạ. cô hơi nhíu đôi lông mày lá liễu lại, đôi mắt đẹp cũng ngơ ngẩn nhìn chằm chằm giáo phụ Nhân Cách...

Người này... sao lại quen vậy? cô đã từng gặp ở đâu rồi?

cô xoa xoa hai bên thái dương, trong đầu như hiện lên một điều gì đó...

- cô Thượng Quan, cô không sao chứ? - Phong là người đầu tiên phát hiện ra sự khác lạ của Thượng Quan Tuyền. Khi anh ta thấy Thượng Quan Tuyền dùng ánh mắt kì quái nhìn giáo phụ Nhân Cách thì vội vàng tiến lên hỏi.

Câu nói của Phong lập tức thu hút sự chú ý của Lãnh Thiên Dục. hắn vội cúi đầu xuống, nhìn về mặt kì lạ của Thượng Quan Tuyền, trong nháy mắt liền trở nên đầy dụi dàng...

- Tuyền, sao vậy? - Giọng nói trầm thấp đầy quan tâm của hắn vang lên.

- Em... - Thượng Quan Tuyền ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt thâm thiết của Lãnh Thiên Dục, khuôn mặt nhỏ nhắn toát lên sự đau đớn...

- Sao mỗi lần em muốn nhớ ra điều gì đó thì lại càng không thể nhớ ra được gì cả?

nói xong, cô lại ngược đôi mắt trong veo như búp bê nhìn giáo phụ Nhân Cách, đôi mắt tràn đầy sự nghi hoặc.

Giáo phụ Nhân Cách lúc này cũng chú ý đến sự khác thường của Thượng Quan Tuyền, trong lòng ông ta đột nhiên thấy kinh hãi...

cô gái này thật là phiền phức!

HỒI 12 - CHƯƠNG 9: MƠ HỒ NHỚ LẠI (2)

thật ra hôm nay giáo phụ Nhân Cách mạo hiểm tới đây chính là muốn yên tâm hơn một chút. Từ sau khi Sax Ân chết, Lãnh Thiên Dục không hề có bất cứ động thái nào.

Nhưng chính vì Lãnh Thiên Dục bình tĩnh, không có hành động gì lại khiến giáo phụ Nhân Cách càng trở nên lo lắng và bất an. Ông ta luôn cảm thấy có một đôi mắt sắc bén đang nhìn chăm chăm mình, đôi mắt đó vô cùng lạnh lẽo và tàn nhẫn cứ nhìn ông ta như vậy, trong lòng ông ta như treo lơ lửng một con dao, không biết khi nào thì rơi xuống...

Ông ta đến đây chỉ vì muốn thăm dò xem Lãnh Thiên Dục có phản ứng gì, thật không ngờ ánh mắt của Thượng Quan Tuyền lại khiến ông ta sợ đến mức gần chết. Ông ta hơi hối hận về hành động của mình, nếu còn ở đây lâu thì giáo phụ Nhân Cách sợ cô sẽ nhớ ra ông ta.

- Tuyền, em thấy không thoải mái ở đâu à? - Lãnh Thiên Dục thấy cô khác lạ thì vẻ mặt lại càng thêm lo lắng.

- Dì Trần, dì mau gọi bác sĩ tới đây.

- Dục... - Thượng Quan Tuyền lập tức giữ tay hắn, nhẹ giọng nói - Em không sao đâu, chỉ là vừa rồi dường như nhớ ra gì đó nên thấy hơi đau đầu thôi”.

Giáo phụ Nhân Cách nghe vậy thì hồi chuông cảnh báo trong lòng càng vang lên mãnh liệt. Ông ta lập tức cười xòa rồi nói: “Lão đại, nếu cô Thượng Quan thấy không thoải mái thì tôi cũng không tiện ở đây quấy rầy nữa. Quà thì hy vọng ngài lão đại nhận cho, coi như là tấm lòng của tôi”.

Lãnh Thiên Dục yên lặng nhìn giáo phụ Nhân Cách, đôi môi mỏng từ từ nhếch lên...

- Giáo phụ khách sáo quá rồi. Nếu đã như vậy mà Lãnh mẫu không nhận thì khác nào khiến giáo phụ mất mặt.

Giáo phụ Nhân Cách nghe xong thì vội vàng ra lệnh cho vệ sĩ để quà ở lại rồi nhanh chóng rời đi.

- Lão đại, ở đây còn có việc của tôi không? - Phong cung kính hỏi.

Về mặt Lãnh Thiên Dục vẫn lạnh băng, hắn vung tay lên, lạnh nhạt nói: “Cậu theo tôi nhiều năm như vậy nên không cần phải rời khỏi đây. Hôm nay là dịp mọi người thoải mái tụ tập nói chuyện, cậu không cần câu nệ như vậy”.

- Vâng, lão đại! - Phong lùi về đằng sau mấy bước.

Nhìn bóng lưng giáo phụ Nhân Cách, Hoàng Phủ Ngạn Tước bước nhẹ lên, đôi mắt âm trầm không thể khinh thường...

- Thiên Dục, cậu nghi ngờ ông ta?

Dù sao cũng là bạn bè từ nhỏ nên bọn họ cũng hiểu suy nghĩ trong lòng hắn.

- Ít nhất tính đến thời điểm hiện tại thì ông ta là đối tượng đáng bị nghi ngờ nhất. Càng là người thông minh, lòng dạ thâm sâu thì khi lời đuối ra lại càng hành động ngu xuẩn - Lãnh Thiên Dục hơi nheo đôi mắt đầy nguy hiểm lại, giọng nói bức người.

- Ông ta... - Thượng Quan Tuyền vô thức kêu nhỏ một tiếng, nhú chặt lại, đôi mắt lóe lên tia hoang mang...

- Tuyền, em sao vậy? - Lãnh Thiên Dục lập tức thay đổi nét mặt, giọng nói cũng trở nên luống cuống.

- Dục, người này... sẽ gây hại cho anh... - Thượng Quan Tuyền cố gắng nắm bắt điều gì đó trong đầu nhưng không biết vì sao, cô luôn cảm thấy Lãnh Thiên Dục đang bị nguy hiểm.

Lãnh Thiên Dục hơi ngẩn người ra...

Phong đứng ở một bên cũng hơi giật mình.

- Tuyền... - Lãnh Thiên Dục vươn tay ôm eo cô, sự ngạc nhiên nhanh chóng biến mất. hấn nhìn về phía giáo phụ Nhân Cách vừa rời đi, khóe môi nhếch lên nụ cười lạnh...

- Yên tâm đi, người muốn giết anh còn nhiều lắm, nhưng phải xem bọn chúng có bản lĩnh đó không. Anh rất muốn xem bọn chúng định làm thế nào! - Lãnh Thiên Dục lên tiếng.

- Dục... - Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Thượng Quan Tuyền lúc này đầy lo lắng.

Lãnh Thiên Dục yêu chiều vỗ nhẹ lên mặt cô, nhẹ giọng nói: “Tuyền, anh cam đoan với em, vì em, vì con của chúng ta, anh nhất định sẽ không để xảy ra chuyện gì! Hãy tin anh!”

Thượng Quan Tuyền nhìn vào đôi mắt đầy tự tin của Lãnh Thiên Dục, trái tim như có dòng nước ấm chảy qua. Lát sau, cô nở nụ cười, nhẹ nhàng gạt đầu.

- Được rồi, không có việc gì đâu. cô bé cứ yên tâm đi, mệnh Thiên Dục lớn lắm, nếu cậu ta đã nói như vậy thì nhất định là không có vấn đề gì đâu - Cung Quý Dương vừa vươn vai vừa nói.

Bầu không khí căng thẳng nhanh chóng tiêu tan, biệt thự Lãnh gia lại khôi phục lại không khí thoải mái, mãi đến khi giọng nói của một cô gái vang lên...

- Mọi người có nhớ em không? - Giọng nói cực kỳ ngọt ngào thu hút sự chú ý của tất cả mọi người.

- Thanh nhi? - Lãnh Thiên Hi kêu lên rồi sải bước đi về phía cô gái.

- Anh Thiên Hi, anh vẫn phong độ quá nhỉ! - Lãnh Tang Thanh đặt va li xuống đất rồi bỏ nhào vào lòng Lãnh Thiên Hi.

Thượng Quan Tuyền lập tức kinh ngạc, đưa mắt nhìn sang Bùi Vận Nhi. cô thấy trên mặt Vận Nhi ngoài kinh ngạc thì còn toát lên sự đau lòng...

Thượng Quan Tuyền lại đưa mắt nhìn cô gái đột nhiên xuất hiện kia...

cô gái này... sao lại quen thế nhỉ?

cô ấy...???

Lúc này, Cung Quý Dương sang sảng cười to: “Thanh nhi, trong mắt em chỉ có anh Thiên Hi của em thôi à?”

Lãnh Tang Thanh luôn gọi anh hai mình là anh Thiên Hi, chuyện này mọi người ai cũng biết, tất nhiên trừ Thượng Quan Tuyền và Bùi Vận Nhi.

Lãnh Tang Thanh nghe vậy thì liền chạy đến, nhẹ nhàng kéo tay áo Cung Quý Dương. cô như đang làm nũng: “Anh Quý Dương, Thanh nhi sao có thể quên anh chứ. Còn có cả...”.

cô lại đưa mắt sang mỉm cười với Hoàng Phủ Ngạn Tước...

- Anh Ngạn Tước, Thanh nhi rất nhớ anh... - nói xong, cô ôm lấy cổ Hoàng Phủ Ngạn Tước, kiễng chân hôn chụt một cái lên khuôn mặt tuấn tú của anh ta.

207. Chương 207

HỒI 12 - CHƯƠNG 10: KHÔI PHỤC TRÍ NHỚ

- Nhóc Thanh, còn anh nữa đấy - Lăng Thiệu Đường cười ha ha, đôi mắt sáng đầy khí chất vương giả...

- Anh Thiếu Đường, Thanh nhi sao quên anh được! - Lãnh Tang Thanh nở nụ cười tươi lộ lúm đồng tiền rồi tiến lên, nghịch ngợm hôn lên mặt anh ta.

Sau đó cô nhìn Kỳ Hinh, đùa giỡn: “Hinh Nhi, anh Thiếu Đường có bắt nạt chị không, nếu có thì nhất định phải nói cho Thanh nhi biết đó”.

Kỳ Hinh cũng mỉm cười, ánh mắt đầy dịu dàng. cô nhìn Lãnh Tang Thanh, giọng điệu nhẹ nhàng: “Có em ở đây, ai dám bắt nạt chị chứ. Thanh nhi, em đã tốt nghiệp rồi, em có biết anh cả em ngày nào cũng hy vọng em về nhà không?”

Lãnh Tang Thanh lén liếc mắt nhìn Lãnh Thiên Dục đứng cách đó không xa, cô cười trộm một cái. Ánh mắt lóe lên tia tinh quái, cô nhẹ giọng nói: - Anh cả em với chồng chị đều là người bá đạo với chuyên chế, nếu em mà về thì làm gì có tự do nữa.

- Thanh nhi! - Còn chưa đợi Kỳ Hinh lên tiếng, giọng nói nghiêm nghị của Lãnh Thiên Dục đã vang lên.

Lãnh Tang Thanh lè lưỡi, sau đó uể oải đi đến trước mặt Lãnh Thiên Dục. lát sau, cô lại mỉm cười, tựa đầu vào lồng ngực ấm áp của hắn, hờn dỗi nói: “Em biết hôm nay các anh tụ họp nên đặc biệt trở về, anh đừng mắng em nữa”.

- Nhóc, em về sao không nói trước cho anh biết để anh bảo người ra đón em! - Vẻ mặt lạnh lẽo của Lãnh Thiên Dục dần ấm áp lên, giọng nói đối với em gái rất yêu chiều.

- không cần, không bây giờ em đã về rồi à? Được rồi, anh đừng giận nữa....

Lãnh Tang Thanh nói xong liền kiễng chân hôn lên mặt Lãnh Thiên Dục một cái. cô hiểu anh cả mình, chỉ cần cô làm nũng một chút là anh ấy sẽ không tức giận nữa...

Lãnh Tang Thanh không hề biết từ đầu đến cuối Thượng Quan Tuyền đều chăm chú nhìn cô. không biết vì sao khi thấy cô gái này, trong lòng Thượng Quan Tuyền lại dâng lên cảm giác không thoải mái...

Trái tim cô như nhảy dựng lên, trong đầu lập tức hiện lên một vài hình ảnh...

Nhất là khi Lãnh Tang Thanh khẽ hôn lên má Lãnh Thiên Dục...

Hy Lạp – cô gái ngồi trên đùi Lãnh Thiên Dục kia!!! Còn nữa... đồng xu lóe sáng dưới vòi phun nước cầu nguyện ở Hy Lạp... Có cả bóng hình cao lớn của người đàn ông đứng ước nguyện...

Từng dòng ký ức, từng đoạn hội thoại lần lượt hiện lên...

- Tuyền, em có từng động lòng với Lãnh Thiên Dục không?

- Chủ thượng, sao em lại có thể động lòng với anh ta được...

- Em đã bán bản thân mình trong vòng bốn ngày để đổi lấy sự an toàn cho cô nhi viện... Trong bốn ngày sắp tới này, tôi muốn em chủ động dâng cơ thể ngọt ngào của em cho tôi hưởng thụ!

- Bốn ngày? Chỉ bốn ngày thôi và anh sẽ buông tha cho cô nhi viện Mary sao? Anh bảo đảm chứ?

- Đúng, chỉ cần em cam tâm tình nguyện làm người phụ nữ của tôi trong vòng bốn ngày, tôi bảo đảm cô nhi viện sẽ được an toàn.

- Tôi với em đánh cược với nhau!

- Cược gì?

- Bốn ngày này chúng ta sẽ không áp dụng biện pháp phòng tránh nào, nếu em mang thai con của tôi thì sau này sẽ phải tình nguyện làm người phụ nữ của Lãnh Thiên Dục tôi!

- Nếu tôi không mang thai thì sao?

- thì Lãnh thị sẽ vĩnh viễn giúp đỡ cô nhi viện Mary vô điều kiện, hơn nữa sẽ đảm bảo an toàn cho cô nhi viện....

- A... - Thượng Quan Tuyền giơ hai tay lên ôm đầu, cô bật ra tiếng thét kinh sợ và thở hổn hển...

- Tuyền... - Lãnh Thiên Dục ôm vào vào lòng, ngón tay dài xoa nhẹ lên đầu cô, vẻ mặt vô cùng căng thẳng. Dần dần, cơn đau đầu dần tiêu đi, khi cô cảm nhận được cảm giác quen thuộc từ đầu ngón tay của Lãnh Thiên Dục, cơ thể bỗng run lên. cô ngẩng đầu nhìn hấn chăm chú...

Ánh mắt cô dần hiện lên từng mảng ký ức trước đây...

cô nhớ ra rồi, cô nhớ ra mọi chuyện rồi!!

cô là sát thủ đặc công do Niếp Ngân bồi dưỡng của tổ chức BABY-M, người đàn ông trước mặt cô chính là đối tượng cô phải ám sát – lão đại của tổ chức Mafia, cũng là tổng giám đốc của Lãnh thị - Lãnh Thiên Dục, người đàn ông một tay che trời, hô mưa gọi gió!

Vậy mà lúc này, trở trêu thay lại trở thành vị hôn phu của cô, còn cô thì... mang thai con của hấn ta!

- không... tại sao lại có thể như vậy... - Thượng Quan Tuyền vô thức lẩm bẩm trong miệng, ánh mắt hoàn toàn mệt mỏi...

không ngờ cô lại có thể nhớ ra mọi chuyện, là do tình nhân của Lãnh Thiên Dục xuất hiện nên mới thế sao?

Thượng Quan Tuyền không thể không nhớ rõ cảnh tượng khi ở Hy Lạp, cô gái có quan hệ mập mờ với Lãnh Thiên Dục đang ở ngay trước mặt cô, hơn nữa còn có hành động thân thiết với Lãnh Thiên Dục như vậy...

Càng khiến cô cảm thấy thất vọng, đau khổ hơn là... Lãnh Thiên Dục lại hết sức yêu chiều cô gái này!

- Tuyền, em sao vậy? Có chỗ nào không thoải mái sao? - không chỉ Lãnh Thiên Dục mà tất cả những người khác cũng đều lo lắng.

- Anh cả, thì ra cô ấy là Thượng Quan Tuyền à? Chị dâu tương lai của em à? - Lãnh Tang Thanh niềm nở nhìn Thượng Quan Tuyền.

- Đúng! - Lãnh Thiên Dục không hề do dự, đáp lời ngay.

Chỉ hai câu nói chuyện đơn giản vừa rồi đã khiến trong lòng Thượng Quan Tuyền nổi lên từng hồi sóng lớn...

- Anh cả? cô ấy là... - cô kinh ngạc chỉ vào Lãnh Tang Thanh, ghen lời...

- Tuyền, đây là tiểu yêu của Lãnh gia, Lãnh Tang Thanh - Lãnh Thiên Dục nói.

Hả?

Thượng Quan Tuyền sửng sốt... cô cảm thấy thật ảo não... Trời ạ, thì ra cô hiểu lầm rồi. Nhưng không ngờ chính vì hiểu lầm như vậy nên cô mới có thể khôi phục lại trí nhớ.

208. Chương 208

HỒI 12 - CHƯƠNG 10: VÌ YÊU MÀ LO LẮNG (1)

Nhìn Thượng Quan Tuyền ngơ ngẩn, Lãnh Tang Thanh hết sức ngạc nhiên. cô khẽ nói: “Ôi, chị dâu, chị xinh đẹp quá nhé! Con của hai anh chị nhất định cũng sẽ rất xinh đẹp!”

Thượng Quan Tuyền nghe vậy, đôi mắt càng thêm nặng nề, cô nở nụ cười khổ. Đôi mắt cô không còn vẻ hồn nhiên như trước mà thay vào đó là sự lạnh nhạt, cô đặt tay lên bụng, bất giác thốt ra nỗi lo lắng trong lòng...

- Người như tôi sẽ có được hạnh phúc thế sao....

Giọng nói trầm thấp của cô khiến Lãnh Thiên Dục đau lòng. hấn nhẹ nhàng nắm lấy tay cô, thấp giọng nói: “Tuyền, có anh ở bên cạnh em, mọi chuyện đều có thể”.

Nhìn vào đôi mắt sâu như biển ấy, Thượng Quan Tuyền rất căng thẳng. cô thở dòn dập, vô thức thốt lên: “không, Lãnh Thiên Dục, anh không thể đối xử tốt với tôi như thế được, chúng ta ở hai thế giới khác nhau”.

Câu nói này hoàn toàn khiến mọi người kinh ngạc, nhất là Lãnh Thiên Dục. Đôi mắt hắn lóe lên tia nghi hoặc, từng gợn sóng lăn tăn trong đôi mắt u ám ấy...

- Tuyền... Em nhớ ra chuyện gì rồi à?

Những người khác cũng vui mừng nhìn Thượng Quan Tuyền.

Thượng Quan Tuyền đảo mắt nhìn mọi người xung quanh. Khi cô vô tình thấy Phong đứng ở một góc thì ánh mắt lóe lên tia phức tạp, nhưng không để mọi người kịp nhận ra thì đã nhanh chóng biến mất...

cô cụp mắt xuống, ổn định lại tâm trạng rồi mỉm cười: “không, em không nhớ được gì cả”.

Nhìn vẻ mặt ngây thơ của cô, Lãnh Thiên Dục than nhẹ một tiếng, ôm chặt cô vào lòng, nhẹ giọng nói: “không sao, từ từ sẽ nhớ ra thôi, em đừng miễn cưỡng bản thân”.

Thượng Quan Tuyền gật đầu, tuy cô không nhìn Phong nhưng có thể cảm nhận có một ánh mắt đầy nghi hoặc đang nhìn chằm chằm cô.

Bóng đêm dần bao phủ xuống biệt thự Lãnh gia, dưới ánh trăng mờ lung, căn biệt thự càng thêm phần mông ảo và mỹ lệ. Chiếc rèm cửa màu trắng ngà nhẹ nhàng bay bay trong cơn gió đêm gợi lên khuôn mặt nhỏ nhắn hơi tái nhợt của Thượng Quan Tuyền đang đứng bên cửa sổ...

cô như đang nằm mơ, mơ một giấc mơ dài, một giấc mơ bình thường nhưng tràn ngập sự ngọt ngào và hạnh phúc xa xỉ. Nhưng rồi giấc mơ cũng phải kết thúc, sau khi tỉnh lại sẽ phải đối mặt với hiện thực tàn khốc.

Thượng Quan Tuyền cực kỳ sợ hãi cảm giác khi hoàn toàn tỉnh táo như thế này. Nó khiến cô buộc phải suy nghĩ về mọi chuyện, nhất là những chuyện xảy ra sau khi cô bị mất trí nhớ.

Hôm đó người cô nhìn thấy ở biệt thự của Niếp Ngân thì ra chính là giáo phụ Nhân Cách, người đàn ông trẻ tuổi kia là Sax Ân; thì ra người muốn cướp lấy con chip lại chính là người trong gia tộc của Mafia. Kể từ sau khi con chip biến mất, ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn vào cô...

Đúng là con chip đang ở trong tay cô thật, nhưng hiện tại cô không biết phải xử lý với con chip này như thế nào, cô mới chỉ giấu con chip ở biệt thự của Lãnh Thiên Hi mà thôi!

Ngay khi Thượng Quan Tuyền khôi phục lại trí nhớ, cô rất muốn nói cho Lãnh Thiên Dục biết. Nhưng... khi cô nhìn thấy ánh mắt Phong lúc đó, cô thấy rất khác thường!

cô vẫn không quên hình xăm kì lạ trên đầu vai Phong. cô luôn mơ hồ cảm giác rằng hình xăm này kì lạ, không phải vì nó là Medusa mà ở chính hình con rắn lượn vòng trên hình xăm đó...

Quan trọng hơn là, cô cũng nhớ rõ lúc trước Niếp Ngân cũng đã xăm lên vai cô, nhưng không biết tại sao từ sau lần đó cô lại không hề nhìn thấy hình xăm nào trên vai mình cả!

Rốt cuộc là thế nào? Hai hình xăm có liên hệ gì với nhau không?

cô cảm thấy mình đã từng nhìn thấy hình con rắn trên hình xăm đó ở đâu đó rồi!

Thêm việc tổ chức BABY-M có quan hệ với người của gia tộc Mafia, mà mục đích của bọn họ lại chính là lão đại của Mafia. Hàng loạt nghi vấn khiến Thượng Quan Tuyền phải đưa ra một quyết định. Đó chính là... tiếp tục giả vờ mất trí nhớ, sau đó dần dần tìm hiểu toàn bộ chân tướng sự việc.

Thứ nhất là chuyện năm đó Niếp Ngân giết Bùi Tùng. Thứ hai là thân phận của Phong, mục đích thật sự của việc anh ta ở lại bên cạnh Lãnh Thiên Dục là gì. Thứ ba là mục đích của giáo phụ Nhân Cách, ngoài việc có liên quan đến tổ chức BABY-M thì phía sau ông ta còn có ai khác không?

Đối mặt với những chuyện này, Thượng Quan Tuyền biết việc có lợi nhất chính là... ở lại bên cạnh Lãnh Thiên Dục!

cô đang chìm đắm trong dòng suy tư thì Lãnh Thiên Dục mở cửa đi vào. Khi hắn thấy cô đang yên lặng đứng bên cửa sổ thì liền mỉm cười, nhưng...

Đôi mắt quá mức bình tĩnh của Thượng Quan Tuyền khiến hần hơi kinh ngạc... hần thậm chí còn nghĩ rằng lúc này hần đang nhìn thấy một Thượng Quan Tuyền không hề bị mất trí nhớ.

- Tuyền... - hần khẽ gọi, giọng nói tràn đầy từ tính, có chút nghi hoặc và lo lắng.

Thượng Quan Tuyền nghe vậy thì cả người hơi run lên. cô lập tức quay đầu lại, sự bình tĩnh trong mắt không còn nữa, chỉ còn sự trong veo như làn nước mùa thu trong đôi mắt ấy.

- Sao lại ở đây, gió đêm thổi vào, em sẽ bị cảm lạnh đấy! - Lãnh Thiên Dục nhẹ nhàng bước lên ôm lấy cô, sau đó cùng cô ngồi xuống đầu giường.

Tay hần nhẹ nhàng vuốt mái tóc dài của cô, hít thở hương thơm thanh nhã của cô khiến hần cảm thấy hơi ngẹt thở... tình yêu nồng đậm lan tràn khắp lòng hần...

Hô hấp của Thượng Quan Tuyền bắt đầu trở nên hỗn loạn, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng trở nên ửng hồng tựa như những đám mây trên bầu trời chiều khiến người khác phải mẩn yêu.

cô đang yêu Lãnh Thiên Dục sao?

Thượng Quan Tuyền không thể không nhớ rõ sự thật này. Phải chăng là do ông trời sắp đặt nên tình yêu giữa hai người mới nảy nở kể từ sau khi cô mất trí nhớ?

- Hôm nay chắc em mệt lắm, bọn Quý Dương là như thế đấy, chỉ cần tụ tập với nhau ở một chỗ thì đuổi cũng không đi! - Giọng nói trầm thấp đầy yêu thương vang lên.

HỒI 12 - CHƯƠNG 10: VÌ YÊU MÀ LO LẮNG (2)

Thượng Quan Tuyền yên lặng dựa vào người hần, cho tới bây giờ cô mới cảm thấy mình đang thực sự gần gũi với người đàn ông này. Nhưng mà... sự ấm áp này liệu có thể tiếp tục trong bao lâu?

cô vô thức ôm chặt lấy Lãnh Thiên Dục, trong lòng đau đớn. Cảm giác sợ mất đi ngày càng mãnh liệt trong lòng cô, cô chưa từng có cảm giác như thế này bao giờ.

Dường như phát hiện ra vòng tay ôm chặt của cô, Lãnh Thiên Dục hơi ngạc nhiên, nhưng rồi hần cũng ôm chặt cô vào lòng. Tuyền, Tuyền của hần...

- Dục... - Lát sau, Thượng Quan Tuyền dịu dàng như một chú mèo con dán chặt người vào lồng ngực hần, thì thầm nói - Em đột nhiên muốn ngồi xích đu ở vườn hoa tử vi, anh đi với em được không?

- Cứ theo ý em thôi, cô bé ạ! - Lãnh Thiên Dục yêu chiều hôn lên môi cô một cái rồi khẽ nói.

Vườn hoa tử vi trong màn đêm tràn ngập không khí lãng mạn. Ánh trăng trong như nước chiếu sáng khắp vườn hoa, mỗi đóa hoa như ngập tràn trong ánh trăng lóng lánh ấy. Cơn gió nhẹ nhàng thoảng qua mang theo hơi thở của mùa hạ, vuốt ve lên da thịt, dịu dàng như bàn tay âu yếm của người yêu.

Thượng Quan Tuyền ngồi trên xích đu, Lãnh Thiên Dục ở đằng sau chậm rãi và kiên nhẫn đẩy xích đu cho cô khiến thân hình mảnh khảnh của cô bay lên rồi hạ xuống, đầy ngọt ngào và ấm áp.

Tiếng cười khẽ của cô vang lên! cô ngẩng đầu, hưởng thụ cảm giác thoải mái khi cơn gió thổi vào mặt...

Con người đúng là không biết đủ! Lúc cô mất trí nhớ thì cố gắng muốn nhớ lại, nhưng giờ khi đã khôi phục lại trí nhớ thì cô lại lưu luyến những đoạn hồi ức vô ưu vô lo trước đây...

Chiếc xích đu chậm rãi dừng đưa, Lãnh Thiên Dục dừng động tác, đứng ở một bên, bóng hình cao lớn anh tuấn kéo dài trên mặt đất...

hần mỉm cười đầy thỏa mãn, hai tay khoanh trước ngực tận hưởng bức tranh đẹp trước mắt...

Ánh trăng sáng chiếu lên bộ quần áo bằng lụa mỏng trên người Thượng Quan Tuyền tựa như có một vầng sáng nhạt bao quanh lấy cô, càng tôn lên làn da trắng mịn màng ấy.

Từng đóa hoa tử vi tím kết hợp cùng mùi hương thơm thanh nhã trên người cô khiến bầu không khí càng thêm lãng mạn...

Ngay lúc này đây, Lãnh Thiên Dục ngậy người ngắm nhìn Thượng Quan Tuyền...

hắn chưa bao giờ biết rằng một người con gái lại có thể trong sáng đến vậy, khiến cả thể xác lẫn tâm hồn hắn đều rung động!

Dường như cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng sau lưng mình, Thượng Quan Tuyền nhẹ nhàng nghiêng đầu nhìn Lãnh Thiên Dục, mái tóc đen dài như thác nước xõa ra, bay bay phất phơ trong làn gió đêm...

Đôi mắt cô trong veo như làn nước càng hấp dẫn trái tim Lãnh Thiên Dục hơn.

- Dục... - cô ngừng xích đu lại, nhẹ nhàng gọi tên hắn rồi giơ tay về phía hắn.

Lãnh Thiên Dục bước đến gần Thượng Quan Tuyền, ngồi lên chiếc xích đu rồi ôm lấy cô.

Hình ảnh hai người ôm nhau thắm thiết giữa biển hoa tím càng ngọt ngào hơn.

- Tuyền, em đẹp quá... - hắn không hề che giấu cảm giác rung động và tình yêu chân thành trong lòng mình, ánh mắt đầy thâm tình như biển sâu, giọng nói trầm thấp làm say lòng người như một loại rượu quý.

Lúc này đây, tuy không có rượu nhưng cả hai người đều như đang say...

Thượng Quan Tuyền ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, ngón tay xanh xao nhẹ nhàng phủ lên mặt hắn, phác họa từng đường nét anh tuấn như được điêu khắc, hàng lông mày kiếm đầy quyền uy, sống mũi cao thẳng kiêu ngạo, đôi môi mỏng mà khêu gợi, từng đường nét góc cạnh như một tác phẩm hoàn hảo khiến người khác quên cả hít thở.

Đôi mắt vốn lạnh lùng giờ tràn đầy sự chân thành, thâm thúy không thấy đáy như biển sâu khiến cô hoàn toàn đắm chìm trong đó...

Đây là người đàn ông của cô sao? Là người đàn ông cô yêu nhất sao?

Lúc này, rốt cuộc Thượng Quan Tuyền cũng biết rõ trái tim mình thuộc về ai!

thì ra duyên phận là do trời định, ngay từ lần đầu tiên ngoái đầu nhìn lại, trái tim cô đã không ngừng đập liên hồi. Mãi cho đến khi hắn lại xuất hiện một lần nữa, trái tim cô lại càng thêm rung động trước sự mãnh liệt và bá đạo của hắn...

Đêm đó, hắn không chỉ chiếm đoạt cơ thể cô, quan trọng hơn là... trái tim cô cũng vì hành động cuồng dã của hắn mà lạc mất đường!

thì ra người đàn ông quan trọng nhất trong cuộc đời cô không phải là Niếp Ngân mà chính là người đàn ông đang ở trước mặt cô đây – Lãnh Thiên Dục!

Quả thật tình cảm không thể trốn tránh, đúng như những lời Lãnh Thiên Dục đã từng nói với cô... càng trốn tình thì tình lại càng theo!

Nhìn vẻ mặt cô như đang bước vào thế giới thần tiên, Lãnh Thiên Dục dịu dàng hôn nhẹ lên trán cô rồi khẽ bật cười...

- cô bé, ở cùng với anh thì không cho phép em nghĩ đến chuyện khác! Nhìn anh! – hắn giống như một đứa trẻ, để ý nhất cử nhất động của Thượng Quan Tuyền.

- Đồ bá đạo!

Thượng Quan Tuyền gắt giọng, ánh mắt dần trở nên dịu dàng: “Dục, mười năm trước vì sao anh lại yêu em, lúc ấy em chỉ mới có tám tuổi thôi mà!”

Lãnh Thiên Dục vui khuôn mặt tuấn tú vào sợi tóc đen nhánh của cô, hơi thở đàn ông phả vào tai cô: “cô bé ngốc, tình yêu vốn là chuyện rất kì diệu, còn em thì giống như tiểu yêu tinh nên ngay từ lúc đó mới có thể nắm giữ lấy trái tim anh”.

- Đáng ghét!

Thượng Quan Tuyền nhẹ giọng phản bác lại, nhưng trái tim vì những lời vừa rồi của hắn lại rung động. cô có thể cảm nhận được rõ ràng tấm lòng của người đàn ông lạnh lùng này, hắn thật sự, thật sự rất cố chấp với thứ tình cảm này.

Lát sau, cô lấy can đảm nhìn sâu vào đôi mắt thâm trầm của hắn, khẽ hỏi: “Dục, anh yêu em nhiều đến mức nào?”

Lãnh Thiên Dục ra vẻ nghi hoặc, nhíu mày lại: “Em định làm khó anh đấy à, vấn đề này anh trả lời thế nào được?”

Nhìn thấy sự ảm đảm trong đôi mắt cô, hắn hơi nhếch môi lên cười, ngón tay thon dài nhẹ nhàng vuốt lên mũi cô rồi lên tiếng:

- Tuyền, anh chỉ biết rằng vì yêu em, anh tình nguyện làm bất cứ chuyện gì, thậm chí vứt bỏ cả tính mạng mình!

HỒI 12 - CHƯƠNG 10: VÌ YÊU MÀ LO LẮNG (3+4)

Thượng Quan Tuyền nghe vậy thì trái tim đập “Thịch” một tiếng, sau đó nó như đang nhảy nhót điên cuồng trong lồng ngực cô.

- Dục, anh biết rõ thân phận của em, anh và em như nước với lửa, anh có nghĩ rằng nếu em khôi phục lại trí nhớ thì sẽ thế nào không? – cô hơi lo lắng hỏi.

Bàn tay to của hắn vỗ nhẹ lên người cô, hưởng thụ cảm giác mềm mại dưới lớp áo lụa mỏng. Lãnh Thiên Dục không hề do dự đáp lại: “Tuyền, em phải nhớ kỹ, dù em có khôi phục lại trí nhớ hay không thì chúng ta yêu nhau là sự thật!”

Trái tim Thượng Quan Tuyền lại đập rộn ràng – đã yêu nhau...

- Tuyền! – Bàn tay hắn nhẹ nhàng đặt lên vai cô, để cô nhìn thẳng vào hai mắt hắn, giọng nói trầm thấp đầy ngang bướng:

- Anh chỉ biết rằng anh yêu em, ngay từ thời khắc đó em đã là người phụ nữ của anh. Dù có chuyện gì đi chăng nữa, dù phải đối mặt với tình huống gì thì sự thật này mãi mãi không thay đổi.

- Dục... - Thượng Quan Tuyền cảm thấy rất ngọt ngào, một người đàn ông lạnh lùng như vậy mà lại có thể cố chấp vì tình yêu như thế - Tại sao?... Tại sao anh lại chọn em... Bên cạnh anh còn có nhiều người khác...

- Bởi vì anh chỉ yêu mình em! – Lãnh Thiên Dục kiên định ngắt lời Thượng Quan Tuyền. Lúc này hắn không hề tức giận chút nào, qua ánh mắt cô, hắn biết cô cũng yêu hắn, nhưng tại sao lại muốn trốn tránh?

- Tuyền, rốt cuộc em đang trốn tránh điều gì? – hắn nhìn chăm chăm vào đôi mắt ngây thơ của cô, thăm thở dài một hơi, đáy lòng dâng lên cảm giác đau nhói.

Thượng Quan Tuyền muốn nói lại thôi, nhìn vào đôi mắt của Lãnh Thiên Dục, cô thấy đau lòng: “Em sợ... Dục. Em rất sợ...”

Chỉ trong chớp mắt, đôi mắt cô lóe lên tia trốn tránh, cô dựa vào người hắn, giọng nói nhẹ và vô lực: “Đừng đối xử tốt với em như vậy, em sợ mình sẽ mất đi...”

Lãnh Thiên Dục nheo đôi mắt thâm thúy lại, nhìn cô gái trong lòng mình đầy sắc bén. Hắn giơ tay nâng cằm cô lên, lát sau, hắn mới lên tiếng:

- Sắp tới chúng ta sẽ tổ chức hôn lễ!

- Cái gì? – Thượng Quan Tuyền vô thức kêu lên một tiếng, vẻ mặt đầy kinh ngạc.

- Dục, anh vừa nói...

- Anh sẽ tổ chức hôn lễ, anh muốn em sẽ trở thành vợ chính thức của Lãnh Thiên Dục anh, trở thành người phụ nữ của anh! – Lãnh Thiên Dục mở miệng nói, giọng nói trầm thấp nặng nề như đá tảng áp vào lòng người.

hắn không chỉ muốn cơ thể của cô mà còn muốn có được trái tim cô một cách trọn vẹn!

- không được! – Thượng Quan Tuyền cự tuyệt. Cả hai người đều không biết tương lai sẽ ra sao, sao có thể cho đối phương thêm hy vọng chứ?

- không được? – Lãnh Thiên Dục nghe vậy, đôi mắt chim ưng nheo lại...

- Tại sao lại không được? – Ngữ khí của hắn dần cao lên, khiến Thượng Quan Tuyền sợ hãi nhưng không thể trốn tránh.

- Em... - Thượng Quan Tuyền không biết phải nói sao, cô cắn chặt răng vào môi – Tóm lại chúng ta không thể kết hôn!

- Em đã mang thai cốt nhục của Lãnh gia, vậy mà lại không muốn gả cho anh? – Lãnh Thiên Dục đột nhiên đứng lên, từ trên cao nhìn xuống cô, bóng dáng cao lớn của hắn tạo thành áp lực vô hình trong cô...

Thượng Quan Tuyền đau lòng, kết hôn ư? Sao cô có thể kết hôn được? Chỉ cần cô còn là đặc công thì sẽ không thể tiếp nhận được thứ tình cảm thiêng liêng này, trừ khi... cô đoạn tuyệt với tổ chức BABY-M!

cô biết Niếp Ngân quan tâm đến cô, khi cô mất trí nhớ anh ta đã cho phép cô ở lại Lãnh gia... đó là giới hạn lớn nhất rồi.

- Dục, xin anh đừng ép em, được không? – Đôi môi anh đào của cô hé mở, nói ra mấy lời, giọng nói vô lực.

- Tuyền... - Lãnh Thiên Dục cảm thấy trái tim mình như bị bóp nghẹn...

- Em không muốn gả cho anh, chẳng lẽ người em yêu là Niếp Ngân? – Giọng nói khàn khàn của hắn vang lên giống như lời thủ thỉ của người yêu nhưng tràn đầy sự lo lắng và đau khổ.

- không, em không yêu Niếp Ngân, là... - Thượng Quan Tuyền vốn là người trắng đen rõ ràng. Khi cô nhìn vào đôi mắt hắn, cô vội vã lên tiếng đính chính lại.

Lãnh Thiên Dục cảm thấy ấm áp, hắn vuốt nhẹ tay lên má cô như đang tuyên cáo quyền sở hữu...

- Người em yêu là Lãnh Thiên Dục anh!

Đây không còn là câu hỏi nữa mà là sự khẳng định đầy chắc chắn của người đàn ông.

Thượng Quan Tuyền thở dồn dập, cô đứng dậy. Ánh trăng chiếu sáng khiến cô đẹp như một nữ thần. cô không trả lời gì nữa, cánh tay trắng như tuyết nhẹ nhàng ôm lấy cổ hắn, vùi khuôn mặt nhỏ nhắn vào lồng ngực hắn...

- Dục, nếu anh thật sự yêu em vậy thì cứ giữ lại em bên cạnh anh, đừng quan tâm gì nhiều nữa... - cô nhất định phải ở bên cạnh hắn, cô không thể trở mặt nhìn hắn gặp nguy hiểm được.

Nhưng Lãnh Thiên Dục không biết suy nghĩ trong lòng cô, hắn siết chặt eo cô, cúi người tuyên bố: “Đương nhiên rồi, em sẽ phải ở bên cạnh anh cả đời này”.

- Anh thật sự sẽ vì em mà làm bất cứ chuyện gì sao? – cô ngẩng đầu hỏi, nhưng lại chạm vào môi hắn... Ngay sau đó, đôi môi ngọt ngào của cô bị liên bị hắn ngậm lấy...

Nụ hôn mang theo chút trừng phạt nhưng lại đầy chân thành, ăn mòn lý trí của cô...

Sau khi lưu luyến buông cô ra, ngón tay dài của hắn nhẹ nhàng chạm vào môi cô, cất giọng đầy tự tin và chắc chắn: “Sao em lại nghi ngờ lời anh nói? Vì em, anh tình nguyện làm bất cứ chuyện gì!”

Đôi mắt hắn đầy chân thành và quyết tâm...

Thượng Quan Tuyền hít sâu một hơi, hàng lông mi dài run run như cánh ve, nhìn thẳng vào mắt hắn, lấy hết dũng khí ra nói: “Vậy anh... có vì em mà rời khỏi tổ chức Mafia không?”

- Rời khỏi Mafia? – Lãnh Thiên Dục hỏi ngược lại, ánh mắt thâm sâu đầy suy tư.

- Đúng, rời khỏi Mafia, không làm lão đại nữa! – Thượng Quan Tuyền kiên định lặp lại.

Lãnh Thiên Dục đắm chiêu nhìn đôi mắt đầy quyết tâm của Thượng Quan Tuyền, hắn nhíu mày lại đầy nghi ngờ. Đôi mắt chim ưng của hắn hơi nheo lại, hắn không trả lời mà hỏi lại cô:

- Tuyền, em đã khôi phục lại trí nhớ rồi, đúng không?

Thượng Quan Tuyền căng thẳng, đầu óc nhanh chóng suy nghĩ xem tại sao hắn lại hỏi như vậy... Ngay sau đó, cô nghĩ ra... bản thân đã phạm phải một sai lầm nghiêm trọng...

- Em... không... - cô bất giác thì thào, đầu óc đang không ngừng tính toán xem nên trả lời thế nào.

- Tuyền, anh chưa bao giờ nói với em về chuyện của Mafia, vậy sao em lại biết? – hắn giơ tay lên vuốt má cô, giọng điệu tuy mềm nhẹ nhưng lại đầy suy đoán.

- Em nghe Vận Nhi nói! – Thượng Quan Tuyền cắn răng đem Bùi Vận Nhi làm lá chắn ình, cô cụp mắt xuống nói.

Khi mọi việc còn chưa điều tra ra rõ ràng thì cô không muốn để Lãnh Thiên Dục biết mình đã khôi phục lại trí nhớ, cô không muốn trở thành gánh nặng của hắn.

- thật không? – hắn cẩn thận quan sát biểu cảm trên gương mặt cô, đôi mắt đầy phức tạp.

- Ừm! – cô nín thở, gật đầu lên tiếng – Dục, anh chưa trả lời em!

Lãnh Thiên Dục dường như cũng không muốn suy nghĩ quá nhiều nữa, nghe cô nhắc nhở, đôi mắt hắn ánh lên tia tình cảm dịu dàng, đôi môi mỏng hé mở nói ra những lời đầy kiên định: “Yên tâm, chỉ cần anh giải quyết xong một chuyện thì sẽ làm theo lời em!”

- Giải quyết một chuyện? – Thượng Quan Tuyền vô thức lặp lại lời vừa rồi của Lãnh Thiên Dục, sau đó, cô vội vã ngẩng đầu nhìn hắn – không, Dục, em muốn anh rời khỏi nơi đó ngay!

- Tại sao?

Lãnh Thiên Dục thấy phản ứng hôm nay của Thượng Quan Tuyền rất khó hiểu, hơn nữa... tại sao cô lại cứ khẳng khái muốn hắn làm như vậy?

- Vì... - Thượng Quan Tuyền muốn nói lại thôi, vẻ mặt đầy khó xử. lát sau, cô nhẹ nhàng nói – Vì em nghe nói nơi đó rất nguy hiểm, anh còn ở trong tổ chức đó thì em sợ anh sẽ gặp bất lợi!

Lãnh Thiên Dục cười nhẹ, cúi người nhìn cô, bàn tay khẽ vuốt ve gương mặt cô: “Tuyền, em lo lắng cho anh, phải không?”

Trái tim Thượng Quan Tuyền nhói lên, cô phủ tay mình lên tay hắn, nhẹ giọng nói: “Anh biết là được rồi... Em...”.

cô cắn răng vào môi, sau đó nhìn thẳng vào mắt hắn: “Em sợ mất anh!”

- Tuyền...

Lãnh Thiên Dục không thể khống chế, ôm Thượng Quan Tuyền vào trong ngực. Lúc này cô đã làm ột con người luôn kiên cường trở thành một người đàn ông đầy dịu dàng.

hắn chỉ muốn yêu thương cô, chăm lo cô thật tốt, cứ như vậy yêu chiều cô...

hắn biết Thượng Quan Tuyền luôn không dám đối mặt với tình cảm của mình, vậy mà cô có thể nói ra những lời như vậy thật không dễ dàng gì. hắn sẽ chờ, chờ đến ngày cô chủ động bày tỏ tình yêu với hắn!

Tiếng tim đập trầm ổn và nhịp nhàng của Lãnh Thiên Dục vang vọng bên tai Thượng Quan Tuyền. cô cảm thấy mình cũng có cùng nhịp thở với hắn. Người đàn ông bá đạo như hắn đã dùng sự mạnh mẽ của mình để bước vào thế giới của cô, trên người cô đã lưu lại dấu ấn vĩnh viễn thuộc về hắn... đó chính là con của bọn họ!

Vậy nên, vì hắn, vì con của hai người, cô biết cần phải nhanh chóng giải quyết mọi việc.

- Dục, thời gian này em muốn đi theo anh, dù là việc công hay việc trong tổ chức, được không? – cô nhất định phải nghĩ cách để tiếp cận Phong và giáo phụ Nhân Cách.

- không được, giờ tình trạng của em không chịu được việc cứ đi qua đi lại nhiều nơi như thế! – Lãnh Thiên Dục yêu thương từ chối cô.

Từ khi hắn phát hiện Niếp Ngân muốn buông tay, hắn cũng yên tâm để Thượng Quan Tuyền ở lại biệt thự nghỉ ngơi. Dù sao giờ cô đang mang thai, nếu đi theo hắn mà xảy ra chuyện gì thì hắn sẽ rất đau lòng.

- Nếu em không nhìn thấy anh thì em sẽ rất lo lắng cho an nguy của anh. Anh cũng biết phụ nữ có thai vốn rất đa nghi mà... - cô chỉ có thể lấy cớ này.

Nhưng lo lắng cho an nguy của hắn là sự thật!

- cô bé ngốc... - hắn thấy rất ngọt ngào, lại ôm cô vào lòng, cúi người xuống thấp giọng hứa hẹn – Em yên tâm, vì em và vì con của chúng ta, anh tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện gì đâu. Hơn nữa anh còn muốn được hưởng thụ tình yêu của em với anh nữa!

Nhưng nếu em cứ muốn ở bên cạnh anh thì nhất định phải nghe lời anh... không cho phép nhân lúc anh không chú ý lại làm ra những chuyện khiến anh phải lo lắng, biết không?

- Biết rồi, anh dài dòng quá đấy, giống y hệt một ông già vậy... - Thượng Quan Tuyền tựa đầu vào ngực hắn, khẽ nhắm mắt lại, đôi môi đỏ hồng mỉm cười.

- Tuyền... - Lãnh Thiên Dục cảm thấy rất vui, nhẹ nhàng gọi cô một tiếng.

- Hả? - Thượng Quan Tuyền lười biếng dụi đầu vào ngực hắn đầy thỏa mãn, hành động cực kì ngây thơ.

Lãnh Thiên Dục giờ tay lên nắm chặt tay cô...

- Gả cho anh, được không? - Đôi mắt hắn sáng như ngọn đuốc lại đầy dịu dàng khiến người khác phải chìm đắm trong đó.

- Dục... - Thượng Quan Tuyền biết Lãnh Thiên Dục là người cố chấp – không phải anh đã nói sẽ chờ đến khi em khôi phục lại trí nhớ mới...

- Anh muốn chúng ta đẩy nhanh tiến độ! - Lãnh Thiên Dục sợ lúc nào đó sẽ mất đi cô.

- Dục, cho em một thời gian nữa được không, lúc này em chỉ muốn ở bên cạnh anh như thế này thôi...

Thượng Quan Tuyền chưa xót lên tiếng, từng hơi cô hít vào đều là hơi thở của hắn, cảm giác an toàn chưa bao giờ có. Nếu có thể thì cô chỉ muốn cả đời này dựa vào lòng hắn, vĩnh viễn không rời, trở thành vợ của hắn, sinh con cho hắn, nhưng...

Sao cô có thể ích kỷ mà cho hắn một lời hứa hẹn được?

Tình cảm của bọn họ vừa mới chớm nở, nếu chưa gì đã nói ra lời hứa hẹn yêu thương thì cô sợ sau này sẽ làm trái tim hắn càng đau đớn...

cô ôm chặt lấy hắn, không hề nhìn thấy ánh mắt đau lòng của Lãnh Thiên Dục...

209. Chương 209

HỒI 12 - CHƯƠNG 11: LÃNH THIÊN HI TỔ TÌNH (1)

Những tia nắng vàng như trải đầy trên thảm trải sàn, phòng khách của căn biệt thự đắm chìm trong giai điệu âm nhạc tao nhã, thiết kế màu trắng xa hoa của căn phòng càng khiến Bùi Vận Nhi giống như một con búp bê bằng pha lê.

Sau khi đặt tờ giấy ghi chú xuống bàn, cô liền đứng dậy nhìn quanh bốn phía, ánh mắt hơi ảm đạm.

Từ sau khi bị thương, Lãnh Thiên Hi liền đưa cô tới biệt thự của anh. Qua mấy ngày ở chung, cô biết mình đã thâm yêu mến người đàn ông này, nhưng tâm tư của anh Thiên Hi thế nào thì cô lại không rõ.

Tuy trong buổi tụ họp vừa rồi, ánh mắt anh dường như có gì đó lạ lạ nhưng anh vẫn không hề tỏ thái độ gì khiến cô rất khó xử, cô cũng không thể mặt dày mày dạn hỏi thẳng anh được.

Sau khi suy xét kỹ lưỡng, Bùi Vận Nhi quyết định rời khỏi đây. Dù sao vết thương của cô cũng đã ổn rồi, cứ ở lại đây cũng không hay lắm. Tuy có người của Lãnh thị tới hỗ trợ nhưng cô vẫn phải trở về cô nhi viện đã xem tình hình thế nào.

cô đang nghĩ ngợi thì từ cánh cửa được mở ra...

Bùi Vận Nhi vui vẻ, anh Thiên Hi về rồi sao?

cô thấy bóng dáng cao lớn của Lãnh Thiên Hi đi vào, Bùi Vận Nhi đang tươi cười thì sau đó lại xuất hiện một cô gái đi theo sau Lãnh Thiên Hi vào phòng khách.

- Anh Thiên Hi... - Bùi Vận Nhi ghen lời, khuôn mặt thanh tú nhỏ nhắn cũng trở nên mất tự nhiên. cô đã từng cô gái này một lần, đó chính là trợ lý của Thiên Hi – Laman. Nhưng sao cô ấy lại cùng anh Thiên Hi về nhà?

- Vận Nhi? Em dậy sớm thế? Sao không ngủ thêm chút nữa? – Lãnh Thiên Hi thấy Bùi Vận Nhi đứng trong phòng khách liền nở nụ cười ấm áp.

Nhưng chưa đợi Bùi Vận Nhi trả lời, Lãnh Thiên Hi đã lên tiếng nói tiếp: “Vận Nhi, em ở đây chờ anh một chút, anh xử lý chút chuyện đã!”

nói xong, anh đi thẳng về phía thư phòng, Laman cũng dùng ánh mắt kì quái nhìn Bùi Vận Nhi rồi đi theo anh.

Bùi Vận Nhi không ngốc, qua ánh mắt của Laman vừa rồi, cô biết rõ cô gái này thích Thiên Hi. cô cắn chặt môi, không hiểu ma xui quỷ khiến thế nào lại đi về phía thư phòng.

Trong thư phòng truyền đến tiếng nói chuyện của Lãnh Thiên Hi và Laman, dường như có liên quan đến chuyện phẫu thuật gì đó. Cửa thư phòng chỉ khép hờ, qua khe hở, Bùi Vận Nhi thậm chí có thể mơ hồ nhìn thấy vẻ mặt tập trung của Lãnh Thiên Hi.

Quan hệ của hai người chỉ là đồng nghiệp mà thôi, nhất định là do cô nghĩ nhiều rồi, Bùi Vận Nhi tự giấu cọt bản thân.

Nhưng khi thấy Laman có thể thoải mái thảo luận những vấn đề chuyên môn về y học với Lãnh Thiên Hi, Bùi Vận Nhi thấy rất hâm mộ cô ấy. cô cảm thấy mình chẳng khác nào một người vô dụng, không giúp gì được cho Lãnh Thiên Hi.

Nhìn dáng vẻ của Laman, Bùi Vận Nhi chợt cảm thấy sống mũi cay cay, hai người này thật là xứng đôi.

- Laman, phương án đề xuất phẫu thuật của em không tồi, cuối tuần chúng ta cứ dựa theo phương án này mà tiến hành. Đúng rồi, còn nữa... – Lãnh Thiên Hi mở ngăn kéo lấy ra một tập tài liệu – Em xem đi, nó sẽ giúp ích cho em đấy!

- Cám ơn anh, Thiên Hi! – Laman vô cùng thân thiết gọi tên anh, đôi mắt cô lộ rõ sự thương mến của mình đối với Lãnh Thiên Hi.

Bùi Vận Nhi cho rằng hai người đã nói chuyện với nhau xong, vội vàng muốn né đi. Nhưng ngay sau đó, cô lại nghe thấy tiếng kêu đầy sợ hãi của Laman, vì thế vội vàng nhìn vào trong phòng.

Có lẽ do Laman không cẩn thận nên cánh tay sượt qua khung sắt cạnh bàn, trong nháy mắt, một vết đỏ sẫm rỉ máu lần lên trên cánh tay trắng nõn của Laman...

- Laman, sao em lại không cẩn thận thế? – Lãnh Thiên Hi vội mở hộp cứu thương, lấy ô-xy già và băng gạc và thuốc ra, cẩn thận xử lý vết thương cho cô.

- Thiên Hi... – Laman thấy Lãnh Thiên Hi xử lý vết thương ỳnh, trong lòng đầy ngọt ngào. Vì thế đợi khi anh xử lý xong xuôi, thân thể mềm mại của cô như một con mèo dựa hân vào ngực anh.

- Laman! – Lãnh Thiên Hi nhíu mày lại, lập tức muốn đẩy cô ra nhưng cô lại ghé vào tai anh, nhẹ giọng nói:

- Thiên Hi, em biết mình chỉ có thể vĩnh viễn là trợ lý của anh, em không có hy vọng xa vời nào khác, chỉ muốn được như thế này một lúc thôi. Chỉ một lát thôi, xem như anh đáp ứng nguyện vọng của em, được không?”

- Cái này... – Lãnh Thiên Hi thấy khó xử, đẩy cô ra cũng không được, mà không đẩy ra thì thấy rất kỳ quái. Bùi Vận Nhi hoàn toàn chứng kiến cảnh tượng này, đôi mắt cô trong nháy mắt trở nên ảm đạm. cô chậm rãi xoay người lại rồi đi, trái tim như bị ai đó bóp nát.

thật ra cô rất rõ ràng, mình đâu phải là người thích hợp với anh Thiên Hi đâu! Anh cao cao tại thượng như vậy, gia thế hiển hách chưa nói đến, chỉ nói về y thuật inh của anh đã khiến người khác phải trầm trồ thán phục rồi. một người đàn ông ưu tú như vậy, sao cô có thể hy vọng xa vời được chứ?

cô đã đọc qua nhiều chuyện cổ tích, tuy cô tin rằng hoàng tử sẽ ở cùng với cô bé lọ lem, nhưng sau đó thì sao? Tất cả các câu chuyện cổ tích đều không hề nhắc đến chuyện sau đó của hai người. Hai người môn không đăng, hộ không đối thì ít nhất cũng phải có năng lực để bù vào. Nhưng cô thì chẳng có gì, cho dù có ở bên cạnh anh Thiên Hi thì sao chứ? Chẳng lẽ để cho anh bị người khác cười nhạo khi ở cùng một cô gái như thế sao?

không phải Bùi Vận Nhi tự ti mà là cô biết Lãnh Thiên Hi ở vị trí rất cao, ngay từ đầu cô đã không thể có khả năng để yêu anh được!

Bùi Vận Nhi vừa rời bước thì dường như Lãnh Thiên Hi có tâm ý tương thông đột nhiên ngẩng đầu lên. Khi anh nhìn thấy cửa thư phòng khép hờ thì sắc mặt liền kinh hãi, vội vã đẩy Laman ra.

- Xin lỗi! – Anh vội vàng nói sau đó nhanh chóng chạy ra khỏi thư phòng...

Laman ảm đạm ngồi trên ghế, cô biết sẽ như vậy mà, ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy Bùi Vận Nhi, cô đã biết sẽ thế này!

- Vận Nhi...

Khi Bùi Vận Nhi vừa định mở cửa rồi đi thì giọng nói của Lãnh Thiên Hi liền vang lên. Sau đó, anh bước nhanh lên vài bước, khuôn mặt anh tuần đầy lo lắng và khẩn trương!

HỒI 12 - CHƯƠNG 11: LÃNH THIÊN HI TỔ TÌNH (2)

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Bùi Vận Nhi chỉ trong nháy mắt liền trở nên trắng xanh, cô vô thức muốn tránh đi. Tay vừa định mở cổng ra thì liền bị Lãnh Thiên Hi nắm lại, kéo cô vào lòng.

- Vận Nhi, sao em lại đi? – Anh mở miệng, thấp giọng hỏi.

- Em... – Bùi Vận Nhi cố né tránh, hơi thở của Lãnh Thiên Hi khiến cô không còn đủ lý trí.

Lúc này, Laman bước nhẹ tới...

- Thiên Hi! – Giọng nói của cô ấy tràn ngập sự hấp dẫn – Em muốn... nói với cô ấy một câu!

nói xong, Laman nhìn Bùi Vận Nhi, thấp giọng nói: “cô bé, cô không biết mình may mắn đến thế nào sao?”

Vừa dứt lời, Laman lại nhìn thoáng qua Lãnh Thiên Hi rồi rời đi.

Căn phòng khách lại trở về vẻ yên tĩnh, sự tĩnh lặng này khiến Bùi Vận Nhi càng thêm mất tự nhiên.

- Anh Thiên Hi... – cô khó khăn mở miệng nói – Thời gian qua em đã quấy rầy anh, em... muốn về cô nhi viện!

- Ở cô nhi viện có người của Lãnh thị rồi!

Lãnh Thiên Hi nhìn chằm chằm khuôn mặt thanh tú nhỏ nhắn của Bùi Vận Nhi, cánh tay anh siết chặt eo cô dường như không có ý định buông ra.

- Nhưng... nhưng vết thương của em đã đỡ hơn nhiều rồi...

Bùi Vận Nhi cảm thấy tim mình đang đập rộn ràng, cô không biết anh Thiên Hi đang nghĩ gì nữa, chỉ cảm thấy ánh mắt anh nhìn chằm chằm cô khiến trái tim cô không yên...

- Vậy à?

Lãnh Thiên Hi đột nhiên nở nụ cười rồi cúi đầu xuống, thì thầm nói bên tai cô: “Để anh xem vết thương của em đã hồi phục chưa!”

Hả?

Bùi Vận Nhi đột nhiên ngẩng đầu lên, lại rơi vào đôi mắt thâm sâu của anh. cô lập tức cup mắt xuống, hai tay không biết nên để ở đâu.

- Được không, Vận Nhi? – Giọng nói của Lãnh Thiên Hi như một loại rượu khiến người khác say đắm.

Bùi Vận Nhi chỉ có thể gật đầu, tùy ý đến anh đưa cô vào phòng.

Tay Lãnh Thiên Hi chậm rãi cởi áo khiến làn da trắng như ngọc của cô hiện lên trong tầm mắt. Anh gỡ băng gạc trên vết thương xuống, miệng vết thương cũng lộ ra.

Qua mấy ngày Lãnh Thiên Hi cẩn thận chăm sóc, miệng vết thương đã khép lại, về cơ bản đã khôi phục tám chín phần.

- Vận Nhi, qua một thời gian nữa thì sẽ không còn sẹo nữa đâu! – Lãnh Thiên Hi nhẹ nhàng đưa tay chạm vào vết thương trên người cô, ánh mắt đầy tình cảm và thương tiếc.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Bùi Vận Nhi đã sẫm đỏ ửng. Tuy mấy ngày vừa qua đều là anh Thiên Hi xử lý vết thương cho cô, anh tự cởi áo cô ra cũng là chuyện bình thường, nhưng hôm nay cô lại cảm thấy rất kì lạ.

- Vận Nhi, ở lại đây, được không? – Lãnh Thiên Hi nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên rồi cất giọng hỏi.

- Ở lại đây? – Bùi Vận Nhi nhìn Lãnh Thiên Hi, không hiểu hàm nghĩa trong lời nói của anh, đôi mắt to tròn đầy mờ mịt.

- Đúng, ở đây, ở bên cạnh anh! – Lãnh Thiên Hi lên tiếng, đôi mắt thâm thúy lóe lên tia sáng rạng rỡ.

Bùi Vận Nhi nghe vậy như một chú nai con khiếp sợ, kinh ngạc nhìn Lãnh Thiên Hi. Sau một lúc lâu cô cũng không biết phải nói gì. cô không rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, không phải anh Thiên Hi vừa rồi rất lo lắng cho cô gái kia hay sao? Sao lại bảo cô ở lại bên cạnh anh?

Dường như nhìn ra sự nghi ngờ trong mắt Bùi Vận Nhi, Lãnh Thiên Hi khẽ vuốt tóc cô, thở dài nói: “Anh biết tại sao em lại muốn rời đi!”

- Anh biết? – Bùi Vận Nhi thất thanh hỏi.

Lãnh Thiên Hi nhíu mày cười rồi gật đầu, đôi mắt đầy mến yêu nhìn cô...

- Em cho rằng anh thích Laman đúng không?

Bùi Vận Nhi kinh ngạc, khi biết tâm sự trong lòng mình bị anh đoán được, cô lại càng trở nên mất tự nhiên. Nhưng ngay sau đó, hành động của Lãnh Thiên Hi lại càng khiến cô thêm sợ hãi...

Lãnh Thiên Hi cúi đầu xuống, đôi môi mỏng khẽ gợi đầy mến yêu hôn lên miệng vết thương của cô, nhẹ nhàng và đầy mờ ám...

- Anh Thiên Hi... – Bùi Vận Nhi thở gấp, chỉ trong nháy mắt, da thịt cô truyền đến cảm giác tê tê như một cơn sóng lớn nhấn chìm cô...

Anh Thiên Hi đang làm gì vậy? Sao hôm nay anh lại nói và hành động kỳ lạ như thế?

- Vận Nhi, em thích anh không? – Lát sau, Lãnh Thiên Hi ngẩng đầu lên, đôi mắt càng thêm thâm thúy, giọng điệu đầy dụ dỗ.

- Em... Bùi Vận Nhi run rẩy không nói nên lời, đôi môi anh đào khẽ hé mở như đang mời gọi anh nhắm nháp...

cô không hiểu tại sao anh Thiên Hi lại hỏi như vậy.

- Vận Nhi ngoan, trả lời câu hỏi của anh đi! – Lãnh Thiên Hi mê muội nhìn cô, cúi thấp người hít thở hương thơm trên người cô.

- Ủm! – Bùi Vận Nhi khó xử gật gật đầu, thuận theo tâm tư của bản thân. cô rất muốn nói cho anh biết cô thật sự rất thích anh, ngay từ lần đầu tiên gặp đã thích anh rồi.

Lãnh Thiên Hi hài lòng mỉm cười, nụ cười đầy phóng khoáng. Anh giơ tay vuốt ve khuôn mặt của cô, động tác đầy dịu dàng và ái muội như với người yêu rồi nói nhỏ:

- thật ra, anh Thiên Hi cũng rất thích em, Vận Nhi!

Bùi Vận Nhi nghe vậy thì lập tức kinh ngạc mở to mắt nhìn Lãnh Thiên Hi, dần dần, sự kinh ngạc chuyển thành vui mừng...

- Anh Thiên Hi...

không có rượu nhưng bầu không khí lúc này như tỏa ra hương thơm làm say lòng người. cô không kháng cự nổi, như bị lạc trong đôi mắt anh.

Bùi Vận Nhi không hề biết thì ra một người đàn ông khô ngô tuần tú lại khiến người khác mê say như thế.

- Vậy nên Vận Nhi à, anh rất thích em, em nhấn tâm rời khỏi anh sao? Nếu em thật sự nhấn tâm như thế thì trái tim anh sẽ chết vì đau đớn mất! – Lãnh Thiên Hi ra vẻ đáng thương nhìn cô rồi nói.

Anh chỉ có thể dùng cách này để giữ Vận Nhi lại. Anh biết Vận Nhi là người mềm lòng, không giỏi biểu đạt tình cảm của mình, còn anh thì... cũng chẳng khác gì anh cả, khi yêu vào thì còn nhát gan hơn cả con gái...

- không, em sẽ không để anh đau lòng đâu, em sẽ không đi nữa! – Vận Nhi nhào vào lòng anh, khuôn mặt nhỏ nhắn vui trong ngực Lãnh Thiên Hi.

Lãnh Thiên Hi thỏa mãn ôm cô, vẻ mặt tươi cười đầy hạnh phúc...

Hết hồi 12 ~

210. Chương 210

HỒI 13: ĐỂ LẠI DẤU VẾT

CHƯƠNG 1: MUỘN SỨC TÂM PHÚC (1)

Trái tim vừa bình yên lại vừa rung động, theo từng dòng ký ức lại nhảy nhót cùng tình yêu

Cẩn thận tổn thương sẽ lưu lại dấu vết

Người yêu nhau như trong giấc mộng ảo

Ông trời đã định nhưng sẽ không cam chịu

Lại lần nữa bước vào con đường tình đầy đau khổ

Người nào sẽ giấu chặt màn sương đêm trong ánh mắt...

Trong văn phòng tổng giám đốc ở Lãnh thị

Ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ chiếu xuống, qua từng lớp kính thủy tinh công nghiệp, dường như có thể nhìn xuống thế giới từ độ cao cả trăm tầng.

Lãnh Thiên Dục đang bận rộn chột ngắc đầu nhìn người ngồi trên sofa. Khi thấy Thượng Quan Tuyền đang say sưa đọc một cuốn tiểu thuyết, bên môi hần liền nở nụ cười.

cô bé này làm sao vậy, hôm nay lại yên lặng ngồi im một chỗ. hần còn cho rằng chỉ một lúc sau là cô sẽ la hét đòi ra ngoài chơi rồi.

- Tuyền! – hần khẽ gọi cô.

- Ủm! – Thượng Quan Tuyền không hề ngẩng đầu lên, chỉ hờ hững đáp lại rồi lại chăm chú dán mắt vào cuốn tiểu thuyết, dường như hoàn toàn bị hấp dẫn bởi tình tiết trong truyện.

Lãnh Thiên Dục cười cười, bất đắc dĩ lắc đầu rồi đứng dậy, ngồi xuống cạnh Thượng Quan Tuyền...

- Hay vậy sao? Hay đến mức khiến em quên cả chồng mình cơ à ? – hắn ngồi xuống, yêu mến vuốt mấy sợi tóc trên trán cô.

- Đương nhiên rồi, cuốn tiểu thuyết này hay quá, mà tác giả còn cực kì đẹp trai nữa. Dục, anh xem này... – Thượng Quan Tuyền hưng phấn mở trang đầu tiên ra, trên đó in hình của tác giả.

Lãnh Thiên Dục không vui nhíu mày lại. Người đàn ông đó tốt đến mức có thể thu hút toàn bộ sự chú ý của Thượng Quan Tuyền à?

- không cho đọc nữa! – hắn bá đạo ra mệnh lệnh, giật quyển truyện trong tay Thượng Quan Tuyền rồi ném ra chỗ khác. Ngay sau đó, hắn ôm cô vào lòng, đôi môi mỏng như trũng phật, hôn lên đôi môi anh đào của cô...

- Sau này chỉ cho ngắm anh thôi, biết chưa?

Thượng Quan Tuyền bị hắn hôn đến mức đỏ bừng cả mặt, đồng thời cũng bị tính cách trẻ con và bá đạo của hắn chọc cười. Sau đó, cô vươn tay ôm lấy cổ hắn, dịu dàng lên tiếng: “Được rồi, anh đẹp trai nhất, làm gì có ai so sánh được với anh chứ!”

một câu nói đã chọc cười Lãnh Thiên Dục, hắn lại cúi người định hôn Thượng Quan Tuyền thì tiếng gõ cửa đột nhiên vang lên.

- Vào đi! – Giọng nói của Lãnh Thiên Dục lại khôi phục lại sự bình tĩnh vốn có.

Lôi mở cửa bước vào, anh ta chỉ yên lặng nhìn thoáng qua Thượng Quan Tuyền rồi sau đó cung kính nói với Lãnh Thiên Dục: “Lãnh tiên sinh, đây là bằng phân chia các phòng ban mới nhất, bản báo cáo thành tích, xin ngài phê duyệt! Ngoài ra cuộc họp cổ đông sẽ bắt đầu trong ít phút nữa, các cổ đông đều đã tới đầy đủ, tất cả mọi người đều đang chờ Lãnh tiên sinh!”

Lãnh Thiên Dục để tập tài liệu sang một bên rồi gật đầu nói với Lôi: “Bảo thư ký sắp xếp thêm một ghế ột người nữa”.

Lôi nghi ngờ: “Lãnh tiên sinh, ngài...”.

- Để Tuyền ở đây tôi không yên tâm! – Lãnh Thiên Dục ôm Thượng Quan Tuyền, rất tự nhiên lên tiếng.

- Lãnh tiên sinh, làm vậy e rằng không ổn lắm... - Lôi nhíu mày nhìn Lãnh Thiên Dục, đây là tổng giám đốc của bọn họ sao? một người luôn coi phụ nữ là phiền phức mà lại dẫn một cô gái đi họp?

- không ổn? Có gì không ổn? – Ngữ khí Lãnh Thiên Dục chuyển sang lạnh lẽo, hắn nhíu mày không vui.

Nhưng ngay sau đó, khuôn mặt tức giận của hắn liền bị một bàn tay nhẹ nhàng xoa lên...

- Dục... - Thượng Quan Tuyền nhẹ nhàng kéo tay Lãnh Thiên Dục rồi gọi tên hắn – Lôi nói đúng đấy, như vậy không hay lắm đâu, anh không cần phải đưa em đi họp cùng đâu!

Lãnh Thiên Dục nắm tay cô, giọng nói trở nên thân thiết và khấn trương: “Tuyền, nghe lời anh đi!”

Thượng Quan Tuyền nở nụ cười tươi. cô nhìn Lôi rồi lại quay sang nói với Lãnh Thiên Dục: “Dục, nếu anh thật sự lo cho an toàn của em thì thế này đi, anh để Lôi ở đây. Có anh ấy ở đây thì anh sẽ rất yên tâm!”

- Để Lôi ở đây? – Lãnh Thiên Dục hỏi lại. Từ sau khi bị mất trí nhớ, Tuyền vốn không thích tiếp xúc với người lạ, tại sao hôm nay lại như vậy?

- Đúng thế! Thân thủ của Lôi tốt như vậy, lại là một trong tứ đại chấp pháp, có anh ấy ở đây, anh còn không yên tâm à? Còn nữa, các cổ đông đều đang đợi anh, nếu anh không đi thì nhất định bọn họ sẽ mắng em là hồng nhan họa thủy mất! – Thượng Quan Tuyền không cho Lãnh Thiên Dục thời gian suy nghĩ, vội vàng nói.

Lãnh Thiên Dục nhìn đồng hồ trên cổ tay rồi ra lệnh cho Lôi: “Lôi, cậu ở đây, có chuyện gì thì báo ngay cho tôi biết!”

- Vâng, Lãnh tiên sinh, ngài yên tâm! – Lôi cung kính cúi người đáp.

Lãnh Thiên Dục vỗ nhẹ lên đầu Thượng Quan Tuyền, yêu chiều nói: “Đừng có chạy linh tinh, ngoan ngoãn nghe lời đây!”

Thượng Quan Tuyền mỉm cười rồi gật đầu. sự yêu chiều và nhẹ nhàng của Lãnh Thiên Dục càng khiến lòng cô thêm ấm áp.

Cả phòng tổng giám đốc rộng lớn chỉ còn lại Lôi và Thượng Quan Tuyền. Lôi lạnh lùng đứng ở một bên, không nói một lời nói hết, cực kì giống một pho tượng.

Nhưng... cặp mắt sắc bén của anh ta không lúc nào không nhìn chăm chăm Thượng Quan Tuyền, không phải đang trông nom mà là đang cảnh giác!

Thượng Quan Tuyền cũng có thể cảm nhận được ánh mắt sắc bén đó, cô cũng không nói gì, chỉ hơi nhếch môi lên cười. Lúc cô vừa cúi người xuống định nhặt quyển truyện lên thì Lôi đã nhanh tay hơn, lấy giúp cô.

- Cảm ơn anh! – cô gơ tay muốn cầm quyển truyện.

- Thượng Quan tiểu thư, tôi nghĩ cô không quên những lời tôi đã từng nói, tuy tôi không biết hiện tại cô mất trí nhớ thật hay giả vờ mất trí nhớ, nhưng cô phải nhớ kỹ, nếu...

- Nếu tôi làm tổn thương Lãnh Thiên Dục thì anh nhất định sẽ không khách khí với tôi. Anh định nói những điều này đúng không?

Thượng Quan Tuyền ngẩng đầu, chậm rãi lên tiếng. Về mặt không còn sự ngây thơ như trước mà đầy bình tĩnh và tỉnh táo.

HỒI 13 - CHƯƠNG 1: MUỘN SỨC TÂM PHÚC (2)

rõ ràng, lời nói và vẻ mặt của Thượng Quan Tuyền đã khiến Lôi sửng sờ. Anh ta chăm chú nhìn cô một lúc lâu, con ngươi đen láy như tia X-quang dường như có thể xuyên thấu nội tâm cô. Sau một lúc, anh ta chậm rãi lên tiếng:

- cô... không mất trí nhớ! – Giọng nói vẫn nhàn nhạt như cũ, hàm chứa sự nghi hoặc.

Thượng Quan Tuyền nở nụ cười ảm đạm rồi băng quơ nói: “không, đúng là tôi bị mất trí nhớ, nhưng giờ đã khôi phục lại rồi”.

Lôi không nghĩ Thượng Quan Tuyền sẽ nói thật tình biết, anh ta càng thêm nghi hoặc, lập tức hỏi: “Lãnh tiên sinh không biết chuyện này?”

- Đúng! – Thượng Quan Tuyền nhàn nhã dựa người vào ghế, đôi mắt trong veo đầy bình tĩnh.

- Tôi không hiểu tại sao cô lại nói cho tôi biết những điều này? – Lôi cảnh giác hỏi lại.

Từ trước tới nay anh ta luôn cảnh giác với cô gái này. Dù sao cô cũng là người của tổ chức BABY-M, mà Lãnh tiên sinh lại giữ cô lại bên cạnh. Anh ta luôn cảm thấy cô gái này có mục đích nào đó, vậy mà hôm nay cô lại thản nhiên thừa nhận chuyện đã khôi phục lại trí nhớ, rốt cuộc cô có ý đồ gì đây?

Thượng Quan Tuyền chậm rãi đứng dậy đi đến trước mặt Lôi, giọng nói đầy kiên định: “Lôi, tôi cần anh giúp tôi!”

Lôi hơi giật mình...

- Tôi không rõ ý của Thượng Quan tiểu thư!

Về mặt Thượng Quan Tuyền không còn sự thoải mái như trước mà lại hết sức nghiêm túc: “Tôi cực kì lo lắng cho an nguy của Lãnh Thiên Dục, tôi biết ngôi trên vị trí lão đại của Mafia thì luôn có kẻ rình rập hãm hại anh ấy. Nhưng tôi không tìm được chứng cứ, cho nên hy vọng anh sẽ giúp tôi tìm chút manh mối!”

- cô tin tôi? – Lôi hỏi lại.

Thượng Quan Tuyền nhìn anh ta, nói từng câu từng chữ: “Đúng, tôi có thể thấy được sự tận tâm và trung thành của anh với Dục”.

- Đúng, chỉ cần là chuyện của Lãnh tiên sinh thì cũng là chuyện của tôi. Vì Lãnh tiên sinh, dù có phải bỏ mạng tôi cũng không ngại! – Về mặt Lôi hết sức kiên định...

- Nhưng, dù gì cô cũng là đặc công của một tổ chức khác, tại sao tôi phải tin cô? Tôi có thể lý giải đây chỉ là một mưu kế của cô mà thôi!

- Anh không cần phải tin tưởng tôi, tôi chỉ nói một lần thôi! Tôi nghi ngờ có nội gián trong tổ chức Mafia, mục đích của bọn chúng chính là muốn Dục phải chết! – Thượng Quan Tuyền khẳng định.

- Nội gián? cô nói là “bọn chúng”, rốt cuộc là ai? – Lôi nhảy bèn hỏi lại.

Thượng Quan Tuyền trầm thờ dài một hơi, chậm rãi lên tiếng: “Ngoài giáo phụ Nhân Cách thì còn có một người đáng nghi nữa”.

- Ai? – Lôi lại hỏi.

- Phong! một trong tứ đại chấp pháp của Dục! – Thượng Quan Tuyền kiên định lên tiếng.

- cô nghi ngờ Phong? Tại sao? – Lôi cảm thấy rất khó hiểu.

Nếu nghi ngờ giáo phụ Nhân Cách thì không có gì khó hiểu, dù sao Lãnh tiên sinh cũng hại chết con ông ta, nếu ông ta muốn trả thù thì cũng không khó để hình dung.

Nhưng còn Phong? Anh ta là người đã đi theo Lãnh Thiên Dục nhiều năm như vậy, trở thành cánh tay phải của Lãnh Thiên Dục. Về quyền thế hay tiền tài thì có thể nói là anh ta là người dưới một người mà trên vạn người, tại sao anh ta lại muốn giết Lãnh tiên sinh?

- Bởi vì trên người anh ta có một hình xăm! – Thượng Quan Tuyền đáp – Tôi nghi ngờ thân phận thật sự của Phong là người của tổ chức BABY-M, cho nên tôi muốn điều tra rõ ràng chuyện này!

Lôi kinh ngạc, cảnh giác hỏi lại: “Nếu thật sự như cô nói, vậy thì chẳng khác nào cô đang phản bội lại tổ chức mình cả?”

Thượng Quan Tuyền nghe vậy liền cười nhạt, nụ cười buồn bã và bất đắc dĩ...

- Cho nên tôi hoàn toàn có thể đoán được vận mệnh trong tương lai của mình sẽ ra sao. Nhưng... Dục tuyệt đối không thể xảy ra chuyện gì được, bởi vì... - Khóe môi cô dần cong lên một nụ cười hạnh phúc, chậm rãi lên tiếng – Tôi yêu anh ấy!

một câu nói khiến Lôi chấn động. Anh ta không thể không kính trọng người phụ nữ trước mặt...

- Thượng Quan tiểu thư, cô muốn tôi làm gì? – Dựa vào con mắt nhìn người của mình, anh ta biết những điều Thượng Quan Tuyền vừa nói là sự thật. Chỉ là anh ta không ngờ cô gái này lại yêu sâu sắc như vậy, tình nguyện phản bội tổ chức, dù có phải mất mạng cũng không hề do dự.

Thượng Quan Tuyền nở nụ cười cảm kích, nhẹ giọng nói: “Trong tứ đại chấp pháp, người ngang hàng với Phong chỉ có anh. Cho nên tôi muốn anh tìm cho tôi toàn bộ tư liệu về Phong trong hồ sơ của Mafia để điều tra. Hơn nữa, tôi muốn điều tra thêm về hình xăm trên người Phong!”

Tư liệu về tứ đại chấp pháp đều là tư liệu mật, bởi vậy hệ thống lưu trữ hồ sơ đều sử dụng công nghệ tinh vi để quản lý tự động. Nếu không phải là một người cực kì giỏi về việc phá giải mật mã và hiểu biết về chương trình thì dù có lấy được tài liệu mang ra thì hệ thống cũng sẽ cảnh báo ngay lập tức.

Cho nên Thượng Quan Tuyền mới nghĩ ngay tới Lôi. Chỉ có anh ta là người thông thuộc nhất kết cấu bên trong tổ chức Mafia, cho nên anh ta là người tốt nhất có thể giúp cô.

Lôi cũng hiểu điều này, anh ta liền gật đầu, sau đó nghi ngờ hỏi: “Tại sao cô không nói những điều này cho Lãnh tiên sinh biết?”

Thượng Quan Tuyền lắc đầu: “Tôi rất hiểu tính cách của Dục, nếu một khi Dục biết tôi đã khôi phục lại trí nhớ, mà còn biết về những việc này thì theo anh, với tính cách của mình, anh ấy sẽ làm như thế nào?”

Lôi không cần nghĩ cũng trả lời ngay được: “Tôi nghĩ Lãnh tiên sinh quan tâm tới cô như vậy, ngài ấy nhất định sẽ phái người theo sát cô, hạn chế tự do của cô, ngài ấy sẽ không cho cô cơ hội tham dự vào việc này”.

Thượng Quan Tuyền gật đầu: “Cho nên nhân lúc anh ấy chưa phát hiện ra, tôi muốn điều tra rõ chân tướng mọi việc, kể cả tổ chức BABY-M!”

- cô Thượng Quan, tôi cả gan hỏi một câu, hiện giờ con chip có nằm trong tay Niếp Ngân không? – Lôi hỏi.

- Lôi, xin lỗi anh, chuyện liên quan đến con chip tôi sẽ không nói gì hết, nhưng anh hãy tin tôi, hiện giờ con chip vẫn đang an toàn! – Thượng Quan Tuyền nói.

Lôi không hỏi gì nữa, ánh mắt đầy dăm chiêu...

211. Chương 211

CHƯƠNG 2: TỰ LAO VÀO VÒNG NGUY HIỂM (1)

Mãi cho đến khi trời xẩm tối, Lãnh Thiên Dục mới họp xong và quay về phòng tổng giám đốc. Khi nhớ đến vẻ mặt nhảm chán đến sắp phát điên của cô bé gốc kia, bên môi hắn nở nụ cười nhạt...

Đẩy cửa ra, đôi mắt đen mà lạnh lùng tràn đầy tình cảm thân thiết...

- Tuyền... - Giọng nói của hắn vang vọng trong phòng nhưng không nghe thấy tiếng ai trả lời!

Sắc mặt Lãnh Thiên Dục lập tức chấn động, hắn nhanh chóng nhìn quanh bốn phía rồi lập tức đi về phía phòng nghỉ nhưng cũng phát hiện ra... trong đó không một bóng người!

Trái tim hắn như đang bị khoét rỗng...

Đúng lúc này, Lôi gõ cửa đi vào, vẻ mặt cũng cực kì căng thẳng...

- Lãnh tiên sinh!

- Thượng Quan Tuyền đâu? cô ấy đâu? – Giọng nói lạnh lẽo như băng ngàn năm của Lãnh Thiên Dục vang lên.

- Lãnh tiên sinh, xin lỗi ngài, lúc này Thượng Quan tiểu thư nói muốn ra ngoài hít thở không khí một lát, tôi cũng đi theo cô ấy. Nhưng ai ngờ đi được một đoạn thì tôi lại không thấy bóng dáng Thượng Quan tiểu thư đâu. Tôi đã phái nhiều người đi tìm nhưng đến giờ vẫn không có tin tức gì... - Lôi lo lắng nói.

- Cái gì? – Vẻ mặt Lãnh Thiên Dục hết sức chấn động, giọng điệu lại càng lạnh đi... Đường đường là một trong tứ đại chấp pháp mà lại có thể để mất tích một người?

- Là do tôi sơ suất, Lãnh tiên sinh, xin lỗi ngài! – Vẻ mặt Lôi đầy hối lỗi và lo lắng.

Lãnh Thiên Dục khoát tay, vẻ mặt như đang cố kiên nhẫn...

- Mau tăng số người đi tìm cô ấy lên cho tôi! – hắn lạnh giọng ra lệnh, đôi mắt đã không còn vẻ bình tĩnh vốn có, chỉ còn lại sự lo lắng cho an nguy của Thượng Quan Tuyền.

- Vâng, tôi rõ rồi! – Lôi lui ra ngoài...

Lúc đi ra khỏi phòng tổng giám đốc, anh ta thật sự có ý nghĩ muốn quay lại nói cho Lãnh tiên sinh biết Thượng Quan Tuyền đã đi đâu. Nhưng anh ta đã đồng ý với yêu cầu của Thượng Quan Tuyền là không thể nói nên dù có thấy Lãnh tiên sinh đau lòng đến thế nào thì anh ta cũng chỉ có thể tạm thời để như vậy.

Ánh trăng nhàn nhạt chiếu xuống người Thượng Quan Tuyền, ánh trăng sáng như len lõi cả vào đôi mắt cô. Khi cô thấy ánh đèn xe ô tô ở phía trước đang chạy về phía mình thì khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức sáng bừng lên...

cô đã đợi ở đây lâu rồi, vì đây chính là con đường mà Niếp Ngân sẽ đi qua!

Khi Thượng Quan Tuyền thấy chiếc xe đang dần lại gần phía mình, cô khôi phục lại vẻ mặt mờ mịt, cô độc và bất lực như một bóng ma vật vờ giữa đường.

Đèn xe chiếu sáng cả con đường...

- Niếp tiên sinh, phía trước có người giống Thượng Quan tiểu thư! – Người tài xế trông thấy bóng dáng một cô gái mặc quần áo trắng đilảo đảo trên đường thì rất ngạc nhiên.

Niếp Ngân chăm chú nhìn... sắc mặt cũng lập tức trở nên căng thẳng rồi lên tiếng: “Dừng xe!”

Chiếc xe phanh gấp gần như ngay sát người Thượng Quan Tuyền khiến cô kêu lên một tiếng đầy sợ hãi...

- A...

Niếp Ngân mau chóng bước lên, một tay giữ chặt Thượng Quan Tuyền, nhẹ giọng an ủi: “Tuyền, là anh, đừng sợ!”

Thượng Quan Tuyền nhìn lại, khuôn mặt vốn sững sờ dần chuyển sang vui mừng...

- Niếp Ngân, Niếp Ngân, đúng là anh rồi! – Giọng nói của cô tràn đầy vui mừng, như một đứa trẻ bị lạc đường tìm thấy người thân.

- Tuyền, sao em lại ở đây? Lãnh Thiên Dục đâu? Chết tiệt, hắn để em ở bên ngoài sao? – Niếp Ngân đau lòng nhìn khuôn mặt trắng xanh của Thượng Quan Tuyền, giọng điệu có phần oán giận.

- Em... Em không biết. Hôm nay em ngồi đợi ở văn phòng anh ấy lâu quá, muốn ra ngoài hít thở không khí, ai ngờ lại có người đuổi theo em. Em chỉ biết chạy thôi, chạy mãi đến lúc không tìm được đường về... – Giọng nói của cô đầy nghẹn ngào, trong mắt cũng tràn ngập sự kinh hoàng.

- Có người đuổi theo em? Em có biết bọn chúng không? – Niếp Ngân cảnh giác hỏi.

Thượng Quan Tuyền mờ mịt lắc đầu, sợ hãi nói: “không biết, bọn chúng dường như muốn đuổi theo em bằng được. Em sợ lắm... em muốn về nhà...”.

- Tuyền... – Niếp Ngân không thể khống chế được bản thân liền ôm cô vào lòng, bàn tay nhẹ nhàng trấn an, vỗ nhẹ sau lưng cô, giọng điệu trầm thấp vang lên:

- Tuyền, đừng sợ, đây là nhà của em, chúng ta về nhà rồi!

- Đây là nhà của em? – Thượng Quan Tuyền mở to đôi mắt vô tội, ngơ ngẩn nhìn Niếp Ngân.

Niếp Ngân mỉm cười, bàn tay khẽ vuốt lên mái tóc dài của cô: “Đúng, trước kia em vẫn ở cùng một nơi với anh!”

nói xong, anh ta đau lòng ôm cô đứng lên, để cô ngồi vào trong xe. rõ ràng là anh ta không hề nhận ra Thượng Quan Tuyền đã khôi phục lại trí nhớ rồi.

Nếp người vào lồng ngực của Niếp Ngân, đôi mắt Thượng Quan Tuyền dần khép hờ lại... Dục... xin lỗi anh, em biết lúc này anh đang rất lo lắng, nhưng em thực sự chỉ có thể dùng cách này mới có thể tìm được Niếp Ngân, tra ra được một số chuyện...

Căn biệt thự này cực kì yên tĩnh lại hết sức taonhã, cũng giống hệt như con người của Niếp Ngân vậy.

Thượng Quan Tuyền co người ôm chân ngồi trên sofa, mái tóc dài xõa xuống hai bên, đôi mắt cô đầy mơ màng nhìn bốn phía xung quanh...

- Tuyền, uống cốc sữa đi! – Niếp Ngân tự mình pha sữa cho Thượng Quan Tuyền uống.

Thượng Quan Tuyền mỉm cười, cầm lấy cốc sữa. cô cắn môi, đôi mắt trong veo như xao động dưới ánh đèn thủy tinh, ngơ ngẩn nhìn Niếp Ngân.

- Tuyền, sao vậy? Em không thích uống à? Trước đây em thích nhất là uống sữa anh pha mà, dù huấn luyện có vất vả thế nào thì chỉ cần thấy anh pha sữa, em đều sẽ rất vui vẻ uống! – Ánh mắt Niếp Ngân đầy dịu dàng và thân thiết nhìn Thượng Quan Tuyền.

Lúc này cô làm anh ta cực kì đau lòng. Bộ quần áo trắng trên người cô càng khiến khuôn mặt nhỏ nhắn của cô thêm xinh đẹp. Nhưng cô bất lực ngồi trên ghế như một đứa trẻ bị lạc đường khiến trái tim anh ta đau buốt.

Thượng Quan Tuyền nghe vậy liền nhẹ nhàng cúi đầu xuống... cô sao có thể không nhớ rõ việc này chứ? Chẳng qua lúc đó không phải là cô thích uống sữa, mà là cô muốn Niếp Ngân chú ý đến mình mà thôi. thật ra cô biết Niếp Ngân đối xử với mình khác với những người khác, trong ba người là cô, Yaelle và Mạt Đức thì anh ta vẫn thương yêu cô nhất.

Chỉ là... bây giờ cảnh còn người mất, Niếp Ngân... là người cô tin tưởng nhất sao? Trong lòng cô dâng lên cảm giác bi ai...

HỒI 13 - CHƯƠNG 2: TỰ MÌNH LAO VÀO VÒNG NGUY HIỂM (2)

- Tuyền... – Niếp Ngân ngồi xuống đối diện Thượng Quan Tuyền, nhẹ giọng hỏi – Vừa rồi em bị bọn người kia đuổi theo, chúng có nói gì không?

Ánh mắt Thượng Quan Tuyền trong giây lát liền biến chuyển, cô ngẩng đầu nhìn Niếp Ngân, giọng nói mông lung: “Bọn chúng nói muốn con chip gì gì đó nhưng em không hiểu gì cả. Lúc ấy em rất sợ...”.

Sau khi nghe xong, đôi mắt dịu dàng của Niếp Ngân bỗng trở nên lạnh đi...

- Niếp Ngân? – Thượng Quan Tuyền cẩn thận khẽ gọi rồi lập tức nhẹ giọng hỏi – Con chip mà bọn chúng nói là gì vậy? Có phải rất quan trọng không?

Sắc mặt Niếp Ngân trở nên cực kì khó coi, anh ta có vẻ dăm chiêu trả lời: “Đối với tổ chức của chúng ta mà nói thì con chip này không hề quan trọng. Nhưng nó lại rất quan trọng với những người muốn đuổi theo em hôm nay. Con chip này là thứ mà Lãnh Thiên Dục vẫn muốn tìm kiếm!”

- Vậy nhóm người kia sẽ gây bất lợi cho Lãnh Thiên Dục? Rốt cuộc bọn họ là ai? – Thượng Quan Tuyền hỏi lại.

Niếp Ngân hơi giật mình rồi nhếch miệng cười nhạt. Anh ta ngồi xuống cạnh Thượng Quan Tuyền, nhẹ nhàng ôm lấy cô rồi nói: “Tuyền, bọn họ chỉ là mấy người không đáng để nhắc tới thôi, trong một tổ chức thì chuyện tranh chấp nội bộ cũng là bình thường”.

Qua mấy câu nói của Thượng Quan Tuyền, Niếp Ngân chắc chắn đám người kia chính là người của giáo phụ Nhân Cách. Chỉ không ngờ rằng anh ta đã tỏ thái độ rõ ràng rồi, vậy mà giáo phụ Nhân Cách vẫn cho người tới quấy rầy Tuyền.

Thượng Quan Tuyền cup mắt xuống. cô đang nói dối, tuy rằng cô không hề muốn dùng cách này để lừa gạt Niếp Ngân! Quả nhiên, Niếp Ngân đã tin rằng chuyện này do giáo phụ Nhân Cách gây ra, anh ta nhất định sẽ chất vấn giáo phụ Nhân Cách. cô cần phải nghe trộm toàn bộ cuộc nói chuyện của bọn!

- Niếp Ngân, đã lâu như vậy rồi, em có nhớ lại được một chút ít chuyện. Nhưng trong đầu em luôn nghĩ đến một cái tên rất lạ, mỗi lần nghĩ đến em lại thấy rất ám áp! – cô ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên nhìn Niếp Ngân, nhẹ giọng nói.

- một cái tên kì lạ? Tên là gì? – Niếp Ngân thấy rất khó hiểu liền hỏi lại.

Thượng Quan Tuyền nhìn vào ánh mắt của Niếp Ngân, đôi môi anh đào chậm rãi nói ra hai chữ...

- Bùi Tùng!

Ánh mắt Niếp Ngân hoàn toàn sững sờ nhưng ngay sau đó đã được che giấu đi. Dù là chỉ trong chớp mắt nhưng Thượng Quan Tuyền vẫn nhìn thấy rõ, trái tim cô đang đập liên hồi...

- Khi mất trí nhớ thì đột nhiên nghĩ đến một người hay một chuyện nào đó cũng là điều bình thường thôi. Điều này cũng có ích trong việc giúp em khôi phục lại trí nhớ! – Niếp Ngân cố ra vẻ thoải mái, mỉm cười nói.

- Nếu đã như vậy thì anh dẫn em đi gặp Bùi Tùng được không? Em nghĩ sau khi gặp người này thì nhất định sẽ nhớ ra điều gì đó! – Thượng Quan Tuyền cố ý thả lỏng tâm tình, vẻ mặt đầy chờ mong.

Niep Ngân nghe vậy thì khuôn mặt anh tuấn liền mất tự nhiên. Anh ta đứng lên đi đến bên cạnh cửa sổ...

- Em không gặp được ông ấy nữa đâu, ông ấy chết rồi!

- Cái gì?

Thượng Quan Tuyền cũng đứng bật dậy, tiến lên mấy bước rồi nắm chặt ống tay áo của Niep Ngân, lo lắng hỏi:

- Bùi Tùng... rốt cuộc đã chết như thế nào? Chết trong tay ai?

Niep Ngân quay người lại, ánh trăng chiếu lên dáng người cao lớn hằn lên chiếc bóng in trên mặt kính cửa sổ, khuôn mặt anh ta lúc sáng lúc tối. Anh ta nhìn Thượng Quan Tuyền không hề chớp mắt, như đang suy nghĩ hoặc như đang trốn tránh.

thật lâu sau, anh ta mới chậm rãi mở miệng nói: “Tuyền, nhiều năm đã qua nhưng anh vẫn thấy có lỗi với em vì anh đã không thể cho em một tuổi thơ trọn vẹn. Cho nên khi em mất trí nhớ, anh cũng không muốn bắt ép em phải nhớ lại mọi chuyện, tình nguyện làm theo sự lựa chọn của em. Dù là bây giờ cũng vậy, anh muốn hỏi em một lần nữa, em thật sự muốn nhớ lại chuyện trước kia, muốn biết chân tướng việc Bùi Tùng chết như thế nào sao?”

- Đúng!

Thượng Quan Tuyền trả lời không hề do dự. Cô đã khôi phục lại trí nhớ, điều tra chuyện của Bùi Tùng cũng là điều đương nhiên.

Niep Ngân đặt tay lên vai cô... ánh mắt không hề có chút né tránh: “Tuyền, em nghe kỹ đây...”.

Thượng Quan Tuyền cảm thấy rất căng thẳng. Tuy lần trước cô đã nghe trộm được cuộc nói chuyện giữa giáo phụ Nhân Cách và Niep Ngân nhưng lần này là chính miệng Niep Ngân thừa nhận, cô cảm thấy còn căng thẳng hơn gấp mấy lần...

Niep Ngân nhìn vào mắt Thượng Quan Tuyền, nói từng câu từng chữ: “Bùi Tùng... là do anh giết!”

- Là anh... giết Bùi Tùng?

Thượng Quan Tuyền cảm thấy đầu óc hoàn toàn trống rỗng, nhất là khi nhìn vào đôi mắt thản nhiên của Niep Ngân, trong lòng lại càng thêm đau đớn...

- Tại sao? Tại sao anh lại giết Bùi Tùng? Ông ấy có phải người quan trọng với em không, tại sao anh lại giết ông ấy? Tại sao?

Đôi mắt cô dần đỏ lên, rưng rưng nước mắt. Từng giọt nước mắt trong suốt chảy xuống, lạnh lùng rơi xuống nền đá cẩm thạch. Trái tim cô như bị xé nát, không phải chỉ vì cái chết của Bùi Tùng mà còn bởi vì Niep Ngân nữa!

- Tuyền! – Về mặt Niep Ngân không hề có chút áy náy, anh giữ chặt vai cô, bình tĩnh lên tiếng:

- Em là đặc công do chính anh đã cẩn thận bồi dưỡng trong nhiều năm qua, cho nên anh không cho phép bất cứ ai có thể trở thành người ràng buộc với em. Đừng nói là Bùi Tùng, dù cho có một ngày anh trở thành người ràng buộc em thì anh cũng sẽ không do dự mà tự sát!

Thượng Quan Tuyền lùi về phía sau, không ngừng lắc đầu, nước mắt thấm ướt hai mắt. cô không biết mình còn có thể nói gì nữa, chỉ cảm thấy nghẹn ngào...

Niep Ngân che giấu sự đau lòng trong hai mắt. thật ra nếu có thể anh ta cũng muốn như Lãnh Thiên Dục, mạnh mẽ chiếm lấy cô, để cô trở thành người phụ nữ của anh ta. Ý nghĩ này đã bị anh ta áp chế nhiều năm qua, cô càng lớn lên càng trở thành một cô gái yêu kiều xinh đẹp thùy nghi “phạm tội” này của anh ta càng ngày càng mạnh mẽ hơn!

Nhưng... anh ta không thể làm vậy! Nếu một khi yêu nhau, Niep Ngân biết hai người sẽ trở thành điều ràng buộc với người kia. Nhất là với Thượng Quan Tuyền, nếu trở thành người phụ nữ của Niep Ngân thì sẽ trở thành mục tiêu đối địch của rất nhiều người, luôn luôn gặp phải nguy hiểm!

Vì an nguy của cô, anh ta chỉ thể đau đớn từ bốtình cảm trong lòng mình!

HỒI 13 - CHƯƠNG 2: TỰ MÌNH LAO VÀO VÒNG NGUY HIỂM (3)

Tuy nhiên, lúc này Thượng Quan Tuyền đang oán hận chỉ có thể nhìn thấy sự bình tĩnh đến mức thờ ơ của Niếp Ngân. Chính anh ta đã giết cha nuôi của cô vậy mà không hề có một chút áy náy nào hết. Tuy không phải là vì cô, nhưng... sao anh ta lại có thể máu lạnh đến vậy?

- Vì điều đó nên anh đã giết Bùi Tùng?

- Đúng! Khi ấy em mười tuổi, Bùi Tùng biết rõ thân phận của anh, cũng biết em đã là người của tổ chức. Việc ông ta biết nhiều chuyện như vậy là một sự đả kích trí mạng không chỉ với anh mà còn với cả tổ chức, cho nên anh chỉ có thể giết ông ta!

- Nhưng ông ấy chỉ là một người bình thường, sau anh có thể giết ông ấy được chứ? – Thượng Quan Tuyền không thể tin được điều này, ánh mắt nhìn Niếp Ngân đầy xa lạ.

- Sao em biết ông ta chỉ là người bình thường? Ông ta là...

Niếp Ngân nói đến đây chợt im bật lại, sắc mặt hơi dịu xuống: “Tuyền, nếu năm đó chúng ta không đến thành phố đó, Bùi Tùng không thấy anh thì ông ta cũng sẽ không chết. Em cứ oán hận anh cũng được!”

Niếp Ngân thành công trong việc chuyển đề tài, còn Thượng Quan Tuyền đang hết sức đau lòng cũng không phát hiện ra điều Niếp Ngân đang bỏ dở.

- Sao anh lại có thể tàn nhẫn như vậy... Thà rằng em không quen anh, không được anh nhận nuôi... – Thượng Quan Tuyền cảm thấy mỗi hơi thở đều là sự đau đớn khôn nguôi.

- Tàn nhẫn? Tuyền, ngay từ khi em bước chân vào tổ chức và được huấn luyện, bài học đầu tiên của em chính là từ này. Em là đặc công do anh dày công đào tạo, vốn không nên để tình cảm ràng buộc mình! – Niếp Ngân lạnh giọng nói.

- Vì sao? Vì sao nhất định phải là em? – Thượng Quan Tuyền gào thét, ánh mắt đầy đau xót.

Niếp Ngân nhìn dáng vẻ cô đơn, đau đớn của Thượng Quan Tuyền, trái tim cũng nhói đau. Anh ta chăm chú nhìn cô một lúc rồi mới thở dài một hơi, nói: “Tuyền, em theo anh lại đây!”

nói xong, anh ta đi về phía thư phòng.

Thượng Quan Tuyền không biết Niếp Ngân định đưa mình đi đâu, cô lau nước mắt, bước theo sau.

Niếp Ngân mở cửa phòng ra, lúc Thượng Quan Tuyền còn đang kinh ngạc thì anh ta ấn xuống một cái nút, giá sách trên tường bỗng dịch chuyển...

Thượng Quan Tuyền bịt chặt miệng lại, cô không thể ngờ ở đằng sau bức tường này còn có một gian phòng mật khác.

- Vào đây! – Niếp Ngân nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Thượng Quan Tuyền, giọng nói lạnh nhạt.

Ánh đèn thủy tinh chiếu sáng cả căn phòng khiến nó không hề có vẻ u tối một chút nào. Thượng Quan Tuyền liền bước vào trong. Niếp Ngân cũng đi vào căn phòng mật, ấn một nút nào đó, bức tường liền biến thành một màn hình tinh thể lỏng to.

trên màn hình là một tấm bản đồ thế giới, nhưng trên bản đồ lại có rất nhiều khu vực màu đỏ, lóe sáng cả mặt tường.

- Đây là gì? – Thượng Quan Tuyền kinh sợ, cô chưa từng nhìn thấy thứ này bao giờ.

- Đây là toàn bộ sự phân bố thế lực của tổ chức trên thế giới. Tấm bản đồ này không hề đơn giản chút nào mà là một dụng cụ tinh vi tạo thành. Có nó là có thể hoàn toàn nắm trong tay tất cả nhiệm vụ và hành động của tổ chức BABY-M. Với cách thức quản lý này thì tổ chức chúng ta còn vượt xa cả tổ chức Mafia.

- Niếp Ngân chỉ vào màn hình, giải thích với Thượng Quan Tuyền.

- Khu vực màu đỏ kia là gì? – Thượng Quan Tuyền nghi ngờ hỏi.

- Đó là những nơi đang phải thực hiện nhiệm vụ. Tổ chức BABY-M không phân thành các gia tộc nhỏ và cũng không phân chia quyền lợi. Toàn bộ đặc công trên thế giới chỉ nghe theo mệnh lệnh của một mình anh vì trên người anh có dấu hiệu đặc biệt! – Niếp Ngân nói với Thượng Quan Tuyền.

- Dấu hiệu đặc biệt? Dấu hiệu gì? – cô bắt giắc hỏi lại, trong lòng đang vô cùng căng thẳng.

Niếp Ngân hơi nhếch miệng lên, sau đó anh ta không trả lời gì thêm, chỉ nhẹ nhàng cởi cúc áo ra. Từng chiếc cúc áo được cởi ra để lộ vòm ngực rắn chắc. Khi chiếc áo sơ mi rơi xuống đất...

Thượng Quan Tuyền kinh ngạc mở to hai mắt... chẳng lẽ dấu hiệu đặc biệt này ở trên người Niếp Ngân?

Quả nhiên, khi Niếp Ngân chậm rãi quay người đưa lưng về phía Thượng Quan Tuyền, cô kinh ngạc phát hiện ra trên mũi cơ bắp của Niếp Ngân có một hình xăm!

Hình xăm này được xăm trở cực kì tinh xảo và nhẵn nhụi... là hình một con rắn đang uốn lượn!

Thượng Quan Tuyền kinh ngạc thở dồn dập!

Con rắn này?

Nếu cô nhớ không nhầm thì hình xăm Medusa trên người Phong cũng có hình con rắn giống hệt thể này!

Hóa ra cô cảm thấy hình xăm của Phong quen mắt như vậy là do khi còn nhỏ, cô đã từng vô ý nhìn thấy con rắn này trên người Niếp Ngân!

trên người Niếp Ngân có hình xăm này, trên người Phong cũng có...

Sắc mặt Thượng Quan Tuyền đột nhiên trở nên tái nhợt, cô nghĩ đến hình xăm trên đầu vai mình cũng có hình con rắn như thế.

Tại sao?

Con rắn này rốt cuộc có ý nghĩa gì?

- Đây là một hình xăm vô cùng đặc biệt về cả hình thức cũng như cách xăm trở. Đây là dấu hiệu tượng trưng cho thân phận chủ thượng của tổ chức BABY-M, cũng chỉ có người có hình xăm này mới có tư cách điều động toàn bộ đặc công từ trên xuống dưới của tổ chức.

Niếp Ngân vừa nói vừa chậm rãi mặc áo sơ mi vào, động tác hết sức tao nhã.

Trái tim Thượng Quan Tuyền đập dồn dập... Nếu theo như những gì Niếp Ngân nói thì chẳng lẽ Phong đã từng là chủ thượng của BABY-M sao?

Nhưng anh ta và Niếp Ngân xấp xỉ tuổi nhau, mà tổ chức BABY-M ngoài Niếp Ngân ra thì không hề có chủ thượng tiền nhiệm. Mà nếu đúng là như vậy thì tại sao Phong lại ở bên cạnh Lãnh Thiên Dục? Rốt cuộc anh ta là địch hay là bạn?

- Chẳng lẽ chủ thượng chỉ có một người thôi sao?

HỒI 13 - CHƯƠNG 2: TỰ MÌNH LAO VÀO VÒNG NGUY HIỂM (4)

Niếp Ngân trầm ngâm một lát rồi nói tiếp: “Bao năm qua cho tới bây giờ, chủ thượng chỉ có duy nhất một người. Nhưng từ hồi cha nuôi của anh thì lúc ấy ngoài anh ra còn có hai người khác nữa, năng lực của ba người là tương đương nhau. Cả ba người đều như con đẻ của cha nuôi nên trên đầu vai của ba bọn anh đều có hình xăm. Lúc đó cha nuôi hy vọng ba người có thể chia đều thế lực, cùng nhau giữ gìn tổ chức. Nhưng không may sau khi cha nuôi qua đời thì một trong ba người cũng bỏ mạng, một người thì mất tích, bởi vậy vị trí chủ thượng vẫn như cũ, chỉ có duy nhất mình anh mà thôi!”

Thượng Quan Tuyền run lên... Nếu cô đoán không nhầm thì Phong chính là người mất tích kia, anh ta vì muốn che đi dấu hiệu này nên mới xăm thêm hình Medusa để che mắt mọi người!

Còn hình xăm trên người cô có lẽ cũng do Niếp Ngân suy xét cẩn thận nên mới biến thể nó thành một hình khác đi so với hình con rắn truyền thống!

Nghĩ tới đây, Thượng Quan Tuyền khẽ hỏi: “Tại sao anh lại nói cho em biết những điều này? Chẳng lẽ anh không sợ em tiết lộ những điều này với ai khác sao?”

Niép Ngân nghe vậy liền mỉm cười, sau đó anh ta nhìn Thượng Quan Tuyền rồi nói: “Tuyền, thật ra em cũng giống như ba người bọn anh vậy, vì trên người cũng có một hình xăm như thế!”

Thượng Quan Tuyền đã biết điều này từ trước nhưng vẫn không đoán được nó có ý nghĩa gì. Mãi đến hôm nay cô mới biết ý nghĩa thật sự của nó nhưng vẫn ra vẻ ngạc nhiên nhìn Niép Ngân:

- trên người em cũng có dấu hiệu này sao? Tại sao lại thế? Em có thấy gì đâu?

Đúng, từ sau lần nhìn thấy hình xăm kia thì cô không nhìn thấy nó một lần nào nữa, dường như là nó đã hoàn toàn biến mất vậy. Điều này khiến cô nghĩ mãi cũng không ra.

Niép Ngân liền cười, thấp giọng mở miệng nói: “Tuyền, cởi áo ra đi...”

Thượng Quan Tuyền sững người lại, sau khi hiểu ý của anh ta liền run run cởi áo ra. Chiếc áo rơi xuống đất, Niép Ngân bước lên, quay người cô về phía anh ta.

Qua mặt kính tròn bóng, Thượng Quan Tuyền có thể thấy Niép Ngân đang cầm trong tay một chiếc bình tinh xảo. Chiếc bình màu đỏ khiến người khác chỉ nhìn qua cũng lập tức nhớ được ngay. Niép Ngân mở bình ra, từ từ quệt một thứ dung dịch không biết tên lên đầu vai Thượng Quan Tuyền.

Cơn đau đớn khiến Thượng Quan Tuyền không thoải mái, nhúu mày vào. Nhưng sự đụng chạm mềm mại từ đầu ngón tay nhẹ nhàng của Niép Ngân khiến cảm giác nhói nhói dần nhẹ đi, cảm giác không thoải mái cũng từ từ biến mất...

Euryale!

Thượng Quan Tuyền nhìn vào trong gương, rốt cuộc cũng nhìn thấy hình xăm trên người mình!

cô che miệng lại, cố nén cảm giác muốn thét lên chói tai, không dám nhìn xuống đầu vai mình nữa!

- Vì để che mắt mọi người nên anh chỉ có thể giấu dấu hiệu vào trong hình xăm này!

Niép Ngân chỉ vào một con rắn trên hình xăm Euryale rồi nói. Quả nhiên con rắn đó giống hệt với con rắn được xăm trên người Niép Ngân!

- Tại sao trên người em lại có dấu hiệu này? Niép Ngân, chẳng lẽ anh muốn...

- Anh sẽ tôn trọng quyết định của em! Tuyền, trong lòng anh, em là người đặc biệt nhất. Tuy anh muốn em trở thành chủ thượng nhưng nếu em không bằng lòng thì anh cũng sẽ không miễn cưỡng!

Khi đối mặt với người phụ nữ mình yêu thương nhất thì đây chính là nhượng bộ lớn nhất của Niép Ngân. Anh ta không thể nhìn thấy cô bị hủy hoại được.

- Nếu đã cho em lựa chọn thì tại sao lại xăm hình này trên người em? – Thượng Quan Tuyền nghĩ mãi không ra.

Niép Ngân nhìn Thượng Quan Tuyền nhưng cũng không dám nhìn xuống bờ vai trắng nõn như ngọc của cô. Anh ta cẩn thận mặc áo vào cho cô rồi nhẹ giọng nói:

- Tuyền, tất cả đều là vì sự an toàn của em. Nếu em muốn rời khỏi tổ chức thì hình xăm này sẽ trở thành bùa hộ mệnh của em, bất kể là người nào trong tổ chức cũng sẽ không dám làm hại em!

- Cái gì?

Thượng Quan Tuyền chấn động! thì ra mọi chuyện đều là khổ tâm của Niép Ngân sao? không phải anh ta muốn gông cùm cả đời cô mà là xuất phát từ suy nghĩ muốn cô được an toàn!

Nghĩ tới đây, cả người cô liền run lên. Sau đó, cô ngẩng đầu, đôi mắt to tròn không hề trốn tránh mà nhìn thẳng vào Niép Ngân, nói từng câu từng chữ: “Niép Ngân, vừa rồi anh nói dối!”

- Chuyện gì cơ? – Niép Ngân không phản ứng kịp.

Từng con sóng như đang cuộn trào trong lòng, Thượng Quan Tuyền tiếp tục nói: “Anh nói dối rằng mình đã giết Bùi Tùng!”

Niép Ngân hoàn toàn không nghĩ rằng Thượng Quan Tuyền lại nói như vậy, ánh mắt nhìn cô đầy kinh ngạc nhưng nhanh chóng che đi: “Người là do anh giết, anh không có gì phải nói dối cả!”

- Anh nói dối! Vì sự an toàn của em mà anh đã không tiết lộ nhiều chuyện như vậy, thậm chí còn cho em lựa chọn con đường đi sau này của mình, mục đích chỉ là muốn em được vui vẻ. một người như vậy làm sao có thể nhẫn tâm giết người em thương yêu được? rõ ràng là anh biết nếu em biết rõ mọi chuyện thì nhất định sẽ rất đau khổ, cho nên người giết Bùi Tùng chắc chắn không phải là anh!

Thượng Quan Tuyền nhảy bèn phát hiện ra sơ hở trong lời nói của Niép Ngân liền lớn tiếng chất vấn.

Niép Ngân bước lại gần Thượng Quan Tuyền, đôi mắt ánh lên tia nghi hoặc. Anh ta là người hiểu rất rõ Thượng Quan Tuyền, cô luôn luôn là người cực kì tinh táo và bình tĩnh, chẳng lẽ dù bị mất trí nhớ cũng nhảy cảm như vậy sao?

Thượng Quan Tuyền cũng phát hiện mình đã để lộ sơ hở, vì thế cô liền cup mắt xuống, giọng nói đầy bi thương:

- Niép Ngân, anh hãy nói cho em biết, Bùi Tùng không phải là do anh giết đi. Anh quan tâm đến em như vậy, nhất định sẽ không muốn thấy em khổ sở phải không?

Niép Ngân thấy cô đau lòng như vậy thì trái tim cũng nghẹn lại. Anh ta ôm cô vào lòng, nhẹ giọng nói, thanh âm trầm thấp có phần bất đắc dĩ...

- Tuyền, có một số việc em không cần phải biết. Bởi vì nếu em biết chân tướng mọi việc thì sẽ càng thêm đau khổ hơn mà thôi. Em là người con gái quan trọng nhất trong cuộc đời anh, anh tuyệt đối không muốn nhìn thấy em phải đau lòng!

212. Chương 212

HỒI 13 - CHƯƠNG 3: TRUY RA (1)

Rạng sáng ngày hôm sau, khi những giọt sương còn đọng lại trên những đóa hoa còn chưa tan đi, trong không khí dường như vẫn còn phảng phất hơi lạnh của màn đêm...

Sau khi để lại một tờ giấy nhắn, Thượng Quan Tuyền quyết định rời khỏi nơi này. Về việc Bùi Tùng bị giết hại, Niép Ngân không hề che giấu khi thừa nhận rằng mình đã giết ông, nhưng xuất phát từ sự hiểu biết nhiều năm qua của cô thì Thượng Quan Tuyền cảm thấy chuyện này vẫn còn rất kỳ lạ.

Trước mắt cô muốn đi tìm Vận Nhi. Trong lúc cô bị mất trí nhớ, cô phát hiện ra Bùi Vận Nhi đã biết mọi chuyện liên quan đến cô. Nếu đã như vậy thì cô ấy nhất định cũng biết chuyện Bùi Tùng bị giết hại như thế nào.

cô vội vàng đi qua vườn hoa. thật ra trước khi đi, ngoài việc để lại tờ giấy nhắn cho Niép Ngân thì cô còn gán một thiết bị nghe trộm vào điện thoại di động của anh ta nữa.

Thiết bị nghe trộm này là thiết bị công nghệ cao hàng đầu trên thế giới. Dù máy móc có kiểm tra thế nào đi nữa thì cũng sẽ không thể phát hiện ra. Tuy nhiên nó lại có nhược điểm là chỉ có thể nghe lén được nội dung của một cuộc nói chuyện mà thôi. Sau khi cuộc gọi kết thúc thì thiết bị này cũng trở nên vô dụng. Nhưng xét về tính năng an toàn thì tuyệt đối tin tưởng được.

Bởi vậy Thượng Quan Tuyền chỉ có thể đánh cược một lần. cô hy vọng cuộc nói chuyện điện thoại của Niép Ngân sẽ cung cấp manh mối cho cô!

cô cũng tin rằng Niép Ngân tin tưởng cô, anh ta tuyệt đối sẽ không nghi ngờ cô nói ra bí mật của tổ chức.

Niép Ngân, xin lỗi, em không cố ý muốn phản bội anh. Nhưng em thật sự không muốn Lãnh Thiên Dục phải gặp nguy hiểm.

cô bắt giắc đưa tay vỗ nhẹ lên bụng. cô biết Lãnh Thiên Dục sẽ sớm phát hiện ra mọi chuyện, vậy nên cô càng phải nắm chắc thời gian.

Khi Thượng Quan Tuyền sắp đi ra khỏi vườn hoa thì lại phát hiện có một người đang chăm vườn ở gần đó, xem ra người này còn dậy sớm hơn cả cô.

cô thấy hơi ngạc nhiên liền nhìn lại, vừa định rời đi thì lập tức nhớ ra...

Người chăm vườn này họ Hoàng, ông ta là người chăm sóc cây cho biệt thự. Nếu cô nhớ không nhầm thì từ khi cô đi theo Niếp Ngân, ông ta đã đến làm việc cho biệt thự rồi. Tuy ông là người ít nói nhưng Thượng Quan Tuyền vẫn có chút ấn tượng với ông ta.

Nếu những điều Niếp Ngân nói là sự thật thì năm Bùi Tùng chết, Niếp Ngân vẫn ở trong biệt thự này, vậy có thể ông ta sẽ biết một chút chuyện gì đó cũng nên!

- Bác Hoàng, cháu muốn hỏi bác chút chuyện! – Thượng Quan Tuyền nhẹ giọng hỏi.

Người tên Hoàng đang cắt tỉa cây cối liền ngẩng đầu lên. Khi thấy người tới, ông lập tức đứng dậy rồi nói: “À... là Thượng Quan tiểu thư đúng không? Lâu rồi tôi không thấy cô!”

Thượng Quan Tuyền nghe vậy liền mỉm cười: “Bác Hoàng, bác là người làm việc lâu năm ở đây, cháu muốn hỏi bác một việc!”

- Haha!

Bác Hoàng cũng cười, tuy bình thường ông ít nói nhưng trước sự khiêm tốn và nhã nhặn của Thượng Quan Tuyền, ông cực kì cảm động, vì thế sẵn khoái nói:

- Thượng Quan tiểu thư muốn biết chuyện gì? Chỉ cần bác Hoàng biết thì nhất định sẽ nói cho Thượng Quan tiểu thư!

Thượng Quan Tuyền nghe vậy cảm thấy rất vui. cô đưa ra một tấm ảnh chụp của Bùi Tùng mà cô vẫn mang theo bên người.

- Bác Hoàng, bác xem xem, bác có chút ấn tượng nào về người này không? – cô đưa ảnh chụp cho bác Hoàng xem.

Bác Hoàng cầm bức ảnh, hàng lông mày nhíu lại như đang suy nghĩ. không bao lâu sau, ánh mắt ông lóe sáng, chỉ vào bức ảnh rồi nói:

- Người này tôi đã từng thấy rồi, nhưng mà từ nhiều năm về trước cơ, khi ấy cô vẫn còn là một cô bé!

Trái tim Thượng Quan Tuyền nhói lên, cô lo lắng hỏi: “Bác Hoàng, bác khẳng định đã từng nhìn thấy người này sao? Nhất định không nhớ lầm chứ?”

Bác Hoàng nở nụ cười kiêu ngạo: “Đương nhiên rồi, người này để lại ấn tượng rất sâu với tôi. Tuy tôi không biết người này là ai nhưng nhìn bức ảnh thì tôi có thể nhớ ra được!”

- Tại sao người này lại có ấn tượng với bác thế? – Thượng Quan Tuyền thân thiết hỏi.

Trong lòng cô đang không ngừng lo lắng... thì ra cha nuôi cô thật sự đã từng tới đây tìm cô.

Bác Hoàng như chìm trong dòng suy tư, sau đó khẽ lên tiếng: “Tôi vẫn còn nhớ rõ chuyện năm đó! Khi đó cô khoảng tầm mười tuổi thôi, người trong bức ảnh này đã đến biệt thự tìm Niếp tiên sinh hai lần liền, dường như có chuyện quan trọng gì đó!”

- Đến biệt thự hai lần? – Thượng Quan Tuyền kinh ngạc hỏi.

- Đúng, tôi vẫn nhớ rõ lúc ấy Niếp tiên sinh vừa mới quay về biệt thự thôi, hôm đó hoa Mạn Đà La trong vườn đang nở rất đẹp! – Nét mặt bác Hoàng đầy khẳng định.

- Vậy bác có nghe thấy hai người họ nói gì với nhau không? Hoặc là bác có nhìn thấy gì không? – Thượng Quan Tuyền khẩn trương hỏi bác Hoàng.

Bác Hoàng lắc đầu: “Hai người nói chuyện gì làm sao mà tôi biết được. Nhưng tôi nhớ rõ lần đầu tiên người đó đến thì nét mặt vẫn tươi cười. Nhưng ngày hôm sau đến thì tôi thấy Niếp tiên sinh tự mình đưa người này ra ngoài. Sau đó vẻ mặt của người này cực kì khó chịu, giống như đang tức giận, thậm chí còn uy hiếp Niếp tiên sinh nữa!”

- Cái gì? Uy hiếp Niếp tiên sinh ư? Bác Hoàng, chắc bác nghe nhầm rồi!

Thượng Quan Tuyền hoàn toàn chấn động... Sao có thể chứ? Cha nuôi của cô là người hiền hậu, nếu ông đã biết thân phận thật sự của Niếp Ngân thì làm sao có thể uy hiếp anh ta được? Cha nuôi tuyệt đối không phải là người như thế!

- Ôi, Thượng Quan tiểu thư à, đừng thấy tôi già rồi mà nghi ngờ nhé, trí nhớ của tôi vẫn còn tốt lắm đấy. Người kia còn dám nói với Niếp tiên sinh cái gì mà ‘Nếu không làm theo lời tôi thì tôi nhất định sẽ không cho cậu sống yên ổn’ nữa đó! – Bác Hoàng rõ ràng thấy bất mãn khi Thượng Quan Tuyền tỏ ra đang nghi ngờ trí nhớ của mình.

- Vậy Niếp tiên sinh nghe xong thì có phản ứng thế nào? – Thượng Quan Tuyền vội vàng hỏi.

- Ừm...

Bác Hoàng cẩn thận nhớ lại, sau đó nói: “Tôi nhớ Niếp tiên sinh có nói là ‘Ngày mai trước lúc mặt trời lặn tôi sẽ trả lời rõ ràng’. Người kia sau khi nghe xong thì không biết nói câu gì đó. Tôi chỉ nghe thấy một người đàn ông đứng cạnh Niếp tiên sinh không kiên nhẫn hét lên ‘Người giống như anh nên sớm đi gặp Diêm Vương đi’ cái gì gì đó. Anh ta còn chưa nói xong thì Niếp tiên sinh đã ngăn lại rồi!”

HỒI 13 - CHƯƠNG 3: TRUY RA (2)

Thượng Quan Tuyền kinh ngạc, cô nhảy bèn nắm được manh mối trong lời bác Hoàng nói, liền vội vàng hỏi: “Bác Hoàng, bác có biết người đàn ông đứng cạnh Niếp tiên sinh lúc đó là ai không? Trước đó hay sau này bác có từng thấy người đó không?”

Bác Hoàng nhíu mày lại như đang cố nhớ lại, lát sau, bác đáp lại đầy khẳng định: “không có, từ sau lần đó thì tôi không hề gặp lại người này. Anh ta có gương mặt cực kì mạnh mẽ, nhưng dường như có quan hệ rất tốt với Niếp tiên sinh”.

- Bác Hoàng, sao bác lại nói vậy? – Thượng Quan Tuyền thấy rất kì lạ.

Bác Hoàng cười nói: “thật ra với thân phận và địa vị của Niếp tiên sinh thì người bình thường đâu dám ở trước mặt ngài ấy nói chen ngang hay nói lớn tiếng đâu. Nhưng người đàn ông kia lại ở ngay trước mặt Niếp tiên sinh mà trách cứ người đàn ông trong ảnh, mà Niếp tiên sinh thì lại không hề tức giận, điều đó cho thấy quan hệ của hai người họ rất tốt!”

Thượng Quan Tuyền đắm chiêu, gật gật đầu, bác Hoàng phân tích khá có lý. Nghĩ tới đây, cô lại hỏi: “Bác Hoàng, bác có nhớ diện mạo của người đàn ông kia không?”

Bác Hoàng suy nghĩ một lúc, ánh mắt hơi mờ mịt: “Cũng không hẳn là nhớ rõ, chỉ là mơ hồ có chút ấn tượng. Người đàn ông đó về tuổi tác hay thân phận có vẻ tương đương Niếp tiên sinh! Tôi chỉ có thể nhớ ra vậy thôi!”

Thượng Quan Tuyền nhíu chặt mày lại, người đàn ông kia rốt cuộc là ai?

Qua cuộc nói chuyện với bác Hoàng, Thượng Quan Tuyền có thể khẳng định Niếp Ngân đã nói dối cô. Nếu thật sự Niếp Ngân giết cha nuôi thì lúc cha nuôi tới biệt thự, Niếp Ngân hoàn toàn có thể giết ngay lúc đó, tại sao lại nói “Ngày mai trước lúc mặt trời lặn tôi sẽ trả lời” làm gì?

Với tính cách của Niếp Ngân mà nói thì nếu anh ta đã hứa hẹn như vậy thì nhất định sẽ thực hiện, càng không vì thuận miệng mà đồng ý với cha nuôi, đó không phải là tác phong của Niếp Ngân!

Vậy nếu không phải là Niếp Ngân thì người giết cha nuôi là ai? Còn nữa, tại sao Niếp Ngân lại muốn tự nhận tội về phía mình?

Trừ khi... anh ta đang che giấu ột người khác, bảo vệ hung thủ đã giết chết cha nuôi!

Nghĩ tới đây, bên tai Thượng Quan Tuyền lại vang lên câu nói của bác Hoàng... “Tôi thấy một người đàn ông đứng bên cạnh Niếp tiên sinh không kiên nhẫn được hô lớn tiếng ‘Người như anh nên sớm đi gặp Diêm Vương đi’...”.

Trong lòng cô dâng lên cảm giác là lạ... cha nuôi và người đàn ông này quen biết nhau?

Nhưng đã nhiều năm trôi qua như vậy rồi, cô khó có thể tra ra được người đàn ông nằm đó đứng cạnh Niếp Ngân là ai?

Dựa theo lời phân tích của bác Hoàng và những suy đoán trong đầu mình, Thượng Quan Tuyền không dám đưa ra kết luận rốt cuộc chuyện là như thế nào.

Nhưng dù thế nào thì cô cũng nhất định phải điều tra ra nguyên nhân cái chết của Bùi Tùng!

Khi Bùi Vận Nhi mở cửa liền thấy Thượng Quan Tuyền đứng ở ngoài, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đầy vui mừng!

- Tiểu Tuyền? Sao lại là cậu?

cô vừa nói vừa kéo Thượng Quan Tuyền ngồi xuống sofa trong phòng khách: “Cậu biết không, Lãnh tiên sinh tìm cậu muốn phát điên lên rồi, đã phái rất nhiều người đấy!”

Ánh mắt Thượng Quan Tuyền ánh lên tia không đành lòng, cô nhẹ giọng nói: “Hôm qua tớ chỉ muốn xuống tầng hít thở không khí, nhưng không ngờ lại bị lạc đường. Hôm nay dựa theo trí nhớ tớ mới tìm được đến đây”.

- Cái gì? nói vậy là cả đêm qua cậu không ngủ à? – Bùi Vận Nhi đau lòng nhìn Thượng Quan Tuyền, giọng điệu vừa lo lắng vừa sợ hãi.

- Tớ có giấc như vậy đâu, trên người tớ cũng không phải không có tiền, tớ ngủ lại một đêm ở khách sạn! – Thượng Quan Tuyền vỗ tay Bùi Vận Nhi trấn an.

Sau khi khôi phục lại trí nhớ, chuyện duy nhất khiến cô cảm thấy vui mừng là cô đã nhớ rõ tình bạn thân thiết giữa mình và Vận Nhi. Tuy Thượng Quan Tuyền cực kỳ áy náy nhưng chính vì sự tồn tại của cô mà cha nuôi mới mất mạng.

- À... đúng rồi, tớ gọi điện cho anh Thiên Hi đây, nếu không bây giờ mọi người sẽ vẫn lo lắng! – Bùi Vận Nhi nói xong liền đứng dậy.

- Vận Nhi...

Thượng Quan Tuyền yếu ớt giữ lấy tay Bùi Vận Nhi, cười nói: “Tớ đói quá... cậu làm chút gì cho tớ ăn trước được không. À, tớ rất muốn nếm món canh cậu nấu đấy!”

- Được rồi, được rồi, tớ nấu cho cậu, ai bảo cậu là bạn tốt nhất của tớ chứ!

Bùi Vận Nhi cũng mỉm cười, sau đó vỗ nhẹ vào bụng Thượng Quan Tuyền: “Cho dù không nể mặt cậu thì vẫn còn đứa bé này chứ! Chờ tớ nhé!”

nói xong, Bùi Vận Nhi bảo người làm gọi điện thoại, còn cô thì tự mình xuống bếp nấu ăn.

Nụ cười bên môi Thượng Quan Tuyền dần tắt đi. Ngay sau đó, cô nhanh chóng chạy về phía thư phòng của Lãnh Thiên Hi...

Thư phòng cực kỳ yên tĩnh. Thượng Quan Tuyền cẩn thận đóng cửa lại, nhìn xung quanh bốn phía rồi đi về phía chiếc sofa ở góc tường. cô nhẹ nhàng đẩy chiếc sofa ra, khi thấy con chip vẫn ở nguyên vị trí cũ, chưa ai phát hiện ra thì liền thở phào nhẹ nhõm.

Xem ra để con chip ở đây là an toàn nhất!

Kéo sofa lại vị trí cũ, Thượng Quan Tuyền vừa định rời đi thì vành tai cô hơi giật giật, máy báo nghe trộm đã truyền tín hiệu... nói cách khác, Niếp Ngân đã gọi điện thoại!

- Giáo phụ, tôi đã nói là tạm dừng nhiệm vụ rồi, tại sao ông còn truy đuổi Thượng Quan Tuyền?
- Niếp tiên sinh, tôi không hiểu anh đang nói gì. Nhưng tôi nói lại cho anh biết, con chip đối với tôi không phải là quan trọng nhất, Lãnh Thiên Dục đã giết con trai tôi, so với con chip thì tôi muốn tính mạng của Lãnh Thiên Dục hơn.
- Đó là ân oán giữa ông và Lãnh Thiên Dục, tôi không có hứng thú muốn biết. Nhắc nhở ông một câu, đừng có động vào Thượng Quan Tuyền, nếu không tôi sẽ không để yên đâu.
- Niếp tiên sinh, anh làm vậy là quá không lý trí rồi, nếu cả đời cô ta không khôi phục lại trí nhớ...
- Tôi sẽ bỏ nhiệm vụ này. Tôi nói rồi đấy, hy vọng ngài giáo phụ nhớ kỹ cho!

HỒI 13 - CHƯƠNG 3: TRUY RA (3)

Cuộc nói chuyện của hai người đến đây là im bật, còn Thượng Quan Tuyền thì vô lực ngồi sờ sờ trên sofa...

Niéep Ngân vì cô mà hủy bỏ nhiệm vụ con chip?

Sao có thể chứ?

Thượng Quan Tuyền cảm thấy đầu óc hoàn toàn trống rỗng... Cuộc đối thoại vừa rồi vẫn như vang vọng bên tai cô, quả nhiên kẻ ở đằng sau muốn đoạt được con chip chính là người mà Niếp Ngân gọi là “giáo phụ”, mà người này hiển nhiên là giáo phụ Nhân Cách!

đang sờ sờ thì Thượng Quan Tuyền nghe thấy tiếng gọi đâu đó của Bùi Vận Nhi, cô liền nhanh chóng ra khỏi thư phòng...

- Tiểu Tuyền, cậu làm tớ sợ muốn chết, cứ tưởng cậu lại đi đâu mất rồi. Lại đây... – Bùi Vận Nhi khẩn trương kéo tay Thượng Quan Tuyền, dẫn cô vào nhà ăn.
- Lại đây ném thử đi, đều là những món ăn cậu rất thích đấy! – Bùi Vận Nhi cẩn thận múc một bát canh cho Thượng Quan Tuyền.

Thượng Quan Tuyền nhìn bát canh tỏa ra mùi thơm, hương thơm nồng đậm len lõi khắp cơ thể cô khiến cô rất cảm động...

- Vận Nhi... – cô đặt bát canh xuống, ngẩng đầu lên, đầu mũi hơi cay cay...
- Sao thế? Canh không ngon à? – Bùi Vận Nhi thân thiết hỏi han.

Thượng Quan Tuyền nhẹ nhàng lắc đầu, mở miệng nói: “Vận Nhi, thật ra từ trước lúc tớ mất trí nhớ, cậu đã biết thân phận của tớ rồi đúng không, nhưng vì không muốn tớ lo lắng nên cậu mới không nói gì!”

Mỗi khi nhớ tới những điều này, trái tim cô như đau thắt lại. Nhất định là Vận Nhi đã phải chịu đựng rất nhiều sợ hãi, nếu Vận Nhi đã sớm biết thân phận của cô, vậy thì nhất định cũng biết về cái chết của cha nuôi...

Bùi Vận Nhi nhẹ nhàng cười, giọng nói hơn ghen ngào...

- Ngốc ạ, thật ra cậu mới là người phải chịu nhiều áp lực. Trước kia mỗi lần ở trước mặt tớ, cậu đều miễn cưỡng ra vẻ vui vẻ. Tớ biết cậu không vui, nhưng lại không biết làm thế nào để giúp cậu, vì tớ... cái gì cũng không...
- không, Vận Nhi, cậu đã giúp tớ rất nhiều, cảm ơn cậu! – Thượng Quan Tuyền rưng rưng nước mắt, nhẹ nhàng ôm lấy Bùi Vận Nhi, cảm động đến mức cô không biết phải nói gì.
- Ngốc quá, chúng ta là bạn tốt nhất của nhau mà, sao lại nói cảm ơn gì chứ! – Bùi Vận Nhi hờn dỗi, đưa tay vỗ nhẹ lên lưng cô, nhẹ giọng nói – thật ra cậu quên đi mọi chuyện cũng tốt, chỉ cần cậu được hạnh phúc là tớ vui rồi!

Giọng nói của Bùi Vận Nhi cực kì nhẹ nhàng, như đang thì thầm...

Vận Nhi... xin lỗi cậu... Thượng Quan Tuyền thầm ghi nhớ những lời Vận Nhi nói, nước mắt cũng chảy xuống, nhỏ từng giọt xuống sofa, nở ra thành đóa hoa mỹ lệ...

Vì Vận Nhi, cô nhất định phải tra ra nguyên nhân cái chết của cha nuôi. cô thấy rất có lỗi với Vận Nhi, cô không thể cứ làm như không biết chuyện gì cả được. Chỉ cần có thể tra ra chân tướng sự việc, cô tình nguyện giấu diếm mọi người, kể cả người cô yêu thương nhất...

Thượng Quan Tuyền mất tích khiến Lãnh Thiên Dục như phát điên, lần này hấn phóng xe với tốc độ cực kì nhanh!

Thượng Quan Tuyền còn chưa uống xong bát canh thì đã nghe thấy giọng nói trầm thấp đầy lo lắng của đàn ông vang lên từ phòng khách...

- Tuyền, Tuyền...

Khi thân hình cao lớn của Lãnh Thiên Dục xuất hiện ở phòng khách, Thượng Quan Tuyền như một con bướm bướm bổ nhào vào lòng hắn...

- Dục... - cô cố gắng khiến mình giống như lúc mất trí nhớ.

- Tuyền, rốt cuộc hôm qua em ở đâu? Em có biết khi phát hiện em tự dừng biến mất, anh lo lắng đến mức nào không? - Lãnh Thiên Dục ôm chặt lấy cô, dường như là đang ôm thứ quý báu nhất trên thế giới này, sợ buông tay ra nó sẽ biến mất.

- không, em sẽ không đi lung tung nữa đâu! - Thượng Quan Tuyền vừa như đang hứa lại vừa như đang làm nũng.

Lãnh Thiên Dục hơi thả lỏng vòng tay ra, khuôn mặt anh tuấn đầy tình cảm tha thiết, hấn hỏi: "Rốt cuộc hôm qua đã có chuyện gì xảy ra? Buổi tối em ở đâu?"

- Dục... - Thượng Quan Tuyền nũng nịu ngắt lời Lãnh Thiên Dục, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy đáng thương và tội nghiệp - Em mệt quá, em muốn về nhà nghỉ ngơi!

nói xong, cô cố ý dựa cả người vào Lãnh Thiên Dục như đang rất mệt mỏi. thật ra cô không cần phải giả vờ nhiều lắm vì bản thân cô đúng là đã mệt rồi...

- Được, được, chúng ta lập tức về nhà! - Lãnh Thiên Dục thấy bộ dạng vô lực của Thượng Quan Tuyền, trái tim đầy đau xót, giọng nói cũng đầy yêu thương và đau lòng, không định hỏi rõ chuyện tối qua nữa.

hắn không nói gì thêm, ôm Thượng Quan Tuyền nhẹ như lông vũ vào xe.

Lãnh Thiên Hi ở phía sau thấy vậy, khuôn mặt khấn trương cũng chậm rãi thả lỏng...

Lôi tạm thời đảm nhận vị trí tài xế của Lãnh Thiên Dục, khi thấy hắn ôm Thượng Quan Tuyền đi tới, sắc mặt thoáng thay đổi, lập tức nhanh chóng mở cửa xe.

- Về biệt thự Lãnh gia! - Lãnh Thiên Dục để Thượng Quan Tuyền nằm úp sấp mặt vào ngực mình rồi ra lệnh cho Lôi.

- Vâng, Lãnh tiên sinh!

Thượng Quan Tuyền chậm rãi mở mắt, nhìn Lãnh Thiên Dục, trái tim như có dòng nước ấm chảy qua. cô vùi khuôn mặt nhỏ nhắn vào ngực hắn, lắng nghe tiếng tim đập trầm ổn và mạnh mẽ của hắn, cảm thấy cực kì an toàn.

Dường như cảm nhận được tâm trạng của cô, bàn tay đặt trên eo cô cũng siết lại...

- Tuyền, hứa với anh, từ sau không được tự dừng biến mất nữa! - Lãnh Thiên Dục thấp giọng lên tiếng, giọng nói vừa nhẹ nhàng vừa như đang khấn cầu.

- Ừm! - Thượng Quan Tuyền khẽ lên tiếng... Nếu có thể thì cô không muốn rời khỏi vòng ôm áp áp này. Người đàn ông này tuy lạnh lẽo nhưng lại khiến cô không cách nào không yêu...

- Ngoan... - Lãnh Thiên Dục khẽ hôn lên đầu cô. cô gái trong lòng như đường ngọt làm tan chảy trái tim hắn, chỉ cần nhìn cô là hắn cảm thấy mình như đang có cảm thế giới trong tay...

213. Chương 213

HỒI 13 - CHƯƠNG 4: THĂM DÒ (1+2)

Sau khi kiểm tra xong, dì Trần liền tiễn bác sĩ ra về, Lãnh Thiên Dục nhìn Thượng Quan Tuyền thoải mái ăn uống, vẻ mặt đầy dịu dàng.

- Tuyền, em uống bát canh này trước đi! – hấn cẩn thận chăm sóc cô như lời bác sĩ dặn, cầm bát canh đưa lên miệng cô, giọng nói đầy yêu chiều.

- không...

cô nhú mày, khuôn mặt nhỏ nhắn nhún nhún lại. Từ sau khi cô mang thai, ngày nào Lãnh Thiên Dục cũng bảo dì Trần làm nhiều đồ ăn dinh dưỡng, nhưng ăn những thứ này vào khiến cô thấy rất khó chịu.

Lãnh Thiên Dục nhìn vẻ mặt cô, bắt đắ dĩ cười, xem ra sau khi đứa con này được sinh ra, hấn phải chăm sóc những hai đứa trẻ rồi!

- Tuyền, nghe lời đi, ăn những thứ này mới tốt cho con! – hấn dỗ cô, sự lạnh lẽo vốn có giờ hoàn toàn biến mất.

Thượng Quan Tuyền bĩu môi, lẩm bẩm: “Sớm biết mang thai vất vả như vậy, có đánh chết cũng không mang thai!”

- Gì cơ?

Lãnh Thiên Dục hơi nhếch môi lên cười, cẩn thận cầm thìa xúc từng thìa canh cho cô uống, sau đó nhéo mũi cô như đang phạt: “Dám không sinh con cho Lãnh Thiên Dục anh à? Em cứ thử xem!”

- Đồ bá đạo – Thượng Quan Tuyền cố ý oán trách nói – Đều là tại anh, nếu không phải vì anh thì em sẽ không phải vất vả như vậy.

- Được, được, đều là lỗi của anh!

hấn mỉm cười, ôm cô vào lòng, đưa tay lên xoa xoa bụng cô, hơi thở đàn ông đầy mạnh mẽ bao vây lấy Thượng Quan Tuyền.

- Anh không hề có ý định sẽ đánh cược với em ở Hy Lạp, nhưng xem ra bây giờ quyết định đó cực kì chính xác!

Giọng nói trầm thấp vang lên bên tai Thượng Quan Tuyền rồi như vang vọng vào tận đáy lòng cô... Niềm hạnh phúc và khát khao của tình yêu tràn ngập trong tim cô. cô ngẩng đầu lên nhìn khuôn mặt anh tuấn như được chạm khắc của Lãnh Thiên Dục, mỗi đường nét góc cạnh đều hoàn mỹ đến mức không thể chê vào đâu được.

cô vươn tay ra, mê mẩn vuốt theo từng đường nét trên gương mặt hấn, đôi môi anh đào hé mở:

- Vậy nếu không có bốn ngày đánh cược ấy thì anh sẽ định làm thế nào với em?

Lãnh Thiên Dục mỉm cười đầy triu mến, vừa định hôn lên tay cô thì nụ cười trên môi chợt cứng đờ lại...

- Tuyền, em nhớ ra chuyện trước kia rồi à? – Đôi mắt sắc bén của hấn nhìn chăm chăm cô, dường như tia X-quang muốn xuyên thấu nội tâm cô.

Thượng Quan Tuyền nhất thời chấn động. Trời ạ, vừa rồi cô quên mất, khi bị mất trí nhớ thì cô đâu có biết chuyện bốn ngày đánh cược đâu!

- Em... không có! Chỉ là trong đầu thỉnh thoảng hiện lên một chút hình ảnh và mấy câu nói chuyện thôi. Dục... – cô cố ý làm nũng, vòng tay ôm cổ hấn, vùi khuôn mặt nhỏ nhắn vào lồng ngực hấn, nhẹ nhàng oán trách lên tiếng:

- Anh vừa rồi đáng sợ lắm đấy!

- Vậy à? – Lãnh Thiên Dục thấy cô làm nũng như vậy liền hít sâu một hơi. Lúc này hấn căn bản chẳng còn quan tâm được đến chuyện gì khác, Thượng Quan Tuyền như vậy khiến trái tim hấn rung động không thôi.

hắn chỉ biết nếu lúc này cô bảo hắn nhảy từ tầng một trăm xuống dưới thì hắn cũng sẽ không do dự mà nhảy xuống.

Dường như cảm nhận được sự thay đổi của Lãnh Thiên Dục, Thượng Quan Tuyền mỉm cười. cô càng ôm chặt lấy hắn, lắng nghe tiếng tim đập vững vàng và mạnh mẽ của hắn, cảm thấy chỉ như vậy là đủ rồi.

- Dục...

cô lại nhẹ nhàng lên tiếng, ngón tay vô thức vẽ vẽ mấy vòng tròn lên ngực hắn mà không hề biết hành động này của cô khiến Lãnh Thiên Dục nổi lên từng hồi tê dại...

cô ngẩng đầu nhìn Lãnh Thiên Dục...

- thật ra em không hiểu một chuyện!

- Chuyện gì?

Lãnh Thiên Dục nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay đang nghịch ngợm của cô rồi hôn lên. Nếu còn để cho cô bé này vô thức đùa giỡn hắn nữa thì nhất định hắn sẽ biến thành cầm thú mất!

Thượng Quan Tuyền hỏi: “Phong và Lôi đều là chấp pháp của anh, nhưng tại sao chức trách của hai người lại khác nhau như thế?”

cô dần chuyển đề tài về Phong và Lôi.

Lãnh Thiên Dục vỗ nhẹ lên mái tóc dài của cô, kiên nhẫn đáp lời: “Đơn giản thôi, tính cách của họ khác nhau nên sẽ có sở trường khác nhau. Phong là người trầm ổn và bình tĩnh, xử lý những chuyện hỗn loạn trong tổ chức đã thành thạo rồi. Còn Lôi thì am hiểu về lĩnh vực thương mại, người nhân tài như vậy mà lại phải giải quyết chuyện của tổ chức thì không phải rất lãng phí sao?”

- Cái đó... – Thượng Quan Tuyền mở to đôi mắt, ánh mắt đầy phức tạp nhưng được che giấu rất kỹ. cô liếm môi rồi hỏi tiếp: “Vậy trong hai người, anh tin nhiệm người nào nhất?”

- Tin nhiệm? – Lãnh Thiên Dục nhún mày cười, ngón tay dài vuốt lên sống mũi cô rồi hỏi – Sao em lại hỏi thế?

Thượng Quan Tuyền cảm thấy chuyện này hơi khó hiểu. Nhiều năm như vậy, ngoài người thân và mấy người bạn thân thiết thì hắn chưa bao giờ tin nhiệm hoàn toàn một ai khác cả.

Thượng Quan Tuyền nhìn vào đôi mắt thâm trầm của Lãnh Thiên Dục rồi lên tiếng: “Em chỉ muốn biết cả hai người đều là chấp pháp, nhưng anh tin tưởng ai hơn thôi!”

Lãnh Thiên Dục dăm chiêu, lát sau hắn nhẹ giọng đáp: “Năng lực của hai người ngang nhau, mỗi người một vẻ. Lôi thông minh, lanh lợi còn Phong thì trầm ổn, bình tĩnh. Hai người đều là trụ cột đắc lực của anh, đối với anh thì vị trí của hai người là ngang nhau!”

- Nhưng em thấy nếu so sánh với Phong thì Lôi có vẻ trung thành và tận tâm với anh hơn! – Thượng Quan Tuyền băng quơ lên tiếng ám chỉ.

- sự tận tâm của cậu ấy anh biết rõ, chính vì thế anh mới giao những chuyện quan trọng của tập đoàn cho cậu ấy xử lý! – Lãnh Thiên Dục nói.

- Vậy còn Phong? Hay tại anh ta cũng lạnh như băng giống anh nên anh mới đối xử với anh ta như vậy? - Thượng Quan Tuyền nằm trong lòng Lãnh Thiên Dục, nhẹ giọng hỏi.

Nhìn vào đôi mắt to tròn của Thượng Quan Tuyền, Lãnh Thiên Dục mỉm cười, vuốt nhẹ tóc cô, đôi mắt chìm ưng lúc này đầy thâm thúy...

- Phong từng cứu anh một mạng. Năm đó khi anh trở lại tổ chức Mafia, không tránh được trận đổ máu, chính cậu ấy đã đỡ cho anh một viên đạn. Viên đạn ấy chỉ cách tim một khoảng cách rất nhỏ, thiếu chút nữa là sẽ mất mạng. Lúc ấy Phong là sát thủ tinh anh của một gia tộc khác, sau khi tỉnh lại thì đi theo anh, cũng nhờ cậu ấy mà anh có thể thuận lợi ngồi lên vị trí lão đại của tổ chức.

- thì ra là thế, nói như vậy thì cả Lôi và Phong đều đã đi theo anh nhiều năm rồi! – Thượng Quan Tuyền nhú mày lại, đăm chiêu lên tiếng.

- Đương nhiên rồi! – Lãnh Thiên Dục đáp.

- Dục! – Thượng Quan Tuyền đột nhiên quay đầu nhìn Lãnh Thiên Dục rồi nói – Anh có nghĩ rằng nếu Lôi hoặc Phong hay một trợ thủ đắc lực khác của anh phản bội anh thì anh sẽ thế nào không?

Dường như Lãnh Thiên Dục không hề ngạc nhiên trước câu hỏi này, hắn cười nhạt rồi nói: “Làm người cần phải linh hoạt, nếu gặp phải tình huống như vậy thì anh sẽ tự suy xét. Có thể sẽ cho họ cơ hội, nhưng... một khi cánh tay bị lở loét không thể chữa được thì anh sẽ không hề do dự cắt đứt nó đi, không cho nó có cơ hội ăn mòn cơ thể mình”.

Đề tài nói chuyện thay đổi khiến đôi mắt hắn trong nháy mắt trở nên đông lạnh, toàn thân toát ra sự lạnh lẽo như băng ngàn năm.

Thượng Quan Tuyền hơi giật mình... không phải Lãnh Thiên Dục đã phát hiện ra chuyện gì chứ?

Trong thư phòng, chiếc đèn thủy tinh xa hoa của Italy tỏa sáng chiếu vào khuôn mặt lạnh lùng của Lãnh Thiên Dục, khuôn mặt anh tuấn hệt như một pho tượng không hề có chút độ ấm nào, ánh mắt toát ra sự giá lạnh.

Ngón tay thon dài của hắn lật giở từng trang tài liệu, đôi mắt u tối nhìn vào từng con chữ dần trở nên lạnh lẽo và thâm trầm.

Phong đứng bên cạnh cũng yên lặng, vẻ mặt trầm ổn không khác gì Lãnh Thiên Dục.

một lúc lâu sau, Lãnh Thiên Dục vút tài liệu sang một bên, nhìn Phong rồi mở miệng: “Phong!”

- Vâng, lão đại! – Phong lập tức tiến lên, vẻ mặt cung kính.

- Chuyện giáo phụ Nhân Cách liên kết cùng gia tộc khác đối kháng với chính phủ, cậu định giải quyết thế nào?

Lãnh Thiên Dục hỏi, nét mặt tĩnh lặng không biết hắn đang suy nghĩ gì!

- Lão đại, theo thông tin thuộc hạ điều tra thì lần này do tòa án phía Italy định tội việc liên quan đến vụ đấu thầu công trình kiến trúc công cộng. Điều tra ra thì thấy giáo phụ Nhân Cách liên kết với một gia tộc khác trong chuyện này nên mới phát sinh ra chuyện đối kháng với chính phủ, chuyện này rõ ràng là sẽ gây tổn hại cho cả hai bên! – Phong thấp giọng lên tiếng.

Lãnh Thiên Dục nghe vậy liền nhếch mép cười lạnh...

- Mafia nói trắng ra là dựa cả vào quyền lực và lợi ích. Vì hai thứ này thì lẽ dĩ nhiên sẽ xảy ra xung đột và giết chóc, dù là vị trí lão đại hay vị trí giáo phụ gia tộc, tất cả đều quanh quẩn trong vòng xoáy quyền lực, âm mưu và hãm hại lẫn nhau.

hắn tao nhã đi đến bên cửa sổ, giọng điệu hết sức lạnh nhạt, dường như đang nói chuyện của người khác.

- Nhưng...

Lãnh Thiên Dục lạnh lẽo nhìn xuống thế giới dưới chân mình, giống như đang cảnh cáo hoặc như đang tuyên thệ...

- Giáo phụ Nhân Cách vốn có thể tiếp tục dùng uy tín của ông ta để đạt được quyền lợi và vinh hoa mà ông ta muốn. Nhưng đi sai nước cờ thì chỉ có thua mà thôi, cấu kết với thế lực bên trong bên ngoài chỉ vì muốn tính mạng của tôi, ngồi lên vị trí này mà thôi!

Nghe vậy, sắc mặt Phong đầy phức tạp, anh ta lập tức hỏi: “Lão đại, chẳng lẽ ngài cho rằng vì quyền lợi nên giáo phụ Nhân Cách mới khiêu chiến sao?”

- Đối kháng với chính phủ chỉ là giả mà thôi, muốn cưỡng đoạt quyền thế của tôi là thật. Nếu không ông ta cũng chẳng liên kết với gia tộc khác làm ra mấy chuyện vật vãnh như thế, ông ta chỉ muốn chứng minh cho tôi thấy quyền uy của ông ta lớn đến mức nào.

Lãnh Thiên Dục khép hồ đôi mắt chim ưng, đôi mắt lạnh lẽo như đã nhìn thấu tất cả.

Phong giật mình: “Chẳng lẽ giáo phụ Nhân Cách muốn báo thù cho con trai?”

- Báo thù cho con trai?

Lãnh Thiên Dục cười đầy khinh miệt: “Hôm đó ông ta vội vã đến đại diện chẳng qua là sợ Sax Ân nói ra chuyện không nên nói. Nếu thật sự muốn giữ mạng cho con trai thì có hàng ngàn cách, ông ta sợ tôi tra ra... người đứng phía sau ông ta!”

- Người đứng phía sau ông ta? – Sắc mặt Phong tối sầm lại, giọng điệu cũng khác thường.

- Đúng, tôi nghĩ đứng sau giáo phụ Nhân Cách không chỉ đơn giản là một người mà là một tổ chức, dù là bên trong hay bên ngoài Mafia thì tôi nhất định sẽ điều tra ra! – Ngực khí của Lãnh Thiên Dục trở nên cực kì kiên định khiến người khác không rét mà run.

- Lão đại, nếu những gì ngài đang nghi ngờ là đúng vậy thì nếu điều tra giáo phụ Nhân Cách ắt sẽ liên lụy đến gia tộc khác? Vậy thì không biết chừng sẽ xảy ra biến hóa khôn lường! – Phong đưa ra ý kiến.

- Biến hóa khôn lường? – Lãnh Thiên Dục chậm rãi quay người lại, nhìn vẻ thận trọng của Phong thì liền nhếch môi cười lạnh – Phong, tôi hỏi cậu, người đứng đầu Mafia là ai?

Phong nghe vậy liền lập tức đáp lời: “Đương nhiên là ngài lão đại!”

- Vậy có nhiều lão đại à? – Lãnh Thiên Dục thấp giọng hỏi, ngữ điệu đầy khí phách và tàn nhẫn.

- Đương nhiên chỉ có một người! – Phong không hề do dự đáp lời, ánh mắt đầy tĩnh lặng.

HỒI 13 - CHƯƠNG 4: THĂM DÒ (3+4)

Lãnh Thiên Dục hài lòng với câu trả lời, tiếp tục hỏi: “Phong, vậy tôi hỏi cậu, tôi làm thế nào để ngồi vào vị trí lão đại này?”

- Giết chóc! – Phong nói ra hai từ hết sức đơn giản!

- Đúng, nếu muốn có được vị trí này thì chỉ có giết chóc và mưu mô, ngoài ra không có gì khác! – Đôi mắt âm trầm của Lãnh Thiên Dục bắn ra tia sắc bén, bộc lộ rõ tính khí ngoan độc của hắn.

Phong dường như nhớ lại chuyện mấy năm trước, anh ta liên tiếng: “Tôi vẫn còn nhớ năm đó, ngài nắm trong tay quyền lực của gia tộc mình, liên kết với mấy gia tộc có ít quyền lực, đợi thời cơ chín muồi rồi tiến hành cuộc tàn sát có quy mô lớn nhất trong tổ chức Mafia. Chỉ trong một đêm ngài đã bước lên xác của hơn một nghìn sáu trăm người, khiến máu chảy thành sông, rốt cuộc cũng tập trung được quyền lực, trở thành vị lão đại đứng đầu khiến tất cả các giáo phụ khác phải kính nể!”

nói xong, anh ta đưa mắt nhìn Lãnh Thiên Dục!

Người đàn ông đó có một sức mạnh mà người khác không thể tưởng tượng nổi, bây giờ đã trở thành người đứng đầu của Mafia, là người một tay che trời, hô mưa gọi gió, bề ngoài thì tĩnh lặng nhưng lòng dạ bên trong lại vô cùng thâm sâu.

Lãnh Thiên Dục... hoặc là ma quỷ, hoặc là Thượng Đế, dù ở đâu cũng có thể sinh tồn được.

Trước những việc làm của mình, Lãnh Thiên Dục không hề trốn tránh, hắn thừa nhận lời nói của Phong, đôi môi mỏng hơi nhếch lên:

- Bây giờ giáo phụ Nhân Cách cũng muốn lặp lại hành động năm đó của tôi. Chỉ tiếc rằng tôi không phải là mấy lão già vô dụng năm đó, ông ta cho rằng mình sống lâu quá rồi nên mới dám chơi với tôi.

Phong nghi ngờ hỏi lại: “Lão đại, liệu có hiểu lầm gì không, dù sao nếu giáo phụ Nhân Cách làm vậy thì cũng cực kì nguy hiểm!”

Lãnh Thiên Dục cười khinh miệt, đôi mắt tàn nhẫn phóng về phía Phong...

- Phong, cậu nên rõ một điều, vụ đấu thầu công trình kiến trúc công cộng là nguồn thu truyền thống của Mafia. Trước khi tôi lên nắm quyền, toàn bộ Mafia trên thế giới đều cố tình ra mặt gây ảnh hưởng để uy hiếp chính phủ, họ nghĩ mọi biện pháp để không chế công ty trúng thầu. Nhưng từ sau khi tôi cầm quyền, tôi yêu cầu bọn họ phải thực hiện ‘sạch sẽ’ việc bỏ thầu, sau đó đem quyền lực của mình để gia tăng khả năng trúng thầu cho các công ty. Cứ như vậy, Mafia dần từ bỏ quy tắc cũ, không khiến người khác phải đau đầu nữa, chỉ âm thầm gây ảnh hưởng từ phía sau để kiếm tiền. Chính vì như vậy nên ngay cả chính phủ Italy hay cục cảnh sát cũng không dám hé răng trước mặt tôi, tại sao một tòa án nhỏ bé lại có thể hung hãn như thế được?

- Lão đại nói đúng! – Phong lập tức nói – Vậy chuyện lần này...

- Hoàn toàn là giáo phụ Nhân Cách tự biên tự diễn! – Lãnh Thiên Dục lạnh lẽo như quỷ Satan, khí chất tỏa ra từ người hằn khiến người khác cảm thấy cực kỳ áp lực.

- Nếu đã như vậy thì lão đại hãy để thuộc hạ xử lý chuyện này. Giáo phụ Nhân Cách có tâm cơ khó lường, không thể giữ lại lâu! – Phong kiên định nói.

Lãnh Thiên Dục nghe vậy, đôi môi mỏng hơi nhếch lên, hất khoát khoát tay.

- Tôi nói rồi, tôi không muốn giáo phụ Nhân Cách, tôi muốn “con cá” phía sau ông ta. Cho nên lúc này nhất định phải để giáo phụ Nhân Cách sống!

Phong nghe vậy, ánh mắt đầy phức tạp. Anh ta cup mắt xuống, cung kính đáp: “Vâng, lão đại! Thuộc hạ sẽ làm theo lời ngài!”

Lãnh Thiên Dục gật đầu nhìn Phong đầy ẩn nhẫn.

Đúng lúc này lại vang lên tiếng gõ cửa...

- Vào đi! – Lãnh Thiên Dục ra lệnh.

- Dục... – Cửa thư phòng được đẩy ra, Thượng Quan Tuyền nở nụ cười lộ lúm đồng tiền.

- Tuyền?

Lãnh Thiên Dục thấy Thượng Quan Tuyền, vẻ mặt lạnh lẽo dần biến mất, thay vào đó là sự dịu dàng...

- Lại đây! – hất gơ tay ra, nhẹ giọng nói.

Thượng Quan Tuyền nhẹ nhàng tới gần Lãnh Thiên Dục, cô mỉm cười, nụ cười cất giấu một sự hiu quạnh.

Nhưng sự khác thường ấy của cô không thoát khỏi ánh mắt sắc bén của Lãnh Thiên Dục, ánh mắt hần hơi lóe lên ý cười, ngón tay dài nhẹ nhàng nắm tay cô, nhẹ giọng hỏi:

- Tuyền, sao thế? Ai làm mất hứng của em rồi hả?

Bộ dạng dịu dàng lúc này hoàn toàn khác hẳn so với dáng vẻ lạnh lẽo lúc trước, cứ như là hai con người hoàn toàn khác nhau vậy.

Thượng Quan Tuyền bĩu môi, nếu đã bị hần phát hiện thì cô chẳng giấu nữa. cô vươn tay nắm chặt góc áo Lãnh Thiên Dục, như một đứa trẻ đáng thương và tội nghiệp hỏi:

- Dục, nghe nói ngày mai anh bay đến Singapore!

Lãnh Thiên Dục nghe vậy, đôi môi mỏng liền cong lên cười. hần cúi người, nhìn Thượng Quan Tuyền nói:

- Tuyền, ngày mai anh đến chi nhánh bên Singapore xử lý chút chuyện!

Thượng Quan Tuyền cup mắt xuống, che đi sự buồn rầu, sau đó nhẹ giọng hỏi: “VẬY... anh đi mấy ngày?”

- không nhớ để anh đi à? – Lãnh Thiên Dục mỉm cười, đôi mắt đầy trêu mến nhìn Thượng Quan Tuyền.

Thượng Quan Tuyền ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, đôi mắt ngây thơ nhìn đôi mắt thâm trầm của Lãnh Thiên Dục, mạnh miệng đáp:

- Ai bảo không nữa? Em chỉ mong anh đi mau đi, đỡ bắt em ăn cái này ăn cái kia!

Tuy ngoài miệng nói vậy nhưng trong lòng cô đang cực kì buồn!

Tình cảm con người thật là chuyện kì lạ. Nó khiến con người tự nhiên đến với nhau, yêu nhau, hơn nữa sau đó mới phát hiện người này đã tồn tại đến mức ăn sâu bén rễ trong lòng mình rồi.

Thượng Quan Tuyền cực kì e dè trước cảm xúc này nhưng lại không có cách nào ngăn mình yêu Lãnh Thiên Dục. Khi không thấy hắn, cô rất nhớ, thậm chí còn tủi thân khóc nữa, chỉ khi thấy bóng dáng cao lớn đó, cô mới cảm thấy cực kì yên tâm.

Có lẽ thân phận của hai người đặc biệt nên duyên phận cũng khác lạ, Thượng Quan Tuyền bắt đầu lo được lo mất. cô chưa bao giờ dám tưởng tượng mình và Lãnh Thiên Dục sẽ có thể ở bên cạnh nhau bao lâu, có thể đi bao xa, chính vì như vậy nên cô càng thêm quý trọng mỗi giây mỗi phút được ở bên cạnh hắn. cô chỉ cầu mong đến một ngày khi hai người phải rời xa nhau, cô sẽ không còn tiếc nuối và cô đơn nữa, cô sẽ giữ cho riêng mình đoạn hồi ức tốt đẹp nhất.

Lãnh Thiên Dục chỉ liếc mắt đã nhìn rõ Thượng Quan Tuyền đang nói một đằng nghĩ một nẻo, hắn yêu chiều vuốt mũi cô rồi mỉm cười: “Anh sẽ đi vài ngày, nhưng mà...”.

hắn nâng cằm cô lên để cô nhìn thẳng vào mình, lên tiếng: “Anh muốn em đi Singapore cùng anh!”

- thật không?

Đôi mắt âm đạm của Thượng Quan Tuyền chợt sáng lên, nhưng cô lập tức nghĩ đến điều gì đó, cảm giác kích động trong lòng dần biến mất.

- Dục, em không đi Singapore cùng anh đâu. Em sợ mình sẽ làm ảnh hưởng đến anh!

- Ngốc ạ, sao lại thế chứ? Để em ở nhà anh không yên lòng! – Lãnh Thiên Dục lên tiếng.

Thượng Quan Tuyền rung động, khuôn mặt nhỏ nhắn dần đỏ ửng. Dù sao vẫn có Phong ở đây vậy mà Lãnh Thiên Dục vẫn ngang nhiên nói vậy khiến cô cực kì xấu hổ.

- Dục! – cô nhỏ giọng nhắc nhở hắn.

Lãnh Thiên Dục bật cười, khẽ vươn tay siết vòng eo nhỏ nhắn của cô lại, giọng nói đầy nhẹ nhàng tình cảm.

- Tuyền của anh xấu hổ rồi à? Mọi người đều biết anh yêu em, có gì phải xấu hổ đâu!

Thượng Quan Tuyền càng thêm thẹn thùng, vùi sâu khuôn mặt nhỏ nhắn vào ngực Lãnh Thiên Dục.

Phong thấy vậy lại nở nụ cười. Anh ta nhẹ nhàng tiến lên phía trướconis: “Lão đại, xem ra thuộc hạ không nên ở đây làm bóng đèn nữa, xem ra cô Thượng Quan đã rất thẹn thùng rồi”.

Lãnh Thiên Dục vỗ nhẹ lên tóc cô, cười rồi gật đầu.

Nhưng ngay lúc Phong định đi...

- Đợi đã! – Thượng Quan Tuyền nhẹ giọng gọi anh ta.

Phong dừng bước, vẻ mặt Lãnh Thiên Dục cũng đầy nghi hoặc.

Thượng Quan Tuyền nhẹ nhàng ôm lấy cổ Lãnh Thiên Dục lên tiếng: “Dục, em biết anh rất tốt với em, nhưng anh đi Singapore để giải quyết công việc, em đi cùng thì sẽ chán lắm, mà có em nữa thì anh lại thêm lo lắng cho em. Em sẽ ở nhà chờ anh về!”

- không được! – Lãnh Thiên Dục không hề nghĩ ngợi liền lập tức từ chối.

- Dục, thật ra anh không cần lo lắng cho an nguy của em đâu, còn có Phong nữa mà!

Khuôn mặt Phong dần nghi hoặc.

- Phong? – Lãnh Thiên Dục cũng thấy rất khó hiểu.

Thượng Quan Tuyền mỉm cười nói: “Đúng vậy, em biết Phong là người rất giỏi, mấy ngày anh đi Singapore, Phong sẽ bảo vệ an toàn cho em!”

- không được!

Lãnh Thiên Dục lắc đầu nói: “Anh còn không hiểu em à, cứ ngồi một chỗ được một lúc là em lại chán ngay. Lần trước Lôi cũng trông coi em, kết quả là hại anh thiếu chút nữa lật tung cả thành phố lên. Lần này anh sẽ tự mình làm, em ở bên cạnh anh mới yên phận được một chút!”

- Dục...

Thượng Quan Tuyền lại nghĩ ra cách, hờn dỗi làm nũng, khuôn mặt nhỏ nhắn cọ cọ vào trong ngực hắn: “Em mà đi cùng anh thì sẽ càng chán thôi. Anh đến đó nhất định lại họp hành liên miên, em không thích đâu!”

- Tuyền...

Lãnh Thiên Dục than nhẹ một tiếng, chỉ cần cô làm nũng thì dù hắn có thể nào cũng tan chảy hết. Hắn cũng chẳng còn cách nào khác, cô bé này thật sự là điểm yếu của hắn!

- Lão đại, thật ra cô Thượng Quan nói cũng đúng. Dù sao hiện giờ cô ấy cũng đang mang thai, không chịu được hành trình dày đặc của ngài. Cứ vậy đi, ngài cứ yên tâm để thuộc hạ bảo vệ an toàn cho cô ấy! – Phong vững vàng nói.

- Dục, anh xem Phong đã nói vậy rồi thì nhất định sẽ không sao đâu. Anh yên tâm đi! – Thượng Quan Tuyền dựa vào lòng hắn.

Lãnh Thiên Dục nhìn nụ cười trên môi cô, bất đắc dĩ lắc đầu. cô bé này bị hắn làm hư thật rồi, trước khi cô bị mất trí nhớ thì khiến hắn không đành lòng, còn sau khi mất trí nhớ thì hắn hoàn toàn không có cách nào với cô nữa.

- Phong! – hắn ngẩng đầu nhìn Phong.

- Mấy ngày tôi không ở đây, cậu nhất định phải phụ trách an toàn cho Tuyền, tăng thêm người bảo vệ biệt thự Lãnh gia, dù có chuyện gì cũng phải báo cho tôi ngay!

- Vâng, thuộc hạ nhất định sẽ đảm bảo an toàn cho cô Thượng Quan! – Phong hơi cúi thấp người, cung kính lên tiếng.

Lãnh Thiên Dục gật đầu: “Được rồi, cậu đi ra đi!”

- Vâng, thuộc hạ ra ngoài! – Phong nói xong liền rời khỏi thư phòng.

Nhưng sau khi Phong rời đi, Thượng Quan Tuyền bất mãn ngẩng đầu nhìn Lãnh Thiên Dục, kháng nghị nói: “Này, Lãnh Thiên Dục, sao lại thêm người bảo vệ biệt thự Lãnh gia? Dù em có muốn cũng không được ra ngoài à?”

- Đúng vậy, anh muốn bảo vệ em thôi! – Lãnh Thiên Dục yêu chiều nhéo mũi cô, giọng nói nhẹ nhàng đầy tình cảm.

thật ra hắn lo lắng nhất là giáo phụ Nhân Cách. Nếu ông ta muốn tạo phản thì nhất định sẽ đánh vào nhược điểm của hắn, mà rõ ràng Thượng Quan Tuyền chính là nhược điểm đó, dù là trước hay sau khi cô bị mất trí nhớ!

Điều khiến hắn lo lắng hơn chính là Thượng Quan Tuyền đang mang thai, ra ngoài không tiện lắm, nếu có xảy ra chuyện gì thì hắn sẽ rất đau lòng!

214. Chương 214

HỒI 13 - CHƯƠNG 5: TÌNH yêu LAN TỎA

Lời nói của Lãnh Thiên Dục khiến Thượng Quan Tuyền cảm thấy cực kì hạnh phúc. cô miễn cưỡng ngồi trên sofa, đôi chân thon dài như ẩn như hiện sau chiếc váy, vẻ mặt tươi cười, đôi mắt to, trong như làn nước nhìn Lãnh Thiên Dục đầy dịu dàng.

Dáng vẻ của Thượng Quan Tuyền khiến Lãnh Thiên Dục càng thêm si mê. hắn ôm lấy cô vào lòng, cúi xuống hôn lên đôi môi đỏ mọng của cô, sự dịu dàng thân thiết khiến hắn ý loạn tình mê...

không ngờ Thượng Quan Tuyền cũng chủ động đáp lại hắn, nhiệt tình hôn Lãnh Thiên Dục.

hắn nhanh chóng luồn sâu vào khoang miệng cô, hai tay ôm chặt lấy thân thể mềm mại vào lòng, trong lòng dần dâng lên dục vọng quen thuộc.

hắn còn tưởng rằng hành động bất ngờ của hắn khiến cô sợ, nhưng khi mở mắt ra lại thấy cô đang rất phối hợp với mình.

Trời ơi, cô đang khảo nghiệm ý chí của hắn sao?

hắn là người luôn luôn tự chủ, từ trước đến nay luôn kiêu ngạo trước khả năng kìm chế vậy mà cứ gặp cô là tất cả về con số không hết! Chẳng lẽ cô không biết cô như thế này khiến hắn không thể kháng cự được ư?

- Tuyền... – Lãnh Thiên Dục biết hiện tại mình đang khát vọng cô như thế nào nhưng lại không thể.

Nhưng mà sao cô bé này hôm nay lại nhiệt tình thế, hiếm khi lại thuận theo hắn...

hắn nâng cằm cô lên buộc cô nhìn vào mắt mình, muốn nhìn ra chút gì đó từ trong đôi mắt cô... cô đang lo lắng cho hắn sao?

- Tuyền, em lo lắng cho anh à? – Lãnh Thiên Dục cúi đầu hỏi, giọng nói mềm nhẹ như lo sẽ làm cô sợ, bàn tay vuốt nhẹ tóc cô, dịu dàng xoa lưng cô.

Tại sao gần đây hắn lại cảm thấy đôi mắt cô đầy lo lắng vậy?

Thượng Quan Tuyền cảm thấy hơi bất an, đôi mắt lóe sáng, xinh đẹp động lòng người.

- Dục... Em không biết phải thể hiện cảm giác trong lòng mình như thế nào, chỉ biết em luôn để ý đến anh. Em ngốc lắm đúng không, dù biết anh từng mạnh mẽ giữ em lại bên cạnh nhưng em vẫn vô thức quan tâm đến anh, lo lắng cho anh!

cô không tự chủ được vươn tay chạm vào từng đường nét trên khuôn mặt anh tuấn, nhìn vào mắt hắn đầy tha thiết...

thật ra cô rất muốn biểu đạt tình yêu của mình, giống như những cô gái bình thường nói lời yêu, điên cuồng yêu thương, nhưng sao cô có thể chứ? Ngày mai sẽ ra sao cô còn không biết, sao có thể chỉ biết yêu được?

- Tuyền, em có biết anh đã đợi giờ khắc này bao lâu rồi không?

sự chân thành tha thiết tràn ngập khuôn mặt hắn như rọi chiếu xuống gương mặt nhỏ nhắn của Thượng Quan Tuyền, Lãnh Thiên Dục nắm chặt tay cô đầy yêu thương, mỗi lời nói đều tràn ngập sự quyền uy.

Dù Thượng Quan Tuyền có không hiểu tình yêu là gì thì Lãnh Thiên Dục cũng nguyện sẽ dẫn dắt cô, hắn có thể chiếm đoạt cơ thể cô, bắt cóc đi “giam lỏng” cô bên người, nhưng hắn sẽ dùng cả đời này để chờ câu nói “Em yêu anh” của cô!

Vậy mà hôm nay Thượng Quan Tuyền lại chủ động thừa nhận tình cảm trong lòng mình khiến hắn cực kỳ kích động.

Thượng Quan Tuyền dựa người vào lòng hắn, trong lòng cô đang cực kỳ đau đớn. Người đàn ông như sắt đá này lúc này đây khiến cô rất đau lòng. Khuôn mặt ấy vẫn cương nghị nhưng sự chân thành như ẩn như hiện sau vầng trán cao, dường như hơn mười năm nay vị lão đại của Mafia chưa từng có tình cảm nào như thế này.

cô biết cô như thế này sẽ khiến Lãnh Thiên Dục nghi ngờ, nhưng cô thật sự chỉ muốn gánh vác một phần áp lực giúp hắn, vì người đàn ông mà cô yêu...

- Dục, dù có thế nào đi chăng nữa, vì em và cũng vì con, anh nhất định phải bảo vệ tốt bản thân mình! – cô thì thầm lên tiếng, càng ôm chặt hắn hơn. hắn còn chưa đi mà cô đã thấy rất nhớ rồi.

Lãnh Thiên Dục ôm Thượng Quan Tuyền, ánh mắt lấp lánh ý cười, nhẹ giọng nói: “Tuyền nhi ngốc, anh chỉ đi Singapore mấy ngày thôi mà, sao em phải lo lắng vậy chứ?”

Thượng Quan Tuyền nghe vậy, giọng nói như chứa đầy hàm ý: “không biết nữa, có lẽ là... lo được lo mất”.

- Hay cho câu lo được lo mất, anh rất thích!

hắn cúi đầu xuống hôn lên đôi môi cô, sau đó lại di chuyển đầu xuống dưới, ghé tai lên bụng Thượng Quan Tuyền.

- Dục... – Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thượng Quan Tuyền hơi đỏ lên, cô cảm thấy hơi khó xử.

Lãnh Thiên Dục chỉ mỉm cười, vươn tay vuốt nhẹ bụng cô, dịu dàng nói: “Con trai à, mấy ngày bố không ở nhà, con phải ngoan ngoãn nghe lời đấy nhé. Nếu để bố biết con làm mẹ vất vả thì bố sẽ té vào mông con đó!”

Thượng Quan Tuyền giật mình, giờ khắc này cô mới chính thức cảm nhận được tình cảm thân thuộc của một gia đình là như thế nào.

Lát sau, cô cười: “Dục, chẳng nhẽ không thể là con gái được à! Anh đúng là đồ trọng nam khinh nữ!”

Lãnh Thiên Dục ngẩng đầu lên, bật cười, sự oán trách của cô vừa rồi cực kì hồn nhiên khiến tim hắn đập thình thịch. Hắn đưa tay vuốt nhẹ mái tóc dài của cô, cất lời đầy mê đắm:

- Tuyền, làm sao bây giờ, anh thích trẻ con lắm, thích con gái nữa, cho nên em nhất định phải sinh cho anh mấy đứa con gái, giống như nhà Thiếu Đường ấy, có cả con trai cả con gái thật là thích!

- Sinh con nhiều như vậy em mệt lắm! – Thượng Quan Tuyền ra vẻ giận dỗi.

Ánh mắt Lãnh Thiên Dục ngập tràn tình yêu, hắn vòng tay ôm chặt lấy cô, giọng nói trầm thấp vang lên bên tai: “Đến lúc đó em sẽ biết anh ngang bướng thế nào, để xem em có chịu không!”

- Đồ háo sắc!

Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Thượng Quan Tuyền càng đỏ lên, sau đó cô ngẩng đầu nhìn Lãnh Thiên Dục, hai con ngươi đen đảo qua đảo lại rồi lên tiếng: “Xem ra trong sách viết đúng thật!”

- Sách viết? Sách viết gì cơ? – Lãnh Thiên Dục không hiểu, ngây ngốc hỏi.

Thượng Quan Tuyền mỉm môi cười: “Sách viết nếu hai người hơn kém nhau bốn tuổi sẽ có sự cách biệt. Anh hơn em những mười tuổi, vậy nhất định là tính cách em khác hẳn anh rồi. Anh háo sắc như thế, nhất định sẽ làm hư em!”

215. Chương 215

HỒI 13 - CHƯƠNG 6: GÂY CHÚ Ý (1+2)

- cô bé này, em đang lấy anh ra làm thú tiêu khiển đấy à? – Lãnh Thiên Dục ngộ ra, lập tức ra vẻ như hung thần cúi đầu xuống, trừng phạt cắn nhẹ lên chiếc cổ trắng ngần của cô.

- Haha... – Thượng Quan Tuyền trốn không được, chỉ có thể ngửa đầu cảm nhận cảm giác tê dại – Dục... – Tiếng thì thầm đầy tình cảm vang lên.

- Tuyền, Tuyền của anh! – Lãnh Thiên Dục ôm chặt lấy cô, lưu luyến không muốn buông ra.

- Hôm nay thời tiết đẹp lắm, thiếu phu nhân có muốn xuống dưới tầng đi dạo không?

Dì Trần đi vào phòng ngủ, kéo rèm ra, ánh nắng vàng rực rỡ lập tức chiếu sáng căn phòng.

- Dì Trần, cháu đã bảo dì đừng gọi cháu như thế mà!

Thượng Quan Tuyền ngẩn người ngồi trên giường, hơi nheo mắt lại, miễn cưỡng lên tiếng. Ánh nắng vàng càng khiến cô nhớ Lãnh Thiên Dục.

Nhớ nhưng là một cảm giác như đang hành hạ con người, nó khiến người ta chẳng muốn làm gì, trái tim như thất lạc. Trời ơi, hần vừa mới đi thôi mà cô đã ngơ ngẩn ra rồi.

Dì Trần cười: “Tuy tôi là quản gia của Lãnh gia nhưng quy định vẫn phải tuân theo. Dì Trần nhìn thấy đại thiếu gia rất quan tâm đến cô, còn cô bây giờ đang mang thai cốt nhục của Lãnh gia, tất nhiên phải là thiếu phu nhân của chúng tôi rồi. Nhưng dì Trần nghĩ mãi không ra, tại sao tình cảm hai người tốt như vậy mà không làm hôn lễ luôn đi?”

Thượng Quan Tuyền mỉm cười, nụ cười đầy chua xót, cô dăm chiêu hỏi: “Dì Trần, dì nói hai người yêu nhau nhất định sẽ ở bên nhau sao?”

- Đương nhiên rồi! Giống như cô và đại thiếu gia vậy, không phải hai người đang ở bên nhau sao? Dì Trần cho rằng chỉ cần tình cảm của hai người kiên định thì dù có gặp khó khăn trắc trở thế nào rồi cũng sẽ vượt qua thôi! – Dì Trần trả lời cực kì kiên định.

Thượng Quan Tuyền thầm than một tiếng, đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt đầy dăm chiêu.

- Xuống vườn hoa đi dạo một lát đi! – Dì Trần thấy Thượng Quan Tuyền có vẻ cô đơn, lập tức đưa ra đề nghị.

- Trước khi đại thiếu gia đi đã dặn đi dặn lại là ngày nào cũng phải giúp cô đi dạo bộ. Đại thiếu gia quan tâm đến cô lắm đó, biết cô thích hoa nên không chỉ sai người trồng cả một rừng hoa tử vi mà còn trồng cả hơn năm mươi loại hoa hồng nữa đấy!

Thượng Quan Tuyền nghe vậy lại càng thêm lưu luyến, người đàn ông này dụng tâm như vậy, sao cô lại không cảm nhận được chứ.

- Dì Trần, dì giúp cháu chuẩn bị áo tắm, cháu muốn xuống bể bơi một chút!

- Cái này... – Dì Trần ấp úng.

- Dì Trần? Sao thế? – Thượng Quan Tuyền cảm thấy kì lạ.

Dì Trần lấy điện thoại ra, vừa ấn số vừa nói: “Đại thiếu phu nhân, giờ cô đang mang thai, chuyện này tôi không tự quyết được. Dù bác sĩ có nói cô có thể bơi được nhưng tôi muốn hỏi ý kiến đại thiếu gia xem thế nào!”

Thượng Quan Tuyền khóc dở mếu dở, sao cô có cảm giác mang thai giống như tội phạm bị theo dõi vậy?

Điện thoại vừa kết nối, dì Trần liền nói ngắn gọn rồi đưa điện thoại cho Thượng Quan Tuyền.

- Tuyền! – Điện thoại truyền đến giọng nói trầm thấp, hấp dẫn của Lãnh Thiên Dục.

Nghe được giọng nói quen thuộc, Thượng Quan Tuyền cảm thấy rất tủi thân, cổ họng như bị nghẹn lại: “Dục...”

- Dì Trần nói em muốn đi bơi phải không? – âm thanh trầm thấp lại truyền đến.

- Ừm! Nhưng dì Trần nói muốn hỏi ý kiến anh mới được! – Thượng Quan Tuyền như đang làm nũng.

Đầu bên kia điện thoại trầm mặc một lúc, Lãnh Thiên Dục mới lên tiếng: “Thôi được rồi, nhưng bác sĩ nói em không nên bơi lội lâu đâu, chỉ được bơi khoảng mười lăm phút thôi đấy!”

- Ừm! – Thượng Quan Tuyền đáp ứng.

- Tuyền... – Giọng nói đầy dịu dàng vang lên – Em có nhớ anh không?

Thượng Quan Tuyền nắm chặt chăn, vội vã đáp: “Có, nhớ lắm, anh vừa đi là em đã nhớ anh rồi...”

cô không muốn che giấu tâm trạng của mình nữa, cứ phải che giấu khiến cô cảm thấy rất bức bách.

Đầu bên kia điện thoại lại truyền đến giọng nói đầy chân thành: “Anh sẽ về nhanh thôi, em ngoan ngoãn ở nhà chờ anh!”

- Vâng! – Thượng Quan Tuyền dịu dàng lên tiếng, trong lòng cảm thấy cực kì ấm áp.

- Tuyền, em đưa máy cho dì Trần đi, anh muốn nói chuyện với dì ấy!

Dì Trần nhận điện thoại...

- Dì Trần, tuy tôi không biết sao tự dưng Tuyền lại muốn đi bơi nhưng cô ấy từng bị rơi xuống nước nên sẽ sinh ra cảm giác sợ hãi. Hôm nay dì nhất định phải chú ý đến cô ấy, đừng để cô ấy xảy ra chuyện gì. Còn nữa, mấy lời dặn dò này dì không cần nói cho Tuyền biết đâu! – Lãnh Thiên Dục hạ giọng, lời nói rất nặng nề.

- Vâng, đại thiếu gia! – Dì Trần lập tức đáp lời.

Ánh nắng vàng rải khắp Lãnh gia, cả tòa biệt thự màu trắng dưới những tia nắng vàng rực rỡ càng thêm phần mộng ảo và thanh lịch.

Thảm cỏ màu xanh như một tấm đệm mát mẻ, trong vườn cảnh lá xum xuê, vòi phun nước phun những tia nước nổi bọt trắng xóa giữa vườn hoa. đi qua khu vườn ngập tràn sắc xanh với lối thiết kế đan xen cực kỳ hợp lý ấy, phóng tầm mắt ra xa là có thể nhìn thấy cảnh tượng mùa xuân cực kỳ đẹp. Ở phía xa có bể bơi, gần đó có một căn phòng được làm bằng thủy tinh trong suốt, phòng tập thể thao, sân golf.

Ngoài Thượng Quan Tuyền đang đứng trong khung cảnh tuyệt đẹp ấy thì còn có mấy người vệ sĩ khác, bọn họ do Phong phái tới để bảo vệ sự an toàn cho Thượng Quan Tuyền.

Bộ quần áo tắm càng tôn lên vóc dáng hoàn mỹ của Thượng Quan Tuyền, khiến cô càng trở nên động lòng người hơn. Nước trong bể xanh biếc lóng lánh dưới ánh mặt trời kết hợp cùng dáng vẻ nhàn nhã của cô gái xinh đẹp khiến cô như một mỹ nhân ngư đang đắm chìm dưới làn nước biếc.

- Đại thiếu phu nhân, quá thời gian rồi, mau lên thôi! – Dì Trần hoàn thành trách nhiệm cực kỳ tốt, cần đúng thời gian để gọi Thượng Quan Tuyền lên.

Thượng Quan Tuyền ngửa mặt lên khỏi làn nước, tư thái tuyệt đẹp giống như một đóa hoa sen mới nở rộ. cô bước lên trên, dì Trần lập tức choàng chiếc khăn tắm lên người cô.

Thượng Quan Tuyền thoải mái dựa người vào ghế. Phong bước lên trước, cung kính hạ thấp người xuống nói: “cô Thượng Quan, ở đây đều là người do tôi sắp xếp, có gì cô cứ ra lệnh!”

Nhìn vẻ mặt tĩnh lặng của Phong, ánh mặt trời chiếu lên người khiến bóng anh ta đổ dài xuống ghế, Thượng Quan Tuyền trong lúc lơ đãng lại nhớ tới lời của bác Hoàng đã từng nhắc tới người đàn ông đe dọa cha nuôi cô.

Trong mắt bác Hoàng, người đàn ông đó có dáng người cao lớn giống Niếp Ngân. Người cao giống Niếp Ngân thì có lẽ có rất nhiều, nhưng dáng người của Niếp Ngân cực kỳ chuẩn, lại thêm được tôi luyện trong quá trình huấn luyện nên vóc dáng cao lớn của anh ta rất đặc biệt.

Mà người đàn ông có dáng người giống Niếp Ngân thì Thượng Quan Tuyền cũng từng gặp, ví dụ như Lãnh Thiên Dục chẳng hạn. Dáng người hần cũng hoàn mỹ như của Niếp Ngân vậy. Trừ hần ra thì cô cũng gặp hai người nữa, đó là Phong và Lôi. Nếu loại trừ Lôi ra thì chỉ còn lại Phong. Anh ta là người mà hiện tại cô nghi ngờ nhất, tuy cô chưa từng gặp qua hai vị chấp pháp là Vân và Vũ.

Đương nhiên, mọi chuyện chỉ là hoài nghi của cô mà thôi!

- Phong, anh luôn xử lý chuyện trong tổ chức rất tốt, mấy ngày nay phải lo lắng cho an toàn của tôi khiến anh vất vả rồi!” – Thượng Quan Tuyền cười ấm áp, nhẹ giọng nói.

Phong nghe vậy, hơi mím môi lại rồi đáp: “cô Thượng Quan nói quá lời rồi, đây là chuyện Lãnh tiên sinh giao, cũng là chức trách của chúng tôi”.

Thượng Quan Tuyền gật đầu rồi quay đầu nói với dì Trần đang đứng bên cạnh: “Dì Trần, ở đây có Phong là được rồi, dì cứ đi làm việc của dì đi!”

- Cái này... – Dì Trần nhìn Phong, dường như có chút lo lắng.

- Dì Trần, nếu dì cứ nhất quyết ở đây thì có phải là không muốn nấu canh cho cháu uống đúng không? – Thượng Quan Tuyền làm nũng nói.

- À, được, được... thì ra đại thiếu phu nhân muốn uống canh dì Trần nấu à, tôi đi làm ngay đây! – Dì Trần không nói nhiều lời, dặn dò Phong vài câu rồi rời đi.

- cô Thượng Quan, dì Trần vừa nhắc cô đang mang thai, không nên bơi lội nữa! – Phong lên tiếng.

Thượng Quan Tuyền mỉm cười: “Đương nhiên rồi, tôi cũng không định bơi tiếp!”. Sau khi nói xong, cô nhẹ nhàng cầm tuýp kem chống nắng lên đưa cho Phong.

Phong ngạc nhiên, ánh mắt không hiểu nhìn Thượng Quan Tuyền.

- Anh thoa kem chống nắng được không? Giúp tôi chút! – Ngờ ngợ của Thượng Quan Tuyền nghe rất hồn nhiên nhưng lại ẩn chứa sự thâm trầm khó phát hiện.

Phong nghe vậy, sắc mặt lập tức thay đổi, sau đó anh ta lên tiếng: “cô Thượng Quan nói đùa rồi, cô là người của Lãnh tiên sinh, Phong dù có một trăm cái mạng cũng không dám làm vậy”.

- Anh nói gì kì lạ thế, tôi chỉ nhờ anh giúp tôi thoa kem chống nắng thôi mà, việc gì phải nghiêm trọng thế! – nói xong, cô liền nhét tuýp kem chống nắng vào tay Phong rồi ngồi dậy, đưa lưng về phía anh ta.

Ánh mắt Phong đầy phức tạp, nhưng cũng bước lên, cẩn thận đặt tay lên vai cô, sau đó nhẹ nhàng kéo khăn tắm xuống...

Hình xăm đầu người phụ nữ tóc rắn lập tức xuất hiện ngay trước mắt anh ta.

Tay Phong run lên, giật mình!

Dường như cảm nhận được sự khác thường của Phong, Thượng Quan Tuyền nhẹ nhàng quay người lại, ra vẻ ngạc nhiên nhìn Phong: “Anh sao thế?”

- À, không có gì... - Phong vội vàng trả lời.

Thượng Quan Tuyền mỉm cười quay người lại, ánh mắt trong nháy mắt liền trở nên sắc bén.

thật ra trước khi rời khỏi chỗ của Niếp Ngân cô đã mang theo lọ nước kia. Hôm nay cô đã đổ lọ nước lên vai mình nên Phong mới có cơ hội nhìn thấy hình xăm này.

- Hình xăm của tôi khiến anh sợ à? – cô ra vẻ thoải mái hỏi.

Quả nhiên là có phản ứng!

- Hình xăm của cô Thượng Quan thật đặc biệt, là do Lãnh tiên sinh xăm cho cô à?

Phong thăm dò hỏi, vừa nhẹ nhàng thoa kem chống nắng lên lưng cô vừa chạm vào hình xăm. Dưới ánh mặt trời, hình xăm lại càng thêm diễm lệ.

- không, hình xăm này có trên người tôi từ trước rồi! – Thượng Quan Tuyền nói, giọng nói mềm nhẹ không nghe ra hàm ý gì – Có lẽ là dấu hiệu của tổ chức!

- không thể! – Phong theo phản xạ lên tiếng, động tác tay cũng dừng lại.

- Sao thế? – Thượng Quan Tuyền nhìn anh ta không hề chớp mắt, dường như muốn tìm ra chút đầu mối trên vẻ mặt tĩnh lặng ấy.

Phong dường như cũng nhận ra mình đã kích động quá mức nên vội vàng lên tiếng: “Tôi nghĩ không tổ chức nào lại lưu lại trên người dấu hiệu rõ ràng như vậy, nếu thế thì họ sẽ bị bại lộ thân phận mất!”

Thượng Quan Tuyền ra vẻ hiểu, gật đầu, ánh mắt đầy mờ mịt: “Phong, anh nói rất có lý, vậy rốt cuộc hình xăm này là gì nhỉ? Mà kì quái hơn là nó lại có thể tàng hình, cho tới bây giờ Dục cũng chưa từng nhìn thấy hình xăm này”.

- Đừng cho Lãnh tiên sinh nhìn thấy! – Trong giọng nói của Phong có chứa sự lo lắng.

Thượng Quan Tuyền cảm thấy run lên, lập tức nhìn anh ta chăm chú...

- Phong, không phải là anh biết lai lịch của hình xăm này chứ?

- cô Thượng Quan hiểu lắm rồi, đây là lần đầu tiên tôi thấy hình xăm này. Tôi sợ Lãnh tiên sinh lo lắng nên mới bảo cô đừng để ngài ấy nhìn thấy nó! – Phong lập tức lên tiếng.

- Phong, anh quả là người trung thành, khó trách Dục lại tin nhiệm anh đến vậy, nhưng mà...

Thượng Quan Tuyền choàng khăn lên vai, chậm rãi đứng lên: “Phong, tôi có dự cảm rằng Dục đang gặp nguy hiểm!”

Về mặt Phong hiện lên tia ẩn nhẫn: “Sao cô Thượng Quan lại nghĩ thế?”

Thượng Quan Tuyền cười rồi nhìn Phong, gần từng tiếng một: “Giáo phụ Nhân Cách!”

216. Chương 216

HỒI 13 - CHƯƠNG 7: GIẾT NGƯỜI DIỆT KHẨU (1)

Những lời này của Thượng Quan Tuyền khiến Phong giật mình run sợ, anh ta cẩn thận nhìn người phụ nữ trước mặt, giọng điệu trầm thấp đầy nghi vấn vang lên: “cô Thượng Quan có phát hiện gì sao?”

- Có lẽ chỉ là trực giác thôi. Từ lần tụ họp nhìn thấy giáo phụ Nhân Cách, tôi cảm thấy rất bất an, dường như đã từng gặp ông ta ở đâu đó rồi. Nhưng tiếc là lần đó ông ta đến biệt thự rồi đi ngay, thời gian ngắn quá nên tôi không thể nhớ ra được! – Thượng Quan Tuyền nhẹ nhàng băng quơ, nhìn Phong, ánh mắt đầy suy nghĩ.

Phong nghe vậy liền cup mắt xuống, không ai nhìn thấy ánh mắt anh ta như có mạch nước ngầm đang dao động.

- cô Thượng Quan lo lắng nhiều rồi, lão đại từ trước đến nay làm việc rất cẩn chu, toàn bộ người trong giới Mafia đều tâm phục khẩu phục, dù có gặp nguy hiểm thì Phong cũng sẽ cố hết sức mình bảo vệ an toàn cho lão đại!

Thượng Quan Tuyền mỉm cười: “Điều ấy thì tôi tin anh, nếu không năm đó anh đã chẳng đỡ một viên đạn cho Dục”.

Ánh mắt Phong vụt qua tia kinh ngạc, anh ta cười: “Ngài lão đại vậy mà lại vẫn còn nhớ chuyện này là một sự khẳng định lớn nhất với Phong rồi”.

- Nghe nói tứ đại chấp pháp đều là những người tận tâm và trung thành, hôm nay tôi mới biết hóa ra đúng là thật. Có mấy người ở bên Dục là tôi yên tâm rồi! – Thượng Quan Tuyền nhẹ giọng nói.

Phong hơi cúi thấp người, không nói gì nữa, ánh mắt ánh lên tia khác thường...

Màn đêm đen đặc như hũ nút, âm trầm như chính biệt thự tư nhân của giáo phụ Nhân Cách lúc này.

Toàn bộ căn biệt thự chỉ có một căn phòng sáng đèn, còn lại tất cả đều như ẩn núp trong bóng tối đủ để thấy giáo phụ Nhân Cách cẩn thận và dè dặt đến mức nào.

Ngọn đèn mờ nhạt trong thư phòng chiếu lên gương mặt suy tư của giáo phụ Nhân Cách. Khi ông ta nhìn thấy bóng dáng Phong đứng bên cửa sổ, sắc mặt hơi ngẩn ra, lập tức nhìn về phía anh ta...

- Xem ra đám vệ sĩ của tôi chẳng là gì với cậu cả!

Phong nhếch miệng cười: “Đúng thế!”

Giáo phụ Nhân Cách cũng không có ý định truy cứu chuyện này, ông ta lại gần Phong, về mặt đầy khó hiểu: “Nhưng hành vi đêm nay của cậu khiến tôi thấy rất lạ, gặp mặt trực tiếp không phải là phương thức liên hệ từ trước đến nay của chúng ta!”

Phong không cho là vậy, nhàn nhả ngồi xuống chiếc ghế sofa làm bằng da thật, đáng vẻ mạnh mẽ hoàn toàn ẩn giấu sau bộ dạng tao nhã kia.

- Giáo phụ, tôi tới đây để nhắc nhở ông một câu, làm việc thì cũng một vừa hai phải thôi, việc ông công khai đối kháng với chính phủ Italy đã khiến Lãnh Thiên Dục nghi ngờ!

Giáo phụ Nhân Cách cười ha ha: “Khiến hắn ta nghi ngờ thì làm sao?”. Sau đó vẻ mặt hiền lành của ông ta lập tức trở nên ngoan độc: “Tôi muốn liên kết với gia tộc khác, lặp lại hành động năm đó của hắn ta!”

- không được!

Phong hờ hững ngắt lời giáo phụ Nhân Cách: “Ông cho rằng Lãnh Thiên Dục không phát hiện ra chuyện này sao? Ngược lại hắn ta đã tới Singapore để điều tra chứng cứ rồi. Đồng chứng cứ trong tay hắn chất như núi có thể khiến ông phải chết được rồi đó!”

- Tôi đã đoán sớm muộn gì Lãnh Thiên Dục cũng tra ra chuyện này, nhưng không ngờ lại nhanh như vậy. hắn ta không để cậu làm à? – Giáo phụ Nhân Cách nhìn Phong đầy nghi ngờ.

Sắc mặt Phong trở nên nặng nề hơn, anh ta nhìn thẳng vào ánh mắt nghi vấn của giáo phụ Nhân Cách.

- Muốn có được tín nhiệm của Lãnh Thiên Dục không hề dễ chút nào. hắn ta là người cực kì đa nghi, lòng dạ sâu không lường được. Chính vì như vậy nên năm đó tôi mới không tiếc an nguy của mình đã đỡ thay hắn một viên đạn nhằm lấy được sự tin tưởng của hắn, nhưng mà...

Anh ta dừng một chút, trầm mặc như đang tự hỏi...

- Nhưng sao? Chẳng lẽ Lãnh Thiên Dục nghi ngờ cậu rồi à? – Giáo phụ Nhân Cách ngồi đối diện Phong, thận trọng lên tiếng hỏi.

- Có lẽ bây giờ tôi đã khiến Lãnh Thiên Dục nghi ngờ rồi, hoặc ngay từ đầu hắn chưa bao giờ tin tưởng tôi. Qua việc lần này, tư liệu điều tra đều nằm trong tay Lãnh Thiên Dục cả, tôi không hề biết gì hết! – Phong nhún mày lại nói.

Giáo phụ Nhân Cách dựa người vào sofa, giọng điệu lạnh lùng: “Phong, cậu phải biết rằng năm đó tôi đã tạo cơ hội cho cậu ở lại bên cạnh Lãnh Thiên Dục, mục đích là khiến cậu lấy được lòng tin của Lãnh Thiên Dục để trở thành nội gián. Giờ cậu nói cho tôi như vậy chính là ám chỉ cho tôi biết việc cậu làm nội gián đã hoàn toàn hết giá trị lợi dụng rồi”.

- sự việc phát triển đến mức này tôi cũng không thể không chế nổi, nhưng hy vọng giáo phụ làm việc hãy cẩn thận. Lãnh Thiên Dục muốn đẩy ông vào chỗ chết, Thượng Quan Tuyền bị mất trí nhớ cũng có khả năng uy hiếp ông! – Phong lạnh lùng lên tiếng, vẻ mặt không hề có chút tức giận nào, giọng điệu vẫn nhạt như nước ốc.

Nhưng lời Phong nói không hề khiến giáo phụ Nhân Cách hoảng sợ, ông ta cười ha hả đầy châm chọc...

- Phong, thật ra lúc đầu tôi cũng phân vân. Vào hôm con trai tôi chết, Lãnh Thiên Dục thông minh như vậy làm sao có thể không đoán ra được người chủ mưu là tôi chứ, vậy mà hắn lại buông tha cho tôi. Chuyện này cũng vậy, chứng cứ nằm trong tay mà hắn vẫn sống yên bình lặng, vì thế rốt cuộc tôi cũng đã hiểu, Lãnh Thiên Dục không phải muốn mạng tôi mà là muốn mạng của người đứng đằng sau tôi kia.

Phong nghe vậy, vẻ mặt dần lạnh đi...

- Lời giáo phụ nói tôi không hiểu!

- Tôi cũng không hiểu, cậu chỉ là con chó bên chân tôi mà thôi, tại sao Lãnh Thiên Dục không nhắm vào chủ nhân mà lại muốn bắt chó chứ? Phong, xem ra tôi đã khinh thường cậu quá rồi! – Ánh mắt giáo phụ Nhân Cách lóe lên tia khác thường, giọng nói già nua đầy ẩn ý.

- Xem ra ngài giáo phụ lắm cái rồi, ông càng nói tôi lại càng không hiểu! – Phong nhàn nhả khoanh hai tay trước ngực, lạnh lùng nhìn ông ta.

- không hiểu cũng không sao, chỉ cần nghe theo tôi là được. Cậu cũng biết Niếp Ngân đã từ bỏ nhiệm vụ này chính là vì cô gái chết tiết kia. Tôi muốn cậu lập tức diệt trừ cô ta, ngăn hậu họa sau này! – Ngữ khí của giáo phụ Nhân Cách như đang thăm dò.

HỒI 13 - CHƯƠNG 7: GIẾT NGƯỜI DIỆT KHẨU (2)

Nghe vậy nhưng sắc mặt Phong vẫn hết sức điềm nhiên, hờ hững nói với giáo phụ Nhân Cách: “Tôi đã nói rồi, Niếp Ngân cũng giống Lãnh Thiên Dục, đều là những người khó đối phó, chuyện này cần bàn bạc kỹ hơn”.

Sắc mặt giáo phụ Nhân Cách dần thay đổi, ông ta chậm rãi đứng lên, tay cầm một khẩu súng lục chìa thẳng vào đầu Phong...

- Ông muốn giết tôi? – Phong hỏi, vẻ mặt không hề có chút căng thẳng nào.

Giáo phụ Nhân Cách cười lạnh: “Phong, không phải là Niếp Ngân khó đối phó mà là hiện tại cậu không thể đối phó với anh ta!”

- Ông có ý gì? – Phong mỉm cười, thờ ơ lên tiếng.

Họng súng ngay lập tức được đặt vào huyệt thái dương của Phong, đôi mắt màu xanh lam của giáo phụ Nhân Cách lúc này đầy ngạo độc.

- Phong, cậu không hề đơn giản chút nào. Tôi vốn cho rằng cậu chỉ là con chó bên cạnh tôi, không ngờ cậu lại là người của Niếp Ngân, xem ra tôi thật sự đã khinh thường cậu rồi!

- Xem ra giáo phụ đã tốn không ít tâm huyết để điều tra lý lịch của tôi, đúng là không đơn giản chút nào! – Phong nhếch mép cười, không hề bận tâm đến họng súng đang chìa vào đầu mình, chậm rãi đứng lên.

- thật không ngờ giáo phụ Nhân Cách cả đời thông minh là vậy mà lại nhất thời hồ đồ, thật là phí hết cả tâm huyết bao năm qua. Quan trọng hơn là ngay cả tính mạng con trai mình cũng phải hi sinh! – Vẻ mặt giáo phụ Nhân Cách càng trở nên tàn nhẫn và ngạo độc hơn.

- Đó là cậu ta gieo gió gặt bão mà thôi. Hơn nữa tôi nghĩ lúc ấy ngài giáo phụ lo muốn chết, nếu không đã chẳng vội vã đuổi đến sợ con trai khai ra mình. Tôi giết cậu ta cũng là giúp ông thôi!

Vẻ mặt Phong vẫn hết sức bình thản, bên trong đôi mắt sắc bén như có một vòng xoáy điên cuồng...

- Giúp tôi? Haha...

Giáo phụ Nhân Cách châm chọc cười to: “Xem ra cậu tự lo ình đi thì hơn. thật ra nếu cậu có lòng giúp tôi thì tôi chẳng quan tâm đến lý lịch của cậu làm gì, chỉ cần mục tiêu của cả tôi và cậu đều là Lãnh Thiên Dục thì chúng ta cùng ngồi trên một con thuyền. Đáng tiếc, giờ Lãnh Thiên Dục đang muốn tìm ra cậu, cậu nói tôi nên làm thế nào đây?”

Ông ta cố tình hỏi như vậy, ngón tay đặt lên cò súng...

- Sở dĩ Lãnh Thiên Dục không có hành động gì chẳng qua là muốn nhìn thấy chúng ta tự giết lẫn nhau mà thôi, chẳng lẽ ông không hiểu à? – Phong hỏi lại.

- Hiểu, đương nhiên là hiểu chứ. Nhưng đáng tiếc là tôi không muốn mạo hiểm... - Giáo phụ Nhân Cách vừa nói xong thì ngón tay liền nhanh chóng bóp cò...

nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, đúng lúc này đôi mắt đầy sắc bén đột nhiên trở nên cực kỳ tàn nhẫn, ngay trước khi giáo phụ Nhân Cách bóp cò súng thì Phong đột nhiên ra tay, xoay hướng khẩu súng...

Súng cướp cò... nhưng mục tiêu lại chính là giáo phụ Nhân Cách!

Giáo phụ Nhân Cách trừng lớn hai mắt, sau đó Phong dùng tay phải bịt miệng ông ta lại, còn tay trái giữ lấy tay giáo phụ, tung ra vài chiêu...

Giáo phụ Nhân Cách ngã xuống đất, máu tươi chảy đầy rần, toàn thân co giật, đôi mắt trợn lên như không thể tin nổi. Ông ta khó khăn giờ tay lên, chỉ thẳng vào Phong.

Phong mỉm cười, chậm rãi ngồi xuống, đôi mắt sắc bén đầy ngoạn độc nhìn chăm chăm vào đôi mắt đầy oán hận kia, chậm rãi nói một câu: “Xin lỗi nhé, tôi cũng không muốn mạo hiểm!”

- Cậu... - Giáo phụ Nhân Cách cố nắm lấy áo sơ mi của Phong, máu tươi phun từ miệng ra...

Phong hất tay ông ta ra, lạnh lùng đứng lên, khoe miệng nhếch lên: “À... đúng rồi... cảm ơn khẩu súng giảm thanh của ông!”

nói xong anh ta cười nhếch mép, trở mắt nhìn giáo phụ Nhân Cách tắt thở.

Toàn bộ sự việc xảy ra nhưng lại không hề phát ra một tiếng động mạnh nào, yên lặng đến nỗi những người vệ sĩ bên ngoài không hề phát hiện ra. Nhưng cảnh tượng này lại hoàn toàn được thu vào tầm mắt của một người...

Đó chính là Thượng Quan Tuyền!

Thượng Quan Tuyền đã nghe được cuộc nói chuyện giữa Lãnh Thiên Dục và Phong trước khi hắn đi Singapore. Ban ngày cô mượn cớ để thăm dò, thuận tiện cũng ám chỉ vào anh ta vài điều, hơn nữa còn cố tình để Phong nhìn thấy hình xăm trên người mình. Lúc đó cô nhìn thấy rất rõ anh ta đã giết mình, vì thế càng thêm nghi ngờ anh ta hơn.

Người của tổ chức BABY-M ra tay luôn luôn cực nhanh và tàn nhẫn. cô tin rằng nếu Phong là người của tổ chức thì nếu anh ta nghe thấy cô ám chỉ đến giáo phụ Nhân Cách thì tất sẽ có bước hành động tiếp theo. Quả nhiên là vậy! Khi anh ta vội vã rời khỏi biệt thự Lãnh gia, cô cũng đi theo anh ta, hơn nữa còn nhìn thấy cảnh tượng này.

Phong thật sự là người của tổ chức BABY-M!

Khi Thượng Quan Tuyền lặng lẽ quay trở lại biệt thự Lãnh gia, cô liền tự nhốt mình trong thư phòng. Trong đầu không ngừng hiện lên hình ảnh đầm máu vừa rồi, cô cũng nghe rất rõ đoạn đối thoại của hai người trước khi giáo phụ Nhân Cách chết.

Phong cũng không hề phủ nhận mình có quan hệ với Niếp Ngân, nhưng Thượng Quan Tuyền rất nghi ngờ, với khả năng của Phong mà chỉ là một “vai phụ” trong tổ chức thôi sao?

Dường như nghĩ ra điều gì, con người trong đôi mắt cô đảo đi đảo lại.

cô nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính trước mặt đầy nghi vấn, sau khi mở một bản báo cáo, Thượng Quan Tuyền cẩn thận xem từng nội dung trên tư liệu.

Đây là toàn bộ tư liệu liên quan đến Phong. Lúc trước cô đã nhờ Lôi đi thăm dò, anh ta đã lưu vào một chiếc USB và cực kì tin cậy khi giao nó cho cô. Tư liệu về Phong rất ít, dường như chỉ ghi lại thời gian anh ta gia nhập tổ chức Mafia, ngoài ra thì còn có một bức ảnh!

Medusa!

Hình xăm trên đầu vai Phong!

Lôi quả nhiên là lợi hại, có thể nhận lúc Phong mất cảnh giác mà chụp được hình ảnh rõ ràng như vậy!

Thượng Quan Tuyền nhìn chăm chú vào hình xăm Medusa trên màn hình. Nhìn mãi... cô cũng phát hiện ra, có một con rắn giống hệt với con rắn trên đầu vai cô.

cô nhú mày lại, xem ra thân phận của Phong không hề đơn giản một chút nào, còn giáo phụ Nhân Cách chỉ coi anh ta là người của BABY-M trà trộn vào Mafia để làm gián điệp mà thôi!

HỒI 13 - CHƯƠNG 7: GIẾT NGƯỜI DIỆT KHẨU (3)

Ánh trăng rải trên tấm thảm trong thư phòng, ánh sáng mờ mờ như ngưng đọng lại trong phòng. Còn Thượng Quan Tuyền ngồi nhìn cảnh vật trước mặt, nỗi bồn chồn lo lắng trong đầu cô không cách nào tiêu tan hết được.

Nếu Phong là người của tổ chức vậy thì tại sao lại gia nhập Mafia? Hơn nữa còn muốn ở lại bên cạnh Lãnh Thiên Dục, mục đích của anh ta là gì? Niếp Ngân có biết sự tồn tại của Phong hay không?

Thượng Quan Tuyền càng nghĩ càng thấy rối. cô nhìn vào thời gian Phong gia nhập Mafia cũng trùng với năm cô mười tuổi. nói cách khác anh ta đã ở bên cạnh Lãnh Thiên Dục tám năm, cùng hẳn ta trải qua nhiều sóng gió suốt tám năm, chỉ riêng con số tám năm thôi đã khiến người khác phải tin rằng anh ta là người cực kì trung thành!

Nhưng... tám năm trước Phong ở đâu? Nếu giả thiết rằng lúc đó Phong ở cùng với Niếp Ngân, vậy thì có thể kiểm chứng lời nói của bác Hoàng, người đe dọa cha nuôi chính là Phong?

Rốt cuộc năm đó cha nuôi đã làm gì? Tại sao lại dám uy hiếp Niếp Ngân, dẫn đến mất mạng? Còn hung thủ thật sự giết cha nuôi liệu có phải Phong hay không?

cô đột nhiên nhớ tới lời Niếp Ngân đã từng nói: “Bao năm qua cho tới bây giờ, chủ thượng chỉ có duy nhất một người. Nhưng hồi cha nuôi của anh thì lúc ấy ngoài anh ra còn có hai người khác nữa, năng lực của ba người là tương đương nhau. Cả ba người đều như con đẻ của cha nuôi nên trên đầu vai của ba bọn anh đều có hình xăm. Lúc đó cha nuôi hy vọng ba người có thể chia đều thế lực, cùng nhau giữ gìn tổ chức. Nhưng không may sau khi cha nuôi qua đời thì một trong ba người cũng bỏ mạng, một người thì mất tích, bởi vậy vị trí chủ thượng vẫn như cũ, chỉ có duy nhất mình anh mà thôi!”

Thượng Quan Tuyền hít sâu một hơi, cô còn nhớ rõ khi nghe những lời này, phản ứng đầu tiên của cô chính là cho rằng Phong là người mất tích, xem ra đúng là vậy rồi! Chính miệng Niếp Ngân đã thừa nhận mình giết cha nuôi, nguyên nhân là muốn bảo vệ người đứng phía sau, người này... thật sự là Phong sao?

Lòng ngực Thượng Quan Tuyền phập phồng lên xuống... nếu hình xăm là dấu hiệu của chủ thượng, vậy thì năm đó Phong chính là một trong ba người được chọn?

cô nhắm mắt lại, day day huyết thái dương, co người dựa vào chiếc ghế rộng rãi Lãnh Thiên Dục thường người, cô cảm thấy cực kì mệt mỏi...

Lúc này Thượng Quan Tuyền mới hiểu rõ được rằng mình không hề hiểu về tổ chức một chút nào!

Ngay lúc cô đang ngồi co quắp người lại thì cửa thư phòng lặng lẽ được mở ra, ánh đèn bên ngoài hành lang hắt vào chiếu lên chiếc bóng cao lớn đứng ngay tại cửa. Sau đó cửa thư phòng được đóng lại, ánh đèn mờ bên ngoài cũng theo đó mà biến mất.

Người đó nhẹ nhàng đi đến trước mặt cô...

- Ai? – Thượng Quan Tuyền đột nhiên cảnh giác, mở to hai mắt... cô thấy một đôi mắt cực kì thâm trầm đang nhìn mình!

- Là anh? – cô kinh hãi đứng bật dậy, nhưng sau đó lại bị một bàn tay chế trụ lại.

- cô đang điều tra tôi à?

Người tới chính là Phong! Anh ta liếc mắt một cái đã thấy được toàn bộ tư liệu trên màn hình máy tính, không hề kiêng dè gì hỏi Thượng Quan Tuyền.

- Ai cho phép anh vào đây? đi ra ngoài! – Thượng Quan Tuyền tránh thoát, chỉ tay ra cửa rồi hét lên.

Phong giận quá hóa cười, điềm nhiên lên tiếng: “Người đó cho phép cô theo dõi tôi à?”

Cái gì?

Thượng Quan Tuyền trợn trừng hai mắt, hô hấp cũng trở nên dồn dập. Anh ta phát hiện ra cô theo dõi nhưng lại không hề do dự mà nổ súng giết chết giáo phụ Nhân Cách ư?

- Vậy bây giờ anh muốn giết tôi để diệt khẩu? – cô cố gắng khiến hô hấp của mình vững vàng hơn. Nếu đã bị phát hiện thì sẽ áp dụng cách khác.

- Chắc, chắc... – Phong ra vẻ tiếc nuối lắc đầu – cô là người của Niếp Ngân thì cũng là người của tôi, thử hỏi sao tôi có thể giết cô được chứ?

- Rốt cuộc anh là ai? – Thượng Quan Tuyền lạnh giọng hỏi, ánh mắt đầy sắc bén nhìn Phong.
- Tôi là ai ư? Tôi là người ngang hàng với Niếp Ngân! – Phong nhếch mép cười, ánh mắt đầy thâm trầm.
- Anh thật sự là người bạn mà Niếp Ngân nói rằng đã mất tích? – Thượng Quan Tuyền giật mình hỏi.

Phong lẩn người lên...

- Xem ra Niếp Ngân rất yêu thương cô. Nhưng đáng tiếc cô lại phản bội cậu ta, biết không hả? cô phản bội cậu ta cũng tức là phản bội tôi, cho nên, Thượng Quan Tuyền, cô ngoan ngoãn quay đầu lại đi!
- Tôi không hiểu ý anh! – Thượng Quan Tuyền chau mày lại, nếu cô là người của Niếp Ngân thì sao lại có quan hệ với anh ta được?
- Thượng Quan Tuyền, cô vốn là người cực kì thông minh, là người Niếp Ngân yêu thương, vậy mà sáng nay lại thăm dò tôi, tôi còn theo dõi tôi đến mức thần không biết quỷ không hay, hẳn là cô khôi phục trí nhớ lâu rồi?

Phong mỉm cười, lời nói cực kì bén nhọn: “Tôi cũng giống Niếp Ngân, chỉ thích những đứa trẻ ngoan mà thôi, đừng bao giờ làm chúng tôi thất vọng!”

Thượng Quan Tuyền thấy việc làm của mình bị bại lộ thì cũng không hề định giấu giếm. cô cười lạnh, ánh mắt khôi phục lại sự bình tĩnh vốn có:

- Tôi nghĩ anh hiểu nhầm rồi, chủ thượng của tôi chỉ có một người, chính là Niếp Ngân, người mà tôi phải trung thành cũng chỉ có một mình anh ấy mà thôi.

Phong nghe vậy, ánh mắt càng thêm sắc bén. Anh ta vung tay tóm lấy cô, ánh mắt như con thú đang đi săn mỗi nhìn chăm chăm gương mặt xinh đẹp của Thượng Quan Tuyền, giọng điệu hồ hững dường như có thêm phần tiếu hân:

- Lúc trước khi tôi và Niếp Ngân quyết định chọn cô đã biết cô sau này sẽ trở thành mỹ nhân rồi. Quả nhiên lớn lên cô lại càng trở nên xinh đẹp, khiến đàn ông trên đời này phải ngừng thở, người ta gọi đây là “thành cũng chết mà bại cũng chết”. Tính cách của cô cũng cực kì giống cô ấy nhưng lại xinh đẹp hơn cô ấy, chính vì thế mới khiến Niếp Ngân hết lần này đến lần khác làm trái nguyên tắc. nói cho Thượng Quan Tuyền cô biết, cấp trên của cô là cả tôi và Niếp Ngân, nếu Niếp Ngân muốn buông tha cho cô thì tôi tuyệt đối không bao giờ bỏ qua cho cô đâu!

Thượng Quan Tuyền liên tiếp lùi về phía sau mấy bước...

- “cô ấy” anh vừa nhắc tới là ai? Nếu anh ngang hàng với Niếp Ngân, vậy tại sao lại ở bên cạnh Lãnh Thiên Dục?

Phong nhìn Thượng Quan Tuyền, nhưng dường như đang từ dáng vẻ của cô mà hình dung ra một người khác, bàn tay lại gia tăng thêm lực, túm chặt lấy gáy cô...

- Tôi nghĩ đã đến lúc nói cho cô biết rồi. Niếp Ngân quá yêu chiều cô, vậy chức trách của tôi là phải khiến cô mau chóng trưởng thành!

nói xong, anh ta lập tức giơ tay lên đánh mạnh vào gáy Thượng Quan Tuyền...

Thượng Quan Tuyền nhúu mày lại, sau đó trước mắt như biến thành một mảng đen tối, ngã vào người Phong.

Phong mỉm cười, rút chiếc USB đang cắm vào máy tính ra, bỏ vào túi áo, sau đó ôm Thượng Quan Tuyền đã ngất ra khỏi thư phòng.

217. Chương 217

HỒI 13 - CHƯƠNG 8: CHÂN TƯỚNG LÀ GÌ? (1)

không biết đã hôn mê trong bao lâu, Thượng Quan Tuyền liền tỉnh lại, cảm giác đau đớn ở gáy vẫn truyền đến. cô ngồi dậy từ trên giường, nghi hoặc nhìn bốn phía xung quanh!

Đây là đâu?

một căn phòng cực kì xa lạ!

Thượng Quan Tuyền cố gắng nhớ lại sự việc trước khi bị bất tỉnh, càng nhớ sắc mặt cô lại càng thêm trắng xanh...

cô nhớ rằng Phong đã đánh cô bất tỉnh, chẳng lẽ đây là nơi ở của anh ta sao?

cô còn đang nghi hoặc thì cánh cửa phòng đột ngột mở ra!

- Rốt cuộc cô cũng tỉnh rồi à? – Giọng nói của Phong vang lên, ngọn đèn bên ngoài chiếu lên vóc dáng cao lớn của anh ta đang đi vào phòng.

Thượng Quan Tuyền nhìn chằm chằm anh ta, khi cô thấy người đi sau Phong, ánh mắt lập tức trở nên kinh ngạc!

Niép Ngân!

Người cùng Phong vào phòng chính là Niép Ngân!

Tuy lúc trước cô đã nghi ngờ và suy xét về khả năng này nhưng khi thấy cảnh tượng ngay trước mắt mình lúc này đây, cô vẫn không thể tin nổi!

- Tuyền...

Niép Ngân nhìn vẻ mặt kinh hãi của Thượng Quan Tuyền, khuôn mặt anh tuấn lộ ra sự đau lòng. Anh ta bước nhẹ lên rồi ngồi xuống cạnh cô, nhẹ nhàng đưa tay ra muốn nâng mặt cô lên...

Thượng Quan Tuyền quay mặt sang hướng khác...

Niép Ngân biến sắc nhưng nhanh chóng khôi phục lại bình thường...

- Tuyền, anh biết em đã tra ra thân phận Phong, hôm nay anh cũng muốn nói cho em rõ, cậu ta là người một nhà, không cần phải nghi ngờ cậu ta!

Thượng Quan Tuyền quay đầu lại, ánh mắt đầy phức tạp. cô nhìn Phong rồi lại nhìn Niép Ngân, lạnh nhạt lên tiếng:

- Giờ tôi mới hiểu ra mình chỉ là một con rối, tùy ý để hai người đùa giỡn!

Niép Ngân nghe vậy chỉ nhẹ nhàng cười, đưa tay nâng khuôn mặt cô lên...

- Tuyền, không phải em cũng đùa giỡn anh sao? rõ ràng đã khôi phục lại trí nhớ nhưng vẫn làm như không biết gì cả!

Ngữ khí của anh ta rất điềm nhiên, không hề tức giận, chỉ có sự khoan dung, giống như một người cha dễ dàng bỏ qua cho đứa con nhỏ nghịch ngợm. Sau đó, anh ta nhìn Phong, cất giọng đầy kiên định:

- Phong Nhẫn, đưa Tuyền về biệt thự Lãnh gia đi!

Phong Nhẫn?

Tim Thượng Quan Tuyền đập cực kì nhanh và loạn nhịp khi nhìn Phong. Chẳng lẽ tên thật của anh ta là Phong Nhẫn?

Phong nghe vậy, không đồng ý đáp lại: “Niép Ngân, mục đích tôi đưa Thượng Quan Tuyền đến đây là muốn nói cho cô ta biết mọi chuyện. Anh đừng có dung túng cho cô ta quá, chẳng nhẽ anh muốn để cô ta rời khỏi tổ chức?”

- Tuyền không cần thiết phải biết mọi chuyện! – Niép Ngân cũng không đồng tình, giọng điệu cực kì kiên định.

- Niếp Ngân, kể khi anh xăm trên vai Thượng Quan Tuyền dấu hiệu đó thì cô ta buộc phải biết tất cả sự thật! – Phong Nhãn không định nhượng bộ, ánh mắt sắc bén nhìn Niếp Ngân.

- Phong Nhãn, hình xăm này chỉ là dấu hiệu của đặc công từ thể hệ của chúng ta mà thôi. Kể từ sau khi Thanh Đồng ra đi thì dấu hiệu này cũng mất đi ý nghĩa. Sở dĩ tôi xăm nó lên người Tuyền chỉ vì muốn đảm bảo sự an toàn cho cô ấy mà thôi – Giọng nói trầm thấp của Niếp Ngân vang lên.

Cuộc đối thoại của hai người khiến Thượng Quan Tuyền cực kì mờ mịt... đôi mắt vốn bình tĩnh dần trở nên đầy nghi hoặc.

Phong Nhãn thấy vẻ mặt Thượng Quan Tuyền như vậy liền mím môi lại: “Niếp Ngân, anh phải nhớ kỹ, Thượng Quan Tuyền chỉ là một sát thủ đặc công do anh nuôi dưỡng, không phải người yêu hay... người phụ nữ của anh”.

- Phong Nhãn! – Niếp Ngân đứng bật dậy, lạnh lùng ngắt lời Phong Nhãn.

- Sao? Anh còn định bảo vệ cô ta đến bao giờ nữa? Xem ra quyết định lúc trước là một sai lầm rồi. Nếu Thượng Quan Tuyền từ nhỏ do tôi nuôi lớn thì Lãnh Thiên Dục tuyệt đối không sống đến tận bây giờ, anh xem anh nuôi cô ta thành ra cái gì rồi?

nói xong Phong Nhãn liền bước lên, cánh tay mạnh mẽ bóp chặt lấy tay cô như gọng kìm khiến cô nhú chặt mày lại.

- Xem đi, đây là đặc công mà anh vẫn thường kiêu ngạo, giờ lại ngày ngày ở bên cạnh Lãnh Thiên Dục, thậm chí còn mang thai con của hắn ta, chẳng lẽ đây là nhiệm vụ anh muốn cô ta hoàn thành à?

- Đủ rồi, Phong Nhãn, buông cô ấy ra, anh không thấy cô ấy đang khó chịu à?

Niếp Ngân thấy trán Thượng Quan Tuyền nhăn lại thì đau lòng không thôi, lập tức tiến lên đẩy tay Phong Nhãn ra, chắn người trước mặt cô.

- Niếp Ngân, anh...

sự trầm ổn vốn có của Phong Nhãn trong nháy mắt liền biến mất, anh ta bùng bùng lửa giận, lạnh giọng nói: “Vì thất bại trong nhiệm vụ mà cô ta có thể bỏ mạng, vậy mà anh còn suy xét đến việc cô ta mất trí nhớ, từ bỏ nhiệm vụ cướp con chip. sự việc đến nước này mà anh còn che chở cho cô ta à. Tôi chỉ muốn cho cô ta biết rốt cuộc cô ta thuộc phe nào mà thôi, chẳng lẽ anh muốn cô ta dứt áo ra đi khi không rõ mọi chuyện à?”

- Phong Nhãn, xin lỗi, tôi đã quyết định buông tha cho Tuyền rồi. Tôi sẽ trả lại tự do cho cô ấy, để cô ấy có được cuộc sống của một cô gái mười tám tuổi đúng nghĩa! – Niếp Ngân quay đầu nhìn Thượng Quan Tuyền, ngón tay thon dài vỗ nhẹ lên mặt cô, ánh mắt đầy tình cảm.

Lời Niếp Ngân nói khiến Thượng Quan Tuyền run lên, cô hoàn toàn sững sờ. Mãi lâu sau cô mới chậm rãi đứng dậy, nhìn Niếp Ngân, khó tin hỏi lại:

- Anh vừa nói... cho phép em rời khỏi tổ chức?

Là vậy thật không?

Tổ chức BABY-M đã nuôi lớn cô từ nhỏ, vậy nên cô hiểu quá rõ chuyện rời khỏi tổ chức sẽ phải chịu hình phạt tàn nhẫn đến mức nào. một khi đã được chỉ định là đặc công thì cả đời này sẽ mất đi sự tự do và những mơ ước của người bình thường, nếu phản bội tổ chức, muốn rời đi thì hậu quả chỉ có thể là mất mạng!

Nhưng mà, hôm nay chính miệng Niếp Ngân nói rằng muốn trả lại tự do cho cô?

Ai ngờ Phong Nhãn nghe vậy, sắc mặt lập tức chấn động, lên tiếng phản đối: “Niếp Ngân, anh làm vậy là vi phạm nghiêm trọng vào quy định của tổ chức, chỉ có người chết mới có thể đoạn tuyệt quan hệ với tổ chức!”

- Tuyền khác với người khác! – Niếp Ngân lạnh nhạt nói.

HỒI 13 - CHƯƠNG 8: CHÂN TƯỚNG LÀ GÌ? (2)

Phong Nhãn thấy Niếp Ngân kiên trì như vậy liền cười lạnh, đưa mắt nhìn sang Thượng Quan Tuyền...

- Niếp Ngân, cô ta có thể đi nhưng tôi không muốn chính mình lại tạo thêm đối thủ ỉn, lại càng không muốn nhìn thấy người của tổ chức mình giúp đỡ kẻ thù của chúng ta.

Thượng Quan Tuyền run lên... kẻ thù?

- Kẻ thù anh vừa mới nói, chẳng lẽ là chỉ... Lãnh Thiên Dục? – Ngữ khí của cô đầy nghi vấn, trái tim căng thẳng đến mức đập loạn lên.

- Thượng Quan Tuyền, tôi muốn cô tự lựa chọn, hoặc là rời đi hoặc là biết toàn bộ chân tướng! – Phong Nhãn lạnh nhạt lên tiếng.

- Phong Nhãn, đừng ép cô ấy!

Niếp Ngân nhú mày lại. Chuyện hôm nay hoàn toàn không nằm trong kế hoạch của anh ta, anh ta thật sự không thể ngờ Phong Nhãn lại đánh ngất xiu Thượng Quan Tuyền rồi đưa về đây.

- không...

Thượng Quan Tuyền bình tĩnh nhìn Niếp Ngân rồi lên tiếng: “Em muốn biết toàn bộ mọi chuyện, đây là sự lựa chọn của em!”

cô hoàn toàn có thể nhìn rõ sự lo lắng của Niếp Ngân dành ỉn, nhưng sự việc đã đến nước này rồi, hơn nữa cô còn biết Phong Nhãn thật sự có ý định muốn làm hại Lãnh Thiên Dục.

Niếp Ngân thở dài một hơi, vẻ mặt vốn ung dung lúc này đầy phiền muộn.

Phong Nhãn dường như đã đoán trước được sự lựa chọn này của Thượng Quan Tuyền, anh ta cười rồi chậm rãi lên tiếng: “Có biết vì sao tổ chức của chúng ta có tên là BABY-M không?”

Thượng Quan Tuyền cất giọng trầm ổn: “BABY là để chỉ độ tuổi tuyển chọn các đặc công, có ý nghĩa là tổ chức nuôi dưỡng và đào tạo các đặc công từ nhỏ; còn M là kí hiệu của chúng ta!”

- Đúng, năm đó tôi và Niếp Ngân từ nhỏ cũng đã được chủ thượng nuôi dưỡng, ngoài hai người chúng tôi còn có một cô gái nữa, tên là Thanh Đồng. Ba người chúng tôi cùng được huấn luyện để sau này có thể đảm nhiệm vị trí chủ thượng, ngoài ra chủ thượng coi chúng tôi như con đẻ nên ba người chúng tôi cũng gọi ông ấy là cha nuôi! – Phong Nhãn thông thả đi tới bên cửa sổ, từ từ nhớ lại chuyện cũ.

Thượng Quan Tuyền nghe giọng nói trầm thấp của Phong Nhãn liền cảm thấy hơi bất an, cô cảm thấy khi mọi chuyện được sáng tỏ thì sẽ không thể quay đầu lại được.

Ánh mắt Phong Nhãn nhìn ra bên ngoài cửa sổ dần trở nên xa xăm...

- Cha nuôi thực hiện theo quy tắc vốn có của tổ chức, chia quyền lực của vị trí chủ thượng cho ba người chúng tôi, hơn nữa còn xăm lên đầu vai chúng tôi hình con rắn. Đây là kí hiệu duy nhất của chủ thượng, chỉ cần có kí hiệu này trên người thì có thể điều động các sát thủ đặc công trong phạm vi của mình!

Thượng Quan Tuyền bất giác đưa tay chạm lên bả vai mình...

- Chúng tôi là ba sát thủ xuất sắc nhất. Tôi và Niếp Ngân khi đó còn trẻ tuổi, khí phách bừng bừng, luôn kiêu ngạo và có quyết tâm giữ gìn danh dự trong tương lai của tổ chức. Còn Thanh Đồng thì ít tuổi hơn, dù là thân thủ hay sự nhạy bén trời sinh của một chủ thượng đều kém hơn nhiều so với hai người chúng tôi. Nhưng cô ấy lại rất quan tâm đến chúng tôi, dần dần, cả tôi và Niếp Ngân... – Phong nói tới đây liền đưa mắt nhìn Niếp Ngân.

Thượng Quan Tuyền cũng vô thức quay sang nhìn Niếp Ngân, cô thấy anh ta có vẻ cô đơn, hàng lông mày nhíu chặt lại, dường như đang nhớ lại đoạn hồi ức đau buồn.

- Hai người làm sao vậy? – cô hơi bất an, hỏi.

Ánh mắt Phong Nhãn cũng hiện lên sự đau buồn, anh ta chậm rãi lên tiếng: “Tôi và Niếp Ngân cùng yêu Thanh Đồng!”

- Cái gì? – Thượng Quan Tuyền kinh hãi, lấy tay bịt miệng lại...

Nếu đúng như những gì Phong Nhãn nói thì chuyện tiếp theo nhất định là rất khó để tưởng tượng...

Phong Nhãn nhắm mắt lại, khuôn mặt cương nghị toát lên sự đau lòng.

- Thanh Đồng như một đóa hoa anh túc khiến người khác phải mê muội, tôi và Niếp Ngân còn quá trẻ để có thể tránh được khỏi cám dỗ, dù mỗi ngày chỉ cần nhìn cô ấy vài lần thôi cũng cảm thấy rất vui vẻ. Nhưng đáng tiếc là Thanh Đồng lại không có tình cảm với chúng tôi. cô ấy yêu một người Canada gốc Hoa, muốn sống cuộc sống của một người phụ nữ bình thường nên đã đề xuất với cha nuôi chuyện rời khỏi tổ chức.

Trái tim Thượng Quan Tuyền nghẹn lại. cô hoàn toàn có thể hiểu được tâm trạng của Thanh Đồng, khi trái tim đã yêu một người thì sẽ toàn tâm toàn ý nghĩ về người đó, không muốn người đó phải gặp nguy hiểm, sẵn sàng trả giá vì người đó, thậm chí là cả tính mạng mình!

Phong Nhãn thầm than một tiếng: “Sau khi cha nuôi biết chuyện, chỉ sau một đêm tóc đã bạc trắng cả đầu, nhất là khi biết tôi và Niếp Ngân thầm yêu cô ấy thì lại càng tiều tụy hơn. Tổ chức BABY-M trước giờ không cho phép phản bội, nếu một khi phản bội thì chỉ có con đường chết. Nhưng Thanh Đồng là học trò mà cha nuôi rất hài lòng, dù thế nào ông cũng không thể nhẫn tâm giết cô ấy, chỉ có thể buộc cô ấy rời khỏi người đàn ông kia. Vì cha nuôi biết một khi không ngăn chặn chuyện đó, để cho vị chủ thượng chấp quyền biết thì nhất định sẽ ra tay với Thanh Đồng, tôi và Niếp Ngân!”

- Chủ thượng chấp quyền? không phải anh vừa nói là cha nuôi các anh là chủ thượng sao? – Thượng Quan Tuyền cảm thấy rất khó hiểu.

- Thời của cha nuôi bọn anh áp dụng chế độ luân quyền, cha nuôi và một sát thủ đặc công xuất sắc khác thay phiên nhau làm chủ thượng! – Giọng nói của Niếp Ngân dường như đã vô lực, hai tay nắm chặt lại thành nắm đấm.

- Vậy... Về sau như thế nào? – Thượng Quan Tuyền cảm thấy đầu óc như quay cuồng.

- Tình yêu có lẽ đã khiến đầu óc con người ta mê muội. Thanh Đồng cố chấp, yêu người đàn ông kia đến điên cuồng, hơn nữa hai người còn sinh ra một đứa bé. Tuy tôi và Niếp Ngân muốn che giấu giúp cô ấy nhưng chuyện này cuối cùng cũng đến tai vị chủ thượng kia. Vạn bất đắc dĩ, Thanh Đồng và người đàn ông kia muốn làm liều, quyết định đi đến một đất nước khác, rời xa tổ chức, nhưng không ngờ... Hai người lại chết trong một tai nạn giao thông, mà vụ tai nạn này cả cha nuôi và hai bọn tôi đều có thể đoán ra là ai gây nên! – Ngữ khí của Phong Nhãn đầy xót xa.

- Chẳng lẽ... là do vị chủ thượng kia làm? – Thượng Quan Tuyền cảm thấy tim đang đập cực kì nhanh, trong lòng cũng cảm nhận được nỗi đau khổ sâu sắc của Thanh Đồng.

- Đúng, sau khi cha nuôi biết việc này đã đối chất cùng ông ta. Nhưng điểm cầm kị trong tổ chức BABY-M là tàn sát lẫn nhau nên cha nuôi đã rời khỏi vị trí chủ thượng, sau đó thực hiện nhiệm vụ mai phục lâu dài, trà trộn vào tổ chức Mafia, cuối cùng trở thành người có thể thao túng nội bộ gia tộc Mafia! – Ánh mắt Niếp Ngân đầy sắc bén nhưng không che giấu được hết sự đau lòng.

HỒI 13 - CHƯƠNG 8: CHÂN TƯỚNG LÀ GÌ? (3)

Thượng Quan Tuyền không khó để tượng tưởng ra lúc đó cha nuôi của hai người đã nản lòng đến mức nào. Ông ấy coi Thanh Đồng như con gái ruột của mình, dù cô ấy có phạm phải sai lầm lớn đến mức cũng muốn bảo vệ tính mạng cho cô ấy! Nhưng Thượng Quan Tuyền không thể ngờ rằng ông lại trà trộn vào tổ chức Mafia, như vậy không phải là sẽ phát sinh ra quan hệ với Lãnh Thiên Dục sao?

Phong Nhãn nhìn Thượng Quan Tuyền, ánh mắt đầy phức tạp...

- Vừa rồi cô hỏi vì sao chúng tôi lại coi Lãnh Thiên Dục là kẻ thù của mình đúng không. Đó là vì năm đó khi hắn ta quay trở lại tổ chức Mafia, tất cả mọi người đều cho rằng hắn chỉ muốn đoạt lại quyền thế của gia tộc mình, không ngờ rằng mục đích của hắn lại là cả tổ chức. Khi hắn lấy được tín nhiệm của mấy vị trưởng lão trong Mafia thì lại vô tình đến mức cảm sủng bắn chết bọn họ!

- Chẳng lẽ cha nuôi của hai người chết trong tay Lãnh Thiên Dục? – Thượng Quan Tuyền cảm thấy rất khó thở.

- Đúng, khi ấy Lãnh Thiên Dục không biết thân phận thực sự của cha nuôi mà lại tàn nhẫn giết ông ấy, hơn nữa vài năm sau đó còn điên cuồng hủy đi rất nhiều phân nhóm của BABY-M. Lúc ấy tôi quyết định ở lại

bên cạnh hẳn, còn Niếp Ngân tiếp quản công việc của tổ chức, trở thành chủ thượng mới!

- Đây là nguyên nhân hai người muốn giết Lãnh Thiên Dục? Nhưng hai người đừng quên, vì chúng ta nên cha mẹ Lãnh Thiên Dục mới bị giết hai, chúng ta cũng gián tiếp hại anh ấy! – Về mặt Thượng Quan Tuyền dần hiện lên sự đau thương.

Ánh mắt Phong đột nhiên trở nên sắc bén...

- Thượng Quan Tuyền, có biết vì sao nhất định phải là cô giết chết Lãnh Thiên Dục không? Nguyên nhân rất đơn giản, đó là muốn cô không còn hy vọng hảo huyền gì nữa vào tình yêu!

- không... tôi không thể làm vậy!

- Năm đó cha nuôi buộc Thanh Đồng giết người đàn ông kia, cô ấy cũng nói như vậy, nhưng hậu quả thì thế nào? không chỉ có tình yêu chết đi mà ngay cả tính mạng cũng mất, kết quả chỉ để lại một đứa bé vừa mới lọt lòng khóc oe oe! – Ngữ khí của Phong Nhẫn trở nên cực kì lạnh lùng.

Cảm giác đau đớn lan tràn khắp trong lòng Thượng Quan Tuyền, cô không biết tại sao mình lại như vậy, chỉ cảm thấy trái tim lúc này cực kì đau xót.

- Đứa trẻ sơ sinh đó... giờ còn sống không? – cô vô lực hỏi, trái tim như đang rỉ máu.

- Còn sống, đương nhiên là còn sống rồi. Năm đó Niếp Ngân động lòng trắc ẩn, bảo vệ đứa trẻ đó, tìm một đứa trẻ sơ sinh khác không may chết non để lừa mọi người, như vậy mới có thể bảo vệ tính mạng cho con của Thanh Đồng! – Phong Nhẫn cười châm chọc, nụ cười đầy thâm lương.

- Phong Nhẫn, anh nói nhiều quá rồi đấy! – Niếp Ngân đứng dậy, giọng nói lạnh lùng đầy hàm ý.

- Niếp Ngân, anh còn nhớ những lời cha nuôi đã nói trước khi chết chứ hả? – Phong Nhẫn không hề nhượng bộ, ánh mắt sắc bén nhìn Niếp Ngân.

Niếp Ngân nhíu mày lại, lát sau mở miệng lên tiếng: “Đương nhiên là nhớ rõ, một là muốn chúng ta không được quên mối thù, hai là phải nuôi nấng con của Thanh Đồng!”

Phong Nhẫn mím môi lại, nhẹ nhàng đi đến bên cạnh Thượng Quan Tuyền, nhìn Niếp Ngân nói: “Nếu lúc trước không có anh thì đứa trẻ đó đã chết từ lâu rồi. Bây giờ anh không chỉ nuôi dưỡng cô ta thành người, lại còn phát huy khả năng thiên phú của cô ta để đào tạo thành đặc công, dạy cô ta cách sinh tồn. Chẳng lẽ dựa vào những điều này mà không thể giữ cô ta lại bên cạnh chúng ta sao?”

nói xong, anh ta nhìn thẳng vào Thượng Quan Tuyền, đôi mắt lóe lên tia ngoan độc!

Thượng Quan Tuyền mở to hai mắt, sau đó lùi về sau mấy bước...

- Anh nói... Anh có ý gì... – Hô hấp của cô dần trở nên dồn dập, đầu óc đầy hoảng loạn!

- Tuyền!

Niếp Ngân lại gần Thượng Quan Tuyền, siết chặt tay giữ lấy cô, dường như anh ta đã hạ quyết tâm, gần từng lời một:

- Thanh Đồng là mẹ của em, em chính là bé gái năm đó tôi đã bảo vệ!

- không...

Thượng Quan Tuyền run lên, sắc mặt trở nên trắng xanh, cô cảm thấy máu trong người mình như đang chảy ngược: “Mẹ tôi cũng là đặc công ư? không, tôi rõ ràng là trẻ mồ côi...”

cô thật sự không thể chấp nhận sự thật này!

- Nếu lúc trước không phải Niếp Ngân đặt cô ở trước cửa cô nhi viện Mary thì cô đã chết từ lâu rồi. Cho nên, Thượng Quan Tuyền à, mạng của cô thuộc về tổ chức BABY-M, số phận của cô đã định là cô phải phục vụ cho tổ chức, hiện tại cô chỉ có thể phối hợp với chúng tôi để hành động, trung thành cả đời với tổ chức! – Phong Nhẫn lớn tiếng nói.

- không... – Thượng Quan Tuyền vô lực, bắt giắc níu chặt tay Niếp Ngân, bi thương lên tiếng:

- Anh nói đi, đây không phải là sự thật, mẹ em chỉ là người bình thường mà thôi. Bà ấy không phải... bà ấy không phải...

- Tuyền... bình tĩnh đi, đừng như vậy!

Niép Ngân đau lòng ôm lấy cô, ánh mắt đầy thương tiếc: “Em là em, Thanh Đồng là Thanh Đồng. Tuy em là con gái của cô ấy nhưng anh tuyệt đối không để vận mệnh của em giống cô ấy!”

- Hừ... nực cười!

Phong Nhãn nở nụ cười tàn nhẫn: “Niép Ngân, là chủ thượng mà anh định vượt rào à? Giờ tôi chẳng hiểu nổi anh, định biến con gái của người mình yêu thành người phụ nữ của anh à?”

Niép Ngân nghe vậy, ánh mắt lập tức trở nên lạnh lẽo, anh ta ôm chặt lấy Thượng Quan Tuyền, kiên định lên tiếng:

- Phong Nhãn, dù Thượng Quan Tuyền có thể nào đi nữa thì anh nên biết rõ cô ấy là người của tôi, đừng mơ tưởng có thể động vào một sợi lông chân của cô ấy. Nếu không, tôi sẽ tuyệt đối không bỏ qua!

- Anh yêu cô ta rồi hả? – Phong Nhãn đột nhiên lên tiếng – Năm đó anh yêu Thanh Đồng, giờ lại yêu con gái cô ấy à?

- Với tôi, Thanh Đồng chỉ như một người bạn thanh mai trúc mã, không phải là người phụ nữ của tôi. Tôi tin rằng anh cũng như vậy! – Niép Ngân cực kỳ rõ ràng về tình cảm của mình.

- Niép Ngân, đùa với lửa là tự thiêu chính mình!

Phong Nhãn không khó để nhận ra sự chân thành trong mắt Niép Ngân, anh ta đã yêu Thượng Quan Tuyền! Tuy không nói ra nhưng Phong Nhãn có thể nhìn ra được.

HỒI 13 - CHƯƠNG 8: CHÂN TUỞNG LÀ GÌ? (4)

Niép Ngân nghe vậy, hơi mím môi lại: “Đây là chuyện của tôi”. Lời nói mang ý tứ cảnh cáo quá rõ ràng.

Phong Nhãn chỉ lạnh lùng nhìn Niép Ngân, không nói thêm lời nào.

Còn Thượng Quan Tuyền thì ngã ngồi trên giường, hô hấp trở nên dồn dập, dường như mọi thứ đã vượt quá sự tưởng tượng của cô. Những lời nói của Phong Nhãn và Niép Ngân đều khiến Thượng Quan Tuyền cảm thấy hoang mang.

Nếu Thanh Đồng thật sự là mẹ của cô, vậy cuộc đời của cô đã định sẵn là sẽ mãi mãi phải đi theo con đường này sao?

Nếu thật sự cô là đứa bé sơ sinh năm đó, vậy thì vận mệnh của cô ngay từ đầu đã gắn liền với tổ chức, còn Niép Ngân nữa, cả đời này cô không thể phản bội anh ta.

Mà hiện giờ Niép Ngân lại muốn cho cô tự do, nhưng cô thật sự có thể rời đi, coi như xong chuyện rồi sao? cô nợ người đàn ông này quá nhiều!

Trong không khí dường như đang lưu lại luồng khí tán loạn, quanh quẩn bên ba người đều đang có tâm sự riêng. Mãi đến khi Phong Nhãn mở miệng phá vỡ sự yên lặng ngán ngùi...

- Niép Ngân!

Giọng nói Phong Nhãn lại trở về với sự tàn nhẫn như thường, đôi mắt như bao phủ một lớp sương mù: “Anh muốn thả tự do cho Thượng Quan Tuyền, để cô ta về sau không còn quan hệ gì với tổ chức BABY-M, cũng không còn quan hệ gì với chúng nữa à, được thôi, bảo cô ta ngoan ngoãn giao con chip ra đây”.

- Tôi nói rồi, tôi muốn từ bỏ nhiệm vụ con chip! – Niép Ngân không hề nhượng bộ lên tiếng.

Về mặt Phong hiện lên tia trào phúng lạnh lẽo: “Anh đã đưa ra điều kiện để từ bỏ nhiệm vụ con chip, nhưng bây giờ Thượng Quan Tuyền đã hồi phục lại trí nhớ, chúng ta có thể tiếp tục hoàn thành nhiệm vụ này!”

- không được! – Niép Ngân thờ ơ cự tuyệt.

- Niép Ngân, anh...

Phong Nhãn siết chặt tay thành nắm đấm, nhìn chăm chăm vào Niếp Ngân, rồi chột vung tay lên: “Tôi thấy anh đã hoàn toàn bị cô ta mê hoặc rồi phải không? Anh là chủ thượng đấy! Sao lại có thể nhiều lần dễ dàng bỏ qua cho cô ta được chứ? Lúc trước gặp Bùi Tùng, đáng lẽ tôi không nên bận tâm đến suy nghĩ của anh, giết luôn cả Thượng Quan Tuyền mới đúng...”

- Phong Nhãn! – Niếp Ngân lập tức thay đổi sắc mặt, quát lạnh lên một tiếng, ngắt lời anh ta.

Nhưng vẫn chậm một bước, Thượng Quan Tuyền đã nghe được những lời này!

cô chậm rãi đứng lên, thân hình nhỏ nhắn rõ ràng đang run run...

- Anh... vừa mới nói gì?

Anh ta giết cha nuôi...

- Tuyền! – Khuôn mặt anh tuấn của Niếp Ngân đầy đau lòng và bất đắc dĩ.

Phong Nhãn cười lạnh rồi lên tiếng: “Lời tôi nói vừa rồi chưa đủ rõ ràng à? Được, Thượng Quan Tuyền, cô nghe cho rõ đây, cha nuôi của cô, cũng chính là Bùi Tùng là do tôi giết!”

Hô hấp của Thượng Quan Tuyền trở nên dồn dập, bàn tay siết chặt lại...

- Anh... chính là hung thủ giết người! – Giọng nói của cô trở nên cực kì sắc bén và phẫn hận, đôi mắt dường như cũng đang bắn ra tia lửa.

- Tuyền, em bình tĩnh lại đi! – Niếp Ngân giữ chặt vai cô, trầm giọng nói.

Thượng Quan Tuyền quay đầu nhìn Niếp Ngân, lạnh lùng lên tiếng: “Tại sao anh lại gạt em, người không phải do anh giết, tại sao anh lại nói dối là anh giết? Chẳng lẽ anh thật sự muốn cả đời này em hiểu lầm anh sao?”

- Anh... – Niếp Ngân muốn nói lại thôi, trong mắt hoàn toàn là sự đau khổ.

- Niếp Ngân, anh đã hoàn toàn thất bại rồi. Anh bồi dưỡng Thượng Quan Tuyền trở thành đặc công có năng lực không ai sánh nổi nhưng lại không dạy cô ta về lòng dạ con người. Anh để cho cô ta sống trong ảo giác tốt đẹp, không hề biết cha nuôi của mình lại là kẻ đê tiện và vô liêm sỉ đến mức nào! – Phong Nhãn lạnh lùng tuyên bố.

- không cho phép anh nói cha nuôi tôi như vậy!

Thượng Quan Tuyền thực sự tức giận, sự bức bối trong lòng suốt cả một thời gian dài lúc này đột nhiên phát tác ra. Lại thêm hung thủ giết cha nuôi đang ở ngay trước mặt, cô lập tức ra tay với Phong Nhãn...

Phong Nhãn vẫn hết sức lạnh lùng, không hề định né tránh, giơ tay lên chặn đòn tấn công của Thượng Quan Tuyền. Thượng Quan Tuyền nghiêng người, đưa chân đá Phong Nhãn...

- Tuyền, dừng tay lại!

Niếp Ngân kinh hãi, bước lên phía trước, tách hai người ra. Rồi ôm Thượng Quan Tuyền vào lòng, dùng cơ thể mình ngăn đòn tấn công của Phong Nhãn!

- Tuyền, em đang mang thai, làm như vậy rất nguy hiểm! – Anh ta nhíu mày, thấp giọng quát cô.

Phong Nhãn thấy vậy lại càng nổi giận...

- Niếp Ngân, vừa rồi anh cũng thấy rõ mà vẫn che chở cho cô ta à?

- Phong Nhãn, đủ rồi, về chuyện của Bùi Tùng tôi sẽ nói cho cô ấy, việc này anh đừng nhúng tay vào! – Niếp Ngân không muốn nhìn thấy hai người tự tàn sát lẫn nhau.

Phong Nhãn hừ lạnh một tiếng: “Anh sẽ nói ư? Tôi thấy anh lại muốn xào xáo ảo tưởng cho cô ta mà thôi!”

Thượng Quan Tuyền nghe vậy, sự bình tĩnh hoàn toàn biến mất, cô lạnh lùng quát: “Anh đã giết cha nuôi tôi, vậy mà còn bồi nhọ danh dự của ông ấy sao, anh nghĩ anh là ai?”

- cô buồn cười quá đấy! Bùi Tùng có danh dự ư? không ngại nói cho cô biết, Bùi Tùng mới là kẻ tiểu nhân, ông ta xây cô nhi viện chỉ để ngụy trang, tiến hành hoạt động buôn bán giao dịch trẻ em với bọn buôn người mà thôi! – Phong Nhãn tàn nhẫn tiết lộ mọi chuyện.

Thượng Quan Tuyền nghe vậy, lập tức cả người run lên...

- Anh nói dối!

- Bùi Tùng rốt cuộc là người thế nào, cô có thể hỏi Niếp Ngân, anh ta là người rõ chuyện này nhất! – Phong Nhãn cười lạnh một tiếng, ánh mắt đầy tàn độc.

- Đủ rồi! – Niếp Ngân gầm lên, sau đó nhìn Phong Nhãn – Anh đi ra ngoài trước đi!

Vẻ mặt Phong Nhãn hiện lên tia ẩn nhẫn, nhưng vẫn nghe theo lời Niếp Ngân. Khi đi qua Thượng Quan Tuyền, anh ta thấp giọng lên tiếng:

- Thượng Quan Tuyền, ai cũng có thể trở thành người bình thường, chỉ riêng cô là không thể, bởi vì vận mệnh của cô là phải tiếp nối số mệnh của mẹ cô, trở thành người của tổ chức BABY-M. Đây là nơi cô lớn lên từ nhỏ, nếu một khi cô phản bội thì có nghĩ tới Niếp Ngân sẽ thế nào không? Chẳng lẽ cô cũng muốn anh ta giống cha nuôi tôi, đánh mất tất cả? cô nợ anh ta quá nhiều rồi, chẳng lẽ vẫn còn muốn bức anh ta đến chết thì thôi?

nói xong, anh ta lạnh lùng nhìn thoáng qua Niếp Ngân và Thượng Quan Tuyền, đóng sầm cửa lại.

218. Chương 218

HỒI 13 - CHƯƠNG 9: GÁNH trên VAI MÓN NỢ CỦA HAI NGƯỜI ĐÀN ÔNG (1)

Phong Nhãn đi rồi, bầu không khí được bao vây bởi một loại cảm giác không biết tên, Niếp Ngân thì trầm mặc, còn Thượng Quan Tuyền lúc này cũng không biết nên nói gì.

Lát sau, cô mới từ lời nói vừa rồi của Phong Nhãn hỏi lại...

- Cha nuôi của em... Bùi Tùng... rốt cuộc là người thế nào?

Thượng Quan Tuyền cất giọng hỏi, tuy trong lòng cô đang dâng lên dự cảm xấu nhưng cô vẫn quyết định muốn biết toàn bộ mọi chuyện.

Niếp Ngân nhìn vẻ mặt đau đớn của Thượng Quan Tuyền, ánh mắt thoáng qua tia ẩn nhẫn: “Tuyền, em nhất định muốn biết những chuyện này ư?”

Thượng Quan Tuyền run lên, dần dần cô lấy lại được sự tỉnh táo, lên tiếng hỏi: “Chẳng nhẽ những gì Phong Nhãn nói đều là sự thật?”

Niếp Ngân chậm rãi đi đến bên cửa sổ, bóng lưng cao lớn dưới ánh sáng mặt trời đổ dài thành một chiếc bóng tĩnh mịch trên chiếc thảm trải sàn. Anh ta nhíu chặt đôi lông mày kiếm, thật lâu sau mới cất giọng trầm trầm:

- Đúng, những gì Phong Nhãn đều là sự thật. Bùi Tùng chỉ giả vờ thành lập cô nhi viện Mary mà thôi, những người trong nghề đều biết cô nhi viện này chẳng qua chỉ để ngụy trang cho việc buôn bán trẻ em của Bùi Tùng. Càng có nhiều trẻ em đến đó thì ông ta lại càng có lợi. Em đã sống ở cô nhi viện Mary sáu năm, chẳng lẽ không thấy hàng năm số lượng trẻ em ở đó đều không thay đổi à?

Thượng Quan Tuyền như bị sét đánh ngang tai, mở to mắt, há hốc miệng...

Đúng, qua những lời Niếp Ngân vừa nói cô mới ý thức được vấn đề này. Có lẽ trước kia cô cũng đã phát hiện ra nhưng lúc đó cha nuôi nói cho cô biết đó là vì ông có lòng tốt muốn thu nhận bọn trẻ mồ côi để nuôi dưỡng. Chẳng lẽ tất cả đều là giả? Cha nuôi thật sự kiếm tiền từ những đứa trẻ đó?

Trái tim cô nhói lên, dường như không thể hít thở nổi!

cô đè chặt tay lên ngực, đôi mắt rưng rưng đầy đau đớn.

- Nếu đã biết như vậy thì tại sao lại đưa em đến đó?

Thanh âm ghen ngào của cô vang lên. Nếu ngay từ đầu cô không được đưa tới cô nhi viện Mary, nếu ngay từ đầu cô không hề gặp Bùi Tùng, không có tình cảm sâu đậm với ông ta thì có lẽ hiện tại cô không phải đau đớn đến khổ sở như vậy. Tại sao mọi thứ lại đều là giả dối như vậy?

Rốt cuộc Thượng Quan Tuyền cũng hiểu rõ nguyên nhân tại sao Niếp Ngân lại che giấu chân tướng sự việc. Vì anh ta rất hiểu cô, không phải sao? Vì muốn giữ cho cô chút ảo tưởng về tình thân mà anh ta không ngại nói dối để che giấu tất cả mọi chuyện!

Niếp Ngân nghe giọng nói giá lạnh của cô, trong lòng cũng cảm thấy rất khổ sở. Anh ta quay người lại, đến bên Thượng Quan Tuyền, ngón tay dài tràn ngập thương tiếc vuốt nhẹ lên má cô rồi nói:

- Lúc đó chủ thượng chấp quyền nhất quyết muốn đuổi giết tận gốc, những nơi có thể anh có thể đi ông ta đều sai người chú ý. Ở cô nhi viện lớn nhất của đất nước lúc đó hoàn toàn không an toàn với em, anh chỉ có thể đưa em đến cô nhi viện Mary, điều kiện ở đó rất tốt. Mãi sau này, khi chủ thượng chấp quyền tin rằng em đã chết mới gọi các sát thủ đặc công đang mai phục trở về. Lúc đó anh mới điều tra bối cảnh của cô nhi viện Mary, cuối cùng mới biết rõ Bùi Tùng thực chất là ai!

Anh ta thở dài một hơi, giọng nói trầm thấp như mặt nước tĩnh lặng. Anh ta bắt đầu nói lên tiếng:

- Khi anh biết toàn bộ mọi chuyện thì đã cho Bùi Tùng một số tiền lớn, ra lệnh cho ông ta không được bán em đi. Nhưng Bùi Tùng là kẻ có lòng tham không đáy, ông ta dùng em để mượn cớ thu lợi nhiều hơn. Mãi đến khi anh trở thành chủ thượng, đưa em về bên cạnh mình thì ông ta lại càng ngày càng quá đà. Sau cùng khi hết cách thì ông ta uy hiếp sẽ đem bí mật thân thế của em nói ra bên ngoài. Lúc ấy em coi ông ta là người thân duy nhất, hơn nữa lại kết bạn với con gái ông ta nên anh luôn nhìn Bùi Tùng. Nhưng Phong Nhãn thì không muốn bị ông ta đè ép như vậy, cũng sợ ông ta tiết lộ bí mật nên đã giết người diệt khẩu, sau đó làm giả cảnh bắn nhau, cho tới bây giờ cảnh sát vẫn không thể phá được vụ án đó!

Thượng Quan Tuyền nhắm mắt lại, từng giọt nước mắt lăn dài trên má. Tuy cô đã chuẩn bị tinh thần nhưng khi nghe được toàn bộ chân tướng sự việc vẫn không thể nào chấp nhận nổi. Dù thế nào thì cô cũng không thể tin nổi một người cha nuôi hiền lành trong ký ức của cô lại trở thành kẻ buôn người!

thì ra, cô thật sự không hiểu thế nào là lòng dạ con người!

- Tuyền... - Niếp Ngân thấy đáng vẻ đau thương của cô thì lại càng thêm đau đớn trong lòng. Thà cô cứ khóc lớn tiếng lên đi còn hơn là yên lặng rơi nước mắt thế này.

- Anh đã có lòng bồi dưỡng em thành đặc công xuất sắc nhất, vậy tại sao lại chủ động từ bỏ nhiệm vụ con chip? Giờ em đã khôi phục lại trí nhớ, anh hoàn toàn có thể ra lệnh cho em giao con chip cho anh.

Thượng Quan Tuyền cảm thấy trái tim như vỡ vụn, Niếp Ngân đối với cô như một khối bàn thạch to lớn đè nặng vào lòng cô, khiến cô không thể hít thở nổi!

- Anh không thể làm như vậy!

Niếp Ngân cực kì kiên quyết nhưng cũng rất lạnh nhạt lên tiếng. Trong mắt hoàn toàn là sự bi thương và đau lòng!

- Tại sao? - Thượng Quan Tuyền hỏi lại.

Anh ta nhìn cô, đôi mắt thâm trầm lóe lên tia đau khổ, nói từng câu từng chữ: “Bởi vì em yêu Lãnh Thiên Dục, anh không thể buộc em làm chuyện mình không muốn!”

Câu nói ấy như nổ tung bên tai Thượng Quan Tuyền, cô cảm thấy cực kì căng thẳng, hô hấp dồn dập nhìn Niếp Ngân, nước mắt lại rơi xuống...

- Chủ thượng...

Thượng Quan Tuyền chậm rãi quỳ một gối xuống đất, từng giọt nước mắt rơi tí tách xuống sàn nhà. Đây là lần đầu tiên sau khi bị mất trí nhớ cô gọi Niếp Ngân như vậy, trước là vì tôn kính, còn lần này là vì... đau lòng!

- Tuyền...

Niep Ngân hận không thể lập tức tiến lên đỡ cô dậy, nhưng anh ta hiểu tâm tư của Thượng Quan Tuyền nên cố nén tâm trạng kích động xuống. Anh ta sợ mình sẽ mềm lòng mà ôm chặt lấy cô, không buông tay ra nữa!

Anh ta biết lúc này trong lòng Thượng Quan Tuyền tràn ngập sự cảm kích và áy náy. Nhưng anh ta không muốn cô như vậy, anh ta muốn trái tim của cô. Nhưng, trái tim cô đã dành cho Lãnh Thiên Dục rồi.

HỒI 13 - CHƯƠNG 9: GÁNH TRÊN VAI MÓN NỢ CỦA HAI NGƯỜI ĐÀN ÔNG (2)

Lúc này Thượng Quan Tuyền đã không còn khóc được thành tiếng nữa, cô cũng không biết mình bị làm sao nữa, chỉ biết sự khổ sở trong lòng như cơn thủy triều cuộn cuộn dâng lên, từng đợt sóng xô vào nhấn chìm cô, cảm giác đau lòng và hỗn loạn không biết tên khiến cô cảm thấy mình vô cùng yếu đuối.

- Tại sao? Tại sao... Chủ thượng, nếu anh làm vậy sẽ chỉ càng khiến em thêm khổ sở và áy náy, sao em có thể... Sao em có thể nhìn thấy anh vì em mà làm nhiều chuyện đến vậy? Làm sao em có thể rời đi sau khi đã biết rõ mọi chuyện anh làm cho em? Sao em có thể chứ... không thể...

Nước mắt lại từng giọt từng giọt nhỏ xuống sàn, giống như thấm ướt đáy lòng Niep Ngân, anh ta nhẹ nhàng lên tiếng, vẻ mặt đầy đau lòng:

- Tuyền, chính anh đã cướp đi thời thơ ấu của em nên anh cần phải trả lại tự do cho em. Hơn nữa hiện tại em đang mang thai, anh không thể ích kỷ bắt em làm chuyện em không muốn được. Cho nên anh không cần em phải áy náy, anh hy vọng em có thể được hạnh phúc!

- không... không...

Thượng Quan Tuyền lắc mạnh đầu: “Anh đã biết rõ mọi chuyện về cha nuôi nhưng tại sao lại lấp liếm cho ông ấy. Anh biết rõ em sẽ hiểu lầm anh, sẽ hận anh nhưng vẫn liều lĩnh xăm hình xăm lên vai em, mục đích chỉ vì muốn bảo đảm sự an toàn cho em. Anh biết rõ anh và Lãnh Thiên Dục là kẻ thù không đội trời chung nhưng vì em mà vẫn nói dối anh ta là vị hôn phu của em. Anh biết rõ rằng con chip là thứ cực kì cần thiết đối với việc báo thù của anh, nhưng vẫn là vì em, anh lại tình nguyện bỏ qua nguyên tắc, khiến người khác hiểu lầm. Anh biết rõ em có quan hệ với Bùi Vận Nhi nhưng vẫn luôn đứng về phía em, không hề thay đổi chút nào...”

cô thật sự không thể nói được nữa, khuôn mặt tuyệt mỹ thấm đẫm nước mắt.

Niep Ngân quá đau lòng, anh ta bước lên đỡ Thượng Quan Tuyền dậy, ôm chặt cô vào lòng!

- Tuyền... Tuyền...

Anh ta đưa tay vuốt mái tóc dài của cô thật nhẹ nhàng, giọng nói trầm thấp vang lên mang theo tình yêu thương vọng vào tai cô, khiến cô càng khóc thêm.

- Đừng khóc nữa, thấy em khóc, trái tim anh đau lắm...

Ngón tay thon dài của anh ta nâng cằm cô lên, rồi anh ta cúi đầu xuống, hôn nhẹ lên những giọt nước mắt của cô.

- Sao lại đối với em tốt như vậy... Em thật sự không thể nhận... – Thượng Quan Tuyền khẽ mở đôi môi anh đào. cô nhắm mắt lại, nước mắt lại tuôn rơi.

- Bởi vì... em là người con gái quan trọng nhất của anh...

Niep Ngân nở nụ cười chua xót, đưa tay lau nước mắt cho cô rồi nhẹ nhàng nói:

- Tuyền, em giống như một món đồ quý giá anh đã cất công bồi dưỡng, buông em ra chẳng khác nào anh tự cắt đứt tình máu mủ của mình cả. Nhưng chính vì yêu em nên anh mới hy vọng em có thể được thỏa sức tung cánh bay trên bầu trời; chính vì yêu em nên anh mới hy vọng em được ở bên người em yêu thương.

Thượng Quan Tuyền mở đôi mắt đẫm lệ. Những lời của Niep Ngân khiến cô rất cảm động, tuy hiện tại cô đã hiểu rõ về tình cảm của mình nhưng dù sao với Niep Ngân, cô vẫn luôn có cảm giác lưu luyến. Dù sao

anh ta cũng là người nuôi cô từ nhỏ đến lớn, cô có cảm tình đặc biệt với anh ta, loại tình cảm này không phải tình yêu nhưng lại vượt qua tình yêu rất nhiều.

- Em không thể ích kỷ như vậy, vì hạnh phúc của bản thân mình mà hủy diệt anh...

cô cũng hiểu những lời Phong Nhãn nói trước khi ra ngoài. Là một chủ thượng, Niếp Ngân vẫn luôn là một người cực kì bình tĩnh, làm việc quyết đoán, đã nói là làm, nếu anh đã nói cho cô tự do thì nhất định sẽ phạm phải quy tắc của tổ chức, đến lúc đó rất có thể sẽ bị người khác cướp mất địa vị!

Chính vì Thượng Quan Tuyền đã lớn lên từ nhỏ trong tổ chức nên cô cũng quá hiểu đạo lý này. cô càng không muốn Niếp Ngân bị liên lụy chỉ vì mình!

Nhiệm vụ của cô vẫn chưa hoàn thành đã chứng tỏ rằng sự lựa chọn của người chủ thượng có vấn đề. Đây có thể gọi là đòn đá kích trí mạng. Nhưng Thượng Quan Tuyền hiểu rõ Niếp Ngân không hề làm sai, chẳng qua anh ta đã quá tin tưởng người đặc công mình nuôi nấng không thể yêu người đàn ông mà anh ta hận nhất!

- Tuyền, anh nói rồi, đây là chuyện của anh, em không cần phải lo lắng cho anh!

Niếp Ngân lên tiếng, giọng nói trầm thấp đầy an ủi. Sao anh ta lại không hiểu suy nghĩ trong lòng cô chứ?

- Em không lo lắng không được, nhưng... chủ thượng...

Những giọt nước mắt vẫn còn vương trên khuôn mặt Thượng Quan Tuyền, nhưng đôi mắt cô lúc này đầy bình tĩnh và thông suốt.

- Em muốn nói gì? – Niếp Ngân biết cô sẽ nói ra suy nghĩ trong lòng mình, hơn nữa còn là suy nghĩ rất quan trọng.

Thượng Quan Tuyền nhìn Niếp Nhân, không biết phải mở miệng thế nào nhưng cô vẫn nói từng câu từng chữ: “Phong Nhãn, nhất định phải diệt trừ người này!”

- Tuyền, em có biết mình đang nói gì không? – Niếp Ngân điềm nhiên lên tiếng, khuôn mặt anh tuấn không hề để lộ chút tức giận nào.

- Em rất rõ mình đang nói gì! – Thượng Quan Tuyền nhìn thẳng vào đôi mắt đen của Niếp Ngân, giọng điệu cực kì kiên định.

Niếp Ngân đặt tay lên vai Thượng Quan Tuyền...

- Anh muốn biết lý do em muốn diệt trừ cậu ta là gì, em đã biết rõ cậu ta là người của chúng ta rồi mà!

- Em biết, vậy nên mới càng phải diệt trừ anh ta! – Thượng Quan Tuyền không hề bối rối:

- Phong Nhãn có thể ẩn núp bên cạnh Lãnh Thiên Dục nhiều năm như vậy, tại sao lại bình chân như vại không đạt được mục đích? Chẳng lẽ đúng như lời anh ta nói, Lãnh Thiên Dục quá đề phòng người khác nên anh ta không có cơ hội ra tay? Nếu như anh ta nói thật thì anh ta đã ở bên cạnh Lãnh Thiên Dục đến mức “mưa dầm thấm lâu” như vậy sao, sao có thể trở thành người hô phong hoán vũ bên cạnh một vị lão đại quyền thế? Qua những lời nói và hành động của anh ta, em kết luận rằng anh ta là một người tham quyền đoạt thế. Cho nên em dám khẳng định mục tiêu của hai người là giống nhau, đó chính là đều muốn Lãnh Thiên Dục phải chết, nhưng mục đích thì lại hoàn toàn khác nhau, anh muốn báo thù cho cha nuôi mình, còn anh ta... là vì vị trí lão đại kia!

- Em cho rằng cậu ta phản bội tổ chức ư? – Đôi mắt Niếp Ngân dần trầm xuống, hết sức thâm thúy.

HỒI 13 - CHƯƠNG 9: GÁNH TRÊN VAI MÓN NỢ CỦA HAI NGƯỜI ĐÀN ÔNG (3)

- Quyền lực có thể thay đổi mục đích ban đầu của con người. Phong Nhãn là một người có năng lực không hề kém hơn so với Lãnh Thiên Dục, lại ở bên cạnh Lãnh Thiên Dục nhiều năm như vậy, dĩ nhiên sẽ phát sinh nhiều bất mãn. Nhất là với tổ chức BABY-M, em cảm thấy anh ta đang nung nấu ý định muốn xóa sạch tổ chức! Quy tắc của tổ chức là không thể tự giết lẫn nhau, vậy mà anh ta lại có ý định đen tối như vậy, thử hỏi sao anh ta có thể để anh tồn tại tiếp được? – Thượng Quan Tuyền nhún mày nhìn Niếp Ngân, vẻ mặt hơi lo lắng.

Niep Ngân nghe vậy chỉ cười nhạt, nhưng nụ cười này lại không nhìn ra anh ta đang suy nghĩ gì...

- Ham muốn của con người có giới hạn nhất định, muốn chiếm đoạt cả hai tổ chức không phải là chuyện dễ!

- Nhưng không có nghĩa là anh ta cũng nghĩ như vậy. Hơn nữa anh ta còn giết giáo phụ Nhân Cách, điều này chứng minh anh ta đã không thể kìm nén được nữa. Nếu lúc này anh ta không ra tay thì nhất định Lãnh Thiên Dục sẽ tra ra anh ta! – Thượng Quan Tuyền nhảy cảm lên tiếng.

- Phong Nhãn là người lớn lên từ nhỏ với anh, anh hiểu quá rõ hành vi và cách xử sự của cậu ta. Tuyền, chuyện của Phong Nhãn, em đừng nhúng tay vào!

Ngữ khí của Niep Ngân vẫn bình lặng, ánh mắt bình tĩnh, nhưng từ câu nói có thể suy ra tâm tư phức tạp của anh ta lúc này.

- Chủ thượng... em thật sự rất lo lắng...

- Em lo cậu ta sẽ mượn việc anh vi phạm quy định của tổ chức mà giết anh sao? – Niep Ngân chỉ liếc mắt đã nhìn thấu suy nghĩ của cô.

Thượng Quan Tuyền gật đầu.

Niep Ngân không nói nữa, chỉ mỉm cười rồi nhẹ nhàng ôm cô vào lòng. Tuy anh ta không muốn nhưng lại không thể giữ cô lại, nhưng sau khi biết cô lo lắng ình, anh ta cũng cảm thấy trái tim được xoa dịu.

Thượng Quan Tuyền cũng không biết mình trở về biệt thự Lãnh gia bằng cách nào, chỉ biết rằng tâm trạng cô lúc này khó mà có thể bình tĩnh được. Dù sao cô đã biết nhiều chuyện như vậy, hiện giờ làm sao có thể điều chỉnh tâm trạng bình thường để đối mặt với toàn bộ mọi chuyện được?

trên bầu trời, những tia nắng rạng đông đầu tiên dần lấp ló...

Thượng Quan Tuyền ngẩng đầu nhìn lên trời cao, không khỏi cảm thán, thì ra trước khi mặt trời mọc, bầu trời có sắc thái như thế này đây. Mọi chuyện trên đời quả thật không hề giống như những gì mình tưởng tượng, có những việc xảy ra là lẽ dĩ nhiên, như vận mệnh đã an bài phải như vậy.

Vậy số mệnh của cô là thế nào đây?

Có được tự do là mong ước lớn nhất của Thượng Quan Tuyền, nhưng cô không thể ích kỷ như vậy được. Nếu một khi cô đồng ý làm vậy thì điều gì sẽ đến với Niep Ngân? Phong Nhãn như một quả bom trong lòng cô, cứ nghĩ đến anh ta cô lại thấy toát mồ hôi lạnh.

Anh ta ở bên cạnh Lãnh Thiên Dục lâu như vậy, liệu Dục có phát hiện ra điều bất thường gì không?

Thầm thở dài một hơi, cô chậm rãi mở cổng ra. đang định rón rén bước vào trong thì cô lại nghe thấy tiếng dì Trần gọi: “Thiếu phu nhân...”.

Thượng Quan Tuyền ngẩng đầu, nhất thời kinh ngạc...

Dì Trần cẩn thận đứng bên cạnh chiếc sofa trong phòng khách chính, mà ngồi ngay ngắn trên sofa lúc này chính là người đã đi Singapore – Lãnh Thiên Dục!

- Dục...

Thượng Quan Tuyền vừa mừng vừa sợ. cô không ngờ hắn lại về nhanh như vậy. Vừa định bước lên thì cô lại bị vẻ mặt lạnh lẽo của hắn dọa cho sợ...

hắn đang tức giận!

Trong đầu Thượng Quan Tuyền vang lên hồi chuông cảnh báo, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy vui mừng dần dần hiện lên sự do dự và lo lắng.

- Thiếu phu nhân, rốt cuộc cô đi đâu vậy? Suốt cả đêm đại thiếu gia đi dọc sườn núi tìm cô, thiếu chút nữa đã lật tung của Lãnh gia lên rồi!

Dì Trần bước nhanh đến trước mặt Thượng Quan Tuyền, giọng nói gần như thì thầm đầy lo lắng.

- Châu...

Thượng Quan Tuyền không biết phải nói thế nào, cô không thể nói cho dì Trần biết mình đi gặp Niếp Ngân, nếu thế thì chắc Lãnh Thiên Dục sẽ bóp chết cô mất.

- Được rồi, may mà cô đã về rồi, mau vào đi, đại thiếu gia sắp phát điên lên rồi! – Dì Trần lên tiếng rồi nhẹ nhàng đẩy lưng Thượng Quan Tuyền.

- Dì Trần... – Rốt cuộc Lãnh Thiên Dục cũng lên tiếng – Dì đi ra ngoài trước đi!

- Vâng! – Tuy ngoài miệng trả lời như vậy nhưng vẻ mặt dì Trần đầy lo lắng cho Thượng Quan Tuyền. Bà bước ra ngoài nhưng vẫn quay đầu lại nhìn đầy lo âu.

Dù sao cô Thượng Quan cũng đang mang thai, mà lúc này đại thiếu gia lại đang cực kì tức giận...

Thấy đôi mắt lo lắng của dì Trần, trái tim Thượng Quan Tuyền cũng run lên... cô nuốt nước miếng, đưa mắt nhìn xung quanh.

Nếu hấn đang tức giận thì cô nên trốn vào đâu đây?

Nhưng dù sao cô cũng đang mang thai, cô đoán hấn sẽ không làm gì quá đáng! Nghĩ vậy, Thượng Quan Tuyền đứng thẳng lưng lên, cảm thấy không còn sợ hãi nữa.

Nhưng mà nghĩ đi nghĩ lại thì cô lại thấy hơi khinh thường bản thân... hấn chỉ đang tức giận thôi mà, sao cô phải sợ hấn thế chứ? Dù sao cô cũng là đặc công xuất sắc, dù hiện tại đang mang thai nhưng thân thủ cũng chẳng kém đi mấy. Chẳng qua nếu thật sự phải đánh nhau thì cô phải chú ý hơn đến sức lực của mình.

- Lại đây!

Mặt Lãnh Thiên Dục không hề có biểu cảm gì, chỉ yên lặng quan sát thái độ của cô. Đường như nhìn thấu tâm tư của cô, hấn hơi nhếch môi cười rồi lên tiếng.

Thượng Quan Tuyền sững sờ nhìn bàn tay to của hấn đang chìa ra, dường như cô đang tự hỏi liệu mình có nghe nhầm hay không.

- Lại đây! – Lãnh Thiên Dục lại lên tiếng, đôi mày rậm không nhú lại nhưng vẫn đầy quyền uy.

Đáy mắt cô vẫn mang theo chút bất an, nhưng hơi nước lắng đọng trong đó dường như đã che đi. Thượng Quan Tuyền thở dài một hơi, vươn tay ra cầm lấy bàn tay to và ấm áp của hấn, tùy ý để hấn kéo cô ngồi lên đùi mình.

- Em đã đi đâu?

Lãnh Thiên Dục ra vẻ không thèm dỗi cô, hấn cúi đầu vùi chóp mũi vào mái tóc dài của cô, hít sâu mùi hương của cô.

Hấn thật sự rất nhớ cô! Lúc này đây khi đang ôm cô vào lòng, hấn càng cảm nhận được nỗi nhớ nhung đến phát điên lên. Chẳng qua cô gái của hấn lại chẳng ngoan ngoãn chút nào, rõ ràng cô đang che giấu điều gì đó với hấn.

HỒI 13 - CHƯƠNG 9: GÁNH trên VAI MÓN NỢ CỦA HAI NGƯỜI ĐÀN ÔNG (4)

- Em... Chỉ là em thấy chán quá nên ra ngoài một chút! – Thượng Quan Tuyền ôm hấn, nhắm mắt lại như một chú mèo con cọ vào ngực hấn, lắng nghe giọng nói trầm thấp mê người ấy.

Vòng ôm ấm áp của hấn thật an toàn, khiến cô cảm thấy hít thở không thông. Nếu như có thể, cô thật sự muốn yêu thương người đàn ông trước mặt này cả cuộc đời.

Lãnh Thiên Dục nghe vậy, ngón tay dài liền nâng cằm cô lên...

- Nửa đêm mà em nói là ra ngoài vì chán, một chút mà đi đến tận rạng sáng? Tuyền, em đừng nói với anh là em có thói quen một mình xem mặt trời mọc! – Giọng nói của hấn có chút nghi ngờ, rõ ràng hấn không hài lòng với lý do thoái thác cô vừa đưa ra.

Nhìn vào đôi mắt thâm thúy của hắn, Thượng Quan Tuyền không khỏi kinh ngạc... tại sao hôm nay Lãnh Thiên Dục lại khác như vậy?

Hay là... hắn đã biết chuyện rồi?

- Em...

Thượng Quan Tuyền ghen lời, thật ra cô thật sự không ngờ hắn lại trở về trước cô, chính vì vậy nên đã làm rối loạn kế hoạch ban đầu của cô!

- Dục, phụ nữ mang thai có thói quen làm việc và nghỉ ngơi không giống bình thường. Hơn nữa không có anh ở bên cạnh, em đương nhiên là không ngủ được rồi... - Thượng Quan Tuyền dựa vào lòng hắn, cố ý làm nũng.

Lãnh Thiên Dục nghe vậy, bên môi lại nở nụ cười. Hắn không nổi giận như trong tưởng tượng của Thượng Quan Tuyền mà chỉ vỗ nhẹ lên đầu cô rồi bế cô về phòng ngủ.

Thượng Quan Tuyền mở to mắt nhìn khuôn mặt anh tuấn như được điêu khắc của Lãnh Thiên Dục, cô có thể cảm nhận được rõ ràng hắn đang tức giận nhưng dường như hắn đang cố gắng áp chế.

nhẹ nhàng đặt cô xuống giường, Lãnh Thiên Dục cố gắng cất giọng mềm nhẹ: “Em mệt rồi, nghỉ ngơi đi!”

- Dục...

Thượng Quan Tuyền bất giác kéo tay hắn lại, ngữ điệu nhẹ nhàng như những sợi tơ mảnh bay vào lỗ tai hắn, như mọc rễ trong lòng hắn...

Tuy động tác của hắn cực kì dịu dàng nhưng đôi mắt lại đầy thâm trầm khiến cô cảm thấy rất bất an.

Lãnh Thiên Dục cúi người xuống, hơi thở đàn ông ấm áp bao vây lấy cô...

- Tuyền, không phải em định nói gì với anh đấy chứ? – Giọng nói của hắn hàm chứa ý tứ nào đó.

Nghe câu nói không đầu vào đầu này của hắn, chỉ trong chớp mắt, Thượng Quan Tuyền như bị sự xa lạ này làm cho càng bất an, cô cảm thấy dường như người đàn ông này đã biết tất cả mọi chuyện...

- Em... không có gì. Chỉ là thấy anh về em rất vui! – Thượng Quan Tuyền cẩn thận lên tiếng, đôi mắt trong veo xao động nhưng đầy bình tĩnh.

Lãnh Thiên Dục hơi nheo mắt lại, ngón tay thon dài vuốt nhẹ gương mặt cô.

Gò má non mịn của cô dưới ánh sáng mờ mờ trong phòng lại càng thêm tuyệt đẹp khiến tinh thần hắn như xao động. Sự mê người của cô khiến hắn chỉ muốn cảm nhận nhiều hơn nữa làn da nhẵn nhụi của cô, nhéo da cô xem nó có chảy ra sữa hay không.

- Tuyền, nghe dì Trần nói, hôm đó em bơi lâu lắm phải không? – Hắn đột nhiên lên tiếng hỏi, khuôn mặt như được điêu khắc trên đá cẩm thạch hoàn toàn không có biểu cảm gì.

Thượng Quan Tuyền nghe xong, cảm giác bất an trong lòng như tan biến... thì ra hắn lo lắng chuyện hôm đó cô đi bơi!

thì ra là vậy!

- Hôm đó em nhất thời thấy có hứng thôi. Dục, em biết anh lo lắng cho em, em sẽ chú ý! – cô nở nụ cười tươi.

Lãnh Thiên Dục chăm chú nhìn cô, hắn vẫn nắm chặt tay cô như giữ lời hứa sẽ bảo vệ cô, chỉ là trong giọng nói mềm nhẹ của hắn lại hàm chứa cảm giác bức bách khiến người khác không thể khinh thường...

- Tuyền, chẳng lẽ em đã quên, từ sau lần em rơi xuống hồ thì em rất sợ nước à...

Ngữ khí trầm thấp vang lên, ý tứ đã quá rõ ràng!

Đôi mắt Thượng Quan Tuyền lập tức tràn ngập sự kinh hãi... Đúng, sao cô lại quên mất chuyện này chứ. Đúng là lúc trước cô sợ nước, nhưng sau khi khôi phục lại trí nhớ thì cô không còn sợ nữa...

- Dục, em... – cô hé mở đôi môi anh đào, muốn nói lại thôi.

- Tuyền, em đã khôi phục trí nhớ, nhưng sao lại giấu anh?

Lãnh Thiên Dục trầm giọng nói, giọng điệu nặng nề như bàn thạch khiến Thượng Quan Tuyền không nghe ra rốt cuộc hẳn đang vui hay đang buồn.

Thượng Quan Tuyền ngồi dậy, hô hấp dần trở nên dồn dập...

cô biết không thể giấu diếm người đàn ông này quá lâu, nếu hẳn đã đoán được thì cô cũng không thể giấu diếm thêm.

Chẳng qua cô cảm thấy khó có thể dùng thân phận chân chính của mình để đối mặt với Lãnh Thiên Dục, nhất là sau khi biết rõ chân tướng sự việc như vậy.

cô thầm thở dài một hơi, đôi mắt trong veo như làn nước nhìn thẳng vào mắt hắn, gật đầu lên tiếng: “Em không phải cố tình muốn giấu anh...”.

- Cho nên không phải là em đi tản bộ, mà là đi tìm Niếp Ngân!

Hàng lông mày của Lãnh Thiên Dục toát lên sự cương mãnh, hắn dựa người vào đầu giường, đưa tay kéo người Thượng Quan Tuyền.

- Anh... – Thượng Quan Tuyền nghe vậy liền ngẩng đầu lên, đôi mắt sáng nhìn chằm chằm vào đôi mắt sâu không thấy đáy của hắn.

- Em đang lừa anh! – Lại là một câu nói ngắn gọn nhưng lại đầy hàm nghĩa.

Câu này có thể hiểu là “Sao em lại lừa anh?”, cũng có thể lý giải là “Em lừa anh sẽ có kết cục cực kỳ thảm!”. Chỉ một câu nói ngắn gọn nhưng khiến Thượng Quan Tuyền không biết hắn có ý gì.

- Tuyền, em nên biết dù em đi tìm Niếp Ngân đã hỏi rõ mọi chuyện hay muốn tiếp tục hoàn thành nhiệm vụ của mình thì sự thật là em đã trở thành người phụ nữ của anh rồi! – Lãnh Thiên Dục nhìn cô nói từng câu từng chữ, đôi mắt chim ưng lóe lên tia bất mãn.

219. Chương 219

HỒI 13 - CHƯƠNG 10: KHÓ DÒ (1)

Thượng Quan Tuyền ngồi dậy, trong đôi mắt cô không còn sự trốn tránh nào nữa mà toát lên sự bình tĩnh vốn có...

Đây là điều mà cô khó đối mặt nhất, cũng chính là điều mà sau khi khôi phục lại trí nhớ, cô phải đối diện với Lãnh Thiên Dục.

Tại sao hắn nhất định phải tàn nhẫn nói ra những lời này?

- Vậy giờ anh muốn hỏi chuyện con chip hả?

cô chậm rãi mở miệng, tuy cô biết Lãnh Thiên Dục không phải người như thế nhưng lúc này, bầu không khí khiến cô cảm thấy cực kỳ không thoải mái.

Dường như thế giới nội tâm của cô bị người khác nhìn rõ vào, mọi thứ hắn đều biết.

- Em cho rằng đây là nguyên nhân mà hôm nay anh tức giận? – Đôi mắt đen của Lãnh Thiên Dục sắc bén như con chim cắt, hắn nhìn Thượng Quan Tuyền, đôi mắt dần toát lên sự đông lạnh.

- Em không biết...

Thượng Quan Tuyền cup mắt xuống, không dám nhìn vào mắt hắn. cô sợ mình sẽ sa chân vào đôi mắt thâm thúy ấy.

- Em biết, chỉ là em đang trốn tránh mà thôi! – Lãnh Thiên Dục đột nhiên quát lên, hai tay cũng giữ chặt lấy người cô...

- Nhìn anh! Anh muốn em nhìn anh!

Thượng Quan Tuyền bị ép phải ngẩng đầu lên, cô kinh hãi khi phát hiện ra ẩn sâu sau sự lạnh lẽo ấy là tình cảm chân thành...

- Dục... – cô thở hổn hển.

- Anh đã nói rồi, dù có chuyện gì đi nữa thì quan hệ giữa anh và em sẽ không bao giờ thay đổi. Em là người phụ nữ của anh, là nữ chủ nhân của Lãnh gia. Em thông minh như vậy, tại sao lại không biết hậu quả khi bỏ quên những lời này chứ? – Ngữ khí của Lãnh Thiên Dục lộ ra sự cố chấp.

- Chúng ta... thật sự có thể chứ?

Thượng Quan Tuyền như tan nát cõi lòng nhìn hắn. cô vốn cho rằng duyên phận của hai người chỉ mỏng manh như những giọt sương. Khi cô khôi phục lại trí nhớ, trong lòng cô cũng suy xét đến mối quan hệ của hai người, liệu cô và hắn có như nước với lửa như trước không?

Nhưng... ánh mắt lúc này của hắn rất thật, khiến cô ngay lập tức có thể nhìn thấu suy nghĩ trong lòng hắn. không biết tại sao nhưng trong lòng cô lại dần dần trở nên kiên định, một sự kiên định chưa bao giờ có...

Nhìn vẻ mặt dè dặt và ánh mắt cẩn trọng của cô, vẻ mặt Lãnh Thiên Dục dần dịu đi, hắn nhẹ giọng lên tiếng:

- Tuyền, trên đời này chỉ có một mình em có thể bước vào thế giới nội tâm của anh, khiến anh cảm thấy ấm áp.

- Dục...

Giọng nói của Thượng Quan Tuyền dần trở nên nghẹn ngào. cô không biết con đường sau này sẽ ra sao nhưng chỉ cần những lời này của hắn đã khiến cô cảm thấy cực kì hạnh phúc rồi.

Lãnh Thiên Dục vỗ nhẹ mái tóc dài của cô, thở dài một hơi: “Cho nên, Tuyền, anh muốn em yên tâm mà yêu anh!”

cô nép vào lòng hắn, nhắm mắt lại, lắng nghe từng câu nói chân thành của hắn, trái tim bị khuấy động... yêu? Đương nhiên là cô yêu hắn, yêu đến mức đau đớn cõi lòng rồi!

Nhưng liệu hắn có biết tình cảnh lúc này của hắn nguy hiểm đến mức nào không?

- Dục... – cô ngẩng đầu nhìn hắn.

- Anh đã đồng ý với em sẽ rời khỏi tổ chức Mafia, vậy giờ có phải là lúc anh nên rời đi không?

Trước mắt, ở bên cạnh Lãnh Thiên Dục, trợ thủ đắc lực nhất của hắn chính là tứ đại chấp pháp. Ngoài Vân và Vũ chưa có kinh nghiệm mấy thì chỉ còn Lôi và Phong. Lôi giúp đỡ xử lý chuyện kinh doanh của Lãnh thị, anh ta không hề có hứng thú với chuyện chém giết trong Mafia. Vậy thì nếu phải chọn thì chỉ còn duy nhất Phong Nhãn...

cô kinh hãi!

Nếu thật sự là như vậy thì chẳng phải là hoàn toàn hợp với tính toán của Phong Nhãn hay sao?

Để ngồi lên vị trí lão đại rồi, nhất định Phong Nhãn sẽ không từ thủ đoạn nào mà đuổi cùng giết tận!

Lãnh Thiên Dục cũng nhìn cô, giọng nói khiến người khác không nắm bắt được...

- Theo em thì có ai là thích hợp nhất để thay anh?

Trái tim Thượng Quan Tuyền đập dồn dập và loạn nhịp, sao hắn lại đẩy vấn đề sang cho cô?

- Em... sao em biết được chứ?

Lãnh Thiên Dục mím môi lại: “Anh nghĩ bởi vì em đã khôi phục lại trí nhớ nên mới muốn anh rời khỏi tổ chức Mafia. Em đã đề xuất yêu cầu như vậy thì nhất định là đã biết rõ chuyện gì đó, đúng không?”

- Em... – Thượng Quan Tuyền không nói nữa. thật ra cô rất muốn nói mọi chuyện cho Lãnh Thiên Dục nghe, nhưng... dù sao chuyện này cũng liên quan đến tổ chức BABY-M, cô sao có thể tự tay bán đứng tổ chức mình được chứ?

Xem ra nước đi này của Phong Nhấn đúng là quá hiểm. Anh ta đã dự liệu cô không thể nói ra chuyện gì cho Lãnh Thiên Dục.

- Em chỉ lo lắng cho an nguy của anh thôi... – Suy xét một lúc, Thượng Quan Tuyền cũng chỉ có thể chống chế như vậy.

Tuy cô không thể nói ra nhưng cô có thể hành động. Nếu Lãnh Thiên Dục đã biết cô đã nhớ lại mọi chuyện thì có nhiều chuyện sẽ dễ giải quyết hơn. Tuy cô không thể khuyên Niếp Ngân nhưng cô tuyệt đối không để Lãnh Thiên Dục gặp chuyện gì.

Lãnh Thiên Dục dường như cũng không muốn bắt ép cô thêm, hần trầm giọng: “Em yên tâm đi, mọi chuyện đều nằm trong tính toán của anh, không sao hết đâu!”

- Tính toán của anh? – Trái tim Thượng Quan Tuyền run lên, cô nhìn vào mắt hần.

Mỗi hành động của người đàn ông này đều cực kì cuồng vọng và ngạo mạn.

Có lẽ đây là tính cách đặc trưng của tứ đại tài phiệt chẳng? Cuồng vọng khi đưa ra quyết định, chỉ cần cao hứng thì không cần quan tâm đến sẽ đắc tội với những ai. Nhất là Lãnh Thiên Dục, hần là một người cực kì ngạo mạn.

Nhưng cô có thể cảm nhận được đằng sau mỗi lời nói hay hành động của hần đều có động cơ mà người khác không thể biết được.

Người đàn ông thâm trầm như vậy, đôi khi khiến cô thấy hơi sợ!

Có hay không, liệu toàn bộ mọi chuyện có tránh được đôi mắt chim ưng sắc bén của hần không? Nếu như vậy thì mục đích của hần rốt cuộc là gì?

Nghĩ tới đây, Thượng Quan Tuyền đột nhiên cảm thấy mình chẳng hiểu biết nhiều về hần, cũng như dù ở bên cạnh Niếp Ngân nhiều năm nhưng cô cũng không nhìn ra suy nghĩ trong lòng anh ta. Tâm trạng cô như đi xuống vực, Thượng Quan Tuyền chán nản dựa người vào lồng ngực rắn chắc của Lãnh Thiên Dục.

HỒI 13 - CHƯƠNG 10: KHÓ DÒ (2)

- Chỉ mong... mọi việc đều bình an vô sự... - Thượng Quan Tuyền hơi run rẩy như hàng lông mi cong, đáng về cô lúc này trông cực kì sầu muộn.

- Tuyền, mọi chuyện đều có hướng giải quyết của nó, cho nên em đừng lo lắng quá! – Lãnh Thiên Dục hơi cong môi lên cười, hần đưa tay nâng chiếc cằm trơn bóng của cô lên.

- Dục... – Lời nói của hần chứa đầy ẩn ý khiến cô nghe vào thấy rất mơ hồ, trong lòng luôn có dự cảm xấu.

Lãnh Thiên Dục cúi đầu nở nụ cười.

Chỉ vậy thôi nhưng đã khiến cô có thể khẳng định, người đàn ông này chắc chắn đã có chuẩn bị!

- Tuyền, giờ em đừng hỏi gì nhiều nữa, cũng không được suy nghĩ nhiều, chỉ cần ngoan ngoãn ở lại bên cạnh anh thôi, biết chưa? – hần dịu dàng xoa má cô, lưu luyến không muốn rời tay.

sự bất an dần đọng lại tại nơi sâu nhất trong đôi mắt cô, cô nhẹ nhàng nắm tay hần: “Vâng!”

- Anh muốn em hứa với anh! – Ánh mắt Lãnh Thiên Dục lộ ra sự nghiêm nghị, hần nhìn thẳng vào mắt cô.

Thượng Quan Tuyền bị thái độ bất ngờ của hần làm cho hoảng sợ, tim cô đập càng nhanh và loạn nhịp, vô thức đáp lời: “Em thề, dù có chuyện gì em cũng sẽ không rời xa anh!”

- Được rồi! – Lãnh Thiên Dục nở nụ cười hài lòng – Em nghỉ ngơi sớm đi, chắc giờ em mệt lắm rồi!

Thượng Quan Tuyền trông hơi buồn! cô nhìn hần, trong lòng có rất nhiều lời muốn nói nhưng lại không thể nói ra khiến cô cảm thấy rất hỗn loạn.

Người đàn ông này đã hoàn toàn tin cậy cô như vậy, giống như Niếp Ngân chưa từng hoài nghi sự trung thành của cô. cô cũng có liên quan đến cái chết của giáo phụ Nhân Cách nhưng lại không thể nói mọi chuyện cho Lãnh Thiên Dục biết được.

Phong Nhãn là một người cực kỳ nguy hiểm, cho nên cô phải mượn sức của người khác để diệt trừ anh ta. Nhưng do trước kia cô không ngờ sự việc lại diễn biến như thế này nên hiện tại dù cô có nói cho Lãnh Thiên Dục biết về hành động của Phong Nhãn thì cũng không thể diệt trừ anh ta. Dù sao cô cũng không có bằng chứng, cô biết Lãnh Thiên Dục tin cô, nhưng người khác thì sao? Nếu sự việc không được giải thích hợp tình hợp lý thì không những không diệt trừ được Phong Nhãn mà ngược lại còn làm liên lụy đến Lãnh Thiên Dục, thậm chí là cả Niếp Ngân!

- Sao lại ngăn người ra rồi? – Lãnh Thiên Dục nhìn vào đôi mắt mờ sương của cô, dường như cô muốn nói điều gì đó.

Thầm thở dài một hơi, Thượng Quan Tuyền nhắm mắt lại, nghiêng người dựa vào lồng ngực hần, cô không muốn nghĩ nhiều nữa.

Nhưng lát sau, cô vẫn không nhẹn được lại mở to mắt nhìn Lãnh Thiên Dục.

- Sao vậy? – Lãnh Thiên Dục vỗ nhẹ lên người cô, đôi mắt như mang theo ý cười.

- Nếu anh thật sự xảy ra chuyện gì thì em sẽ đau lòng lắm! – Thượng Quan Tuyền đột nhiên thốt ra một câu như vậy nhưng Lãnh Thiên Dục lại nghe hiểu.

hần nhớ trước kia từng hỏi Thượng Quan Tuyền một câu, nếu hần xảy ra chuyện thì cô có đau lòng không? không ngờ thời gian đã trôi qua lâu như vậy, rốt cuộc cô cũng trả lời cho hần.

Thượng Quan Tuyền nói xong liền nhắm mắt lại, không hề phát hiện ra trong mắt Lãnh Thiên Dục như đang dậy sóng. hần nhẹ nhàng cúi người xuống, dịu dàng hôn nhẹ lên trán cô, đôi mắt ngập tràn hạnh phúc.

Khi hần ngẩng đầu lên, Thượng Quan Tuyền lại mở mắt ra, cô hé mở đôi môi anh đào: “Vậy còn anh? Nếu em có chuyện gì thì anh sẽ như thế nào?”

Đôi mắt cũng như giọng điệu của cô đầy mong chờ.

Lãnh Thiên Dục dịu dàng vuốt mái tóc dài của cô, giọng nói đầy trìu mến vang lên:

- Anh sẽ khiến kẻ làm hại em phải trả giá, khiến kẻ đó sống còn khổ gấp ngàn lần chết!

một câu nói khiến Thượng Quan Tuyền chấn động, cô ngơ ngẩn nhìn hần, trong lòng tuy đang dậy sóng nhưng cô biết hần đang nói thật!

Chẳng bao lâu sau, cái chết của giáo phụ Nhân Cách đã nhanh chóng truyền đến tai Lãnh Thiên Dục, dù sao ông ta cũng là người đức cao vọng trọng trong Mafia, bởi vậy lúc này hầu hết các gia tộc đều biết chuyện ông ta bị giết hại.

Lãnh Thiên Dục đến hiện trường, cùng đi còn có Phong và một vài thuộc hạ. Thượng Quan Tuyền cũng đi theo Lãnh Thiên Dục, cô phải xin mãi hần mới đồng ý cho cô đến đây.

hiện trường nhanh chóng bị người của Lãnh Thiên Dục bảo vệ, lúc này chỉ có thể bình tĩnh giải quyết, không được kinh động tới cảnh sát. Vậy nên Lãnh Thiên Dục đã trực tiếp mời các chuyên viên về pháp chính chuyên nghiệp đến điều tra cái chết!

Nhìn giáo phụ Nhân Cách nằm trong vũng máu, đôi mắt chim ưng của Lãnh Thiên Dục neho lại...

- Phong! – hần lạnh lùng mở miệng.

- Lão đại!

Phong cung kính tiến lên, nét mặt yên lặng không nhìn ra anh ta đang suy nghĩ gì, anh ta cũng chẳng để ý đến cái nhìn chăm chăm của Thượng Quan Tuyền vào mình.

- Trong mấy ngày tôi đi, phía bên giáo phụ Nhân Cách có gì bất thường không? – Đôi mắt sắc bén như chim cắt của Lãnh Thiên Dục nhìn Phong, lạnh giọng hỏi.

- Lão đại, không có gì bất thường hết!

- Chuyện giáo phụ Nhân Cách bị giết hại, cậu thấy thế nào? – Lãnh Thiên Dục đột nhiên hỏi.

Phong nhìn thoáng qua Lãnh Thiên Dục rồi lập tức đáp: “Tôi có lý do để nghi ngờ rằng chuyện này là do nội bộ gia tộc tranh đấu với nhau. Vì lão đại đã tuyên bố muốn điều tra chuyện phản kháng lại chính phủ Italy nên tôi nghĩ nhất định là giáo phụ Nhân Cách đã có mâu thuẫn với gia tộc liên kết, từ đó xảy ra chuyện này!”

- Cậu đã điều tra ra gia tộc liên kết với giáo phụ Nhân Cách rồi à? - Lãnh Thiên Dục nhìn Phong, nhíu mày hỏi.

- Tôi làm việc bất cẩn, mối liên kết giữa bọn họ được che giấu quá mức cẩn thận nên trước mắt tôi chưa tìm ra được điều gì.

Lãnh Thiên Dục nghe vậy liền nhìn chăm chăm Phong, thật lâu sau hắn mới chậm rãi mở miệng: “Phong, hiệu suất làm việc của cậu dạo này chậm đi nhiều rồi đấy!”

một câu nói vừa rồi đã khiến Phong biến sắc mặt, anh ta lập tức bước lên nói: “Xin lão đại trách tội, tôi sẽ lập tức đi tìm hiểu chuyện này!”

Thượng Quan Tuyền ở bên cạnh lạnh lùng nhìn mọi chuyện, trong đầu cô hiện lên cảnh tượng giáo phụ Nhân Cách bị giết hại. Nếu có thể thì cô thật sự muốn chỉ vào người Phong và nói cho Lãnh Thiên Dục biết, giáo phụ Nhân Cách chết là do anh ta giết!

Nhưng..

Khi cô nhìn Phong thì lại phát hiện ra Phong cũng đang nhìn cô đầy ẩn ý, dường như đang muốn nhắc nhở thân phận của cô!

220. Chương 220

HỒI 13 - CHƯƠNG 11: BÍ MẬT ĐIỀU TRA (1)

Vì Thượng Quan Tuyền không biết bước tiếp theo Phong sẽ làm gì nên cô không dám hành động thiếu suy nghĩ!

Còn Lãnh Thiên Dục lại lần nữa quan sát cẩn thận thi thể, khi hắn thấy tay trái của giáo phụ Nhân Cách đang cầm thứ gì đó thì vẻ mặt tĩnh lặng thoáng dao động...

- Canh giữ thi thể giáo phụ Nhân Cách cho cẩn thận, không có sự cho phép của tôi thì không ai được vào hiện trường! – hắn gọi một cú điện thoại, lạnh lùng ra lệnh ấy người thuộc hạ.

- Tuân lệnh!

Chuyên gia được Lãnh Thiên Dục mời đến để điều tra không phải ai khác mà chính là em trai của Hoàng Phủ Ngạn Tước – Hoàng Phủ Ngạn Thương. Anh ta còn trẻ tuổi và tài giỏi, có sở thích giống Lãnh Thiên Hi, chẳng qua khác ở chỗ Lãnh Thiên Hi thích cứu người sống, còn Hoàng Phủ Ngạn Thương lại thích tìm manh mối trên thi thể người chết.

Có lẽ là do di truyền từ huyết thống của gia tộc Hoàng Phủ nên Hoàng Phủ Ngạn Thương cũng bình tĩnh và trầm ổn như Hoàng Phủ Ngạn Tước. Anh ta là người có khả năng quan sát cực kì tỉ mỉ, khả năng phán đoán nhạy bén và chính xác đã khẳng định tên tuổi của anh ta trong giới điều tra, giúp anh ta nhanh chóng trở thành chuyên gia đầy quyền uy trong lĩnh vực điều tra án quốc tế.

Bốn bức tường quanh phòng chứa xác được sơn màu trắng toát, ánh đèn cũng tỏa ánh sáng trắng chiếu lên thi thể của giáo phụ Nhân Cách lại càng thêm khủng bố người khác.

Những vật chứng liên quan đến vụ án đều do trợ lý của Hoàng Phủ Ngạn Thương thu thập và xét nghiệm, hỗ trợ anh ta trong việc đưa ra phán đoán.

Hoàng Phủ Ngạn Thương cẩn thận quan sát thi thể giáo phụ Nhân Cách, phía sau anh ta là Lãnh Thiên Dục và Lãnh Thiên Hi.

sự nghi hoặc và kinh ngạc lướt qua đôi mắt Hoàng Phủ Ngạn Thương, tuy chỉ một giây thôi nhưng đã bị Lãnh Thiên Dục bắt được.

- Có vấn đề gì à? – hần lập tức hỏi.

- Xem ra hung thủ là người thuận tay trái! – Hoàng Phủ Ngạn Thương đứng thẳng lưng lên, thở hắt ra.

Lãnh Thiên Dục và Lãnh Thiên Hi bước lên phía trước, sau khi quan sát thi thể, đôi mắt Lãnh Thiên Hi cũng ánh lên tia nghi hoặc...

- Ngạn Thương, sao cậu lại kết luận như vậy? – Lãnh Thiên Hi tò mò hỏi.

Vẻ mặt tĩnh lặng của Lãnh Thiên Dục cũng thoáng qua sự nghi ngờ.

Hoàng Phủ Ngạn Thương kéo tấm vải trắng che thi thể của giáo phụ Nhân Cách xuống tận phần thắt lưng, để lộ ra vết thương rất kì lạ. Vết thương này nằm ở lồng ngực, là đòn trí mạng, trực tiếp đâm thẳng vào tim.

- Nhìn vết thương này đi, từ miệng vết thương là có thể kết luận điều đó! – Anh ta nhú mày lên tiếng, mỗi động tác của Hoàng Phủ Ngạn Thương đều hết sức tao nhã.

Lãnh Thiên Hi và Lãnh Thiên Dục cũng chăm chú quan sát, sau đó Lãnh Thiên Hi hoang mang lắc đầu: “Vết thương này ngoài việc để lại dấu vết hình chữ “Chi” thì không thấy có gì khác lạ cả!”

Lãnh Thiên Dục chưa lên tiếng vội, sau khi quan sát thật kĩ miệng vết thương, hần trầm mặc một lúc. Chờ Lãnh Thiên Hi nói xong, hần mới mở miệng:

- Anh thấy ngoài hình dáng bên ngoài của vết thương thì có thể nhìn ra hướng đạn bắn có điểm khác lạ!

- Đúng! – Hoàng Phủ Ngạn Thương lập tức đáp lời – thật ra muốn giải thích chuyện này rất dễ, chỉ cần làm thử nghiệm là xong ngay!

nói tới đây, anh ta nhìn Lãnh Thiên Dục rồi nói tiếp: “Anh Thiên Dục, anh cho em mượn súng của anh một lát!”

Lãnh Thiên Dục không nói nhiều lời, lập tức đưa súng cho Hoàng Phủ Ngạn Thương.

Hoàng Phủ Ngạn Thương cầm súng, quan sát một chút rồi nhếch miệng nở nụ cười quỷ dị, sau đó anh ta lập tức nhắm thẳng hòng súng vào người Lãnh Thiên Dục...

Hành động này của anh ta cực kì bất ngờ khiến Lãnh Thiên Hi đứng bên cạnh Lãnh Thiên Dục đầy kinh ngạc, lập tức hỏi:

- Ngạn Thương, cậu định làm gì?

Hoàng Phủ Ngạn Thương không hề bối rối, ánh mắt lóe lên ý cười. Còn Lãnh Thiên Dục dường như đã quá quen với chuyện này, dù súng có dí vào đầu hần thì vẻ mặt hần cũng chẳng hề dao động, hướng chỉ người này là người em trai tốt của hần.

- Cậu muốn anh làm gì tiếp? – hần chậm rãi lên tiếng hỏi.

Những lời này của Lãnh Thiên Dục lập tức đã nhắc nhở Lãnh Thiên Hi. Vì vừa rồi căng thẳng nên suýt nữa anh quên mất Ngạn Thương nói rằng muốn làm thử nghiệm.

- Anh Thiên Dục, nếu anh cầm khẩu súng này nhắm thẳng vào anh, rồi tay em lại đặt lên cò súng chuẩn bị bóp cò, thì bước tiếp theo anh sẽ làm gì? – Hoàng Phủ Ngạn Thương hỏi.

Lãnh Thiên Dục nghe vậy, vẻ mặt yên lặng như đang suy nghĩ, sau đó hần lập tức dừng hành động thay câu trả lời của mình. hần giờ tay phải ra, lập tức túm lấy khẩu súng trong tay Hoàng Phủ Ngạn Thương,

chỉ trong nháy mắt, họng súng liền quay ngược lại, từ nhắm vào Lãnh Thiên Dục lại đổi thành nhắm vào chính Hoàng Phủ Ngạn Thương!

- Hãy để ý xem! Vừa rồi anh Thiên Dục đã dùng tay phải, trong tình huống bình thường, theo lối suy luận bình thường thì khi một người phản kích lại, đẩy khẩu súng ra để tránh thoát khiến cho khẩu súng quay ngược về phía người cầm súng. Khi nổ súng thì rõ ràng họng súng sẽ nhắm thẳng vào phía vai trái của người cầm súng, vì hai người đều đồng thời dùng lực nên khi súng nổ sẽ tạo ra vết thương có hình vòng cung, giống hình quạt!

rõ ràng Lãnh Thiên Dục không chú ý đến điểm này, hẳn nhúu mày lại, hình dung trong đầu, quả đúng như lời Hoàng Phủ Ngạn Thương nói.

Lãnh Thiên Hi cũng suy nghĩ một lúc rồi gật đầu đồng ý.

Sau đó, Lãnh Thiên Dục đổi tay, lần này hẳn dùng tay trái để quay hướng khẩu súng trong tay Hoàng Phủ Ngạn Thương...

- Nếu dùng tay trái? – hẳn bình tĩnh hỏi.

Hoàng Phủ Ngạn Thương nhếch miệng cười, nụ cười đầy tự tin...

- Nếu dùng tay trái thì sẽ có điểm khác biệt!

nói tới đây, anh ta liền dừng lại, vươn tay chống lại tay của Lãnh Thiên Dục rồi bắt đầu làm thử nghiệm!

HỒI 13 - CHƯƠNG 11: BÍ MẬT ĐIỀU TRA (2)

Lần này Lãnh Thiên Dục dùng tay trái của Hoàng Phủ Ngạn Thương để đẩy khẩu súng trong tay mình khiến khẩu súng nhắm vào người hắn...

- Anh Thiên Dục, Thiên Hi, hai người xem đi...

Hoàng Phủ Ngạn Thương bữu môi nói: “Nếu người công kích thuận tay trái thì trong tình huống bình thường, khi người đó ra tay với người cầm súng, vì đột nhiên dùng lực nên cổ tay người cầm súng sẽ nhắm vào phía vai phải của mình. Dưới tác dụng của ngoại lực, về cơ bản thì trong quá trình nổ súng sẽ hình thành nên vết thương có hình chữ “Chi”. Còn dấu hiệu rõ ràng nhất chính là... hướng của viên đạn sẽ bị chệch xuống về phía bên phải!”

Sau khi Hoàng Phủ Ngạn Thương nói xong, Lãnh Thiên Hi cũng thử...

- Quả nhiên là vậy, Ngạn Thương, cậu đúng là thiên tài! Sao chuyện này cậu có thể nghĩ ra chứ!

- Cho xin đi, Thiên Hi, đây là công việc của tớ mà. Nếu bảo tớ đi cứu một người sống thì tôi chỉ có thể cúi đầu chịu tội thôi! – Hoàng Phủ Ngạn Thương cười nói.

Nhìn hai người “tung hứng” với nhau, Lãnh Thiên Dục bất đắc dĩ lắc đầu. Chuyện này hắn đã quá quen rồi, chỉ cần hai người này ở cùng một chỗ với nhau thì chẳng cần biết thời gian là gì nữa, có lẽ thật sự có thể không ngủ không nghỉ mấy ngày liền mà nói chuyện tán gẫu với nhau!

hắn lại nhìn thi thể của giáo phụ Nhân Cách một lần nữa, vết thương trên người ông ta đúng như lời Hoàng Phủ Ngạn Thương nói, không sai chút nào.

Chỉ là...

- Ngạn Thương, sao cậu có thể kết luận ông ta bị giết theo cách đó? – Trong lòng hắn vẫn có chút nghi vấn.

Hoàng Phủ Ngạn Thương nghe vậy liền lại gần thi thể giáo phụ Nhân Cách, sau đó nhấc tay phải của ông ta lên rồi nói:

- Khi em tiến hành kiểm tra thì phát hiện tay phải của ông ta bị trật khớp. Bị như vậy thì rõ ràng là sẽ bị tác động từ bên ngoài, vậy nên vừa rồi em cũng muốn kiểm nghiệm lại điều này. Quan trọng là lực tay của hung thủ không hề nhỏ!

Lãnh Thiên Dục có vẻ đăm chiêu, ánh mắt dần lóe lên tia khác thường...

- Đúng rồi, Ngạn Thương, anh nhớ trong hồ sơ ghi chép có ghi tay trái của giáo phụ Nhân Cách nắm rất chặt, em có phát hiện ra manh mối gì không?

Ánh mắt Hoàng Phủ Ngạn Thương lóe lên vẻ tán thành: “Anh Thiên Dục, khả năng quan sát của anh tốt đấy. Đúng, khi em kiểm tra thì quả nhiên phát hiện tay trái của giáo phụ Nhân Cách siết thành nắm đấm, ngoài dấu vết của móng tay hằn lên thì còn có mấy sợi vải. Trong lòng bàn tay của ông ta còn có thứ gì đó giống như kim tuyến nữa, nhưng cụ thể là gì thì phải chờ trợ lý của em kiểm tra lại!”

- Ngoài chỗ đó ra thì cậu có phát hiện ra manh mối gì khác không? – Lãnh Thiên Dục thận trọng hỏi.

- Ừm...

Hoàng Phủ Ngạn Thương suy nghĩ một lúc rồi nói: “Sau khi xem xét thì chúng ta có thể khẳng định biệt thự chính là hiện trường xảy ra vụ án. Căn cứ vào tình hình ở hiện trường thì không hề có dấu hiệu của việc đánh nhau, quần áo của người chết có phần xộc xệch cho thấy trước khi chết ông ta có vùng vẫy. Có thể nói hung thủ là người mà người chết quen, nếu không thì người chết sẽ không thả lỏng cảnh giác như vậy. Ngoài ra thì cũng không thể loại bỏ một khả năng là... hung thủ là người có thân thủ rất giỏi, có thể tránh được ánh mắt của rất nhiều vệ sĩ canh giữ biệt thự, có thể tiến vào và giết người theo kế hoạch!”

- Đúng là kì quái! Rốt cuộc là ai lại có mối thù lớn với giáo phụ Nhân Cách như vậy chứ? Hung thủ dường như không thèm đếm xỉa gì đến nguy hiểm của bản thân nếu bị người khác phát hiện, vẫn lén vào biệt thự giết người diệt khẩu; hoặc là... hung thủ rất tự tin với năng lực của bản thân! – Ánh mắt Lãnh Thiên Hi đầy nghi hoặc, điều này anh nghĩ mãi cũng không ra.

Hoàng Phủ Ngạn Thương nhún vai, bày tỏ sự khó hiểu.

Đúng lúc này, người trợ lý liền đi vào, cầm trong tay hai chiếc túi đựng vật chứng trong suốt, nhẹ giọng nói với Hoàng Phủ Ngạn Thương: “Hoàng Phủ tiên sinh, đây là vật chứng có liên quan đến người chết và bản báo cáo kiểm nghiệm, anh xem đi!”

Hoàng Phủ Ngạn Thương cầm chiếc túi, nhìn kỹ rồi gật đầu: “Được rồi, cậu ra ngoài đi! Vất vả cho cậu rồi!”

Người trợ lý mỉm cười rồi đi ra ngoài!

Hoàng Phủ Ngạn Thương xem kỹ bản báo cáo, sau đó đưa hai chiếc túi cho Lãnh Thiên Dục và Lãnh Thiên Hi xem.

- Trong chiếc túi này là viên đạn lấy ra từ thi thể của nạn nhân, còn trong chiếc túi kia là sợi kim tuyến nạn nhân cầm trong tay. Theo báo cáo phân tích thì nó có tên là sợi tơ vàng, được dùng làm đồ trang sức gắn vào trang phục dành cho giới thượng lưu. Trong mấy năm gần đây, có nhiều người xa hoa muốn dùng loại sợi tơ vàng này để nâng cao giá trị trang phục của mình lên.

- Xem ra bình thường hung thủ cũng là người có thói quen xa xỉ! – Lãnh Thiên Hi phân tích.

- Ừ, tớ nghĩ loại trang phục có sợi tơ vàng này phải do người có chuyên môn làm ra, nếu vậy thì hung thủ không phải là người bình thường! – Hoàng Phủ Ngạn Thương lên tiếng.

Lãnh Thiên Dục nhìn sợi tơ vàng trong túi rồi lại cầm chiếc túi kia lên xem... lẳng lặng nhìn mấy viên đạn trong đó, trên đó còn lưu lại vết máu của giáo phụ Nhân Cách!

- Oa?

Lãnh Thiên Hi cũng nhìn thấy đầu đạn. Anh cẩn thận cầm lấy chiếc túi lên xem, vẻ mặt đầy nghiêm túc.

- Thiên Hi, em có phát hiện ra gì không? – Lãnh Thiên Dục chống cằm, trầm giọng hỏi.

Đầu mày Lãnh Thiên Hi nhíu chặt lại, dường như đang trầm tư, không bao lâu sau, anh vỗ mạnh vào đầu như đã bừng tỉnh, lên tiếng:

- Em nhớ rõ loại đạn này, lúc trước chính viên đạn kiểu này đã gây ra vết thương cho Tiểu Tuyền!

một câu nói khiến vẻ mặt Lãnh Thiên Dục hoàn toàn thay đổi...

- Sao em lại biết Tuyền từng bị thương?

Chẳng lẽ Thiên Hi ám chỉ đến lần Thượng Quan Tuyền thoát khỏi mật đạo của hắn thì bất ngờ bị trúng đạn sao?

Lãnh Thiên Hi nở nụ cười thần bí, vững vàng nhìn thẳng vào đôi mắt đầy lo lắng của Lãnh Thiên Dục. Chỉ cần nhắc tới chuyện của Thượng Quan Tuyền trước mặt anh cả thì anh ấy chẳng còn bình tĩnh được nữa.

- Đương nhiên là em biết chuyện Tiểu Tuyền bị trúng đạn rồi, bởi vì lần đó là em cứu cô ấy! – Anh nhún vai lên tiếng.

221. Chương 221

HỒI 13 - CHƯƠNG 12: CẦU KẾT (1)

Lời nói của Lãnh Thiên Hi khiến khuôn mặt vốn tĩnh lặng của Lãnh Thiên Dục lóe lên tia bất thường. Hắn nhớ đến vết thương trên vai Thượng Quan Tuyền, khi đó cô còn cho rằng người nổ súng bắn cô chính là hắn.

Về sau khi hắn để ý đến vết thương trên vai cô thì đã sai người đi tìm hiểu chuyện này. Tuy nhiên kể ra tay không phải kẻ ngu ngốc, kẻ đó không hề để lại chứng cứ nào, lúc đó dù là súng hay đạn cũng không hề tìm được gì, người làm chứng thì lại càng ít khiến cho sự việc càng trở nên phức tạp.

Vậy mà hôm nay Lãnh Thiên Hi lại nói rằng viên đạn này giống với viên đạn làm Thượng Quan Tuyền bị thương, chỉ riêng điểm này thôi đã khiến Lãnh Thiên Dục phải chú ý!

- Thiên Hi, em nhìn kỹ lại đi, có đúng như vậy không?"

Hắn trầm giọng hỏi Lãnh Thiên Hi, sắc mặt dần trở nên nặng nề, đôi mắt như đóng băng giờ lại càng thêm lạnh lẽo đi vài phần.

- Anh cả, em là bác sĩ chuyên nghiệp, từ nhỏ cũng trải qua đặc huấn, đối với chuyện súng đạn cũng rất nhạy bén, tuyệt đối không nhìn nhầm đâu! – Lãnh Thiên Hi ra vẻ bất mãn kháng nghị.

Hoàng Phủ Ngạn Thương đứng yên, khoanh hai tay trước ngực ra vẻ nhàn nhã, đôi mắt trong veo nhìn Lãnh Thiên Dục không chớp mắt!

Xét về tuổi tác thì anh ta kém Lãnh Thiên Dục bốn tuổi, mà từ nhỏ Lãnh Thiên Dục là thần tượng của anh ta. Anh ta cũng biết rõ những chuyện Lãnh Thiên Dục đã trải qua nên hiểu rằng hắn là một con người sắt đá có sức hấp dẫn khiến người khác không thể không kính phục.

Nhưng hôm nay khuôn mặt luôn lạnh lùng như tảng băng của hắn lại vì một cô gái mà dao động, xem ra hắn thật sự quan tâm đến cô gái kia, anh ta có thể nhìn rõ tình cảm chân thành trong đôi mắt hắn.

Đối với Thượng Quan Tuyền, Hoàng Phủ Ngạn Thương có biết sơ qua, tất nhiên cũng rõ thân phận của cô. Tuy chưa từng gặp nhưng có thể thấy cô gái này rất có sức ảnh hưởng với Lãnh Thiên Dục. Anh ta hy vọng ông trời sẽ không tạo ra quá nhiều trắc trở cho hai người, hy vọng họ sẽ được hạnh phúc!

Lãnh Thiên Hi tiếp tục nói: “Loại đạn này có sức công phá cực kỳ cao, trong nháy mắt có thể xuyên qua mấy tầng lớp áo chống đạn. Khi Tiểu Tuyền bị trúng đạn thì em chưa đoán được thân phận đặc thù của cô ấy, chỉ thấy kỳ quái tại sao một cô gái yếu đuối mà lại bị bắn loại đạn này, vậy nên lúc đó em cũng tự nhiên giữ lại viên đạn đó!”

Lãnh Thiên Dục nghe vậy liền hơi mỉm cười...

Xem ra khi hắn điều tra thì em trai hắn cũng không kém cạnh. Hắn chưa từng nghĩ rằng chính em trai mình lại cứu mạng Tuyền khi đó, hơn nữa lại có tác dụng quan trọng trong sự việc lần này. Chỉ tiếc là lúc trước không biết Thiên Hi giữ lại viên đạn, khiến hắn mất bao nhiêu công sức để đi điều tra...

thật lâu sau, Lãnh Thiên Dục nói với Hoàng Phủ Ngạn Thương: “Về sợi tơ vàng và viên đạn này, nếu được thì anh muốn giữ lại”.

Hoàng Phủ Ngạn Thương nhún vai nói: “Tất nhiên là được, đã có báo cáo kiểm nghiệm rồi, em nghĩ những chứng cứ này nằm trong tay anh sẽ có ích hơn”.

Lãnh Thiên Dục gật đầu, khuôn mặt cương nghị đầy nặng nề, hần nhịu mà như đang định liệu hành động tiếp theo!

Hương hoa thơm ngát bao phủ cả căn biệt thự, ngay cả ở những góc khuất cũng có thể ngửi thấy mùi thơm của hoa cỏ. Lối kiến trúc châu Âu hùng vĩ cùng cách thiết kế xa hoa đã nói lên địa vị và quyền thế của chủ nhân. Ánh mặt trời xuyên qua bóng cây, rải từng tia nắng lên mặt nước trên bể bơi khiến biệt thự càng thêm phần xa hoa, lộng lẫy!

Nhưng trong bầu không khí vốn an tĩnh thế này lại vang lên tiếng quát của một người phụ nữ. âm thanh lạnh lạnh đã phá vỡ toàn bộ sự thoải mái nơi đây...

- Bị làm sao vậy? Mù à? không thấy tôi đứng đây mà còn phun nước vào người tôi?

Tiếng hét chói tai này không phải của ai khác mà chính là người vẫn thầm mến Lãnh Thiên Dục – Phỉ Tô, hôn ngọc quý của giáo phụ William!

Lúc này, đôi mắt màu xanh lam của cô ta tràn ngập lửa giận, hung hăng chỉ tay vào người làm vì không chú ý mà lỡ phun chút nước vào người cô ta.

Từ sau lần bị Lãnh Thiên Dục cự tuyệt thẳng thừng ở văn phòng, tính tình của cô càng trở nên nóng nảy hơn, động một chút là lại quát tháo người làm.

thật ra thì đây cũng là bản tính của cô ta. Chẳng qua nhiều năm như vậy, Phỉ Tô vì muốn lấy lòng Lãnh Thiên Dục, muốn hấp dẫn sự chú ý của hắn nên mới cố tạo ra hình tượng ngoan ngoãn, muốn dịu dàng thế nào cũng được. Chỉ là không ngờ cô ta cố gắng như vậy mà vẫn không thể lay động được trái tim hắn.

- Xin lỗi, xin lỗi, cô Phỉ Tô, tôi sẽ lau người cho cô! – Thấy mình đã phạm vào đại họa, người làm lập tức giải thích, luống cuống tay chân muốn lau nước trên người Phỉ Tô.

- Cái đồ thấp hèn này, bỏ ngay bàn tay bẩn thỉu ra khỏi người tôi! – Sắc mặt Phỉ Tô càng trở nên khó coi, cô ta đuổi người làm như đuổi ruồi...

Người làm lắc lư người rồi bị ngã xuống bể bơi, nước bắn tung tóe...

Phỉ Tô từ trên cao nhìn xuống, khuôn mặt tức giận hơi giãn ra... cô ta cười lạnh, khinh miệt nói: “Kẻ thấp hèn như vậy, rơi xuống đây đúng là làm ô uế nước trong bể, lần sau cứ cẩn thận cho tôi!”

nói xong, cô ta ngạo mạn rời đi, không thèm để tâm đến người làm xui xẻo kia!

Cảnh tượng này hoàn toàn rơi vào tầm mắt của người đàn ông đang ở trong thư phòng trên tầng hai, đó chính là Phong Nhãn!

Anh ta đứng bên cửa sổ, nhếch mép cười đầy ý vị, sau đó mở miệng nói: “Xem ra giáo phụ đã làm hư cô con gái yêu quý rồi!”

Giáo phụ William ngồi trên sofa cười, ông ta cầm tách cà phê lên, uống một ngụm rồi nói: “Chấp pháp Phong, tôi nghĩ hôm nay anh tới đây không phải là muốn dạy tôi nên quản con gái thế nào đâu nhỉ?”

Khả năng của Phong thế nào, rất nhiều giáo phụ đều biết rõ, vậy mà hôm nay tự nhiên anh ta đến đây, nhất định là không hề đơn giản chút nào!

HỒI 13 - CHƯƠNG 12: CẦU KẾT (2)

Nghe vậy, Phong liền quay người nhìn về phía giáo phụ William, vẻ mặt đầy thâm trầm rồi lên tiếng: “Giáo phụ quả không hổ là giáo phụ, không uống công ông cũng như giáo phụ Nhân Cách đều là nhân vật đức cao vọng trọng. Đáng tiếc, giáo phụ Nhân Cách đã chết, cho nên tôi hy vọng sẽ giúp giáo phụ William có thể thực hiện nguyện vọng lớn nhất của chính mình”.

Giáo phụ William vốn là một người thạo đời, khi nghe những lời này, ông ta hơi giật mình nhưng lập tức cười ha ha: “Ngoài con gái bảo bối của tôi ra, tôi chẳng quan tâm đến chuyện khác. Tâm nguyện lớn nhất của tôi là sống đến trăm tuổi, tôi xin nhận lời chúc của chấp pháp Phong, nếu được thế thì quả là không gì tốt bằng!”

- Tâm nguyện lớn nhất của giáo phụ William chỉ đơn giản là sống đến trăm tuổi thôi sao? Giáo phụ là người làm đại sự, vậy mà tâm nguyện lại chẳng khác nào những người bình thường cả! – Phong không nhanh không chậm lên tiếng.

- Xem ra chấp pháp Phong quá đề cao tôi rồi, tôi ngồi ở vị trí này được là do ngài lão đại coi trọng mà thôi!

- Giáo phụ William không hề dao động chút nào, băng quơ lên tiếng.

Phong nhẹ nhàng cười, đôi mắt ánh lên tia khác thường...

- Giáo phụ William, tôi nghĩ mọi người đều là người thông minh, ông và giáo phụ Nhân Cách đều là hai giáo phụ đức cao vọng trọng trong tổ chức Mafia, quyền thế và địa vị đều vượt xa hơn hẳn mấy giáo phụ trẻ tuổi khác. Tuy ông khác giáo phụ Nhân Cách nhưng theo ý tôi, mục đích của hai người là khá giống nhau!

- Chấp pháp Phong có ý gì? – Khóe mắt Giáo phụ Nhân Cách mang theo ý cười nhìn Phong, giọng điệu vẫn rất chậm rãi.

Phong tiếp tục nói: “Xem ra con gái ông rất yêu mến lão đại, điểm này không biết ngài giáo phụ định thế nào?”

Giáo phụ William rõ ràng không ngờ Phong lại nói vấn đề này, ông ta sững người một lúc rồi lập tức cười nói:

- Con gái bảo bối của tôi thích một người, người làm cha như tôi đương nhiên là vui mừng rồi. Con gái tôi có chủ trương của riêng nó, tôi không can thiệp vào!

- Ngài lão đại không giống những người đàn ông bình thường khác khiến phụ nữ muốn yêu là được, chẳng lẽ giáo phụ không sợ mình sẽ hủy đi hạnh phúc tương lai của con gái mình sao? – Phong bình thản lên tiếng.

- Tôi nghĩ con gái bảo bối của tôi cảm thấy hạnh phúc là được! – Giáo phụ William đáp lời.

Phong nghe vậy, lắc đầu cười: “Giáo phụ William, chỉ sợ chuyện này là vì muốn thỏa mãn nhu cầu lớn nhất của ông mà thôi!”

- Anh có ý gì?

- Tôi vừa nói rồi đấy, tuy thái độ đối với lão đại của giáo phụ William và giáo phụ Nhân Cách khác nhau nhưng mục đích thì lại giống nhau. Ngài giáo phụ William đây thì một lòng muốn gả con gái vào Lãnh gia, mục đích là muốn trở thành bố vợ của Lãnh Thiên Dục, như vậy thì khác nào ông trở thành “Thái thượng hoàng” rồi, sao lại không muốn chứ.

Phong nói trúng tim đen ông ta.

- Chấp pháp Phong nói gì vậy, thích lão đại là chuyện của con gái tôi, sao lại thành ra tôi đứng sau giật dây rồi? – Giáo phụ William hơi nhíu mày lại, đôi mắt lộ rõ tia không vui.

- Tất nhiên ngài giáo phụ không khống chế, nhưng cũng chẳng ngăn cản. Mọi người đều biết người làm cha mẹ rất cố chấp, biết rõ con gái mình đi vào con đường cụt mà vẫn không lên tiếng, tôi nghĩ chỉ vì muốn đạt được mục đích nên giáo phụ William mới như vậy! – Phong giặn quá hóa cười.

Khuôn mặt giáo phụ William dần tái đi, ông ta đứng dậy, chậm rãi đứng trước mặt Phong rồi gằn từng tiếng: “Hôm nay anh tới rốt cuộc là muốn làm gì?”

Người ta thường nói “không có chuyện thì không lên chùa”, ông ta không tin hôm nay chấp pháp Phong đến đây chỉ để nói chuyện phiếm với ông ta.

- Rất đơn giản, tôi và ông cùng trao đổi với nhau! – Phong nói.

- Trao đổi? – Giáo phụ cảm thấy rất khó hiểu.

Phong thần bí lên tiếng: “Tôi nghĩ giáo phụ William chỉ đơn giản là muốn tương lai của mình được bảo đảm mà thôi. Chỉ cần ông giúp tôi một tay, tôi nhất định sẽ giúp ông ngồi lên được vị trí lão đại!”

Giáo phụ William hoàn toàn sững người...

- Xem ra anh muốn phản bội!

- Người muốn phản bội đâu chỉ có mình tôi! Chẳng phải giáo phụ William cũng vậy sao? Sao? không biết đề xuất vừa rồi của tôi có khiến giáo phụ William đồng ý không? – Phong nhìn ông ta rồi lên tiếng.

- Tôi không thể tin tưởng được người bán đứng chủ nhân của mình, cũng thật sự không nghĩ ra được anh hợp tác với tôi nếu không phải vì vị trí lão đại thì là vì cái gì? – Giáo phụ William nói ra mối nghi ngờ trong lòng.

- Tôi và ông hoàn toàn khác nhau, ông muốn địa vị và quyền thế, còn tôi... chỉ muốn tính mạng Lãnh Thiên Dục mà thôi! – Phong nói từng câu từng chữ.

- Anh ẩn núp bên cạnh hắn nhiều năm như vậy, chính là vì mục đích này sao? – Giáo phụ William nghi hoặc hỏi lại.

- Đúng, Lãnh Thiên Dục đã giết người thân của tôi, nhiều năm như vậy tôi vẫn ôm mối thù này để ở bên cạnh hắn. Tôi muốn mở cho hắn con đường tương lai rộng mở rồi sau một đêm khiến hắn chỉ còn lại hai bàn tay trắng, dù là quyền lợi hay là tính mạng của hắn! – Ánh mắt Phong đầy tàn nhẫn, giọng nói cũng ngập tràn hận thù.

Giáo phụ William nhìn Phong một lúc lâu mới chậm rãi mở miệng: “Tôi nghĩ giáo phụ Nhân Cách cũng là quân cờ trong tay anh? Cái chết của ông khiến tôi không yên tâm được!”

- Cái chết của giáo phụ Nhân Cách là do ông ta gieo gió gặt bão, Lãnh Thiên Dục cũng đã muốn lấy tính mạng của ông ta. Chẳng lẽ giáo phụ William cho rằng người như vậy còn có giá trị lợi dụng sao?

- Tôi không dám khẳng định mình có phải là giáo phụ Nhân Cách tiếp theo hay không! – Giáo phụ William cất giọng nhàn nhạt.

Phong nhẹ nhàng cười rồi nói: “Giáo phụ William quên mất một việc rồi! Lãnh Thiên Dục không hề nghi ngờ ông, nhiều năm qua vẫn luôn tận tâm tận lực với ông, lại thêm ông là người đức cao vọng trọng, Lãnh Thiên Dục cũng nhiều lần nhường nhịn con gái ông, có thể thấy hắn không hề chừng ông chút nào!”

- Vậy anh muốn tôi giúp anh làm gì? – Giáo phụ William trực tiếp hỏi.

Phong đưa mắt nhìn ra cảnh bên ngoài cửa sổ, giọng nói cực kì thâm độc vang lên: “Rất đơn giản, chỉ cần ông tạo ra được sóng gió trong nội bộ tổ chức Mafia, khiến các giáo phụ khác bất mãn với Lãnh Thiên Dục là được”.

CHƯƠNG 12: CẦU KẾT (3)

- Gây sóng gió?

Giáo phụ William nghe vậy, toàn thân hơi run lên. Lát sau, đôi mắt ông ta lóe lên ý cười: “Phong, chỉ như vậy thôi là có thể khiến Lãnh Thiên Dục rơi vào chỗ chết ư? không biết cậu quá xem nhẹ năng lực của hắn hay là đánh giá quá cao năng lực của bản thân rồi?”

Phong giận quá hóa cười: “Giáo phụ, nói gì không quan trọng, quan trọng là... những lời nói đó là do ai nói ra! Ngài giáo phụ đừng quên, tôi đã ở bên cạnh Lãnh Thiên Dục nhiều năm, trên dưới Mafia đều biết tôi là người trung thành và tận tâm với hắn ta. Chỉ cần bên tôi tạo được những tin đồn bất lợi với Lãnh Thiên Dục, lại thêm ngài giáo phụ vận dụng quyền thế của mình để giúp tôi nữa thì tự nhiên sẽ có được sự tin tưởng của những người khác. Có được sự tin nhiệm của các gia tộc rồi, tôi nghĩ Lãnh Thiên Dục sẽ không ngủ yên được đâu!”

- Cậu hận hắn ta như vậy sao, thậm chí không ngại thiệt thòi? – Giáo phụ William nhìn Phong, nghi ngờ hỏi.

- Đúng! Tôi chỉ muốn cái mạng của Lãnh Thiên Dục, tôi muốn hắn phải mở to mắt nhìn chính bản thân hắn mất đi tất cả, chết trong nghèo khổ! – Phong nheo đôi mắt đầy nguy hiểm lại.

- Cho nên giáo phụ à, ông thì muốn quyền lực của Lãnh Thiên Dục, còn tôi thì muốn mạng của hắn ta, chúng ta mỗi người có một mục đích, hợp tác hỗ trợ với nhau là tốt nhất. Đến lúc này mà ông vẫn còn mơ tưởng đến cái chức “Thái thượng hoàng” kia sao? Chỉ cần thành công thì ông sẽ trở thành “Hoàng thượng” rồi!

Giáo phụ William trầm mặc, giữa trán ông ta nhúu chặt lại, không khó để nhìn ra ông ta đang cân nhắc suy nghĩ. Nhiều năm như vậy, ông ta vẫn luôn cẩn thận, đúng là ông ta cũng muốn tranh giành quyền thế nhưng cũng biết mình chưa đủ sức lực.

Sau khi biết con gái mình thích Lãnh Thiên Dục, ông ta cảm thấy đây là một cơ hội trời cho. Ông ta ra sức tác hợp cho hai người, nhưng ai ngờ dù Phỉ Tô có cố gắng đến thế nào cũng không hề khiến Lãnh Thiên Dục đoái hoài đến, ngược lại còn bị làm cho bẽ mặt!

Giáo phụ William là một người có dã tâm lớn, vậy mà hôm nay Phong chủ động tới tìm ông ta, chuyện này... cũng có thể coi là một cơ hội, nhưng mà nguy hiểm cũng rất lớn!

Lãnh Thiên Dục là người thế nào, ông ta biết quá rõ. Sức bật và lực công kích của Lãnh Thiên Dục trong tổ chức bao nhiêu năm qua khiến ông ta không dám hành động thiếu suy nghĩ. Người đàn ông này có thể ngồi ở cái ghế đó lâu như vậy đã chứng tỏ hắn ta là người không hề đơn giản. Giáo phụ William rất lo lắng, nếu một khi sự việc bại lộ thì chờ đợi ông ta sẽ là cái chết tàn khốc nhất!

Đường như nhìn ra sự lo lắng của giáo phụ William, Phong nhếch mép lên:

- Xem ra giáo phụ William vẫn còn do dự lắm! thật đáng tiếc, nếu tôi là ông thì tuyệt đối sẽ không cam lòng thua trong tay một thằng nhãi mà sẽ tìm kế giành lại địa vị của hắn, nâng cao địa vị của gia tộc mình lên!

nói xong, anh ta cười lạnh một tiếng, chuẩn bị đi ra ngoài thư phòng.

- Từ từ đã! – Giáo phụ William thấy anh ta định rời đi liền mở miệng gọi lại...

Phong không nói gì, chỉ dừng bước nghiêng người sang một bên, đôi mắt đen nhìn thẳng vào giáo phụ William...

Giáo phụ William nhìn Phong rồi lại đi đến góc quầy bar, chậm rãi rót hai ly rượu đỏ, đưa một ly cho Phong...

- Chúng ta chỉ có thể thành công, không được phép thất bại!

Phong nhếch mép cười, cụng ly với giáo phụ William: “Hợp tác thành công!”

nói xong, hai người uống cạn ly rượu!

Đêm xuống, biệt thự Lãnh gia toát lên vẻ đẹp mỹ lệ, ánh trăng trong trẻo chiếu rọi xuống khối kiến trúc màu trắng càng mộng khiến nó như đang ở trong thế giới mộng ảo.

Trong phòng ngủ, Thượng Quan Tuyên trần trọc mãi rồi cũng ngồi dậy, mái tóc dài hơi rối rũ xuống theo từng đường cong trên người cô, trông vô cùng duyên dáng.

cô biết gần đây Lãnh Thiên Dục đang bắt đầu điều tra nguyên nhân cái chết của giáo phụ Nhân Cách, cô cũng biết Phong nhất định sẽ không chịu ngồi yên.

Bầu không khí cũng phảng phất sự bất ổn khiến cô cảm thấy khó thở. cô xoay người xuống giường, lấy một chiếc hộp nhỏ được giấu trong một góc bí mật. Chiếc hộp được mở ra, con chip nằm bên trong.

Đây chính là con chip công nghệ à tất cả mọi người đều muốn có được. Hôm nay cô đến biệt thự của Lãnh Thiên Hi, giấu Bùi Vận Nhi để lấy lại nó. Bây giờ nó đang nằm trong tay cô, liệu cô có nên giao nó cho Lãnh Thiên Dục không?

Nếu không có sự tồn tại của Phong thì Thượng Quan Tuyền sẽ không do dự mà giao con chip cho Lãnh Thiên Dục. Nhưng... nếu cô thật sự làm vậy thì nhất định Niếp Ngân và tổ chức sẽ gặp nguy hiểm!

cô thầm thở dài một hơi, cất con chip vào chỗ cũ rồi đi ra khỏi phòng...

Trong thư phòng trên tầng ba, bức tường kính phát ra những tia sáng sắc lạnh. Sau khi nút điều khiển được bật lên, bức tường liền biến thành một màn hình video...

- Hello, Thiên Dục, vội vàng tìm tớ có phải là có chuyện tốt gì không thể? – Hình ảnh của Cung Quý Dương hiện lên trên màn hình, trên mặt anh ta là một nụ cười vô cùng hấp dẫn như mọi khi...

- À... tớ biết rồi, chắc chắn là cậu không ngủ được nên mới tìm người nói chuyện phiếm chứ gì? Người đàn ông đầy tinh lực như cậu, vậy mà lúc này Thượng Quan Tuyền lại mang thai, chắc cậu khó chịu lắm nhỉ?

- Quý Dương, tớ thấy cậu càng ngày càng giống động vật đơn bào rồi đấy!

Lãnh Thiên Dục biết Cung Quý Dương sẽ chẳng nói được câu gì đứng đắn hết. Cái tên này mà không khiến người khác tức điên lên thì chắc chắn là rất khó chịu!

Cung Quý Dương nhún nhún vai...

- Sao? Hôm nay có việc gì mà phải tìm đến người ai gặp cũng yêu quý thế? Cậu đâu có thói quen chủ động muốn ôn lại chuyện cũ đâu! – Anh ta lười biếng mở miệng nói.

Lãnh Thiên Dục cong môi lên cười, đúng là bạn tốt có khác, hiểu nhau vô cùng!

- Xem giúp tớ loại đạn này được phân phối đến quốc gia nào, gia tộc nào sử dụng nó?

hắn lấy viên đạn từ trong chiếc túi ra, đưa lên trước màn hình cho Cung Quý Dương xem.

- Nay, Lãnh Thiên Dục, cậu quá đáng quá nhé, tớ là người giúp việc cho cậu đấy à? Lần trước vì tra giúp cậu loại đạn kia đã khiến tớ hao tổn tâm trí lắm rồi đấy nhé. Hôm nay lại là chuyện này à, tớ là một tổng giám đốc nhé, không phải bảo mẫu của cậu đâu!

trên màn hình, Cung Quý Dương lười biếng dựa người vào sofa, kháng nghị, dáng vẻ không có chút nghiêm túc nào.

222. Chương 222

HỒI 13 - CHƯƠNG 13: ĐIỀU TRA (1)

Lãnh Thiên Dục nghe Cung Quý Dương nói vậy thì chỉ nhếch mép cười. Hắn không nói gì thêm, chỉ dựa người vào ghế, đôi mắt thâm thúy nhìn Cung Quý Dương trên màn hình như đang muốn nói “Cậu dám không giúp tớ tra ra à, cứ thử xem”.

Quả nhiên, Cung Quý Dương thấy hắn như vậy thì lắc đầu, thở than một tiếng, anh ta vuốt vuốt mái tóc ngắn rồi lên tiếng:

- Được rồi, tớ giúp cậu là được chứ gì, đừng có bày ra vẻ sắp giết người diệt khẩu như thế!

Ý cười bên môi Lãnh Thiên Dục càng đậm hơn, hắn giơ viên đạn lên: “Xem cho chuẩn vào!”

Cung Quý Dương nhếch môi cười, dường như bất mãn trước việc Lãnh Thiên Dục khinh thường mình. Nhưng khi nhìn rõ viên đạn đó, nụ cười bên môi anh ta dần tắt đi...

- Thiên Dục, cậu lấy viên đạn này ở đâu?

Lãnh Thiên Dục nhìn anh ta, lên tiếng: “Lấy ra từ thi thể của giáo phụ Nhân Cách, lúc trước Tuyền bị trúng đạn cũng chính là loại đạn này”.

Cung Quý Dương có vẻ dăm chiêu, anh ta hơi nhíu mày lại: “Loại đạn này không cần tra ra cũng biết, nay nay Cung thị đã ngừng cung cấp loại đạn này rồi”.

- Ngừng cung cấp? – Lãnh Thiên Dục không ngờ đáp án lại như vậy, giọng nói hơi giật mình.

Cung Quý Dương nhún vai: “Đúng, vì hai năm gần đây rất thiếu hàng nên năm nay không cung cấp loại đạn này nữa”.

Lãnh Thiên Dục chăm chú nhìn viên đạn lạnh lẽo trong tay, ánh mắt lạnh lùng quan sát rất kỹ, sau đó hỏi Cung Quý Dương: “Liệu Mafia có hàng tích trữ không?”

- không thể! Cậu cũng hiểu rõ quy định về súng ống đạn dược trong tổ chức Mafia mà. Mỗi năm Cung thị cung cấp đạn dược cho Mafia đều tiến hành kiểm kê cực kì nghiêm ngặt, hơn nữa mỗi năm đều phân phối những loại đạn khác nhau, cho dù có giống nhau thì cũng phải vài năm sau mới lặp lại một lần. Cho nên chuyện cậu nhắc tới là không tồn tại! – Cung Quý Dương đáp lời.

- Có thể tra ra tư liệu liên quan đến loại đạn này không? – Lãnh Thiên Dục hỏi.

- Tất nhiên là được! Tổ sẽ cho trợ lý chuẩn bị tư liệu rồi gửi cho cậu, về cơ bản sẽ có thời kỳ sản xuất đạn, nơi chế tạo, địa điểm giao hàng và thông tin về người mua! – Cung Quý Dương lên tiếng.

Anh ta được gọi là thiên tài phát minh đạn dược, vậy nên cực kì thành thạo về các loại súng và đạn. Chỉ cần xem một chút thôi là có thể nói ra những điều liên quan.

- Cảm ơn người anh em! – Lãnh Thiên Dục lắc lắc ly rượu trong tay, nở nụ cười – cô gái Tử Tranh của cậu thế nào rồi?

Cung Quý Dương hú lên quái dị rồi nhún mày hỏi: “Này? Sao tự dưng lại quan tâm đến đời sống của tớ thế? thật khó tin đấy nhé!”

Lãnh Thiên Dục cố ý dập tắt ý nghĩ của anh ta...

- Cậu phong lưu đào hoa như thế mà cũng cần bọn tớ phải lo lắng đến chuyện tình cảm cơ à? Chẳng qua tớ có việc muốn hỏi cô gái Tử Tranh của cậu thôi!”

Cung Quý Dương khó hiểu!

Lãnh Thiên Dục thấy anh ta rất tò mò nhưng lại không giải thích gì nhiều, chỉ nhàn nhàn nói một câu:

- không phải cậu vẫn nói dạo này không được Tử Tranh chú ý đến à? nói không chừng tớ cao hứng lại nói tốt cậu vài câu trước mặt cô ấy đấy...

- Thiên Dục, từ từ đã nào, tớ sẽ kết nối cậu với cô ấy ngay, cậu nhớ phải nói tốt cho tớ đấy...

Cung Quý Dương nghe vậy, tinh thần lập tức tỉnh táo lại, không nói nhiều lời mà tiến hành kết nối video.

không bao lâu sau, trên màn hình hiện ra hình ảnh của Sầm Tử Tranh, cô đang ở trong một văn phòng cực kì sáng sủa.

- Lãnh tiên sinh!

Giọng nói nhàn nhạt của cô lộ sự khó hiểu, rõ ràng cô không ngờ Lãnh Thiên Dục sẽ chủ động liên hệ với mình!

- cô Sầm, xin lỗi vì đã quấy rầy cô. Tôi biết cô Sầm rất am hiểu về lĩnh vực thiết kế thời trang nên tôi muốn nhờ cô xem giúp tôi thứ này! – Lãnh Thiên Dục vừa nói vừa rút sợi tơ vàng ra, vẻ mặt cực kì thành khẩn.

- Đây là...

Sầm Tử Tranh nhìn thoáng qua rồi điều chỉnh lại góc độ màn hình, thì thầm lên tiếng: “không phải là sợi tơ vàng sao?”

- Đúng, đây là sợi tơ vàng được lấy ra từ quần áo. không biết cô Sầm có biết hiện nay loại sợi tơ vàng này được lựa chọn để cắt may cho loại trang phục nào không? – Lãnh Thiên Dục hỏi.

Sầm Tử Tranh mỉm cười nói: “Loại sợi tơ vàng này là mẫu thiết kế cực kì đặc biệt, nói trắng ra giống như độc quyền vậy. Nếu muốn dùng loại tơ vàng này cắt may cho trang phục thì phải kể đến nhà thiết kế nổi tiếng Cola của nhãn hiệu LAY. Qua quá trình thiết kế của ông ấy, mỗi trang phục đều được đính loại sợi tơ vàng này!”.

- Nhân hiệu LAY? Đây hình như là nhân hiệu trang phục của nam giới? – Lãnh Thiên Dục biết đây là nhân hiệu thời trang quốc tế.

- Đúng! Các sản phẩm của LAY đều hướng đến đối tượng chủ yếu là nam giới, hơn nữa cực kì thích hợp cho những người đàn ông thành công trên dưới bốn mươi tuổi. Đây là thương hiệu quốc tế trẻ nhất trong giới thời trang! – Sầm Tử Tranh giải thích hết sức chuyên nghiệp.

Lãnh Thiên Dục nghe vậy liền trầm xuống, đôi mắt chim ưng cũng nheo lại.

- Lãnh tiên sinh?

Sầm Tử Tranh dường như cũng phát hiện sự thay đổi của hắn, hơi lo lắng gọi.

Thấy tiếng gọi, Lãnh Thiên Dục liền khôi phục lại dáng vẻ bình thường, đôi mắt ánh lên tia tán thưởng: “cô Sầm không hổ là nhà thiết kế chuyên nghiệp hàng đầu thế giới, khó trách Quý Dương bao năm qua vẫn không quên được cô!

đã biết được đáp án, hắn không quên lời hứa với Cung Quý Dương!

HỒI 13 - CHƯƠNG 13: ĐIỀU TRA (2)

Ai ngờ Sầm Tử Tranh vừa nghe đến tên Quý Dương thì nụ cười trên môi chợt biến mất, vẻ mặt cô trở nên khó coi ngay lập tức. cô lạnh nhạt lên tiếng:

- Tôi nghĩ có lẽ Lãnh tiên sinh đã hỏi xong rồi, ngại quá, tôi còn phải hoàn thành một bản thiết kế nữa, không tiếp chuyện anh được nữa!

nói xong, cô không đợi Lãnh Thiên Dục kịp mở miệng nói thêm, lập tức ngắt kết nối.

Lãnh Thiên Dục chỉ có thể cười khổ, bất đắc dĩ lắc đầu, có lẽ Cung Quý Dương vẫn còn phải vất vả nhiều lắm đây!

Lãnh Thiên Dục đang nghiên cứu tư liệu về loại đạn Cung Quý Dương vừa gửi thì chợt thấy màn hình nhấp nháy tín hiệu kết nối.

Nhìn tín hiệu nhấp nháy liên tục, Lãnh Thiên Dục không khỏi buồn cười...

Cái tên này làm gì mà phải gấp gáp thế chứ!

- Thiên Dục, sao rồi? Cậu có nói tốt cho tớ trước mặt Tử Tranh không? – Vừa được kết nối, giọng nói lo lắng và sốt ruột của Cung Quý Dương liền vang lên.

Lãnh Thiên Dục cũng đã quen, chỉ cần nhắc đến Sầm Tử Tranh thì Cung Quý Dương đều luống cuống cả chân tay, hoàn toàn mất đi sự phong lưu và ung dung vốn có.

- Xem ra cô ấy vẫn còn có thành kiến với cậu lắm, vừa nhắc đến tên cậu là cô ấy đã tránh như tránh quỷ rồi! – Ngữ khí của hắn có phần tiếc nuối.

Vẻ mặt chờ đợi của Cung Quý Dương chợt tối sầm xuống, trong lòng như không biết phải làm thế nào.

- Quý Dương...

Lãnh Thiên Dục chưa bao giờ phải an ủi người khác nên khi thấy bạn mình như vậy, hắn cũng ngẩn ra.

- Được rồi Thiên Dục, cậu không cần phải an ủi tớ! – Cung Quý Dương khoát tay, khi ngẩng mặt lại, khuôn mặt lại khôi phục như cũ.

- nói về chuyện của cậu đi, cậu tìm Tử Tranh cũng vì muốn điều tra cái chết của giáo phụ Nhân Cách à? – Anh ta nhanh chóng điều chỉnh lại tâm trạng của mình, dường như không hề nhìn ra anh ta vừa phải chịu đả kích.

Lãnh Thiên Dục thấy Cung Quý Dương có vẻ không sao thì gật đầu nói: “Đúng, tớ muốn hỏi xem có thể tìm sợi tơ vàng trên loại trang phục nào!”

- Giáo phụ Nhân Cách để lại thứ đó à? – Cung Quý Dương tò mò hỏi.

- nói chính xác hơn là hung thủ đã để lại, vì giáo phụ Nhân Cách nắm chặt sợi tơ vàng trong tay trước khi chết! – Lãnh Thiên Dục cũng đã xem xong tài liệu, lên tiếng nói.

- Xem ra cậu đã biết hung thủ là ai rồi! – Cung Quý Dương chưa bao giờ nghi ngờ hiệu suất làm việc của Lãnh Thiên Dục.

Lãnh Thiên Dục hừ lạnh một tiếng, nhưng đáy mắt vụt qua tia buồn bã: “Con người chỉ sống có một lần, tớ đã mở rộng tiền đồ cho cậu ta rồi, tại sao lại cứ phải cố chấp như vậy chứ?”

hắn nói cho Cung Quý Dương nghe, cũng là nói cho chính mình nghe.

- Xem ra cậu đã biết ai là gián điệp từ lâu rồi!

Lãnh Thiên Dục nghe vậy liền nhú mày lại: “Dựa theo hành vi phạm tội mà nói thì giáo phụ Nhân Cách chết chẳng có gì đáng tiếc, chẳng qua tớ chưa muốn giết ông ta vội thôi. Tớ muốn xác định người đứng sau ông ta. Việc đi Singapore chỉ là mư kế mà thôi, một khi tớ muốn tra ra giáo phụ Nhân Cách thì người đứng sau ông ta sẽ không nhịn được, nhất định phải ra tay giết người diệt khẩu!”

- Cẩn thận chó cùng rứt giậu! – Cung Quý Dương nhắc nhở.

- Tớ sẽ chú ý! – Lãnh Thiên Dục hiểu rõ sự lo lắng của Cung Quý Dương!

Cung Quý Dương nhìn Lãnh Thiên Dục rồi lên tiếng đầy hàm ý: “Thiên Dục, trước kia cậu tàn nhẫn như vậy, làm gì cũng đến mức liều chết, nhưng giờ cậu đã bị uy hiếp, chỉ sợ có một số việc không nằm trong tầm kiểm soát của cậu đâu!”

Lãnh Thiên Dục cũng hiểu ý của Cung Quý Dương, trước kia hắn không có ai vướng bận, dù có em trai, em gái nhưng hắn đã sắp xếp cẩn thận.

Tuy nhiên hiện giờ thì khác, hắn có Tuyền, có con của hắn, khi đối mặt với nguy hiểm, hắn sẽ phải chú ý đến rất nhiều chuyện. Đây là việc tất cả mọi người đều biết, nếu hắn là nội gián thì nhất định hắn cũng sẽ nhắm vào điểm này.

trên bầu trời đen đặc đột nhiên vang lên tiếng sấm, xem ra trời sắp đổ mưa, áp lực trong bầu không khí khiến con người ta dễ sinh khó chịu, dường như khó có thể hít thở!

Mở cửa phòng ngủ ra, ngọn đèn chiếu lên bóng hình cao lớn của Lãnh Thiên Dục! Đôi mắt đen của hắn nhanh chóng nhìn một lượt căn phòng, sau đó hắn lạnh giọng hỏi to:

- Dì Trần! Dì Trần... – Giọng nói chứa đầy lo lắng.

không bao lâu sau, tiếng bước chân vội vã truyền đến...

- Đại thiếu gia, sao vậy? – Dì Trần thở hổn hển chạy đến trước mặt Lãnh Thiên Dục, gấp giọng hỏi.

Lãnh Thiên Dục vung tay lên, đẩy tất cả cửa phòng ra!

- Tuyền đâu? cô ấy đâu rồi? – Hàng lông mày của hắn nhíu chặt vào nhau, xem ra tâm trạng của hắn đang cực kì sốt ruột và đầy nghi ngờ.

Dì Trần nhìn căn phòng trống không, sắc mặt trở nên cực kì mất tự nhiên: “Đại thiếu phu nhân không có trong phòng ư? Như vậy đi, tôi sẽ lập tức gọi người làm đi tìm, không biết chừng phu nhân đi tản bộ ở vườn hoa!”

Tuy bà không biết tại sao đại thiếu gia lại khẩn trương và căng thẳng như vậy nhưng dù sao đã muộn thế này, ngoài trời sắp đổ cơn mưa, mà biệt thự Lãnh gia lại rộng như vậy, một cô gái trẻ còn đang mang thai chạy đi đâu không biết!

- Lập tức triệu tập tất cả mọi người, cẩn thận kiểm tra cả trong lẫn ngoài biệt thự cho tôi! – Lãnh Thiên Dục siết chặt tay lại, trong lòng dâng lên dự cảm xấu.

- Vâng, tôi lập tức đi làm!

Di Trần thấy vẻ mặt Lãnh Thiên Dục cực kì nghiêm túc cũng hiểu tình hình rất gấp gáp, bà lập tức chạy xuống triệu tập người làm.

- Tuyền...

hắn thì thầm gọi tên cô, đầu lông mày nhíu chặt lại, trong lòng càng thêm tự trách bản thân. Nhất định là chán quá nên cô mới ra khỏi phòng, tại sao hắn lại không dành thời gian ở bên cô chứ?

223. Chương 223

HỒI 13 - CHƯƠNG 14: UY HIẾP? BỨC VUA THOÁI VỊ?

Ánh trăng chiếu xuống khiến chiếc bóng của một cô gái kéo dài ra phía sau, từng làn gió mát rượi thổi qua...

Thượng Quan Tuyền một mình đi ra biệt thự. không biết vì sao nhưng cô chỉ muốn đi dạo loang quanh không có mục đích như vậy. Vừa hít thở bầu không khí bên ngoài, vừa nhìn lên ánh đèn sáng trong phòng sách, Thượng Quan Tuyền chỉ muốn xông vào nói cho Lãnh Thiên Dục biết toàn bộ chân tướng mọi việc!

cô đặt tay lên bụng dưới, dường như có thể cảm nhận được một sinh mệnh bé nhỏ đang trong bụng mình. Chẳng bao lâu sau, bụng cô sẽ càng ngày càng lớn, cô sẽ giống con gấu bự ngốc nghếch mất thôi!

cô ngồi xuống một chiếc ghế, nhẹ nhàng vỗ lên bụng, ánh mắt đầy hạnh phúc!

Liệu đây có phải là thật không?

Cho tới bây giờ cô vẫn không ngừng tự hỏi chính bản thân mình, hạnh phúc ngắn ngủi như vậy, còn cô thì tham lam sợ vượt mất nó...

Lãnh Thiên Dục tuy là người lạnh lẽo như băng nhưng lại hòa tan trái tim cô, khiến cô lưu luyến nhớ nhung hắn, cô sợ mọi thứ sẽ biến mất...

không được!

Thượng Quan Tuyền trầm mặt xuống, đứng bật dậy!

không được! Rốt cuộc cô cũng nhận ra sự trống trải trong lòng mình. Kể từ khi biết rõ mọi chuyện, cô đều cảm thấy mâu thuẫn, rõ ràng có thể giúp Lãnh Thiên Dục, vậy tại sao lại không làm?

hắn là người đàn ông cô yêu thương nhất, nếu hắn đã dùng cảm đối mặt với tình cảm của mình thì tại sao cô lại không thể? Tại sao cô không thể vì tình yêu này mà hi sinh?

Thượng Quan Tuyền càng nghĩ càng thấy kích động... cô muốn nói tất cả mọi chuyện cho Lãnh Thiên Dục, cô cũng sẽ đón nhận hậu quả!

Nghĩ tới đây, vẻ mặt cô càng thêm kiên định. cô yêu Lãnh Thiên Dục, cô sẽ không để hắn xảy ra chuyện gì! cô nhanh chóng chạy về biệt thự, sau khi suy nghĩ thông suốt, cô cảm thấy trong lòng rất thoải mái!

Nhưng, ngay lúc Thượng Quan Tuyền chạy đến chỗ rẽ thì một bóng hình cao lớn và rắn chắc chắn ngay trước mặt cô...

Thượng Quan Tuyền kinh hãi, lập tức ngẩng đầu nhìn, đập vào mắt cô lại một đôi mắt thâm sâu khó dò!

- Phong Nhãn? – cô hoàn toàn chấn động.

- cô muốn làm gì? – Phong Nhãn lạnh lẽo cất giọng.

Thượng Quan Tuyền bình tĩnh đáp: “đã muộn thế này rồi, đương nhiên là tôi muốn về nhà!”

Phong Nhãn cười quỷ dị: “Tôi thấy cô đang trên đường đi nói mọi chuyện cho Lãnh Thiên Dục biết”.

- Anh...

Thượng Quan Tuyền ghen lời, lúc này cô mới nhận ra mấy ngày nay Phong Nhãn luôn theo dõi hai người bọn họ!

Anh ta đã dự đoán được rằng cô sẽ không kìm nén được, nói mọi chuyện cho Lãnh Thiên Dục biết sao?

- Phong Nhãn, dừng tay lại đi, Lãnh Thiên Dục đã nghi ngờ anh rồi!

Thượng Quan Tuyền thấp giọng đề nghị, dù sao hai người đều là người của tổ chức BABY-M, tuy cô cảm thấy Phong Nhãn là một sự uy hiếp với cả Niếp Ngân và Lãnh Thiên Dục nhưng xuất phát từ tình nghĩa, cô vẫn nhắc nhở anh ta một câu.

Ai ngờ Phong Nhãn nghe vậy mà không hề hoang mang chút nào, chỉ mỉm cười nói: “Tôi đã đoán ra sẽ có ngày hôm nay, cho nên đã dự tính sẵn mọi chuyện rồi...”

Anh ta nhìn Thượng Quan Tuyền, ánh mắt đột nhiên thay đổi, giữ chặt lấy tay cô...

- Hơn nữa... điểm yếu của hắn đang nằm trong tay tôi!

Thượng Quan Tuyền mở to hai mắt, cô cảm thấy trước mắt như tối sầm lại, dần dần, bóng đêm bao trùm lấy cô...

Bốp...

Lãnh Thiên Dục đập mạnh tay lên bàn!

- không tìm được? Ngay cả một cô gái mà mấy người cũng không tìm được à? – Giọng nói của hắn cực kỳ lạnh lẽo và vang dội khiến cho cả đại điện như đóng băng.

Thượng Quan Tuyền mất tích rồi!

Đây là chuyện Lãnh Thiên Dục sợ nhất, nhất là vào lúc này, hắn càng lo lắng hơn.

Mọi người đã lật tung cửa biệt thự Lãnh gia, tìm kiếm không sót một góc ngách nào nhưng vẫn không thấy bóng dáng Thượng Quan Tuyền đâu.

Lúc này, hai vị chấp pháp và Vân và Vũ đang đứng cùng Lãnh Thiên Dục, vẻ mặt cực kỳ căng thẳng. Suốt cả một đêm, hai người đã phải nhiều thuộc hạ đi tìm nhưng vẫn không có kết quả!

Đúng lúc này, bóng dáng Lôi xuất hiện trên đại điện!

- Lão đại... – Giọng nói của anh ta hơi hoang mang, đây là chuyện chưa từng xảy ra.

Lãnh Thiên Dục nheo đôi mắt chim ưng lại: “Có chuyện gì?”

Dự cảm không lành đang dâng lên trong lòng hắn...

Lôi đứng lại, thở hổn hển, bộ dạng này của anh ta khiến Vân và Vũ kinh ngạc.

- William, giáo phụ William và mấy giáo phụ khác đang trên đường đến đại điện, bọn họ nói... bọn họ tới...

- Tới làm gì? – Trong lòng Lãnh Thiên Dục đã hiểu ra bảy tám phần, hắn lạnh giọng hỏi.

Lôi hít sâu một hơi rồi nói: “Bọn họ nói muốn tới để ép lão đại... từ chức!”

Vân và Vũ kinh ngạc, đồng thanh thốt lên: “Cái gì?”. Bọn họ có nghe nhầm không?

Lôi nặng nề gật đầu, xác nhận bọn họ không hề nghe nhầm!

Ba người đưa mắt nhìn Lãnh Thiên Dục, dường như một trận dông bão đang đón chờ ở phía trước...

Bọn họ cũng không muốn sẽ phải nhìn thấy “cách mạng giết người” một lần nữa!

Về mặt của Lãnh Thiên Dục vẫn hết sức tĩnh lặng, không hề dao động chút nào, dường như mọi chuyện đều nằm trong dự liệu của hắn!

- Lão đại, theo tôi biết thì giáo phụ William đã liên kết với mười giáo phụ khác để đến đây, lý do là về vấn đề thân phận của ngài! – Lôi lo lắng nói.

224. Chương 224

HỒI 13 - CHƯƠNG 15: UY HIẾP Ở KHẮP MỌI NƠI

Vân và Vũ đưa mắt nhìn nhau, hai người cũng đồng thời nhìn Lãnh Thiên Dục, dường như họ đều vô cùng ngạc nhiên trước nguyên nhân được đưa ra.

Vẻ mặt tĩnh lặng của Lãnh Thiên Dục dần lạnh đi, lát sau, hắn ngồi xuống ghế, ánh mắt lóe lên tia sắc bén.

- Tôi lại muốn linh giá năng lực của bọn họ một lần đấy!

- Lão đại... – Lôi nhìn Lãnh Thiên Dục, muốn nói lại thôi, ánh mắt vụt qua sự lo lắng.

- Cậu định nói gì? – Lãnh Thiên Dục thấy vẻ mặt Lôi như vậy liền hơi nhếch mép lên cười.

Lôi bước lên một bước, đè thấp giọng nói...

- Lão đại, sao lại không thấy Phong đâu?

Phong là cánh tay phải của Lãnh Thiên Dục, nhưng hôm nay lại không hề thấy bóng dáng đâu cả? Chẳng lẽ mọi chuyện đúng như Thượng Quan Tuyền nghi ngờ?

Anh ta còn nhớ lần trước Thượng Quan Tuyền nhờ mình giúp đỡ, lúc đó cô cũng nói với anh ta dù có thể nào cũng phải bảo vệ sự an nguy của Lãnh Thiên Dục, những lời này khiến anh ta cực kì chú ý đến. Tuy lần trước anh ta vẫn còn nghi ngờ việc Thượng Quan Tuyền mất trí nhớ chỉ để hoàn thành nhiệm vụ, nhưng về sau anh ta cũng nhận ra được tình cảm chân thành mà Thượng Quan Tuyền dành cho Lãnh Thiên Dục.

Thượng Quan Tuyền hoàn toàn không có lợi gì khi gây xích mích giữa bốn chấp pháp, vậy tại sao cô chỉ nghi ngờ một mình Phong?

Lãnh Thiên Dục nghe Lôi nói vậy, ánh mắt lóe lên tia khác thường khiến người khác không nắm bắt được. Hắn chậm rãi mở miệng: “Cậu ta sẽ đến, nhưng giờ chưa phải lúc!”

Lôi nhíu mày lại, dường như phát hiện đã có chuyện xảy ra!

Đúng lúc này, phía bên ngoài đại điện truyền đến âm thanh ồn ào...

- Xin lỗi, không có lệnh của lão đại thì các vị giáo phụ không được vào trong! – Một người vệ sĩ đứng chắn trước cửa, ngăn mấy giáo phụ lại.

- Tránh ra, các người có tư cách ngăn cản chúng tôi à? – một giáo phụ hét lên.

- không được!

- Tránh ra! Nếu không dừng trách chúng tôi không khách khí!

Lúc các giáo phụ còn đang nhao nhao bên ngoài, cánh cổng đại điện từ từ được mở ra, dường như đang mở chiếc hộp Pandora, Lôi xuất hiện trước mặt mọi người!

- Chấp pháp Lôi! – Một người vệ sĩ đứng ở cửa thấy Lôi, lập tức cung kính cúi thấp người.

Lôi nhìn mười mấy vị giáo phụ ở cửa, vẻ mặt của họ đều đang cực kì phẫn nộ, anh ta yên lặng mỉm cười rồi nói: “Các vị giáo phụ, mời vào, ngài lão đại chờ các vị đã lâu!”

Đám giáo phụ không ngờ Lôi lại nói vậy, càng không dự đoán được tin tức đến tai Lãnh Thiên Dục nhanh như thế, bọn họ đưa mắt nhìn nhau, vẻ mặt dần trở nên dè dặt!

Trong phòng họp, Lãnh Thiên Dục nghiêm chỉnh ngồi ở chiếc ghế cao nhất, vẻ mặt không hề dao động chút nào, dường như mọi chuyện đều nằm trong dự đoán của hắn.

Khi hắn thấy đám người đi vào thì chỉ lạnh lùng nói một câu: “Các vị giáo phụ, mời ngồi!”

Đám giáo phụ đưa mắt nhìn nhau, không hiểu rõ ý tứ của Lãnh Thiên Dục. Hôm nay bọn họ đến muốn hỏi tội hắn, nhưng sao lại có cảm giác như đang bị hỏi tội vậy?

Lãnh Thiên Dục lại mở miệng: “Mấy vị giáo phụ không ngại việc làm trái quy tắc của tổ chức mà cùng nhau đến đây, xem ra rất bất mãn với Lãnh mỗ! Nếu đã đến đây thì các vị cứ nói đi, đừng ngại!”

Lời nói của hắn khiến vẻ mặt của đám người đầy cảnh giác, nhất là khi nhìn vào vẻ mặt bình tĩnh và yên lặng của hắn, bọn họ càng không biết nên làm gì. Tuy bọn họ đã quen với vẻ mặt này từ lâu nhưng nếu hắn đã biết mục đích tới đây của bọn họ mà vẫn không hề dao động, vẻ mặt vẫn hết sức thâm thúy khiến người khác không nhìn ra hắn đang suy tính gì.

một giáo phụ không kìm nén được liền nói: “Lão đại, ngài đã biết mục đích của chúng tôi vậy thì có thể nói thẳng ra được không. Chỉ cần ngài chủ động từ chức thì chúng tôi sẽ không truy cứu gì nữa”.

- Ông đang nói gì vậy? Còn cả mấy ông nữa... gan to đến mức dám bảo lão đại từ chức à? Thử hỏi ai có thể đảm nhận vị trí này chứ?

Vân nghe vậy, vẻ mặt đầy tức giận, anh ta hét lên...

- Vân! – Lãnh Thiên Dục cất giọng đầy uy nghiêm, ngăn cản hành động của Vân.

Sau khi quát xong, ánh mắt sắc bén của hắn lướt nhìn mười mấy giáo phụ rồi nhìn giáo phụ William, khẽ nhíu mày...

- Ý của giáo phụ William cũng là thế phải không?

Dù sao giáo phụ William cũng là một lão hồ ly, tuy ông ta biết Lãnh Thiên Dục là người khó đối phó nhưng nếu ông ta đã dám tập hợp các giáo phụ lại thì nhất định đã nắm chứng cứ trong tay.

Ông ta chậm rãi đứng lên, giọng nói già dặn vang lên:

- Lão đại, theo lý mà nói thì để ngồi lên vị trí này, dù có làm ra tội ác tày trời đến mức nào thì chúng tôi đều không có quyền can thiệp, cũng không thể can thiệp. Nhưng... chúng tôi tuyệt đối không thể dễ dàng tha thứ cho chuyện lão đại cấu kết với nội gián ngoài tổ chức!

- À...?

Lãnh Thiên Dục nghe vậy, ánh mắt lóe lên tia hứng thú, nhưng khi nhìn về phía giáo phụ William thì lại hết sức rét lạnh...

- Đủ rồi! – hắn lên tiếng.

Câu nói bất thành lời này khiến giáo phụ William rất khó hiểu, ông ta không hiểu ý của Lãnh Thiên Dục.

Nhìn vẻ mặt nghi hoặc của giáo phụ William, Lãnh Thiên Dục chậm chọc lên tiếng: “không phải các ngài đang muốn hỏi tôi à, hẳn là phải có chuẩn bị từ trước rồi, tôi nghĩ trong tay các ngài đã có rất nhiều chứng cứ rồi!”

Đám giáo phụ kinh hãi, người đàn ông này định liệu như thần, cứ như mọi chuyện đều nằm trong lòng bàn tay hắn, khiến bọn họ cảm thấy không thoải mái, nhất là giáo phụ William. Ông ta càng ngày càng cảm thấy người đàn ông trước mặt cực kỳ khó đối phó.

Cho nên lần này chỉ có thể thành công, không được phép thất bại. Nếu một khi để cho Lãnh Thiên Dục thắng được ván cờ này thì đừng nói là chức vị giáo phụ, mà có khả năng là cái đầu của bọn họ đều không giữ được.

Giáo phụ William chỉ ngạc nhiên trong giây lát, sau đó ông ta bình tĩnh lên tiếng: “Lão đại, rốt cuộc chuyện này có hiểu lắm gì không, tôi nghĩ sau khi xem những bức ảnh này thì mọi chuyện sẽ sáng tỏ cả thôi!”

nói xong, ông ta lấy ra một xấp ảnh chụp đặt lên bàn hội nghị, trong bức ảnh ngoài Lãnh Thiên Dục thì còn có... Niếp Ngân!

Địa điểm chụp chính là ở quán cafe và biệt thự Lãnh gia!

Lãnh Thiên Dục dướn người cầm bức ảnh gần nhất lên xem. hắn chỉ liếc mắt một cái rồi tiện tay vứt tấm ảnh xuống mặt bàn.

Sắc mặt Lôi cực kì nặng nề, anh ta bước lên một bước, thâm trầm nhìn giáo phụ William rồi nói: “Giáo phụ William, ông cho người theo dõi lão đại à? Ông đưa ra những bức ảnh này là có ý gì?”

- Chấp pháp Lôi, anh hiểu lầm rồi, tôi có những bức ảnh này chỉ là một sự tình cờ mà thôi! Trước giờ tôi chưa từng nghi ngờ lão đại, nhưng khi thấy những bức ảnh này thì tôi chỉ muốn công khai chúng để lão đại đưa ra lời giải thích hợp lý mà thôi!”

Giáo phụ William ung dung lên tiếng, tuy là người khởi xướng nhưng trông đáng vẻ ông ta lại cực kì khổ sở. Vị giáo phụ ngồi đối diện đột nhiên đập bàn đứng lên...

- Lãnh Thiên Dục! – Ông ta gọi thẳng tên Lãnh Thiên Dục, không hề khách khí chút nào!

- Nếu tôi nhớ không nhầm thì lúc trước Lãnh Ứng bị người của BABY-M bắt đi, rồi sau đó chết trong tay của một gia tộc khác. Tôi đã nghĩ rằng anh phải cực kì căm hận bọn chúng, nhưng thật không ngờ anh lại quên đi thù cha chết, kết bạn với kẻ địch, đúng là đồ trơ trên!

- Đúng!

một giáo phụ khác cũng đứng lên, lớn tiếng nói: “Thượng Quan Tuyền cũng là người của tổ chức đó, vậy mà anh lại say mê cô ta. Hôm nay anh phải cho chúng tôi một lời giải thích hợp lý!

- Các ông láo xược quá rồi đấy! Chỉ bằng những bức ảnh nực cười thế này mà định bôi nhọ lão đại à? Tôi thấy các ông tới đây nghe giải thích chỉ là giả, mưu quyền mới là thật.

Lôi cười lạnh, ánh mắt đầy lửa giận!

- Có phải bôi nhọ hay không thì trong lòng lão đại là rõ ràng nhất!

Vị giáo phụ ngồi phía bên phải chậm rãi lên tiếng, vẻ mặt đầy khinh thường: “Phải biết rằng có đôi khi lợi ích còn lớn hơn tất cả. Biết rõ là kẻ thù của mình, nhưng vì lợi ích thì sao có thể không cùng hợp tác với kẻ địch được chứ? Dù sao trong tổ chức Mafia cũng có quá nhiều thông tin có giá trị để tiết lộ ra ngoài!”

- Đúng là vớ vẩn! Sao ông dám nói lão đại như thế? – Lôi giận đến tím mặt.

- Lôi! – Lãnh Thiên Dục ngăn gọn mở miệng – Cứ để bọn họ nói tiếp!

- Vâng, lão đại! – Lôi đè ép lửa giận trong lòng, sau đó lùi về đứng phía sau Lãnh Thiên Dục.

Lúc này, giáo phụ William lại chậm rãi mở miệng: “Lão đại, thật ra hôm nay chúng tôi tới chỉ là muốn nghe ngài khẳng định một tiếng mà thôi. Dù sao ngài cũng là người đứng đầu tổ chức Mafia, dù là ai khi nhìn thấy những bức ảnh này cũng sẽ hiểu lầm”.

- Ông muốn nghe giải thích thế nào? – Lãnh Thiên Dục vô cảm hỏi.

- Những bức ảnh chụp này, cả quan hệ với tổ chức BABY-M nữa! – một giáo phụ khác hét lên.

- Nếu có người cố tình cung cấp những bức ảnh này ọi người thì tôi giải thích thế nào, các vị cũng chẳng tin! – Lãnh Thiên Dục lạnh nhạt lên tiếng.

- Vậy anh phải làm thế nào để chứng minh mình trong sạch đi chứ! – một giáo phụ khác đứng dậy, phẫn nộ nhìn Lãnh Thiên Dục.

Khuôn mặt Lãnh Thiên Dục vẫn hết sức hờ hững, ánh mắt lạnh lẽo nhìn ông ta rồi lại quét một lượt, chậm rãi mở miệng chất vấn:

- Các ngài hy vọng tôi sẽ chứng minh thế nào?

- Giết Niếp Ngân! – Hai ba giáo phụ cùng lên tiếng.

Lãnh Thiên Dục cười lạnh: “Tôi thật sự rất nghi ngờ năng lực của mấy vị giáo phụ đây. Giết Niếp Ngân ư? Tổ chức BABY-M lớn đến mức nào, suốt mấy năm qua tôi cũng chỉ có thể tiêu diệt được một nhóm nhỏ của tổ chức đó. Nếu Niếp Ngân chết thì chờ đợi mấy ông ở phía trước sẽ là một trận tai họa lớn đến mức nào chứ! Các ông hy vọng sẽ được thấy những thứ đó à?”

một câu hỏi khiến cho đám giáo phụ á khẩu, không thể trả lời được!

- Còn một biện pháp có thể chứng minh sự trong sạch nữa! – Giáo phụ William vững vàng chống lại đôi mắt lạnh lẽo của Lãnh Thiên Dục.

Lãnh Thiên Dục lặng thinh, ánh mắt nhìn đám giáo phụ dần trầm xuống...

- Giáo phụ William, ông không cần nói thì tôi cũng biết, nếu không giết được Niếp Ngân thì ông muốn tôi tự tay giết Thượng Quan Tuyền để chứng minh, phải không?

Lời nói hết sức lạnh lẽo như âm thanh từ địa phủ vọng lên, sát khí tỏa ra từ người hắn ngày càng đậm đặc.

Giáo phụ William ngẩn người...

hắn quả nhiên là am hiểu lòng người!

Giáo phụ ngồi bên cạnh giáo phụ William đứng dậy, thay ông ta nói tiếp: “Đúng, ý của chúng tôi chính là vậy! Chỉ có giết người phụ nữ này mới có thể chứng minh sự trong sạch của lão đại! Nếu anh không đồng ý thì chúng tôi không thể lý giải chuyện anh tiếp xúc với Niếp Ngân!”

Lãnh Thiên Dục nghe vậy, vẻ mặt lạnh lẽo như được phủ một lớp băng. Hắn không cười nữa, đôi mắt chìm ửng càng thêm âm trầm. Hắn chậm rãi đứng dậy, từng bước lại gần giáo phụ William và giáo phụ vừa lên tiếng...

- Ai đưa ra ý kiến giết Thượng Quan Tuyền, tôi sẽ giết người đó!

một câu nói khiến cả phòng họp rơi vào trạng thái yên lặng, thậm chí có thể nghe được hơi thở nặng nề.

- Tôi hiểu sự lo lắng của các vị giáo phụ, nhưng Lãnh mỗ làm việc luôn luôn công khai minh bạch, chưa từng giải thích với người nào. Nếu có người muốn ngồi lên vị trí lão đại này thì chỉ cần có khả năng, Lãnh mỗ sẽ vui vẻ đồng ý! – Hắn quay người, vừa đi vừa nói.

hắn dừng lại trước bàn hội nghị, đôi mắt u ám nhìn sắc mặt khó coi của đám giáo phụ rồi tiếp tục lên tiếng:

- Nhưng, nếu vọng tưởng rằng dùng thủ đoạn có thể bức tôi từ chức thì đúng là trò trẻ con, chỉ bằng mười mấy người thôi sao?

Đám giáo phụ hiểu rõ ý tứ của Lãnh Thiên Dục! Tổ chức Mafia phân bổ thế lực rải rác khắp nơi trên thế giới, vẫn có rất nhiều giáo phụ khác tin tưởng, đứng về phía hắn.

Hết hồi 13 ~

225. Chương 225

HỒI 14: PHỐI BÀY

CHƯƠNG 1: ĐẦU (1)

Thời gian cũng như con sóng biển

Đưa những thứ ẩn giấu dưới đáy biển nổi lên mặt nước

Cũng vui đi những chuyện cần phải quên

Mâu thuẫn như vậy

Nhưng lại chân thật như thế

Chân tướng trôi nổi

Nhưng không có cảm giác bị thương nào mà thời gian có thể làm giảm bớt

Tình yêu thăng trầm cùng thời gian để rồi hóa thành một

không có đáp án

Chỉ có thể tùy theo lòng người...

Đám giáo phụ ra về nhưng không có vẻ gì là cam tâm tình nguyện, thậm chí vẻ mặt toàn là toan tính và những âm mưu. Lãnh Thiên Dục cũng biết rõ điều đó! Hôm nay bọn họ đến chỉ để ra oai, phủ đầu với hắn mà thôi. Tuy ngoài mặt bọn họ nói dùng biện pháp ôn hòa để giải quyết nhưng thực tế lại không che giấu nỗi khát vọng quyền lực bên trong.

Sao Lãnh Thiên Dục có thể không biết tâm tư của bọn họ chứ. Chỉ là lúc này hắn không để tâm đến vương mắc của bọn họ, trong đầu hắn chỉ nghĩ đến chuyện Thượng Quan Tuyền mất tích!

- Ba người cũng lui ra ngoài đi!

hắn lạnh nhạt ra lệnh, thân hình cao lớn đứng trước cửa sổ nhìn thế giới phồn hoa dưới chân, tận sâu trong đôi mắt lạnh lẽo sự là đau khổ.

- Vâng! – Lôi và hai người cung kính đáp rồi lui ra ngoài.

Khi lựa chọn con đường này, Lãnh Thiên Dục đã chuẩn bị sẵn tâm lý, hơn nữa hắn cũng học được sự trầm tĩnh và tàn nhẫn. Ở đây không thể thiếu mưu mô, bị người khác tranh giành cướp đoạt cũng là chuyện bình thường, nhưng... từ trước tới giờ, hắn chưa từng phải cúi đầu trước một ai!

âm thanh rất nhỏ phía sang vang lên thu hút sự chú ý của Lãnh Thiên Dục, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ dần tối đi, bờ môi kiên nghị cong lên nụ cười tàn nhẫn...

- thật vất vả cho cậu khi nhiều năm như vậy phải giả vờ ở bên cạnh tôi!

hắn lạnh lẽo lên tiếng, chưa cần quay người lại hắn đã đoán ra người tới là ai.

- Lão đại quả nhiên là lão đại, dù có bị hãm trong ngục tù thì vẫn hồ hững và vô cảm như thường lệ! – Phong khiêu khích lên tiếng.

Lãnh Thiên Dục quay người lại, che khuất ánh sáng mặt trời bên ngoài chiếu vào phòng, chiếc bóng của hắn trong thoắt chốc che khuất bóng của Phong.

- Cậu bắt Tuyền đi chỉ muốn kiểm chế hành động của tôi! – Lãnh Thiên Dục lên tiếng.

hắn chưa bao giờ nghi ngờ về khả năng phán đoán của mình, cho nên những lời này không phải là câu hỏi mà là một lời khẳng định.

Phong cười, ngồi xuống ghế, vẫn vẻ trầm mặc và yên tĩnh như mọi khi.

- Muốn đầu trí cùng ngài lão đại danh tiếng lẫy lừng thì cũng phải áp dụng hết mọi biện pháp chứ!

- Xem ra cậu đã chuẩn bị từ trước rồi! – Lãnh Thiên Dục lạnh giọng nói, sắc mặt hết sức lạnh lẽo.

Phong nhẹ nhàng cười: “Lão đại là người cẩn thận, nếu không chuẩn bị đường lui thì tôi làm sao có thể giữ tính mạng cho đến tận bây giờ được chứ?”

Đôi mắt Lãnh Thiên Dục lạnh đi...

- Lập mưu với Thượng Quan Tuyền, giết chết cha con giáo phụ Nhân Cách, kích động giáo phụ William và các giáo phụ khác đối kháng với tổ chức Mafia, cậu làm nhiều chuyện như vậy, chẳng lẽ vẫn cho rằng mình sẽ rút lui an toàn sao?

Phong ra vẻ tiếc hận, nhượng mảy: “Ai mà chẳng biết ngài lão đại lòng dạ thâm sâu, nếu không có Thượng Quan Tuyền thì tôi thật sự không nắm chắc lắm điều đó!”

- Cậu muốn thế nào? – Lãnh Thiên Dục dứt khoát hỏi.

Phong đã ở sau lưng hắn làm nhiều chuyện như vậy, dựa theo tác phong cũng như thủ đoạn làm việc thì hắn nhất định sẽ không bỏ qua cho Phong. Nhưng khi Thượng Quan Tuyền mất tích, trong lòng hắn dâng lên dự cảm xấu, khi giáo phụ William dẫn theo một đám người xông vào, hắn đã hiểu rõ mọi chuyện.

Phong không phải kẻ ngốc, tâm tư của cũng cực kỳ kín đáo, khi điều tra cái chết của giáo phụ Nhân Cách, hắn tất nhiên là biết điều này!

Cung Quý Dương là người cung cấp súng ống đạn dược cho nên việc điều tra tiến hành rất dễ dàng. Hơn nữa, dưới sự giúp đỡ của Sầm Tử Tranh, Lãnh Thiên Dục cũng liên tưởng đến phong cách ăn mặc của Phong thường ngày, tất cả đều đúng như hần nghi ngờ, Phong chính là nội gián!

Phong nghe Lãnh Thiên Dục hỏi vậy thì không trả lời ngay mà hỏi lại một câu: “Lão đại là người am hiểu lòng người, chắc là không khó để đoán ra tôi muốn gì!”

Lãnh Thiên Dục cười lạnh: “Cậu chỉ muốn hai thứ, một là tính mạng của Lãnh Thiên Dục, hai là quyền lực của Lãnh Thiên Dục!”

- Thông minh! – Phong vỗ tay, trên mặt nở nụ cười giả tạo...

- thật ra tôi cũng muốn đấu trí với ngài lão đại thêm mấy ngày nữa, nhưng đáng tiếc... – Anh ta cố ý thở dài, lắc đầu.

- Đáng tiếc cậu không ngờ rằng tôi lại tra ra mọi chuyện nhanh như vậy, những điều này vượt xa kế hoạch của cậu! – Hai mắt Lãnh Thiên Dục như tia X-quang, nhìn thấu nội tâm Phong.

- Đúng!

Về mặt Phong có chút phần hận: “Kế hoạch của tôi vốn rất chu toàn, thật không ngờ lại đi sai một nước cờ!”

Anh ta tự nhận kế hoạch của mình hoàn hảo đến mức không chê vào đâu được, nhưng không ngờ Lãnh Thiên Dục lại có thể điều tra ra mọi chuyện như đến thế. Vì thế anh ta chỉ có thể thực hiện bước tiếp theo của kế hoạch, bắt Thượng Quan Tuyền chỉ là kế hoãn binh mà thôi. Tuy ngay từ đầu anh ta không muốn để cô sống sót nhưng trước mắt, cô vẫn còn giá trị lợi dụng.

Lãnh Thiên Dục sao lại không biết suy nghĩ trong lòng anh chứ, hần lạnh nhạt lên tiếng: “Cậu có tính thế nào thì cũng tính sai hai chuyện!”

- Hai chuyện? – Phong lạnh giọng hỏi.

Ánh mắt Lãnh Thiên Dục đầy châm chọc...

- Cậu thông minh một đời mà lại nhất thời hồ đồ ! Cậu đã quên rằng tất cả súng đạn tổ chức Mafia dùng đều thống nhất là do Cung thị cung cấp, vậy nên muốn tra ra loại đạn nào là chuyện cực kì dễ dàng. Ngay từ đầu tôi đã nghi ngờ cậu cấu kết với giáo phụ Nhân Cách, đạn do gia tộc của giáo phụ Nhân Cách sử dụng không phải từ Cung thị mà là do cậu sai người đi mua ở chỗ khác. Đây là chuyện thứ nhất! Chuyện thứ hai là khi cậu giết giáo phụ Nhân Cách, chắc chẳng bao giờ ngờ được rằng trong lúc vùng vẫy, ông ta lại kéo áo sơ mi của cậu, do đó rút được một sợi tơ vàng trên đó ra. Loại sợi tơ vàng này được sản xuất độc quyền, trong khi nhãn hiệu cậu mặc chính là nhãn hiệu đó.

Phong nghe vậy, đôi mắt toát ra tia rét lạnh, sau đó anh ta liền bật cười...

- Xem ra ngài lão đại hiểu thuộc hạ của mình quá! Nhưng, tôi nghĩ chuyện giáo phụ Nhân Cách chết đều nằm trong dự liệu của ngài lão đại đây!”

HỒI 14 - CHƯƠNG 1: ĐẦU (2)

Lãnh Thiên Dục hừ lạnh một tiếng rồi nói: “Nếu tôi đã hoài nghi cậu thì đương nhiên sẽ tìm cơ hội để thăm dò. Giáo phụ Nhân Cách cấu kết với gia tộc khác mưu mô làm phản, người như ông ta có chết cũng chưa hết tội, tôi chỉ là mượn kẻ đứng sau giết chết ông ta mà thôi!”

- Cho nên trước khi anh đi Singapore mới cố tình nói những lời này với tôi! thì ra anh đã đoán ra tôi chắc chắn sẽ giết giáo phụ Nhân Cách! – Giờ Phong mới hiểu những việc Lãnh Thiên Dục đã dự tính, quả nhiên là một mũi tên trúng hai đích, đúng là diệu kế!

- Tuy giết ông ta rất mạo hiểm nhưng không đến mức khiến cho toàn bộ kế hoạch của cậu thất bại. Chẳng qua cậu tính toán nhầm thời gian tôi điều tra ra mọi chuyện thôi! – Lãnh Thiên Dục lạnh lẽo nhìn anh ta.

Phong nghe vậy, sắc mặt dần trở nên khó coi!

- Anh đã nghi ngờ tôi từ lâu, tại sao vẫn không có biểu hiện gì? Anh biết rõ là bên cạnh mình đang có nội gián cơ mà?

Lãnh Thiên Dục nhếch môi cười lạnh: “Tôi cũng giống cậu thôi, đều đang tìm cơ hội. Phong, cậu là người bình tĩnh và trầm ổn, trong tứ đại chấp pháp, chỉ có một mình cậu là có phẩm chất này, nhưng đáng tiếc, chính sự bình tĩnh và trầm ổn đó đã bán đứng cậu! Cho nên tôi vẫn thường suy nghĩ xem rốt cuộc cậu là ai?”

- nói vậy thì bây giờ anh đã biết tôi là ai rồi hả?

Phong trầm giọng hỏi, nếu hôm nay Lãnh Thiên Dục đã nói như vậy thì có nghĩa là bây giờ chính là cơ hội tốt nhất!

Đôi mắt Lãnh Thiên Dục sắc lạnh, nhìn thẳng vào Phong...

- Có thể xả thân mình để cứu Lãnh Thiên Dục này cũng chỉ có hai người, một là người đã được tôi cứu giúp, hai là kẻ thù muốn tìm cơ hội để giết tôi. Tôi cho rằng cậu là loại thứ hai!

- Anh còn muốn nói gì nữa? – Phong không thể không bội phục khả năng phân tích của Lãnh Thiên Dục.

- sự trầm mặc và bình tĩnh của cậu không phải là tính cách mà do trải qua nhiều sóng gió nên mới bồi dưỡng thành con người cậu như vậy. Tôi nghĩ một người vừa trầm ổn bình tĩnh vừa ưu tú như vậy hẳn là một đặc công! – Lãnh Thiên Dục nói thẳng ra thân phận của anh ta.

- Xem ra ngài lão đại đã suy tính rất nhiều về thân phận của tôi, không biết là do tôi may mắn hay xui xẻo đây? Điều tôi không hiểu là tại sao anh lại có thể khẳng định thân phận của tôi như vậy? – Đôi mắt của Phong cũng sắc bén không kém gì Lãnh Thiên Dục.

- Từ sau khi Thượng Quan Tuyền hồi phục lại trí nhớ, cô ấy rất lo lắng về chuyện thân phận, thỉnh thoảng cô ấy cũng tìm mọi cách để thăm dò và nhắc nhở tôi. sự khác thường này của cô ấy khiến tôi phải chú ý! rõ ràng là cô ấy có thể nói ra suy nghĩ của mình nhưng lại khó xử, muốn bảo vệ ột người khác, vậy người mà cô ấy không thể nói ra rốt cuộc là ai? Tôi nghĩ ngoài người của tổ chức BABY-M thì không ai có thể khiến cô ấy khó xử như vậy.

Lãnh Thiên Dục yên lặng, vẻ mặt hơi dao động.

- Quả nhiên là vậy!

Phong đứng dậy, nhìn thẳng vào mắt Lãnh Thiên Dục rồi nói: “Đáng ra lúc trước tôi phải bắn chết cô ta mới phải!”

- Tuy tôi không biết tại sao cậu lại thù hận tổ chức BABY-M và Mafia như vậy, nhưng... thứ mà cậu muốn là tính mạng của tôi, Thượng Quan Tuyền vô tội!

- Đúng, những lời ngài lão đại cực kì có lý, không ngờ ngài lão đại đây lại đổi tính mạng của mấy lấy an nguy của Thượng Quan Tuyền!

- Cậu cho rằng dựa vào tính mạng của một người phụ nữ là có thể uy hiếp tôi sao?

Ngữ khí của Lãnh Thiên Dục đột nhiên trở nên rét lạnh. hấn hận nhất là bị người khác uy hiếp, lúc trước cha mẹ hắn cũng bị chết ngay trước mắt hắn như vậy!

Phong lắc đầu cười nhạt: “Tôi nghĩ trong lòng anh, Thượng Quan Tuyền không như những người bình thường khác, huống hồ cô ta còn đang mang thai con của anh, tôi lại thích nhờ cô phải nhờ tận gốc cơ!”

Đôi mắt chim ưng của Lãnh Thiên Dục nheo lại, bắn ra những tia rét run...

- Phong, cậu và tôi đều là cùng một loại người, kiểu uy hiếp này có thể lừa người khác nhưng không thể lừa nổi tôi đâu. Nhờ cô phải nhờ tận gốc, câu này là do tôi dạy cậu, cho nên cậu cho rằng có thể lấy một mạng người ra trao đổi với tôi được à? Cậu muốn tính mạng và quyền lực của tôi, còn Tuyền đã biết quá nhiều chuyện nên chắc chắn cậu cũng không tha, còn đứa con trong bụng cô ấy nếu mang họ Lãnh thì đương nhiên cậu cũng phải diệt trừ!

Bốp! Bốp! Bốp!

Ánh mắt Phong lóe lên tia khen ngợi: “Lão đại, quả là không thể lừa anh chuyện gì được. Tôi nghĩ nếu không phải đứng ở hai đầu chiến tuyến thì chắc chắn chúng ta sẽ là những người anh em hợp tác ăn ý với nhau. Chỉ tiếc là anh quá thông minh, không thể không diệt trừ! hiện tại có cần cứu Thượng Quan Tuyền hay không, quyền chủ động đang ở trong tay anh! Đây là nơi cô ta đang ở...”

Phong đặt một mẫu giấy lên bàn, cười đầy xấu xa... Ý tứ của anh ta cực kì rõ ràng, đó chính là...

Anh ta nhất định sẽ lấy mạng của hần, còn mạng của Thượng Quan Tuyền thì phải xem hần có muốn cứu hay không!

Lãnh Thiên Dục cầm mẫu giấy lên, trong lòng rất mâu thuẫn và đau lòng.

hần giương mắt lên, bên môi nở nụ cười lạnh lẽo như Diêm La nhưng đôi mắt lại sắc bén như lưỡi kiếm rút ra khỏi vỏ khiến người khác không dám lại gần!

- Cậu cho rằng tôi cứu hay không cứu?

Phong nhìn chằm chằm Lãnh Thiên Dục, ánh mắt hoàn toàn khẳng định, hần nhất định sẽ đi cứu. Anh ta cũng không tin Lãnh Thiên Dục không sót ruột vì Thượng Quan Tuyền?

không ngờ Lãnh Thiên Dục lại nở nụ cười nhạt thếch, hần cũng nhìn phong, từ từ xé vụn mẫu giấy trong tay... từng mẫu giấy nhỏ bị xé vụn như đang xé nát hy vọng trong lòng hần!

- Lãnh Thiên Dục, anh...

Phong kinh ngạc, vẻ mặt hoàn toàn thay đổi...

Dường như Lãnh Thiên Dục đã đoán ra được phản ứng của anh ta sẽ như vậy, hần nhếch đôi môi mỏng lên, giọng điệu cực kì lạnh lẽo: “Cậu hãy nghe cho kỹ đây... tôi sẽ không đi!”

Phong ngẩn người ra, trong lòng hoàn toàn chấn động...

Sao có thể như vậy?

Vừa rồi khi thấy mẫu giấy đó, ánh mắt Lãnh Thiên Dục đầy lo lắng và khát vọng, nhưng tại sao bây giờ lại như vậy?

Chẳng lẽ không thể lấy Thượng Quan Tuyền ra để uy hiếp hần?

không thể! Anh ta đã đi theo Lãnh Thiên Dục nhiều năm như vậy, hiểu rõ cách đối xử của hần với phụ nữ. Phụ nữ với Lãnh Thiên Dục chỉ là công cụ phát tiết, mãi đến khi Thượng Quan Tuyền xuất hiện mới có thể lại gần Lãnh Thiên Dục như vậy, mà từ ánh mắt đến hành động của Lãnh Thiên Dục đều đầy chân thành!

HỒI 14 - CHƯƠNG 1: ĐẦU (3)

Nghĩ tới đây, Phong thu lại sự kinh ngạc trong mắt, bên môi nở nụ cười tàn nhẫn:

- Lãnh Thiên Dục, tôi biết anh luôn thích đầu trí với người khác. Tôi ở bên cạnh anh nhiều năm như vậy, chẳng lẽ anh cho rằng làm vậy thì tôi sẽ buông tha cho Thượng Quan Tuyền à? Người khác không biết thì thôi, chẳng nhẽ tôi lại không biết Thượng Quan Tuyền quan trọng với anh đến mức nào sao?

Lãnh Thiên Dục nhìn Phong rồi cười lạnh, hần ngồi xuống ghế, băng quơ nói một câu:

- Cậu theo tôi nhiều năm như vậy, hần là biết rõ thủ đoạn làm việc của tôi. không có người phụ nữ này sẽ tìm được người phụ nữ khác, nhưng quyền lực thì không như vậy, nếu đã mất đi tôn nghiêm thì vĩnh viễn không thể lấy lại được. Cậu đã theo tôi đánh giết bao nhiêu người, chuyện nào quan trọng hơn hần là cậu còn rõ ràng hơn cả tôi!

Ngữ khí trầm thấp không hề dao động chút nào, chân thật đến mức hần như đang nói ra một sự thật hiển nhiên. Nhưng bên dưới mặt bàn, hai tay hần đang siết chặt lại thành nắm đấm, chỉ động tác này thôi đã hoàn toàn tiết lộ tâm trạng của Lãnh Thiên Dục lúc này!

Phong nói không sai, Tuyền là người phụ nữ hần yêu nhất trên đời này, vậy nên dù có chuyện gì xảy ra hần cũng phải giữ an toàn cho cô. Dù thân phận của hai người cực kì đặc biệt, tình yêu của hai người sẽ là thứ để những kẻ đối địch lấy ra uy hiếp, nhưng...

Lần này thì khác! Vì Phong có thể ở bên cạnh hắn nhiều năm như vậy cho nên có thể thấy tâm tư của anh ta cực kì kín đáo, thủ đoạn độc ác. Nghĩ đến chuyện Thượng Quan Tuyền bị bắt đi, mục đích chính là muốn bắt hắn phải nghe theo sự điều khiển của anh ta.

Nếu như chỉ là bắt cóc đơn thuần thì Lãnh Thiên Dục tuyệt đối sẽ không do dự lập tức đi cứu cô, nhưng trước hành vi của Phong, hắn biết dù mình có đi thì cũng không thể cứu được Thượng Quan Tuyền về, ngược lại còn bị giam hãm, an nguy của Thượng Quan Tuyền cũng sẽ bị ảnh hưởng, thậm chí cô có thể sẽ phải bỏ mạng.

Cho nên... hiện tại hắn cần phải ứng biến với Phong trước đã!

Để xem ai ác độc hơn ai!

Để xem ai tuyệt tình hơn ai!

Nếu Thượng Quan Tuyền chỉ là một người phụ nữ bình thường hay cô chưa hồi phục trí nhớ thì Lãnh Thiên Dục tuyệt đối không thể bình tĩnh như vậy!

Thượng Quan Tuyền đã trải qua đặc huấn, nếu cô đã được Niếp Ngân coi trọng thì chắc chắn cô là một người cực kì bình tĩnh và giỏi thích ứng với mọi chuyện. Tuy Lãnh Thiên Dục không coi Niếp Ngân ra gì nhưng lúc này hắn lại cực kì cảm ơn anh ta, dù sao anh ta cũng đã dạy Thượng Quan Tuyền năng lực tự bảo vệ mình.

Nhưng lúc này Lãnh Thiên Dục cũng đang rất phức tạp. Hắn chỉ có thể suy đoán hành động của Phong chứ không thể khẳng định được hoàn toàn. Hắn giả vờ thản nhiên để Phong nghĩ rằng anh ta không thể uy hiếp được hắn!

- Ý của anh là Thượng Quan Tuyền cũng chẳng khác gì những người phụ nữ khác hả? Cho dù cô ta đang mang thai con của anh? – Anh ta cười đầy châm chọc, ánh mắt sắc bén lạ thường.

Lãnh Thiên Dục hừ lạnh: “Chẳng qua là tôi nhất thời có hứng thú với Thượng Quan Tuyền mà thôi, cho nên cũng yêu chiều cô ta nhiều hơn một chút, quan tâm thì cũng có nhưng nếu đã vướng vào chuyện quan trọng thì chắc chắn phải từ bỏ. Tôi biết cậu mai phục mà còn như thế thì khác nào tự chui đầu vào lưới à?”

- Haha... – Phong ngửa đầu cười to, nụ cười đầy ẩn ý, ánh mắt nhìn Lãnh Thiên Dục dần dần đục ngầu...

- Tốt, nếu không thể lấy cô ta ra uy hiếp thì tôi cũng không cần phải khó khăn như vậy nữa. Tôi sẽ gọi điện thoại, cô ta và cả đứa con trong bụng cô ta nữa sẽ biến mất khỏi thế giới này!

Anh ta cất giọng đầy thâm độc, giọng điện thoại di động lên... Định thử anh ta à? Được... anh ta sẽ đấu đến cùng với Lãnh Thiên Dục để hắn lộ cái đuôi của mình ra!

Lãnh Thiên Dục nghe vậy, tuy biết đây là xảo quyết “bức cung” của Phong nhưng lòng hắn vẫn nóng như lửa đốt. Nếu bây giờ hắn thỏa hiệp thì mọi chuyện sẽ hoàn toàn uống phỉ, hơn nữa còn có thể tạo ra uy hiếp với sự an nguy của Thượng Quan Tuyền.

Cho nên lúc này hắn chỉ có thể bình tĩnh hơn, không được dao động.

- Cậu không giết cô ta, ít nhất thì lúc này cũng sẽ không giết! một khi đã như vậy thì hà tất gì phải thăm dò tôi chứ?

Hắn nói xong liền nhàn nhã uống một ngụm cafe, giọng điệu lạnh lẽo cũng giống hệt khuôn mặt như băng.

Sắc mặt Phong dần trở nên khó coi...

- Anh khẳng định tôi sẽ không giết cô ta sao?

- Đúng!

Lãnh Thiên Dục trả lời cực kì dứt khoát, hắn đặt cốc cafe xuống, lườm anh ta một cái rồi cất giọng lạnh nhạt:

- Nếu cậu có thể giết cô ta thì lúc này cậu sẽ không đưa cho tôi địa chỉ mà sẽ là thi thể của cô ta! Sở dĩ cậu còn giữ lại mạng sống của Thượng Quan Tuyền chẳng qua là muốn dùng cô ta làm công cụ uy hiếp tôi mà thôi!

- Lãnh Thiên Dục, chẳng phải vừa rồi anh nói anh sẽ không bao giờ bị uy hiếp bởi một người phụ nữ sao? Nếu đã vậy thì bây giờ tôi có thể giết cô ta được rồi! – Ngữ khí Phong cũng hết sức cương quyết.

Lãnh Thiên Dục nghe vậy thì chỉ nhìn anh ta bằng ánh mắt châm chọc...

- Tuy tôi không biết cậu giữ chức vụ gì trong tổ chức BABY-M, nhưng... cậu so với Niếp Ngân vẫn còn kém xa!

hắn bật ra một câu như vậy khiến sắc mặt của Phong càng ngày càng khó coi!

- Chính cậu là người tung ra mấy bức ảnh nhảm nhí đó cho đám giáo phụ, xem ra cậu đang khẩn trương muốn ngồi lên cái ghế lão đại này. Cho nên nếu cậu chỉ muốn mạng của tôi vậy thì đã giết Thượng Quan Tuyền từ lâu rồi, nhưng cậu còn cho tôi quyền lựa chọn vậy, chứng minh cậu đang đánh cược. Dù cậu biết tôi không cần cô ta thì cậu cũng muốn mạo hiểm một lần. Với cậu, Thượng Quan Tuyền cũng được, giáo phụ William cũng thế, chẳng qua chỉ là quân cờ để cậu đạt được mục đích mà thôi. Quân cờ còn có giá trị lợi dụng thì sao cậu có thể tiêu diệt nó đi được chứ?

Lãnh Thiên Dục như đã nhìn thấu tâm tư của Phong, hắn chậm rãi lên tiếng như một vị bác sĩ pháp y, từng bước mổ xẻ trái tim của Phong ra!

Đôi mắt Phong nheo lại, trong lòng nổi trận sóng to gió lớn. Nhưng dù sao cũng là một đặc công, khả năng giữ bình tĩnh cực kì tốt nên anh ta chỉ nhếch mép cười, cố làm dịu đi cảm giác không thoải mái trong lòng...

HỒI 14 - CHƯƠNG 1: ĐẤU (4)

- Quả nhiên ngài lão đại có con mắt rồng, có thể nhìn thấu lòng người như vậy. Nhưng... dù là như vậy thì anh xin nhớ cho... bây giờ tôi không thể giết Thượng Quan Tuyền, nhưng... tôi cũng chẳng cần mạo hiểm đánh cược với anh cái gì cả. Anh... không thể mạo hiểm tính mạng của Thượng Quan Tuyền, cũng là người sẽ sinh ra con của anh như vậy!

Ngữ khí của Phong đầy tự tin, sau khi nói xong, anh ta dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn Lãnh Thiên Dục rồi cười to, đi thẳng ra ngoài!

thật ra sao anh ta lại không biết Lãnh Thiên Dục cũng đang đánh cược chứ. Tuy hắn nói ra một đồng lý do khiến Phong hơi nghi ngờ, trước lợi ích và quyền thế, rốt cuộc Thượng Quan Tuyền có quan trọng với Lãnh Thiên Dục hơn không, nhưng...

Bây giờ anh ta không muốn mạo hiểm như vậy nữa!

Lãnh Thiên Dục là người có thù sẽ báo, là người không từ thủ đoạn ra tay. Nếu bây giờ anh ta ra tay giết Thượng Quan Tuyền và cốt nhục của Lãnh gia, tuy ngoài mặt Lãnh Thiên Dục ra vẻ huyền bí nhưng thực chất thì lại ghi hận trong lòng. Chỉ cần hắn còn sống thì nhất định sẽ không từ thủ đoạn nào để tìm cách giết anh ta, đến lúc đó mọi chuyện sẽ hồng bét.

Cho nên anh ta tình nguyện thả dây dài hơn để câu con cá lớn, cứ để Thượng Quan Tuyền như vậy đã, sau khi Lãnh Thiên Dục chết mới có thể giết cô ta!

Sau khi bóng dáng Phong biết mất, Lãnh Thiên Dục dựa hẳn người vào ghế, sự lo lắng trong lòng rốt cuộc cũng không che giấu nổi nữa...

Dù sao Thượng Quan Tuyền cũng đang mang thai, nếu Phong bắt nốt cô thì hắn lo cô sẽ không ăn đủ ngủ đủ, ảnh hưởng đến sức khỏe!

Dường như mỗi hơi thở hít vào là từng ấy lần trái tim hắn nhói đau, cảm giác này đau đớn đến mức Lãnh Thiên Dục phải nắm chặt tay lại để muốn giảm bớt sự đau khổ!

hắn cúi người xuống, nhặt lại từng mảnh giấy vụn rồi ghép vào, lo lắng muốn tìm ra nơi cô đang ở!

Tuyền...

Sau khi nhìn rõ địa chỉ trên giấy, trong lòng Lãnh Thiên Dục như đang gào thét lên...

Địa chỉ đang ở ngay trước mặt hần nhưng hần lại không thể đi cứu cô, dù biết người mình yêu đang phải chịu khổ nhưng hần không thể hành động. Rốt cuộc hần cũng hiểu cảm giác của Thiếu Đường khi Kỳ Hinh bị bắt cóc năm đó, lúc đó Lăng Thiếu Đường như phát điên lên...

Cảm giác này còn đau đớn hơn sự đau khổ trong lòng gấp ngàn lần...

Nếu không thì khi đó Lăng Thiếu Đường cũng sẽ không tình nguyện phé đi cánh tay phải của mình, tình nguyện mất đi mọi thứ cũng phải bảo vệ bằng được sự an toàn của Kỳ Hinh. Lúc đó hần không hiểu cảm giác đau xót ấy, nhưng bây giờ hần đã hiểu sâu sắc rồi!

Lúc này, sự mâu thuẫn như đang giày vò nội tâm Lãnh Thiên Dục, cảm giác này như hóa thành con mãnh thú cắn xé sự bình tĩnh và kiên cường của hần, khiến hần không thể giả bộ yên lặng được nữa, sự đau đớn và phẫn nộ rồi cũng phải bộc phát...

- A...

Lãnh Thiên Dục gầm lên một tiếng, tựa như đang phát tiết ra mọi nỗi đau nhức và áp lực trong lòng. hần đứng bật dậy, bàn tay nâng chiếc bàn hội nghị lên, nện mạnh xuống đất!

Giấy tờ tài liệu trên mặt bàn như những đóa hoa tuyết đang bung nở, tung bay lả tả khắp nơi...

- Lão đại...

Nghe thấy tiếng động lớn, Lôi liền chạy vào. Cảnh tượng bữa bọn không khiến anh ta bận tâm, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt cô đơn và mệt mỏi của Lãnh Thiên Dục khi đó, nét mặt của Lôi lại đầy lo lắng!

một con người sắt đá như vậy nhưng lại không cách nào thoát khỏi tình cảm chân tình...

Rốt cuộc Thượng Quan Tuyền cũng tỉnh lại, tuy trước mắt là một màu tối đen nhưng cô dần thích ứng với bóng đen, đưa mắt nhìn xung quanh!

Bầu không khí lạnh như băng, thậm chí còn có mùi bụi bặm, còn cô...

Vừa định đứng lên thì cô kinh sợ khi phát hiện ra mình đã bị trói như một chiếc bánh chưng.

Thượng Quan Tuyền thở dốc, theo bản năng vặn vẹo cơ thể nhưng không thể thoát ra được!

cô bị bắt cóc rồi!

cô ý thức được điểm này, hồi ức đột nhiên ủa về...

Phong!

không... chính xác phải gọi là Phong Nhãn, chính anh ta đã bắt cóc cô!

Chết tiệt! Anh ta nghĩ gì mà lại làm vậy? Xem ra anh ta muốn dùng cô làm mồi nhử để chi phối Lãnh Thiên Dục!

Nghĩ tới đây, Thượng Quan Tuyền cảm thấy cực kì phẫn nộ! Anh ta là người của tổ chức BABY-M, quả nhiên giống như định liệu của cô, để đạt được mục đích thì anh ta sẽ không từ thủ đoạn nào, chỉ là cô không ngờ anh ta lại ra tay sớm như vậy!

Lúc cô đang cực kì phẫn nộ thì nghe thấy âm thanh truyền đến từ cách đó không xa!

Cửa được mở ra... ánh chiều tà chiếu vào bên trong, ánh sáng nhàn nhạt chiếu lên Thượng Quan Tuyền!

Dường như đây là một căn phòng cũ, vì không có cửa sổ nên ánh sáng bên ngoài không thể chiếu vào. Bên cạnh cô là những đồ vật kì quái bị vứt bỏ, còn cô bị trói trên một chiếc ghế, không thể động đậy!

Thượng Quan Tuyền nhìn chăm chú về phía cửa vừa mở... chỉ liếc mắt một cái cô đã nhìn thấy một hình bóng cao lớn và rắn chắc!

Quả nhiên là anh ta!

- Bật đèn lên đi! – Phong ra lệnh một tiếng, sau đó mấy thuộc hạ từ bên ngoài nhanh chóng chạy vào, bật chiếc đèn trong phòng lên, chỉ trong nháy mắt, cả căn phòng rực sáng.

Phong nhếch mép cười, phất tay, hai người thuộc hạ lui ra ngoài, tiện tay đóng cửa lại!

Bốn phía cực kì yên tĩnh, Thượng Quan Tuyền chỉ có thể nghe thấy tiếng thở gấp gấp vì phần nộ của mình!

- Phong, nếu chủ thượng biết anh làm như vậy thì nhất định sẽ không bỏ qua cho anh! – cô phá vỡ bầu không khí bức bách, đôi mắt trong veo và lạnh lẽo nhìn Phong.

- Chủ thượng? – Phong mở miệng, dường như đang nghe được loại chuyện buồn cười nhất trên đời!

- Chủ thượng của BABY-M chỉ có một người là tôi mà thôi! Niếp Ngân ư? Anh ta là cái quái gì chứ?

226. Chương 226

HỒI 14 - CHƯƠNG 2: SỰ KHÁC THƯỜNG CỦA PHONG (1)

Thượng Quan Tuyền nghe vậy, trong lòng cực kì chấn động... quả nhiên Phong có ý định phản nghịch với Niếp Ngân!

cô ra sức giãy giụa nhưng cũng không làm được gì.

- Phong Nhẫn, thả tôi ra, chẳng lẽ anh thật sự muốn phá vỡ quy tắc của tổ chức?

Thượng Quan Tuyền không thoát ra được, chỉ có thể vận vẹo người. cô ngẩng đầu, ánh mắt đầy sắc bén nhìn anh ta.

Phong nghe vậy chỉ hừ lạnh một tiếng, sau đó chậm rãi tiến lên, lạnh lẽo lên tiếng: “Quy tắc? Quy tắc là do con người định ra, người mới sẽ có quy tắc mới!”

- Phong Nhẫn, anh...

- Ngậm miệng! – Phong Nhẫn lạnh lùng quát – Xem ra Niếp Ngân làm hư cô rồi, không phân biệt được bậc trưởng bối gì cả! – Anh ta ngang hàng với Niếp Ngân, vậy mà cô gái này chẳng coi anh ta ra gì, gọi thẳng họ tên anh ta ra.

- Hừ!

Thượng Quan Tuyền cười lạnh rồi nói: “Loại người như anh đáng để tôi kính trọng à? Anh đã có ý định làm phản, không chỉ muốn giết tôi, giết Lãnh Thiên Dục mà còn muốn giết cả Niếp Ngân nữa, đúng không?”

- Đúng, cả ba người đều là cái đinh trong mắt tôi, là chướng ngại vật, nhưng... – Anh ta nhìn Thượng Quan Tuyền với vẻ xấu xa, chậm rãi lên tiếng – cô phải chết sau cùng mới được!

Sắc mặt Thượng Quan Tuyền kinh hãi...

- Anh đúng là đồ dê tiện, không quang minh chính đại đối đầu với bọn họ mà lại giở thủ đoạn hạ lưu bỉ ổi!

- Chậc chậc...

Phong cố ý tiếc hận, cười lắc đầu, sau đó đi tới trước mặt cô, cúi người xuống...

Thượng Quan Tuyền cảm giác được sự nguy hiểm đang ập đến... cô trừng mắt lên, nhìn hành động tiếp theo của Phong không hề chớp mắt!

Phong nhìn rõ sự cảnh giác trong đáy mắt cô, anh ta chỉ nhếch mép cười, nụ cười tàn nhẫn và âm hiểm. Anh ta không nói gì, chỉ vươn tay đặt lên phần xương quai xanh khêu gợi của cô...

- Anh muốn làm gì?

cô bắt giác vận vẹo người muốn tránh ngón tay của anh ta nhưng chỉ có thể trở mắt nhìn ngón tay của anh từ từ trượt dọc xuống người cô...

- Đứng... Bỏ tay anh ra!

sự trầm mặc khác thường của Phong khiến Thượng Quan Tuyền cực kì sợ hãi, ánh mắt của anh ta giống như đang thưởng thức kiệt tác nghệ thuật vậy, nhưng cũng chính đôi mắt ấy lại đang muốn phá nát tác phẩm nghệ thuật ra.

cô chớp mắt liên tục, sự đau đớn hiện lên trong đôi mắt...

- cô cực kì giống mẹ mình... nhưng còn mê người hơn so với Thanh Đồng, chỉ tiếc... cô không phải là Thanh Đồng...

Anh ta thì thâm, tựa như đang nói ra nội tâm của mình.

Thượng Quan Tuyền ngẩn người...

cô hoàn toàn có thể cảm nhận được rõ ràng rằng Phong cực kì yêu mẹ cô, tình yêu cực kì sâu đậm, ăn vào tận xương tủy chứ không đơn thuần là sự khát khao như lời Niếp Ngân nói!

Trong mắt Phong, mẹ cô là một người phụ nữ, còn anh ta rất yêu người phụ nữ đó!

Thượng Quan Tuyền không biết mình nên làm thế nào, thật sự thì cô cũng không dám có hành động gì.

Bởi vì trong đôi mắt Phong ánh lên sự điên cuồng và ham muốn chiếm giữ, Thượng Quan Tuyền cũng đoán ra tình yêu của anh ta sẽ khiến anh ta mất khống chế. Nếu cô không cẩn thận chọc giận anh ta thì cô sẽ làm tổn hại đến đứa con trong bụng mình!

Dù có thế nào, cô vẫn phải bảo vệ đứa con này!

Đây là con của Lãnh Thiên Dục, là con của người đàn ông cô yêu nhất!

Phong mê muội động chạm vào cơ thể Thượng Quan Tuyền, vừa cẩn thận vừa tràn đầy lưu luyến. Nhưng khi bàn tay ấm áp của anh ta phủ lên bụng dưới của cô thì hơi thở của Phong trong nháy mắt liền trở nên điên cuồng...

- Tại sao? Tại sao em lại yêu người đàn ông đó? Tại sao em lại cam tâm tình nguyện sinh con cho anh ta? Tại sao em thà chết cũng không chấp nhận tình yêu của anh?

Phong gào lên, đôi mắt đen đầy phẫn nộ và ghen tị lúc này đã vẩn lên những tia máu đỏ...

Thượng Quan Tuyền không dám hít thở mạnh, cô biết Phong đã hoàn toàn coi cô là Thanh Đồng, coi cô là mẹ cô!

Thấy Thượng Quan Tuyền không nói gì, sắc mặt Phong càng thêm bất mãn, anh ta bấu chặt hai vai cô...

Thượng Quan Tuyền nhúu mày lại, chịu đựng cơn đau truyền đến từ bả vai...

- Sao em lại không nói gì? Em hận anh đúng không? – Ánh mắt Phong trở nên hỗn loạn, ánh mắt nhìn Thượng Quan Tuyền dần trở nên biến hóa.

- Anh đang nói gì... – Thượng Quan Tuyền run sợ, dè dặt hỏi.

cô biết lúc này Phong đang cực kì hỗn loạn, có lẽ vì cô trông rất giống Thanh Đồng nên mới khiến thứ tình cảm ẩn sâu trong đáy lòng anh ta bùng lên.

Nhưng, anh ta vừa nói “hận”, anh ta có ý gì?

- Thanh Đồng... Thanh Đồng...

Phong cúi thấp người xuống, bàn tay âu yếm vuốt mái tóc cô, hô hấp nặng nề phả vào cổ Thượng Quan Tuyền...

- Em có biết anh yêu em lắm không, tình cảm của anh sao có thể so sánh với tình cảm của Niếp Ngân được chứ? Anh biết năm đó anh sai rồi, anh không nên chiếm đoạt em như vậy... Chuyện này... Là do anh sợ mất em... Anh quá yêu em...

Anh ta nhẹ nhàng lên tiếng, giọng nói trầm thấp đầy tình cảm nhưng lại khiến Thượng Quan Tuyền hoàn toàn chấn động và kinh hãi.

Cái gì?

cô run lên bần bật... trái tim như bị con dao nhọn đâm vào!

Phong vừa mới nói gì?

Anh ta... anh ta đã...

Cảm giác phần nộ cực kì mãnh liệt vọt thẳng vào từng tế bào trong cơ thể cô, đôi mắt trong veo lúc này rực sáng lửa giận !

- Anh là đồ đê tiện, vì ham muốn của bản thân mà không từ một thủ đoạn nào! – Giọng nói của cô cũng vì phần nộ mà trở nên run rẩy!

- Anh đê tiện, nhưng anh tình nguyện như vậy. Anh cho rằng có được cơ thể của em thì sẽ có được trái tim em. Nhưng anh không ngờ em lại yêu người đàn ông chết tiệt đó như vậy! Anh hận! Anh rất hận! Mỗi lần nhìn thấy anh ta đưa em về nhà, anh chỉ hận không thể giết anh ta... Nếu không phải Niếp Ngân ngăn cản thì anh ta đã chết từ lâu rồi, nếu anh ta chết rồi thì có lẽ em sẽ trở về bên cạnh anh...

Phong si mê ngẩn nhìn khuôn mặt Thượng Quan Tuyền, ngón tay thon dài vỗ nhẹ lên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của cô nhưng lời nói lại vô cùng tàn nhẫn!

banglangtrang123, 30/8/14

#104

banglangtrang123

Well-Known Member

Super Moderator

HỒI 14 - CHƯƠNG 2: SỰ KHÁC THƯỜNG CỦA PHONG (2)

Thượng Quan Tuyền kinh hãi, không cần nhìn vẻ mặt Phong, cô vẫn có thể cảm nhận được sự giãy vò trong lòng anh ta... Tình yêu của anh ta quá mức ích kỷ, dường như đã biến thành tâm bệnh, do ngày thường che giấu quá sâu, hôm nay mới bộc phát!

Lát sau, cô phản ứng lại, quay mặt đi không cho anh ta chạm vào mình...

- Nếu anh thật sự giết người đàn ông đó thì Thanh Đồng sẽ hận anh cả đời, anh nhất định sẽ không có được tình yêu!

Người đàn ông đó chắc là cha của cô. Tuy cô chưa từng thấy mặt ông nhưng chắc chắn ông là một người rất tốt, nếu không sao mẹ cô lại liều lĩnh muốn thoát khỏi tổ chức để sống cùng ông, dù có phải trả giá bằng tính mạng cũng không hối tiếc!

Ai ngờ Phong Nhẫn nghe Thượng Quan Tuyền nói vậy, đôi mắt đột nhiên trở nên kích động, gương mặt anh ta cũng trở nên vằn vẹo...

Anh ta nhìn Thượng Quan Tuyền không hề chớp mắt, dường như muốn nhìn thấu nội tâm cô. Anh ta cắn chặt răng, nói từng câu từng chữ:

- Dù anh không có được trái tim em nhưng nhất định anh phải giữ em lại bên cạnh! Người đàn ông kia là ai chứ? Dựa vào cái gì mà có được em? Dựa vào cái gì mà vì anh ta, em lại muốn buông bỏ mọi thứ? không cho phép, anh tuyệt đối không cho phép! Thanh Đồng...

Về mặt anh ta đầy mê muội, ngón tay thon dài quyền luyến vuốt ve gương mặt Thượng Quan Tuyền: “Chỉ cần chờ người đàn ông đó chết đi, em sẽ là của anh...”.

Thượng Quan Tuyền nhìn ánh mắt điên cuồng thác loạn của anh ta, trong lòng đầy căng thẳng.

không biết tại sao lúc này cô lại không nghĩ đến sự an nguy của bản thân mà lại nghĩ đến... nguyên nhân cái chết của cha mẹ cô!

Đêm đó, Niếp Ngân đã nói cha mẹ cô chết trong một tai nạn giao thông, còn người gây ra vụ tai nạn đó chỉ là do trực giác của anh phán đoán mà thôi. Thượng Quan Tuyền biết Niếp Ngân tuyệt đối không lừa cô, nhưng... nếu chân tướng vụ việc đến cả anh cũng không biết thì sao?

Nhìn bộ dạng Phong Nhãn lúc này, trái tim cô run lên, một ý nghĩ đáng sợ dần hình thành trong đầu cô...

- Anh không thể nhìn thấy Thanh Đồng ở bên người đàn ông khác, cho nên... anh đã giết người đàn ông đó? cô lên tiếng hỏi, thậm chí cô cũng cảm nhận được sự run rẩy trong giọng nói của mình, trong lòng cô cũng đang cực kỳ rối loạn!

Phong Nhãn nửa đứng nửa ngồi trước mặt Thượng Quan Tuyền, anh ta nhếch mày lên nhìn cô. Trước câu hỏi đó, anh ta nhếch mép cười:

- Đúng, anh muốn anh ta chết! Chỉ cần anh ta chết thì em mới yên tâm ở lại bên cạnh anh!

Trong nháy mắt, cảm giác tối tăm như một con quái thú gặm cắn Thượng Quan Tuyền... trái tim cô run lên, cả người cũng run bần bật...

- Thanh Đồng... em là của anh, chẳng lẽ em quên rồi sao, anh mới là người đàn ông đầu tiên của em, sao em có thể ôm ấp người đàn ông khác được? Anh đã cảnh cáo em nhiều lần rồi, chỉ cần em ở lại bên cạnh anh... Đáng tiếc, em chẳng ngoan chút nào, anh không thể từ bỏ thứ mình yêu thích được...

Phong Nhãn thở dài, nhìn Thượng Quan Tuyền đầy dịu dàng, giọng nói mềm nhẹ tràn đầy thương tiếc.

Thượng Quan Tuyền đã không thể thốt nên lời, cô hoàn toàn run rẩy và kinh hãi, chân tướng sự việc quá kinh hoàng...

Dã tâm và sự điên cuồng của người đàn ông trước mặt nói cho cô biết vụ tai nạn xe đó tuyệt đối không hề đơn giản như cô được nghe!

Nghĩ tới đây, Thượng Quan Tuyền nhìn Phong Nhãn, gần từng tiếng hỏi: “Vì em không ở lại bên cạnh anh nên anh mới ngăm ra tay giết người, phải không?”

Câu hỏi sắc bén khiến Phong Nhãn hơi run lên, sau đó anh ta đột nhiên đứng hẵn dậy, vẻ mặt trở nên kích động khác thường, anh ta khua hai tay lên:

- Đúng! Nhưng dù em có chết cũng không chịu ở bên cạnh anh. Được, anh sẽ thành toàn cho hai người. Dù sao chủ thượng chấp quyền cũng đã tìm ra hai người, anh chỉ mượn tay ông ta giết người mà thôi. không phải hai người muốn bỏ trốn sao? Được, anh sẽ cho hai người cùng chết với nhau!

Lời nói của anh ta như truyền đến từ địa ngục khiến người nghe không rét mà run...

- Anh sẽ khiến cho hai người có chết cũng không được ở cùng một nơi. không phải em yêu người đàn ông đó sao, anh sẽ đốt sạch tro cốt của anh ta, còn tro cốt của em anh sẽ rải xuống biển, khiến hai người vĩnh viễn không thể ở cùng bên nhau, như nước với lửa!

nói xong, Phong Nhãn ngửa đầu cười to, tiếng cười điên cuồng khiến người nghe cảm thấy lo lắng!

Cảm giác đau đớn xuyên qua trái tim Thượng Quan Tuyền, sau đó là nỗi tức giận chưa từng có dâng lên trong lòng cô...

cô thở hắt ra, dường như nếu không thì cô sẽ không thở nổi nữa!

- Phong Nhãn, rốt cuộc anh có phải là người không? Sao anh lại đối xử với bố mẹ tôi như vậy?

cô chưa từng nói ra hai từ “bố mẹ”, vì trước giờ cô chưa từng biết đến bố mẹ mình là ai!

Cuộc sống của cô từ trước đến nay chưa từng xuất hiện hai chữ này!

Vậy mà hôm nay khi nói ra hai chữ này, trái tim cô đau đớn đến mức mỗi hơi thở hít vào cũng cảm thấy cực kỳ khổ sở và bị đá kích.

Phong Nhãn không chỉ mượn tay chủ thượng chấp quyền, giết chết cha mẹ cô mà còn hành hạ của người chết, đem xương cốt của cha mẹ cô người thì ném vào lửa thiêu đốt, người thì rải xuống biển...

Tình yêu của anh ta quá ích kỷ, quá tàn nhẫn!

Phong Nhãn thấy Thượng Quan Tuyền nói vậy, sự điên cuồng trong đôi mắt dần tắt đi. Khi anh ta nhìn kỹ lại Thượng Quan Tuyền, sắc mặt vốn đỏ dần vì điên cuồng bỗng trở nên đầy chấn động...

Ngay sau đó, đôi mắt anh ta dần khôi phục lại sự bình tĩnh... dường như rốt cuộc anh ta cũng nhận ra người phụ nữ trước mặt không phải là Thanh Đồng mà ngày đêm anh ta mong nhớ, mà là con của Thanh Đồng – Thượng Quan Tuyền!

- Đúng rồi, suýt nữa tôi quên mất Thanh Đồng đã sinh một bé gái... hiện giờ đứa bé sơ sinh giờ đã trưởng thành, càng lớn càng xinh đẹp, cực kỳ giống Thanh Đồng, nhưng... cô không phải cô ấy, cô cũng không thể hóa thành cô ấy, cho nên...

Anh ta không để tâm đến việc khi này điên cuồng đã nói ra toàn bộ mọi chuyện, lúc này ánh mắt anh ta ngập tràn nỗi căm hận.

- Cho nên anh cực kỳ sợ khi nhìn thấy khuôn mặt tôi, lại sợ tôi sẽ nói ra toàn bộ chân tướng sự việc nên mới nổi lên sát ý.

Đôi mắt Thượng Quan Tuyền đầy phẫn nộ, nếu có thể cử động thì cô nhất định sẽ xông lên báo thù cho cha mẹ!

HỒI 14 - CHƯƠNG 2: SỰ KHÁC THƯỜNG CỦA PHONG (3)

Phong hoàn toàn nhìn rõ sự phẫn nộ trong ánh mắt Thượng Quan Tuyền, về mặt anh ta lộ ra sự sáng khoái...

- Đúng, không được à? Thấy cô phẫn nộ như thế này, tôi chỉ hận không thể giết cô diệt khẩu. thật ra khi biết đến sự tồn tại của cô, tôi nên giết cô đi mới phải, chỉ là đáng tiếc... Đáng tiếc cái tên Niếp Ngân ngu ngốc đó cứ nói cái gì mà nguyên tắc này nọ, cuối cùng còn nuôi nấng cô, haha..."

Anh ta ngửa đầu cười lớn, sự trầm ổn và bình tĩnh giờ chẳng còn nữa, thay vào đó là sự điên cuồng.

- Nhưng buồn cười ở chỗ, anh ta bồi dưỡng một nữ đặc công xuất sắc như vậy, cuối cùng cô ta lại nằm ở dưới thân kẻ thù của anh ta!

- Đủ rồi!

Thượng Quan Tuyền không nghe nổi nữa, cô hét to lên, đôi mắt đẹp đầy đau lòng.

- Anh cho rằng nhiều năm qua anh gây ra bao nhiêu chuyện như vậy mà những người khác lại ngu ngốc đến mức không biết ư? Anh tự tay giết người của tổ chức đã phạm vào quy định, lừa Niếp Ngân rồi cấu kết với gia tộc có thế lực trong Mafia, mưu hại cha con giáo phụ Nhân Cách, thậm chí còn uy hiếp Lãnh Thiên Dục, còn có chuyện gì anh không làm được? Bọn họ nhất định sẽ không bỏ qua cho anh!

Phong nghe vậy, về mặt anh ta như đang rất buồn cười, anh ta cất giọng đầy quái dị: "Bọn họ? Hừ, trong miệng cô, bọn họ là chỉ Lãnh Thiên Dục và Niếp Ngân, cô nghĩ bây giờ bọn họ có thể làm được gì à?"

- Anh đã làm gì bọn họ? – Thượng Quan Tuyền lập tức hỏi lại, trong lòng đầy lo lắng.

- Yên tâm, giờ bọn họ vẫn rất tốt, vì đột nhiên tôi lại muốn kéo dài trò chơi, chơi đến khi tôi thỏa mãn thì thôi...

Ánh mắt Phong lóe lên tia sáng khác người, bên môi cũng nở nụ cười xấu xa, nụ cười của anh ta như lưỡi kiếm sắc bén đâm thẳng vào trong cõi lòng vốn đang bất an của Thượng Quan Tuyền.

- Anh điên rồi, anh là đồ điên... – cô thì thầm, ánh mắt hoàn toàn xa lạ và cảnh giác nhìn người đàn ông.

Phong nghe thế, sắc mặt lập tức thay đổi. Anh ta bước nhanh lên, nắm lấy mái tóc dài của Thượng Quan Tuyền khiến cô buộc phải ngửa đầu lên nhìn vào ánh mắt điên cuồng và tàn nhẫn của Phong...

- cô nhất định phải đối diện với kẻ điên là tôi đây!

Giọng nói của anh ta cũng cực kỳ lạnh lẽo, không mang theo chút tình cảm nào.

- cô cho rằng Lãnh Thiên Dục sẽ cứu cô ư? không ngại nói cho cô biết, Lãnh Thiên Dục chỉ là con rùa rụt đầu mà thôi. Tôi cho hấn địa chỉ của cô vậy mà hấn lại xé nó đi! Thượng Quan Tuyền, trong lòng hấn, địa vị của cô cũng chỉ có vậy mà thôi!

nói xong, anh ta buông Thượng Quan Tuyền ra, đứng ở một bên cất tiếng cười quái dị.

Tiếng cười của anh ta kích thích Thượng Quan Tuyền, lời anh ta nói lại càng khiến trái tim Thượng Quan Tuyền run lên. cô há to miệng thở hổn hển, sắc mặt tái nhợt!

- Nhìn bộ dạng của cô hiện giờ... Chắc chắc...

Ánh mắt Phong toát lên sự hèn mọn và khinh thường, ra vẻ tiếc hận lắc đầu nói:

- Đây là đặc công xuất sắc nhất của Niếp Ngân, thật sự đúng là rất giống Thanh Đồng, không tiếc phản bội tổ chức để yêu người đàn ông khác. Chỉ đáng tiếc là người cô yêu lại không có dũng khí để đến đây, càng không dám tới cứu cô ra ngoài, vì bảo vệ bản thân mà hấn tình nguyện để cô chết trong tay tôi!

Thượng Quan Tuyền cố gắng tiêu hóa lời Phong nói, đầu óc cô quay cuồng. cô tin rằng Lãnh Thiên Dục không như lời Phong nói. lát sau, đôi mắt cô lóe lên tia châm biếm, cô ngẩng đầu nhìn Phong nói:

- một khi đã như vậy, tại sao anh không giết tôi đi?

Phong hơi giật mình, anh ta chỉ muốn đả kích vào lòng tin của Thượng Quan Tuyền mà thôi, không ngờ cô lại hỏi như vậy.

Nhìn vẻ mặt sững sờ của anh ta, trong lòng Thượng Quan Tuyền càng thêm sáng tỏ...

- Anh không dám giết tôi là vì anh vẫn không xác định được sự quan trọng của tôi trong lòng Lãnh Thiên Dục!

cô không hề sợ hãi nhìn thẳng vào mắt anh ta, giọng điệu thông thả và đầy kiên định.

- Anh muốn tôi chết nhưng hiện giờ không thể xuống tay vì anh biết, nếu không giết tôi thì vẫn còn cơ hội uy hiếp Lãnh Thiên Dục, nhưng một khi giết tôi rồi, trong tay anh sẽ không còn lợi thế nào nữa!

- Haha...

Phong bật cười haha, ngay sau đó nụ cười trên mặt anh ta tắt ngấm, gần từng tiếng một:

- cô quả là thông minh, chỉ là... tuy hiện tại tôi không thể giết cô nhưng tôi có thể hành hạ cô. cô là người mà cả Lãnh Thiên Dục và Niếp Ngân đều yêu, tôi sẽ khiến cho bọn họ phải nếm mùi đau khổ!

- Anh muốn làm gì? – Thượng Quan Tuyền nghe xong, trong đầu vang lên tiếng cảnh báo.

- Làm gì ư?

Phong cười đầy quái dị, ngón tay thon dài từ từ trượt xuống cầm cô rồi lướt theo từng đường cong trên người cô...

- Tôi chỉ muốn để ấy người anh em bên ngoài hưởng thụ một chút thôi, tôi nghĩ bọn họ chưa bao giờ được nếm thử mùi vị của phụ nữ có thai...

- Anh dám!

Thượng Quan Tuyền nghe xong, cảm thấy mồ hôi lạnh toát sống lưng, sự sợ hãi dâng lên như thủy triều nhấn chìm cô...

Phong nhún vai, thoải mái lên tiếng:

- Dám hay không ngày mai cô sẽ biết. Tuy hiện tại tôi không thể giết cô nhưng tôi sẽ hành hạ cô. Bắt đầu từ ngày mai trở đi, chỉ cần Lãnh Thiên Dục chưa cứu cô một ngày thì sẽ là một ngày cô bị những gã đàn ông ngoài kia chà đạp. Tôi rất muốn xem liệu Lãnh Thiên Dục có hành động như lời hấn nói hay không, muốn xem hấn sẽ lựa chọn giữa phụ nữ hay quyền lực đây, haha...

Anh ta ngửa đầu cười to, ánh mắt đầy đắc ý và điên cuồng muốn trả thù.

Thượng Quan Tuyền vô lực thở hổn hển, tiếng cười của anh ta như đâm vào lòng cô khiến cô cảm thấy cả người như run lên, cô mừng tượng ra sự đau khổ và sợ hãi mà ngày mai phải đón nhận!

Phong sẽ làm như vậy! Đây là cách duy nhất anh ta có thể kích thích Lãnh Thiên Dục! Chỉ cần nhìn anh ta, Thượng Quan Tuyền cũng biết anh ta nhất định đã đưa địa chỉ giả cho Lãnh Thiên Dục, nơi đây chắc chắn đã bố trí sẵn mai phục. Nếu anh ta đã muốn giết Lãnh Thiên Dục thì sao có thể dễ dàng buông tha như vậy chứ?

Cho dù anh ta có đưa ra địa chỉ thật thì chắc chắn nơi này cũng có rất nhiều cơ quan mật!

Dục... Giờ khắc này, Thượng Quan Tuyền chẳng còn quan tâm đến an nguy của mình nữa, cô chỉ mong hân được an toàn mà thôi!

227. Chương 227

HỒI 14 - CHƯƠNG 3: LÃNH THIÊN DỤC VÀ NIẾP NGÂN (1)

Bên trong mật thất nơi Thượng Quan Tuyền từng bị nhốt, bên cửa sổ là bóng dáng cô đơn của Lãnh Thiên Dục.

Lôi gõ cửa, sau khi được cho phép liền đi vào phòng.

- Lão đại!

- Người tới rồi à?

Lãnh Thiên Dục không quay người lại, chỉ hờ hững nhìn dòng xe cộ như nêm bên dưới, cất giọng hỏi.

- Vâng, thưa lão đại, anh ta đã tới!

Về mặt Lôi hơi phức tạp, nhìn bóng lưng cao ngạo của Lãnh Thiên Dục, anh ta lại nghĩ đến vẻ mặt đầy đau lòng của hắn hôm đó!

Trong ấn tượng của anh ta, Lãnh Thiên Dục từ trước đến nay luôn ung dung đối mặt với mọi chuyện, bất kể có khó khăn nguy hiểm đến mức nào. đi theo hắn lâu như vậy nhưng Lôi chưa bao giờ bắt gặp vẻ mặt như ngày hôm ấy của hắn!

- Lão đại... – Anh ta lại lên tiếng, giọng nói hơi chần chừ nhưng tuyệt đối trung thành.

Lãnh Thiên Dục dường như có thể cảm nhận được sự lo lắng của người đứng phía sau, hắn chậm rãi quay người lại nhìn Lôi, vẻ lạnh lẽo vốn có giờ được thay thế bằng sự tiêu tụy.

- Cậu cứ nói ra suy nghĩ của mình đi! – Giọng nói trầm thấp vang lên, khó có thể nghe ra hắn đang bị giày vò.

Lôi quỳ một gối xuống...

- Lão đại, xin thứ lỗi cho thuộc hạ cả gan, thuộc hạ đã cho người điều tra nơi ở của Phong mà không có lệnh của ngài, kết quả phát hiện ra địa chỉ này là giả. Cho nên, lão đại, xin lão đại cứ để tôi đi, tôi nhất định sẽ cứu được Thượng Quan Tuyền!

Lãnh Thiên Dục nhìn Lôi, ánh mắt đầy phức tạp, hắn thông thả bước lên gần Lôi, giọng điệu hơi do dự...

- Lôi, tôi đáng để cậu bán mạng như vậy sao?

Trước giờ hắn cho rằng mình làm việc không chê vào đâu được, nhưng hôm nay hắn mới biết mọi việc không như hắn tưởng tượng.

Lôi nghe vậy, sắc mặt lập tức kinh hãi, nghiêm túc đáp:

- Lão đại, trên đời này tuyệt đối không ai xứng đáng để Lôi bán mạng như ngài! Chỉ cần là chuyện của lão đại thì Lôi sẽ coi là chuyện của mình, có chết cũng không hối tiếc!

Lãnh Thiên Dục hơi nhíu mày lại, vươn tay đỡ Lôi đứng dậy...

- Cho nên, cậu càng phải nghe theo sự sắp xếp của tôi, không được khinh suất. Tôi đã mất đi cánh tay trái, không muốn lại mất thêm cánh tay phải nữa. yêu cầu của tôi rất đơn giản, đó là tất cả mọi người phải còn sống!

một câu nói đúng trọng điểm vang lên, lộ rõ sự lo lắng của hắn với Thượng Quan Tuyền!

thật ra, trong lòng Lãnh Thiên Dục đã nóng như lửa đốt, cảm giác lo lắng không yên như ngọn lửa thiêu đốt trái tim hắn khiến hắn chỉ muốn liều lĩnh một lần. hắn biết dựa vào tác phong của Phong thì sẽ không giết Thượng Quan Tuyền ngay, nhưng không có nghĩa anh ta sẽ không làm gì cô, bởi vì hắn có thể nhìn rõ được sự căm hận trùng trùng trong đôi mắt Phong.

Nhưng hiện tại hắn chỉ có thể dùng lý trí để áp đảo ý nghĩ muốn liều lĩnh đi cứu cô. hắn biết Phong sẽ không dễ dàng đưa địa chỉ thật cho hắn, cho dù có thì cũng sẽ bố trí rất nhiều mai phục. Nếu hắn tới thì không chỉ mất mạng mà ngay cả Thượng Quan Tuyền cũng sẽ bị liên lụy!

Lôi nghe vậy, vẻ mặt đầy quật cường...

- Lão đại, tôi hiểu sự lo lắng của ngài, nhưng dựa vào sự hiểu biết của tôi về Phong thì anh ta nhất định sẽ cho rằng chỉ có một mình ngài xông vào. Nếu tôi đi thì có lẽ cậu ta sẽ không ngờ được!

- Lôi!

Lãnh Thiên Dục lạnh giọng ngắt lời anh ta...

- Việc hiện tại cậu cần làm là mau chóng tra ra vị trí của Thượng Quan Tuyền, sau khi tìm được thì lập tức báo cáo với tôi, đừng hành động thiếu suy nghĩ!

Sao hắn lại không biết tấm lòng của Lôi chứ, chẳng qua hắn không thể mạo hiểm như vậy!

- Vâng! – Lôi trầm mặt xuống, lập tức đáp lời.

Sau khi Lôi ra ngoài, mặt thất yên lặng trong chốc lát, cửa lại được mở ra lần thứ hai...

một bóng dáng cao lớn đi vào, nhưng khi bóng dáng ấy còn chưa dừng lại thì một quyền ngoan độc và tàn nhẫn lập tức vung vào mặt anh ta!

Người ra tay đánh chính là Lãnh Thiên Dục, còn người bị đánh là... Niếp Ngân!

Niếp Ngân không phòng bị nên bị trúng đòn. Anh ta đứng dậy, lau vết máu trên khóe miệng rồi lạnh lùng nói:

- Lãnh Thiên Dục, cậu điên rồi à! Cậu sai người gọi tôi tới đây chỉ vì muốn đánh tôi à?

một hành động thiếu suy nghĩ như vậy tại sao lại có thể do Lãnh Thiên Dục mà anh ta biết gây ra được chứ?

- Đúng!

Lãnh Thiên Dục không hề phủ định, hắn bước lên mang theo đầy sát khí...

- Anh và Phong phối hợp với nhau quả là không chê vào đâu được, tôi thật sự không nghĩ bao nhiêu năm qua, người thân cận ngay bên cạnh tôi lại là người của tổ chức BABY-M! – hắn đã không còn vẻ bình tĩnh vốn có, giọng điệu đầy kích động và phẫn nộ!

Niếp Ngân lập tức hiểu rõ ý của hắn, cười lạnh nói:

- Xem ra cậu đã điều tra ra rõ rồi. Cậu tìm tôi chỉ là muốn nói cho tôi biết Phong là nội gián cho BABY-M sắp xếp? Tôi nghĩ dựa theo tính cách của cậu, hôm nay thứ cậu muốn đưa tôi không phải là một cú đấm mà là thi thể của Phong!

Lãnh Thiên Dục nghe vậy, thân hình cao lớn dường như mất đi điểm tựa, hắn lùi hai bước, vô lực dựa vào tường...

Niếp Ngân hơi kinh ngạc...

Đây là... Lãnh Thiên Dục sao? Bọn họ là kẻ địch nhiều năm như vậy nhưng anh ta chưa từng thấy vẻ mặt này của hắn bao giờ...

- Lãnh Thiên Dục, cậu... cậu làm sao vậy? – Anh ta bất giác lên tiếng hỏi thăm, trong lòng dâng lên nỗi bất an.

Lãnh Thiên Dục nhìn Niếp Ngân, đôi mắt đen của hắn vằn lên những tia máu đỏ tươi dường như con thú đang rơi vào đường cùng, chỉ có thể vô lực thở hổn hển. Lát sau, hắn chậm rãi lên tiếng:

- Phong bắt Thượng Quan Tuyền rồi!

- Cái gì?

Niếp Ngân run lên rồi lập tức bước nhanh về phía trước...

- Lãnh Thiên Dục, cậu vừa mới nói gì? nói lại xem nào! – Giọng nói của anh ta đầy lo lắng.

Lãnh Thiên Dục nhìn sự hỗn loạn trong đôi mắt Niếp Ngân, lại nói từng câu từng chữ: “Phong, cũng là người của tổ chức BABY-M của anh, đã bắt Thượng Quan Tuyền... làm con tin rồi!”

HỒI 14 - CHƯƠNG 3: LÃNH THIÊN DỤC VÀ NIẾP NGÂN (2)

Niếp Ngân sững người, vầng trán cao rộng cũng nhúu chặt lại. Sau đó anh ta cầm điện thoại lên gọi điện nhưng đầu bên kia chỉ truyền đến giọng nữ máy móc của tổng đài. Về mặt anh ta càng thêm nghi ngờ lại.

- Vô dụng thôi, Niếp Ngân, cậu ta chắc chắn sẽ không nghe điện thoại của anh đâu! – Lãnh Thiên Dục đưa tay xoa bóp hai huyệt thái dương đau nhức.

- Phong vốn là người của tổ chức các anh nhưng tôi nghĩ hành động của cậu ta rõ ràng là đã phản bội là ý định ban đầu của hai người. Giờ cậu ta không chỉ muốn ngồi lên cái ghế lão đại của Mafia mà còn coi Thượng Quan Tuyền là cái đinh gở trong mắt.

- Nếu tôi đoán không sai thì mục đích hôm nay cậu muốn gặp tôi chính là muốn mượn sức của tôi để tìm Tuyền! – Niếp Ngân bình tĩnh lên tiếng.

- Đúng!

Lãnh Thiên Dục không hề che giấu mục đích của mình: “Bây giờ Phong đã lôi kéo được mấy gia tộc trong Mafia, mục đích cuối cùng cậu ta là muốn bức tôi rời khỏi vị trí này. Còn với tổ chức BABY-M, tôi nghĩ cậu ta cũng muốn lôi kéo một ít thế lực, nếu không cậu ta sẽ không bắt cóc Thượng Quan Tuyền!

Về mặt Niếp Ngân càng thêm nặng và lạnh lẽo, anh ta biết Lãnh Thiên Dục không nói sai. Tuy Phong thuộc phe anh ta nhưng trong tổ chức Phong cũng có thế lực riêng, nếu Phong muốn ra tay thì cũng là chuyện có thể xảy ra.

rõ ràng hành động của Phong đã vượt xa ra khỏi ý định ban đầu của hai người, mục đích cũng quá rõ, Phong không chỉ muốn tính mạng của Lãnh Thiên Dục mà chính bản thân anh ta cũng nằm trong kế hoạch của Phong.

Nghĩ tới đây, Niếp Ngân cảm thấy trái tim mình lạnh giá đi nhiều. Anh ta và Phong cùng được cha nuôi huấn luyện, tuy nói đặc công không có tình cảm với nhau nhưng từ nhỏ đến lớn, hai người cũng khá hiểu nhau, chỉ không ngờ quyền lực có thể thay đổi nhân tính của con người.

Về phía Lãnh Thiên Dục, Niếp Ngân biết người đàn ông này thật sự yêu Thượng Quan Tuyền, vì cô, hắn tình nguyện gạt bỏ hận thù sang một bên để liên thủ cùng anh ta. Anh ta biết chắc chắn trong tổ chức Mafia đã xảy ra chuyện, nếu không phải như vậy thì Lãnh Thiên Dục cũng sẽ không hợp tác với anh ta.

-Được, tôi đồng ý! Tôi sẽ phái người nhanh chóng tìm ra tung tích của Tuyền! -Niếp Ngân dứt khoát đáp lời.

Lãnh Thiên Dục không ngờ Niếp Ngân lại đồng ý nhanh như vậy, hắn hơi run lên, ánh mắt hơi phức tạp rồi lên tiếng: “Cảm ơn!”

Đây là lần đầu tiên hắn nói lời cảm ơn với Niếp Ngân, một câu thật lòng chứ không hề giả tạo, hắn chỉ cảm thấy tâm trạng lúc này rất phức tạp.

Niếp Ngân nhìn Lãnh Thiên Dục, anh ta cũng phát hiện ra sự khác thường của hắn. Lát sau , anh ta cất giọng nhàn nhạt : ” Tôi tự nguyện cứu Tuyền, cậu đừng quên Tuyền cũng là người tôi yêu!”

sự hợp tác giữa Lãnh Thiên Dục và Niếp Ngân được tiến hành trong bí mật vậy nên không gây chú ý quá nhiều, trong khi đó , Phong cũng bắt đầu triển khai tiếp kế hoạch đã vạch sẵn của mình.

Màn đêm buông xuống mang theo cơn đông, bóng tối đen kịt bao phủ lên khắp mọi thứ. Tia chớp loé sáng giữa bầu trời đen, sau đó tiếng sấm ầm ầm vang lên, mưa như trút nước, đường như quét sạch tội ác.

Giáo phụ William sau khi nhận được điện thoại của Phong, liền bảo thuộc hạ lui ra ngoài, ngay cả mấy người vệ sĩ thân cận cũng được giảm bớt. Tuy ông ta không biết tại sao đêm tối mưa gió thế này mà Phong lại có chuyện gì lại đến biệt thự của ông ta nhưng dù sao hai người cùng có quan hệ lén lút, không nên để nhiều người biết được.

Ánh đèn trong biệt thự cũng ảm đạm đi, ngọn đèn trên tường tản ra ánh sáng mờ mờ, lưu lại chiếc bóng vội vã của giáo vụ William trên hành lang dài, phía sau ông ta chỉ có vài người vệ sĩ.

Cửa phòng sách được mở ra.

Dưới ánh đèn âm u là bóng dáng cao lớn của một người đàn ông, người đó ngồi ngay ngắn trên sofa, đưa lưng về phía giáo vụ William, bên cạnh còn có ba người vệ sĩ khác.

Thấy vậy, giáo vụ William ra hiệu bảo mấy người vệ sĩ của mình đứng chắn ngoài cửa, còn ông ta nhẹ nhàng bước tới trước mặt người đàn ông.

Đúng lúc này một tia chớp xẹt qua bầu trời như muốn xé bầu trời này thành hai nửa.

Ánh sáng của tia chớp loé lên trong mắt giáo vụ William.

Cùng ánh sáng ấy làm rõ đôi mắt lạnh lùng khác thường của người đàn ông....

-A..

Giáo phụ William hô lên một tiếng kinh ngạc, ngay sau đó, cơ thể của ông ta như bị đóng đinh xuống sàn nhà, không thể nhúc nhích.

Bởi vì, người ông ta nhìn thấy không phải là Phong, mà là.. Lãnh Thiên Dục!

Người đàn ông sau khi thấy giáo phụ William thì nở nụ cười quỷ dị , nụ cười như ăn mòn linh hồn của đối phương.

Giáo phụ William phản ứng lại, vội vã xua đi sự kích động và kinh ngạc, cung kính cúi thấp người xuống : ” không biết người lão đại từ xa đến, tôi không tiếp đến chu đáo được, mong ngài thông cảm!”

Tuy ngoài miệng nói vậy như trong lòng ông ta không ngừng nhủ thầm, vừa rồi rõ ràng là Phong gọi điện thoại tới, tại sao bây giờ người ngồi trong phòng của ông ta lại là Lãnh Thiên Dục? Ông ta không hề nhận được thông tin gì, hơn nữa nếu Phong tới thì sẽ làm lộ mọi chuyện mất!

Nhưng ... Quan trọng là, tại sao Lãnh Thiên Dục lại đến biệt thự của ông ta, mục đích của hắn khi tới đây là gì?

Nghĩ tới đây giáo phụ William đầy cảnh giác. Lần trước , người xúi giục mấy giáo phụ của các gia tộc khác đã tìm đến chất vấn Lãnh Thiên Dục chính là ông ta, chẳng lẽ hôm nay Lãnh Thiên Dục đến đây là muốn giết người?

Nhưng nghĩ lại thì không có khả năng như vậy, giáo phụ William tương đối hiểu biết về con người Lãnh Thiên Dục, cho dù hắn thật sự muốn giết người thì sẽ không cần phải phí công như vậy, càng không nói đến chuyện đêm hôm mưa gió lặn lội tới đây.

Càng nghĩ càng thấy kỳ lạ, giáo phụ William càng nghi ngờ.

228. Chương 228

HỒI 14 - CHƯƠNG 4: KỸ THUẬT CẢI TRANG CAO SIÊU (1)

- Giáo phụ William, xem ra bộ dạng này của tôi khiến ông sợ hãi rồi!

“Lãnh Thiên Dục” chậm rãi mở miệng, nhưng giọng nói trầm thấp không mang theo sự lạnh lùng vốn có, chỉ có sự hứng thú và chăm chọc.

Giáo phụ William kinh hãi, lập tức ngẩng đầu lên...

Ông ta nhìn “Lãnh Thiên Dục”, ánh mắt càng trở nên nặng nề hơn...

- Người...

Ông ta chỉ tay vào người đàn ông, giọng điệu cực kì kinh ngạc, dường như ông ta đã phát hiện ra một chuyện cực kì chấn động, thất thanh kêu lên: “Người không phải là Lãnh Thiên Dục!”

- Haha!

Người đàn ông ngửa đầu cười to, nụ cười quỷ dị trên gương mặt Lãnh Thiên Dục càng giống như nụ cười của ma quỷ.

Giáo phụ William sợ đến ngất người, ông ta đứng yên tại chỗ, không dám động đậy.

- Người... người là Phong?

Giọng nói của ông ta hơi run run, không biết tại sao nhưng phát hiện này khiến ông ta cảm thấy lạnh toát sống lưng.

- Đúng! – Giọng nói của Phong vang lên, anh ta không thèm để ý đến sắc mặt kinh hãi của giáo phụ William.

Giáo phụ William thở phào nhẹ nhõm, vẻ mặt càng thêm âm trầm...

- Sao tự dưng cậu lại biến mình thành cái bộ dạng này vậy? Tôi còn tưởng lão đại biết cuộc giao dịch giữa tôi và cậu chứ! – Ông ta ngồi xuống đối diện, giọng nói già nua xen lẫn sự tức giận vang lên.

Dĩ nhiên là ông ta phải thấy sợ rồi, trong khi bản thân đang vạch mưu tính kế giết hại Lãnh Thiên Dục thì lại nhìn thấy khuôn mặt Lãnh Thiên Dục, nhất là lại trong một đêm mưa gió thế này, ai ở trong hoàn cảnh ấy cũng cảm thấy hết sức sợ hãi.

Phong đắc ý dựa người vào ghế: “Trong tổ chức BABY-M, chỉ có ba người là biết kỹ thuật cải trang bằng mặt nạ, một là Niếp Ngân, hai là sát thủ đặc công do một tay anh ta bồi dưỡng – Thượng Quan Tuyền, người còn lại là tôi! Hôm nay tôi chỉ muốn xem tay nghề của bản thân có bị lụi tàn đi không mà thôi!

- Haha... – Giáo phụ William cười to rồi nói – Chỉ cần cậu không mở miệng nói thì đúng là lấy giả loạn thật!

Phong nghe vậy, ánh mắt lóe lên tia phản hận: “Chỉ tiếc là cha nuôi không dạy tôi cách bắt chước giọng nói, nếu không thì bây giờ tôi có thể lấy giả loạn thật cả Niếp Ngân và Thượng Quan Tuyền!”

nói xong, anh ta vung tay đập xuống bàn, cảm giác tức tối trong lòng khiến anh ta không còn thấy đau đớn.

- Đêm khuya mà cậu lại tới đây, chắc không phải bên Lãnh Thiên Dục có phát hiện gì rồi chứ?

Giáo phụ William không quên chuyện quan trọng lúc này, ông ta chẳng quan tâm Phong định cải trang thành ai.

Ánh mắt Phong vụt qua tia thâm thúy: “Giáo phụ William, mấy hôm trước diễn xuất của ông tốt thật đấy, giờ tôi nghĩ Lãnh Thiên Dục dù có ba đầu sáu tay cũng không xử lý nổi chuyện này, nhưng... rõ ràng là các ông không bắt ép được hắn ta!”

Về mặt giáo phụ William đầy lúng túng...

- Phong, cậu phải biết rằng dù sao Lãnh Thiên Dục cũng là lão đại, hắn có thể ngồi lên vị trí đó thì có rất nhiều giáo phụ khác tin tưởng hắn, chỉ dựa vào mười mấy giáo phụ thì làm sao có thể làm nên chuyện được!

- Tôi biết! – Phong cười tà – Cho nên, chúng ta cần một viên thuốc có tác dụng mạnh hơn nữa!

Giáo phụ William nghe xong cảm thấy rất khó hiểu: “một viên thuốc có tác dụng mạnh hơn nữa? Ý cậu là gì?”

Phong đứng dậy, chậm rãi đi đến bên cửa sổ, tia chớp lóe sáng chiếu lên khuôn mặt anh ta, dù khuôn mặt anh ta vẫn giống Lãnh Thiên Dục nhưng lúc này lại cực kì hung dữ...

- Giáo phụ William, chỉ cần chúng ta giết một trong mười mấy giáo phụ đó thì lần này Lãnh Thiên Dục chắc chắn sẽ chết!

- Cái gì? – Giáo phụ William lập tức đứng bật dậy, nhìn Phong đầy cảnh giác...

- Giết một giáo phụ ư? Phong, cậu đùa quá đà rồi đấy!

Ông ta biết dã tâm của người đàn ông này rất lớn nhưng không ngờ anh ta lại có cả ý định như vậy.

- Nếu không làm vậy thì kế hoạch của chúng ta sẽ hỏng bét. Giáo phụ William, lần trước ông đáp ứng yêu cầu của tôi, chẳng phải chúng ta hợp tác rất vui vẻ đấy sao? Chỉ cần lần này ông cũng làm theo lời tôi nói thì không lâu sau tổ chức Mafia sẽ thuộc về chúng ta!

âm thanh lạnh lẽo của Phong vang lên, giọng điệu bén nhọn.

- Được, tôi đồng ý với cậu, chỉ cần chúng ta chọn một người phù hợp nhất là được! – Giáo phụ William không còn đường lui, ông ta chỉ do dự một lúc rồi đồng ý với yêu cầu của Phong.

Phong quay người nhìn giáo phụ William, ánh mắt quỷ dị kết hợp với cơn mưa xối xả bên ngoài càng khiến anh ta thêm phần thâm trầm. Anh ta chậm rãi nhếch miệng lên:

- Dĩ nhiên là tôi đã chọn một người cực kì phù hợp rồi. Người này là người đức cao vọng trọng, người này chết rồi chắc chắn sẽ khiến Lãnh Thiên Dục phải khốn đốn, khi đó kế hoạch của chúng ta sẽ thành công!

- Người mà cậu nói là ai vậy? – Giáo phụ William dường như ngửi thấy mùi bất an trong không khí.

Phong nhún vai, vẻ mặt đầy tà khí, nói từng câu từng chữ: “Người này không phải ai khác chính là ông đấy, giáo phụ William!”

Trong nháy mắt, bầu không khí trong phòng như đông đặc lại!

Giáo phụ William sửng sốt, sự tức giận như nổ tung trong lồng ngực...

- Tôi là người hợp tác với cậu, vậy mà cậu muốn giết tôi à?

Phong cười ha ha nói: “Ông chỉ là quân cờ nhỏ nhỏ để tôi lợi dụng mà thôi, sao lại là quan hệ hợp tác được? Nhiệm vụ trước của ông đã hoàn thành rồi, cho nên nhiệm vụ tiếp theo của ông là cực kì quan trọng!”

- Cậu... – Giáo phụ William không ngờ Phong lại qua cầu rút ván, ngón tay của ông ta chỉ vào Phong hơi run lên:

- không ngờ cậu là ngoan độc như vậy, thì ra cậu không chỉ muốn tính mạng Lãnh Thiên Dục mà còn muốn đạt được vị trí lão đại.

- Thông minh!

Phong bước lên mấy bước, bên môi vẫn nở nụ cười như ma quỷ.

- Chỉ tiếc là ông biết muộn quá, cả tôi và ông đều biết Lãnh Thiên Dục là người lợi hại như thế nào, làm sao mà một mình tôi thắng hắn được chứ?

Ây gu, lão già William đúng là khôn 3 năm đại 1 giờ

Nhưng liệu lão già này có chết nhanh gọn như lão Nhân Cách không :-”

Đáp án câu hỏi trước là chị dùng 1 tỷ đô la để mua một mảnh đất mới cho cô nhi viện Mary nhé Cái này Bùi Vận Nhi có nhắc tới trong lúc nói chuyện với Lãnh Thiên Hi

Câu trả lời là “làm từ thiện” mình vẫn sẽ chấp nhận nhé

Câu hỏi mới này :smoker4:

Sax Ân thuộc gia tộc nào? (Tên của gia tộc đó ý, kiểu LTD thuộc gia tộc Cascio đó)

HỒI 14 - CHƯƠNG 4: KỸ THUẬT CẢI TRANG CAO SIÊU (2)

- Được, được lắm! Anh giỏi thật đấy!

Ánh mắt giáo phụ William đầy phần hận: “thật là không ngờ được, cả đời thông minh rồi lại hồ đồ trong giây lát để rồi trúng kế của cậu. Rốt cuộc tôi đã hiểu tại sao hôm nay cậu lại cải trang thành Lãnh Thiên Dục. Tay nghề của cậu nào có suy giảm, cậu chỉ muốn giả họa cho Lãnh Thiên Dục mà thôi!”

Phong mỉm cười, một nụ cười cực kì lạnh lẽo. Sau đó anh ta rút một khẩu súng ra, nhắm thẳng vào giáo phụ William...

- Có trách thì trách trong kịch bản của tôi, đất diễn của ông ít quá mà thôi. Nhưng dù sao ông cũng đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ, với tư cách là một diễn viên thì không tồi lắm. Ông diễn giỏi như vậy, sao tôi có thể lãng phí nhân tài được cơ chứ, đương nhiên phải lợi dụng cho tốt rồi!

nói xong, anh ta cười ha ha rồi bóp cò súng...

Pằng! Pằng!

Tiếng súng vang lên nhưng lại bắn vào bức tường phía sau giáo phụ William. Giáo phụ William nhanh chóng xoay người né tránh viên đạn, rồi cũng rút súng trong người ra, nhắm thẳng về phía Phong.

Đúng lúc này, ba người vệ sĩ của Phong cũng đồng loạt rút súng ra...

- Xem ra cậu đã có chuẩn bị từ trước khi tới rồi, chỉ đáng tiếc vừa rồi tôi lại không chú ý đến mấy người vệ sĩ không phải người của Mafia này!

Giáo phụ William chẳng hề sợ hãi, ông ta đứng dậy, định bắn lên.

- Giáo phụ William cũng đâu phải người đơn giản, dù gặp phải tình huống này nhưng vẫn có thể ung dung đối mặt, còn có thể tránh được đạn của tôi, thật không đơn giản chút nào! Đúng là không đơn giản! Chỉ là, trong phòng này đều là người của tôi, ông cho rằng mình có thể thoát khỏi kiếp nạn này à? – Phong lạnh lùng nói.

- Đúng là quá nực cười, biệt thự này là của tôi, nếu cậu giết tôi thì cậu cho rằng sẽ có thể đi ra được đến cửa à?

Giáo phụ William vừa nói xong thì cửa phòng sách được bật mở, mấy người vệ sĩ xông vào trong, vây lấy bọn họ.

Phong thấy vậy thì ra vẻ tiếc hận lắc đầu: “Chắc chắc, thì ra giáo phụ William cũng đã có chuẩn bị rồi, chỉ đáng tiếc là nếu tôi đã có ý định giết ông thì cũng sẽ nghĩ cách để thu phục người của ông!”

Giáo phụ William nghe xong liền kinh hãi, ông ta còn chưa hết kinh ngạc thì thấy mấy người vệ sĩ thân cận rút súng chĩa vào ông ta.

- Mấy người... muốn tạo phản à? – Ông ta quát lên nhưng giọng nói cũng thoát được ra khỏi căn phòng.

Phong cười: “William, cho nên ông đừng nghĩ sẽ thoát được, điểm này ông còn phải học hỏi Lãnh Thiên Dục nhiều, tâm lý phòng bị của hắn cách một trời một vực với ông đấy, còn cả...”

Anh ta tiến lên vớt súng trong tay giáo phụ William ra rồi nói: “Biết tại sao tôi lại phải nói mấy lời vô nghĩa với ông nhiều như thế không? Chính là tôi đang đợi thời cơ, lát nữa con gái ông sẽ lên đây, tôi muốn cô ta tận mắt chứng kiến ông chết trong tay Lãnh Thiên Dục, haha...”

Anh ta cười đầy điên cuồng, ánh mắt hỗn độn khiến người khác sợ hãi.

- Cậu...

Giáo phụ William không ngờ mình lại thất bại thảm hại đến như vậy, ông ta đột nhiên chạy về phía bàn sách, không đợi mọi người kịp phản ứng đã cầm lấy một con dao sắc bén.

- Tôi sẽ không cho cậu được như ý đâu! – nói xong, ông ta giơ tay lên, đâm thẳng con dao vào tim mình...

Ánh mắt Phong vụt qua tia chấn động, cũng bước nhanh lên túm tay giáo phụ William...

- Ông muốn chết như vậy à? Đúng là vọng tưởng! Tôi nói rồi, tất cả phải dựa vào kịch bản của tôi! – Ánh mắt Phong trở nên cực kỳ sắc bén, giọng nói ngày càng điên cuồng.

Giáo phụ William thấy vậy thì chỉ nhếch lên nụ cười quỷ dị, sau đó, cánh tay kia không bị túm của ông ta vung lên, một tia sáng lóe lên, sau đó máu chảy...

- A... – Phong thở gấp, cảm giác đau nhói trên vai khiến anh ta lùi về phía sau mấy bước.

không biết trên tay giáo phụ William cầm một con dao găm từ bao giờ, nhân lúc Phong không đề phòng, ông ta đã đâm con dao vào vai anh ta.

Lửa giận thiêu đốt toàn bộ lý trí của Phong trong nháy mắt, nhất là khi nhìn thấy áo sơ mi thấm ướt máu trên đầu vai, sắc mặt anh ta càng trở nên xanh mét. Anh ta mở cửa sổ ra, lớn tiếng kêu:

- Bắt ông ta lại!

- Vâng!

Mấy người vệ sĩ tuân lệnh, nhanh chóng bắt giáo phụ William lại, trói ông ta rồi treo ông ta lơ lửng trên cửa sổ.

Dưới chân ông ta là khoảng không, bên dưới ba tầng là vườn hoa sắc đỏ như màu máu.

- Cậu là kẻ phản bội, nhất định sẽ không được chết tử tế đâu!

Tiếng rống của giáo phụ William như xuyên qua cả cơn mưa đêm, tiếng gió, tiếng sấm vang dội cùng tiếng mưa rơi khuếch tán tiếng hét của ông ta.

- Tôi sẽ xem ai chết không được tử tế trước!

Ánh mắt Phong nhuộm đỏ màu máu, sự lạnh lẽo trên người tản ra ngày càng đậm đặc, anh ta vung tay lên, một người vệ sĩ lập tức đẩy giáo phụ William ra ngoài!

Đúng lúc này, một tiếng thét chói tai vang lên...

- A... bố...

Giọng nói này là của Phỉ Tô. Khi cô ta lên tầng ba, nhìn thấy cảnh tượng này thì sợ hãi đến mức thét to lên!

Ngay sau đó, rất nhiều người làm trong biệt thự chen chúc nhau đứng dưới vườn hoa nhìn lên trên, khi thấy chủ nhân của mình đang bị treo lơ lửng trên cửa sổ tầng ba, sắc mặt bọn họ đầy hoảng sợ.

Phong thấy vậy liền nở nụ cười đầy tà khí, anh ta đi đến bên giáo phụ William rồi nhẹ giọng nói: “Giáo phụ, ông thấy không, tình hình ngày càng hay rồi đó!”

- Ừm... Ừm...

Giáo phụ William không khó để đoán ra chuyện sắp xảy đến với mình, ông ta không thể nói được nên không ngừng vùng vẫy chân tay.

229. Chương 229

HỒI 14 - CHƯƠNG 5: NỖ MÁU

Rầm!

Cửa bị Phỉ Tô đẩy ra, vẻ mặt đầy căng thẳng và lo lắng, nhưng khi thấy cha mình đang bị treo lơ lửng, khuôn mặt cô ta lập tức tràn đầy phẫn nộ.

- Các người... các người mau thả cha tôi ra! – cô ta muốn tiến lên nhưng lại bị vệ sĩ của Phong chặn lại.

Phỉ Tô ngẩng đầu nhìn người đứng cạnh cha mình, lập tức chấn động...

- Lãnh Thiên Dục... sao có thể là anh?

cô ta đang Hết sức kinh ngạc như nhìn thấy bom hạt nhân nổ tung trước mặt, cô ta nhìn Lãnh Thiên Dục đầy khó hiểu và ngạc nhiên.

Phong thấy kế hoạch của mình đã thành công liền nở nụ cười châm chọc khiến người khác không rét mà run. Khi thấy bên dưới có rất nhiều người làm đang đứng, anh ta giờ sững lên, nhắm thẳng về phía giáo phụ William.

Pằng...

Tiếng thét chói tai của Phỉ Tô vang lên cùng lúc với tiếng súng, viên đạn xuyên thẳng vào ngay giữa trán giáo phụ William. Giáo phụ William trợn trừng hai mắt, còn chưa kịp vùng vẫy đã chết tươi!

Bầu không khí như bị đông đặc lại, luồng khí lạnh lẽo quanh quẩn xung quan, đâm thẳng vào lục phủ ngũ tạng của mỗi người.

-A...

Phỉ Tô không nhịn nổi nữa, thét lên, thanh âm đầy thê lương và điên cuồng. cô ta không thể ngờ tận mắt mình lại chứng kiến cảnh này.

Ánh trăng chiếu vào khuôn mặt Phong khiến diện mạo của Lãnh Thiên Dục càng thêm sáng tỏ để mọi người nhìn rõ.

Phỉ Tô dùng hết sức để đẩy người vệ sĩ đang chặn mình lại, cô ta chạy đến nắm lấy vạt áo Phong, ngữ điệu đầy phẫn hận như phun trào.

-Đồ khốn kiếp! Tại sao anh lại tàn nhẫn với tôi như vậy? Chẳng lẽ anh không sợ những giáo phụ khác sẽ chất vấn anh à? Chẳng lẽ anh cho rằng anh muốn làm gì cũng được à?

Sau khi nói xong, cô ta chạy về phía thi thể của cha mình, ôm lấy cơ thể còn lưu lại chút độ ấm, gào khóc.

Phong yên lặng nhìn mọi chuyện rồi liếc mắt ra hiệu ấy người vệ sĩ, bọn họ lập tức tiến lên:

-Mấy người nghe kỹ đây, đây là kết cục của kẻ đắc tội lão đại! –Bọn vệ sĩ nói xong liền đi cùng Phong đi ra ngoài cửa. Những người làm bên dưới như nín thở.

Mãi đến khi Phỉ Tô gào to lên: “Lãnh Thiên Dục! Đứng lại cho tôi...”

cô ta còn chưa nói xong đã bị mấy khẩu súng chĩa vào người!

Phỉ Tô chẳng hề sợ hãi, vì lúc này sự phẫn hận trong lòng cô ta đã lấn át tất cả.

-Lãnh Thiên Dục! Có bản lãnh thì anh giết tôi đi! Nếu không tôi nhất định sẽ không tha cho anh, kể mọi chuyện cho các vị giáo phụ khác nghe để báo thù cho cha tôi!

Ánh mắt cô ta lóe sáng, khí thế bừng bừng khiến người ta không rét mà run.

Phong nghe vậy chỉ cười cười, sau đó dẫn vệ sĩ rời khỏi biệt thự. Xe đi càng xa, tiếng khóc thê lương trong biệt thự cũng vang vọng trong đêm mưa gió.

...

Thượng Quan Tuyền trừng mắt nhìn chăm chăm ba hung thần ở trước mặt, cả người cô không ngừng vùng vẫy.

-Ừm...

Khi bọn chúng lại gần, Thượng Quan Tuyền chỉ có thể bật ra như vậy để phản kháng.

một gã giơ cánh tay xù xì lông lá chạm vào mặt cô khiến đôi mắt cô đầy tuyệt vọng.

-Haha! Người đẹp, đại ca trước khi đi đã dặn mấy anh em chúng tôi phải hầu hạ cô cho tốt! Haha, cô cứ yên tâm đi, chúng tôi sẽ thật nhẹ nhàng!

Gã ta toét miệng cười cợt nhả làm lộ ra mấy chiếc răng nanh đen xì.

-Đại... đại ca, em... em... có thắc mắc! – một gã có dáng người hơi thấp lùn bập lên tiếng, vẻ mặt đầy mờ mịt.

-Có chuyện gì nói mau đi, tao sắp không đợi được nữa đâu! – Gã thứ nhất không kiên nhẫn lên tiếng thúc giục.

-Anh nói xem... chúng ta nên làm thế nào... để hầu hạ cô ta? – Gã kia lại lên tiếng.

Gã thứ nhất nghe xong liền sững sốt khoảng mười giây sau gã trừng mắt về phía sau hỏi một người khác: “Này, thằng kia vừa nói gì vậy?”

Gã được hỏi cũng mờ mịt!

-Em... ý em là, chúng ta... từng người một hay là... cùng nhau? Anh... anh có hiểu ý em không? – Gã kia lại bập lên tiếng.

Bốp! Gã thứ nhất vung tay đập vào mặt gã vừa hỏi.

-Có gì khác biệt à? – Gã nổi trận lôi đình.

-Đại... đại... đại ca đừng kích động! – Gã kia ôm mặt lên tiếng.

-nói vô nghĩa gì nhiều thế? Đây đúng là cơ hội khó có được!

Gã thứ nhất không thèm để ý nhiều nữa, như hổ vồ mồi tiến lại gần Thượng Quan Tuyền.

Thượng Quan Tuyền mở to hai mắt, lúc cô cho rằng mình không thể thoát khỏi số phận bi thảm thì lại nghe thấy tiếng kêu đau đớn của gã thứ nhất. Sau đó, cơ thể khổng lồ của hắn như vung búa ngã vào trong lòng Thượng Quan Tuyền.

Gã nói lấp cười ha ha lên tiếng:

-Đại... đại ca... hôm nay rốt cuộc em... cũng được mở mang tầm mắt rồi...

Gã tiến lên muốn trêu chọc gã thứ nhất nhưng cảm thấy kỳ lạ. Gã kéo tay gã thứ nhất ra, còn chưa kịp kêu lên thì đã ngã xuống.

một cây ngân châm lóe sáng đâm thẳng vào cổ mấy gã. Nhìn mấy người bất động nằm dưới sàn, Thượng Quan Tuyền không khó để biết bọn chúng đã mất mạng.

cô hít sâu một hơi... rốt cuộc là ai mà lại lợi hại như vậy, lạng lẽ xâm nhập vào nơi này khiến cô không hề phát hiện ra.

cô còn đang nghi ngờ thì một người mặc quần áo đen từ trên xà nhà nhảy xuống, khuôn mặt được bịt kín. cô ta tiến lên cúi trói cho Thượng Quan Tuyền, sau đó giật lớp che mặt xuống.

-cô... - Thượng Quan Tuyền kinh ngạc kêu lên.

Người mặc áo đen nhếch miệng nở nụ cười hứng thú: “Thượng Quan Tuyền, cô nợ tôi một mạng!”

Hết hồi 14 ~

230. Chương 230

HỒI 15: VÔ CÙNG CẤP BÁCH

Tình cảm mãnh liệt không thể phai nhòa như dòng nước chảy róc rách, không còn ai có thể ngăn cản tình yêu đôi ta

Bức màn đã được vén mở, tưởng rằng là con cua ngang ngược, thì ra là đàn bướm bướm bay lượn bên bờ biển mênh mông

Người không hiểu sự ly biệt đâu

Ngoài mặt ngây thơ nhưng ánh mắt lại toát lên sự coi nhẹ

Lật tung cả thế giới để tìm kiếm

Vậy mà lại không tìm được bầu trời của riêng tôi, bầu trời khiến tôi chao nghiêng

Cành lá xum xuê rồi cũng có ngày rụng

Gắng gượng qua từng ngày nhưng lại không thoát được dòng thời gian

Tựa như con bướm nhỏ không thể bay qua biển khơi

Giọt nước mắt lăn dài, ngược mắt chứng kiến duyên đến rồi đi...

CHƯƠNG 1: LIỀU MÌNH CỨU NGƯỜI (1)

Giọng nói quen thuộc khiến Thượng Quan Tuyền vừa mừng vừa sợ...

- Yaelle?

Người mặc áo đen kéo lớp che mặt xuống, tươi cười nhìn Thượng Quan Tuyền: “thật ra tôi rất muốn nhìn thấy cô gặp xui xẻo, nhưng mà... chẳng còn cách nào cả, tôi thích cô nợ tôi hơn”.

Thượng Quan Tuyền nở nụ cười bất đắc dĩ, cô vốn hiểu rõ cách nói ngoài mặt chua ngoa nhưng thực tế thì rất quan tâm của Yaelle rồi.

- cô có biết nơi này rất nguy hiểm không? – Thượng Quan Tuyền không khó để tưởng tượng ra bên ngoài bố trí rất nhiều cơ quan nguy hiểm, lần này Yaelle đến đây là quá mạo hiểm. cô rất cảm kích nhưng cũng không muốn Yaelle vì mình mà bỏ mạng.

Yaelle nghe vậy chỉ nhún vai cười. Sau đó cô lấy một chiếc bình thủy tinh nhỏ quơ quơ trước mặt Thượng Quan Tuyền rồi nói:

- cô đừng quên chúng ta là đặc công, chưa từng quang minh chính đại hành sự, trước nay toàn dùng những thủ đoạn sau lưng. Sở dĩ Lãnh Thiên Dục không cứu được cô ra ngoài là vì hắn chỉ chọn những cách quang minh chính đại. Mấy gã này bố trí các bẫy ở bên ngoài chẳng làm khó được đặc công chúng ta.

- Xem ra những người ở ngoài gặp họa hết cả rồi à? – Thượng Quan Tuyền cười trối cho bản thân rồi hỏi.

- Đúng, trong bình này có chứa khí độc, chỉ cần bọn họ hít vào một lượng khí nhỏ thôi cũng đủ mất mạng rồi, không ai thoát được. Chúng ta nên rời khỏi nơi này thôi, nếu không bị người khác phát hiện ra sẽ không thoát được đâu! – Yaelle nhanh chóng lên tiếng rồi đỡ Thượng Quan Tuyền dậy.

Thượng Quan Tuyền ngẩng đầu nhìn Yaelle, vẻ mặt đầy cảm kích.

Đây là lần đầu tiên Thượng Quan Tuyền đi ra khỏi căn phòng bị nhốt. Khi cô ra ngoài mới biết có bao nhiêu người đứng canh gác mình, các bẫy được bố trí dày đặc ra sao. Nhưng bây giờ nằm la liệt dưới đất là các thi thể, vẻ mặt xanh tím cho thấy họ đã bị trúng độc.

Đúng như lời Yaelle nói, bọn chúng phòng Lãnh Thiên Dục chứ không phòng được đặc công như Yaelle. Còn Phong cũng không dự đoán được cô đã được Yaelle cứu ra, cho nên dù là kế hoạch tinh vi đến mấy cũng vẫn có sơ suất.

- Hôm qua tôi đã tìm hiểu rất kỹ nơi này rồi, chỉ cần đi ra khỏi khu rừng kia sẽ đến được đường quốc lộ, xe tôi đỗ ở đó, khi đó chúng ta sẽ được an toàn! – Yaelle nói với Thượng Quan Tuyền.

- Cảm ơn cô!

cô không biết phải nói gì nữa, chỉ biết trong lòng rất ấm áp. Dù trong tổ chức hai người khắc khẩu, hay ganh đua so sánh với nhau nhưng bây giờ lại cứu giúp lẫn nhau.

- Phụ nữ có thai đều dài dòng như vậy à? Trước kia cô có thể đâu! – Yaelle vừa nói vừa cảnh giác quan sát xung quanh.

- Yaelle, cô... cô biết tôi có thai? – Thượng Quan Tuyền ngạc nhiên hỏi.

Từ lần Yaelle cứu cô khỏi tay Mạt Đức cho đến nay, cô ấy liên biến mất. Thời gian dài không liên lạc với nhau, tại sao vừa gặp mà cô ấy đã biết được tình hình của cô?

Yaelle nhú mày, bắt mồm lên tiếng: “Xin cô, dù gì tôi cũng là đặc công xuất sắc được chủ thượng huấn luyện đấy nhé, con mắt của tôi đương nhiên tinh tường hơn người khác rồi!”. Yaelle bày ra vẻ mặt cô-đáng-khinh-thường-tôi nhìn Thượng Quan Tuyền.

Thượng Quan Tuyền cười, sao cô lại hỏi vấn đề ngốc nghếch như thế chứ?

- Về chuyện của Phong tôi cũng nắm được sơ bộ, thật không ngờ anh ta lại là người của tổ chức. Nhưng bây giờ rõ ràng anh ta đang phản bội lại chủ thượng! – Yaelle nói nhỏ.

Thượng Quan Tuyền thở dài một hơi rồi nói: “Đúng, tôi không ngờ anh ta lại có nhiều tay chân như vậy, những người ở đây chắc chỉ là số ít. Nhưng điều khiến tôi ngạc nhiên là những người này hình như cũng là người của tổ chức Mafia, rõ ràng thế lực của anh ta càng ngày càng lớn!”

Yaelle gật đầu đồng ý rồi nói: “Đừng nói chuyện này vội, chúng ta mau rời khỏi đây trước đã!”. cô chỉ về phía khu rừng cách đó không xa.

Thượng Quan Tuyền gật đầu, đi theo Yaelle vào khu rừng.

Đây là một khu rừng rậm rạp, cây cối um tùm, cành lá cao vút che khuất ánh mặt trời, ánh sáng trong khu rừng rất âm đạm, dường như chỉ có vài tia nắng yếu ớt nhưng cũng không chiếu rọi được xuống dưới mặt đất. rõ ràng trong điều kiện như vậy, các loài thực vật đều sinh trưởng mạnh mẽ, thân cây cao lớn khiến cho khu rừng này vừa an toàn nhưng cũng tràn đầy nguy hiểm.

Bóng cây ánh lên bóng dáng hai người, quần áo của Thượng Quan Tuyền bị mấy nhánh cây lớn đâm vào.

- Tôi thấy khu rừng này chẳng khác gì một khu rừng nhiệt đới cả! – cô nói nhỏ rồi đẩy nhánh cây chắn người mình ra.

- Cầm cái này đi, nó sẽ giúp cô chặt đứt mấy nhánh cây! – Yaelle dừng bước, đưa con dao găm cho Thượng Quan Tuyền.

Thượng Quan Tuyền cảm kích cười, cầm lấy con dao găm, tình hình đã khá hơn trước.

- Khu rừng này rất lớn, cô phải theo sát tôi đấy, nếu không sẽ bị lạc đường! – Hai người dừng lại, Yaelle lấy la bàn ra rồi nói với Thượng Quan Tuyền.

Thượng Quan Tuyền gật đầu.

- đi thôi, chúng ta đi về hướng đông nam là có thể ra ngoài, đến lúc đó sẽ được an toàn! – Yaelle cất la bàn đi rồi chỉ về phía trước, nở nụ cười tươi.

HỒI 15 - CHƯƠNG 1: LIỀU MÌNH CỨU NGƯỜI (2)

Nhưng đúng lúc Thượng Quan Tuyền đang gật đầu thì một giọng nói châm chọc cách đó không xa vang lên...

- Hai người muốn rời khỏi đây thì phải bước qua xác tôi đã!

Ngay sau đó, một người đàn ông từ phía sau một gốc cây đi ra, vẻ mặt đầy ngoan độc.

Thượng Quan Tuyền và Yaelle chấn động, đưa mắt nhìn người đàn ông...

- Mạt Đức?

Hai người đồng thanh thốt ra tên của anh ta đầy kinh ngạc!

Sao anh ta lại xuất hiện ở đây?

sự việc bất ngờ khiến Thượng Quan Tuyền và Yaelle hết sức chấn động, bọn họ không thể ngờ được lại gặp Mạt Đức ở đây...

- Mạt Đức, anh...

Thượng Quan Tuyền nheo đôi mắt lại, sau đó lạnh lùng quát: “Anh có biết mình đang làm gì không?”

Mạt Đức giang hai tay ra rồi nói: “Đương nhiên là biết rồi, tôi chỉ làm theo mệnh lệnh, canh gác ở đây thôi, tôi tuyệt đối không bỏ qua cho bất kì ai muốn chạy trốn!”

- Làm theo mệnh lệnh?

Thượng Quan Tuyền nhũ mày, sau đó lớn tiếng nói: “Đúng là buồn cười, anh làm theo mệnh lệnh của ai? Xem ra anh đã phản bội chủ thượng rồi!”

- Chắc, chắc!

Mạt Đức nở nụ cười vô sỉ rồi lắc đầu.

- Đây gọi là kẻ thức thời là trang tuần kiệt, tôi chỉ đang làm đúng nhiệm vụ mà thôi. Đợi đến khi Lãnh Thiên Dục chết thì thời của Niếp Ngân cũng chấm dứt. Chủ thượng ư? Haha, người đó sẽ là Phong Nhãn, anh ta mới là chủ thượng chân chính của tổ chức BABY-M!

- Cái gì?

Thượng Quan Tuyền nghe vậy, lập tức siết chặt tay lại.

- Rốt cuộc tôi cũng biết những người không rõ thân phận sau lưng Phong là ai. Hóa ra bọn họ đều là người của tổ chức, trong đó... có cả anh nữa à? Anh là sát thủ đặc công xuất sắc do chủ thượng bồi dưỡng, chỉ vì lợi ích mà bán đứng người khác sao?

- Hừ, chẳng qua Niếp Ngân không biết thức thời mà thôi. Anh ta chỉ là quân cờ trong tay Phong, ở lại bên cạnh người như vậy có mà điên!

Về mặt Yaelle đầy châm biếm, ánh mắt sắc bén như lưỡi kiếm rút khỏi vỏ bắn thẳng về phía Mạt Đức.

- Ôi, Yaelle, đã lâu không gặp! Lần trước hẳn là cô đã được Thượng Quan Tuyền cứu. Đúng là không đơn giản chút nào! Nếu xét về phản bội thì cô mới là người phản bội chứ, sao cô không lấy thân phận người đã chết để xuất hiện trước mặt Niếp Ngân đi? À... Thượng Quan Tuyền, rõ ràng là cô đã biết chuyện của Yaelle mà vẫn giấu diếm Niếp Ngân, rõ ràng là cô cũng bất trung đấy thôi!

Mạt Đức bước lên một bước, nở nụ cười châm chọc.

Sắc mặt Thượng Quan Tuyền càng thêm đông lạnh.

HỒI 15 - CHƯƠNG 1: LIỀU MÌNH CỨU NGƯỜI (3)

Yaelle bước lên một bước, đứng chắn ngang trước mặt Thượng Quan Tuyền. Tuy cô biết năng lực của Thượng Quan Tuyền khá hơn mình nhưng giờ cô ấy đang mang thai, đối mặt với tình cảnh phải đánh nhau, cô ấy gặp ít nhiều bất lợi.

- Mạt Đức, hôm nay anh không muốn thả chúng tôi đi cũng phải thả, còn không thì trừ khi anh giết chết chúng tôi đi!

Yaelle lớn tiếng nói với Mạt Đức, đưa tay đặt lên thắt lưng cầm vũ khí ra.

- Xem ra lần này để cứu Thượng Quan Tuyền ra ngoài, cô đã chuẩn bị không ít thứ nhỉ... Nhìn đồng thi thể dưới đất là tôi đã biết ngay rồi! Chúng ta từ nhỏ đến lớn sống cùng nhau, tôi có lòng tốt khuyên cô một câu,

đổi nhân xử thế phải thông minh một chút, nếu không là sẽ chịu thiệt đó. Tình hình hiện tại cô hiểu quá rõ, Lãnh Thiên Dục đang dần đánh mất uy tín của bản thân trước các gia tộc, còn Niếp Ngân vì Thượng Quan Tuyền mà từ bỏ nhiệm vụ, thậm chí còn muốn để cô ta rời khỏi tổ chức, điều này là phạm vào đại kỵ. Giờ người có thể hô mưa gọi gió ở cả Mafia và tổ chức BABY-M chính là Phong Nhãn. Thời của Lãnh Thiên Dục và Niếp Ngân sắp hết rồi, các cô không phải là muốn ôm thi thể của bọn họ rồi cùng nhau đi gặp Thượng Đế đấy chứ!

Mạt Đức vuốt cằm, chậm rãi lên tiếng, mỗi câu nói đều xuyên thấu vào trái tim Thượng Quan Tuyền.

Thượng Quan Tuyền nghe vậy liền cười lạnh rồi lên tiếng: “Mạt Đức, xem ra chúng tôi không đi chung một con đường! Hôm nay anh nói những lời này chẳng qua là muốn lấy mạng của chúng tôi mà thôi. Đừng nhiều lời vô ích nữa, có bản lĩnh thì lấy đầu chúng tôi rồi dâng lên cho Phong Nhãn đi!”

Mạt Đức lạnh lùng cười, đôi mắt dần đỏ ngầu...

- Hai cô đã nói vậy thì đừng trách tôi không nể tình bạn cũ mà đã ra tay vô tình nhé! – nói xong, anh ta cũng rút vũ khí của bản thân ra, đâm thẳng về phía Thượng Quan Tuyền và Yelle.

- Yelle, hôm nay tôi rất cảm kích vì cô đã đến cứu tôi, cô mau đi đi, tôi không cần cô giúp đỡ nữa! – Thượng Quan Tuyền biết đây là một trận chiến sinh tử, cô không muốn Yelle vì mình mà bỏ mạng.

- cô lắm điều thế, bảo vệ tốt bản thân và đứa con trong bụng đi! Đúng rồi...

Yelle tựa sát vào lưng Thượng Quan Tuyền, ra vẻ thoải mái lên tiếng: “Sau khi cô sinh con, tôi muốn làm mẹ đỡ đầu của nó. Cho nên hôm nay tôi không thể sơ suất được!”

nói đến đây, vẻ mặt Yelle dần nặng nề hơn. cô không hề dự đoán được hôm nay lại gặp phải Mạt Đức khiến tình hình nghiêm trọng hơn rất nhiều. Dù sao hiện tại Thượng Quan Tuyền đang mang thai, cô không thể xác định trong tình huống này, Thượng Quan Tuyền có thể rút lui an toàn hay không. cô chỉ có thể cố gắng hết sức mà thôi!

- Yelle...

- Đúng là có tình có nghĩa sâu đậm, dường như khiến tôi cũng cảm động quá! Đáng tiếc... hôm nay các cô nhất định phải chết trong tay tôi...

nói xong, vẻ mặt Mạt Đức đột nhiên trở nên đông lạnh, sau đó anh ta rút thanh nhuyễn kiếm bằng da ra, là thứ vũ khí cùng loại với vũ khí của Yelle.

Đặc công độ sức với nhau có thể nói là có sống có chết, ai cũng dốc hết sức, không ai chịu thua kém người khác. Nhất là trong tình huống nguy hiểm, đặc công đấu với đặc công không dùng những chiêu bình thường mà đều dùng ám khí của bản thân để tranh đấu, đó mới được gọi là chiến thắng vẻ vang.

Điều này Yelle biết, Thượng Quan Tuyền càng biết rõ hơn, còn Mạt Đức thì quá hiểu!

một cơn gió thổi qua khiến những chiếc lá rụng dưới chân bay lên, chạm vào mặt kiếm. Thanh kiếm lóe sáng, cắt đứt đám lá khô tạo nên một bầu không khí tiêu điều.

Yelle rút kiếm lại, chắn trước ngực mình, mắt không rời khỏi Mạt Đức. Thượng Quan Tuyền cũng lấy vũ khí của mình ra. Cỗ bốn lá của cô lúc này kết hợp với đôi mắt rực lửa nhìn chằm chằm vào Mạt Đức.

Vì hai người bọn họ đều biết rõ sở trường của Mạt Đức là dùng kiếm, hơn nữa tài phi đao cũng cực kì cao siêu, bách phát bách trúng.

Lúc này, Mạt Đức thu người lại như một thanh kiếm được cất giấu đi, dù có thể nào cũng không thể nhìn ra ánh sáng lóe của thanh kiếm tốt.

Nhưng càng như vậy thì lại càng chứng minh người này cực kì khó đối phó!

Mạt Đức lại xuất kiếm ra, đột nhiên vươn thẳng tay, thanh trường kiếm lao thẳng về phía trước. một thanh đao từ trong lòng bàn tay anh ta mạnh mẽ lao vút ra ngoài, thẳng về hướng Thượng Quan Tuyền...

Thượng Quan Tuyền không hề sợ hãi, ánh mắt cô càng thêm lạnh lùng. cô đột nhiên vung tay lên, cỗ bốn lá lóe sáng rồi lao vút trong cơn gió...

Ánh mắt cô như được nhuộm đỏ màu máu, cô vung tay phi cả bốn lá đi rồi nhanh chóng né thanh đao, một vật đen ngòm bay thẳng về phía yết hầu của Mạt Đức.

Cả bốn lá được phi ra, so với thanh kiếm còn sắc bén hơn nhiều. Hai ám khí va vào nhau, thanh kiếm bị bẻ vỡ giữa không trung.

Mạt Đức kinh hãi, lập tức lùi về phía sau, lùi cho đến khi lưng anh ta chạm vào một gốc cây.

Yaelle thấy vậy lập tức bước lên giữ chặt Thượng Quan Tuyền rồi nói: “cô điên à, chẳng lẽ muốn cùng chết với loại người đó à? Có đáng không?”

nói xong, cô cầm thứ vũ khí sắc bén trong tay lên. Sở dĩ gọi nó như vậy vì nó có hình giống một thanh kiếm nhưng lại có thể tản ra bốn phía, loại lưỡi dao sắc bén này có thể giết chết người chỉ trong nháy mắt.

Yaelle đẩy Thượng Quan Tuyền ra rồi tung chiêu, tung vũ khí trong tay ra, tốc độ của nó nhanh đến mức khiến người khác hoa mắt.

Mạt Đức không thể lùi thêm được nữa liền leo lên cây...

Yaelle cười lạnh, sau đó cô cũng bật nhảy lên cao.

Thanh kiếm cũng bay vút lên trời như những chú chim sải cánh, khí thế bức người, kiếm bay đến đâu, cành lá rụng đến đó, những chiếc lá rụng đưa khắp bầu trời tạo ra một khung cảnh vừa giá lạnh nhưng cũng hết sức đẹp đẽ.

Mạt Đức cũng không ngồi yên, nâng hai tay lên, cầm chắc lấy thanh kiếm, đâm xoẹt một phát, lá cây nhẹ nhàng rơi xuống, sau đó thanh nhuyễn kiếm bay thẳng về phía Yaelle.

HỒI 15 - CHƯƠNG 1: LIỀU MÌNH CỨU NGƯỜI (4)

Yaelle lộn một vòng trong không trung, thanh kiếm trong tay cô hóa thành vô số thứ vũ khí nhỏ bay thẳng về phía Mạt Đức.

Chỉ riêng uy lực của nó thôi đã đủ để đánh bật hồn phách của đối phương, thứ vũ khí này như đang muốn truy đuổi vong hồn khiến người ta không rét mà run, ánh sáng sắc lạnh của nó lóe lên như muốn khủng bố!

Mạt Đức cảm thấy mình đang bị bao vây, toàn bộ thứ vũ khí sắc bén đang bao phủ trong bầu trời lao thẳng về phía anh ta. Dù anh ta có né tránh thế nào cũng không thể né tránh nổi. Anh ta không thể ngờ chỉ một thời gian không gặp, thân thủ của Yaelle đã tiến bộ lên không ít!

Anh ta rống to lên một tiếng, sau đó anh ta vung thanh đao trong tay lên, tiếp nhận những lưỡi kiếm.

Chỉ trong nháy mắt, vô số lưỡi kiếm rơi lả tả xuống phía dưới như một cơn mưa kiếm...

Trải qua trận đấu, Yaelle và Mạt Đức đều bị hao tổn sức lực. Yaelle đứng giữa khung cảnh lá rụng phất phơ, kiếm vẫn chắn trước ngực.

Còn Mạt Đức nắm chặt nhuyễn kiếm trong tay, thanh đao của anh ta đã bị Yaelle cắt thành hai đoạn. Dù sao cũng đều là vũ khí sắc bén, chém sắt như chém bùn...

Mạt Đức dừng lại, lẳng lặng quan sát Yaelle và Thượng Quan Tuyền. Hai cô cũng quan sát anh ta.

Vẻ mặt của ba người hoàn toàn tĩnh lặng.

Sau khi lá cây rơi rụng xuống, cả khu rừng khôi phục lại sự tĩnh lặng, một sự im lặng chết chóc.

- thật không ngờ, chỉ một thời gian ngắn không gặp mà thân thủ của hai người đã khá lên không ít, chỉ đáng tiếc...

Mạt Đức lạnh lùng nói với Yaelle: “cô muốn để cô ta rút lui an toàn à? Đúng là nực cười! cô đừng quên giờ cô ta là phụ nữ mang thai, giết cô ta là chuyện quá dễ dàng với tôi!”

Yaelle đứng chắn ngay trước mặt Thượng Quan Tuyền, đôi mắt nheo lại đầy nguy hiểm...

- Muốn giết cô ấy thì bước qua xác tôi trước đã!

- Chắc, chắc...

Mạt Đức ra về tiếc hận lắc đầu nói: “Yaelle, tôi không có hứng thú với cái mạng của cô, tôi muốn... cô ta!” đang nói, ánh mắt anh ta lóe một tia sáng khác thường, sau đó bước nhanh lên vài bước, vượt qua được Yaelle, nhanh chóng bổ thẳng vào đầu Thượng Quan Tuyền, lực đạo cực kì sắc bén.

Yaelle còn chưa kịp phản ứng thì Thượng Quan Tuyền đã nghiêng người né tránh...

Mạt Đức không dám vào trúng mục tiêu lại tiếp tục ra tay, chiêu sau còn mạnh mẽ và nhanh chóng hơn chiêu trước.

Thượng Quan Tuyền vẫn nghiêng người né tránh. Hai người đối mặt với nhau, một người tấn công, một người lùi lại né tránh, khoảng cách giữa hai người khoảng chừng hai thước. Tuy Mạt Đức liên tục tấn công nhưng Thượng Quan Tuyền không phải là không có đường sống. Dù cùng là đặc công nhưng thân thủ của hai người có sự chênh lệch khá lớn.

Thượng Quan Tuyền là đặc công Niếp Ngân tự hào nhất, cho nên dù là thân thủ hay sự linh hoạt cũng nhạy bén hơn nhiều so với Mạt Đức và Yaelle. Chính vì như vậy nên Niếp Ngân mới truyền dạy cho cô nhiều tuyệt kỹ, đây cũng là lý do khiến Mạt Đức không phục.

Hôm nay Thượng Quan Tuyền chỉ né tránh chứ không ra tay không phải vì anh ta là người trong tổ chức, mà là cô sợ làm tổn thương đến đứa con trong bụng.

Dường như Mạt Đức cũng biết sự lo lắng của cô, vì thế anh ta lợi dụng điểm này, tấn công nhanh hơn, tay bổ thẳng về phía trước. Ngay sau đó, thanh nhuyễn kiếm đâm thẳng ra...

Keng... Hai kiếm khí va vào nhau tạo nên âm thanh chói tai.

Nhìn lại, thì ra Yaelle đã dùng kiếm ngăn nhuyễn kiếm của Mạt Đức lại, sau đó cô lại vung tay lên, bổ thẳng về phía trước...

Nhưng sắc mặt Thượng Quan Tuyền đột nhiên kinh hãi, cô hô lên: “Yaelle, cẩn thận...”

Quả nhiên, cô còn chưa nói xong, Mạt Đức đã nở nụ cười thâm độc. Anh ta không phản kích lại đòn tấn công của Yaelle mà từ trong lòng bàn tay xuất hiện một thanh đao nhỏ, thanh đao lóe sáng, đâm vào hai mắt Yaelle.

- A...

Thượng Quan Tuyền còn chưa kịp ngăn cản, Yaelle đã kêu lên một tiếng rồi nhanh chóng lắc người nhưng vẫn kịp tránh thanh đao đó.

Lưỡi đao đâm vào đầu vai cô, chiếc áo bị rách ra, bầu không khí bắt đầu phảng phất mùi máu tanh!

Thượng Quan Tuyền nắm chặt cổ bốn lá trong tay, ám khí một khi đã tung ra thì lại càng tăng thêm sự lạnh lẽo!

Cổ bốn lá che chắn trước mặt Yaelle, cô lạnh lùng nhìn thẳng vào Mạt Đức, lạnh giọng nói:

- Trong tổ chức BABY-M, điều tối kị là tự giết lẫn nhau! Phong Nhấn đã phạm vào tối kị, anh không những không hỗ trợ chủ thượng diệt trừ hậu họa mà còn giết chúng tôi để diệt khẩu. Mạt Đức, anh có khả năng đến mức nào mà còn sống ở trên đời này?

Mạt Đức nhìn vào mắt Thượng Quan Tuyền, ánh mắt của cô khiến trái tim lạnh lẽo sắt đá của anh ta chấn động.

Nhưng anh ta vẫn chậm rãi giương kiếm lên, sự ám áp nhạt nhòa vừa lóe lên lại lập tức tắt lịm, thay vào đó là sự lạnh lẽo. Thanh kiếm lóe tia sáng bức người như chính anh ta vậy.

Thượng Quan Tuyền thấy anh ta hành động như vậy, cô chậm rãi nhếch miệng lên cười.

Nụ cười của cô có chút đau xót nào, giống như cây tường vi cô độc và tịch mịch giữa trời đông giá lạnh. Về mặt cô đầy cảnh giác.

Mạt Đức còn chưa kịp ra tay, một luồng ánh sáng lóe lên từ trong tay Thượng Quan Tuyền. Anh ta còn chưa kịp rút kiếm ra phản kích, tia sáng đã lao đến ngay trước mắt anh ta.

Mạt Đức tập trung tinh thần, đúng là vừa rồi anh ta định phi đao nhưng không ngờ Thượng Quan Tuyền còn thành thạo hơn anh ta. Đường như thủ pháp này không hề giống với thủ pháp của tổ chức.

Anh ta vội vã đứng thẳng người, mau chóng lùi ra xa.

Thượng Quan Tuyền ra tay không hề lưu tình!

thật ra chiêu phi đao này là do lúc cô bị mất trí nhớ vô tình nhìn thấy Hoàng Phủ Ngạn Tước sử dụng kỹ thuật này. Lúc đó anh ta phi đao để đuổi giết một con ruồi. Kết quả là con ruồi bị thanh đao cắm thẳng vào một gốc cây.

Có lẽ do được huấn luyện nhiều năm nên Thượng Quan Tuyền rất nhanh nhạy trong việc học hỏi. không ngờ hôm nay cô lại có thể áp dụng. Nhưng hiện giờ, đối thủ của cô không phải người bình thường.

HỒI 15 - CHƯƠNG 1: LIỀU MÌNH CỨU NGƯỜI (5)

Cổ bốn lá được phi ra, phóng vút lên cao như cái miệng khổng lồ của con mãng xà đâm thẳng về phía mi tâm của Mạt Đức. cô phải tốc chiến tốc thắng, nếu càng kéo dài thời gian thì sẽ càng thêm nguy hiểm.

- Yaelle, cô không sao chứ? – Thượng Quan Tuyền không quên Yaelle đang bị thương.

- Đường nhiều rồi, chỉ là vết thương bé tẹo mà thôi! - Yaelle nói xong cũng đứng thẳng người lên, cùng Thượng Quan Tuyền ra tay đối phó với Mạt Đức.

Ngay lập tức, màu máu đỏ ánh lên trên thanh kiếm trong tay rồi nhanh chóng biến mất. Mạt Đức còn chưa kịp định thần đã cảm thấy ngực đau buốt. Anh ta cúi đầu xuống, máu đang chảy ướt đầm ngực áo.

Thân thủ xuất sắc của Thượng Quan Tuyền khiến Mạt Đức càng thêm phần hận, anh ta cũng xuất kiếm cực kỳ nhanh lẹ.

Nhưng khi ba kiếm khí cùng va chạm vào nhau, một tiếng “Keng” vang lên, thanh trường kiếm trong tay Mạt Đức bị yếu thế hơn.

Đáy mắt anh ta toát lên sự khiếp sợ.

Anh ta không ngờ thanh trường kiếm của mình lại bị hai cô gái chống lại được!

Điều nực cười hơn cả là... anh ta lại bị thương!

Yaelle thấy Mạt Đức yếu thế liền vội nói với Thượng Quan Tuyền: “cô đi trước đi!”

- không, tôi không thể để cô một mình ở đây được, có đi thì phải đi cùng nhau! – Thượng Quan Tuyền ngoan cường lên tiếng.

Yaelle nhìn Thượng Quan Tuyền, vẻ mặt hết sức lo lắng...

Vì vừa đánh nhau nên cô biết Thượng Quan Tuyền đã mất khá nhiều sức lực, trán cô ấy đã lấm tẩm mồ hôi. Yaelle biết nói còn đánh nhau tiếp nữa thì nhất định sẽ làm tổn hại đến thai nhi.

- cô mau đi đi, chẳng lẽ cô không muốn bảo vệ đứa con trong bụng cô à? Đồ ngốc, mau đi đi! – Yaelle khẩn trương lên tiếng.

- Yaelle...

- cô yên tâm đi, lần này cô nợ tôi ân tình, tôi tuyệt đối phải đòi lại, sẽ không để bản thân gặp chuyện gì đâu. cô mau đi đi! – Yaelle vội vàng nói.

Thượng Quan Tuyền nhũn chặt mày lại, cô cũng cảm thấy bụng mình đang đau nhói từng cơn. cô biết nếu cứ liều lĩnh thêm nữa sẽ ảnh hưởng đến thai nhi. Thượng Quan Tuyền nhìn Mạt Đức, thấy anh ta cũng đang bị thương nên cần rằng nói với Yaelle:

- Đừng hiếu chiến quá, tôi đợi cô trong xe!

nói xong, cô quay người chạy đi!

- Thượng Quan Tuyền, cô cho rằng mình có thể thoát thân được à? – Mạt Đức thấy vậy liền nhồm người dậy định đuổi theo nhưng lại bị Yaelle chặn lại...

- Yaelle, cô muốn chết phải không?

Sắc mặt Mạt Đức trở nên xanh mét và lạnh lẽo, anh ta không nghĩ ngợi gì nhiều, chống tay đứng thẳng lên rồi xông lên đánh nhau với Yaelle.

Yaelle cũng tiến lên, hai tay chụm vào nhau đâm thẳng về phía Mạt Đức. Sau đó cô xoay người, nhanh tay đập vào người Mạt Đức.

Mạt Đức cả kinh, anh ta cảm thấy khí huyết trong người đang bị kìm hãm, toàn thân tê mỗ, hai tay như cứng đờ lại. Chỉ trong nháy mắt, anh ta bưng bưng lửa giận, dùng sức chống lại sự tê mỗ, vận khí khiến cảm giác đau nhức dần tản đi.

- Mạt Đức, hôm nay anh không chết thì tôi chết. Nếu anh giết tôi thì có thể đuổi theo Thượng Quan Tuyền, nhưng tôi sẽ không cho anh có cơ hội làm việc đó đâu!

nói xong, Yaelle thừa dịp Mạt Đức còn đang vận khí, vung quyền tấn công anh ta tới tấp, động tác vừa nhanh vừa mạnh, lấy nhẹ địch mạnh, mỗi chiêu thức đều hết sức tàn nhẫn và khôn khéo, khó có thể chống đỡ.

Mạt Đức thấy Yaelle ra tay tàn nhẫn như vậy, sắc mặt lập tức kinh hãi. Anh ta chống vững hai chân, rồi bước chân trái lên, nghiêng người né đòn, một tay để lên ngực, nhanh chóng rút một khẩu súng ra.

Yaelle chấn động, lập tức xoay người lại, cô phát hiện thấy có một thanh đao ở cách đó không xa liền tiến lên, nhanh chóng xông người về phía Mạt Đức. Thủ pháp phi đao của cô không thể so với Thượng Quan Tuyền hay Mạt Đức nhưng cũng đủ để khiến đối phương mất mạng trong lần giao chiến này!

Nhưng Mạt Đức đã bóp cò súng...

Pằng! Pằng!

Hai tiếng súng đòi mạng vang lên, chấn động cả rừng cây.

Thượng Quan Tuyền sấp chạy ra khỏi rừng cây đột ngột dừng bước!

cô không tự chủ được, cả người run lên, lập tức quay đầu lại nhìn vào khu rừng ở phía sau, trong lòng đầy lo lắng bất an.

Tiếng súng!

Là tiếng súng! cô không nghe nhầm!

Hồ hấp của cô dần trở nên khẩn trương và dồn dập... trực giác nói cho cô biết, người nổ súng là Mạt Đức!

cô đã hoàn toàn quên mất một chuyện, nếu Mạt Đức đã có tâm giết người thì sao có thể tuân theo quy tắc gì đó được chứ!

Yaelle!

Yaelle! cô đừng xảy ra chuyện gì!

cô thầm cầu nguyện trong lòng, mồ hôi tuôn ra ướt nhẹp mái tóc dài, nhưng cô không quan tâm được nhiều như vậy nữa.

Trong rừng cây hết sức yên tĩnh... nhất là nơi Yaelle và Mạt Đức đánh nhau!

Bởi vì... Thượng Quan Tuyền thấy cả hai người đang đều nằm dưới đất!

cô mở to hai mắt nhìn! Mạt Đức bị một thanh đao xuyên thẳng vào tim, còn Yaelle cũng bị trúng đạn, ngã xuống vùng máu, cả người cô run lên bần bật.

Yaelle...

Thượng Quan Tuyền điên cuồng chạy lại, quỳ gối xuống. cô xé áo ra, muốn cầm máu cho Yaelle.

Nhưng đôi tay hoảng loạn của cô bị Yaelle giữ lại, đôi tay cô nhuốm đầy máu tươi...

- Thượng Quan... Tuyền, vô dụng thôi... Tôi biết... bản thân không... sống được nữa... cô... cô mau đi đi... Mạt Đức... chết rồi... Phong... tạm thời... chưa thể... phát hiện ra được... cô mau trốn đi... trốn xa vào...

Yaelle cố gắng mở mắt nhìn Thượng Quan Tuyền, giọng nói đứt quãng.

Hồi 15 – Chương 1: Liều mình cứu người (6)

- không...

Thượng Quan Tuyền kêu lên: “cô không thể chết được, không được chết! Yaelle, cô gắng hết sức cho tôi! Mau, tôi đỡ cô, chúng ta cùng rời khỏi nơi này!”

nói xong, cô cố gắng đỡ Yaelle đứng lên, bước từng bước ra đến bìa rừng.

- Thượng Quan Tuyền... Bộ dạng cố chấp của cô... sau khi tôi chết vẫn sẽ nhớ...

Yaelle vô lực khoát tay lên vai Thượng Quan Tuyền, giọng nói trầm thấp đứt quãng như sắp chết khiến người khác sợ hãi.

- Tôi không cho phép cô nói vậy. Yaelle, không phải vừa rồi cô nói muốn làm mẹ đỡ đầu cho con tôi sao? Cho nên cô nhất định phải giữ lời, biết chưa...

Thượng Quan Tuyền nghẹn ngào, đây là lần đầu tiên cô cảm thấy thân thiết với Yaelle như vậy, nhưng không ngờ lại là vào thời khắc này!

Yaelle bật cười nhẹ, dường như đã dùng hết sức...

- Tôi... phải nuốt lời rồi...

Vừa nói, Yaelle vừa vươn tay trái tháo chiếc đồng hồ đeo trên tay phải ra...

- cô... cầm lấy đi... - Yaelle nói đứt quãng.

- Yaelle, đây là vũ khí của cô, tôi không cần! - Thượng Quan Tuyền giận dữ.

Đây là vũ khí hạng nhất kể từ khi Yaelle vào tổ chức BABY-M do Niếp Ngân đưa cho. Tuy nó giống một chiếc đồng hồ bình thường nhưng thực tế là một ám khí có tác dụng cực kì mạnh mẽ và hiểm thấy. Nó có thể bắn ra tia sáng lạnh, có thể khiến thủy tinh công nghiệp rắn chắc nhất cũng phải vỡ vụn khiến người khác sợ hãi. Nhưng bây giờ Yaelle lại đưa vũ khí của mình cho Thượng Quan Tuyền, vậy là có ý gì?

Có phải cô ấy sắp từ giã sinh mệnh rồi không?

cô tuyệt đối không cho phép Yaelle làm như vậy!

Yaelle vô lực cố bỏ chiếc đồng hồ vào túi áo Thượng Quan Tuyền...

- Thượng Quan Tuyền, nghe... Hãy nghe tôi nói... tôi... biết bản thân... không được... Sau này... cô nhất định phải cẩn thận... Hy vọng... nó có thể giúp cô...

Giọng nói của cô càng ngày càng mỏng manh, hô hấp cũng trở nên yếu hèn đi...

- Yaelle, cô phải kiên trì lên, chúng ta sắp thoát ra rồi. cô xem, phía trước là bìa rừng rồi!

Thượng Quan Tuyền cắn răng, cố nén cảm giác bất an để bước tiếp, cô cảm giác được đầu Yaelle đang ngày càng cúi thấp xuống.

- Chẳng lẽ cô quên rồi à, từ nhỏ chúng ta đã luôn ganh đua so sánh với nhau, cái gì cũng phải đem ra so sánh mới được. Yaelle, cô nhất định phải cố gắng vượt qua cửa ải này, chúng ta còn chưa phân thắng bại đâu!

Thượng Quan Tuyền biết lúc này Yaelle đang rất cố gắng, nhưng cô không thể để cô ấy ngất đi được, nếu không Yaelle sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa...

Yaelle nghe vậy, khuôn mặt tái nhợt khó khăn nở một nụ cười. cô mấp máy đôi môi khô khốc, giọng nói mềm nhẹ vang lên:

- Tôi rất muốn... nhưng... để... kiếp... sau... đi...

- không! Yaelle, cô mau tỉnh lại đi! Yaelle!

Thượng Quan Tuyền vội vã cất tiếng gọi, mồ hôi toát đầy trên trán cô chạy dọc xuống dưới đất, mỗi bước đi của Thượng Quan Tuyền về phía trước đều để lại vệt máu dài đằng sau...

Đây là máu trên người Yaelle, thật ra trong lòng Thượng Quan Tuyền cũng hiểu... Yaelle không thể vượt qua được!

Hơi thở của Yaelle ngày càng suy yếu, cô thì thào bên tai Thượng Quan Tuyền:

- Xem ra... Phong Nhân... đã không chế... một phần thể lực của... BABY-M và Mafia... cô trở về... nhất định phải... cẩn thận...

- Yaelle, cô không được chết như vậy, biết chưa hả? Tôi không muốn nợ cô cả đời này!

Thượng Quan Tuyền điên cuồng lạnh lùng quát lên: “Thấy không, ở đằng trước có xe cô đã chuẩn bị rồi. Yaelle, cố chịu đựng đi, tôi sẽ lập tức đưa cô đến bệnh viện!”

Yaelle không thể ngẩng đầu lên được nữa, nhưng vẻ mặt không hề có chút tiếc nuối nào. cô khó khăn nhếch miệng nở một nụ cười, giọng nói gần như nhẹ bẫng như không khí:

- Như vậy... không phải là rất tốt sao... Kiếp sau... Tôi không hy vọng... sẽ gặp lại cô... Chúng ta... sẽ là những người bình thường... bình thường...

Sau khi nói dứt quãng mấy lời vừa rồi, cánh tay Yaelle rớt cuộc cũng thông xuống, dọc theo tầm mắt của Thượng Quan Tuyền, buông xuống phía dưới...

- Yaelle... Yaelle...

Thượng Quan Tuyền đột nhiên dừng bước, sắc mặt trở nên tái nhợt, nước mắt lăn chả rơi...

Yaelle đã chết!

cô ấy vẫn chết, cuối cùng cô ấy vẫn không kiên trì đợi đến lúc về xe đã ra đi! Tất cả mọi thứ cô ấy đã chuẩn bị đều là vì cô!

Thượng Quan Tuyền run lên...

cô không bật khóc, những giọt nước mắt nơi khóe mắt như chảy vào trong tim cô...

Sau đó, cô cắn răng, lại bước tiếp, từng bước một nặng nề...

- Yaelle, cô đang ngủ phải không? Chúng ta lập tức tới...

Giọng nói của cô đầy nghẹn ngào, mỗi bước đi là từng ấy giọt nước mắt rơi xuống. cô ôm lấy Yaelle, nhiệt độ từ cơ thể cô ấy nói cho cô biết kết cục đã được định sẵn!

- Yaelle, cô thật quá tàn nhẫn, cô muốn dùng cách này để khiến tôi mang nợ cô cả đời sao?

Vì sao?

Vì sao hôm nay cô lại cứu tôi... Vì sao...

Thượng Quan Tuyền bật khóc, cả người cô đã dính đầy máu tươi của Yaelle!

- A...

Thượng Quan Tuyền điên cuồng hét to lên, vang vọng khắp khu rừng...

- Phong Nhân, Thượng Quan Tuyền tôi nhất định sẽ khiến anh nợ máu phải trả bằng máu...

Từng phiến lá cây nhẹ nhàng rụng đưa rồi rơi xuống, ánh mắt Thượng Quan Tuyền đột nhiên trở nên rét lạnh...

231. Chương 231

HỒI 15 - CHƯƠNG 2: LỄ TANG CHẤN ĐỘNG LÒNG NGƯỜI (1)

Bầu trời âm u, mây đen dày đặc bốn phía nhưng lại không hề có giọt mưa nào!

Hội trường tang lễ rộng lớn, không khí đầy tang thương!

Hai câu đối phúng điếu được viết chữ màu trắng, to treo hai bên, chính giữa là di ảnh của giáo phụ William, bốn phía là hàng nghìn đóa hoa lan màu trắng. Mấy chục năm cuộc đời trong Mafia đều được cô đọng trong bức ảnh của một ông già mặt mũi hiền lành, khuôn mặt nở nụ cười mỉm.

Trong linh đường có rất nhiều người mặc quần áo đen đến viếng, biểu cảm trầm mặc và nghiêm trang khiến người ta liên tưởng đến sự hiên hách và uy phong của người chết khi còn sống.

Linh đường được chia làm hai tầng. Tầng dưới là gần vạn người quần áo đen đứng xếp hàng chỉnh tề, có thể gọi là một lễ tang có quy mô cực kì lớn. Tất cả các giáo phụ trong Mafia dường như đều đến đây để được nhìn thấy di ảnh lần cuối của giáo phụ William. Đối với bọn họ, cái chết của giáo phụ William quá bất ngờ khiến bọn họ trở tay không kịp.

Ở phía ngoài cửa là một cô gái trẻ hướng dẫn mọi người đến viếng. một giáo phụ đến từ Italy bước lên trước, cố gắng đứng thẳng người giữa không gian rộng lớn với hàng trăm người. Ông ta kính cẩn cúi đầu về phía linh đường, rồi lại nghiêng về bên trái bốn mươi lăm độ, hành lễ với gia chủ.

Những người thân của giáo phụ William đều có mặt, người cầm di ảnh của ông chính là cô con gái duy nhất – Phỉ Tô!

Nước mắt của cô ta đã không còn chảy nữa, khi thấy phần đông các giáo phụ đều kính cẩn hành lễ, cô ta cũng cúi người đáp lễ nhưng về mặt lại đầy phẫn nộ.

- cô Phỉ Tô, xin hãy nén bi thương!

một giáo phụ bước lên, thở dài một hơi an ủi rồi chau mày hỏi:

- Bây giờ các giáo phụ của Mafia từ khắp nơi trên thế giới đều có mặt ở đây, cô không ngại nói ra người đã giết giáo phụ William chứ? Ông ấy là giáo phụ đức cao vọng trọng, chúng tôi sẽ thay ông ấy báo thù!

Phỉ Tô đang quỳ gối dưới đất liền chậm rãi đứng lên, từ trên cao nhìn xuống...

Giờ phút này, toàn bộ hội trường tang lễ đều lặng ngắt như tờ, dường như đang chờ Phỉ Tô nói ra chân tướng sự việc!

Về mặt của Phỉ Tô đầy bi thương, cô ta vĩnh viễn không thể quên được cảnh tượng trong đêm mưa gió bão bùng ấy, còn có tiếng súng lạnh lẽo vang lên.

cô ta đi đến chính giữa hội trường, chậm rãi cầm chiếc micro, ngón tay run run, giọng nói cũng ùng ùng đau lòng, từ tốn cất lời:

- Mọi người sẽ sớm nhìn thấy hung thủ thôi, hôm nay hắn cũng sẽ đến đây!

Toàn bộ hội trường vang lên tiếng thảo luận.

Đúng lúc này...

- Lão đại Lãnh Thiên Dục – người đứng đầu Mafia đến viếng...

Tiếng thông báo vang lên, toàn bộ hội trường lập tức yên tĩnh trở lại. Phần đông các giáo phụ đều lộ ra ánh mắt chờ mong, rất nhiều người không hề chú ý đến sắc mặt Phỉ Tô lúc này đã trở nên ngày càng phẫn hận!

Hung thủ giết chết cha cô cuối cùng cũng đã tới rồi!

Hôm nay cô nhất định sẽ vạch trần sự hung ác của hắn!

Nghĩ đến đây, cô ta siết chặt tay lại, ánh mắt đầu hận thù, sắc bén như một lưỡi dao.

Bóng dáng của Lãnh Thiên Dục rõ rệt cũng xuất hiện trên hội trường tưởng niệm, phía sau hắn là Lôi, Vân và Vũ, không có vệ sĩ khác đi theo.

Hắn cũng mặc bộ vest màu đen, khuôn mặt anh tuấn vô cùng hờ hững. Hắn vừa đi vừa quét ánh mắt sắc bén nhìn đi ảnh ở ngay chính giữa hội trường.

- Lão đại!

Tất cả mọi người đều cung kính cúi người xuống hành lễ với Lãnh Thiên Dục, thanh âm đầy nghiêm túc và chỉnh tề vang vọng khắp nơi.

Chỉ có một người không hành lễ, đó chính là Phỉ Tô. Lúc này hai mắt cô ta ngập tràn trong hận thù nhìn Lãnh Thiên Dục, xem hắn đang làm bộ làm tịch!

Rốt cuộc hắn vẫn đến đây! Hắn đến đây để chứng minh bản thân trong sạch và vẫn tiếp tục đóng kịch như trước?

Lãnh Thiên Dục hờ hững gật đầu...

Lúc này, mọi người đều tự giác lùi về phía sau một bước tạo thành một lối đi chính giữa cho Lãnh Thiên Dục.

Hắn chậm rãi bước lên bậc thềm. Hắn liếc mắt đến đây, tất cả mọi người đều như nín thở. Phần đông giáo phụ đều suy đoán xem trước cái chết của giáo phụ William, ngài lão đại sẽ xử lý như thế nào.

Lãnh Thiên Dục đứng trước di ảnh của giáo phụ William, trịnh trọng và nghiêm túc hành lễ cúi đầu. Sau đó hắn lập tức đi đến chỗ để thi thể, khuôn mặt cương nghị và lạnh lùng nhũn nhặn lại. Chỉ trong một thời gian ngắn mà cả hai vị giáo phụ có địa vị cao trong Mafia đều chết khiến hắn không thể không nhíu mày suy tư.

Thi thể của giáo phụ William được đặt giữa một chiếc quan tài có màu nâu sẫm, phía trên là lớp kính thủy tinh. Chiếc quan tài này được làm bằng loại gỗ quý của Anh Quốc, Phỉ Tô đã đến tận thủ đô Luân-đôn của Anh Quốc để chuyển về.

Toàn bộ hội trường đều yên lặng, dường như có thể nghe được cả tiếng hít thở nhẹ nhàng.

- Phỉ Tô!

Sau khi hành lễ xong, Lãnh Thiên Dục đi đến trước mặt Phỉ Tô, lạnh lẽo hỏi: “Giáo phụ William chết như thế nào?”

Cái chết của giáo phụ William nằm ngoài dự đoán của Lãnh Thiên Dục, khi biết tin, hắn hơi giật mình.

Câu hỏi của Lãnh Thiên Dục khiến mọi người chú ý, tất cả đều nhìn Phỉ Tô, một giáo phụ lên tiếng nói:

- Đúng, cô Phỉ Tô, cô vừa nói hung thủ giết giáo phụ William nhất định sẽ đến đây, rốt cuộc đó là ai? Ngay cả ngài lão đại cũng có mặt rồi, cô mau nói ra đi, ngài ấy sẽ đứng ra làm chủ giúp cô!

- Đúng đấy, cô Phỉ Tô mau nói đi!

Toàn bộ hội trường lập tức sôi trào, tất cả mọi người đều nhao nhao lên nói.

HỒI 15 - CHƯƠNG 2: TANG LỄ CHẤN ĐỘNG LÒNG NGƯỜI (2)

Phỉ Tô nhìn Lãnh Thiên Dục, ánh mắt sắc bén như lưỡi kiếm khiến Lãnh Thiên Dục phải cảnh giác...

- Lãnh Thiên Dục, không ngờ rằng hôm nay anh lại tới đây! – Rốt cuộc cô ta cũng đã mở miệng, giọng điệu lạnh lẽo hơn băng.

Lãnh Thiên Dục nhíu mày lại, hờ hững lên tiếng: “Giáo phụ William là giáo phụ đức cao vọng trọng, ông ấy xảy ra chuyện không may, tôi nhất định phải tới rồi!”

Phỉ Tô nghe vậy chỉ cười lạnh rồi không nói gì nữa, lặng lẽ đứng yên quan sát.

Lôi thấy vẻ mặt phẫn hận của Phỉ Tô liền bước lại gần Lãnh Thiên Dục rồi nói: “Lão đại, tình hình không ổn lắm”.

Lãnh Thiên Dục hơi giơ tay lên ra hiệu, hơn hẳn nghiêng người, chờ đợi hành động kế tiếp của Phỉ Tô.

Phỉ Tô lạnh lùng cầm micro, hít sâu một hơi, lát sau, cô ta mở miệng...

Hầu hết các giáo phụ đều yên lặng, bọn họ đều đang chờ đợi Phỉ Tô nói ra chân tướng sự việc.

- Các vị, tôi là người đã tận mắt nhìn thấy cha tôi bị giết hại!

Giọng nói của Phỉ Tô vừa mềm nhẹ nhưng hết sức lạnh lùng, một câu nói đó khiến tất cả mọi người đều tức giận.

- cô Phỉ Tô, giáo phụ William là do ai hại chết?

Trong lúc nhất thời, đám giáo phụ đều hết sức phẫn nộ. Kẻ công khai giết hại giáo phụ chính là kẻ đối nghịch với cả tổ chức Mafia, người như vậy bọn họ nhất định sẽ không buông tha.

Phỉ Tô nhìn cảnh tượng trước mắt rồi đột nhiên đưa mắt nhìn Lãnh Thiên Dục, ánh mắt đầy hận ý.

Lãnh Thiên Dục vẫn đứng yên, nhìn thẳng vào mắt Phỉ Tô...

- Các vị giáo phụ, hôm nay mời mọi người làm chủ cho tôi, kẻ sát hại cha tôi hiện giờ đang đứng trong linh đường này, kẻ đó không phải ai khác mà chính là lão đại đứng đầu Mafia...

Phỉ Tô xoay người rồi đột nhiên chỉ ngón tay: “Lãnh – Thiên – Dục!”

Ba chữ được bật ra từ kẽ răng cô ta, đầy phẫn hận!

- Cái gì?

Những lời này của Phỉ Tô có uy lực không thua gì vũ khí hạt nhân khiến mọi người như nổ tung...

Ngay sau đó, cả hội trường sôi trào hừng hực!

Lãnh Thiên Dục đứng yên, nhìn vào đôi mắt đầy lửa hận của Phỉ Tô, lắng nghe lời lên án bén nhọn của cô ta, đôi mắt tối đen của hắn thoáng qua tia giật mình.

Lôi thấy vậy, cảm thấy tình hình đang ngày càng xấu đi...

- Lão đại, sao có thể như vậy chứ, cô Phỉ Tô...

- Cứ xem tình hình trước mắt đã!

Lãnh Thiên Dục trầm thấp lên tiếng. Trước tình hình như vậy, hắn chỉ hơi giật mình rồi nhanh chóng khôi phục lại sự lạnh lùng và trầm tĩnh vốn có.

- Vâng!

Lôi đáp lời nhưng vẫn có chút bất an, anh ta đưa mắt nhìn Vân và Vũ.

Nét mặt của Vân và Vũ cũng đầy buồn bực và cảnh giác.

Còn đám giáo phụ thì không hiểu gì...

Phỉ Tô vừa mới nói gì?

Kẻ giết chết giáo phụ William lại chính là ngài lão đại Lãnh Thiên Dục?

Chuyện này tuyệt đối khiến toàn bộ tổ chức Mafia phải khiếp sợ!

- cô Phỉ Tô, cô mau nói rõ hơn đi, cô vừa nói...

- Tôi nói rất rõ ràng, kẻ giết chết cha tôi chính là lão đại Lãnh Thiên Dục của các vị! Chính là hắn ta! – Giọng nói của Phỉ Tô đầy bén nhọn mà cũng hết sức đau buồn, cô ta vừa nói vừa nghiêng rằng nghiêng lợi nhìn hắn.

Còn Lãnh Thiên Dục cũng không có ý định lên tiếng. Hắn biết có kẻ muốn gây rối, làm tổn hại đến uy danh của hắn trước mặt mọi người. Nếu bây giờ hắn lên tiếng thì chẳng khác nào chịu thua.

- Khụ... khụ...

một giáo phụ Mafia đến từ Mỹ lập tức bước lên phía trước, ho nhẹ vài tiếng rồi nói với Phỉ Tô:

- Phỉ Tô, cô không ngại nói rõ chuyện giáo phụ William bị giết hại ọi người chứ?

- Đúng vậy, cô Phỉ Tô, cậu vội vàng chỉ ra và xác nhận ngài lão đại, vậy cô có chứng cứ gì không, cô bảo chúng tôi dựa vào đâu để tin tưởng cô?

Tất cả những người làm có mặt trong hội trường đều hết sức bất an và sốt ruột, bọn họ không thể tin nổi lời Phỉ Tô vừa nói.

- Tất cả những gì tôi nói đều là thật, không vu oan giá họa cho lão đại của các vị!

Phỉ Tô lại nói tiếp: “Đêm đó chính Lãnh Thiên Dục đã đưa vệ sĩ xông vào biệt thự của cha tôi. Lúc đó tôi vừa từ vườn hoa đi vào liền nghe thấy tiếng động ồn ào ở trên tầng. Vừa chạy lên đến nơi, tôi đã chứng kiến cảnh tượng đẫm máu!

Nước mắt cô ta chảy xuống, giọng nói như không thể chịu nổi thêm được nữa, cả người run lên. Người quản gia đứng sau cô ta cũng không đành lòng liền tiến lên, cầm micro rồi vừa khóc vừa nói:

- Tôi và cô chủ cũng như những người làm khác đều nhìn thấy lão gia bị treo lơ lửng trên cửa sổ tầng ba, vẻ mặt lão gia vô cùng đau khổ. Khi chúng tôi lên đến phòng sách thì hấn ta...

Quản gia chỉ tay về phía Lãnh Thiên Dục rồi lớn tiếng nói:

- Chính hấn ta đã nổ súng bắn vào lão gia... Ngài ấy còn chưa kịp nói được câu gì... đã chết rồi! – Giọng nói của người quản gia cũng run run, ngón tay cũng run lẩy bẩy.

Lời nói của Phỉ Tô và người quản gia khiến cả hội trường lập tức im lặng... bọn họ đều kinh ngạc đến ngây người!

Chuyện này... hình như không giống tác phong của ngài lão đại!

Tất cả các giáo phụ đều biết Lãnh Thiên Dục là người có quyền lực tối cao, dù có phán tội người khác thì cũng tiến hành trên đại diện mới đúng, sao có thể giết người ở bên ngoài như vậy? Đây có thể gọi là tội ác tày trời, còn Lãnh Thiên Dục chưa từng làm vậy!

Nhưng bây giờ Phỉ Tô lại nói...

Tất cả mọi người đều vô cùng khiếp sợ...

thật lâu sau, một giáo phụ dè dặt cất giọng:

- Phỉ Tô, cô khẳng định người đêm đó chính là... lão đại?

HỒI 15 - CHƯƠNG 2: LỄ TANG CHẤN ĐỘNG LÒNG NGƯỜI (3)

Phỉ Tô ngẩng đầu lên, vẻ mặt đầy bi thương...

- Lãnh Thiên Dục, dù hấn có hóa thành tro thì tôi cũng nhận ra người đêm đó chính là hấn, chính hấn là người đã giết cha tôi! Tôi không vu oan cho hấn!

Giọng nói của cô ta như một thứ vũ khí bén nhọn phá vỡ bầu không khí im lặng!

Người làm đứng phía sau Phỉ Tô cũng gật đầu lia lịa, khẳng định tội danh của Lãnh Thiên Dục!

- Phỉ Tô, cô đang nói bậy bạ cái gì đó?

Chấp pháp Vân tuổi vẫn còn trẻ, không nhịn được nữa lập tức lạnh lùng quát lên.

- Đúng vậy, cô nói năng nực cười quá đấy. Nếu ngài lão đại muốn giết một người thì cần phải ratay vào lúc đêm hôm, lén lút hành động hay sao?

Chấp pháp Vũ cũng bước lên, vẻ mặt đầy tức giận, anh ta vung tay lên, chỉ vào đám giáo phụ rồi chất vấn:

- Chẳng lẽ các ông cũng tin mấy câu nực cười đó à?

một câu hỏi khiến đám giáo phụ á khẩu không trả lời nổi. thật ra bọn họ cũng không tin đây là sự thật, dù sao Mafia mới yên ổn được vài năm, tất cả mọi người tưởng như sống rất yên ổn nhưng về mặt của Phỉ Tô và hành động của đám người làm cho thấy hình như họ cũng không nói bừa. Trong lúc nhất thời, bọn họ không biết nên tin ai.

Lãnh Thiên Dục chẳng nói lời nào, chỉ lạnh lùng quan sát biểu cảm của Phỉ Tô. thật ra khi nhìn nét mặt của cô ta, hắn cũng đoán được bảy tám phần. Hôm nay hắn đến đây rõ ràng là đã sạ chân vào một chiếc bẫy đã được thiết kế tỉ mỉ.

sự đau khổ của Phỉ Tô không phải là giả tạo. hắn hoàn toàn có thể nhìn ra được điều này. Rốt cuộc vào đêm giáo phụ William bị sát hại, Phỉ Tô đã nhìn thấy những gì mà cô ta lại khẳng định hắn chính là kẻ giết người?

Trừ khi cô ta thấy hắn!

Lãnh Thiên Dục chau mày... có khả năng này không?

Chẳng lẽ kẻ giết giáo phụ William có khuôn mặt giống hệt hắn? Hoặc là...

Lúc này Lôi lại trở nên trầm ổn và bình tĩnh, anh ta thấp giọng nói bên tai Lãnh Thiên Dục: “Lão đại, xem ra chúng ta trúng kế rồi, kẻ đó có phải là...”

Anh ta không nói gì thêm nữa. đi theo Lãnh Thiên Dục nhiều năm, chỉ cần nhìn biểu cảm của ngài ấy là anh ta có thể phán đoán được chính xác, vì thế anh ta đột nhiên siết chặt tay lại.

- Nếu hắn đã lên kế hoạch tỉ mỉ như vậy thì chúng ta phải xem bước tiếp theo hắn định làm gì!

Lãnh Thiên Dục khoanh hai tay lại, khuôn mặt lạnh như băng có chút hồ hững.

Phỉ Tô thấy Lãnh Thiên Dục trầm mặc, coi như hắn đang khiêu chiến và miệt thị. Nhất là sau khi hai vị chấp pháp và Văn và Vũ chất vấn, lửa giận trong lòng cô ta lại càng dâng trào...

- Các vị, có lẽ mọi người không biết, trước đó vài ngày, bởi vì cha tôi và chín vị giáo phụ khác nắm trong tay chứng cứ liên quan đến danh dự của Lãnh Thiên Dục, bọn họ đã đến đại diện để hỏi hắn ta. Nhưng rốt cuộc bọn họ lại ra về với vẻ mặt không vui, rồi sau đó không lâu cha tôi lại bị sát hại, tôi nghĩ chín vị giáo phụ kia cũng sẽ gặp bất trắc sớm thôi!

Ngay sau đó, Phỉ Tô đọc tên chín vị giáo phụ kia ra!

- A...

Giọng nói ngạc nhiên và khiếp sợ bật ra khắp hội trường. Đám giáo phụ nhìn xung quanh bốn phía, quả thật không thấy bóng dáng chín vị giáo phụ kia đâu cả, ngay cả người đại diện cho gia tộc của bọn họ cũng không có mặt!

- Chuyện này...

Tất cả mọi người đều đưa mắt nhìn Lãnh Thiên Dục, ánh mắt đầy thăm dò, chẳng lẽ lời Phỉ Tô nói đều là sự thật?

- Lão đại, chuyện này... rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?

một vị giáo phụ có bộ râu dài khiếp sợ lên tiếng hỏi, bọn họ có thể thấy Phỉ Tô không nói dối.

Phỉ Tô lạnh lùng nhìn về phía Lãnh Thiên Dục rồi nói: “Lãnh Thiên Dục, anh còn định ngụy trang bao lâu nữa? Hôm nay anh không định nói rõ ràng chuyện này hay sao?”

Trước ánh mắt nghi ngờ và lời nói lạnh lùng của Phỉ Tô, về mặt hắn không hề dao động chút nào. hắn nhếch miệng lên, chậm rãi nói ra mấy từ:

- Tôi không giết ông ta!

Câu nói của Lãnh Thiên Dục như một quả bom nổ tung khiến cả hội trường lại xôn xao.

- Anh nói dối! Lãnh Thiên Dục, tôi muốn anh phải đền mạng!

Phỉ Tô không ngờ Lãnh Thiên Dục lại phủ nhận như vậy. cô ta đột nhiên xông lên định ra tay đánh Lãnh Thiên Dục nhưng ngay sau đó, Lôi liền đứng chắn phía trước, ngăn cô ta lại...

- cô Phỉ Tô, xin cô hãy bình tĩnh, nhất định trong chuyện này có hiểu lầm gì đó, ngài lão đại đã nói không giết thì chắc chắn là không giết!

Phỉ Tô cắn bản chẳng nghe vào, cô ta chỉ vào Lãnh Thiên Dục, đau đớn kêu lên:

- Lãnh Thiên Dục, đồ ngụy quân tử, dám làm mà sao không dám thừa nhận? Đêm đó tôi còn nói tốt nhất anh hãy giết tôi đi, nếu không tôi nhất định sẽ báo thù thay cha tôi!

- Phỉ Tô!

Lãnh Thiên Dục nhú chặt mày lại rồi quát lên, giọng nói trầm thấp tràn đầy quyền uy cùng ánh mắt lạnh lùng...

- Tôi nói lại một lần nữa, cũng là lần cuối cùng, tôi không giết cha cô!

Tính nhẫn nại của hắn sắp hết!

Thấy vậy, các giáo phụ không kìm nén nổi liền mở miệng nói:

- Lão đại, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Nếu mọi chuyện không phải do ngài làm thì hôm nay chín vị giáo phụ kia đâu? Chúng tôi biết bọn họ có quan hệ rất tốt với giáo phụ William, hôm nay là lễ tang của ông ấy, bọn họ không thể không đến được!

- Đúng vậy, chẳng lẽ bọn họ cũng đã gặp bất trắc như lời cô Phỉ Tô nói?

- Lão đại, ngài hãy cho chúng tôi một lời giải thích hợp lý đi!

- Tôi thấy mọi người nên tỉnh táo lại đi, ngài lão đại là người thế nào chẳng lẽ chúng ta không biết hay sao? Ngài ấy đã nói là không làm tức là không làm, ngài ấy luôn là người nhất ngôn cửu đỉnh!

- Chuyện này cũng không phải không thể xảy ra, trông cô Phỉ Tô có giống người đang nói dối đâu!

...

Trong chốc lát, cả đám người nhao nhao cả lên như một cơn đại hồng thủy ập vào hội trường, về mặt Lãnh Thiên Dục càng thêm lạnh lẽo.

Nhưng đúng lúc này, một giọng nói khác thường đột nhiên vang vọng khắp hội trường...

232. Chương 232

HỒI 15 - CHƯƠNG 3: HẮM HẠI TRÍ MẠNG

Giọng nói sắc bén và lạnh lùng vang lên như một mũi tên xuyên thủng vào bầu không khí đang đè nén...

- Mọi người cứ yên tâm, đừng nóng vội, cả chín giáo phụ đều đã đến rồi đây! Tôi hoàn toàn có thể chứng thực những lời của cô Phỉ Tô đều là sự thật!

Sau khi giọng nói này vang lên, tất cả mọi người đều kinh ngạc, đồng loạt quay đầu về phía cửa...

Tất cả các giáo phụ đều tròn tròn mắt!

Phỉ Tô cũng sững sờ!

Hai vị chấp pháp là Vân và Vũ cũng đưa mắt nhìn người vừa đến rồi lại quay sang nhìn nhau, không biết nên làm sao!

Lôi cũng quay ra nhìn, khuôn mặt trầm xuống, hai tay siết chặt lại!

Lãnh Thiên Dục chỉ khẽ nheo mắt lại, khuôn mặt tuấn tú như được điêu khắc trông rất hờ hững, toàn thân hắn toát ra sự lạnh lẽo và uy quyền đầy khí phách.

Người vừa đến chính là Phong!

Theo sau hắn ta chính là chín vị giáo phụ !

- Chuyện này... chuyện này... đã có chuyện gì xảy ra ?

Đám giáo phụ trong hội trường không hiểu gì cả!

không phải Phong là người luôn ở bên cạnh Lãnh Thiên Dục, là một trong tứ đại chấp pháp hay sao? Trong ấn tượng của bọn họ, ngoài Lãnh Thiên Dục ra thì Phong chính là người có vị thế cao thứ hai, nhưng tại sao giờ hắn lại xuất hiện ở đây...

Chỉ điểm Lãnh Thiên Dục giết người? Tại sao cả chín giáo phụ đều theo sau hắn ta?

Toàn bộ hội trường lâm vào cục diện bế tắc!

- Phong, đồ phản bội, mọi chuyện hôm nay đều do anh lên kế hoạch! – Lôi bước lên một bước, lạnh giọng quát.

Nhóm giáo phụ lại càng chấn động!

Nghe vậy, Phong chỉ lạnh lùng cười rồi nói: “Lôi, sau khi biết những tội ác Lãnh Thiên Dục đã gây ra, tôi đã không ngừng khuyên bảo anh rời khỏi hắn ta, không ngờ anh lại vẽ đường cho hươu chạy, người bán đứng Mafia không phải là tôi mà chính là Lãnh Thiên Dục”.

Sau khi nói xong câu đó, hắn rảo bước về phía đám giáo phụ, từng bước lại gần Phỉ Tô...

- Phỉ Tô, tôi biết những gì cô nói đều là sự thật, hãy để tôi và các vị giáo phụ cùng giúp cô!

Phỉ Tô bật khóc, giờ phút này, Phong chính là sứ giả chính nghĩa của cô ta. cô ta lập tức lùi về phía sau.

Phong cầm micro, nhìn Lãnh Thiên Dục rồi lại đưa mắt nhìn mọi người.

- Các vị, những gì cô Phỉ Tô nói đều là sự thật. thật ra cho tới nay, Lãnh Thiên Dục chính là người hưởng nhiều lợi nhất từ tổ chức Mafia, vì lợi ích của thân mà anh ta đã cấu kết với chủ thượng Niếp Ngân của BABY-M, đem thông tin mật của tổ chức Mafia tiết lộ ra bên ngoài. Tôi đã đi theo anh ta nhiều năm, tuy nhìn rõ sự việc nhưng không thể làm gì khác. Tôi bèn trao đổi thông tin với giáo phụ William, ông ấy không kìm chế được đã tập hợp với chín vị giáo phụ khác để đi tìm Lãnh Thiên Dục đối chất. Ai biết được Lãnh Thiên Dục lại đề phòng mọi chuyện, tàn nhẫn sát hại giáo phụ William. Sau khi tôi biết chuyện này, sợ rằng chín vị giáo phụ khác cũng gặp nguy hiểm nên đã đi tìm họ ngay lập tức, hơn nữa còn cùng họ đứng ra làm chứng.

Phong nói tới đây liền cố ý dừng lại một chút, hài lòng khi chứng kiến sự kinh hãi của đám giáo phụ bên dưới.

Quả nhiên...

- Lão đại, anh mau giải thích cho rõ ràng đi! Tại sao chấp pháp mà anh tín nhiệm nhất là định tội cho ngài thể này, anh bảo chúng tôi tin anh thể nào đây?

một giáo phụ của một gia tộc Italy bực tức lên tiếng.

Lời của vị giáo phụ này vừa nói ra đã khiến các giáo phụ khác bắt mãn và khiếp sợ, bọn họ đồng loạt nhìn về phía Lãnh Thiên Dục nhằm tìm kiếm một lời giải thích hợp lý.

Phỉ Tô cũng cực kì oán hận nhìn Lãnh Thiên Dục, chỉ hận không thể băm hắn thành trăm mảnh.

- Đúng là nói vậy! Phong là kẻ phản bội, hắn đã phản bội ngài lão đại. Tôi là người rõ ràng nhất chuyện ngài lão đại có cấu kết cùng tổ chức khác hay không, Phong... hắn chính là gián điệp của tổ chức BABY-M!
– Lôi phần nộ gào lên, ánh mắt sắc bén nhìn Phong.

Phong ra vẻ buồn cười, lắc đầu nói: “Lôi, anh cho rằng mọi người sẽ tin anh sao?”

hắn nhú mày lại rồi tiếp tục lên tiếng: “Mọi người hãy nghĩ một chút xem, nếu tôi thật sự là gián điệp của tổ chức BABY-M phải đến thì tôi đâu cần bôi xấu bản thân và tổ chức như vậy? rõ ràng là nếu như vậy thì khác nào tôi tự lấy đá đập vào chân mình?”

Lời nói của Phong khiến cả đám giáo phụ gật đầu!

- Đúng, chấp pháp Lôi, những lời vừa rồi của anh chẳng có độ tin cậy gì cả! – một giáo phụ bất mãn nói.

- Mọi người không nên tin lời Lãnh Thiên Dục nói, anh ta chính là kẻ ngụy công tử!

một trong chín giáo phụ lên tiếng nói, ông ta kích động lên tiếng: “Hôm nay sau khi chúng tôi không cam lòng rời khỏi đại điện, tôi còn nhớ giáo phụ Willilam nói với tôi rằng nếu sau này ông ấy chết đi thì nhất định là do Lãnh Thiên Dục gây ra. Quả nhiên những lời này không sai chút nào”.

Phỉ Tô nghe vậy, hô hấp dần trở nên dồn dập, cô ta chỉ vào Lãnh Thiên Dục, cất giọng chất vấn đầy sắc bén: “Lãnh Thiên Dục, đến nước này rồi mà anh còn không nhận tội à?”

Mọi người đều tập trung ánh mắt vào Lãnh Thiên Dục đang lạnh lùng đứng yên một chỗ, nhưng lại kinh ngạc khi phát hiện ra rằng ánh mắt hắn không hề gợn chút sóng nào, thậm chí còn không có vẻ gì là căng thẳng, vẻ mặt còn lóe lên sự bồn chồn!

hắn cup mắt xuống rồi lại ngạo mạn nhìn tình hình hỗn loạn xung quanh, dáng người cao lớn đứng yên không hề nhúc nhích!

sự ồn ào bất an dần lắng xuống...

Lát sau, Lãnh Thiên Dục mở miệng, không hề giải thích gì mà chỉ hỏi Phỉ Tô một câu...

- Phỉ Tô, cô khẳng định người đêm đó là tôi?

Phỉ Tô nghe vậy liền sững người trong giây lát. Sau đó, vẻ mặt bi thương thoáng qua sự nhục nhã:

- Đúng, cả đời này tôi không thể quên kẻ đã giết cha tôi. Anh chỉ cười lạnh một cái rồi lập tức nổ súng mà không nói câu gì, đồ nham hiểm! – cô ta nghiêng răng nghiêng lợi đáp.

233. Chương 233

HỒI 15 - CHƯƠNG 4: CHÚNG THỰC

Câu nói của Phỉ Tô khiến tất cả mọi người đều khiếp sợ, còn Lãnh Thiên Dục lại cong môi nở nụ cười lạnh, hỏi: “Ý của cô là, trong lúc giết người, từ đầu đến cuối tôi không hề nói một câu nào hết, dù chỉ là một câu, đúng không?”

- Đúng!

Phỉ Tô chần chừ trong giây lát rồi đáp lời Lãnh Thiên Dục, câu hỏi này của hắn khiến cô không ngờ tới, thậm chí thấy không hiểu. cô biết hắn là người trầm mặc ít nói, như vậy lúc giết người mà giữ im lặng thì đâu có gì lạ đâu.

- Nhưng, thuộc hạ của anh đã nói một câu là “Mấy người phải biết rằng đây chính là kết cục của việc đắc tội với lão đại”. Hừ, Lãnh Thiên Dục, đây hẳn là tác phong giết người của anh!

Lãnh Thiên Dục nhếch môi cười lạnh rồi lắc đầu nói: “Muốn giết người thì cũng phải có quy tắc giết người của lão đại, chính là phải nói rõ tội danh của người chuẩn bị giết! Giáo phụ Nhân Cách cũng là một người đức cao vọng trọng nhưng lại làm tổn hại đến danh dự của Mafia, Lãnh mẫu tuy biết chứng cứ rõ ràng nhưng vẫn trì hoãn. Còn giáo phụ William cha cô cũng là người có địa vị mà lại bị người khác lợi dụng, ngay cả chín vị giáo phụ kia cũng thế. Thử hỏi, nếu tôi thật sự có ý nghĩ muốn giết người diệt khẩu thì sao có thể để những người có liên quan còn sống để mọi người đối chứng được chứ? Lãnh mẫu giết người thì nhất định sẽ khiến người phải chết tâm phục khẩu phục thì thôi, chẳng có lý nào lại không nói một câu nào, để cho thuộc hạ lên tiếng cả!

một câu nói sắc bén khiến Phỉ Tô vừa giận vừa hờn. cô ta bước lên một bước, chỉ vào hắn rồi nói: “Tôi nghĩ làm vậy mới phù hợp với tính cách của anh, chẳng qua là anh viện cớ này nọ mà thôi!”

Lãnh Thiên Dục nhú mày, hắn nhìn Phỉ Tô bằng ánh mắt sắc bén và lạnh lùng khiến người khác không rét mà run.

- Lãnh Thiên Dục tôi là người làm việc quang minh chính đại, giết là giết, không giết là không giết, có kẻ giả mạo Lãnh Thiên Dục này đi giết người, lợi dụng cái cớ đó để vu oan cho tôi cũng không phải là điều không thể!

Câu nói đó của hắn khiến đám giáo phụ bắt đầu tranh luận... chẳng lẽ ý của lão đại là có người giả mạo ngài ấy để giết người?

Phong cười nhạt: “Ngài lão đại quả nhiên là muốn gây hoang mang ọi người, kết luận của ngài lão đại quá hoang đường rồi. Giả mạo ngài để đi giết người ư? Mọi người tin vậy à?”

hắn tiếp tục châm biếm: “Là một chấp pháp bên cạnh Lãnh Thiên Dục, tôi không thể che giấu hành vi tội phạm của anh ta thêm nữa. thật ra anh ta luôn có ý nghĩ muốn diệt trừ một vài giáo phụ đức cao vọng trọng trong Mafia, mục đích chính là muốn được ngồi lâu trên cái ghế lão đại mà thôi!”

- Phong!

Lôi sải bước tiến lên, lạnh lùng quát: “Trước đây anh đã phản bội lão đại, giờ còn hăm hại ngài ấy, hôm nay tôi tuyệt đối không tha cho anh!”

- Lôi!

Lãnh Thiên Dục thấp giọng quát, ngắt lời Lôi, ý nói anh ta hãy nhẫn nhịn lại. Rồi hắn nhìn Phong, lạnh giọng nói: “đã có người thích đốt lửa thì tôi đây cũng chiều, chỉ tiếc là... kẻ này dường như đã quên mất rằng nghịch lửa có ngày bỏng tay, rốt cuộc cũng tự thiêu chính bản thân mình!”

Sắc mặt Phong trở nên cực kì khó coi!

Lãnh Thiên Dục hồ hững đảo mắt một vòng rồi nhìn về phía Phỉ Tô...

- Phỉ Tô, tôi nói cho cô biết điều này, trên đời này có rất ít người có diện mạo giống nhau, nhưng nếu muốn cải trang thì lại là chuyện quá bình thường. cô muốn báo thù cho cha mình, lúc nào cũng mở miệng chỉ điểm và khẳng định Lãnh mỗ là sát thủ, vậy tôi hỏi cô, ngoài gương mặt ra thì cô còn có thể đưa ra chứng cứ gì để xác định người đó là tôi?

Phỉ Tô hơi giật mình, đôi mắt màu lam đầy nghi hoặc nhìn Lãnh Thiên Dục. Sau một lúc lâu, cô ta cụp mắt xuống, dường như đang suy nghĩ thật kỹ lưỡng.

Toàn bộ đại sảnh cũng hết sức tĩnh lặng, mọi người như ngừng thở, đem toàn bộ sự chú ý đặt lên người Phỉ Tô!

thật lâu sau, hàng mày nhú chặt của Phỉ Tô dần giãn ra, sau đó, cô ta ngẩng đầu, cất giọng:

- Tôi nhớ lúc ấy chỗ bả vai của anh có điểm kỳ lạ. Lúc tôi túm cổ áo anh, tuy chỉ trong giây lát nhưng tôi thấy chỗ đầu vai của anh không giống với những người khác.

Phỉ Tô nói như vậy khiến mọi người đưa mắt nhìn nhau, còn Phong vốn luôn nở nụ cười châm chọc thì lúc này lại thoáng giật mình.

Lãnh Thiên Dục vẫn rất điềm nhiên, hoàn toàn nhìn rõ từng động thái nhỏ nhất của Phong, sau đó hắn hỏi Phỉ Tô...

- cô nói không giống, vậy không giống ở chỗ nào?

Phỉ Tô chỉ vào Lãnh Thiên Dục rồi nói: “Tôi thấy... tôi thấy trên vai anh có một hình xăm kì quái!”

- A!

Mọi người ồ cả lên!

Ánh mắt Lãnh Thiên Dục thâm thúy và lạnh lùng càng thêm tối đi, hắn không vội vã chứng minh ngay mà hỏi ngược lại:

- cô khẳng định là tận mắt cô đã nhìn thấy?

Phỉ Tô đưa mắt nhìn mọi người, thấy họ đều nhìn mình bằng ánh mắt khẩn trương, cô ta trịnh trọng gật đầu nói:

- Đúng! Tôi khẳng định!

Ánh mắt Phong càng thêm sắc bén, hắn nhìn thẳng về phía Phỉ Tô, sắc mặt càng trở nên hung tợn khiến người khác sợ hãi.

Lãnh Thiên Dục thấy Phỉ Tô nói vậy thì đi đến trước mặt mọi người, nói từng câu từng chữ:

- Tác phong làm việc của Lãnh Thiên Dục tôi không giống với những người khác, vội vã giải thích này nọ mà ngay cả có hiểu lầm thì cũng để thời gian giải thích. Nhưng hôm nay tôi muốn tất cả các vị giáo phụ ở đây chứng thực cho tôi, nguyên nhân tôi muốn làm theo cách này là muốn diệt trừ một người!

nói xong, hắn liền cởi áo sơ mi ra ở ngay trước mặt mọi người!

Dáng người hoàn hảo nhìn không sót một thứ gì!

hắn đã trải qua huấn luyện bao nhiêu năm nên có nước da ngăm đen trông càng gợi cảm, thân hình cường tráng cùng các múi cơ bắp rõ rệt, vòng eo tinh tráng không chút mỡ thừa khiến người khác nhìn vào phải ghen tị.

Và... trên bả vai rắn chắc của hắn không hề có hình xăm nào Phỉ Tô nói!

Mọi người lại càng thêm sợ hãi...

- Chuyện này... cô Phỉ Tô, trên vai lão đại không hề có hình xăm nào cả! – một giáo phụ đẩy gọng kính rồi lên tiếng.

- Đúng vậy, có thấy gì đâu...

Trong nháy mắt, cả hội trường vốn yên tĩnh liền rơi vào trạng thái hỗn loạn!

Phỉ Tô nhìn chằm chằm vào bả vai Lãnh Thiên Dục, che miệng lắc đầu... cô ta không thể tin điều bản thân đang nhìn thấy.

234. Chương 234

HỒI 15 - CHƯƠNG 5: PHẢN CHIẾN

- Chuyện này... sao có thể? không thể, chính mắt tôi đã nhìn thấy!

Mãi lâu sau, Phỉ Tô mới tìm lại được giọng nói của mình. cô ta bỏ nhào về phía Lãnh Thiên Dục, nhìn vào đầu vai trống trơn của hắn, vẻ mặt cực kì kinh hãi!

Còn Phong có lẽ cũng không ngờ sẽ xảy ra chuyện này, hắn siết chặt bàn tay to lại... suy nghĩ đến đêm hôm đó...

Đúng, đêm đó đúng là áo sơ mi của hắn bị giáo phụ William kéo xộc xệch, nhưng lúc đó hắn không để ý, cũng quên mất hình xăm trên vai mình bị lộ ra. thật không ngờ lúc bị túm áo, Phỉ Tô lại nhìn thấy nhược điểm trí mạng của hắn.

Chín giáo phụ khác thấy tình hình như vậy cũng cực kì khiếp sợ...

trên vai Lãnh Thiên Dục không hề có hình xăm nào cả, vậy kẻ đêm đó là ai?

- Lão đại, đây rốt cuộc là chuyện gì vậy? – một giáo phụ khác nhíu mày lên tiếng.

Hội trường trở nên ồn ào, mọi người thi nhau thảo luận...

Lãnh Thiên Dục nhìn lướt qua một lượt rồi nhẹ nhàng phát tay lên ra hiệu, tất cả mọi người chỉ trong nháy mắt đã im bật lại, bầu không khí cực kỳ yên tĩnh càng cho thấy khí chất của kẻ thống trị...

hắn không trả lời ngay nghi vấn của vị giáo phụ kia mà quay đầu nhìn sắc mặt đã phủ khói mờ của Phong, giọng nói trầm thấp không nhanh không chậm cất lên:

- Phong, tôi nghĩ tiếp theo đến lượt cậu ọi người “chiêm ngưỡng” cơ thể của mình rồi!

Mọi người cả kinh, lập tức nhìn về phía Phong. Phỉ Tô cũng khiếp sợ nhìn Phong, ngay cả chín vị giáo phụ cũng quá sợ hãi khiến sắc mặt Phong trong nháy mắt liên biến đổi...

- Lãnh Thiên Dục, anh đang nói cái gì vậy? – hắn nghiêng rằng nghiêng lợi nói.

Lãnh Thiên Dục cũng không mặc áo sơ mi vào ngày mà chỉ nhẹ nhàng buông một câu: “nói vậy thì hình xăm đó chính là dấu hiệu của việc cậu sẽ trở thành chủ thượng của BABY-M? Còn nữa, kỹ thuật cải trang của cậu so với Niếp Ngân vẫn còn kém lắm, tôi nghĩ nếu là Niếp Ngân giả dạng tôi thì anh ta nhất định sẽ mở miệng nói vài câu”.

- Lãnh Thiên Dục, đến giờ anh vẫn còn định vờ vịt à, thậm chí còn định đổ tội cho người khác? Nếu anh không có quan hệ gì với BABY-M thì sao có thể biết ý nghĩa của hình xăm được? – Phong thấy kế hoạch bị thất bại liền phần nộ lên tiếng.

Lãnh Thiên Dục nghe vậy lại bất ngờ nở nụ cười lạnh...

- Tôi không có tư cách thảo luận về chuyện nội bộ của tổ chức BABY-M, cũng không hiểu được ý nghĩa hình xăm đó, nhưng dù không có quan hệ gì thì tôi nghĩ có một người vẫn biết rõ ràng mọi chuyện! Tuy rằng sự xuất hiện của anh ta sẽ khiến các vị giáo phụ đây hiểu lầm!

Đám giáo phụ nghe xong vẫn thấy mập mờ khó hiểu, bọn họ nghi hoặc nhìn bốn phía, người mà Lãnh Thiên Dục nhắc đến là ai?

Ánh mắt Phong lóe lên tia cảnh giác, nhất là khi nhìn thấy dáng vẻ đầy tự tin của Lãnh Thiên Dục. Chẳng lẽ là Thượng Quan Tuyên? không thể nào? cô ta đã bị hắn bắt rồi, không thể dễ dàng bỏ trốn như vậy!

đang suy nghĩ thì một giọng nói tao nhã vang lên, phá hủy toàn bộ hy vọng của Phong!

- Lãnh Thiên Dục, không ngờ cơ thể của cậu cũng đẹp mắt đấy! Tuy tôi với cậu đấu nhau gần mười năm nay nhưng không thể không thừa nhận, dáng vẻ không mặc quần áo của cậu rất đỉnh đấy!

Giọng nói này vang lên khiến tất cả mọi người chấn động, đồng loạt nhìn về phía người vừa bước vào.

Là Niếp Ngân!

sự xuất hiện của anh ta khiến tất cả mọi người đều kinh ngạc, trừ... Lãnh Thiên Dục!

Tất cả mọi người đều lộ vẻ cảnh giác, nhìn anh ta đang từng bước tiến lại gần dường như đang nhìn một người tự xưng xâm nhập vào lãnh địa của mình.

Bọn họ không hiểu tại sao chủ thượng của BABY-M lại đến đây, chẳng lẽ Lãnh Thiên Dục cấu kết với anh ta thật? Nhưng nghĩ lại thì cũng không đúng, nếu thật sự hai người cấu kết với nhau thì anh ta cũng không thể lớn mật như thế, dám xuất hiện trước mặt bao nhiêu người như vậy.

Phong không thể ngờ Niếp Ngân sẽ đến, ánh mắt hắn dần nheo lại đầy nguy hiểm...

Lãnh Thiên Dục, quả nhiên anh không phải là người đơn giản. thì ra trước khi tới đây anh đã chuẩn bị cả rồi, được, vậy xem mạng ai lớn hơn!

Lãnh Thiên Dục chậm rãi mặc áo sơ mi vào, mỗi động tác đều lộ ra vẻ vương giả...

- Niếp Ngân, không biết lần này chúng ta ai nợ ai đây?

Niếp Ngân cười cười, không nói gì thêm, chỉ thông thả bước lại gần Phong rồi nói: “Phong Nhãn, thu tay lại đi, anh thua rồi, ở lại đây làm gì?”

Chín giáo phụ đứng bên cạnh Phong sau khi nghe xong lập tức hoảng sợ và phẫn nộ. Bọn họ dường như đã hiểu rõ mọi chuyện, một giáo phụ lạnh lùng quát:

- Phong, uống công chúng tôi tin tưởng anh, không ngờ anh lại...

- Đúng là nực cười! Xem ra mọi người bị lừa thật rồi, chuyện Lãnh Thiên Dục và Niếp Ngân cấu kết với nhau không phải đang sờ sờ ngay trước mặt mọi người sao? Chẳng lẽ mọi người không thấy ư? – Phong vung tay lên, vẻ mặt đầy ngoan độc.

- Chuyện này... Niếp Ngân! Đây là lễ tang của Mafia, không có sự cho phép thì anh không được bước chân vào đây! – một giáo phụ bất mãn lên tiếng.

Niếp Ngân nhún vai không quan tâm, anh ta nhìn Lãnh Thiên Dục rồi nói: “Người của cậu đúng là chẳng thân thiện gì cả!”

Lãnh Thiên Dục chỉ lạnh lùng cười mà không nói gì thêm!

Niếp Ngân xoay người lại, nhìn chằm chằm xuống đám người phía dưới rồi lớn tiếng nói: “Tôi đến đây chỉ để nói hai việc! một là, tôi muốn nói ọi người biết, đêm giáo phụ William bị sát hại, Lãnh Thiên Dục và tôi đang ở cùng với nhau. Thứ hai là, Phong Nhẫn thật sự là người của BABY-M!”

Lời anh ta vừa dứt, đám giáo phụ kinh ngạc đến không thể tin nổi... Niếp Ngân đã nói rất rõ ràng, anh ta đã chuyển mũi tên về phía Phong.

- Niếp Ngân! Anh... - Phong hung hãn trừng mắt, ánh mắt như có thể giết người.

235. Chương 235

HỒI 15 - CHƯƠNG 6: UY HIẾP LẠI

Niếp Ngân nhìn Phong, ánh mắt toát lên sự tiếc hận: “Phong Nhẫn, anh làm tôi thất vọng quá, nếu anh một lòng muốn thay cha nuôi báo thù, giết Lãnh Thiên Dục thì thôi, đảng này không ngờ tham vọng của anh lại lớn đến vậy, muốn hủy hoại cả hai tổ chức cùng một lúc. Anh nói xem, tôi còn để anh sống trên đời này làm gì nữa?”

- Cái gì? Niếp Ngân, anh nói rõ ra ọi người nghe xem nào! Ý của anh là tất cả mọi việc đều do Phong làm? Chính anh ta đã giết giáo phụ William, trong khi anh ta cũng là người trong tổ chức của anh? – một giáo phụ của gia tộc ở Mỹ lên tiếng hỏi Niếp Ngân.

Chuyện này ngày càng quỷ quái rồi!

Niếp Ngân cũng không có ý định giấu diếm, anh ta lắng nghe lời nghi vấn rồi thừa nhận: “Tuy đêm đó tôi không biết giáo phụ William bị giết hại như thế nào nhưng theo phân tích của tôi, chính Phong đã cải trang thành khuôn mặt của Lãnh Thiên Dục, chuyện cải trang thành người khác đối với một người chủ thượng là chuyện quá đơn giản!”

Ngay sau đó, anh ta nói rõ mục đích Phong bước chân vào tổ chức Mafia, cả việc Lãnh Thiên Dục sát hại cha nuôi của bọn họ. Đây là lần đầu tiên Lãnh Thiên Dục nghe những chuyện này, rất cuộc hấn

cũng hiểu rõ mọi nguyên nhân.

Về mặt Phong càng lúc càng lạnh lẽo khi nghe những lời Niếp Ngân nói hấn không thể không dùng biện pháp phản kích khác, hấn muốn cả tính mạng của Lãnh Thiên Dục và Niếp Ngân!

Sau khi nghe xong, tất cả mọi người đều đã được sáng tỏ, nhưng vẫn có người không hiểu...

-

Niếp Ngân, thật không ngờ mục đích của anh lại như vậy, anh ta không tiếc khi tiết lộ bí mật bao năm qua của tổ chức mình, chẳng lẽ chỉ muốn làm chứng cho ngài lão đại? Nếu như vậy thì chúng tôi lại càng nghi ngờ quan hệ giữa hai người!

Niép Ngân nghe vậy, ánh mắt bỗng trở nên nghiêm túc hẳn lên, anh ta mở miệng nói: “Phong Nhãn vì quyền lợi của bản thân mà không để ý đến lợi ích của tổ chức, tàn sát lẫn nhau, âm mưu giết hại tôi, cho nên tôi cần phải ra mặt để vạch trần anh ta. Còn Lãnh Thiên Dục thì tôi cũng muốn mạng của cậu ta thật đấy, nhưng Niép Ngân tôi tuyệt đối không phải kẻ tiểu nhân, sợ dĩ tôi nói rõ mọi chuyện là vì không muốn cả hai tổ chức đều lâm vào cảnh đấu đá gay gắt dẫn đến tự hủy diệt mà thôi!”

thật ra còn một nguyên nhân quan trọng khác nữa., đó chính là vì Thượng Quan Tuyền!

Lúc trước, khi anh ta và Lãnh Thiên Dục bí mật gặp nhau cũng là vì Thượng Quan Tuyền. Lúc đó Niép Ngân không ngờ Phong Nhãn lại có dã tâm như vậy, nhưng khi Lãnh Thiên Dục nhắc nhở, rốt cuộc anh ta cũng hiểu rõ được!

Anh ta có thể làm tất cả vì Thượng Quan Tuyền, mục tiêu của hai người họ cũng chỉ có vậy!

sự xuất hiện và những lời nói của Niép Ngân chẳng khác nào quả bom nổ khiến cả hội trường đều ngỡ ngàng!

-

Phong, đồ tiểu nhân, tôi sẽ giết anh báo thù thay cha...

Phỉ Tô đau khổ gào lên, sau đó cô ta rút một khẩu súng giấu trong người ra, nhắm thẳng về phía Phong...

Lôi, Vân và Vũ cũng đồng thời bước lên, ánh mắt của đám giáo phụ cũng trở nên phần hận lạ thường...

-

Dừng lại cho tôi! - Lãnh Thiên Dục cất tiếng khiến toàn bộ hội trường yên tĩnh trở lại.

hắn không thể không áp chế sự hỗn loạn này, bằng không thì hắn biết, dựa vào tính cách của Phong, Phong nhất định sẽ phản kích còn mãnh liệt hơn.

Do đến viếng người đã qua đời nên trong hội trường không cho phép mang theo nhiều loại vũ khí, nhưng Lãnh Thiên Dục tin chắc chắn trên người Phong không thể không có vũ khí trí mạng. Nếu một khi sự tình hỗn loạn thì Phong sẽ lại chiếm thế thượng phong.

-

Lãnh Thiên Dục, anh không thể ngăn tôi giết anh ta... anh ta đã giết cha tôi, tôi phải báo thù! - Phỉ Tô điên cuồng gào khóc, rồi đột nhiên bóp cò súng...

-

cô Phỉ Tô!

một giáo phụ phần hận lên tiếng: “cô yên tâm, ở đây có bao nhiêu người thế này, tôi không tin hắn có thể chạy thoát ra khỏi đây!”

Niép Ngân bất đắc dĩ lắc đầu, anh ta không đồng ý với lời giáo phụ kia vừa nói. Phong là một người biết tìm đường lui ỉnh, nhất là với thân phận là một đặc công, hắn càng thông thạo việc rút lui trước mặt đối thủ.

Lãnh Thiên Dục cũng thấy được biểu cảm của Niép Ngân, trong lòng càng trầm xuống. hắn biết rõ suy nghĩ của Niép Ngân. Đặc công khác với sát thủ, nhất là đặc công cao cấp, tình thế gian nan và tuyệt vọng ngược lại còn kích động họ khiến họ có thể chạy trốn cũng như giở thủ đoạn phản kích. Điểm này thì hắn có thể nhìn thấy từ Thượng Quan Tuyền, dù sao cũng không có một sát thủ nào có thể liều lĩnh nhảy từ trên tầng mười chín xuống chỉ đến trốn thoát cả!

Quả nhiên, khi Phong thấy kế hoạch của mình đã bị bại lộ thì liền nở nụ cười lạnh...

-

Sao, mọi người không thấy kế hoạch của tôi hay lắm à? Đúng, tất cả mọi chuyện đều là do tôi làm, tôi thích xem cảnh mấy người ngu dốt cắn xé lẫn nhau. Các người muốn bắt tôi à, được, đến mà bắt đi!

nói xong, hắn giơ tay lên trong tay cầm một cái điều khiển từ xa!

Sắc mặt Lãnh Thiên Dục trở nên cực kì khó coi, còn vẻ mặt Niếp Ngân cũng dần nặng nề!

Vì bọn họ nhìn thấy trên màn hình LED là hình ảnh một cô gái bị trói vào một chiếc ghế gỗ, vẻ mặt cũng cực kì thống khổ.

Là Thượng Quan Tuyền!

- Haha, Lãnh Thiên Dục, Niếp Ngân, biết ai đây chưa? Thấy vẻ mặt thống khổ của cô ta chưa? - Phong chậm rãi lên tiếng, vì có Thượng Quan Tuyền trong tay nên hắn không sợ gì nữa.

- Cậu đã làm gì cô ấy? - Lãnh Thiên Dục siết chặt tay lại, ánh mắt sắc bén dị thường.

Phong nhún vai tỏ vẻ oan uổng nói.

- Tôi có làm gì cô ta đâu. Nhưng anh đừng có quên, cô ta đang mang thai phụ nữ mang thai thì có một vài phản ứng không thoải mái thôi mà. Tôi cho các anh xem hình ảnh này để nói cho các anh biết rằng, tôi đối xử với Thượng Quan Tuyền... cũng tốt lắm!

Ngụ ý của hắn quá rõ ràng khiến trái tim của Niếp Ngân và Lãnh Thiên Dục lạnh hẳn đi.

- Lão đại, xin ngài hãy ra lệnh đi, hắn không trốn thoát được đâu! - một giáo phụ hỗn hển hô lên. Lời vừa nói xong, đám giáo phụ khác cũng ào ào hưởng ứng.

236. Chương 236

HỒI 15 - CHƯƠNG 7: KIẾN ĐỊNH

Phong thấy vậy thì chỉ cười lạnh, không có dáng vẻ đang hoảng loạn gì cả!

Rất nhiều giáo phụ không hiểu tại sao Lãnh Thiên Dục lại chần chừ không chịu hạ mệnh lệnh, chỉ có Niếp Ngân là hiểu!

Khi hình ảnh này được phát lên tức là muốn uy hiếp Lãnh Thiên Dục, cậu ta không thể coi thường an nguy của Thượng Quan Tuyền, ngay cả chính bản thân anh ta cũng như vậy.

Cho nên dù ở đây có hàng ngàn người thì cũng không thể đối phó với Phong được!

Lãnh Thiên Dục nhìn đám người đang kích động, hắn lại khẽ phất tay lên, hội trường lại yên lặng. Hắn bước từng bước đến trước mặt Phong, lạnh giọng nói:

- Chiêu của cậu quá là nham hiểm!

Hắn là một người nham hiểm mà ván cờ này lại thua mất rồi, vì hắn không thể chứng kiến cảnh Thượng Quan Tuyền chịu khổ được. Giờ Phong đã cùng đường, Lãnh Thiên Dục biết nếu lúc này hắn không đi cứu Thượng Quan Tuyền thì hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi.

Phong lại bấm một nút trên chiếc điều khiển rồi nói: “yêu cầu của tôi rất đơn giản, thứ nhất, thả tôi đi; thứ hai, đi theo tôi!”

- Lão đại, không được...

Vân và Vũ nghe vậy, sắc mặt cả kinh, ngay sau đó Lôi đã ngăn bọn họ lại!

Lãnh Thiên Dục không nghĩ ngợi gì nhiều mà nói luôn: “Được, tôi đồng ý!”

- Haha...

Ánh mắt Phong lóe lên tia đắc ý, hắn ngửa đầu cười to. Sau đó hắn chỉ vào Niếp Ngân rồi nói:

- Còn anh thì sao?

Niếp Ngân bước lên một bước, vẻ mặt hết sức nặng nề và nghiêm túc: “Tôi đồng ý!”

Có thể khiến cho hàng trăm người trong hội trường lui về phía sau cũng chỉ có một mình Phong mà thôi. Hơn nữa, điều khiến hấn đặc ý hơn chính là Lãnh Thiên Dục và Niếp Ngân lại ngoan ngoãn đi theo hấn.

Sau khi hai người lên xe, khuất khỏi tầm mắt của mọi người thì lập tức bị trói chân tay lại. Chiếc xe phóng như điên, cuối cùng đi vào một căn mật thất mà Phong đã chuẩn bị từ trước.

Phong ra lệnh tháo khăn bịt mắt của hai người ra. Liền lúc đó, một thuộc hạ vội vàng ghé tai nói gì đó với hấn.

Vẻ mặt của hấn lập tức trở nên cực kì khó coi!

Thượng Quan Tuyền đã chạy thoát, Mật Đức đã chết!

Sao có thể?

Sao cô ta có thể trốn thoát khỏi đó? Chẳng lẽ còn có ai khác cứu cô ta?

Nhưng...

Khóe môi của Phong chậm rãi cong lên... hấn vẫn có cách khiến cô ta quay lại.

Vì hấn muốn cả ba mạng người!

Nghĩ đến đây, Phong lại ghé tai ra lệnh cho thuộc hạ, trên khuôn mặt hấn là nụ cười giả tạo.

Miếng vải che mắt bị giật xuống...

Lãnh Thiên Dục và Niếp Ngân vừa mở mắt ra là nhìn Phong, sau đó đưa mắt nhìn quanh bốn phía, phát hiện hai người đang bị trói lại vào nhau.

- Phong, Thượng Quan Tuyền đâu?

Lãnh Thiên Dục không hề quan tâm đến an nguy của bản thân, sợ dĩ hấn làm theo lời Phong là vì muốn đảm bảo sự an toàn của Thượng Quan Tuyền trước rồi mới tính sau!

Niếp Ngân cũng có cùng suy nghĩ như vậy!

Phong chậm rãi lên tiếng: “Các anh không cần phải lo lắng, tôi sẽ cho cả ba người được đoàn tụ!”. nói xong, hấn nở nụ cười nham hiểm rồi đi ra khỏi mật thất.

Thượng Quan Tuyền không biết làm thế nào để có thể ôm thi thể toàn máu của Yaelle quay về. Khi thấy Lôi, cô không kiên trì nổi nữa, ngắt xiếu.

Mấy tiếng sau, cô đột nhiên tỉnh lại, phát hiện ngoài Lôi đang ở bên cạnh thì còn hai người cô chưa từng gặp qua.

- Bọn họ là Vân và Vũ, hai vị chấp pháp khác của lão đại! – Lôi giải thích, ánh mắt phức tạp và vẻ mặt đầy lo lắng không che giấu nổi.

Thượng Quan Tuyền vô lực gạt đầu, sau đó cô vội vàng lên tiếng:

- Đúng rồi, Phong đâu? Mọi người phải đề phòng hấn ta, hấn sẽ hại Thiên Dục...

Lôi gơ tay lên ngắt lời cô: “đã muộn rồi...”

Thượng Quan Tuyền nghe vậy, cả người run lên: “đã chậm rồi? Anh có ý gì?”

cô nhìn quanh bốn phía rồi túm chặt tay áo Lôi, ánh mắt đầy sốt ruột: “Thiên Dục đâu? Anh ấy đâu rồi?”

Trong lòng cô có dự cảm chẳng lành...

- Vì sự an nguy của cô nên lão đại và Niếp Ngân đi theo Phong, nhưng không ngờ cô lại bỏ trốn được, vậy lão đại...

Vân không nói tiếp nữa, ánh mắt đầy lo lắng...

Thượng Quan Tuyền đột nhiên đứng bật dậy.

Ông Trời đang trêu đùa bọn họ sao?

Đúng là trời xui đất khiến!

Đúng lúc này, di Trần cầm điện thoại chạy vào, vẻ mặt cực kì khác thường...

- Đại thiếu phu nhân, điện thoại này của cô!

Di Trần không biết đã có chuyện gì xảy ra nhưng khi thấy căn biệt thự bị phần đông người của Mafia vây quanh, hơn nữa lúc Thượng Quan Tuyền quay về, cả người đầy máu, bà cũng lo lắng và đề phòng.

Thượng Quan Tuyền nghi ngờ, Lôi, Vân và Vũ cũng hết sức cẩn thận.

- Alo? – cô nghe điện thoại.

- Thượng Quan Tuyền! – Đầu bên kia truyền đến giọng nói nham hiểm.

Ánh mắt Thượng Quan Tuyền đột nhiên trở nên cực kì nghiêm túc...

- Thượng Quan Tuyền, không ngờ cô cũng có bản lĩnh đấy. không cần nói nhiều nữa, hẳn là cô đã biết Lãnh Thiên Dục và Niếp Ngân đang ở trong tay tôi, bọn họ vì an nguy của cô mà ngoan ngoãn đi theo tôi. cô thông minh như vậy, chắc là biết phải làm thế nào rồi chứ? Nhớ kỹ, tôi chỉ muốn một mình cô tới!

nói xong, hắt lạnh lùng cúp máy.

Thượng Quan Tuyền tức giận, ném điện thoại xuống đất.

- cô Thượng Quan, bên ngoài đều là người của chúng ta, chúng ta phải cùng nhau đi cứu lão đại! – Vũ lên tiếng.

Thượng Quan Tuyền đưa mắt nhìn Lôi, Vân và Vũ, ánh mắt đầy kiên định không thể khinh thường...

- Chúng tôi nhất định sẽ an toàn trở về!

237. Chương 237

ĐẠI KẾT CỤC (1): NGHĨ CÁCH CỨU VIỆN

Ánh trăng thanh lạnh chiếu vào gương mặt Thượng Quan Tuyền, vẻ mặt cô không còn sự sốt ruột như ban nãy nữa mà chỉ còn lại sự bình tĩnh. cô mặc bộ trang phục của một đặc công, mái tóc dài được búi gọn lên. Sau khi chuẩn bị xong mọi thứ, cô đến mật thất mà Phong đã chỉ định.

Hành lang dài không hề có bóng người, cô không dám khinh địch, nhẹ nhàng vịn chiếc đồng hồ trên cổ tay... Đây là thứ vũ khí trước khi chết Yaelle đưa cho cô, vừa hay phát huy công dụng đúng lúc này.

Sau khi xoay một vòng, một luồng ánh sáng màu lam nhẹ nhàng lóe lên, đảo một lượt khắp nơi, từng tia sáng màu đỏ được bố trí dần hiện lên – là tia hồng ngoại. Chỉ cần động vào một chút thôi là sẽ phát ra tiếng cảnh báo!

Thượng Quan Tuyền không biết mình có bị Phong theo dõi hay không. cô nhanh chóng xoay người, tránh khỏi tia hồng ngoại rồi đi tới cửa mật thất.

Đúng lúc này, cánh cửa từ từ được mở ra...

Điều khiến Thượng Quan Tuyền kinh ngạc là cả căn mật thất rộng lớn như vậy thì chỉ có ba người, Lãnh Thiên Dục, Niếp Ngân và Phong!

Chẳng phải nơi này phải được canh gác cẩn mật lắm sao?

- Tuyền!

Lãnh Thiên Dục thấy Thượng Quan Tuyền chậm rãi bước vào mật thất, khuôn mặt anh tuần hờ hững thoáng giật mình. Còn Niếp Ngân cũng nhanh chóng hiểu ra mọi chuyện, ánh mắt sắc bén của anh ta nhìn thẳng vào Phong rồi lên tiếng:

- Phong, đồ dê tiện!

thì ra bọn họ bị trúng bẫy của Phong!

Phong cười haha rồi nói: “Thế này không phải tốt sao, cả ba người đều có mặt đông đủ cả rồi!”. Ánh mắt hắn lại khôi phục lại trạng thái điên cuồng và mất lý trí mà Thượng Quan Tuyền từng thấy.

- Sao? Ba người có thích chỗ tôi chuẩn bị để làm mồ chôn ấy người không? Vì ngày hôm nay mà tôi phải nhọc lòng lắm đấy!

Thượng Quan Tuyền thấy Phong như vậy, thở dài lên tiếng: “Phong, anh dừng tay lại đi. Khi tôi tới đây cũng là lúc toàn bộ tổ chức Mafia phát lệnh truy sát anh, còn những người anh khống chế được trong tổ chức BABY-M cũng dần dần bỏ anh rồi. Anh muốn đơn độc đấu với chúng tôi sao? Anh nhìn xung quanh anh xem, anh còn có thứ gì nữa?

- Câm miệng! – Phong lạnh lùng quát – Tôi còn có quyền lợi, còn có người muốn bán mạng cho tôi!

- Những người đó đã bị tôi giải quyết hết rồi! – Thượng Quan Tuyền nhẹ nhàng nói một câu, đánh vỡ mộng tưởng của hắn.

- Cái gì? không thể có chuyện đó! – Sắc mặt Phong cực kì kinh hãi.

Làm sao có thể?

Tuy rằng hắn không thể điều động toàn bộ thế lực của tổ chức nhưng tuyệt đối mấy người theo phe hắn không phải người đơn giản.

Thượng Quan Tuyền lạnh lùng cười nói: “Phong Nhãn, anh quên rồi à, tôi cũng giống anh, có hình xăm của chủ thượng. Nhưng anh âm mưu phản bội tổ chức, sát thủ chủ thượng đương nhiệm, anh cho rằng còn có người đứng về phía anh sao?”

Phong sững sờ một lúc, mãi sau mới có phản ứng lại. Hắn điên cuồng cười to, sau đó nghiêm giọng nói: “Được, tốt lắm, tôi sẽ xem xem các người định rút lui như thế nào!”

nói xong, hắn giơ khẩu súng lên...

- Tuyền, cẩn thận...

Pằng! Pằng! Pằng!

Tiếng súng vang lên, Lãnh Thiên Dục và Niếp Ngân động đậy người. Còn Thượng Quan Tuyền nhanh chóng vọt người đập vào chiếc thùng sắt trong mật thất. Viên đạn gặp chướng ngại vật, xuyên thủng chiếc thùng.

Thượng Quan Tuyền lại nghiêng người né tránh viên đạn tiếp theo. cô nhanh chóng giơ vũ khí trong tay ra, một sợi dây mảnh xuyên qua không khí vọt ra, đâm thẳng về phía xà gỗ bên trên. Sau đó, cô bật người nhảy lên sợi dây, cả người lao đi trong không trung...

Phong thấy vậy liền giơ súng lên. Thượng Quan Tuyền cũng phát hiện ra, cô lấy Cỏ bốn lá trên cổ ra, phóng thẳng về phía họng súng của Phong...

Vút!

Bịch!

Hai âm thanh đồng thời vang lên, khẩu súng bị rơi xuống, Cỏ bốn lá đâm thủng khẩu súng khiến nó trở thành phế thải trong nháy mắt.

Phong cực kì tức giận, lại giơ tay ra, trong ống tay áo xuất hiện một thanh đao nhỏ. Hắn phóng vọt thanh đao về phía Thượng Quan Tuyền.

Rốt cuộc Thượng Quan Tuyền cũng biết vì sao Mạt Đức lại thành thạo thủ pháp phi đao như vậy. Thì ra không phải học Niếp Ngân mà là học Phong!

Lãnh Thiên Dục và Niếp Ngân căng thẳng nhưng trên người lại xích sắt trói chặt, không thể hỗ trợ cô.

- Tuyền, mau đi đi, đừng lo cho bọn anh! – Lãnh Thiên Dục thấy vẻ mặt của Thượng Quan Tuyền tái nhợt, trái tim nhói lên.

- Lãnh Thiên Dục, chúng ta cần phải nghĩ biện pháp. Nếu còn đánh nhau tiếp như vậy thì Tuyền chắc chắn không phải là đối thủ của Phong! Thân thủ của Phong vốn khá hơn cô ấy, hiện giờ cô ấy lại đang mang thai, tôi sợ cô ấy không chịu được lâu nữa đâu! – Niếp Ngân cố gắng để bản thân lý trí hơn.

Thanh đao vụt quá, dường như muốn đâm thủng cả bức tường...

Thượng Quan Tuyền bật lên tránh thanh đao. Nhưng lúc cô dấn lên sợi dây mảnh thì sợi dây lại bị đứt, cô cảm thấy cả người đang bị rơi xuống. cô lập tức giơ tay nắm chặt lấy chiếc xà gỗ bên trên rồi đu người xuống để tránh bản thân bị thương!

cô đứng dậy, bước nhanh về phía trước để thu lại Cỗ bốn lá. Còn Phong cũng nhanh tay không kém, mạnh mẽ chụp lấy đầu vai Thượng Quan Tuyền, tay kia đánh xuống người cô.

Thượng Quan Tuyền lộn một vòng, Cỗ bốn lá đột nhiên phi về phía Lãnh Thiên Dục và Niếp Ngân...

cô lại đứng thẳng người lên, bật người tránh đòn tấn công của phong, sau đó tay phải nhanh chóng vung xuống phản kích lại. Phong dùng một tay giữ cô lại, sau đó đột nhiên kéo về phía trước...

Cả người Thượng Quan Tuyền bay ra ngoài...

- A... – cô bị đập vào mấy thùng sắt, mồ hôi ướt đầm trán...

thật ra sau khi đánh nhau cùng Mạt Đức, thể lực của cô đã bị tiêu hao không ít, còn chưa được nghỉ ngơi đã lại đến đây. Hơn nữa cô còn đang mang thai, không thể dùng hết khả năng của mình được!

Dù sao Phong cũng cùng trình độ với Niếp Ngân, dù là thân thủ hay tinh lực đều vượt xa Thượng Quan Tuyền.

Phong dồn Thượng Quan Tuyền vào góc chết, vẻ mặt đầy hèn mọn, sau đó hần rút ra một thanh đao trong tay...

- Thượng Quan Tuyền, chỉ bằng thân thủ của cô mà muốn cứu hai người họ ra ngoài à, đúng là vọng tưởng! Tốt nhất là lo cho tính mạng của mình trước đi!

238. Chương 238

ĐẠI KẾT CỤC (2): NGHĨ CÁCH CỨU VIỆN

Lúc thanh đao chuẩn bị hạ xuống, đôi mắt Phong đầy khát máu, Thượng Quan Tuyền chỉ cảm thấy bụng mình nhâm nhẩm đau, cô không còn chút sức lực nào nữa...

Nhưng đúng lúc này, tiếng leng keng lại vang lên, thanh đao đã rơi xuống đất. Ngay sau đó, một đòn cực kì tàn nhẫn được tung ra, Phong không phòng bị nên bị đá bay ra ngoài.

Người ra tay chính là Niếp Ngân!

Còn Lãnh Thiên Dục chạy nhanh về phía trước, ôm Thượng Quan Tuyền vào lòng!

Vừa rồi chính Cỗ bốn lá của Thượng Quan Tuyền đã khiến hai người họ có thể thoát thân, thứ vũ khí chém sắt như chém bùn ấy có thể dễ dàng cắt đứt sợi dây xích, còn Thượng Quan Tuyền và Phong mãi đánh nhau nên không hề phát hiện ra.

Niếp Ngân phụ trách việc đánh nhau với Phong, còn Thượng Quan Tuyền giao cho Lãnh Thiên Dục.

- Tuyền, em sao rồi?

hần đau lòng ôm lấy cô, mồ hôi đầy trên trán, khuôn mặt tái nhợt của cô khiến tim hần tan nát.

- Em... em không sao...

Thượng Quan Tuyền vô lực rúc vào trong ngực hắn. cô đưa tay lên che bụng mình, cảm thấy không đau như trước nữa, cô liền nở nụ cười vô lực.

- Lãnh Thiên Dục, cậu mau đưa Tuyền đi! – Niếp Ngân vội vàng lên tiếng, chỉ một mình anh ta đối phó với Phong là đủ rồi.

- Chủ thượng!

Thượng Quan Tuyền bị Lãnh Thiên Dục đỡ đứng lên, cô lo lắng nhìn Niếp Ngân! Sau đó cô nói với Lãnh Thiên Dục: “Chúng ta không thể bỏ mặc anh ấy được!”

- Yên tâm, Niếp Ngân giỏi hơn Phong! – Lãnh Thiên Dục chỉ cần nhìn vài đòn ra tay là có thể nắm bắt được.

- Hai người mau đi mau đi! – Niếp Ngân lại lớn tiếng kêu, sau đó mạnh mẽ bỏ nhà về phía Phong.

Phong thấy hai người đã thoát thân, sắc mặt trở nên ngày càng khó coi... Niếp Ngân rất khó đối phó, nếu Lãnh Thiên Dục còn hỗ trợ nữa thì...

Nghĩ đến đây, hắn né tránh đòn tấn công của Niếp Ngân. Khi thấy Lãnh Thiên Dục và Thượng Quan Tuyền ra đến cửa, hắn gào lên:

- Các người muốn đi à? không có cửa đâu!

nói xong, hắn nhanh chóng lấy một chiếc bình nhỏ bằng thủy tinh trong người ra, bên trong là một thứ dung dịch nào đó.

Ánh mắt Phong dần trở nên điên cuồng, còn Niếp Ngân sau khi thấy chiếc bình đó thì lại cực kì hoảng hốt.

- Phong Nhẫn...

Tiếng hô của Niếp Ngân khiến Thượng Quan Tuyền và Lãnh Thiên Dục cảnh giác, bọn họ chỉ có thể trở mắt nhìn Phong uống thứ thuốc trong bình.

- đi mau, hai người mau đi đi! – Niếp Ngân thấy Phong đã uống xong, đột nhiên hô lên với Lãnh Thiên Dục và Thượng Quan Tuyền.

Nhưng đúng lúc này, vẻ mặt phong dần thay đổi, đôi mắt vốn tối đen giờ trở vằn lên những tia máu đỏ, trông cực kì khát máu. hắn giống như bị ma nhập vào người, đột nhiên đánh một quyền vào người Niếp Ngân. Niếp Ngân chưa kịp ra tay đã bị đẩy lùi về phía sau.

Khi anh ta đứng lên, khoe miệng đã rịn máu.

- Chủ thượng!

Thượng Quan Tuyền rất sợ hãi, đây là lần đầu tiên cô thấy Niếp Ngân bị thương như vậy. Còn Lãnh Thiên Dục cũng bị lực ra tay của Phong làm cho bất ngờ.

Phong thấy Niếp Ngân bị thương liền bật cười, nụ cười không giống của người bình thường. hắn bước nhanh lên phía trước, vừa định giơ tay lên đánh tiếp thì Lãnh Thiên Dục đã vọt người lên, ngay sau đó kéo được Niếp Ngân ra. Phong bất ngờ, vốn đòn ra tay định đánh vào Niếp Ngân nhưng giờ lại đâm trúng vào chiếc thùng sắt khiến chiếc thùng bị méo mó.

- Anh không sao chứ? – Lãnh Thiên Dục hỏi Niếp Ngân.

- không chết được! – Niếp Ngân hung hăng lau vết máu trên khoe miệng đi rồi lại cảnh giác nhìn Phong.

- Sao lại thế này? – Lãnh Thiên Dục ôm lấy Thượng Quan Tuyền rồi hỏi Niếp Ngân.

Niếp Ngân nheo mắt lại: “Phong Nhẫn vừa uống thuốc cấm của tổ chức BABY-M. Loại thuốc này sẽ phá hủy tâm thần của một người chỉ trong nháy mắt. Cho nên tôi và cha nuôi đã cấm tuyệt đối không ai trong tổ chức được sử dụng loại thuốc này, không ngờ Phong Nhẫn lại lén giấu nó đi!”

Lãnh Thiên Dục nghe vậy, cũng biết tổ chức BABY-M vốn luôn thần bí nên xuất hiện loại thuốc như thế này cũng là điều bình thường, nhưng...

- Loại thuốc này bao giờ thì phát huy tác dụng? – hần hỏi tiếp.

Lúc này Phong có sức lực cực kì mạnh, Lãnh Thiên Dục cảm thấy chỉ dựa vào mấy người bọn họ thì không nắm chắc phần thắng.

- Vài phút, cho nên chúng ta không thể để hần ta có cơ hội uống thuốc tiếp nữa! – Niếp Ngân vừa nói xong thì Phong đột nhiên xông lên tấn công bọn họ.

Nhưng thanh phi đao như mưa bắn thẳng về phía ba người khiến người khác không rét mà run. Sau khi tránh được, phi đao đâm sâu vào bức tường trong mật thất, chỉ điều đó thôi cũng đủ thấy sức lực của Phong bây giờ lớn đến mức nào.

- Hôm nay tôi sẽ không tha cho ai hết, dù chỉ là một người, tôi và mấy người sẽ cùng chết với nhau! – hần trừng lớn hai mắt, nổi giận gầm lên một tiếng. hần bật người lên, chỉ trong nháy mắt đã vung tay đâm thẳng về phía Niếp Ngân.

Niếp Ngân nghiêng người nhưng vẫn bị đòn này của hần bị ép lùi về phía sau. Lãnh Thiên Dục thấy thế vội tiến lên hỗ trợ. hần vung tay lên chặn lại. Phong thấy không tránh được liền đón đòn tấn công của Lãnh Thiên Dục, sau đó đột nhiên lướn chân một cái.

Lãnh Thiên Dục không tránh kịp, đồng thời bị sức lực cường hãn của hần tấn công liên tiếp.

- Lãnh Thiên Dục, mau, cùng tôi chế trụ hần ta, thuốc đang phát huy hiệu quả! – Niếp Ngân thấy trán Phong toát đầy mồ hôi liền lớn tiếng kêu lên.

Hai người đồng thời tiến lên...

- Dục, đón lấy!

Thượng Quan Tuyền tung Cỗ bốn lá về phía Lãnh Thiên Dục, hần liền giơ tay bắt lấy. Còn Niếp Ngân cũng tiến nhanh về phía trước, chế trụ cánh tay Phong. Lãnh Thiên Dục đột nhiên bước lên, vung tay đập thẳng xuống, cỗ bốn lá đâm vào người Phong, máu tuôn ra như suối!

- A...

Tiếng kêu thảm thiết vang lên, Phong ôm lấy gáy, trừng to mắt rồi lùi về phía sau... máu tuối xối xả khiến quần áo hần ướt đầm một màu đỏ.

Niếp Ngân, Lãnh Thiên Dục và Thượng Quan Tuyền đứng yên một chỗ, rốt cuộc họ cũng thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Chỉ cần bị Cỗ bốn lá đâm vào thì không một ai có thể may mắn thoát được, dù chỉ là một vết thương rất nhỏ cũng có thể khiến máu chảy không ngừng, người bị đâm chắc chắn sẽ chết.

- không ngờ tới cuối cùng hần vẫn rơi vào kết cục như vậy!

Niếp Ngân nhìn Phong đang thoi thóp trên mặt đất, ánh mắt lộ vẻ phức tạp, dù sao hai người cũng đều được cha nuôi huấn luyện, không ngờ số mệnh hoàn toàn khác nhau.

Về mặt Thượng Quan Tuyền cũng hết sức ảm đạm.

- Niếp Ngân, tôi vẫn chưa làm rõ được trong chúng ta thì ai nợ ai nhiều hơn! – Lãnh Thiên Dục ôm Thượng Quan Tuyền, đột nhiên bật ra một câu như vậy.

Niếp Ngân nhún vai, thâm tình nhìn qua Thượng Quan Tuyền, sau đó nhíu mày nhìn Lãnh Thiên Dục:

- Có lẽ cả đời này cũng không làm rõ được!

- Chẳng còn cách nào khác, cứ thuận theo ý trời thôi!

Lãnh Thiên Dục cúi đầu nhìn Thượng Quan Tuyền, đáy mắt đầy thương tiếc rồi nói: “Chúng ta đi thôi!”

Thượng Quan Tuyền gật đầu, vẻ mặt đầy hạnh phúc.

239. Chương 239

KẾT THÚC (1)

Nửa đêm trăng sáng, tổng bộ của BABY-M

Thượng Quan Tuyền mặc bộ quần áo đen đi về phía người đàn ông ngồi trên sofa, sau đó cô chậm rãi quỳ một gối xuống, giơ hai tay ra, Cổ bốn lá trong tay cô lóe sáng!

- Tuyền, em khá lắm! – Niếp Ngân đứng dậy, bước nhanh về phía trước rồi đỡ Thượng Quan Tuyền đứng lên.

Thượng Quan Tuyền nở nụ cười, gật đầu nói: “Em hiểu rất rõ chủ thượng muốn cho em sự tự do, như vậy ám khí này không cần đi theo em nữa, vì có nó thì sẽ có nhiều người phải chết!”

Niếp Ngân nghe vậy liền gật đầu: “Vây cũng tốt! Nhưng em phải nhớ kỹ, nó vĩnh viễn là của em, đây cũng vĩnh viễn là nhà của em, tùy rằng ngôi nhà này có phần lạnh lẽo”.

Thượng Quan Tuyền nhìn Niếp Ngân rồi hít sâu một hơi, mãi lâu sau, đôi mắt cô vẫn rưng rưng, cô lại quỳ xuống đất:

- Chủ thượng, cảm ơn anh!

Niếp Ngân chậm rãi ngồi xổm xuống, đỡ cô đứng dậy, cố nén cảm giác đau xót khi phải chia xa, ra về thoải mái nói:

- Ngốc ạ, em như vậy sẽ ảnh hưởng đến đứa con trong bụng!

Thượng Quan Tuyền nín khóc, nở nụ cười tươi. cô cúi đầu nhìn phần bụng đã hơi nhô ra, nhẹ nhàng đưa tay lên vuốt ve.

- Chủ thượng, thật ra em vẫn luôn gạt anh một chuyện, là chuyện của Yaelle... – cô giao chiếc đồng hồ cho Niếp Ngân.

- Mọi chuyện anh đều biết cả, em không cần nói nữa. Yaelle vĩnh viễn là một trong những sát thủ đặc công xuất sắc nhất của anh! – Niếp Ngân cúi đầu nhìn chiếc đồng hồ, ánh mắt đầy đau buồn.

Thượng Quan Tuyền cắn môi, gật đầu.

- Tuyền! – Niếp Ngân nhẹ giọng mở miệng – Chuyện ngày mai em đã chuẩn bị xong chưa?

Thượng Quan Tuyền ngẩng đầu, ánh mắt như được phủ một lớp sương mù trông lại càng tuyệt đẹp: “Chuẩn bị xong cả rồi”.

Niếp Ngân gật đầu. Lúc này anh ta đã đưa ra quyết định sẽ mãi mãi chôn vùi tình yêu với cô gái trước mặt vào trong lòng!

Nhìn bóng dáng cô khuất dần trong tầm mắt, anh ta đột nhiên gọi cô lại...

cô quay đầu lại, mỉm cười...

- Tuyền, đêm nay rốt cuộc anh cũng được thấy nụ cười tươi đẹp nhất xuất phát từ chính trái tim em... – Niếp Ngân nói một câu đầy hàm ý.

Nụ cười bên môi Thượng Quan Tuyền càng tươi hơn, dưới ánh trăng cô lại càng xinh đẹp!

Trong đại sảnh của tổng bộ nghiêm trang, sàn đá cẩm thạch trơn bóng khiến người khác lạnh gáy. Ánh nắng mặt trời chiếu xuống giống như những mũi dao đâm thẳng vào trái tim mỗi người.

Hàng trăm đặc công đứng thẳng hàng trong đại sảnh, không hề phân biệt đẳng cấp hay vị trí, vẻ mặt của bọn họ đều hết sức lạnh lẽo.

Niếp Ngân ngồi ngay ngắn trên cao, bộ quần áo đen khiến anh ta toát ra khí phách làm người ta sợ hãi, ngoài vẻ tao nhã thì là quyền uy khiến mọi người nể phục.

Chẳng bao lâu sau, năm người khiêng một chiếc băng-ca vào trong đại sảnh, trong đó một người tiến lên nói với Niếp Ngân:

- Chủ thượng, Thượng Quan Tuyền đã chọn cách cắt đứt toàn bộ gân cốt của mình, sau đó thì chết. Đây là thi thể của cô ta, chủ thượng xem đi!

Sắc mặt của nhóm đặc công trong đại sảnh đầy lo lắng. Bọn họ biết Thượng Quan Tuyền có ý định muốn rời khỏi tổ chức nên đã bị chủ thượng trừng phạt. Nếu như có thể chịu đựng được thì chủ thượng sẽ đồng ý thả tự do, nhưng khi nhìn đến thi thể ngay trước mắt thì bọn họ đều biết cô không thể qua khỏi...

Trong lòng thầm cảm thán... làm một đặc công xuất sắc, dù có tự do thì sẽ thế nào chứ? Dù có sống cũng sẽ trở thành phế nhân!

Niếp Ngân nhìn rõ biểu cảm của từng người, anh ta vô cảm cất giọng: “Mọi người đều thấy rõ kết cục của Thượng Quan Tuyền rồi, nếu sau này có ai còn muốn làm như vậy thì đừng trách tôi vô tình!”

- Vâng! – Đám đặc công kinh hãi, đồng thanh cung kính đáp lời.

- Mau đưa ra ngoài chôn đi!

- Vâng!

Sau khi “thi thể” của Thượng Quan Tuyền rời khỏi đại sảnh, ánh mắt Niếp Ngân lóe lên tia chúc phúc: “Tuyền, sau này em nhất định phải hạnh phúc!”

Ba năm sau, biệt thự Lãnh gia

- Vợ ơi... vợ ơi!

Ngoài vườn cây tử vi, giọng nói lo lắng của Lãnh Thiên Dục vang lên.

- Bố, cứu con...

Giọng nói non nớt lập tức cất lên nhưng ngay sau đó bị những ngón tay thon dài nhỏ nhắn bịt lại.

- Ừm...

Thượng Quan Tuyền giơ tay lên làm động tác suy, ánh mắt đầy nghiêm khắc.

cô mặc một bộ quần áo ở nhà thoải mái, mái tóc vẫn dài như trước, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn động lòng người. Đứng bên cạnh cô là một cậu bé có khuôn mặt cực kì giống Lãnh Thiên Dục. Cậu bé khoảng hai tuổi, khuôn mặt anh tuấn vừa nhìn là biết có huyết thống của Lãnh gia.

- không được kêu, biết chưa? Nhất định không được gọi bố đâu đấy! – Thượng Quan Tuyền cảnh cáo cậu bé.

Đôi mắt to đen láy của cậu bé lóe lên tia tủi thân, cậu bé nghẹn ngào ngậm chặt miệng lại, gật đầu.

- Ngoan!

Thượng Quan Tuyền thả lỏng cơ thể, sau đó đặt thanh đao vào tay cậu bé: “Tiểu Dận nghe lời, luyện phi đao một lần nữa đi!”

- Mẹ...

Cậu bé được gọi là Tiểu Dận ngây thơ gọi Thượng Quan Tuyền một tiếng, cậu bé không thể hiểu nổi tại sao mẹ lại bắt cậu học những thứ này.

Cậu bé này chính là con trai của Lãnh Thiên Dục và Thượng Quan Tuyền – Lãnh Dận!

Mấy năm trước, Thượng Quan Tuyền đã được linh giáo uy lực của phi đao, từ đó cô bắt đầu kiên trì việc dạy con trai học cách phi đao, hơn nữa còn bắt Hoàng Phủ Ngạn Tước làm thầy của con mình.

Lãnh Thiên Dục lại không nữ, cậu con trai này là phiên bản nhỏ của hắn. Tuổi thơ của hắn gắn liền với đặc huấn, hắn không muốn con trai mình cũng phải giống như mình!

—
Liên minh giữa bố và con trai chống lại “mẹ kế”))))))

KẾT THÚC (2)

Lãnh Thiên Dục mang theo bộ mặt kinh sợ chạy đến vườn hoa tử vi thì thấy cậu con trai nhỏ ủy khuất cầm thanh đao chuẩn bị phi lên cây!

Trời ạ!

hắn chẳng nói nhiều lời, không để tâm đến mồ hôi vã đầy trán, bước nhanh về phía trước rồi ôm lấy Tiểu Dận...

- Bố, rốt cuộc bố cũng cứu Tiểu Dận rồi...

Cậu bé thấy Lãnh Thiên Dục, hưng phấn đến mức khoa chân múa tay, vùi khuôn mặt nhỏ nhắn vào cổ Lãnh Thiên Dục nhưng vẫn hé mắt đặc ý nhìn Thượng Quan Tuyền, dường như muốn khoe rằng cậu đã tìm được chỗ dựa vững chắc.

- Ông xã à, anh đang làm gì vậy? – Thượng Quan Tuyền thấy nỗ lực của bản thân bị uống phỉ, cô bất mãn nhìn hắn.

- Bà xã, Tiểu Dận là con trai của hai chúng ta, sao em lại giống như mẹ kế ngược đãi thằng bé vậy? – hắn đau lòng vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của Lãnh Dận.

- Em có đâu! Đúng thật là, anh nói thế cứ làm như em đáng ghét lắm ý! – Thượng Quan Tuyền lên tiếng.

- Bố, bố, vừa rồi mẹ hung dữ lắm, còn uy hiếp Tiểu Dận cơ!

- Đây, đây, đây, tiểu quỷ, con đừng có bịa đặt nhé! – Thượng Quan Tuyền thấy con trai nói vậy, lập tức tiến lên muốn giành lại cậu bé.

Nhưng động tác của Lãnh Thiên Dục còn nhanh hơn so với cô...

- Con trai, con nói cho bố nghe, mẹ uy hiếp con thế nào? – hắn cười, né tránh Thượng Quan Tuyền, ra vẻ đang cực kì nghiêm túc bảo vệ Lãnh Dận.

Lãnh Dận được Lãnh Thiên Dục đặt ngồi lên trên cổ, cậu bé ôm đầu Lãnh Thiên Dục rồi nói: “Vừa rồi lúc bố chưa về, mẹ uy hiếp con, mẹ bảo nếu con không tập phi đao thì mẹ sẽ không cho con chơi cùng Lăng Triệt với Lăng Lạc nữa, còn nữa không cho con ăn cơm. Bố, bụng Tiểu Dận kêu réo này giờ rồi, bố nghe đi... bố có nghe thấy gì không?”

- Đúng rồi, bụng của bảo bối đang kêu này!

Lãnh Thiên Dục cười cười, ghé sát tai vào bụng của cậu bé, sau đó hắn yêu chiều lên tiếng:

- Con trai ngoan, con đi tìm dì Trần bảo dì cho con ăn đi. Bố phải ở đây khuyên nhủ mẹ, tháng sau bố mẹ sẽ cho con đến chơi với Lăng Triệt và Lăng Lạc.

Lãnh Dận nghe vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức hớn hở. Cậu bé hôn chụt lên má Lãnh Thiên Dục một cái rồi nói: “Bố, Tiểu Dận muốn ngồi trên phi cơ to nhất của bố cơ!”

- Được! – Lãnh Thiên Dục vỗ nhẹ lên đầu cậu bé, cười nói.

Lãnh Dận vui mừng, chạy lại ôm Thượng Quan Tuyền rồi làm nũng: “Mẹ không cần phải ghen đâu, Tiểu Dận cũng giống bố đều yêu mẹ lắm!”

nói xong, cậu bé nhảy chân sáo đi ra khỏi vườn hoa tử vi.

- Anh, anh xem thằng bé này, vẫn còn trẻ con quá, dọa chết người khác mất!

Thượng Quan Tuyền tùy ý để Lãnh Thiên Dục ôm mình vào lòng, cùng ngồi xuống xích đu. cô ngẩng đầu nhìn hắn rồi nói.

Lãnh Thiên Dục bất đắc dĩ cười, yêu chiều véo nhẹ mũi cô một cái rồi nói:

- Anh thấy em mới giống trẻ con đấy, kết hôn lâu như vậy rồi mà em làm việc gì cũng tùy tâm trạng. Tiểu Dân nhỏ như vậy, em bắt con học phi đao làm gì?

Thượng Quan Tuyền lẳng lẳng hít mùi hương trên người Lãnh Thiên Dục, thoải mái lên tiếng: “Phòng thân, ai bảo anh không cho con tiếp nhận đặc huấn!”

- Ngốc ạ, con nhỏ như vậy, sao anh nỡ đưa con vào tổ chức chứ. Hoàn cảnh của Mafia thế nào có phải em không biết đâu, anh sợ con phải chịu khổ! – Lãnh Thiên Dục nói thật.

hắn thầm cảm thán trái tim phụ nữ rộng lớn như biển khơi. Trước khi kết hôn cô nhất quyết đòi hắn rời khỏi tổ chức Mafia, rồi bỏ vị trí lão đại, không ngờ sau khi kết hôn, Lãnh Dân ra đời, Thượng Quan Tuyền lại đổi ý, cô cho rằng nếu hắn rời khỏi vị trí đó thì sau này con sẽ không có chỗ dựa vững chắc, Tiểu Lãnh Dân nhất định sẽ bị người khác bắt nạt!

Đây là lý luận gì vậy?

Nhưng Lãnh Thiên Dục sợ vợ, đâu dám làm trái ý kiến bà xã. Hắn biết đây cũng là cách thể hiện tình cảm và sự săn sóc của Thượng Quan Tuyền nên tôn trọng.

Thượng Quan Tuyền nghe vậy, khuôn mặt lại lộ ra nụ cười ranh mãnh. cô ôm lấy cổ Lãnh Thiên Dục, dịu dàng nói: “thật ra em cảm thấy đó là vì anh chưa có con gái thôi. Nếu có con gái rồi thì anh sẽ chỉ biết đến con gái thôi, không yêu chiều con trai như thế nữa”.

Lãnh Thiên Dục nghe xong, khuôn mặt cương nghị lập tức trở nên sáng lạn, hắn cúi người hôn nhẹ lên môi cô, kích động hỏi: “Bà xã, rốt cuộc em cũng quyết định sẽ sinh thêm cho anh một đứa nữa rồi hả?”

- Ủ! – Thượng Quan Tuyền ra vẻ lo lắng, đảo con ngươi trong mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn nở nụ cười hấp dẫn – không phải em không muốn sinh thêm đứa nữa, chẳng qua em rất muốn có con gái!

- Con trai con gái chẳng phải đều giống nhau sao?

Lãnh Thiên Dục vui vẻ an ủi, chỉ cần cô có suy nghĩ này là tốt rồi. Có trời biết ba năm nay bọn họ chỉ có một đứa con, mỗi lần tụ họp đều bị bọn Thiếu Đường và Ngạn Tước cười nhạo, nhất là cái tên Cung Quý Dương đã có đến ba đứa, đáng về cực kì tự đại.

Ai biết Thượng Quan Tuyền lại không hiểu cho suy nghĩ của Lãnh Thiên Dục, cô kiên quyết không chịu: “không giống, sao lại giống nhau được. Có con gái tốt lắm nhé, anh nhìn Kỳ Hinh đi, lúc nào cũng có thể chơi đồ chơi búp bê cùng con gái. Lúc nhỏ em không được chơi những thứ này nên giờ muốn chơi cùng con gái!”

Lãnh Thiên Dục ôm chặt lấy cô, bàn tay to lướt trên thân hình cô, hơi thở nóng bỏng phả vào tai cô: “Tuyền, vậy chúng ta thử xem liệu lần này có phải con gái không nhé!”

Thượng Quan Tuyền giữ chặt lấy bàn tay to của hắn, phấn khởi lên tiếng: “Như vậy đi, anh đi học hỏi kinh nghiệm trước đi. Hối bí quyết sinh con gái của Thiếu Đường ấy, hoặc là hỏi em trai Thiên Hi của anh cũng được. Thiên Hi với Vận Nhi sinh một cô bé hết như con búp bê ấy, đúng là giỏi thật!”

một câu nói khiến Lãnh Thiên Dục vã mồ hôi hột...

- Bà xã à, chuyện này hỏi ra miệng thế nào được? Bọn họ làm bữa ăn may thôi, chúng ta cứ thử là biết ngay mà!

- không được, anh không hỏi cho rõ ràng thì em sẽ không sinh đâu!

- không sinh? cô bé, em dám không sinh con cho anh, cẩn thận bị phạt nhé...

- Còn lâu, anh nỡ lòng phạt em à?

- Có chứ... anh phạt em... phạt em sinh cả một đội bóng đá cho anh...

- A... ông xã...

- Tuyền, anh yêu em...

Những tràng cười vui vẻ hạnh phúc lan tràn khắp vườn hoa tử vi cũng giống như cuộc sống vui vẻ khiến người ta nở nụ cười mỹ mãn...

HOÀN

~NGOẠI TRUYỆN: HÔN LỄ LĂNG MẠN CỦA LÃNH THIÊN DỤC VÀ THƯỢNG QUAN TUYỀN (1)

- A...

Tiếng kêu thảm thiết vang lên trong phòng khách của biệt thự Lãnh gia, tiếng kêu ghê đến mức khiến đám người làm đang bưng bê đồ ăn trong tay suýt chút nữa thì làm đổ hết.

- Di Trần, tiếng kêu vừa rồi... – Người thợ làm bánh ngọt nơm nớp lo sợ, quay sang hỏi quản gia của Lãnh gia là Di Trần.

Di Trần hết sức ung dung, không hề hoảng loạn chút nào, bà vừa làm việc vừa nói:

- Mọi người không cần lo lắng, đây là giọng nói của Cung thiếu gia. Mỗi khi bốn người này tụ tập với nhau thì dù có lớn đến mấy cũng như mấy đứa trẻ vậy. Chắc chắn là Cung thiếu gia bị mấy người kia bắt nạt rồi. Mỗi lần bị ba người bắt nạt thì cậu ấy toàn gọi tôi cầu cứu, tôi nhìn cảnh đó không quen cũng thành quen. Thôi, mọi người cứ làm việc đi!

Mọi người nghe vậy liền thở dài một hơi nhẹ nhõm rồi tiếp tục làm việc.

Trong phòng khách là bốn người đàn ông, ngoài Lãnh Thiên Dục ra thì còn có Lăng Thiếu Đường, Cung Quý Dương và Hoàng Phủ Ngạn Tước. Bốn họ đặc biệt tới đây để tham dự hôn lễ vào ngày mai của Lãnh Thiên Dục và Thượng Quan Tuyền.

nói là tham gia nhưng thực chất thì là tham dự!

Bởi vì cả Lăng Thiếu Đường, Cung Quý Dương và Hoàng Phủ Ngạn Tước đều hết sức quan tâm cẩn thận đến buổi hôn lễ sắp tới, trong khi Lãnh Thiên Dục là chú rể và Thượng Quan Tuyền là cô dâu lại hết sức thoải mái.

Ngay từ lúc bắt đầu sắp xếp công việc chuẩn bị hôn lễ, bốn người đàn ông này đã “cãi nhau” ồm ồm cả lên.

Nhưng lần “cãi cọ” xảy ra khi bốn họ đang chơi trò chơi, trò chơi này là do chính Cung Quý Dương dạy ba người còn lại, nhưng khiến người ta được mở rộng tầm mắt chính là Cung Quý Dương lại thua thảm hại nhất.

Lúc Cung Quý Dương kêu lên một tiếng thảm thiết cũng là lúc một giọng nói dịu dàng vang lên...

- Quý Dương, lần nào anh cũng khiến người khác thua đến mức gào khóc thảm thiết, rốt cuộc hôm nay cũng đến lượt anh thua rồi à?

Bốn người cùng nhìn về phía cầu thang Kỳ Hinh vừa cười vừa đỡ Thượng Quan Tuyền chậm rãi xuống dưới.

Lãnh Thiên Dục thấy Thượng Quan Tuyền đang ưỡn bụng đi xuống, lập tức bỏ bài trong tay xuống, đón lấy cô, dịu dàng ôm lấy cô.

- Này, Lãnh Thiên Dục, tớ còn chưa lật bài đâu, cậu dám không chơi nữa à? - Mặt mày Cung Quý Dương đã tái mét.

- Chẳng qua là cho cậu thua một chiếc xe đua thôi mà, kêu cái gì mà kêu. Hôm nay bắt đầu phiên giao dịch, cổ phiếu của Cung thị lên tới tấp, bọn tớ mượn cơ hội móc túi tiền của cậu ra chút thôi mà! – Lãnh Thiên Dục đỡ Thượng Quan Tuyền ngồi xuống rồi chậm rãi nói.

Thượng Quan Tuyền cũng dần quen với thói quen khi mấy người đàn ông tụ tập với nhau. cô tựa đầu vào vai Lãnh Thiên Dục, nhìn bộ dạng như sắp chết đến nơi của Cung Quý Dương.

Kỳ Hinh thì nở nụ cười cực kì tươi, cô mở miệng nói với Lăng Thiếu Đường.

- Ông xã à, mới chơi một lúc mà Quý Dương đã thua nhiều thế rồi à? - Đúng là kỳ lạ, không phải anh ta đã thề rằng trò này anh ta cực kì thông thạo hay sao ?

Lăng Thiều Đường nhún mày lên, giải thích: “thật ra Quý Dương cũng đâu có thua nhiều lắm đâu, cậu ta chỉ thua Ngạn Tước một bộ chơi golf cực kì xa hoa, thua anh một con xe thượng hạng thôi mà!”

- Vậy anh ấy còn kêu gì nữa? – Kỳ Hinh ra vẻ không hiểu, hỏi lại.

Hoàng Phủ Ngạn Tước nở nụ cười tao nhã rồi nói: “Chẳng qua Lãnh Thiên Dục tàn nhẫn quá, muốn Quý Dương thua thảm bại thì thôi. Cậu ta muốn chiếc xe đua của Quý Dương! Với một kẻ yêu xe như yêu mạng sống thì lấy đi chiếc xe đua trong cả dàn xe của cậu ta khác nào đâm vào da thịt cậu ta đâu!”

- Này, hóa ra mấy người cũng biết cơ à? Tổ tình nguyện trả tiền cho các cậu đấy, nhất là... Thiên Dục...

Cung Quý Dương ra vẻ ủy khuất, cọ mặt vào người Lãnh Thiên Dục: “Cậu cũng biết trên đời này tổ yêu nhất là Sầm Tử Tranh và đua xe mà. Cậu lấy xe đua của tớ khác nào đòi mạng tớ đâu!”

Lãnh Thiên Dục vẫn rất hồ hững, ánh mắt không che giấu được sự thú vị.

- Theo tớ biết thì dàn xe của cậu có phải chỉ có một chiếc xe đua đâu, hơn nữa dựa vào cấp bậc xếp loại xe của cậu thì một chiếc xe đua tham gia trận thi đấu quý tiêu tốn hơn hai triệu. Giá cổ phiếu của công ty còn vượt xa cái giá này ý chứ!

- Cậu cố tình phải không? Xe của tớ giống loại xe bình thường à? Sao có thể giống loại xe đua phổ thông được chứ? Nó là chiếc xe đua thành như thế phải trải qua quá trình phức tạp và áp dụng khoa học kỹ thuật nhiều đến mức nào không? Cậu lại là người chẳng thích đua xe F1, sao lại tự dưng muốn xe đua chứ? - Cung Quý Dương khuyên hấn thay đổi suy nghĩ của mình.

Ai biết, Lãnh Thiên Dục sau khi nghe vậy liền bày ra vẻ mặt cực kì nghiêm túc..

- Quý Dương! – hấn cất giọng, giọng nói trầm thấp pha lẫn chút chân thành.

Sắc mặt Cung Quý Dương sáng ngời, lập tức nói: “Cậu nghĩ thông suốt rồi hả?”

- Ừ!

Cung Quý Dương thở phào một hơi nhẹ nhõm, nhưng ngay sau đó Lãnh Thiên Dục lại lên tiếng: “Giờ tớ học cũng chưa muộn!”

Sắc mặt Cung Quý Dương trở nên đen thui.

- Được rồi được rồi, các anh đừng gây khó dễ cho Quý Dương nữa. nói đi nói lại, Quý Dương à, anh tư tâm nhiều thứ hay ho thật đấy! - Thượng Quan Tuyền có lòng tốt giúp Cung Quý Dương giải vây.

- Thấy không thấy không, rốt cuộc cũng có người minh oan cho tôi, mấy người đúng là con quỷ lợi dụng người khác! - Cung Quý Dương bất mãn kháng nghị - Tiểu Tuyền, chỉ có cô là tốt thôi!

Thượng Quan Tuyền cười!

- Tuyền, em đừng mềm lòng như vậy. Bình thường cái tên Cung Quý Dương này cũng lợi dụng anh không ít đâu! - Lãnh Thiên Dục nghiêng khuôn mặt tuấn tú nhìn Thượng Quan Tuyền rồi nói

- Em nghĩ thứ có thể được Quý Dương gọi là xe đua thượng hạng thì nhất định cực kỳ quý giá anh không thể lấy được! - Thượng Quan Tuyền ra vẻ nghiêm túc.

- Tiểu Tuyền, cô đúng là bò sát sống!

Cung Quý Dương nghe vậy lập tức phấn khởi, người có thể uy hiếp được Lãnh Thiên Dục chỉ có Thượng Quan Tuyền, chỉ cần Thượng Quan Tuyền mở miệng thì cậu ta dám không nghe theo à?

Lãnh Thiên Dục nhún mày nhìn Thượng Quan Tuyền: “Hả? ý em là anh phải trả lại xe cho Quý Dương?”

Thượng Quan Tuyền nhìn ánh mắt cảm động sắp phát khóc của Cung Quý Dương, cười cười, sau đó cô đưa tay vuốt ve bụng mình: “Thứ tốt thì đương nhiên phải giữ lại cho con rồi!”

“Phụt! Hoàng Phủ Ngạn Tước đang uống nước, nghe xong chột phun ra, chẳng quan tâm đến hình tượng.

Lăng Thiều Đường cười haha, còn Kỳ Hinh cười đến mức ngã cả vào lòng anh ta.

Mồ hôi lạnh trên trán Cung Quý Dương chảy ròng ròng... đúng là đôi vợ chồng cướp đồ, quả thực là nỗi nào úp vung này, gian xảo y như nhau!

240. Chương 240

NGOẠI TRUYỆN: HÔN LỄ LĂNG MẠN CỦA LÃNH THIÊN DỤC VÀ THUẬN QUAN TUYỀN (2)

Bầu không khí trong phòng khách cực kì vui vẻ. Dì Trần bê khay đựng trái cây lên, cười rồi lắc đầu nói:

- Bốn người này từ nhỏ đến lớn đều như thế này cả, chẳng có gì thay đổi hết!

- Dì Trần, ai bảo dì là không có gì thay đổi chứ? Giờ trước mặt dì đâu phải chỉ có bốn người thôi đâu! – Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn Lăng Thiệu Đường và Lãnh Thiên Dục rồi nở nụ cười tao nhã.

Dì Trần vỗ lên đầu rồi vội vàng lên tiếng: “À, đúng, đúng rồi, sự thay đổi lớn nhất phải kể đến chuyện cậu Lăng cưới cô Kỳ Hinh và đại thiếu gia của tôi cưới thiếu phu nhân, đúng rồi đấy...”

nói tới đây, bà liền đưa mắt nhìn Cung Quý Dương và Hoàng Phủ Ngạn Tước, ra vẻ bất mãn nói:

- Hai người các cậu định bao giờ mới dẫn vợ đến dì Trần gặp mặt đây. Hai cậu đã trưởng thành cả rồi, cũng nên lập gia đình đi...

Dì Trần lại giống như một bậc trưởng lão nói liên hồi...

- Dì Trần!

Cung Quý Dương đứng dậy, lười biếng ôm lấy dì Trần, đùa: “không phải cháu không muốn mà lại người ta không đồng ý lấy cháu, dì nói xem bây giờ cháu phải làm gì đây...”

Dì Trần nghe xong liền cất giọng đầy kì quái: “Có cô gái nào không để ý đến cậu sao? Sao có thể chứ? Trong ấn tượng của dì Trần, ngay từ nhỏ cậu là người được các bé gái yêu thích nhất trong bốn người, sao giờ lại vướng phải đá ngầm rồi à?”

- Haha, dì Trần so sánh đúng quá, cực kì chuẩn xác!

Lăng Thiệu Đường nghĩ đến những chuyện xảy ra gần đây với Cung Quý Dương, anh ta không nhịn được, sang sảng cười to!

Cung Quý Dương liếc mắt nhìn Lăng Thiệu Đường: “Này cái đồ cười trên nỗi đau của khác kia, cứ trông coi cẩn thận hai bảo bối của cậu đi nhé, cẩn thận không hôm nào đẩy tớ cao hứng lại dẫn hai đứa nhóc đi đua xe đấy!”

Câu nói của anh ta khiến Lăng Thiệu Đường vã mồ hôi lạnh. Anh ta lập tức tắt nụ cười trên môi, vẻ mặt biến sắc nhanh như lật sách.

Kỳ Hinh thấy thế liền bất đắc dĩ lắc đầu. hiện tại chỉ có nhắc tới Lăng Lạc và Lăng Triệt mới có thể khiến Lăng Thiệu Đường có biểu cảm như vậy. Lần trước khi Cung Quý Dương bắt trộm Lăng Triệt đi, Lăng Thiệu Đường càng cẩn thận hơn, tăng cường phòng bị, phòng Cung Quý Dương như đề phòng cướp giết. Còn Cung Quý Dương đã biết thóp của Lăng Thiệu Đường nên lại càng uy hiếp anh ta, không có chuyện gì cũng lấy ra để uy hiếp, lần nào cũng hiệu nghiệm.

Đúng lúc này, tiếng chuông điện thoại vang lên, Hoàng Phủ Ngạn Tước lấy điện thoại ra, nhưng khi nhìn thấy số gọi đến, nụ cười trên mặt anh ta tắt hẳn, bàn tay cầm điện thoại cũng run lên.

Anh ta ngơ ngác nhìn chiếc điện thoại, không dám ấn nút nghe, cứ để chuông reo.

- Ngạn Tước, sao vậy?

Lãnh Thiên Dục ngồi ở bên cạnh thấy vậy thì không hiểu nổi liền hỏi, ai gọi đến mà cậu ta không nghe máy vậy?

- Này này, Ngạn Tước, tay cậu đang run rồi kia! – Cung Quý Dương nở nụ cười gian, lên tiếng nhắc nhở.

- Hả? À...

Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng sờ một lúc rồi định cất điện thoại đi. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại thế nào, anh ta lại đưa điện thoại cho Kỳ Hinh, giọng điệu có phần khẩn cầu...

- Kỳ Hinh, cô giúp tôi một chút được không, nghe giúp tôi cuộc điện thoại này!

Kỳ Hinh đưa mắt nhìn lên màn hình điện thoại, trên đó ghi... tiểu oan gia!

Tiểu oan gia?

cô thì thầm trong miệng, nhưng ngay sau đó, một bàn tay to đoạt lấy điện thoại trong tay cô rồi lại bỏ vào trong tay Hoàng Phủ Ngạn Tước...

- Ngạn Tước, Kỳ Hinh là vợ của tớ, cậu bảo cô ấy giả vờ làm người của cậu à, mơ tưởng!

Lăng Thiệu Đường liếc mắt một cái đã nhìn thấu ý đồ của Hoàng Phủ Ngạn Tước, anh ta đắc ý ôm chặt lấy Kỳ Hinh, bá đạo lên tiếng.

Mặt mày Hoàng Phủ Ngạn Tước tái mét cả lại!

- Gì vậy? Tiểu oan gia nào thế? Để tớ nghe máy cho!

Cung Quý Dương thấy rất có hứng thú, anh ta vừa định tiến lên thì Hoàng Phủ Ngạn Tước liền nắm chặt điện thoại trong tay không buông.

Cái tên này chuyện gì cũng muốn góp vui, để cậu ta nghe điện thoại á? Chẳng phải càng khiến thiên hạ đại loạn hơn sao?

Chuông điện thoại lại lần nữa vang lên giống như muốn phân cao thấp cùng Hoàng Phủ Ngạn Tước.

Anh ta đưa mắt nhìn Thượng Quan Tuyền, vừa định mở miệng thì Lãnh Thiên Dục đã kéo Thượng Quan Tuyền ra phía sau...

- Xem ra là chẳng có chuyện gì tốt cả. Tuyền là người đơn thuần, cô ấy không giúp cậu được đâu!

- Dục!

Quả nhiên, Thượng Quan Tuyền vẫn còn chưa phản ứng được là đang có chuyện gì xảy ra.

Về mặt Hoàng Phủ Ngạn Tước đầy bất lực, anh ta lên tiếng: “Thiên Dục, cậu để Tiểu Tuyền giúp tớ lần này đi. Như vậy đi, chỉ cần nói là bạn tớ cũng được rồi!”

- không được! – Lãnh Thiên Dục dứt khoát từ chối.

- Tiểu oan gia? – Thượng Quan Tuyền cảm thấy ba từ này rất quen tai, không bao lâu sau, cô chợt nghĩ ra...

- Tôi nhớ ra rồi, có phải là cô gái tôi gặp ở quán café không, cô gái đáng yêu như tiểu linh linh!

- Đúng, đúng rồi, chính là cô ấy! Tiểu Tuyền, cô giúp tôi nghe điện thoại được không? – Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy vậy lại lên tiếng cầu xin.

- Dục...

Thượng Quan Tuyền quay đầu nhìn Lãnh Thiên Dục, bàn tay nhỏ bé nhẹ nhàng kéo kéo vạt áo của hắn rồi nói: “cô gái kia đã giúp em mà, để em nghe điện một lúc thôi, được không?”

Lãnh Thiên Dục không bao giờ có thể kháng cự trước tuyệt chiêu làm nũng của Thượng Quan Tuyền, chỉ cần cô nói với hắn bằng giọng điệu đó thì chắc chắn hắn sẽ thay đổi quyết định của mình. Nhiều lúc hắn nghĩ nếu Thượng Quan Tuyền làm nũng yêu cầu hắn nhảy từ tầng cao nhất của Lãnh thị xuống thì hắn sẽ chẳng hề do dự mà nhảy luôn!

Nguyên nhân chính là hắn cực kì yêu chiều cô!

Thấy Lãnh Thiên Dục có vẻ đồng ý, Thượng Quan Tuyền liền nhận điện thoại, vừa ấn nút nghe, cô chưa kịp nói gì thì đầu bên kia điện thoại đã vang lên tiếng lanh lảnh của một cô gái...

PHIÊN NGOẠI: HÔN LỄ LÃNG MẠN CỦA LÃNH THIÊN DỤC VÀ THƯỢNG QUAN TUYỀN (3)

- Haha, “ông già” Hoàng Phủ, sợ đến mức không dám nghe điện thoại rồi à? thật ra cũng không có gì, tôi gọi để nói cho anh biết một chuyện thôi, nghe xong anh đừng tức quá không máu không lên não được đâu nhé! – Điện thoại vang lên giọng nói của con gái – Chuyện đó... à, là thanh đao bảo bối của anh ý, tao làm đứt rồi mất rồi. Vốn là tôi định thử xem nó cứng đến đâu thôi, ai ngờ... Nhưng mà anh yên tâm đi, tôi nhất định sẽ hậu tắng nó thật tốt, thờ cúng nó thật chu đáo. Bái bai nhé!

Sau khi nói một tràng xong, điện thoại liền bị ngắt, còn Thượng Quan Tuyền hết sức mờ mịt.

- Tiểu Tuyền, sao rồi? cô ấy vừa nói gì thế?

Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy Thượng Quan Tuyền chẳng nói một câu nào thì thấy rất phần chấn. Còn bốn người kia thấy bộ dạng mờ mịt của Thượng Quan Tuyền thì thấy rất kì lạ.

Thượng Quan Tuyền đưa điện thoại cho Hoàng Phủ Ngạn Tước, hơi do dự: “cô ấy nói làm hỏng cái gì của anh ấy...”

Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe vậy liền thở phào nhẹ nhõm rồi nói:

- Nha đầu đó là bá vương trong chuyện phá hỏng đồ, may mà tôi nhanh chân thoát được, nếu không không biết bị cô ấy làm thành ra cái dạng gì rồi nữa!

nói xong, anh ta không quên hỏi một câu: “Đúng rồi, cô ấy bảo làm hỏng cái gì của tôi vậy?”

Thượng Quan Tuyền thấy giọng điệu của Hoàng Phủ Ngạn Tước có phần tiếc nuối liền nói: “Hình như cô ấy bảo chặt đứt bảo bối của anh thì phải, còn bảo rằng muốn thử xem nó cứng đến mức nào nhưng không ngờ làm bị đứt thành mấy đoạn!”

- Cái gì?

Hoàng Phủ Ngạn Tước đứng bật dậy, vẻ tao nhã vốn có trong nháy mắt biến thành sững sờ và hoảng sợ. Hô hấp của anh ta dần trở nên dồn dập, anh ta vội gọi lại nhưng đầu kia điện thoại chỉ truyền đến giọng nói máy móc: “Số điện thoại quý khách vừa gọi hiện đã tắt máy!”

- Chết tiệt, nha đầu này dám tắt máy! – Hoàng Phủ Ngạn Tước hét vào điện thoại.

- Ngạn Tước, liệu có phải chiêu khích tướng của cô bé kia không? Thanh đao của cậu cứng rắn như vậy, có thể chặt đứt được cả kim cương, sao có thể dễ dàng bị gãy được?

Lãnh Thiên Dục có ý bảo anh ta hãy bình tĩnh.

- Nha đầu kia làm hỏng thanh đao của cậu à? – Cung Quý Dương chớp lấy thời cơ, vội hỏi.

Hoàng Phủ Ngạn Tước ngồi xuống, đưa tay lên ôm đầu, những ngón tay thon dài vô vàn mái tóc đen, anh ta vô lực nói:

- Nhất định là Truy Ảnh rồi, cô ấy còn biết rõ đây là bảo bối quý giá nhất của tớ!

- Sao Truy Ảnh có thể dễ dàng bị nha đầu đó làm hỏng như vậy được? Ngạn Tước, cậu cứ yên tâm đi! – Lăng Thiệu Đường vỗ vai an ủi anh ta.

Lúc này, Thượng Quan Tuyền kì quái cất giọng hỏi: “Truy Ảnh? Đó là gì vậy? Nghe rất hay đấy!”

Lãnh Thiên Dục ôm lấy bả vai Thượng Quan Tuyền rồi giải thích:

- Đó là tên một thanh đao, thanh đao này là thứ độc nhất vô nhị trên thế giới. Ngạn Tước là người yêu thích chơi phi đao nên thanh đao này có thể được gọi là sinh mệnh thứ hai của cậu ấy!”

Thượng Quan Tuyền nghe vậy, ánh mắt sáng ngời, chỉ nghe tên thôi cũng đủ hình dung ra thanh đao đó hấp dẫn đến mức nào!

Hoàng Phủ Ngạn Tước được mấy người bạn tốt an ủi, tâm trạng cũng thả lỏng đôi chút. Anh ta cũng cảm thấy không thể có chuyện đó, Truy Ảnh đâu phải là một thanh đao bình thường chứ?

- Đúng rồi Ngạn Tước, lần trước tôi học trộm kỹ xảo phi đao của anh, đúng là cực kì tốt! – Thượng Quan Tuyền ngưỡng ngừng cười nói.

- Hả? Vậy à? – Hoàng Phủ Ngạn Tước nhất thời không biết cô học lỏm từ lúc nào.

- Đúng vậy, không tin anh xem thử đi...

nói xong, Thượng Quan Tuyền cầm con dao gọt trái cây để trên bàn lên, cô bước về phía cửa sổ, nhìn phiến lá bên ngoài, chậm rãi giơ tay lên.

một tiếng “Vút” vang lên, con dao trái cây được phi ra, xoẹt qua một phiến lá rồi đâm thẳng vào một gốc cây.

- Oa...

Kỳ Hinh lập tức chạy lên, vẻ mặt khiếp sợ nhưng cũng đầy tán thưởng: “Tiểu Tuyền, cô giỏi quá nhé!”

Lãnh Thiên Dục và Lăng Thiệu Đường thấy vậy liền giơ ngón tay cái lên, còn Cung Quý Dương thì huýt sáo.

Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng lên tiếng khen: “Tiểu Tuyền, cô thông minh quá!”

- thật ra trước kia tôi chỉ sử dụng kỹ thuật phi đao truyền thống, nhưng hôm đó thấy anh vô tình sử dụng chiêu này, quả thực khiến tôi mở rộng tầm mắt! – Thượng Quan Tuyền cười nói.

- Phi đao cũng là một trong những khóa học cần phải đào tạo. Ngoài việc chuẩn xác và độ mạnh yếu của lực ra thì việc sử dụng kết hợp giữa mục đích của mình với vũ khí là một điều cực kì quan trọng. Nếu làm được điều này thì không cần sử dụng thanh đao mà trong tay chỉ cầm một cây bút chì cũng có thể làm được! – Hoàng Phủ Ngạn Tước nói lời từ tận đáy lòng.

- không cần dùng thanh đao? Anh nói vậy tức là có thể dùng thứ khác để thay thế đao được sao? – Thượng Quan Tuyền không thể tin được khi nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước.

Trước nghi vấn của cô, Hoàng Phủ Ngạn Tước không trả lời ngay mà chỉ nhẹ nhàng cầm một lá bài lên, anh ta vừa hất tay một cái...

Quân bài tưởng chừng như không hề có sức mạnh nhưng lại lao vút đi trong gió, bay vọt qua trước mặt Thượng Quan Tuyền.

Vút!

một âm thanh nhỏ vang lên, lá bài này cũng như con dao lúc này, vọt qua đám lá cây rồi cắm thẳng vào thân cây.

Thượng Quan Tuyền muốn hét lên một tiếng chói tai...

Nhưng ngay sau đó, sắc mặt cô trở nên cực kì căng thẳng. cô nhanh chóng đi ra khỏi phòng khác, bước lại gần cái cây. Sau khi nhìn rõ, hơi thở của cô càng trở nên dồn dập, đầy kinh ngạc.

thì ra lá bài này không chỉ đâm vọt qua lá cây mà còn đâm xuyên qua cả năm sáu phiến lá cùng một lúc.

thật sự là quá siêu! Rốt cuộc cô cũng biết thế nào gọi là võ quỷ dày có móng tay nhọn rồi!

241. Chương 241

PHIÊN NGOẠI: HÔN LỄ LĂNG MẠN CỦA LÃNH THIÊN DỤC VÀ THƯỢNG QUAN TUYỀN (4)

- Oa...

Thượng Quan Tuyền dường như cực kì chấn động. cô quay đầu nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước như nhìn thấy thiên thần, dường như cô còn thấy cả một vầng sáng màu vàng trên đầu anh ta nữa.

Với thân thủ của anh ta thì mấy người kia đã quen từ lâu rồi!

đang cảm thán thì phía sau bọn họ chợt vang lên tiếng cười sang sảng...

- Khả năng phi đao của anh Hoàng Phủ đúng là càng ngày càng lên tay, bá phục!

Mọi người đều quay đầu lại nhìn, đó chính là Lãnh Thiên Hi, phía sau anh là... Bùi Vận Nhi đang rất ngưỡng ngùng.

- Thiên Hi, Vận Nhi, sao hai người lại đến đây?

Thượng Quan Tuyền thấy hai người đến thì rất vui vẻ, cô vừa định chạy lên thì bị Lãnh Thiên Dục ôm vào trong ngực.

- Đây, Lãnh Thiên Dục, anh bỏ em ra, lâu rồi em chưa gặp Vận Nhi!

Thượng Quan Tuyền không thèm nhìn Lãnh Thiên Dục, chỉ hận không thể chặt đứt cánh tay đang siết chặt eo cô của hắn.

Người đàn ông này thật đáng ghét, dám ngăn không cho cô ôn chuyện cùng Vận Nhi.

Nhìn ánh mắt bất mãn của Thượng Quan Tuyền, Lãnh Thiên Dục bất đắc dĩ lắc đầu, nói:

- Tuyền, giờ em đang là phụ nữ mang thai, đi đứng phải cẩn thận, không thể chạy lung tung được!

- Mang thai đúng là phiền phức, không thể làm thế này cũng không được làm thế kia, sớm biết thế đã chẳng mang thai rồi.

Thượng Quan Tuyền chu miệng lại, tùy ý để Lãnh Thiên Dục ôm mình về phòng khách rồi đặt cô ngồi lên sofa.

- Cái gì mà sớm biết thì không mang thai chứ. Em là người phụ nữ của anh, sinh con cho anh là chuyện rất hợp tình hợp lý! – Lãnh Thiên Dục bá đạo lên tiếng.

Thượng Quan Tuyền quay đầu đi, không thèm tranh cãi với Lãnh Thiên Dục nữa. cô nhìn Vận Nhi, vui mừng lên tiếng: “Vận Nhi, mấy đứa nhỏ ở cô nhi viện thế nào rồi?”

Lãnh Thiên Dục thấy bộ dạng này của cô, ánh mắt ngập tràn sự yêu chiều. Tính khí của cô bé này giờ giống hệt khí hậu ở từng vùng khác nhau, nếu tranh cãi không được thì lại nghĩ cách đổi đề tài.

Bùi Vận Nhi vui vẻ ngồi xuống cạnh Thượng Quan Tuyền, gật đầu nói:

- Bọn trẻ tốt lắm, sau khi cậu kết hôn nhất định phải tới thăm đó, mấy đứa nhớ cậu lắm.

- thật không? Tổ cũng rất muốn đến thăm bọn chúng. À... Thiên Hi, em cũng nhớ anh còn làm xích đu cho bọn trẻ nữa, xích đu anh làm so với người đó làm còn tốt hơn nhiều đấy! – Thượng Quan Tuyền nhìn Lãnh Thiên Hi, cố tình nói.

Lãnh Thiên Hi cũng phối hợp theo: “Đó là chuyện đương nhiên rồi, xích đu anh làm đâu phải ai muốn so cũng so được chứ, nếu không khi em mất trí nhớ, sao lại nhớ đến chiếc xích đu anh làm được!”

Mấy người khác nghe Lãnh Thiên Hi nói vậy thì dường như chỉ muốn khóc thét lên thành tiếng, bọn họ dùng ánh mắt “chuẩn bị chịu khổ” nhìn anh!

Cung Quý Dương thì hoàn toàn là đáng về đang chờ xem trò hay!

Quả nhiên, Lãnh Thiên Dục sau khi nghe vậy xong liền đột ngột đứng bật dậy.

- Lãnh Thiên Hi! – hắn lạnh lùng gọi tên em trai.

- Gì vậy? Sao anh lại bày ra bộ dạng dọa chết người khác vậy?

Lãnh Thiên Hi hét lên một tiếng rồi nhướn mày nhìn anh trai.

Bùi Vận Nhi cũng sợ tới mức kinh ngạc nhìn Lãnh Thiên Dục. sự lạnh lẽo của người đàn ông này vẫn khiến cô hơi sợ, tuy rằng anh ta sắp kết hôn với bạn thân nhất của cô.

- Em...

Lãnh Thiên Dục chỉ tay vào Lãnh Thiên Hi, nói từng câu từng chữ - Hôm nay tất cả bát đĩa trong biệt thự đều do em phụ trách rửa!

- Cái gì? Anh cả, em không nghe nhầm đấy chứ, anh... bảo em đi rửa bát?

Lãnh Thiên Hi cố ý móc móc lỗ tai, không thể tin được nhìn Lãnh Thiên Dục, cất giọng hỏi đầy kinh ngạc.

- Lỗ tai em rất tốt, không nghe nhầm đâu! – Lãnh Thiên Dục “có lòng tốt” nhắc nhở một câu.

- Gì vậy? Anh cả, anh đang trả đũa em! – Lãnh Thiên Hi liếc mắt một cái đã nhìn thấu lòng dạ hẹp hòi của anh trai.

Lúc này, Lăng Thiếu Đường ra vẻ tiếc hận, giơ tay Lãnh Thiên Hi lên...

- Này, Thiên Dục, cậu cũng nhẫn tâm thật đấy, mọi người hãy nhìn những ngón tay thon dài không chút vết này đi...

Anh ta khoa trương giơ giơ ngón tay Lãnh Thiên Hi lên, vẻ mặt đầy thương tiếc:

- rõ ràng đây là những ngón tay dùng để cứu sống người khác, sao lại có thể nhẫn tâm bắt những ngón tay thần thánh này chạm vào mấy thứ bẩn thỉu được chứ?

- Đúng vậy, anh cả, anh đang ghen quá đấy! – Lãnh Thiên Hi kháng nghị nói.

- Thế em rửa hay không rửa? – Lãnh Thiên Dục hỏi lại.

- không rửa, em có quyền cự tuyệt yêu cầu vô lý của anh!

- Được!

Lãnh Thiên Dục lại cong môi lên cười, hất đưa mắt nhìn Bùi Vận Nhi, điềm nhiên lên tiếng:

- Mấy chuyện xấu hời hợt của Thiên Hi chắc nó chưa kể cho cô nghe đâu...

- Anh cả...

Tiếng hét chói tai như con lợn bị giết vang vọng khắp phòng khách, Lãnh Thiên Hi lập tức chạy về nhà bếp...

- Di Trần, di một rồi, để cháu giúp di rửa bát...

Bùi Vận Nhi che miệng cười còn những người khác cười đến ngoác miệng!

- Đúng rồi, Thiên Dục, bao giờ thì nha đầu Thanh Nhi mới về? – Hoàng Phủ Ngạn Tước vừa cười vừa hỏi.

Trước khi Lãnh Tang Thanh rất được yêu chiều, nhưng giờ Thượng Quan Tuyền được Lãnh Thiên Dục hơn cả.

- Sáng sớm ngày mai Thanh Nhi mới về tham dự hôn lễ được, con bé này bị tớ làm hư thật rồi!

Sau khi Lãnh Thiên Dục nói xong câu đó liền nhìn Thượng Quan Tuyền:

- Về sau con bé này phải do chị dâu quản lý rồi!

- Chị dâu? – Thượng Quan Tuyền nhún mày – Xưng hô quê mùa quá đi!

- Em là vợ của Lãnh Thiên Dục anh, tất nhiên là chị dâu của Thanh Nhi rồi!

Bàn tay to của Lãnh Thiên Dục trù mền vỗ nhẹ đầu cô, hất nhẹ giọng nói.

sự dịu dàng ấy khiến những người bạn tốt choáng váng.

PHIÊN NGOẠI: HÔN LỄ LĂNG MẠN CỦA LÃNH THIÊN DỤC VÀ THƯỢNG QUAN TUYỀN (5)

Thượng Quan Tuyền nghe vậy liền miễn cưỡng tựa đầu vào lòng hắn, nhẹ giọng nói: “Nhưng xét về sinh nhật thì Thanh Nhi có lớn hơn em nhiều đâu”.

Câu nói của cô khiến mọi người cười to.

Nhất là Cung Quý Dương, anh ta cười đến mức lăn lộn.

- Đây, Thiên Dục, Tiểu Tuyền nói cũng có lý đấy, so về tuổi thì cô ấy còn nhỏ hơn cả Thanh Nhi, thế mà cậu bắt Thanh Nhi gọi cô ấy là chị dâu đúng là lạ. Hơn nữa Thanh Nhi cực kì hiếu kỳ, tuy chưa tiếp xúc nhiều với Tiểu Tuyền nhưng con bé cũng cực kì sùng bái cô ấy. Chờ con bé về rồi thì trăm phần trăm sẽ thỉnh giáo bản lĩnh của Tiểu Tuyền, đến lúc đó hai nhà đầu này tuổi tác xấp xỉ nhau, nhất định sẽ gây huyên náo khiến Lãnh gia nghiêng trời lệch đất, đến lúc đó đó Tiểu Tuyền của cậu nhất định sẽ bị Thanh Nhi bắt cóc!

- Đây, Cung Quý Dương, anh đáng ghét quá đấy!

Thượng Quan Tuyền bắt mắt nhìn anh ta, sao người đàn ông này có thể nhìn thấu suy nghĩ của cô chứ?

Biệt thự Lãnh gia vốn không nhiều người, hơn nữa ban ngày Dục phải đi làm, Thiên Hi và Vận Nhi ở biệt thự bên ngoài, trong nhà ngoài dì Trần là có thể nói chuyện thì những người khác đều tỏ thái độ cung kính với cô.

cô rất mong ngóng cô bé Lãnh Tang Thanh trong truyền thuyết trở về, như vậy thì cô cũng có bạn chơi cùng, không biết chừng cô còn có thể cùng cô ấy đi du lịch khắp thế giới nữa. Ai ngờ cái người Cung Quý Dương mồm rộng này lại nói toạc ra như thế!

Lãnh Thiên Dục nghe vậy cũng chấn động, hần bưng tỉnh đại ngộ: “Quý Dương nói có lý!”

Sau khi Thượng Quan Tuyền rời khỏi tổ chức, cuộc sống của cô quay trở lại với cuộc sống của những người bình thường nhưng cô có rất nhiều ham muốn và sở thích, bản thân hần cũng dành nhiều thời gian ở cùng cô nhưng trước mắt có nhiều việc hần cần phải giải quyết nên khó sắp xếp thời gian. hần chỉ sợ khi con bé Thanh Nhi về lại cao hứng bắt cóc Tuyền, đến lúc đó lại tạo thành thói quen xấu cho Tuyền khiến cô sau này lại thích thú chạy ra ngoài chơi.

không được! nói gì thì nói hần phải sai người trông chừng hai cô bé này mới được!

Hừ!

Thượng Quan Tuyền giận dữ, không thèm để ý đến mấy người bọn họ.

- Vận Nhi, bao giờ thì cậu và Thiên Hi định kết hôn? – cô tùy tiện hỏi một câu.

Câu hỏi này khiến mặt mũi Bùi Vận Nhi đỏ bừng, cô hờn dỗi nói một câu:

- Cậu đó, quan tâm đến hôn lễ của bản thân trước đi, ngày mai làm cô dâu rồi, tối nay cậu đi nghỉ sớm đi, nếu không ngày mai cậu sẽ bị phù dâu là tớ cướp hết phần xinh đẹp trước mặt mọi người đấy.

cô khéo léo đổi đề tài của Thượng Quan Tuyền.

- Đây... Vận Nhi, cậu đang trốn tránh câu hỏi của tớ đấy nhé!

Thượng Quan Tuyền trêu đùa khi thấy gương mặt thẹn thùng của Bùi Vận Nhi.

- Đúng thật là, tớ có trốn đâu! – Vận Nhi đứng dậy rồi lập tức chạy đi.

Thượng Quan Tuyền buồn cười khi nhìn theo bóng dáng Bùi Vận Nhi, sau đó cô bị Lãnh Thiên Dục véo nhẹ mũi...

- Em đó, biết rõ bạn mình xấu hổ đến mức nào mà cứ trêu cô ấy mãi thôi!

- Nào có đâu!

Thượng Quan Tuyền kháng nghị nói rồi lập tức ôm chặt lấy người hần, hai tay nhẹ nhàng ôm lấy cổ hần, cô thì thầm nói:

- Dục, em rất yêu anh!

Những lời này chẳng qua là cô chán quá nên mới nói... còn cả sự căng thẳng khi sắp tiến hành hôn lễ nữa. Trước tâm trạng mâu thuẫn của bản thân, trêu chọc hần một chút cũng hay.

- Ngoan...

Những lời này nghe vào tai khiến Lãnh Thiên Dục cực kì thích, ánh mắt hắn càng thêm trìu mến. Hắn không thèm quan tâm đến sự chú ý của những người khác, cúi đầu đặt nụ hôn nồng nàn lên cái miệng nhỏ xinh của cô.

Thượng Quan Tuyền đỏ bừng mặt, còn những người khác thì tươi cười chúc phúc cho hai người...

Ban đêm, làn gió nhẹ thổi đến mang theo hương hoa tử vi khiến không khí trong khắp căn biệt thự đều rất tươi mát.

Những người khác đều được sắp xếp ở trong những căn phòng tiếp đón khách xa hoa của biệt thự Lãnh gia, bọn họ đều mong ngóng đến ngày hôn lễ.

- A...

Thượng Quan Tuyền về đến phòng liền ngã người xuống chiếc giường, thật là thoải mái...

Hành động vô tâm này của cô khiến Lãnh Thiên Dục cực kì sợ hãi...

- Tiểu tổ tông của anh ơi, em cẩn thận chút đi!

Hắn sắp bị cô bé này tra tấn đến phát điên rồi. Sắp làm mẹ rồi mà cô cứ hành động bừa bãi thôi!

Hắn bước lên ôm lấy Thượng Quan Tuyền, giọng nói mềm mại:

- Em thay anh suy nghĩ cho con trai đi, sau này không được hành động lỗ mãng như thế nữa, biết không?

- Nhất định phải là con trai à? Em thích con gái cơ! – Thượng Quan Tuyền ôm lấy cổ hắn, vẻ mặt cực kì nghiêm túc.

- Được được, là con gái, em thích con nào thì sinh con đấy!

Lãnh Thiên Dục vừa yêu chiều nói với cô rồi lại dịu dàng hôn lên trán cô.

Thượng Quan Tuyền gắt giọng: “Em còn thích cả chó con nữa, chẳng lẽ anh muốn em sinh ra cho con à?”

Câu nói của cô khiến Lãnh Thiên Dục giật mình, sau đó hắn lập tức hiểu ra:

- cô bé, em dám trêu đùa chồng mình à? Xem anh phạt em thế nào... – nói xong, bàn tay to của hắn dò xét xuống chân cô...

- A... Dục, không dám, không dám...

Thượng Quan Tuyền vội vàng cầu xin tha thứ, cô ưỡn ưỡn chiếc bụng đã hơi nhô lên. Lãnh Thiên Dục trìu mến cúi đầu hôn lên bụng cô.

- Tuyền, cảm ơn em... – hắn khẽ hôn cô rồi nói lời từ tận đáy lòng.

một người lạnh lùng như hắn chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ để một người phụ nữ nào sinh con ỉnh. Nhưng khi Thượng Quan Tuyền xuất hiện, sự trẻ con, mạnh mẽ và đáng vẻ xinh đẹp của cô đã hoàn toàn khiến hắn “gục ngã”.

Đây là tình yêu, chỉ liếc mắt một cái thôi hắn đã khẳng định đây là tình yêu!

NGOẠI TRUYỆN: HÔN LỄ LÃNG MẠN CỦA LÃNH THIÊN DỤC VÀ THƯỢNG QUAN TUYỀN (6)

images

Lãnh Thiên Dục nhắm mắt lại tận hưởng bầu không khí tràn ngập tình yêu sau nụ hôn, Thượng Quan Tuyền cũng chậm rãi khép mi mắt lại, dịu dàng tựa đầu vào ngực hắn, khẽ lên tiếng:

- thật ra em phải cảm ơn anh mới đúng. Nếu không có anh thì cuộc sống của em sẽ chẳng còn màu sắc nào nữa, hơn nữa có lẽ đến tận lúc này em cũng không thể hiểu được cái gì gọi là tình yêu khắc cốt ghi tâm. Dục, tất cả những điều hạnh phúc này đều là anh tặng cho em!

Lãnh Thiên Dục nghe vậy lại trìu mến hôn lên cái trán trơn bóng của cô:

- Tuyền, cô bé khiến anh yêu không thôi...

hắn cảm thấy hơi đau khổ trong lòng, Lãnh Thiên Dục hắn có đức có tài gì, hai tay nhuộm đầy máu tươi mà ông trời lại ưu ái, ban tặng thứ hạnh phúc tuyệt diệu này cho hắn.

Thượng Quan Tuyền rúc vào ngực hắn, nở nụ cười đầy hạnh phúc. Lát sau, cô ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, nói với Lãnh Thiên Dục:

- Dục, em hơi căng thẳng...

- Căng thẳng? Vì hôn lễ ngày mai à?

Lãnh Thiên Dục hiểu rất rõ cô, dù sao cô cũng không quen khi phải đối diện với nhiều người.

Thượng Quan Tuyền gật đầu nhưng rồi lại lắc đầu phủ định, đặt tay lên bụng mình.

Bàn tay to của Lãnh Thiên Dục chậm rãi mát xa cho cô, công việc mà hắn rất thích làm.

- Tuyền, không cần phải căng thẳng đâu. Hôn lễ ngày mai do đám Quý Dương chuẩn bị, bọn họ sẽ có chừng mực!

Giọng nói trầm thấp và mềm nhẹ của hắn khiến cô bớt căng thẳng hơn.

- Nhưng mà... nhưng mà... – Thượng Quan Tuyền ấp úng, vẻ mặt hơi mất tự nhiên.

- Sao thế?

Lãnh Thiên Dục nâng cằm cô lên rồi nhìn vào đôi mắt xinh đẹp của cô.

Thượng Quan Tuyền cắn môi, muốn nói lại thôi.

- Tuyền, em không thích hôn lễ ngày mai à?

Lãnh Thiên Dục dè dặt hỏi, không biết tại sao nhưng lúc này hắn lại cảm thấy hơi sợ, loại cảm giác này hắn chưa từng trải qua bao giờ, đó là loại cảm giác sợ bị mất đi.

- À...

Thượng Quan Tuyền quay đầu nhìn ra chỗ khác, nhẹ giọng lẩm bẩm nói: “Thích thì có thích, nhưng mà... em như thế này mà mặc áo cưới thì xấu lắm!”

cô chỉ chỉ vào chiếc bụng đã hơi nhô ra, ngượng ngùng nói.

Lãnh Thiên Dục rút cuộc cũng thở phào một hơi nhẹ nhõm, chỉ cần cô không đổi ý là được rồi.

- Tuyền, em yên tâm đi, em rất xinh đẹp, trong mắt anh thì em là cô dâu xinh đẹp nhất trên thế giới này, em phải tự tin chứ!

Ngón tay thon dài của hắn nhẹ nhàng vuốt ve gò má cô, lưu luyến lên tiếng.

- Ừm...

Thượng Quan Tuyền lơ đãng đáp lại, cô không biết nên nói ra suy nghĩ của mình như thế nào nên lại cố gắng áp chế nó đi.

Nhìn vào ánh mắt ảm đạm của cô, Lãnh Thiên Dục hơi kinh hãi, lúc này hắn mới nhận ra tâm trạng của cô rất nặng nề. cô vốn rất ngoan ngoãn, cho rằng để mọi người chuẩn bị hôn lễ là được rồi, cô không cần phải đưa ra ý tưởng.

- Tuyền, em thích hôn lễ thế nào?

Lãnh Thiên Dục đột nhiên hỏi một câu. hắn đáng giận quá, phụ nữ rất quan tâm đến hôn lễ, đáng lẽ hắn phải hỏi ý kiến của cô mới đúng, không nên vội vàng giao tất cả mọi việc cho đám bạn xử lý.

hắn vốn muốn dành cho cô một đám cưới xa hoa khó quên, nhưng khi nhìn vẻ mặt cô, hắn cảm thấy mình hơi thất bại.

Thượng Quan Tuyền nghe vậy liền mở miệng nói:

- Hôn lễ ngày mai cũng rất tốt, nhất định em sẽ không quên được ngày mai đâu!

sự thoải mái của cô ngược lại càng khiến Lãnh Thiên Dục thêm nghi ngờ, nhưng hắn biết nếu bắt ép thì cô sẽ không nói ra nên liền nhẹ nhàng cười nói:

- Đúng vậy, hôn lễ ngày mai được chuẩn bị rất cẩn thận, nhất định sẽ khiến em vừa lòng, nhưng mà...

hắn ôm cô vào trong ngực rồi dựa vào đầu giường...

- Anh nghĩ hồi còn nhỏ nhất định là em đã từng mơ đến hôn lễ của mình rồi. Em chia sẻ với anh chút đi!

Dưới sự dẫn dắt của Lãnh Thiên Dục, trong đầu Thượng Quan Tuyền dần hiện lên hình ảnh hôn lễ mà cô mơ ước...

- Dục, anh biết không, vì em rất ít khi nhìn thấy tuyết nên em rất thích được đến Bắc cực, được ngắm cực quang* ở đó, còn có cả mấy loài động vật đáng yêu nữa. Em muốn được cảm nhận sự thuần khiết của thế giới băng tuyết cho nên em rất muốn cùng người mình yêu thề ước ở đó, thật là một chuyện lãng mạn biết bao. không cần có nghi thức long trọng, không có tiếng người ồn ào huyên náo, chỉ có hai người tâm đầu ý hợp, thật là thích!

* Cực quang là một hiện tượng hiếm thấy ở nhiều nơi trên trái đất. Nhưng ở Alaska (Mỹ), phần lớn lãnh thổ Canada, hay vùng nằm từ vĩ độ 60 trở lên, đây lại là một chuyện bình thường. Vào những đêm trời quang mây tạnh, trên vùng trời ở hai cực trái đất thường liên tiếp xuất hiện những dải ánh sáng màu hồng, lam, vàng, tím... rực rỡ và biến ảo khôn lường. Tia này vừa tắt đi, tia khác lại xuất hiện, nhảy múa, lung linh đủ màu sắc...

cô dựa vào lòng hắn, ánh mắt cực kỳ mê ly khi nghĩ đến những điều tuyệt vời.

- cô bé, suy nghĩ của em thật đúng là độc đáo, đi Bắc cực để kết hôn? Cũng chỉ có em mới nghĩ ra chuyện này.

Lãnh Thiên Dục véo nhẹ mũi cô, giọng nói đầy thương tiếc:

- Đây chỉ là tưởng tượng thôi, ở một nơi toàn băng là băng thì làm sao có thể kết hôn được chứ! Chẳng qua chỉ là ý nghĩ kì quái! – cô lè lưỡi, ngượng ngùng lên tiếng.

Lãnh Thiên Dục lại bật cười sang sảng, nhẹ nhàng đặt cô nằm xuống giường...

- Được rồi, cô bé hay có những ý nghĩ kì lạ, hôm nay em đi ngủ sớm đi, sáng mai thành cô dâu rồi, mắt thâm quầng lên không được đâu!

- Ủm! – Thượng Quan Tuyền dịu dàng đáp lời, đôi mắt trong veo mở to.

- Sao vậy?

Lãnh Thiên Dục buồn cười nhìn cô bé nằm bên dưới, bàn tay to trườn mền vén mấy sợi tóc lòa xòa trước mặt cô.

Thượng Quan Tuyền ôm lấy cánh tay to lớn của hắn, chăm chú hỏi: “Mọi người đều nói trước khi kết hôn đàn ông là một người, còn sau khi kết hôn lại biến thành người khác, liệu anh có thay đổi không?”

- Haha... – Lãnh Thiên Dục bị sự hồn nhiên của cô làm cho bật cười, hắn dí nhẹ tay vào trán cô rồi yêu chiều nói: “Đương nhiên là anh phải thay đổi rồi!”

- Hả?

Thượng Quan Tuyền kinh ngạc nhìn Lãnh Thiên Dục, trong lòng cực kì bồn chồn. Sao hắn lại thừa nhận nhanh như thế? Chẳng lẽ sau khi kết hôn hắn sẽ không coi trọng cô nữa?

Dường như nhìn thấy mọi suy nghĩ trong lòng cô, đôi mắt hắn lóe lên tia sáng đầy thâm thúy. Hắn cúi đang môi mỏng đang cong lên cười vào sát lại gần tai cô, chậm rãi mở miệng:

- Anh sẽ càng yêu em hơn so với lúc trước khi kết hôn!

242. Chương 242

PHIÊN NGOẠI: HÔN LỄ LÃNG MẠN CỦA LÃNH THIÊN DỤC VÀ THƯỢNG QUAN TUYỀN (7)

Câu nói ấy khiến gò má Thượng Quan Tuyền ửng đỏ nóng ran, cô cố ý gắt giọng:

- Em thấy còn chưa kết hôn anh đã thay đổi rồi!

- Gì cơ?

Lãnh Thiên Dục thâm thúy nhưn mày lên, có chút không hiểu hỏi: “Anh thay đổi ở chỗ nào?”

Thượng Quan Tuyền nhẹ nhàng giơ tay đặt lên đôi môi mỏng của hắn, ánh mắt đẹp lóe lên tia chế nhạo:

- Chính là ở chỗ này này, không biết từ lúc nào để dẽo kéo dễ dàng con gái rồi, chẳng biết là tốt hay xấu nữa!

cô cố tình than nhẹ một tiếng, trên mặt còn lộ vẻ thương tiếc.

Lãnh Thiên Dục gõ nhẹ lên đầu cô một cái, bật cười:

- Nha đầu này, ngoài em ra thì lời ngon tiếng ngọt của anh nào có dành cho ai khác?

Thượng Quan Tuyền nghe vậy liền mỉm cười đầy hạnh phúc, rúc vào trong lòng hắn, đôi môi hồng của cô liền mấp máy, giọng nói đầy thỏa mãn:

- Dục, có anh ở bên cạnh thật là tốt...

cô nhắm mắt lại tận hưởng hơi thở ấm áp và an toàn của hắn, dường như chỉ cần ở bên cạnh hắn thì dù ngày tận thế có đến cô cũng không sợ. Cảm giác ấm áp và bối rối đan xen như cơn thủy triều dâng lên trong lòng cô, hơn nữa nằm trong ngực Lãnh Thiên Dục thật thoải mái khiến cô không còn muốn suy nghĩ gì nữa.

Ánh trăng trong như nước chiếu ánh sáng bạc dịu dàng lên khuôn mặt ngủ say của Thượng Quan Tuyền, hơn nữa còn chiếu lên đôi môi đỏ còn thấp thoáng ý cười.

Nhìn dáng vẻ ngủ say của cô, đôi mắt thâm thúy của Lãnh Thiên Dục dần hiện lên sự trù mến và luyện tiếc.

hiện giờ Thượng Quan Tuyền không còn vẻ sắc bén và nhạy cảm như trước nữa, cô hoàn toàn hưởng thụ cuộc sống tự do nhàn nhã, cô như vậy càng khiến hắn muốn giang tay bảo vệ.

cô như một đóa hoa xinh đẹp cần phải được nuôi trồng cẩn thận trong nhà kính. Dù có phải đối mặt với sóng gió thì hắn sẽ luôn ở bên cô, cả đời này hắn sẽ là thần hộ mệnh của cô.

Kể từ khi yêu nhau, Lãnh Thiên Dục trở nên lo được lo mất, dù sao cô mới có mười tám tuổi mà giờ đã bị hắn giữ lại bên cạnh.

không chỉ có thế, hắn còn khiến cô mang thai, sự chênh lệch mười tuổi khiến Lãnh Thiên Dục đôi khi hơi lo sợ.

Bởi vì từ nhỏ cô đã quen với cuộc sống trong tổ chức BABY-M, ngoài kỹ thuật giết người thì về mặt sinh hoạt, Thượng Quan Tuyền có thể nói là hoàn toàn như một cô gái trẻ con có tính cách đơn thuần, cho nên nhiều lúc ở bên cô, Lãnh Thiên Dục cảm thấy mình giống như một ông già suốt ngày ở bên tai cô lải nhải, dè dặt và cẩn trọng.

Nhưng hắn thật sự rất yêu cô, yêu vô điều kiện, yêu không lý do, hơn yêu đến mức điên cuồng cô gái mười tám tuổi. Hắn điên thật rồi, đúng là điên thật rồi nên mới yêu đến si mê như vậy.

hắn cảm động trước sự cam tâm tình nguyện của cô, cô đã phó thác của cuộc đời cho hắn, vậy hắn cần phải dành cho cô một hôn lễ khó quên trong đời chứ?

Đặt cô nằm thoải mái xuống giường, hắn nhẹ nhàng đắp chăn cho cô rồi cúi người hôn nhẹ lên trán cô, sau đó Lãnh Thiên Dục đi ra khỏi phòng ngủ.

hắn gọi một cuộc điện thoại!

- Lãnh tiên sinh, xin ngài phân phó!

- Lôi, cậu lập tức thay tôi làm một việc!

Ánh mặt trời bao phủ khắp biệt thự Lãnh gia, bầu trời sáng rõ, ánh sáng chiếu lên cả chiếc xe cưới xa hoa, toàn bộ Lãnh gia được trang trí bằng các loại hoa. Hơn nữa, tổng thể biệt thự Lãnh gia có màu trắng tinh khiết nên lúc này căn biệt thự tràn ngập sắc thái lãng mạn như một tòa lâu đài trong thế giới cổ tích.

Sáng sớm, ba người bạn tốt đã bắt tay vào công việc chuẩn bị, Kỳ Hinh cũng đã sắp xếp đầu vào đây, Lãnh Thiên Hi và Bùi Vận Nhi từ sáng sớm đã đến sân bay để đón Lãnh Tang Thanh.

Tất cả mọi việc đều được thu xếp ổn thỏa, tiếp theo là công đoạn trang điểm cho cô dâu chú rể.

Nhưng vào chính lúc này, người quản gia là dì Trần vội vã chạy lại, vẻ mặt cực kì hốt hoảng:

- không xong rồi, không xong rồi...

- Dì Trần, sao vậy? Có chuyện gì à? – Lãnh Thiên Hi lập tức hỏi.

Dì Trần chỉ về phía phòng ngủ, mãi mới mở được miệng: “Nhị thiếu gia, đại thiếu gia cậu ấy, không thấy đâu cả...”

- Cái gì? – không chỉ riêng Lãnh Thiên Hi mà cả ba người bạn tốt đều bị lời nói của dì Trần làm cho hoảng sợ.

- Dì Trần, dì vừa bảo anh cả cháu... không thấy anh cả đâu? Chuyện này... chuyện này là sao đây?

Lãnh Tang Thanh không hiểu, lại gần để hỏi dì Trần.

Dì Trần nuốt nước miếng, hô hấp trở nên dồn dập.

- thật ra không chỉ không thấy đại thiếu gia đâu mà ngay cả đại thiếu phu nhân cũng không thấy nữa. Sáng sớm tôi vào phòng gọi hai người dậy nhưng lại phát hiện trong phòng ngủ không có một bóng người...

Dì Trần còn chưa nói xong, sắc mặt Cung Quý Dương đột nhiên trở nên căng thẳng. Anh ta không nói gì nữa, lập tức sai bước chạy về phía phòng ngủ...

Về mặt của những người khác cũng hết sức nặng nề, tất cả đều chạy theo Cung Quý Dương!

Trời ơi, đây là hôn lễ của hai người họ, tuyệt đối không thể để xảy ra chuyện gì được!

Cửa phòng ngủ được đẩy ra... quả thật đúng như lời dì Trần nói, không có một bóng người!

- Chuyện này... là sao đây?

Lãnh Thiên Hi thấy vậy, lập tức nghĩ đến sự an toàn của anh cả và Thượng Quan Tuyên.

- Trời ơi! Mọi người khẳng định hôm qua đều gặp anh cả và chị dâu tương lai của em chứ? – Lãnh Tang Thanh sững sờ rồi thất thanh hỏi.

- Dương nhiên, hôm qua mọi người trò chuyện đến tận khuya, dì Trần còn làm bữa ăn đêm nữa mà! – Hoàng Phủ Ngạn Tước đưa tay lên xoa trán.

- Đúng thế, hôm qua tôi còn vào kiểm tra phòng ngủ của đại thiếu gia và đại thiếu phu nhân mà! – Dì Trần liên tục gật đầu nói.

PHIÊN NGOẠI: HÔN LỄ LĂNG MẠN CỦA LÃNH THIÊN DỤC VÀ THƯỢNG QUAN TUYỀN (

Lăng Thiệu Đường nhú mày lại, Kỳ Hinh đứng bên cạnh anh ta thì tỏ ra sốt ruột, cô nhìn đồng hồ rồi nói:

- Anh, giờ làm sao bây giờ? Hôn lễ sắp bắt đầu rồi, anh nói xem có phải hai người bọn họ gặp nguy hiểm gì không?

- Đây là biệt thự Lãnh gia, nếu đêm khuya hôm qua thật sự phát sinh ra chuyện gì thì theo lý mà nói, chúng ta phải nghe thấy mới đúng, không thể không có tiếng động gì cả được! – Lăng Thiếu Đường tỏ vẻ không hiểu.

Cung Quý Dương không nói gì nhiều, lập tức gọi điện cho Lãnh Thiên Dục.

Tút! Tút! Tút!

Điện thoại kết nối nhưng âm thanh tút tút vang lên máy móc.

- Sao lại không nghe điện chứ? – Về mặt của anh ta cũng đầy lo lắng.

- Trời ơi! Em biết rồi! – Lãnh Tang Thanh đột nhiên vỗ đầu, bình tĩnh đại ngộ kêu lên.

- Em biết rồi hả? Mau nói xem hai người bọn họ đi đâu?

Tất cả mọi người đều nhìn Lãnh Tang Thanh, vẻ mặt đầy chờ mong.

Lãnh Tang Thanh nghiêm túc nhìn mọi người, sau đó háng giọng nói:

- Theo phân tích của em thì chắc chắn là người của BABY-M đồ ỉ, bắt cóc chị dâu tương lai nên anh cả mới đi cứu chị ấy.

cô vừa dứt lời, niềm hy vọng trong mắt mọi người liền bị dập tắt...

Hoàng Phủ Ngạn Tước vỗ nhẹ tay lên đầu cô rồi lên tiếng giáo huấn:

- Con bé này, đúng là toàn nghĩ ra mấy thứ khiến người khác sợ chết khiếp thôi, lần sau trước khi nói gì thì suy nghĩ cho kỹ vào!

- Ôi, đau lắm đấy!

Lãnh Tang Thanh ra vẻ bất mãn nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước. thật đúng là, cô đã lớn rồi mà mấy người này cứ coi là đứa trẻ con khiến cô tức chết!

- Chẳng lẽ em phân tích không đúng à? Chuyện này cũng có khả năng mà!

- Ngốc, em cho rằng tổ chức BABY-M là gì hả? Là tổ chức có thể nói lời không giữ lời chắc, suy đoán của em hoàn toàn vô lý!

Cung Quý Dương vừa nói vừa mở thiết bị định vị GPS lên.

hiện tại chỉ có thông qua cách này để có thể tìm được Lãnh Thiên Dục nhanh nhất.

Tín hiệu lập tức truyền tới, mọi người mừng rỡ vội lần theo tín hiệu.

- Quý Dương, cậu chắc thiết bị định vị của cậu không có vấn đề gì chứ?

Khi đoàn người lần theo tín hiệu đi về phía vườn hoa, Lăng Thiếu Đường rốt cuộc không chịu được liền cất giọng hỏi.

Vườn hoa?

Sao sáng sớm ngày ra hai người này lại ở vườn hoa?

- Sao có thể có vấn đề được chứ!

Cung Quý Dương cẩn thận nhìn tín hiệu, kiên định lên tiếng.

Nhưng khi đoàn người đầy chờ mong tiến vào vườn hoa thì lại không hề thấy bóng dáng Lãnh Thiên Dục và Thượng Quan Tuyền đâu, chỉ thấy chiếc điện thoại di động đặt trên ghế đá.

- Là điện thoại của anh cả!

Lãnh Thiên Hi bước lên cầm chiếc điện thoại, nghi hoặc lên tiếng: “Đúng là kì lạ, sao lại chỉ có điện thoại ở đây, người đâu rồi?”

- Chịu thôi, thiết bị định vị của tớ chỉ dò được điện thoại của cậu ấy, còn hai người này đang ở đâu thì không biết! – Về mặt Cung Quý Dương đầy tiếc nuối.

- Xem xem trong điện thoại có để lại manh mối gì không? – Hoàng Phủ Ngạn Tước lập tức lên tiếng.

Lãnh Thiên Hi nhanh chóng mở điện thoại ra...

- Có một tin nhắn hình ảnh!

Anh vui mừng khi phát hiện ra điều này, lập tức lớn tiếng nói, sau đó liền ấn nút cho phát tin nhắn.

trên màn hình hiện ra khuôn mặt hồ hững từ xưa đến nay của Lãnh Thiên Dục...

Mọi người như ngừng thở, lập tức chăm chú theo dõi đoạn tin nhắn...

- Mọi người, mọi người không cần lo lắng cho tớ và Tuyền. Tuyền muốn có một đám người trong thế giới băng tuyết nên tớ đã quyết định đưa cô ấy đi Bắc cực để thành hôn để cô ấy có những kỷ niệm tuyệt đẹp nhất. Về vấn đề hôn lễ mọi người đã chuẩn bị, thật ngại quá, sau khi quay về tớ nhất định sẽ hối lỗi với mọi người. Hẹn gặp lại sau!

Đoạn tin nhắn đến đây là hết, chỉ để lại một đám người mắt mở to...

Sau một lúc lâu, Lăng Thiệu Đường mới có phản ứng, anh ta ngoáy ngoáy lỗ tai, dụi dụi mắt, giọng điệu không rõ ràng lắm:

- Bắc Cực? Vừa rồi Thiên Dục nói... Bắc cực?

Hoàng Phủ Ngạn Tước vỗ vai Lăng Thiệu Đường, “có lòng tốt” trả lời câu hỏi của anh ta:

- Đúng, thánh giác của cậu không có vấn đề gì đâu!

Cung Quý Dương sau khi xem xong liền thở dài một hơi nhẹ nhõm, cười nhạo lên tiếng: “không ngờ Lãnh Thiên Dục còn lãng mạn hơn cả chúng ta, đi Bắc Cực kết hôn? Trời ơi, thế mà hai người đó cũng nghĩ ra được?”

Lãnh Tang Thanh bất mãn, chu miệng nói:

- Anh cả đang làm gì vậy, đúng lúc nào lại cùng chị dâu tương lai biến mất, hôn lễ đã chuẩn bị đâu ra đấy rồi, đi Bắc Cực làm gì chứ?

Lãnh Thiên Hi bất đắc dĩ lắc đầu: “Anh nghĩ chắc chắn là Tuyền vẫn chưa quen khi phải đối diện với nhiều người, cho nên chỉ cần cô ấy được vui vẻ, đừng nói là Bắc Cực, kể ra đi ra ngoài vũ trụ thì anh cả cũng nhất định sẽ đi!”

Bùi Vận Nhi nở nụ cười chúc phúc, nhẹ giọng nói:

- Như vậy cũng tốt, chỉ cần hai người bọn họ vui vẻ là được rồi. Tiểu Tuyền cũng từng nói với em, hôn lễ trong mơ của cô ấy là một hôn lễ trong thế giới ngập tràn băng tuyết, có thể thấy cậu ấy là người cực kì lãng mạn”.

- Ôi, thay đổi quyết định ngay trước khi đám cưới diễn ra thì cũng chỉ có anh cả mới làm được, nhưng mà...

Lãnh Tang Thanh nhìn đồng hồ: “Hôn lễ phải làm sao đây? Chú rể và cô dâu biến mất rồi, nếu những lời này bị đồn ra ngoài thì sẽ trở thành trò cười cho những người khác mất!”

PHIÊN NGOẠI: HÔN LỄ LÃNG MẠN CỦA LÃNH THIÊN DỤC VÀ THƯỢNG QUAN TUYỀN (9)

Những điều Lãnh Tang Thanh vừa nói rất đúng, tuy rằng hôn lễ ngăn không cho truyền thông tham gia nhưng đều mời đến những người có tiếng tăm trong giới thương mại, nếu bây giờ không tổ chức thì không hay cho lắm.

Hoàng Phủ Ngạn Tước bất đắc dĩ lắc đầu: “Tớ thấy chẳng có cách nào cả, Thiên Dục và Tiểu Tuyền rõ ràng đang trên đường đến Bắc Cực rồi, chúng ta không thể bắt bọn họ về nữa, chỉ có thể hủy bỏ hôn lễ thôi. Điều chúng ta có thể làm là làm giảm thiểu tổn thất đến mức thấp nhất”.

Những người khác đều đồng ý làm vậy!

Nhưng đúng lúc này, Lãnh Tang Thanh lại hét lên: “Đợi đã...”

- cô bé, em định chuyện bé xé ra to à, gào lên gì thế? Anh lớn tuổi rồi, không chịu được khi bị em dọa thế đâu! – Cung Quý Dương vỗ vỗ lên ngực, cố ý oán giận lên tiếng.

Những người khác cũng có cùng biểu cảm với Cung Quý Dương, quay ra nhìn Lãnh Tang Thanh.

cô tủm tủm cười, đưa mắt nhìn một lượt rồi dừng lại trên người Lãnh Thiên Hi và Bùi Vận Nhi. cô không nói gì nhiều, lập tức tiến lên nắm tay hai người...

- Thanh Nhi...

Lãnh Thiên Hi không hiểu ý của em gái.

Bùi Vận Nhi cũng mở to đôi mắt ngây thơ nhìn chằm chằm hành động của Lãnh Tang Thanh.

- Em thấy hôn lễ này không cần hủy bỏ đâu, chúng ta chỉ cần đổi cô dâu và chú rể là được rồi! – Lãnh Tang Thanh hưng phấn lên tiếng.

- Đúng vậy, đúng vậy, nhị thiếu gia và cô Bùi vốn là một đôi trời sinh, dù sao cũng muốn kết hôn, chọn ngày không bằng tình cờ, hôm nay kết hôn luôn đi, chuyện xấu biến thành chuyện tốt.

Dì Trần có phản ứng trước tiên, bà không còn sốt ruột nữa, vui vẻ cười nói.

- Ủ, thế cũng là một chuyện tốt! – Lăng Thiếu Đường ôm Kỳ Hinh rồi lên tiếng tán thưởng.

Còn hai nhân vật chính thì mở to mắt nhìn mọi người.

- Ôi, anh hai, anh còn do dự gì nữa? Chẳng lẽ anh không muốn cưới chị Vận Nhi à? – Lãnh Tang Thanh đẩy đẩy tay Lãnh Thiên Hi, nhỏ giọng nói.

Lãnh Thiên Hi nghe vậy liền kéo Lãnh Tang Thanh sang một bên rồi thấp giọng nói:

- Thanh Nhi, em quấy rối vừa thôi, kết hôn là việc đại sự, đâu thể vội vàng như thế được?

- Sao lại vội vàng? Anh hai, anh có nói nhầm gì không đấy, anh yêu Vận Nhi, còn Vận Nhi cũng yêu anh, hai người yêu nhau thì kết hôn là chuyện bình thường. Hôn lễ này có mang tính chất xã hội đen gì đâu, tuy rằng đổi cô dâu chú rể nhưng đều là người của Lãnh gia, nếu ai có thắc mắc gì thì em và anh Lăng sẽ đứng ra giải quyết, cơ hội tốt như vậy mà anh còn không muốn à? –Lãnh Tang Thanh tự tin lên tiếng.

Lãnh Thiên Hi khó xử, bất lực nhìn Bùi Vận Nhi sau đó nói với Lãnh Tang Thanh:

- Em không biết đấy chứ, tuy anh và Vận Nhi ở cùng với nhau nhưng... đến giờ Vận Nhi vẫn chưa thực sự quen với tình yêu của anh, anh sợ nếu hôm nay dùng hôn lễ này để bắt ép cô ấy thì cô ấy sẽ sợ. Em cũng thấy đấy, bây giờ cô ấy sợ hãi và hoang mang đến thế nào rồi!

Lãnh Tang Thanh bất đắc dĩ ôm đầu nói:

- Anh hai à, em vẫn cho rằng anh còn nhanh nhạy hơn anh cả trong chuyện tình yêu, không ngờ anh chậm chạp đến vậy. cô ấy sợ hãi và hoang mang vì trong lòng cô ấy, tình yêu anh mang lại chưa đủ cảm giác an toàn, rõ ràng là anh không có cơ hội biểu đạt nên mới thế. Nhân lúc này anh hãy nắm bắt lấy cơ hội đi, em sẽ giúp anh chứng minh trong lòng cô ấy có anh!

Nghe Lãnh Tang Thanh nói vậy, Lãnh Thiên Hi không biết phải nói gì. Anh đứng sững sờ, nhất thời không biết nên làm gì.

Lãnh Tang Thanh thấy vậy lại càng sốt ruột hơn, cô cũng rất thích Bùi Vận Nhi nên không thể để cô ấy chạy mất được.

cô vội vàng tiến lại gần Bùi Vận Nhi, kéo tay cô rồi dứt khoát hỏi:

- Vận Nhi, cô có muốn làm chị dâu của tôi không?

Quả nhiên, Bùi Vận Nhi nghe vậy liền hơi run lên, cô sợ hãi rút tay về, vẻ mặt hoàn toàn mờ mịt không biết phải làm sao...

- Vận Nhi, cô sao vậy? Trả lời tôi đi? Chẳng lẽ cô không muốn gả cho anh hai tôi sao? – Lãnh Tang Thanh sốt ruột hỏi.

- Tôi... tôi...

Bùi Vận Nhi ấp úng, vô thức tiến lại gần Kỳ Hinh.

- Vận Nhi, cô sao vậy? Có phải... cô không vừa lòng với hôn lễ này? cô thấy mình là thế thân à? – Kỳ Hinh dịu dàng nắm bàn tay nhỏ bé của cô, nhẹ giọng hỏi.

- À... không phải! Tôi không có ý này! – Bùi Vận Nhi cúi đầu, vẻ mặt mất tự nhiên.

- Vận Nhi, tôi dám khẳng định cho dù không có hôn lễ này thì Thiên Hi nhất định cũng sẽ tạo cho cô một hôn lễ khó quên. Hai người đều yêu nhau như vậy, chẳng lẽ cô không muốn gả cho Thiên Hi sao? – Kỳ Hinh cười dịu dàng, lên tiếng.

- Tôi...

Bùi Vận Nhi ngẩng đầu nhìn Kỳ Hinh rồi lại đưa mắt nhìn về phía Lãnh Thiên Hi, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên, cô vội vàng cúi đầu xuống.

- Vận Nhi... – Lãnh Thiên Hi khẽ gọi tên cô, sau đó sải bước tiến lên...

Kỳ Hinh thông minh liền để không gian riêng cho hai người.

- Ôi, xem ra chúng ta cần phải ra ngoài một lát rồi, để bọn họ riêng tư với nhau một lát! – Hoàng Phủ Ngạn Tước đề nghị.

Mọi người liếc nhìn nhau rồi gật đầu.

- không, mọi người không cần đi, em muốn mọi người chứng kiến cho bọn em!

Lãnh Thiên Hi đột nhiên lên tiếng nói.

Bùi Vận Nhi nghe vậy liền ngẩng đầu nhìn Lãnh Thiên Hi. cô nhìn vào đôi mắt u trầm của anh, dường như đắm chìm trong sự chân thành của anh. cô vội vàng cup mắt xuống, gò má đỏ hồng như có thể nấu chín một quả trứng gà.

PHIÊN NGOẠI: HÔN LỄ LÃNG MẠN CỦA LÃNH THIÊN DỤC VÀ THƯỢNG QUAN TUYỀN (10)

Thấy cô bối rối đan mười ngón tay vào nhau, Lãnh Thiên Hi mỉm cười, sau đó rút từ túi quần ra một chiếc hộp nhỏ rất đẹp có màu hồng cực kì đáng yêu.

- Vận Nhi, cái này tặng cho em, em mau mở ra xem đi!

Bùi Vận Nhi nghi hoặc mở chiếc hộp ra, đôi tay nhỏ bé hơi chần chừ. Sau khi cầm lên, cô cẩn thận mở ra...

Bên trong là một chiếc nhẫn có màu hồng nhạt sáng long lanh dưới ánh mắt trời, thứ ánh sáng toát ra từ chiếc nhẫn dường như có thể làm tổn thương mắt.

- A...

Bùi Vận Nhi kinh ngạc lấy tay che môi lại, nhìn chiếc nhẫn kim cương màu hồng phản trước mắt mà không biết phải làm sao.

- Oa, anh hai, thì ra anh đã chuẩn bị cả rồi, em thấy...

Lãnh Tang Thanh sôi nổi tiến lên, cẩn thận nhìn chiếc nhẫn rồi reo lên:

- thật là đẹp, đúng là chiếc nhẫn kim cương quý giá...

- Vận Nhi...

Lãnh Thiên Hi nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Bùi Vận Nhi rồi chân thành nói: “thật ra anh đã lên kế hoạch sau khi hôn lễ của anh cả kết thúc thì sẽ tặng chiếc nhẫn này cho em. Anh biết bất ngờ kết hôn sẽ khiến em sợ, cho nên anh muốn đính hôn với em trước để em có thời gian thích ứng. Nhưng hôm nay có cơ hội này, anh muốn chính thức cầu hôn em!”

nói xong, trước mặt bao nhiêu người, Lãnh Thiên Hi chậm rãi quỳ một gối xuống...

- Anh Thiên Hi...

Về mặt Bùi Vận Nhi càng thêm hoảng loạn, khuôn mặt thanh tú nhỏ nhắn giờ đỏ bừng.

- Vận Nhi, hôm nay trước mặt tất cả mọi người, anh chính thức cầu hôn em, mong em hãy gả cho anh, có được không? – Về mặt Lãnh Thiên Hi sáng ngời và đầy nghiêm túc.

- Vận Nhi, mau trả lời đi...

Kỳ Hinh nhẹ giọng nói với cô: “Người đàn ông ưu tú như Thiên Hi nếu bỏ lỡ thì cô sẽ không tìm được người thứ hai đâu”.

Bùi Vận Nhi xấu hổ đến mức chỉ muốn tìm cái lỗ để chui xuống.

- Vận Nhi, em làm cô dâu của anh có được không? Tuy hôm nay tổ chức hôn lễ có hơi gấp gáp nhưng trong lòng anh đã chọn em là cô dâu rồi, cho nên anh muốn em trở thành vợ anh, anh muốn chúng ta cùng chuyển vào sống trong biệt thự Lãnh gia! – Lãnh Thiên Hi tiếp tục lên tiếng.

Lãnh gia có quy tắc riêng của mình, lúc đó Lãnh Diệc Thiên là người lập ra quy tắc này. Những người độc thân của Lãnh gia có thể hoàn toàn thoải mái tự do lựa chọn chỗ ở của bản thân, nhưng một khi đã kết hôn thì nhất định phải đưa người con gái mình yêu về biệt thự Lãnh gia, đây được coi là biểu tượng của một mái nhà yên ấm.

- Anh Thiên Hi, anh mau đứng lên đi!

Bùi Vận Nhi thấy anh quỳ lâu như vậy liền thấy đau lòng, cô cúi người xuống muốn đỡ anh dậy.

- Em đồng ý đi rồi anh sẽ đứng lên! – Lãnh Thiên Hi nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, giọng điệu cực kì nghiêm túc.

- Em...

Hô hấp của Bùi Vận Nhi có phần dồn dập, cô nhìn vào đôi mắt đầy nghiêm túc ấy của Lãnh Thiên Hi. Lát sau, cô gật đầu.

Khuôn mặt anh tuấn của Lãnh Thiên Hi trong nháy mắt liền sáng bừng rạng rỡ. Trong tiếng hôn hô của mọi người, anh đứng dậy ôm chầm lấy Bùi Vận Nhi, bế cô lên rồi quay vòng vòng. Mọi người cũng vui mừng, vỗ tay chúc phúc cho hai người.

Lãnh Tang Thanh và dì Trần cười đến mức không khép miệng lại được, nhất là Lãnh Tang Thanh, cô vui mừng lên tiếng:

- Anh hai, anh cưới được Vận Nhi là do công của em đấy, anh phải báo đáp cho em thật tốt vào!

Lãnh Thiên Hi cười haha, sau đó thâm tình nhìn Vận Nhi hỏi: “Bà xã đại nhân, em xem chúng phải cảm ơn cô em chồng thế nào đây?”

Bùi Vận Nhi nghe vậy lại càng ngượng hơn.

- Anh Thiên Hi, anh xấu quá...

cô vui khuôn mặt nhỏ nhắn của mình vào ngực Lãnh Thiên Hi, khuôn mặt đỏ bừng tới tận mang tai.

- cô vợ hay ngượng của anh...

Lãnh Thiên Hi thỏa mãn ôm chặt lấy cô, nở nụ cười tươi. Anh nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Lãnh Tang Thanh, cười nói:

- Em gái, cách thức cảm ơn của anh rất đơn giản, anh sẽ tìm cho em một người đàn ông thật tốt để em mau chóng được gả ra ngoài...

- Haha... – Tất cả mọi người cười phá lên.

Lãnh Tang Thanh cau mũi, vẻ mặt không vui:

- Hừ, anh hai đúng là đồ đáng ghét. Thôi, không thèm quan tâm đến anh nữa, em phải ra ngoài chuẩn bị hôn lễ cho anh với chị dâu tương lai không hai người lại bắt chước anh cả, trốn đi mất!

nói xong, cô chạy vụt đi như cơn gió nhưng ngay lập tức lại quay lại, hô to với đám người Cung Quý Dương:

- Nay, mấy ông anh kia, mấy người đừng nhàn hạ thế chứ, bên ngoài nhiều người như vậy, làm sao một mình em ứng phó hết được!

Mấy người bạn tốt cười haha rồi cùng nhau đi ra ngoài.

Lãnh Thiên Hi nhẹ nhàng nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của Bùi Vận Nhi lên, dịu dàng hôn lên trán cô rồi hỏi:

- Vận Nhi, em chuẩn bị xong chưa?

Bùi Vận Nhi hít sâu một hơi, tâm trạng căng thẳng dường như không còn nữa. cô nhẹ nhàng gật đầu, đôi mắt đầy tình yêu say đắm.

Hôn lễ náo nhiệt ở Lãnh gia vẫn diễn ra như trước, còn Lãnh Thiên Dục và Thượng Quan Tuyền đang ngồi trên máy bay tư nhân, không hề biết hai người đã vô tình tác thành cho một đôi.

Thượng Quan Tuyền đã tỉnh, cô tò mò nhìn thế giới bên ngoài qua cửa sổ, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp đầy mê ly, sau đó cô quay đầu nhìn Lãnh Thiên Dục, hưng phấn hỏi:

- Dục, chúng ta... chúng ta thật sự sẽ đi Bắc Cực sao?

sự việc hôm nay khiến cô cực kì chấn động. Từ sáng sớm Dục đã nói cho cô một tin tức động trời, hơn nữa cả máy bay cũng đã chuẩn bị xong xuôi, dường như tất cả đều nằm trong kế hoạch của Lãnh Thiên Dục, còn cô chẳng qua là vô tình nói trúng kế hoạch đó mà thôi.

Lãnh Thiên Dục nhẹ nhàng ôm cô vào lòng rồi nói: “Chính xác hơn là chúng ta tới Bắc cực kết hôn!”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/giao-dich-danh-mat-trai-tim-cua-trum-xa-hoi-den>